

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tuyết Hồng Trong Tráp

Trong nhà hoàn toàn không có màu gì lẫn lộn. Tối đen. Tối gần như giữa bàn tay không thấy.

Không, nói giữa bàn tay không thấy là có phần quá đáng, nó chỉ Â« giữa bàn tay không thấy Â» đối với những người mới bước vào, thật sự thì vẫn lơ mờ tuy không rõ lắm.

Trời vừa mới tối, ánh sáng bên ngoài vẫn còn len vào chút ít, nhưng ánh sáng còn sót lại đó, cũng trở thành âm đạm, trở thành màu của âm hồn, chết chóc, hay ít hơn cũng là màu của biên giới dẫn vào phần đất tử vong.

Khi ánh sáng của tịch dương bên ngoài sắp tắt thì bà ta - nói Â« bà Â» là căn cứ vào hai bàn tay gầy guột, già nua, chứ thật thì không làm sao nhìn được rõ ràng, vì bóng tối dày đặc, vì mảnh lụa đen che kín khuôn mặt của Â« bà ta Â» - bà ta đã quỳ trước bệ thờ, không biết đã bao lâu.

Không ai có thể biết trong bệ thờ đó thờ vị thần nào, không biết thần tượng hay thần vị, vì bên ngoài che kín bởi một tấm màn.

Hai bàn tay - hai bàn tay khăng khiu, da sát vào xương, gân nổi lên y như bàn tay phù thủy - của bà ta chấp lên ngang ngực, miệng bà ta lâm râm, không phải lâm râm khẩn vái mà là lâm râm nguyện rửa...

Nguyện rửa trời cao, nguyện rửa thánh thần, nguyện rửa thế nhân, nguyện rửa cả những động vật nào trên mặt đất.

Một gã thiếu niên áo đen quỳ sao lưng bà, y như là từ cái thuở khai thiên lập địa đã cùng với bà ta quỳ nơi đó đến bây giờ và, rất có thể, sẽ quỳ mãi cho đến khi vạn vật đều... tiêu diệt.

Một vệt sáng lơ mờ rọi phớt trên mặt hãn.

Khuôn mặt khô ngô tuần tú, vẻ tuần tú đến gần như đặc biệt vì nó lạnh băng băng.

Bên ngoài, ánh sáng yếu ớt của thời gian quá buổi hoàng hôn thâm sậm, gió ì ào giạt mạnh từng cơn.

Người đàn bà đứng dậy, bà ta không vén màn mà lại dùng hai bàn tay khằng khiu xé tẹt làm đôi và thò tay vào trong bụng ra một cái tráp sắt đen nhám sần sùi.

Trên bề thờ có một thanh đao. Vỏ đao đen thui, cán đao cũng đen - hình như ở đây cái gì cũng đen, màu đen tang khổ.

Không, còn có một màu khác nữa vừa được lộ ra, khi lưỡi đao bữa vào khoen tráp sắt: lưng lưng tráp sắt một thứ bột màu hồng sậm.

"Hồng sậm", hay nói cách khác là đỏ tươi.

- Biết cái gì không?

Người đàn bà bốc một nắm bột đỏ, mấy ngón tay còm cõi cử động, chất bột đỏ lọt qua kẽ tay, rơi trở vào trong tráp, tự nhiên, không ai biết cả.

Bà ta hỏi, nhưng chắc chỉ một mình bà ta biết, gã thiếu niên làm thỉnh, chính hãn cũng không hề biết.

- Tuyết, hồng tuyết, tuyết đỏ!

Lạ chưa? Tuyết màu trắng và tan ra nước, nhưng tuyết ở đây màu đỏ và đã thành ra bột.

Giọng của người đàn bà the thé như tiếng quỷ khóc giữa đêm đông:

- Lúc người sinh ra, tuyết đã đỏ rồi, máu đã nhuộm làm cho tuyết từ đó không còn trắng nữa!

Gã thiếu niên áo đen cúi đầu thật thấp.

Người đàn bà lại vốc tuyết vào tay, bà ta xoay mình lại, bước tới, vốc tuyết được đổ xuống đầu, xuống vai gã thiếu niên một màu đỏ ối.

- Người hãy nhớ cho kỹ, từ đây trở đi, người là thần - Thần báo hận cừ. Bất luận người làm gì, cũng không hề hối hận; bất luận đối xử với họ như thế nào, cũng đều là phải!

Giọng nói đầy đầy sự tự tin thần bí, phảng phất như đem tất cả những lời nguyện rửa với thánh thần, với ác quỷ trộn nát vào vốc tuyết máu và phủ cả

lên người của gã thiếu niên.

Người đàn bà đưa hai tay lên cao như nói với... quỉ thần:

- Vì một ngày này, vì muốn có một ngày nay, ta đã phải chuẩn bị mười tám năm trời, mười tám năm ròng rã, bây giờ, thời gian chuẩn bị đã hoàn toàn, tại sao người còn chưa chịu ra đi?

Gã thiếu niên cúi đầu ấp úng:

- Ừ... đi...

Thanh đao trên tay người đàn bà bay ra cắm phập trên mặt đất, cắm phập trước mặt gã thiếu niên, giọng người đàn bà y như gió rít trên núi tuyết:

- Đi ngay, dùng thanh đao này chặt tất cả đầu của chúng rồi về đây gập lại ta, bằng không, trời cao sẽ nguyện rửa người, thánh thần, ma quỉ sẽ nguyện rửa, và ta, ta cũng nguyện rửa người nữa, đi ngay!

Gió vẫn hú từng cơn.

Khí lạnh ngập đầy mặt đất, ập vào con người, xuyên thủng vào cơ thể.

Người đàn bà đứng sững như pho tượng nhìn theo gã thiếu niên.

Không ai thấy được vẻ mặt của bà ta trong lúc ấy, vì mảnh lụa đen đã tạo thành bức màn che rờn rợn.

Màn đêm phủ xuống dày hơn, gã thiếu niên đi vào trong ấy.

Bóng dáng của hắn hòa tan thành một màu đen.

Mặt đất tối sầm. Con đường trước mắt của hắn tối sầm.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Con Người Không Mang Dao

Hắn không có mang dao.

Khi hắn bước vào là thấy ngay Phó Hồng Tuyết.

Nơi đây vốn đã có đông người, đủ các sắc các hạng người, nhưng hạng người như hắn đáng lý không nên đến.

Bởi vì hắn không xứng.

Nơi đây là một chỗ rất lạ lùng.

Bây giờ thì đã cuối mùa thu. Tàn thu.

Thế nhưng ở đây vẫn có hơi ấm áp của mùa xuân.

Bây giờ đêm đã về khuya, nhưng ở đây ánh sáng vẫn như ban ngày.

Nơi đây có rượu, nhưng không phải là tửu điếm. Nơi đây có cờ bạc nhưng không phải chỗ chứa bài.

Và, nơi đây có gái đẹp tiếp người, nhưng vẫn không phải là kỹ viện.

Nơi đây vốn không có địa danh, nhưng lại là chỗ tiếng tăm lừng lẫy hàng đôi ba trăm dặm.

Trong đại sảnh bày ra mười tám cái bàn.

Bất luận chọn cái bàn nào, nơi đó cũng đầy đủ cả cho người hưởng thụ - nhớ rằng "đầy đủ" ở đây có nghĩa trong phạm vi bàn tiệc, nghĩa là đầy đủ rượu và thức ăn, nếu muốn cái gì khác hơn là phải xô một cánh cửa.

Vô luận khách đẩy cánh cửa nào, nhất định là khách không hối tiếc, khách không thất vọng.

Phía sau đại sảnh, có một vọng lâu, lên lâu do một cầu thang.

Không ai biết trên vọng lâu đó như thế nào, có những gì, bởi chẳng ai lên trên đó cả.

Người ta không lên, vì chẳng cần phải lên trên đó làm gì.

Bởi vô luận người ta muốn gì, bên dưới đều có cả. Đã có đủ cho người ta rồi, thì còn ai đi nơi khác mà tìm những cái sẵn có?

Nơi đầu cầu thang dưới, có một chiếc bàn vuông, tương đối nhỏ hơn loại bàn tại đại sảnh.

Một người tác trung niên ngồi bên chiếc bàn đó, y phục hoa lệ, tinh khiết, chỉnh

Mường tượng y thích ngồi tại đó, ngồi từ nhiều năm tháng qua rồi, và sẽ còn ngồi trong nhiều năm tháng nữa, ngồi mãi mãi...

Y ngồi đó để mà xáo trộn những cỗ bài bằng xương, chiêm nghiệm xong lại xáo trộn, xáo trộn rồi lại tiếp tục chiêm nghiệm.

Rất ít người trông thấy y làm việc chi khác, mà cũng rất ít người trông thấy y đứng lên, rời nơi đó, dù chỉ là một phút, một giây.

Y ngồi trên một chiếc ghế rộng, rất thông thả, bên cạnh ghế, có hai chiếc quả trượng, bằng gỗ đỏ.

Những tân khách đi đi lại lại, y chẳng hề nhìn đến một ai. Y không ngẩng đầu lên, chú ý đến một ai.

Vô luận người chung quanh làm gì, những việc đó đều không liên quan chi đến y.

Nhưng, y chính là chủ nhân của địa phương này.

Một địa phương kỳ quái, hẳn phải có một chủ nhân kỳ quái, hay ngược lại cũng thế, chủ nhân kỳ quái thì địa phương phải kỳ quái.
tề.

Nơi tay Phó Hồng Tuyết, có một thanh đao. Một thanh đao có hình dáng cổ quái, vỏ đao đen, chuôi đao cũng đen luôn. Chàng đang ăn cơm, ăn một miếng cơm, rồi ăn một miếng đồ ăn, ăn đều đều, ăn từ từ.

Chỉ vì chàng chỉ dùng một bàn tay mà ăn.

Tay ăn, là tay hữu, còn tay tả thì nắm chuôi đao, vô luận lúc nào, làm gì, tay gã vẫn nắm chuôi đao, không hề rời đao một phút giây. Tay tả chỉ dùng

vào một việc duy nhất: nắm chuôi đao.

Đao màu đen, người mang đao vận y phục màu đen, đôi mắt của người mang đao cũng đen lạ lùng.

Nhưng, màu đen đó lại là thứ màu chớp sáng, sáng lạ lùng.

Sở dĩ có những đặc điểm đó, cho nên, nơi chàng ngồi cách cửa vào rất xa, chàng vẫn bị người vào sau cùng phát hiện ra ngay.

Người vào sau cùng, họ Diệp, tên Khai.

Diệp Khai trông thấy chàng ngay, thấy luôn cả thanh đao đen nơi tay chàng.

Từ lúc nào cũng thế, Diệp Khai không hề mang đao.

Suốt khoảng đường dài, chỉ có mỗi một nơi này là có ngọn đèn treo nơi cửa, những nhà khác đều tắt đèn, bởi đêm khuya lắm rồi, mà lại là tiết cuối thu, người ta không ai không ngán lạnh.

Chỉ có nơi này không ngán lạnh.

Vọng cửa hẹp, ánh sáng của ngọn đèn chiếu mờ mờ khoảng đất trước cửa, đất khô lợp cát vàng, gió từng cơn lộng về cuốn cát vàng bay thành bực.

Một đóa hoa cúc tàn bị cuốn theo cát, đảo lộn, lên xuống, hoa chẳng rõ từ đâu bay tới, và nó sẽ theo gió đến tận nơi nào.

Người ta ví đời người chẳng khác đời hoa, thì hoa còn ai oán làm chi khi tàn tạ, gió cuốn, cát đùa?

Hoa rơi, hoa bay, thì người cũng không tránh khỏi luật đào thải, rồi người cũng lịm hơi tàn, cũng về lòng đất lạnh, hủy diệt theo hoa...

Cát vàng bốc theo gió cuốn, hoa bay trong cát, điểm xuyết thêm cảnh thê lương của khoảng đường dài giữa trời đêm có hơi thu lạnh, đầu này đường là đồng rộng mênh mang, đầu kia đường cũng mênh mang đồng rộng, hoang vắng, lạnh lùng.

Ngọn đèn kia tuy nhỏ, tuy mờ, song trong cảnh mênh mang hoang vắng này, nó có giá trị một hạt minh châu.

Nhìn tận mắt, là chân trời, là cát vàng, trời và cát như liền nhau.

Nhìn tận mắt, chẳng thấy ai, dù có ai thì người đó hẳn còn ở tận chân trời.

Và người từ chân trời rồi cũng đến đây, người đó là Diệp Khai, Diệp Khai mừng tượng từ chân trời đi đến.

Diệp Khai đi theo con đường dài đó, từ từ mà đi trong hắc ám, đi đến chỗ có ngọn đèn.

Đến đây rồi, hấn ngồi giữa lộ, nhếch chân lên.

Chân hấn mang giày da, loại giày của bọn mục đồng dùng, giày bằng da cứng nhưng hiện tại thì lớp da mòn lấm, nơi mỏng bày ra một lỗ khuyết, da chân chỗ đó không còn da giày che chở, cũng mòn như giày, máu rớm đỏ.

Diệp Khai nhìn giày lủng, chân mòn, lắc đầu.

Hắc lắc đầu, rồi lại gật đầu, như cam với số phận điêu linh, phiêu bạt, cơ khổ, đơn côi.

Hấn đứng lên, đúng lúc đóa hoa cúc tàn bay tới tầm tay, hấn vươn tay nhặt, tay chạm làm những cánh hoa cúc còn lại rơi tơi tả...

Nắm cùi hoa trong tay, hấn suy tư một chút, đoạn cài cùi hoa vào một lỗ rách trên chiếc áo phong sương.

Rồi hấn cười, đầu ngẩng cao, ngực ưỡng tới, chân bước mạnh, bước dài, tay vươn ra, đẩy cánh cửa, tiến vào.

Vào, hình ảnh đầu tiên là Phó Hồng Tuyết, đập ngay mắt hấn.

Hấn chú ý đến Phó Hồng Tuyết, chú ý luôn đến thanh đao đen nơi tay Phó Hồng Tuyết.

Bàn tay trắng xanh cầm thanh đao đen, màu đen của đao càng làm nổi bật màu trắng xanh của tay.

Diệp Khai nhìn thanh đao, rồi từ đao qua tay, từ tay lên mặt.

Đao đen, tay trắng xanh, mặt cũng trắng xanh, song mắt thì đen.

Trong ánh mắt của Diệp Khai, ẩn ước có vẻ cười. Chừng như hấn rất hài lòng với những gì đã nhận thấy.

Hấn đi tới đi đến chiếc bàn của Phó Hồng Tuyết, ngồi xuống.

Phó Hồng Tuyết không ngừng đưa, cứ một miếng cơm, một miếng thức ăn, tiếp nối đều đều, từ từ.

Chàng không hề nhìn thoáng qua Diệp Khai, ngồi đối diện với chàng.

Diệp Khai trái lại, nhìn chàng chăm chú, một lúc lâu, vụt cười khan, hỏi:

- Từ lúc nào người cũng không uống rượu?

Phó Hồng Tuyết không ngừng đầu, không dừng đũa.

Ăn xong miếng cuối cùng, chàng mới đặt đũa xuống, rồi nhìn sang Diệp Khai.

Diệp Khai mỉm cười.

Phó Hồng Tuyết không cười.

Lâu lắm, chàng mới đáp:

- Ta không uống rượu.

Diệp Khai cười hỏi:

- Người không uống, thì mời ta uống vài chén, có được không?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Người muốn ta mời người uống rượu? Tại sao?

Chàng đáp chầm chậm, buông từng tiếng, như mỗi tiếng buông ra được dẫn đo cân nhắc kỹ lưỡng.

Chỉ vì chàng muốn, mỗi lời chàng nói ra, là chàng phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, do đó phải thận trọng trước khi nói.

Cho nên, từ lâu lắm rồi, chàng chẳng hề nói một tiếng sai.

Diệp Khai đáp:

- Tại vì ta trông người rất thuận nhãn!

Hắn thở dài, tiếp:

- Tại nơi đây, trừ người ra, chẳng có một ai ta trông thuận nhãn cả.

Phó Hồng Tuyết hạ ánh mắt, nhìn bàn tay chàng.

Mỗi khi chàng không muốn mở miệng, là chàng nhìn xuống bàn tay.

Diệp Khai hỏi:

- Người chịu mời, hay không chịu?

Phó Hồng Tuyết lại nhìn xuống bàn tay.

Diệp Khai tiếp:

- Cơ hội tốt nhất cho người đó. Nếu người bỏ qua, thì thật là đáng tiếc.

Phó Hồng Tuyết cuối cùng lắc đầu, từ từ thốt:

- Không đáng tiếc.

Diệp Khai mỉm cười:

- Con người của người thú vị quá! Nói thực đấy, trừ người ra, ai khác dù có quỳ xuống trước mặt ta, mời ta, van cầu ta, ta cũng chẳng uống một giọt

rượu của kẻ đó.

Chùng như bông câu đó, hẳn muốn cho tất cả mọi người đều nghe, hoặc giả hẳn cho rằng tất cả đều điếc, nên cất giọng sang sảng.

Kẻ điếc, cũng nghe lọt, hưởng hồ người không điếc?

Và nghe hẳn nói như vậy rồi, thật khó mà không giận hẳn.

Câu nói của hẳn vừa dứt âm thanh, có mấy người đứng lên liền. Người có động tác nhanh hơn hết, là một vị khách mặc áo màu tía, mang kiếm, vừa lứa thiếu niên.

Hông gã nhỏ, vai nở rộng, thanh kiếm có nạm ngọc chớp ngời, tua kiếm màu đỏ sậm.

Tay gã cầm chén rượu, rượu đầy chén, gã xoay mình bước nhanh, thoáng mắt đến trước mặt Diệp Khai.

Không một giọt rượu rơi xuống nền. Sự kiện này chứng tỏ gã có một công phu đáng sợ, dày tập luyện qua nhiều năm tháng.

Rất tiếc, Diệp Khai không hề nhìn gã, nên không thấy cái điểm đặc biệt đó.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng không nhìn gã.

Không chú ý đến gã, nghĩa là cả hai chẳng xem gã ra cái quái gì.

Thiếu niên áo tía cố ý nở một nụ cười thật tròn, thật tươi, bởi gã biết là hiện tại trừ Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về gã.

Gã đến cạnh Diệp Khai, nhẹ tay vỗ lên đầu vai Diệp Khai, hỏi:

- Ta mời người một chén, có được không nào?

Diệp Khai vẫn không nhìn gã:

- Không được.

Thiếu niên áo tía tiếp:

- Vậy phải làm sao mới được cho? Quý xuống mà van cầu người uống, được chẳng?

Diệp Khai bông gòn:

- Được.

Thiếu niên cười lớn.

Mọi người đều cười lớn.

Diệp Khai cũng cười, song cười nhẹ, thốt:

- Quỳ xuống, van cầu ta uống, thì được lắm. Nhưng ta cũng không uống đâu!

Thiếu niên áo tía hỏi:

- Người biết ta là ai chẳng?

Diệp Khai đáp:

- Chắc là không biết rồi! Cả đến cái việc người có phải là con người hay không, ta còn không biết rõ, thì biết làm sao được người là ai?

Nụ cười của thiếu niên tắt ngay, và bàn tay của gã ấn lên chuôi kiếm ngay.

Một tiếng soang vang khẽ. Chuôi kiếm theo tay ló ra, chực tuốt khỏi vỏ.

Nhưng, bàn tay của gã nhích động rồi, bàn tay chỉ nắm cái chuôi kiếm, một chuôi kiếm không có thân kiếm.

Vì thân kiếm đã tách rời chuôi kiếm, nắm gọn trong vỏ, không theo chuôi kiếm mà ra.

Bàn tay của gã vừa nhích động, một ngón tay của Diệp Khai cũng nhích động, ngón tay chạm kiếm, chỗ chạm bị gãy ngay.

Kiếm gãy ở đoạn một tấc cách chuôi kiếm.

Do đó, chuôi kiếm theo tay thiếu niên mà ra, nhưng thân kiếm còn nằm yên trong vỏ.

Cầm chuôi kiếm cụt thân kiếm, thiếu niên xám xịt gương mặt.

Mọi người dù không xám xịt mặt, cũng tắt lịm nụ cười. Nụ cười tắt, cái đó đành rồi, tất cả cũng nín thở luôn.

Mọi âm thanh đều ngưng bật, trừ một âm thanh, âm thanh của các cỗ bài không xương.

Người trung niên cứ xáo trộn các cỗ bài, mừng tượng chẳng nghe gì, thấy gì đã xảy ra bên cạnh y.

Phó Hồng Tuyết cũng thản nhiên đến lạnh lùng.

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, cười nhẹ, thốt:

- Người thấy đó, ta có lừa người đâu! Kẻ khác mời rượu ta, là cả một sự khó khăn ghê gớm!

Phó Hồng Tuyết từ từ gật đầu:

- Người không lừa ta!

Diệp Khai hỏi:

- Người mời hay không mời?

Phó Hồng Tuyết từ từ lắc đầu:

- Không mời.

Chàng đứng lên, quay mình, mừng rỡ chẳng muốn tranh luận về bất cứ việc gì nữa.

Nhưng, chàng quay đầu lại, nhìn thiếu niên mặt tía, từ từ thốt:

- Người nên dùng tiền mua sắm y phục, tìm mua một thanh kiếm tốt hơn, tuy nhiên từ nay trở đi, người không nên mang kiếm bên mình nữa, bởi dùng kiếm để trang sức cho mình có một cái vẻ hách, thì thật là nguy hiểm không tưởng nổi.

Chàng thốt một cách thông thả, lại có phần khẩn thiết, đúng là những lời vàng ngọc, đáng ghi nhớ đời đời.

Trong tình huống đó, thiếu niên áo tía khi nào tiêu hóa nổi những lời, dù là vàng ngọc, song lại châm chích hơn độc tiễn?

Gã nhìn Phó Hồng Tuyết, mặt xám xịt lại một lần nữa.

Phó Hồng Tuyết ung dung bước đi, về phía cửa, đi rất chậm, dáng bước rất kỳ

quái.

Chân tả bước tới rồi, chân hữu mới lê theo sau, lê chứ không bước.

Thì ra, chàng có chiếc chân thọt!

Diệp Khai lộ vẻ kinh dị, mà trong niềm kinh dị, phảng phất cái ý tiếc rẻ.

Ngoài ý niềm kinh dị, tiếc rẻ, hẳn không có một cảm nghĩ nào khác cả, âm thầm hay lộ liễu.

Thiếu niên áo tía nắm chặt đôi tay, vừa phẫn nộ vừa thất vọng.

Gã thất vọng vì chẳng thấy Diệp Khai ngăn chặn Phó Hồng Tuyết, bắt chàng trở lại bàn, buộc chàng trả giá câu nói châm chích vừa rồi hộ gã.

Đối với gã, Diệp Khai là con người đáng cho gã sợ, chứ cái tên chân thọt kia, có đáng sợ chút nào đâu?

Gã nháy mắt với một số người hiện diện.

Có hai người từ từ đứng lên, rõ ràng là định đuổi theo Phó Hồng Tuyết.

Vừa lúc đó, một âm thanh kỳ quái vang lên:

- Người không muốn người khác mời người uống rượu, thế người có chịu mời người khác uống rượu hay không?

Thinh âm vang trầm trầm, nhu hòa, song dù ai đứng xa xa, cũng nghe được rõ ràng.

Người phát âm mừng tượng đứng cạnh người nghe, nói bên tai người nghe, nhưng người nghe chẳng thấy bóng dáng người phát âm!

Tuy nhiên, đã có âm thanh, tất phải có người phát xuất, dù trong nhất thời không ai phát hiện, cuối cùng rồi cũng có người phát hiện.

Và người phát âm chính là vị trung niên vận y phục hoa lệ, chinh tề, hiện tại thì y bằng lòng ngẩng mặt lên, bằng lòng quay đầu lại, bằng lòng luôn điểm một nụ cười, nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai cười trả, đáp:

- Người ta mời, là một việc, còn ta mời hay không mời kẻ khác, là một việc khác, hai việc không giống nhau.

Người trung niên cười nhẹ:

- Phải đấy! Hoàn toàn bất đồng!

Thiếu niên áo tía cắn răng, một phút sau, vụt quay mình, bước đi.

Diệp Khai từ từ thốt:

- Bất quá, khi ta mời người nào uống rượu, thì người đó không thể không uống, mà đã uống rồi là nhất định phải uống say, không say không được.

Lòng ngực của thiếu niên áo tía phập phồng thấy rõ, hơi thở dập dồn nghe rõ.

Bỗng, gã quay đầu lại, hỏi:

- Người hẳn biết là muốn mời rượu người ta, ít nhất người cũng phải có tiền chứ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tiền? Người nhận rằng ta không có vẻ gì là có tiền trong mình phải chăng?

Thiếu niên áo tía cười lạnh:

- Bất cứ ai trông vào dáng dấp của người, cũng đều có sự nhận xét như ta!

Diệp Khai thân nhiên:

- Cũng may, muốn mua rượu mà uống, không nhất thiết là phải chi tiền. Người ta vẫn có thể dùng hạt đậu mà mua rượu, được như thường! Như thường!

Thiếu niên áo tía sững sờ, trở mắt nhìn Diệp Khai, qua một phút, hỏi:

- Dùng hạt đậu? Đậu gì thế?

Diệp Khai đáp:

- Thứ đậu này đây.

Một chiếc túi hiện ra nơi lòng bàn tay hắn.

Hắn lắc tay, nhiều hạt đậu từ trong túi lăn ra. Thủ pháp của hắn xảo diệu như người biểu diễn ảo thuật làm trò.

Những hạt đậu óng ánh vàng! Những hạt đậu bằng vàng!

Thiếu niên áo tía nhìn những hạt đậu vàng lăn tròn trên nền, giật mình một lúc lâu, sau cùng ngẩng mặt lên, gượng cười, thốt:

- Còn một việc ta chưa hiểu!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Việc gì người không hiểu, ta hiểu!

Thiếu niên áo tía tiếp:

- Điều ta không hiểu, là điểm bất đồng giữa hai sự kiện: người không muốn mời rượu ai, và không muốn ai mời rượu người. Hai sự kiện đó khác nhau như thế nào?

Diệp Khai chớp mắt, bước tới trước mặt thiếu niên, trầm giọng hỏi:

- Nếu có một con chó mời người ăn phân của nó, người ăn hay không ăn?

Thiếu niên biến sắc mặt:

- Đương nhiên là không ăn!

Diệp Khai mỉm cười, tiếp:

- Ta không ăn, nhưng thời thường thì ta cho chó ăn phân!

Phó Hồng Tuyết ra đến bên ngoài cửa.

Ở bên ngoài, chẳng rõ từ lúc nào, có hai ngọn đèn lồng, do hai đại hán vận áo trắng cầm nơi tay.

Chúng đứng giữa lòng đường.

Phó Hồng Tuyết hoành tay, khép cánh cửa lại, rồi từ từ bước xuống các nấc thềm bằng đá, từ từ bước đi, lúc đến gần hai đại hán, mới phát hiện ra sau lưng chúng, còn có một người nữa.

Gió thổi qua, làm chao chao đèn lồng, bóng người chao chao song người bất động như ba pho tượng đá.

Ánh đèn soi rõ thân hình họ, từ đầu đến chân, cát vàng phủ kín, mừng tượng bên ngoài lớp áo trắng, còn có một lượt áo vàng.

Đêm sâu, vào tiết cuối thu, có gió lạnh, ba bóng người xuất hiện cách đó, tạo cái cảnh vừa nguy dị, bí ảo, vừa khủng khiếp.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết không lưu ý đến cả ba, chừng như chàng không trông thấy cả ba.

Chàng chậm chậm bước trên đường, mắt nhìn về phương trời xa.

Có lẽ ở nơi phương trời xa xa đó, có cái gì mà chàng luôn luôn ghi khắc trong tâm khảm, tình thì nhìn về phương xa đó, mơ cũng đưa hồn về phương xa đó.

Nơi đó, có cái gì chờ đợi chàng? Hay có người đang chờ đợi chàng?

Ánh mắt của chàng lạnh lùng đối với mọi sự vật. Dù nhìn sự vật, chàng có biểu hiện một tình cảm nào, thì tình cảm đó nhất định không ấm dịu, mà chỉ là thống khổ, cừ hận.

Chàng chậm chậm đi tới.

Người đứng sau hai ngọn đèn lồng, bỗng tiến lên, thốt:

- Xin các hạ dừng chân!

Phó Hồng Tuyết đứng lại.

Người ta muốn chàng đứng lại, chàng đứng ngay, không hỏi người ta là ai, không hỏi lý do.

Người áo trắng có thái độ cực kỳ hữu lễ, song lúc y nghiêng mình, đầu cúi, thì đôi mắt nhìn thoáng qua bàn tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết.

Rồi chiếc áo trắng của y lay động đến phòng to lên, tuy lúc đó không có một cơn gió nào quét qua.

Hiển nhiên, y đang ngằm vận khí, giới bị nghiêm mật.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết không hề nhích động, mình không động, tay không động thì thanh đao cũng nằm im.

Đến ánh mắt cũng không rời phương trời xa trong phút giây để nhìn qua đối tượng.

Phương trời xa là vùng hắc ám, y thấy gì nơi đó mà nhìn mãi?

Cảnh giác lên cao độ, làm căng thẳng thần kinh của người áo trắng, một lúc lâu, sau cùng chẳng có gì xảy ra, người áo trắng thở phào, lời đi phần giới bị, rồi cười nhẹ, thốt:

- Xin thứ cho tại hạ cái tội mạo muội thỉnh giáo.

Đoạn, y tiếp:

- Chẳng hay, có phải là các hạ vừa đến đây, ngay trong ngày nay chẳng?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải!

Chàng không dùng nhiều lời, chỉ nói vừa đủ, rất đủ, tuy nói ít song rất đúng. Cho nên, chàng không đáp vội, bất cứ lần nào cũng thế, trước khi trả lời, chàng đo kỹ càng.

Người áo trắng hỏi tiếp:

- Các hạ từ nơi nào đến đây?

Phó Hồng Tuyết nhìn xuống thanh đao, lần này chàng nín lặng.

Đợi mãi, không nghe Phó Hồng Tuyết nói gì, người áo trắng gượng điếm một nụ cười, hỏi tiếp:

- Các hạ muốn đi ngay?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Có lẽ.

Người áo trắng lại tiếp:

- Có lẽ là không đi ngay?

Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng:

- Có lẽ.

Người áo trắng tiếp luôn:

- Giả như tạm thời, các hạ chưa vội đi, thì Tam Lão Bản muốn thỉnh các hạ đến đàm đạo, trong đêm nay.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Tam Lão Bản?

Người áo trắng mỉm cười:

- Tại hạ nói đó, đương nhiên là Tam Lão Bản của Vạn Mã Đường.

Lần này thì người áo trắng cười thật sự.

Bởi, đúng là một chuyện đáng cười, bởi cả đến Tam Lão Bản mà cũng có người không biết, quả thật là lạ.

Nhưng, trong mắt của Phó Hồng Tuyết, trên thế gian này chẳng có chuyện gì đáng cười cả.

Cười lên mấy tiếng, người áo trắng chợt thấy mình cười vô ý thức quá, liền ngưng cười, rồi dặng háng, sau cùng tiếp:

- Tam Lão Bản phân phó tại hạ, phải làm sao thỉnh cho được tôn giá, nếu không...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thì sao?

Người áo trắng đáp:

- Tại hạ không thể trở về phục lệnh. Tại hạ phải đứng lại đây, không được đi đâu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đứng tại đây?

Người áo trắng gật đầu:

- Tại chỗ này.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đứng đến chừng nào?

Người áo trắng đáp:

- Chừng nào các hạ đáp ứng lời mời.

Phó Hồng Tuyết buông lửng lơ:

- Tốt lắm!

Người áo trắng chờ chàng nói tiếp, ngờ đâu chàng quay mình, bước đi.

Chân tả nhích rồi tới chân hữu từ từ lê theo sau, hai chân ngang nhau rồi, chân tả lại nhích tới.

Chân hữu mừng tượng hoàn toàn tê cứng, không còn co duỗi được nữa.

Người áo trắng biến sắc, chiếc áo phồng lên trở lại như lúc đầu, nhưng đến lúc Phó Hồng Tuyết khuất mình trong bóng đêm, y vẫn còn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Một cơn gió mạnh quét ngang qua y, y không hề chớp mắt.

Một đại hán cầm đèn thấp giọng hỏi:

- Để hãn đi như vậy sao?

Người áo trắng cắn chặt răng, không nói gì.

Máu từ từ rỉ theo khóe miệng, chậm chậm chảy xuống, gió cuốn về, cái lạnh làm cho máu khô ngay.

Phó Hồng Tuyết không hề quay đầu lại.

Chỉ cần chàng bắt đầu bước, là cứ bước tới, không một cái gì làm cho chàng quay đầu lại.

Gió từng cơn mạnh cuốn về, khua động một vài cánh cửa không cài then kỹ của những ngôi nhà ven theo đường, Phó Hồng Tuyết đi qua khoảng đường đó, đến trước ngôi nhà cuối, dừng chân lại.

Chàng vừa dừng chân, cửa nhà vụt mở ra.

Trong nhà không có người lên tiếng, cũng chẳng có ánh đèn, bóng tối bên trong dày đặc hơn màn đêm bên ngoài.

Phó Hồng Tuyết không nói tiếng gì, chậm chậm bước vào, qua cửa rồi, quay mình lại, đóng cửa, cài then.

Chàng quá quen với bóng tối.

Trong bóng tối, hai cánh tay vươn ra, hai bàn tay nắm bàn tay hữu của chàng.

Hai bàn tay đó ấm áp quá, mềm dịu quá, ngón nhỏ quá.

Phó Hồng Tuyết đứng yên, để cho hai bàn tay đó nắm tay chàng.

Rồi tiếng người vang khê lên, êm dịu, ngọt ngào, trong trẻo:

- Ta chờ đợi lâu lắm rồi!

Âm thanh của một thiếu nữ.

Phó Hồng Tuyết gật đầu, cử chỉ của chàng luôn luôn hớn dãi, mừng tượng bình sanh chàng không hề hành động vội vàng, hấp tấp.

Một phút sau, chàng mới thốt, từ từ:

- Đích xác, người đợi rất lâu.

Thiếu nữ hỏi:

- Người đến từ lúc nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hôm nay vào lúc hoàng hôn.

Thiếu nữ hỏi:

- Người không hề đi thẳng đến đây?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không hề.

Thiếu nữ hỏi:

- Tại sao người không đến thẳng nơi này?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại thay vì đáp:

- Thế bây giờ ta không đến thẳng tại đây sao?

Thiếu nữ dịu giọng:

- Phải! Hiện tại, người đã đến thẳng tại đây rồi. Chỉ cần người đến thì thôi, dù mất bao nhiêu thời gian, cũng đáng cho ta đợi.

Thực sự, nàng đã đợi bao nhiêu lâu rồi?

Nàng là ai? Tại sao có mặt tại đây, để mà đợi Phó Hồng Tuyết?

Nào ai biết nàng là ai, tại sao nàng có mặt trong ngôi nhà này, và vì nguyên nhân nào chờ đợi Phó Hồng Tuyết?

Chỉ có họ biết mà thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người chuẩn bị đầy đủ chưa?

Thiếu nữ đáp:

- Đâu vào đó cả rồi. Vô luận người muốn gì, chỉ cần người nói ra, là có ngay cho người.

Phó Hồng Tuyết không nói thêm tiếng nào.

Thiếu nữ tiếp:

- Ta biết, người muốn cái gì, ta đã biết...

Quờ quạng tay trong bóng tối, nàng tìm khuy áo của Phó Hồng Tuyết. Bàn tay của nàng vừa ấm dịu, vừa nhẹ nhàng, chỉ một thoáng là Phó Hồng Tuyết trần truồng như nhộng.

Trong gian nhà, không có gió lạnh, nhưng Phó Hồng Tuyết từng cơn rợn da gà, nhưng lại là một thứ rợn khoan khoái.

Thiếu nữ nhẹ giọng thốt:

- Người vẫn còn là trai tơ mà! Ta sẽ giúp người trở nên già dặn. Có những sự việc người cần già dặn mới làm nổi.

Nàng hôn vào ngực chàng.

Rồi, nàng dìu chàng đến chiếc giường trong một góc, sau đó hai thân hình ngã xuống, nhưng bàn tay tả của Phó Hồng Tuyết vẫn còn nắm chặt chuôi đao.

Thanh đao đã biến thành một bộ phận dính liền với thân thể chàng. Thanh đao có giá trị ngang sanh mạng của chàng, chẳng bao giờ chàng rời nó.

Có ai tách một bộ phận của cơ thể rời khỏi cơ thể đó chẳng?

Ánh nắng đã lên cao. Ánh nắng le lói chiếu qua khe cửa sổ, vào nhà, soi rõ người nằm trên giường, người còn ngủ say, tay vẫn cầm thanh đao.

Gian nhà có hai phòng, phòng phía trước là nơi Phó Hồng Tuyết đang ngủ, phòng phía sau giành cho việc nấu nướng.

Có mùi cơm bốc từ phòng bếp lên phòng trước.

Trong phòng bếp, duy nhất một bà lão đang cẩn thận nấu nướng mấy thức ăn sáng.

Bà có vẻ ủ rũ như không chịu đựng nổi số tuổi chồng chất trên mái đầu lợp tóc trắng, chẳng còn một sợi đen. Da mặt, da tay khô khan, nhăn nhúm như một trái cây héo.

Có lẽ bà lúc nhỏ không đẹp gì đó, khi trở về già, trải qua nhiều lao khổ, nên trông xấu xí lạ lùng.

Phòng bếp sạch sẽ, phòng phía trước đương nhiên phải thơm tất tinh khiết hơn nhiều.

Giường, màn, chăn, tất cả đều thơm mùi sạch sẽ.

Trên giường, Phó Hồng Tuyết còn say ngủ, trong khi lão bà rón rén bày biện các món ăn.

Lần cuối, lão bà mang lên món cuối, thì Phó Hồng Tuyết thức dậy. Người thường, lúc vừa thức dậy thì cái vẻ ngáy ngủ vẫn còn vương đọng ít nhiều, nhưng Phó Hồng Tuyết tỉnh bơ, mừng tượng chẳng bao giờ ngủ.

Thiếu nữ trong đêm vắng bóng, chẳng rõ nàng bỏ đi đâu, đi từ lúc nào, và đi rồi sẽ trở lại đây hay không, chừng nào mới trở lại nếu sẽ trở lại.

Phó Hồng Tuyết không nói gì với lão bà, không hỏi gì cả.

Mừng tượng trong đêm, những gì đã đến với chàng, trong ngôi nhà này, đều là mộng, tất cả đều là mộng, trừ một việc, việc đó là chàng hiện đang ở trong ngôi nhà. Chỉ có ngôi nhà là thực, còn bao nhiêu đều là mộng.

Chàng không nói, thì bà lão nói.

Bà cười vuốt, cất tiếng.

- Ăn sáng, năm tiền, phòng mỗi hôm bốn tiền bảy phân, tất cả chi phí trong một tháng là mười lạng bạc. Ở tại địa phương này, tìm được một chỗ trọ với cái giá hàng tháng đó, cũng may mắn lắm.

Mặt bà vốn nhăn, bà cười, mặt càng nhăn hơn, và lúc bà cười, khó mà nhận ra nét cười, bởi gương mặt nhăn không còn nhăn hơn được nữa.

Phó Hồng Tuyết lấy một đĩnh bạc, đặt lên bàn, thốt:

- Tôi ở đây trong ba tháng. Đĩnh bạc này trị giá năm mươi lượng.

Lão bà đáp:

- Thế thì còn thừa hai mươi lượng. Để làm gì?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tôi chết đi, bà mua hộ một cỗ quan tài.

Lão bà cười nhẹ, hỏi:

- Nếu khách trọ không chết?

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- Thì bà giữ lấy, để sau này mua cho bà một cỗ quan tài.

Ra khỏi hẻm, là đến đường cái.

Gió đã ngừng thổi. Thái dương nhả sáng xuống mặt đường, cát vàng chợp ngời ngời, như mảnh vụn kim cương.

Trên đường, khách bộ hành đã bắt đầu qua lại.

Người thứ nhất đập vào mắt Phó Hồng Tuyết, là người vận áo trắng, trong đêm vừa qua.

Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, thậm chí tư thế đứng cũng không đổi thay. Chiếc áo trắng của y, đã phủ dày cát vàng, áo biến màu vàng, đầu tóc cũng ngả màu vàng, chỉ có gương mặt trắng xanh, thì gương mặt đó hiện tại mất hẳn màu.

Y chịu đựng suốt đêm dài, giữa gió lạnh, sương lạnh.

Khách đi đường nhìn y, y không buồn nhìn lại, thản nhiên như đứng giữa sa mạc, hoang vắng.

Chịu đựng được như thế, phải có gan lỳ, trên đời này chỉ có y là có gan lỳ cỡ đó.

Phó Hồng Tuyết đi ngang qua y, đôi mắt của chàng nhìn về phương trời xa, và nơi đó, đột nhiên, cát vàng nổi lên từng bực, từng bực.

Tiếng vó ngựa vang lên, như trống đổ liên hồi.

Trong thoáng mắt, bảy kỵ sĩ đến nơi, vó ngựa nhanh hơn tên bắn.

Vừa đến nơi, cả bảy kỵ sĩ không hện mà đồng cùng một loạt đứng lên ngay trên yên, trong khi ngựa vút đi như gió cuốn.

Cùng loạt, cả bảy kỵ sĩ tung lá cờ nhỏ cầm nghiêng, tay hoành đao ngang ngực.

Các kỵ sĩ chào người áo trắng, một cách chào hết sức cung kính.

Cái chào của họ nói lên thân phận của người áo trắng, thân phận của y nhất định là không thấp hèn.

Với thân phận đó, y không cần phải chịu đựng như thế, nhưng y lại cam chịu đựng, điều này chứng tỏ y có một mục đích rõ rệt, chính cái mục đích quan trọng đó đòi hỏi y phải ủy khúc trung thành.

Mục đích gì? Không là cho y, cái đó chắc rồi.

Không cho y, thì ngoài Tam Lão Bản tại Vạn Mã Đường ra, còn cho ai nữa?

Kỵ sĩ hoành đao, dưới ánh dương quang, đao chớp ngời, nhưng mắt của người áo trắng không chớp, thân hình không nhích động.

Bảy kỵ sĩ chưa ngồi xuống yên, ngựa đã biến thành những chấm đen đen ở cuối khoảng đường rồi.

Bỗng, kỵ sĩ sau cùng hú vọng một tiếng dài, vừa ngồi xuống lại đứng lên như cũ, tay giật cương, ngựa quay đầu, thoáng mắt ngựa trở lại trước mặt người áo trắng.

Trong tay kỵ sĩ, có một ngọn thương bằng sắt, màu đen, quanh thân thương có một lá cờ quấn kín.

Đến nơi, kỵ sĩ vung tay, ngọn thương bay tới, cắm phập xuống mặt đường, lá cờ tháo ra, phất phơ theo gió phờ rờ hình thức tam giác, cờ màu trắng, trên cờ có năm chữ:

- Quan Đông Vạn Mã Đường.

Rồi kỵ sĩ lại kéo cương một lượt nữa, ngựa quay đầu, phóng vó theo đoàn.

Người đi, cờ còn đó, cờ tắm ánh dương quang, cờ màu trắng, chữ màu đỏ, hai màu phản chiếu, kiêu hùng dưới ánh dương quang.

Người đi đường trở mắt nhìn cảnh tượng hiện ra, thán phục tài cỡi ngựa của kỵ sĩ, tài phóng thương, họ thán phục đến quên cả reo hò tán thưởng.

Chợt, có ai đó bật chuỗi cười dài, tràng cười dứt, một câu nói tiếp theo:

- Quan Đông Vạn Mã Đường! Khá lắm! Đáng chú ý đến lắm!

Ngọn đèn lồng trước khung cửa hẹp đã tắt.

Một người đứng bên dưới ngọn đèn, chính người này ngẩng mặt mà cười, âm thanh rung chuyển không gian, cát vàng bám nơi lồng đèn lay động, rơi xuống đầu hăn, mặt hăn.

Khi nào hăn để tâm đến cái vật vạnh đó?

Hăn, là Diệp Khai, hăn không hề dừng chân ở những cái vật vạnh như vậy. Hăn vẫn mặc chiếc áo đêm qua, vừa rách, vừa hôi hám, một mùi hôi đặc biệt, không tên, hỗn hợp bởi mùi người, mùi bụi cát, mùi gió sương, mùi cây cỏ mục.

Hăn đứng đó, không buồn ái ngại cho những người quanh hăn phải ngửi cái mùi đặc biệt của hăn. Mà chừng như hăn muốn cho người ta ngửi cái mùi của hăn, thấy ai bịt mũi, là hăn thích vô cùng.

Nơi một lỗ thủng trên áo, đóa hoa cúc tàn đêm qua không còn nữa, thay vào đó là một đóa châu hoa.

Châu hoa là vật trang sức mái đầu nữ nhân, bình sanh hẳn không hề hái hoa tươi, bình sanh hẳn chỉ hái hoa châu thôi.

Đóa châu hoa này, do chính hẳn hái rồi cài vào áo rách, hay do nữ nhân tặng? Cái đó, chỉ có hẳn và nữ nhân chủ đóa châu hoa biết mà thôi.

Phó Hồng Tuyết lúc đó, thu hồi ánh mắt đang nhìn về chốn xa xăm, đưa ánh mắt sang Diệp Khai.

Và cũng lúc đó, Diệp Khai rời chỗ đứng, bước ra giữa đường, đến trước mặt người áo trắng.

Chân hẳn chập choạng, người hẳn lão đảo, tựa hồ hẳn đang say túy lúy, say đến mức độ của Lý Thái Bạch nhảy xuống nước ôm trắng mà chết đắm.

Toàn thân hẳn say, song đôi mắt không say, đôi mắt sáng quắc không kém mắt Thành Cát Tư Hãn lúc nhắm chim điểu mà buông tên thần.

Hẳn nhìn chăm chú người áo trắng, rồi hỏi:

- Từ đêm qua đến bây giờ, các hạ vẫn đứng đây?

Người áo trắng đáp:

- Phải!

Diệp Khai lại hỏi:

- Rồi suốt ngày nay, cũng đứng đây?

Người áo trắng đáp:

- Phải!

Diệp Khai hỏi:

- Chờ đợi cái gì đó?

Người áo trắng đáp:

- Chờ người.

Diệp Khai hỏi:

- Ai?

Người áo trắng đáp:

- Các hạ.

Diệp Khai mỉm cười:

- Chờ tại hạ? Tại hạ không là tuyệt sắc giai nhân, thì các hạ chờ để làm gì?

Người áo trắng đáp:

- Trong con mắt của Tam Lão Bản, những giai nhân trên cõi đời này gom lại không sánh được một các hạ với phong độ anh hùng.

Diệp Khai cười lớn:

- Cho đến bây giờ, tại hạ mới biết mình là một đấng anh hùng! Nhưng, Tam Lão Bản thuộc hạng người như thế nào?

Người áo trắng đáp:

- Là người biết anh hùng, trọng anh hùng.

Diệp Khai tiếp:

- Tốt! Tại hạ rất hoan hỉ những con người như vậy. Tam Lão Bản ở đâu? Tại hạ sẽ cho lão ta có dịp mời tại hạ uống rượu.

Cho người ta có dịp mời rượu hãnh, hãnh có cảm tưởng là làm cho người ta rờ mặt rờ mày vì việc đó lắm.

Hãnh có cảm tưởng là ban vinh hạnh cho người ta!

Người áo trắng thốt:

- Chính tại hạ đang tuân hành mạng lệnh của Tam Lão Bản, đi thỉnh khách đêm nay đến đó uống rượu. Một tiệc rượu mọn.

Diệp Khai lắc đầu:

- Nếu là tiệc mọn thì thôi, tại hạ không đến dự đâu! Phải là tiệc lớn mới được, một tiệc có rất nhiều rượu, uống đến ngày tận thế cũng không hết phần tích trữ.

Người áo trắng đáp:

- Tại Vạn Mã Đường, bất cứ lúc nào, cũng có sẵn trên ba ngàn vò rượu loại thượng hảo hạng. Thiết tưởng số tích trữ đó đủ làm hài lòng các hạ.

Diệp Khai cười ròn:

- Nếu vậy, thì dù các hạ không gọi, tại hạ cũng bắt buộc các hạ gọi tại hạ!

Người áo trắng điềm nhiên:

- Đa tạ.

Diệp Khai hỏi:

- Tại hạ đã đáp ứng rồi, các hạ còn chờ gì nữa mà chưa chịu ly khai nơi này?

Người áo trắng giải thích:

- Tại hạ vâng lệnh mời sáu người, hiện tại mới mời được năm vị thôi.

Diệp Khai chớp mắt:

- Cho nên, các hạ chưa đi được?

Người áo trắng gật đầu:

- Đúng vậy.

Diệp Khai hỏi

- Người thứ sáu là ai?

Không đợi người áo trắng hồi đáp, hắn bật cười lớn, rồi tiếp:

- Tại hạ biết người đó là ai rồi. Xem ra, hắn không thích mời ai uống rượu mà cũng không thích ai mời hắn uống.

Người áo trắng nhếch nụ cười khổ.

Diệp Khai tiếp luôn:

- Dù các hạ có đứng đây đủ ba ngày đêm, tại hạ bảo chứng là không làm sao cho hắn dao động. Trên thế gian này, chẳng có sự gì làm cho tâm hắn dao động nổi.

Người áo trắng thở dài.

Diệp Khai đưa ý kiến:

- Tuy nhiên, có một biện pháp làm cho hắn dao động được.

Người áo trắng ngưng trọng thần sắc:

- Xin thỉnh giáo.

Diệp Khai giải thích:

- Muốn cho hắn đi đến nơi nào, các hạ đừng mong thỉnh mà được, dù cung cách thỉnh cực kỳ tôn kính. Mà kích thích hắn cũng chẳng ích lợi gì. Chỉ có cách là làm cho hắn chú ý đến một cái gì đó, và cái đó sẽ khai diễn tại nơi các hạ thỉnh hắn đến. Thế là hắn đến ngay, cấm hắn hấn cũng đến.

Người áo trắng nhếch miệng cười khổ, thốt:

- Rất tiếc, tại hạ không biết phải làm cho con tim của hắn dao động.

Diệp Khai bảo:

- Các hạ nhìn đây.

Hắn quay mình, bước đi về Phó Hồng Tuyết.

Mường tượng Phó Hồng Tuyết có ý chờ.

Diệp Khai cứ bước tới, tới gần, càng gần càng lộ vẻ thần bí, rồi hắn thấp giọng

hỏi:

- Người biết hay không biết ta là ai? Ta có liên quan với người thế nào?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Người là ai? Có liên quan với ta thế nào?

Gương mặt chàng vẫn lạnh lùng, không một cảm nghĩ nào hiện lộ, song đôi bàn tay nắm chuôi đao chừng như gồng lên, gân xanh nổi vòng thấy rõ.

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Nếu người muốn biết, thì đêm nay, cứ đến Vạn Mã Đường gặp ta, ta sẽ cho biết.

Hắn không để cho Phó Hồng Tuyết nói tiếng gì với hắn, thốt xong hắn liền quay mình đi, mừng tượng hắn sợ Phó Hồng Tuyết đuổi theo hay gọi giật lại.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết bất ngôn, bất động, mắt nhìn xuống, dán vào bàn tay cầm đao.

Diệp Khai trở lại cạnh người áo trắng, vỗ nhẹ tay lên vai y, cười thốt:

- Hiện tại, các hạ có thể trở về phục lệnh được rồi. Đêm nay, hắn sẽ đến Vạn Mã Đường. Tại hạ bảo chứng điều đó.

Người áo trắng trì nghi mấy phút:

- Chắc chắn hắn sẽ đến?

Diệp Khai bĩu môi:

- Hắn đến hay không, là phần việc của tại hạ, nhiệm vụ của các hạ xong rồi, thì cứ ly khai, không còn mảy may trách nhiệm.

Người áo trắng thốt:

- Đa tạ!

Diệp Khai lắc đầu:

- Đừng đa tạ tại hạ. Các hạ nên đa tạ chính mình.

Người áo trắng trở mắt:

- Đa tạ chính mình?

Diệp Khai mỉm cười:

- Hai mươi năm trước đây, là tay kiếm khét tiếng sông hồ với ngoại hiệu Nhất Kiếm Phi Hoa kèm theo cái tên lớn Hoa Mãn Thiên, giờ đây vì một người nào đó mà cam tâm tình nguyện đứng nguyên tại chỗ giữa trời suốt

một đêm sang nửa ngày, thì tại sao tại hạ không làm một cái gì cho các hạ chứ?

Người áo trắng nhìn Diệp Khai, ánh mắt cực kỳ quái dị, lâu lắm, mới lạnh lùng

thốt:

- Các hạ biết nhiều chuyện quá!

Diệp Khai cười nhẹ: - Cũng may là tại hạ chưa biết hết tất cả mọi chuyện. Người áo trắng bật cười khan mấy tiếng, nghiêng mình, vái dài: - Đêm nay, sẽ gặp lại.

Diệp Khai gật đầu:

- Nhất định như vậy rồi.

Người áo trắng vái lượt nữa, từ từ quay mình nhổ ngọn thương cắm nơi mặt đường, cuộn lá cờ tam giác quanh thân thương, đoạn động đầu thương xuống đất, một tiếng cộp vang lên, thân hình của y cũng tung bỗng lên.

Vừa lúc đó, có tiếng ngựa hí, tiếng hí chưa dứt, ngựa từ một góc đường cất vó chạy bay tới.

Không sớm, không muộn, ngựa vừa chạy ngang qua, người áo trắng đáp xuống đúng trên lưng nó.

Ngựa hí tiếp một tiếng, tiếng hí vừa dứt thì người và ngựa đã xa ngoài mười trượng.

Đưa mắt nhìn theo, đến lúc người ngựa khuất dạng trên đường dài, Diệp Khai buông tiếng thở dài, lẩm nhẩm:

- Xem ra, Vạn Mã Đường đúng là nơi rộng năm cạp nấp, cao thủ quy tụ như mây dùn...

Hắn vươn rộng hai cánh tay, miệng hoát ra, ngáp một hơi dài, quay đầu nhìn qua Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã ly khai nơi đó, chẳng rõ từ lúc nào.

Trên cao, là trời xanh.

Trước mắt, là cát vàng.

Nhìn tận mắt, nơi tí mù xa thăm, trời và cát như liền nhau, trong khung cảnh bao la đó, ẩn ước có bóng lá cờ trắng phất phơ theo gió.

Tận mắt, là phương trời xa thăm, tận mắt, là lá cờ màu trắng, nổi bật giữa trời xanh cát vàng.

Lá cờ trắng là biểu hiện của Vạn Mã Đường. Vạn Mã Đường như ở tận chân trời

xa.

Bốn phía là đồng hoang, giữa đồng có một con đường, dài vô tận, dấu ngựa phô bày, mới cũ lẫn lộn, chứng tỏ kỵ sĩ không ngừng qua lại quảng đường này.

Cuối đường là nơi có cờ trắng, là Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết đến cánh đồng hoang đó, đứng cạnh con đường, mắt hướng về lá cờ trắng.

Chẳng rõ chàng nhìn cờ được bao lâu rồi, hiện tại mắt chàng vẫn còn đăm đăm...

Một lúc lâu, chàng quay mình lại.

Phía sau, một bóng đỏ xuất hiện trên đường dài, trong khoảng cách xa xa, bóng đỏ như lưu tinh, lao vút tới.

Bóng đỏ, là một yên chi mã, kỵ sĩ cũng vận y phục hồng, đồng màu với ngựa.

Kỵ sĩ từ phía sau tới, Phó Hồng Tuyết hướng mắt về phía trước, chàng quay mình là để tránh nhìn bóng đỏ, chàng biết phía sau lưng có kỵ sĩ tiến về phía chàng.

Rồi chàng đi tới, đi được mấy bước, kỵ sĩ đã đến gần chàng rồi.

Yên chi mã vút qua, kỵ sĩ quay đầu nhìn lại chàng, đôi mắt sáng của kỵ sĩ dán vào bàn tay cầm đao của chàng.

Kỵ sĩ giật cương, ngựa lập tức dừng vó, dừng bất thành linh nhưng rất ổn.

Ngựa rất đẹp, kỵ sĩ cũng đẹp, song Phó Hồng Tuyết mừng tượng không trông thấy hai cái đẹp đó.

Người trên ngựa lại nhìn chàng, sau cùng hỏi:

- Chính người đây à? Cả Trường chủ cũng không mời nổi người nữa à?

Kỵ sĩ, là một thiếu nữ, một giai nhân đúng hơn.

Âm thanh của nàng rất ấm dịu, chỉ có người đẹp mới có âm thanh đó.

Phó Hồng Tuyết như không thấy người, thì tự nhiên như cũng không nghe người nói.

Thiếu nữ dừng cao đôi mày, cất cao giọng tiếp luôn:

- Người nghe đây, đêm nay, nếu người dám không đến, thì quả thật người là một kẻ hèn, rất hèn, rất đốn mạt, hạ tiện, ta sẽ giết người, lấy thịt người nuôi chó.

Đoạn, nàng vung roi ngựa, quất sang mặt Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết như không thấy luôn ngọn roi đó.

Nhưng, chẳng biết tại sao, ngọn roi xuất phát mạnh, nửa chừng lại giảm mãnh lực, rồi một tiếng rẹt rất khê vang lên, roi phớt qua mặt Phó Hồng Tuyết, lưu lại một vết đỏ.

Phó Hồng Tuyết như chẳng cảm giác gì, song bàn tay nắm chuôi đao thì kéo gân xanh vồng lên thấy rõ.

Thiếu nữ bật cười sảng sặc, thốt:

- Thì ra, người là một con người gỗ.

Nàng cười tiếp, ròn rã, giật cương, ngựa phóng vó, thoáng mắt khuất dạng trên con đường lợp cát vàng.

Bây giờ, Phó Hồng Tuyết mới đưa tay sờ mặt.

Bây giờ, chàng mới run, run người lên, run mãi, lâu lắm vẫn chưa ngừng. Bàn tay nắm cứng chuôi đao, suýt bóp nát chuôi đao.

Diệp Khai còn đứng nguyên tại chỗ, ngáp dài dài.

Nếu có ai chú ý, tất phải thấy là hăn ít nhất cũng ngáp hơn bốn mươi lần trong ngày nay rồi! Vậy mà hăn không chịu đi ngủ ngay cho!

Hăn nhìn ngang, nhìn dọc, mừng tượng mỗi sự vật gì quanh mình hăn, gần cũng như xa, đều gây cho hăn một thích thú cao độ.

Hiện tại, hăn từ trong một cửa hiệu buôn tạp hóa bước ra, chuẩn bị đến quán mì đối diện.

Hăn la cà khắp nơi, xem mọi vật, ăn mọi thứ, hăn có vẻ một người rừng bất chợt lạc đến đô thị, trông cái gì cũng lạ mắt, cái gì cũng hấp dẫn hăn mãnh liệt.

Cùng đi chậm như nhau, song hăn và Phó Hồng Tuyết mỗi người có một dáng đi riêng biệt.

Phó Hồng Tuyết thọt một cẳng, phải đi chậm, nhưng lúc đi, thân hình đứng thẳng, mường tượng chiếc sào xê dịch.

Diệp Khai đi, uể oải, như con người không xương, nếu có ai cắc có khều nhẹ hăn với một ngón tay thôi, hăn cũng có thể ngã như thường.

Mường tượng là vậy.

Hăn vừa bước ra đến giữa lòng đường, đột nhiên, một kỵ sĩ rong ngựa từ xa tới, ngựa lao đi như tên bắn.

Ngựa, là yên chi mã, kỵ sĩ là thiếu nữ vận áo hồng. Yên chi mã là loại ngựa đẹp, thiếu nữ ngồi ngựa là một giai nhân, trông như đóa hoa đào, song lại là thứ hoa đào có gai!

Ngựa chưa đến nơi, thiếu nữ vung ngọn roi, hỏi:

- Gã kia! Không tiếc mạng sống à? Có tránh qua một bên ngay đi không?

Diệp Khai uể oải ngẩng đầu lên, liếc xéo qua nàng, nhưng vẫn đứng y tại chỗ.

Nàng giật cương, cho ngựa tràn qua một bên, đồng thời vút tay quất ngọn roi vào mặt Diệp Khai.

Lần này, nàng không nương tay như đối với Phó Hồng Tuyết, nàng quất thật tình, dĩ nhiên phải mạnh, nếu trúng, thì mặt của Diệp Khai hăn mang sẹo suốt đời.

Diệp Khai uể oải đưa tay lên, ngọn roi nằm gọn trong tay hăn, cứng chắc.

Thiếu nữ đỏ mặt, đỏ như chiếc áo đang mặc.

Diệp Khai chỉ dùng ba ngón tay kẹp ngọn roi, song dù nàng vận dụng tận công lực, ngọn roi vẫn không sút khỏi ba ngón tay của Diệp Khai.

Nàng sợ, lại khẩn cấp, hét:

- Người... người làm gì thế?

Diệp Khai bây giờ mới nhìn nàng thật sự, rồi giở giọng uể oải, đáp:

- Tại hạ chỉ muốn cáo tố với cô nương một việc!

Thiếu nữ cắn môi, rồi bĩu môi, thốt:

- Ta không muốn nghe!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Không nghe không được. Bất quá, là một đại cô nương mà để rơi từ lưng ngựa xuống đất, thì xem chẳng đẹp mắt chút nào.

Thiếu nữ cảm thấy một đạo kinh lực từ ngọn roi chuyển qua bàn tay, từ tay chuyển khắp thân thể, nếu kinh lực gia tăng cường độ một chút, là nàng có thể rơi xuống liền.

Bất giác, nàng kêu to lên:

- Nói gì cứ nói, đánh đấm cứ đánh, gấp đi!

Diệp Khai mỉm cười:

- Cô nương không nên hung hãn như vậy nhé! Không hung hăng, thì đúng là một đại cô nương mỹ miều đấy, hung hăng lên rồi, thì lại biến ngay thành một thứ cọp cái.

Thiếu nữ nổi giận, quát:

- Còn gì nữa không?

Diệp Khai tiếp:

- Còn. Vô luận yên chi mã đẹp, cọp cái đẹp, hễ đạp chết người là phải đền mạng.

Thiếu nữ giận đến nhọt nhọt mặt, hừ hừ luôn mấy tiếng:

- Bây giờ người có thể buông tay ra chưa?

Diệp Khai mỉm cười:

- Còn một điều nữa.

Thiếu nữ hét:

- Điều gì?

Diệp Khai tiếp:

- Nam nhân như tại hạ, gặp nữ nhân như cô nương, nếu không hỏi tên hỏi họ, bỏ qua cho cô nương đi dễ dàng, thì chẳng hóa ra mình không xứng đáng với mình sao? Mà cũng không xứng đáng với cô nương nữa đó.

Thiếu nữ cười lạnh:

- Tại sao ta phải cung khai tên họ cho người nghe chứ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại vì cô nương không thích rơi từ lưng ngựa xuống đất.

Thiếu nữ đỏ mặt, mắt chớp chớp rồi đảo lộn mấy vòng, bỗng thốt:

- Được rồi, ta cho người biết, ta họ Lý, tên Cô Cô. Ta nói rồi đó, người chịu buông tay chưa?

Diệp Khai cười hì hì, buông tay, lẩm nhẩm:

- Lý Cô Cô! Cái tên nghe hay hay đấy chứ!

Chợt hẳn thức ngộ, nhưng lúc đó yên chi mã đã chở người đi xa rồi.

Từ xa, thiếu nữ quay đầu lại, cười lớn, thốt:

- Người hiểu rồi chứ? Thăng nhỏ biết tay mục nội chưa?

Nàng sợ Diệp Khai đuổi theo, thúc hông ngựa, ngựa phi nhanh, ngang qua một ngôi nhà, tung mình lên, vọt vào khung cửa hẹp, khuất mình.

Nàng cho rằng, một khi nàng vào bên trong cửa, thiên lôi cũng chẳng dám đuổi theo nàng.

Hà hưởng gã áo rách bên vệ đường?

Bên trong khung cửa, mười tám chiếc bàn đều trống không. Chỉ có người trung niên thần bí ngồi nơi chiếc bàn vuông nhỏ, cạnh cầu thang dưới, và người trung niên đó vẫn đang xáo trộn các cỗ bài xương, như bất cứ lúc nào.

Hiện tại, là ban ngày, nơi đây không có lệ tiếp khách ban ngày.

Nghề nghiệp của chủ nhân không cao khiết chi đó, song ít nhất cũng có quy củ, và vô luận như thế nào, quy củ cũng phải được tôn trọng.

Mái tóc cạnh mang tai đã bắt đầu điểm trắng, những đường nhăn bắt đầu hiện lộ nơi gương mặt, trong mớ tóc biến màu và làn da giùn thành gợn li ti đó, chẳng biết có ẩn chứa bao nhiêu niềm hoan lạc, thống khổ, bí mật.

Nhưng đôi tay của y thì trái lại còn mịn màng, mát dịu như tay thiếu nữ.

Y vận y phục hoa lệ, song không xa xỉ.

Trên bàn, có chén bằng vàng, trong chén có rượu màu hổ phách, trông qua là biết ngay thứ rượu quý.

Hiện tại, y đang sắp những quân bài thành một bức đồ bát quái.

Thiếu nữ tiến vào, thoạt đầu ồ ạt, gần đến người trung niên thì rón rén bước chân.

Chưa đến nơi, nàng gọi:

- Đại thúc mạnh giỏi!

Vào đến đây, nàng bỏ cái lối cộp cái, trở thành một thiếu nữ nhu mì.

Chủ nhân không quay đầu, chỉ cười nhẹ, rồi gật gật, bảo gọn:

- Ngồi!

Thiếu nữ bước tới, ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Nàng muốn nói gì đó, chủ nhân khoát tay, bảo luôn:

- Chờ một chút.

Y quan sát bức đồ bát quái bằng những quân bài một lúc, rồi thở dài, về người rủ rủ ngay.

Thiếu nữ lấy làm lạ hỏi:

- Nhìn các quân bài, đại thúc thấy được việc này việc nọ à?

Chủ nhân buông gọn:

- Ừ!

Thiếu nữ hỏi:

- Hôm nay đại thúc thấy gì?

Chủ nhân cầm chén rượu, nhấp một ngụm, rồi cất giọng trầm buồn:

- Có những việc không nên biết là hơn!

Thiếu nữ cau mày:

- Nếu biết?

Chủ nhân từ từ thốt:

- Mây trời khó lường, biết mây trời, là tai họa phát sanh ngay.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Tai họa phát sanh, thì mình tìm cách lánh tai, tỵ họa!

Chủ nhân thở dài:

- Có những thứ tai họa mà mình không tránh được, tuyệt đối không tránh được.

Thiếu nữ nhìn các quân bài, sững sờ một lúc rồi lẩm nhẩm:

- Tại sao tôi chẳng thấy chi hết?

Chủ nhân lộ vẻ âm đạm:

- Bởi người không thấy được, nên khoái lạc hơn đại thúc nhiều.

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc, đoạn bật cười hỏi:

- Bỏ qua những chuyện hoang đường đó đi, bây giờ, tôi muốn biết đêm nay đại thúc có đến nhà chúng tôi không?

Chủ nhân cau mày:

- Đêm nay?

Thiếu nữ tiếp:

- Gia gia nói, đêm nay người có mời mấy vị khách đặc biệt, cho nên muốn đại thúc có mặt trong buổi họp. Trong chốc lát đây, sẽ có xe đến đón đại thúc.

Chủ nhân suy tư một chút:

- Ta không đi là phải hơn!

Thiếu nữ tiếp:

- Thực ra, gia gia cũng biết là đại thúc sẽ không đến, dù vậy người cũng sai tôi đến đây, báo hại tôi bị tiểu quý làm nhục, suýt chết tức vì tiểu quý đó.

Một người cười vang, tiếp nối câu nói của nàng:

- Tiểu quý không hề làm nhục mục nội, chính mục nội toan đập chết tiểu quý.

Thiếu nữ giật mình.

Không rõ từ lúc nào, Diệp Khai đã vào cửa, đi luôn đến đó. Hắn nhìn nàng, cười

Nàng biến sắc mặt, gắt: - Người bằng vào đâu mà dám vào tận chốn này? Diệp Khai điềm nhiên thốt: - Người không nên vào chốn này chính là cô nương đó, chứ không phải tại hạ

cười.

đâu.

Nàng dậm chân, quay mình, hậm hực:

- Đại thúc, đuổi hắn ra ngoài đi, đại thúc nghe được những lời nói của hắn sao?

Chủ nhân thản nhiên điểm nụ cười:

- Trời sắp tối rồi đó, người hãy về gấp đi, cho gia gia người không sốt ruột.

Thiếu nữ giật mình, dậm chân thành thịch, rồi quày quả bước đi, lách ngang qua Diệp Khai, ra luôn cửa.

Diệp Khai cười, thốt:

- Mụ nội đi cho khéo đấy, nếu vấp ngã mà chết, thì chẳng có ai đền mạng cho đâu nhé.

Bởi, thiếu nữ cảm hận cực độ, tự mình không làm gì được Diệp Khai, mà vị đại thúc cũng chẳng bênh vực tí ti. Do đó, nàng bước hồi hải, vấp chân, suýt đâm bổ mình vào khung cửa.

Ra ngoài rồi, thiếu nữ hoành tay, xô mạnh cánh cửa, đóng lại kêu một tiếng ầm. Có vậy, nàng mới hả tức.

Nàng còn mĩa một câu:

- Cám ơn thằng nhỏ lo sợ cho mụ nội ngã chết.

Diệp Khai cười khỗ, lẩm nhẩm:

- Yên chi mã đẹp, mẫu lão hổ cùng đẹp!

Chủ nhân cười nhẹ:

- Các hạ nói sai nửa phần.

Diệp Khai cau mày:

- Nửa phần?

Chủ nhân giải thích:

- Ở đây, người ta gọi người là yên chi hổ, còn vật là yên chi nô.

Diệp Khai cười.

Chủ nhân tiếp:

- Nàng là ái nữ của chủ nhân buổi tiệc đêm nay đó.

Diệp Khai kêu lên:

- Nàng là con gái của Tam Lão Bản tại Vạn Mã Đường?

Chủ nhân gật đầu:

- Cho nên đêm nay, các hạ hãy dè dặt cho lắm, đừng để cho yên chi hổ ngoạm mất giò đấy.

Diệp Khai lại cười, chợt nhận ra con người thần bí đối diện không hẳn là thần bí, cô độc. Hắn thấy y cười mở đáng thân lắm.

Hắn hỏi:

- Tam Lão Bản tên họ là chi?

Người trung niên đáp:

- Họ Mã, Mã Phương Linh.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Mã Phương Linh! Tại sao lại chọn tên nữ nhân?

Chủ nhân đáp:

- Phụ thân tên Mã Không Quân, nữ nhi tên Mã Phương Linh.

Y cười hì hì, tiếp luôn:

- Các hạ muốn biết, đích thực là muốn biết tên con gái, chứ không phải tên phụ thân nàng, cho nên tại hạ nêu ngay tên nàng ra, cho được việc hơn.

Diệp Khai cười vang:

- Nếu chủ nhân buổi tiệc đêm nay cởi mở như các hạ, thì cái chuyện đi này của tại hạ không uổng công vậy. Diệp Khai sẽ rất hài lòng.

Chủ nhân chớp mắt:

- Diệp Khai?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ là Diệp Khai.

Hắn hỏi lại:

- Còn chủ nhân?

Chủ nhân trầm ngâm một phút:

- Tiêu Biệt Ly!

Một cái tên kỳ kỳ!

Vừa lúc đó, có tiếng xe ngừng trước cửa, rồi ngựa hí vang vang.

Một cỗ xe to, do tám ngựa kéo. Xe màu đen, thiếu lộng lẫy, thừa uy nghi.

Một người vận y phục trắng, đứng trên xe, chờ khách.

Trước đầu xe, có lá cờ trắng, hình tam giác, cờ có năm chữ "Quan Đông Vạn Mã Đường".

Người đứng đó, tác nhỏ hơn Hoa Mãn Thiên, tuổi độ trên dưới bốn mươi, mặt tròn, cằm lấm tấm râu, lúc không cười cũng có vẻ khả ái.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ nhận ra tại hạ?

Người đó lắc đầu:

- Chưa được hân hạnh.

- Không nhận ra, sao các hạ biết tại hạ là khách?

Người đó mỉm cười:

- Tuy các hạ mới đến đây một đêm thôi, song cái danh hào hoa của các hạ truyền khắp Biên Thành, hà hưởng, nếu không phải là bậc anh hùng, thì làm gì các hạ được đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ tặng châu hoa?

Diệp Khai trố mắt:

- Các hạ nhận được đóa châu hoa này?

Người đó đáp:

- Chính tại hạ tặng đệ nhất mỹ nhân!

Không đợi Diệp Khai nói chi, gã thở dài, cười khổ, tiếp:

- Rất tiếc, tại hạ thuộc giống đa tình, song chưa hề được mỹ nhân tặng một nụ cười duyên.

Diệp Khai mỉm cười, đập tay nhẹ vào vai gã, thốt:

- Bình sanh, tại hạ từng được người trân trọng, nhưng trân trọng đến mức độ tặng châu hoa như thế này, thì quả thật đây là lần thứ nhất! Mà cũng là lần thứ nhất tại hạ được nghe lời tán thưởng như các hạ vừa thốt.

Diệp Khai nhìn nhận, người áo trắng này cũng là một tay khá, chẳng kém Hoa Mãn Thiên, và điều nhận xét này một lần nữa xác định là tại Vạn Mã Đường có quá nhiều rồng nằm hổ nấp.

Hắn nóng biết chủ nhân Vạn Mã Đường là con người như thế nào.

Sở dĩ, ngồi một lúc, chẳng thấy khách nào đến, hắn hỏi:

- Còn ai nữa chẳng?

Người đó đáp:

- Nghe nói, còn có một người nữa, và người này thì do các hạ mời thay.

Diệp Khai thốt:

- Nếu thế, thì các hạ không phải lo lắng, bởi thế nào hắn cũng đến, và đến bằng phương tiện riêng tư của hắn. Tại hạ muốn hỏi đến bốn người kia.

Người đó trầm ngâm một lúc:

- Hiện tại, đáng lẽ họ phải đến đây rồi...

Diệp Khai lạnh lùng:

- Nhưng hiện tại, họ vẫn chưa có mặt!

Người đó vụt cười, tiếp:

- Cho nên, chúng ta không cần đợi nữa. Đi, trước sau gì cũng đi, đi ngay là hơn!

Đêm xuống dần dần. Đồng hoang về đêm thê lương làm sao!

Lá cờ Vạn Mã Đường khuất dần trong bóng đêm.

Người áo trắng ngồi đối diện với Diệp Khai, luôn luôn nở một nụ cười, mừng rỡ chẳng bao giờ mệt cười.

Xe cứ lăn bánh, ngựa cứ cất vó, tiến đều trong tịch mịch.

Bỗng, Diệp Khai thốt:

- Nếu đêm nay, duy nhất một mình tại hạ là khách, thì chắc là tại hạ không về được rồi!

Chùng như người áo trắng bị nhói mạnh ở màn tai, gượng điếm một nụ cười, hỏi:

- Câu nói đó có ý tứ như thế nào?

Diệp Khai đáp:

- Nghe nói tại Vạn Mã Đường, có đến ba ngàn vò rượu, một mình tại hạ uống hết ngần ấy rượu, thì còn về làm sao nổi? Cái chắc là phải chết vì say vậy.

Người áo trắng cười phào:

- Điều đó thì các hạ không đáng quan tâm. Tại Vạn Mã Đường không thiếu người cao tửu lượng. Như tại hạ đây, cũng có thể hầu các hạ uống mấy chén!

Diệp Khai lại buông:

- Tại Vạn Mã Đường, cao thủ đông như mây mù, chỉ sợ tại hạ phải chết!

Người áo trắng lại gượng cười:

- Tửu quý thì có, chứ làm gì có cao thủ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại hạ muốn nói đến cao thủ về phương diện tửu lượng! Nếu có nhiều người cao tửu lượng, luân lưu mời tại hạ, thì làm sao tại hạ khỏi chết say?

Người áo trắng lại cười phào:

- Tam Lão Bản lần này, thỉnh khách, là vì mển mộ cái phong nhã của các hạ, nếu có người kính rượu, thì cũng kính trong vòng lễ nghĩa, chứ khi nào lại cưỡng ép các hạ phải uống say?

Diệp Khai tiếp luôn:

- Tuy nhiên, tại hạ còn sợ một điều.

Người áo trắng chớp mắt:

- Điều chi?

Diệp Khai cười, đáp:

- Sợ các vị không ép tại hạ uống say!

Người áo trắng mỉm cười.

Vừa lúc đó, từ nơi khoảng đồng hoang gần đó, vẳng lên lời ca kỳ dị.

Lời ca thê lương, áo não, như khóc, như than, lại mừng tượng lời
nguyên rủa.

Lời ca nghe rất rõ ràng:

- Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng

Nhãn lưu huyết, nguyện vô quang.

Nhất nhập Vạn Mã Đường.

Đao đoạn nhân, nhân đoạn trường !

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vạn Mã Đường

Vạn Mã Đường

Trời mênh mang.

Đất thênh thang.

Chứa chang huyết lệ, đời đoạn can tràng.

Một vào Vạn Mã.

Đừng mong trở lại gia đàng! ...

Lời ca thê thảm, giọng ca ai oán, não nùng, vang lên vắng vắng giữa đêm trường, hoang theo tiếng gió vi vu, ai nghe qua mà không se sắt lòng !!

Người áo trắng biến sắc mặt dần dần, sau cùng bỗng vươn tay, đẩy cửa hông xe, đồng thời buông gập:

- Xin vô phép!

Tiếng cuối vừa dứt âm vang, người như mũi tên, lao ra bên ngoài, rồi một cái lắc mình tiếp nối người biến mất luôn.

Gã đánh xe vút ngọn roi trong không gian, tám con ngựa đang phi nước đại, chợt đứng lại, cỗ xe suýt văng bổng lên.

Ngoài ba trượng, người áo trắng đáp xuống mặt đường, một chân co, một chân nhón, chân chạm đất, mình tung bổng trở lên, như chiếc pháo thăng thiên.

Đêm giữa đồng hoang tịch mịch quá.

Con đường trải cát vàng hiện lờ mờ dưới ánh trăng yếu ớt, chạy tận vào cõi âm u...

Nhưng tiếng ca vẫn còn vang, lúc bổng lúc trầm, như thét gào, như rên rỉ, như nguyên rủa, như van lơn...

Rồi gió từng cơn cuốn về, như để tăng phần hoang lương cho tịch mịch.

Từ đâu đó, người áo trắng trầm giọng gọi:

- Bằng hữu đã có ý gây hấn, tại sao không ra mặt đối thoại?

Giọng của hấn trầm, song hơi hám sung mãn, âm thanh vang vọng rất xa, rõ ràng từng tiếng một!

Thốt xong, người áo trắng lao mình về một vùng cỏ nửa khô nửa vàng. Gió đùa qua, cỏ lạng xuống, bật lên, như sóng to đùa lướt!

Không có người tại đó.

Dĩ nhiên không có tiếng đáp.

Người áo trắng cười lạnh tiếp:

- Tốt! Chỉ cần bằng hữu đến khu vực này thôi. Bằng hữu đã đến rồi, tại hạ chờ xem bằng hữu còn trốn tránh được bao lâu nữa.

Hấn ngẩng mặt nhìn trời, đoạn tung mình lên đáp xuống, độ bảy tám lượt, đã đến chỗ cỗ xe đỗ.

Diệp Khai với dáng từ từ tựa mình vào hông xe, tay nhíp ngón vào vách, miệng từ từ ca:

-... Vào Vạn Mã, đao gãy báng, can trường đứt đoạn, đừng mong trở lại cố hương.

Y sửa lại một chút cho hợp với ý mình.

Mắt y nhắm hờ, miệng y cười hờ, mừng tượng tán thưởng lời ca bao hàm một ý tứ thích thú.

Người áo trắng mở cửa xe, bước lên vào mui ngồi xuống chỗ cũ, miễn cưỡng điểm một nụ cười thốt:

- Không rõ gã điên nào ca loạn lên như thế! Các hạ nghe làm chi!

Diệp Khai cười nhạt đáp:

- Vô luận gã hát thật hay hát đùa, cái đó chẳng quan hệ mấy may với tại hạ! Tại hạ có nghe hay không nghe, cũng chẳng sao!

Người áo trắng chớp mắt:

- Ạ?

Diệp Khai đập tay khắp thân mình, tiếp:

- Các hạ xem đây! Tại hạ không mang đao nào, thì đao đâu mà gãy báng! Còn can trường của tại hạ, chỉ sợ rượu đã làm nát bấy từ lâu! Huống chi tại hạ lấy bốn biển làm nhà, thì làm thì có cố hương mà mong trở lại? Nếu Tam Lão Bản thực tâm muốn quý tại tại hạ tại Vạn Mã Đường, tại hạ cho rằng mình hưởng phúc lưu truyền tam đại đó!

Người áo trắng cười vang:

- Các hạ có tâm trường rất cởi mở! Tại hạ không làm sao sánh kịp!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Yên Trung Phi Hạc Vân Tại Thiên có ba tuyệt kỹ khinh công, lại tự cho rằng mình chẳng bằng ai, thì quả thật là một điều lạ!

Người áo trắng thoáng giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, ngửaa mặt lên, bật cười dài, thốt:

- Vân này ẩn tích mai danh hơn mười năm dài, không ngờ vừa tái nhập giang hồ, các hạ thấy là nhận ra ngay! Quả thật các hạ có nhãn lực phi thường?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Dù cho nhãn lực của tại hạ có yếu kém, song nếu không nhận ra ba tuyệt kỹ khinh công: thôi Song thôi Nguyệt Phi Vân, Nhất Hạc Xung Thiên Quan Vân, Bát Bộ Sấn Thiên Trung Vân, thì còn bôn tẩu giang hồ làm chi nữa!

Vân Tại Thiên cười gượng:

- Đáng thẹn! Đáng thẹn!

Diệp Khai buông luôn:

- Có thuật khinh công như vậy, mà cho là đáng thẹn, tại hạ nghĩ lại mình, sao muốn tự tử quá chừng!

Vân Tại Thiên chớp mắt:

- Các hạ còn nhỏ tuổi, thế mà chẳng những có kiến thức hơn người, mà về võ công của các môn các phái trên giang hồ, các hạ am tường như lòng bàn tay! Còn tại hạ thì cho đến bây giờ, chưa biết mảy may về lai lịch của các hạ! Thế chẳng phải là điều đáng thẹn sao?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ đã nói, lấy bốn biển làm nhà, nếu các hạ tìm được một lai lịch nào về tại hạ, thì quả thật là quái sự!

Vân Tại Thiên trầm ngâm một lúc, muốn nói gì đó, bỗng có tiếng gõ cốc cốc nơi ngoài cửa xe, dường tượng có người báo hiệu.

Hắn giật mình, hỏi:

- Ai? Không ai đáp.

Nhưng bên ngoài cửa, ba tiếng cốc cốc cốc nữa tiếp nối vang lên.

Hắn cau mày, bỗng vươn tay đẩy cánh cửa.

Cánh cửa theo đà xe chạy, đong đưa mạnh, nếu có kẻ nào đeo nơi đó, dù có bị đóng đinh cứng, cũng phải bị xe vòng mà rớt xuống ngay.

Nhưng, phải có người chứ! Nếu không thì làm gì có tiếng gõ cửa?

Vân Tại Thiên trầm gương mặt, thốt:

Thấy việc quái mà không cho là quái, thì rồi đối với người thấy, việc quái đó trở thành trớ trêu, hết quái ngay! Và kẻ nào còn muốn tiếp tục làm việc quái, kẻ đó thật ngu xuẩn hết sức!

Bỗng một bàn tay từ mui xe ló xuống, một bàn tay ồm màu vàng, nơi tay có chiếc chén mẻ đi một phần.

Rồi một giọng nói âm trầm nửa âm nửa dương vang lên:

- Có rượu không? Cho ta một chén đi, khát suýt chết đây!

Vân Tại Thiên mỉm cười:

- Cũng may trong xe có rượu, nhưng tại sao Lạc tiên sanh không xuống đây mà uống?

Hắn nhìn bàn tay, nhận ra người.

Rồi hai chân thòng xuống, với chân mang giày cỏ, còn nửa đế, trát đầy bụi đất bít cả lỗ đan.

Đôi chân đong đưa theo đà xe vòng.

Diệp Khai đâm lo, sợ người đó bất thành linh bật xuống đường, tan xương nát thịt chết oan mạng.

Nhưng chàng chỉ lo sợ hãi.

Bóng người chóp lên vị khách lạ đã đáp xuống ngồi đối diện với chàng ung dung, êm ái.

Khách lạ nhìn chàng.

Chàng nhìn khách lạ.

Khách lạ vận chiếc áo tú tài, vừa mới vừa sạch. Không thể tưởng người có đôi chân đó lại vận chiếc áo đó!

Diệp Khai sanh thích thú ngay.

Con người đối diện gây hào hứng cho chàng không ít.

Lạc tiên sanh vụt trừng mắt hỏi:

- Nhìn chi mà kỹ thế? Người tưởng ta trộm chiếc áo này mặc vào người chắc!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu quả thật là chiếc áo đánh cắp thì tại hạ van cầu tiên sanh chỉ cho biết đã đánh cắp tại đâu! Tại hạ cũng muốn đánh cắp một chiếc!

Lạc tiên sanh hứ một tiếng:

- Từ bao lâu rồi, người chưa thay áo?

Diệp Khai thản nhiên:

- Không lâu lắm! Mới ba tháng nay thôi!

Lạc tiên sanh cau mày:

- Chẳng trách nơi đây có mùi cá chết sinh! Khó người ghê!

Diệp Khai chớp mắt:

- Còn tiên sanh? Bao nhiêu lâu thay áo một lần?

Lạc tiên sanh hừ lạnh:

- Bao nhiêu lâu thay áo một lần! Cho người biết, mỗi ngày hai lượt đó!

Diệp Khai nheo mắt:

- Còn tắm?

Lạc tiên sinh nghiêm giọng:

- Tắm là cái việc làm hao tổn ngươn khí con người nhất, cho nên ai muốn mạnh khỏe thì đừng bao giờ tắm!

Diệp Khai cười hì hì:

- Tại hạ là bình cũ rượu mới, còn tiên sinh là bình mới, chất rượu cũ, cách tuy khác, song cái ý tứ thay đổi tương đối hà tất phải biếm nhau?

Lạc tiên sinh nhìn chàng một lúc, càng nhìn càng nhận ra đối tượng nói năng thú vị ghê.

Chợt, lão cất cao giọng:

- Tuyệt diệu! Cái tỷ dụ đó tuyệt lắm! Chỉ có bậc tài tử mới được một tỷ dụ như vậy! Nào nào! ... Rượu đâu! Mang ra đây, gắp tài tử mà không uống mấy chén thì uống cái hạnh ngộ thật!

Vân Tại Thiên cười nhẹ:

- Chắc hai vị chưa biết nhau là ai? Vị tiên sinh này là đại nhân vật phái Võ Đang, một danh sĩ đương thời tên Lạc Lạc Sơn! Còn...

Diệp Khai ứng tiếng:

- Tại hạ là Diệp Khai.

Lạc Lạc Sơn khoát tay:

- Khai hay bế, cái đó chẳng quan hệ tí ti, chỉ cần người là tài tử là ta chịu làm le phải uống với người ba chén mới được!

Diệp Khai gật gù:

- Sao lại ba chén! Ba trăm mới được chứ!

Lạc Lạc Sơn vỗ tay:

- Phải phải! Đúng ba trăm chén. Thiếu một chén là kém lão say điên Lý Bạch ngày xưa rồi!

Vân Tại Thiên lôi dưới lườn xe ra một vò rượu thốt:

- Tam Lão Bản đang chờ đấy nhé! Ngàn vạn lần xin tiên sinh đừng uống say!

Lạc Lạc Sơn trừng mắt:

- Cái gì Tam Lão Bản ta cũng bất chấp luôn! Ta kính trọng tài tử thôi, lão bản thì ra cái quái gì! Nào tài tử ơi! Cạn! Cạn!

Song phương mỗi người cạn ba chén.

Một tiếng keng vang lên, chén rơi xuống sàn xe lăn về một góc Lạc Lạc Sơn. Gã ngoẻo đầu tại chỗ, say vùi.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cái vị tiên sinh họ Lạc này say gât quá!

Vân Tại Thiên cũng cười:

- Các hạ không biết ai? Lạc tiên sinh còn có một ngoại hiệu khác, là Tam Vô! Giang hồ cũng gọi lão là Tâm Vô tiên sinh đó!

Diệp Khai cau mày:

- Tam Vô tiên sinh?

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Một, hiểu sắc nhưng vô can đảm. Hai, hiểu hữu song vô lượng. Ba, hiểu đồ song vô thắng! Với ba cái "Vô" đó, tiên sinh bèn xưng là Tam Vô!

Diệp Khai tán thưởng:

- Là danh sĩ, lại phong lưu, thì có mấy "Vô" cũng chẳng sao! Có cũng như không, không cũng như có, có cũng chẳng được còn mãi mà không cũng chẳng phải là một điều đáng hận!

Vân Tại Thiên mỉm cười:

- Không ngờ các hạ là một tri âm của Lạc tiên sinh!

Diệp Khai mở cửa hông xe, thở một hơi dài, bỗng hỏi:

- Lúc nào chúng ta mới đến Vạn Mã Đường?

Vân Tại Thiên đáp gọn:

- Đến lâu rồi.

Diệp Khai giật mình:

- Thế là xe vượt qua khỏi rồi?

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Xe chỉ vượt qua địa giới Vạn Mã Đường thôi!

Diệp Khai hỏi:

- Vạn Mã Đường có diện tích bao lớn?

Vân Tại Thiên điềm nhiên:

- Không ai đo, nên không biết con số đích xác. Đại khái, dùng tuần mã mà đi, từ cực đông đến cực tây, hay từ cực nam đến cực bắc, khởi hành từ bình minh, đi mãi đến khi hoàng hôn xuống, mới giáp hai đầu.

Diệp Khai thở dài:

- Thế là Tam Lão Bản mời khách đến dùng điểm tâm sáng!

Vân Tại Thiên mỉm cười:

- Các hạ khỏi lo. Địa điểm tiếp tân ở phía trước kia không còn xa lắm!

Có tiếng ngựa hí văng vẳng theo gió vọng lại, từ mọi hướng Đông Tây Nam Bắc vọng lại.

Diệp Khai thò đầu ra khung cửa hông xe.

Trước mặt, xa xa, có ánh đèn.

Đèn sáng huy hoàng, như ban ngày.

Cỗ xe dừng trước một tòa sàn đài bằng gỗ, đài cao ba trượng, chẳng rõ bên trong có bao nhiêu trăm ngàn gian.

Một cột cờ trước vọng cửa cái, cao chót vót, mặt ngửa lên, cỗ bẻ thành góc vuông mới trông thấy lá cờ.

Nhưng, lúc đó, cờ đã hạ xuống, chỉ còn chiếc cột sừng sững.

Diệp Khai xuống xe, thở luân mấy hơi dài, đoạn đảo mắt nhìn quanh, chàng phải thán phục bộ óc kiến tạo của chủ nhân dựng lên một khung trời nhiệt náo tại đây, hẳn là phải lắm công trình!

Bởi, nơi đây hoang vắng, chung quanh là mênh mang, chẳng khác giữa vùng sa mạc, đưa vật liệu từ vạn dặm xa đến nào phải sức một trăm người làm nổi trong một thời gian ngắn?

Không tưởng tượng được!

Vân Tại Thiên xuống xe theo chàng, cười nhẹ, hỏi:

- Các hạ thấy sao?

Diệp Khai thở ra:

- Tam Lão Bản đặc ý đến mức độ này, kể ra không uống sanh trên trần thế!

Vân Tại Thiên cũng thở dài:

- Phải nhận rằng con người đó là một phi thường nhân. Được như ngày nay, tưởng chẳng phải dễ!

Diệp Khai gật đầu, rồi hỏi:

- Lạc tiên sinh?

Vân Tại Thiên đáp:

- Còn đi đứng gì nổi nữa!

Diệp Khai chớp mắt mỉm cười:

- Cũng may, khách không chỉ là hai người bọn tại hạ!

Vân Tại Thiên cau mày:

- Ạ!

Diệp Khai chợt bước tới cạnh xa phu, vỗ tay vào vai y, cười nhẹ, thốt:

- Các hạ vất vả quá!

Xa phu giật mình, cười băng quơ:

- Bốn phận mà, khách nhân! Ăn cơm chủ, phải làm việc chủ, sợ vất vả thì đừng làm, không làm thì phải không ăn luôn!

Diệp Khai tiếp:

- Thực ra, các hạ có thể ung dung ngồi trong xe như ai, tội gì mà phải hành xác nhọc nhằn!

Xa phu giật mình, sững sờ một phút, bỗng hất chiếc nón xuống, cười vang:

- Nhân lực khá lắm, khá lắm! Đáng phục!

Diệp Khai tiếp luôn:

- Nhân lúc xe đỗ lại bên đường, các hạ xuất hiện, điểm huyết gã phu xe, quăng xác vào đám cỏ, cởi lấy y phục của gã, mặc vào người ngồi vào chỗ đánh xe, bao nhiêu động tác đó chỉ làm trong một thoáng là xong! Thử hỏi trên đời này còn ai hơn? Phải nhận rằng, Tế nhục Du ty, khoái như thiểm điện mới đúng! Tế nhị, nhẹ nhàng như tơ bay, nhanh như ánh điện chớp!

Xa phu kinh ngạc:

- Làm sao các hạ nhận ra người?

Diệp Khai mỉm cười:

- Trên giang hồ, ngoài Phi Thiên Tri Thù ra, còn ai có thân pháp thủ pháp đó?

Phi Thiên Tri Thù cười lớn, cởi chiếc áo trắng bên ngoài ra.

Bên trong là một bộ y phục chẹt, màu đen.

Y bước tới trước mặt Vân Tại Thiên, vòng tay xá, đoạn thốt:

- Tại hạ nhân hứng, đùa một chút, ngàn vạn lần xin Vân trường chủ thứ lỗi!

Vân Tại Thiên cười nhẹ:

- Các hạ đến, bốn đường thêm vinh hạnh, nào có lỗi gì! Xin mời!

Lúc đó, đã có người dìu Lạc Lạc Sơn xuống xe.

Vân Tại Thiên đi trước, xuyên qua một tòa nhà rộng lớn.

Hướng đạo và khách đến một vọng cửa gỗ, cánh đóng lại, người chưa gọi, cửa mở

ra.

Ánh sáng bên trong tuôn ra, như nước tràn bờ, đập vào mắt kẻ bên ngoài.

Một người xuất hiện tại cửa.

Cửa vốn cao, vốn lớn, người đó đứng tựa hồ che khuất cả ngang lẫn cao.

Diệp Khai không phải thấp vóc, song muốn nhìn mặt người đó, chàng phải ngẩng đầu lên.

Người đó có bộ ria quá rậm, mọc lan tràn khắp mặt, vận áo trắng, quanh hông có sợi giây da, bảng rộng độ tấc, nơi giây có một thanh loan đao cổ quái, vỏ bạc, chuôi đen.

Tay y cầm một chén rượu.

Chiếc chén không to lắm, nhưng nếu là người khác, thì phải dùng cả hai tay mới cầm nổi.

Vân Tại Thiên bước tới, cười vuốt:

- Tam Lão Bản?

Người đó đáp:

- Đang chờ.

Rồi hỏi lại:

- Khách đã đến đủ?

Giọng nói của y rền vang, như sấm nổ ngang đầu đối tượng, ai nghe rồi, tai vẫn còn kêu oang oang.

Vân Tại Thiên đáp:

- Ba vị thôi!

Đại hán ria rậm nướng đôi mày, cao giọng:

- Còn ba vị nữa.

Vân Tại Thiên tiếp:

- Chỉ sợ đến gấp bây giờ!

Đại hán gật đầu:

- Tại hạ là Công Tôn Đoạn, một vũ phu thô lỗ. Xin mời ba vị vào!

Bên trong cửa, là bức bình phong gỗ to lớn, ước độ hai trượng cao, chẳng có hình vẽ, chẳng có chữ, nhưng sạch bóng.

Diệp Khai vừa bước qua cửa, thì vừa nghe vó ngựa rập ràng từ xa xa vọng đến.

Lẳng tai, chàng nhận được chín con.

Chín ngựa thoáng mắt, đến trước sàן đài gỗ.

Người trên ngựa nghiêng một chân, thân hình chênh, chân kia rời bàn đạp.

Cả chín kỵ sĩ cùng xuống ngựa một lượt, động tác rập như một.

Cả chín người cùng đội mào vàng vận áo lụa tía, hông mang trường kiếm, vỏ kiếm nạm đá quý chớp chớp dưới ánh đèn.

Trong chín người có mang một sợi giây bằng vàng sạm quanh hông, tua kiếm lủng lẳng một hạt minh châu to bằng mắt rồng.

Cả chín người cùng thuộc lứa thanh niên, dung mạo anh tuấn.

Thanh niên có đai vàng và hạt minh châu, chừng như thủ lĩnh của bọn, đi giữa, tám người theo vây quanh, cùng đi thẳng vào.

Y cất tiếng, song chẳng rõ hướng về ai, cùng các người khác hay với Vân Tại Thiên, Công Tôn Đoạn:

- Tại hạ đến chậm, thật lỗi quá!

Không ai đáp một tiếng nào.

Y nói là lỗi quá, song mặt đầy ngạo khí, thần thái dương dương, tự nhiên người ta hiểu là y không nhận lỗi chút nào. Y đến chậm hay đến sớm tùy thích, chẳng ai trách y được.

Bỗng, Công Tôn Đoạn cao giọng hỏi:

- Ai là Mộ Dung Minh Châu?

Vị công tử đai vàng đảo mắt xéo qua đai hán lạnh lùng đáp:

- Tại hạ!

Công Tôn Đoạn tiếp:

- Tam Lão Bản chỉ thỉnh mỗi một mình các hạ thôi, xin để đám tùy tùng ở lại bên ngoài!

Mộ Dung Minh Châu biến sắc, hỏi:

Họ không vào được?

Công Tôn Đoạn lắc đầu:

- Không được!

Một thanh niên trong số tám người, nắm chặt đốc kiếm, tợ hồ muốn xuất thủ.

Nhưng, động tác của hắn chưa thành hình, một ánh sáng chớp lên, thanh loan đao của Công Tôn Đoạn chặt đứt cả kiếm lẫn vỏ của hắn.

Đút đao vào vỏ xong, Công Tôn Đoạn cất tiếng oang oang:

- Ai dám bạt kiếm tại Vạn Mã Đường, cứ trông vào cái gương đó!

Mộ Dung Minh Châu xanh mặt.

Bỗng y quay mình vung tay tát vào mặt gã thanh niên bên cạnh, giận thốt:

- Ai bảo người bạt kiếm? Chưa chịu rút ra ngoài cho ta nhờ, còn đứng đó làm chi

hả?

Thanh niên không dám nói gì, quay mình bước trở lại.

Diệp Khai buồn cười hết sức!

Chàng nhận ra gã là kẻ bức chàng uống rượu hôm qua. Gã có cái tánh động việc gì cũng muốn tuốt kiếm, kiếm chưa tuốt, đã gãy rồi!

Sau bức bình phong, là tòa đại sảnh.

Vô luận là ai, chỉ thấy qua tòa đại sảnh là phải kinh hãi ngay!

Chiều rộng của đại sảnh, độ mười trượng thôi, song chiều dài thì thăm thẳm, tưởng chừng vô tận.

Một người đi từ đầu ngoài vào tận đầu trong, ít nhất cũng bước trên hai ngàn bước.

Trên tường bên tả có vẽ vô số ngựa chạy bay, có con ngẩng đầu như hí, có con phóng vó trong không gian, con nào cũng có vẻ đặc biệt, chẳng giống con nào.

Ngựa vẽ trông như ngựa thật, con nào cũng đẹp, cũng hùng tráng.

Bên kia tường, là ba chữ Vạn Mã Đường, chữ to bằng vóc người, nét bút cực đẹp.

Giữa sảnh, có kê một chiếc bàn rất dài, bằng gỗ trắng, dài quá độ trông như một con lộ dài, chạy theo hang núi thẳm.

Hai bên bàn, có hai hàng ghế, phỏng độ ba trăm chiếc.

Ai không đến Vạn Mã Đường, thì không bao giờ tưởng được trên đời có loại bàn dài cỡ đó! Mà cũng chẳng ai tưởng có lại khách sảnh dài cỡ đó!

Khách sảnh được trang trí rất đơn giản, chẳng có phần nhỏ mỹ lệ nào.

Nhưng, nó trang nghiêm vô cùng, nó cao quý ở cái chỗ mộc mạc mà thanh khiết.

Vô luận ai hiểu động đến đâu, vào đây rồi là trở thành trầm tĩnh ngay.

Cuối đầu bàn trong, có chiếc giao ý rất rộng lớn, một người vận áo trắng ngồi trên giao ý đó.

Không ai thấy rõ con người đó có dáng vẻ như thế nào, chỉ thấy là y ngồi rất nghiêm trang, chừng như cái tánh của y là luôn luôn ngồi nghiêm trang, dù ngồi một mình.

Chiếc giao ý có lưng, cho y tựa mình, song y vẫn ngồi thẳng mình, ngại rằng dựa là mất nghiêm trang.

Y ngồi cách xa các người khác, xem đơn độc quá chừng! Y xa người mà cũng xa đời, xa vật!

Diệp Khai nhận thấy điều ấy ngay từ lúc vào đại sảnh.

Con người đó mừng tượng không hề hoan lạc, không hề hưởng thọ, không hề có bằng hữu.

Chẳng lẽ muốn được tiếng anh hùng, người ta phải trả với cái giá đó?

Hiện tại thì y đang trầm tư, song chẳng rõ y hồi ức đến việc gì!

Những cuộc chiến gian nguy đưa y đến danh vị ngày nay?

Hay y động niềm cảm khái về kiếp nhân sinh ứ đầy sâu khổ?

Khách lữ lướt vào càng lúc càng đông, y mừng tượng chẳng nghe, chẳng thấy.

Người đó là ai?

Là chủ nhân Vạn Mã Đường, tại đất Quan Đông!

Người đã thắng qua trăm ngàn cuộc chiến, song người chưa thắng nổi sự mâu thuẫn trong nội tâm!

Người đã thành công trên mọi lãnh vực, song sự thành công đó chưa đảm bảo cho người sự an ninh toàn vẹn!

Người không bình tĩnh được sau bao nhiêu thành quả thu lượm trên giang hồ.

Vân Tại Thiên bước dài đến nơi, bước tuy dài nhưng chân dẫm nhẹ.

Hắn đến cạnh chủ nhân, mọp mình thấp giọng thốt mấy câu.

Chủ nhân như tỉnh mộng, lập tức đứng lên, thẳng người, vòng tay, thốt:

- Xin mời các vị! Các vị ngồi!

Mộ Dung Minh Châu lướt lên, tay không tấc sắt.

Công Tôn Đoạn xông ra, ngăn chặn.

Mộ Dung Minh Châu biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Các hạ có điều chi chi giáo?

Công Tôn Đoạn không đáp, mắt đăm đăm nhìn thanh kiếm bên hông Mộ Dung Minh Châu.

Thì ra, y không nắm chuôi kiếm, song thanh kiếm vẫn còn ở bên mình.

Mộ Dung Minh Châu biến sắc lướt nữa.

- Hay là các hạ muốn cho tại hạ mở kiếm ra, để lại tại bàn?

Công Tôn Đoạn từ từ gạt đầu, gằn từng tiếng:

- Không một ai được mang kiếm vào Vạn Mã Đường.

Mộ Dung Minh Châu biến sắc lướt thứ ba, mồ hôi lạnh đượm thành hạt quanh xóng mũi.

Vô hình trung, tay y đặt lên đốc kiếm, bàn tay đó nắm chặt đốc kiếm, gân xanh nổi vồng.

Công Tôn Đoạn còn đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn y.

Mộ Dung Minh Châu run tay, chùng như khó dẫn bàn tay rút soạt kiếm khỏi vỏ.

Chợt, một bàn tay đặt nhẹ lên tay sờ đốc kiếm của y.

Mộ Dung Minh Châu quay nhanh mình lại.

Diệp Khai cười nhẹ, nhìn y, thốt:

- Không lẽ các hạ cần có một tắc sắt nơi tay mới có can đảm vào Vạn Mã Đường?

Một tiếng cộp vang lên. Thanh trường kiếm của Mộ Dung Minh Châu nằm gọn trên bàn.

Một ngọn đèn trời, như loại hải đăng, theo giây rút từ từ lên cao, lên tận đỉnh cột

Đèn lồng bằng lụa trắng, có năm chữ đỏ: Quan Đông Vạn Mã Đường. Bọn thanh niên áo tía, tựa mình nơi lan can sàn đài, nhìn ngọn đèn lồng từ từ lên

cờ.

cao.

Có kẻ cười lạnh, tự thốt:

- Quan Đông Vạn Mã Đường! Hừ! Cái khí phái khoác lác quá!

Rồi một người nhạt giọng tiếp:

- Không hẳn là vậy đâu! Bất quá, chỉ là một thực hiệu lệnh biểu thị một ý tứ gì đó thôi!

Tại chân cột cờ, vốn không có người.

Hiện tại, một người đang đứng đó, vận chiếc áo trắng, chính y buông câu sau, đáp lại lời tự thốt của thanh niên áo tía.

Y buông từng tiếng, rõ ràng ung dung, thần sắc rất an tường. Y không mang kiếm hoặc đao chi cả!

Chẳng rõ y xuất hiện tại đó, từ lúc nào.

Y là Nhất Kiếm Phi Hoa Hoa Mãn Thiên.

Thanh niên áo tía dĩ nhiên không nhận ra lai lịch của Hoa Mãn Thiên.

Một trong bọn hỏi:

- Ý tứ như thế nào?

Hoa Mãn Thiên vẫn với giọng từ từ, giải thích:

- Cáo tố với cách anh hùng trên giang hồ, rằng tại Vạn Mã Đường, trong giây phút này, một sự thương lượng, đang bắt đầu diễn tiến, trừ những vị được mời đến dự, vô luận là ai khác, vô luận có việc chi cần thiết, cũng chẳng được xâm nhập và phải chờ đến sáng hôm sau, muốn gì thì muốn.

Bỗng có một người hỏi:

- Nếu có kẻ nhất định vào, trong đêm nay?

Hoa Mãn Thiên bình tĩnh nhìn gã đó.

Bỗng, y vươn tay. Gã đó đứng khá xá, ngoài tầm tay của y, nhưng thanh kiếm nơi hông của gã chẳng rõ y dùng thủ pháp nào lại nằm gọn trong tay y. Đoạn, y chộp tay lại, thanh kiếm bằng thép cứng, một vật bảo vệ sinh mạng gã qua bao nhiêu ngày tháng, hiện tại bỏ như đất thó, gãy vụn thành năm bảy đoạn.

Thanh niên trở mặt, cứng miệng, không nói được một lời.

Hoa Mãn Thiên lấy một đoạn gãy, trao trả vào chiếc vỏ kiếm cho gã, rồi nhạt giọng, hỏi:

- Bên ngoài có gió lạnh, bên trong có rượu ấm, sao các vị không vào tìm ấm, lại ở đây hứng cái lạnh của gió lộng từ ngàn phương?

Y thốt xong, chẳng màng nghe ai đáp, quay mình bước vào đại sảnh.

Bọn thanh niên áo tía đưa mắt nhìn nhau, mặt trơ như gỗ.

Kẻ nào còn kiếm, kẻ đó đặt tay lên đốc kiếm, song chẳng một thanh kiếm nào được rút ra khỏi vỏ.

Vừa lúc đó, một người từ phía sau lưng họ thốt vọng tới:

- Kiếm, chẳng phải là vật trang sức, mang nó mà không biết dùng thì tốt hơn đừng mang cho đỡ vướng bận.

Âm thanh lạnh lạnh, tuy nhỏ mà vút cao, ẩn ước có gì thành khẩn dù rằng khẩu khí có chạm tự ái người nghe.

Người phát thoại, rõ ràng là không khiêu khích, bất quá chỉ đưa ra một câu, khuyến cáo vậy thôi!

Bọn thanh niên áo tía biến sắc, quay mình!

Từ trong bóng tối, người phát thoại bước ra, chậm chậm, chân này đặt vững lắm rồi mới nhắc chân kia lên, đưa tới, chúng như kéo lết, chứ không nhấc.

Bất quá, lối đi của người đó ung dung hơn nhịp bước của các lễ sinh trong một cuộc tế điện.

Dáng đi tự nhiên, do tập quán từ thuở nhỏ, hay chân có tật?

Bây giờ, có nhiều người bắt đầu chú ý đến sự tình quanh bọn thanh niên áo tía, nhất là họ nhìn gã bị Hoa Mãn Thiên làm bẽ mặt vừa rồi.

Kẻ nào đó, hỏi:

- Người thứ nhất các hạ gặp trong đêm qua, có phải là tên chân thọt đó chẳng?

Thì ra, người phát thoại từ trong bóng tối, vừa bước tới đó, có tật chân thọt.

Và, y là Phó Hồng Tuyết.

Thanh niên chủ nhân chiếc kiếm gãy biến sắc mặt xanh dờn, cắn răng, vòng gân mặt, hỏi:

- Thanh đao của các hạ, có phải là vật trang sức chẳng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không!

Thanh niên cười lạnh:

- Vậy là các hạ biết dùng đao?

Phó Hồng Tuyết chưa đáp, nhìn xuống thanh đao. Chuôi đao trong tay y, chừng như chuôi đao và tay dính liền nhau muôn đời.

Thanh niên với giọng lạnh, tiếp:

- Các hạ biết dùng đao, sao không vung lên cho bọn này xem thử?

Phó Hồng Tuyết thản nhiên đáp:

- Đao không phải là vật nên xem! Mang đao, không phải để cho người xem.

Thanh niên bĩu môi:

- Thế để làm gì? Giết người? Các hạ có tài ba chi mà mang đao để giết người?

Chợt, gã cười vang, tiếp luôn:

- Các hạ có gan cứ giết bọn này xem! Như vậy mới đáng mặt tài ba!

Cả bọn áo tía cùng phụ họa, rộ lên cười.

Một người thốt:

- Nếu không có cái gan làm việc đó, các hạ không nên do cửa mà vào! Hãy chui qua cái lỗ hồng lan can kia, cũng vào được!

Họ đưa tay, ngăn cửa.

Phó Hồng Tuyết còn cúi đầu, nhìn thanh đao, chuôi đao vẫn nằm trong tay.

Một lúc lâu, y khom mình, từ từ chui qua một lỗ hồng lan can, cạnh cửa.

Bọn thanh niên áo tía cùng phá lên cười. Gã có thanh kiếm gãy quên mất cái nhục gãy kiếm vừa rồi.

Họ cười âm lên, song Phó Hồng Tuyết mừng tượng chẳng nghe gì, mặt lạnh lùng, mình khom chui, từ từ chui, rồi chân từ từ lết, tiến tới.

Chẳng rõ từ lúc nào, y bắt đầu đổ mồ hôi, hiện tại y phục đã đầm ướt.

Đang cười một loạt, bọn áo tía bỗng ngưng cười, cũng một loạt.

Không rõ người nào trong bọn trông thấy trước, những dấu chân trên mặt đất.

Phát hiện ra sự kiện đó, họ còn cười sao nổi! Đường lát đá, dấu chân lồm vào đá, khá sâu, như có ai lấy đao mà khoét, lại khoét rất khéo!

Dấu chân, chứng tỏ người lưu lại, dồn khí uất xuống, khí uất không phát tiết được ở phần trên, phải phát tiết phần dưới, chân dẫm nặng, lấy sức ấn để giữ cho lòng trầm tĩnh.

Nếu lực khí đó được mang dùng với kẻ khiêu khích, liệu kẻ khiêu khích kháng cự nổi không?

Tự lượng không kháng cự nổi, kẻ cười ngưng cười ngay!

Tức uất đến độ đó, Phó Hồng Tuyết lại giữ được ánh mắt hiền hòa. Một chứng minh cho đức tính kiên nhẫn mà y rèn luyện qua bao nhiêu ngày tháng!

Mà cũng là một kinh nghiệm, do bậc trưởng thượng truyền lại, trước mặt mọi người, đừng bao giờ biểu hiện tâm trạng qua ánh mắt.

Phải luôn luôn giấu cái sắc bén, như con hổ giấu móng vuốt dưới lớp lông nhung, con hổ bước êm, mới vồ được mồi!

Càng biểu lộ trí tuệ, càng chuốc lụy phiền, càng thêm hoạn họa, bởi người ta chỉ đề phòng kẻ khôn, chứ có ai lưu ý đến kẻ ngu?

Diệp Khai mục kích trọn vẹn cảnh tượng.

Chàng điểm nhẹ một nụ cười.

Bên trong, Đường chủ Vạn Mã Đường chột cười một tiếng, hỏi:

- Các hạ không bao giờ mang đao, kiếm?

Diệp Khai vẫn giữ nụ cười, gật đầu.

Đường chủ lại hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì không cần đến!

Đường chủ thông thả gật đầu:

- Đúng vậy! Dũng sĩ chân chánh, không cần có đao kiếm mà thành danh.

Đao kiếm không là phương tiện của dũng khí.

Mộ Dung Minh Châu cười lạnh, chận lời:

- Một con người không mang đao kiếm, đâu có thể chứng minh dũng khí!

Đường chủ cười nhạt:

- Dững khí là một cái gì rất kỳ quái, không ai trông thấy, không ai cảm giác, cho nên không có phương pháp chứng minh. Bởi thế...

Y nhìn đăm đăm Diệp Khai, thong thả tiếp:

- Một người chân chính có dững khí, có lúc trông như một kẻ vô dụng, yếu hèn.

Diệp Khai vỗ tay tán thưởng:

- Có đạo lý! Có đạo lý ghê! Tại hạ biết được hạng người đó!

Đường chủ hỏi:

- Chẳng hạn như ai?

Diệp Khai không đáp, chỉ cười, mắt thì nhìn một người đang từ phía hậu bình phong bước ra.

Nụ cười của chàng thần bí quá, kỳ quái quá.

Đường chủ nhìn theo mắt của chàng, đúng lúc Phó Hồng Tuyết xuất hiện.

Dưới ánh đèn, gương mặt của Phó Hồng Tuyết trắng xanh, cơ hồ trong suốt. Nhưng đôi mắt của y rất đen, sâu, mường tượng đêm dài vô tận. Bên trong đáy mắt, có ẩn chứa những gì!

Vỏ đao của y màu đen, một chiếc vỏ thô sơ, không chạm trổ, không nạm, không mạ. Chiếc vỏ cần có để giắt đao, chứ không cần trang sức cho ra cái dáng một khách giang hồ.

Y luôn luôn đặt tay nơi chuôi đao, như sẵn sàng tuốt đao khỏi vỏ, song không bao giờ y tuốt đao khỏi vỏ.

Y từ từ vòng qua bức bình phong, mồ hôi đượm hạt quanh hai bên mũi.

Y đụng đầu Công Tôn Đoạn, chặn trước mặt, lạnh lùng, mắt dán vào bàn tay đặt nơi chuôi đao.

Phó Hồng Tuyết cũng nhìn thanh đao của y, như muôn đời y chỉ nhìn thanh đao, không nhìn người hay vật gì khác.

Công Tôn Đoạn trầm giọng thốt:

- Vào Vạn Mã Đường, không ai được mang đao, kiếm.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm.

Một lúc lâu, y hỏi lại:

- Không ai cả?

Công Tôn Đoạn buông gọn:

- Không.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm gạt đầu, đưa ánh mắt từ thanh đao của y, chuyển sang thanh loan đao của đối tượng, điềm nhiên hỏi:

- Các hạ đó? Các hạ không là người à? Bởi, người vào Vạn Mã Đường, không được mang đao? Nói một cách khác, không là người mới được mang đao!

Công Tôn Đoạn biến sắc.

Mộ Dung Minh Châu vụt cười lớn, ngẩng mặt lên không mà cười, vừa cười vừa

thốt:

- Hỏi rất hay, hỏi rất hay!

Công Tôn Đoạn đang cầm chén rượu, tay run run, rượu rơi từng giọt, từng giọt, đọng trên bàn tay đen, cứng như thép của gã.

Bỗng, chiếc chén bay đi.

Rồi ngân quang chớp lên.

Chiếc chén chưa kịp vút đi, đao ngân quang xẹt trúng, chiếc chén bằng vàng đứt thành ba mảnh.

Ba mảnh chén rơi xuống nền, cạnh chân Công Tôn Đoạn.

Tràng cười vang của Mộ Dung Minh Châu ngưng bật, mừng tượng bị nhất loan đao chém đứt, như chiếc chén bị chém vỡ.

Tòa khách sảnh rộng dài, chứa một biển người đang ồn ào, bỗng im vắng như bãi tha ma.

Công Tôn Đoạn xoay tay cho mũi đao xoáy vòng tròn, giương mắt hồ nhìn Phó Hồng Tuyết, gằn từng tiếng:

- Nếu các hạ có đao loại này, thì có thể mang nó vào đây!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Làm gì tại hạ có loại đao đó?

Công Tôn Đoạn cười lạnh:

- Thế thanh đao của các hạ là đao gì?

Phó Hồng Tuyết lại lắc đầu:

- Tại hạ cũng không hiểu nữa! Có điều tại hạ biết rõ, nó không thuộc loại đao dùng chém chén uống rượu.

Bây giờ thì y mới chịu ngẩng mặt lên.

Ngẩng mặt lên rồi y mới nhìn đối tượng.

Y chỉ nhìn nửa mắt thôi, đoạn quay mình, bước đi, với lối đi lết chân.

Cái nhìn của y biểu hiện sự khinh miệt hết sức lộ liễu, sự khinh miệt đó tăng lên mấy phần với cái quay mình.

Công Tôn Đoạn bỗng quát:

- Các hạ muốn đi?

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, điềm nhiên đáp:

- Tại hạ đến đây không phải để xem người ta chém chén!

Công Tôn Đoạn cao giọng:

- Các hạ đã đến đây thì hãy để đao lại đây! Các hạ muốn đi thì cũng để đao lại luôn! Để lại rồi! Có muốn đi đâu, cứ đi.

Phó Hồng Tuyết dừng chân.

Chiếc áo ướt phập phồng, dù không gió.

Lâu lắm, y từ từ hỏi:

- Câu đó, ai nói?

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Thanh đao này nói!

Hắn xoay xoay bàn tay, thanh loan đao chớp chớp.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thanh đao này, lại không nói như vậy!

Y nắm chặt chuôi đao của y.

Đến lượt chiếc áo của Công Tôn Đoạn phập phồng.

Hắn cao giọng hỏi:

- Nói nói như thế nào?

Phó Hồng Tuyết nhấn từng tiếng:

- Nó nói như thế này: có đao, phải có người. Có người, phải có đao.

Người đâu đao đó, đao không rời người.

Công Tôn Đoạn hừ một tiếng:

- Nếu tại hạ muốn thanh đao phải được lưu tại đây, các hạ nghĩ sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người đầu đao đó, người đi đao đi! Đao ở lại, khi nào người ở lại!

Công Tôn Đoạn hét:

- Tốt! Rất tốt!

Đồng thời với tiếng hét, ánh đao chớp lên, một cái cuống bạc xẹt ra, từ tay Công Tôn Đoạn, uốn cầu vòng, trút xuống tay Phó Hồng Tuyết.

Thấy rõ, làn đao đó phải chặt đứt bàn tay của Phó Hồng Tuyết, bởi y không hề phản động.

Bỗng, một người quát:

- Thu tay lại!

Đao quang tắt. Thanh loan đao còn cách bàn tay của Phó Hồng Tuyết độ năm tấc.

Phó Hồng Tuyết không đổi sắc mặt, không run tay, không chớp mắt.

Chính Công Tôn Đoạn mới là người bị chấn động, dù hấn đóng vai chủ động!

Mồ hôi đầm to hạt trên vầng trán hấn.

Hấn chấn động, vì bị bắt buộc phải dừng tay đột ngột.

Trên thế gian, chỉ có mỗi một mình hấn dừng tay tùy ý như vậy được! Bởi, thanh đao xuất phát như nước vỡ đê, trên đời có ai rút nước đổ trở vào đê?

Như vậy, là nhát đao không đi tròn đà.

Như vậy, là chẳng có việc gì xảy ra.

Nhưng, có ai biết được hậu quả như thế nào, nếu nhát đao đó đi trọn đà? Phó Hồng Tuyết và Công Tôn Đoạn, ai là người thọ hại? Diệp Khai thở phào, điềm nhẹ một nụ cười. Đồng thời, chàng nhìn Đường chủ. Vạn Mã Đường chủ cũng cười nhẹ, lẩm nhẩm: - Tốt! Tốt quá! Quả nhiên là một dũng sĩ. Có đảm lượng phi phạm! Diệp Khai cười thốt: - Tại hạ không mở hai mắt vẫn còn xem người được chứ! Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Có phải là Phó công tử của Hoa trường chủ tha thiết mời ba lượt vẫn không chấp nhận chăng?

Diệp Khai đáp:

- Chính y!

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Phó công tử đã đến thì cứ tự nhiên cho. Xin mời ngồi!

Công Tôn Đoạn xoay mình, vù như con trốt lốc, mắt trừng lên, giọng gằn mạnh:

- Còn thanh đao của y?

Đường chủ thoáng mơ màng, cười nhạt đáp:

- Hiện tại, ta chỉ thấy người của y, chứ không thấy đao!

Ánh mắt của y sáng quá, che mờ ánh đao của y chẳng, mà Đường chủ không thấy đao?

Hay Đường chủ muốn nói: cái nguy chân chính là người mang đao, chứ không phải thanh đao mang nơi người?

Công Tôn Đoạn cắn răng. Từng thớ thịt khắp thân thể y giật mạnh.

Rồi hấn dậm mạnh chân, kêu một tiếng thịch. Tiếp theo, một tiếng soảng vang

lên.

Thanh loan đao chui vào vỏ.

Mấy phút trôi qua, Phó Hồng Tuyết mới quay mình bước trở vào.

Y chọn một chỗ, xa xa, ngồi xuống.

Bàn tay y vẫn giữ chuôi đao.

Vỏ đao của y sát cạnh với vỏ thanh trường kiếm của Mộ Dung Minh Châu, vỏ đao đen, thô, vỏ kiếm sang quý, hai vật cạnh nhau, vỏ đao làm mờ hẳn vỏ kiếm.

Mộ Dung Minh Châu cũng mờ sắc mặt luôn.

Bỗng, y đứng lên.

Vân Tại Thiên không ngừng lưu ý đến Mộ Dung Minh Châu, lúc đó mỉm cười,

thốt:

- Các hạ...

Mộ Dung Minh Châu chận lời:

- Có người mang được đao vào Vạn Mã Đường, tại sao tại hạ không mang được kiếm vào đây?

Vân Tại Thiên đáp:

- Được lắm chứ! Chỉ bất quá...

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Bất quá thế nào?

Vân Tại Thiên cười nhạt:

- Bất quá, chẳng biết các hạ có cái dũng khí kiếm còn người còn, kiếm mất người mất chẳng?

Mộ Dung Minh Châu sững người.

Một phút sau, y nhìn sang Công Tôn Đoạn, nhìn bàn tay vòng gân xanh của hắn với ánh mắt lạnh lùng.

Rồi chính y cảm thấy thân mình cứng lại.

Cứng vì cương quyết cách nào đó, hay cứng vì lạnh, của cái lạnh do khiếp hãi phát sinh?

Lạc Lạc Sơn từ lúc đưa vào đại sảnh, ngoẻo đầu xuống mép bàn bất tỉnh, giờ đây bỗng đập tay xuống mặt bàn, cười lớn, thốt:

- Hay! Hỏi nghe hay!

Mộ Dung Minh Châu vụt chớp thân hình, lao vút ra ngoài như mũi tên, rồi vươn tay chụp thanh kiếm do chính y đặt lên mặt bàn khi vào sảnh.

Y phải lao người đi vì từ chỗ đứng đối thoại với Đường chủ, đến chỗ đặt kiếm, là hai đầu bàn, như đã biết, chiếc bàn dài không tưởng nổi.

Bàn tay y chưa chạm kiếm, bảy thanh kiếm khác, đồng dạng, đồng trang sức, nơi cạnh thanh kiếm của y, bật kêu coong coong!

Bàn tay y cung lại, cánh tay cứng luôn, cánh tay không vươn nổi nữa, bàn tay không nắm lại nổi nữa!

Chẳng rõ Hoa Mãn Thiên đã bám sát Mộ Dung Minh Châu từ lúc nào, bây giờ cất tiếng.

- Nếu các hạ muốn mang kiếm, thì nên lấy luôn bảy thanh đó mà mang!

Lạc Lạc Sơn lại cười lớn:

- Quả nhiên Quan Đông Vạn Mã Đường là nơi chứa rồng nuôi cọp! Xem ra đêm nay ai đến đây rồi, đừng hòng ly khai được !

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chẳng Chừa Một Món

Vạn Mã Đường chủ vẫn tay đặt lên mặt bàn, ngồi yên tại chỗ, thần sắc an tường.

Con người đó như trầm tĩnh muôn đời, dù cho quanh mình có đất lở trời long, không một biến cố nào làm xao động nổi ít nhiều.

Thậm chí, y không nhìn Mộ Dung Minh Châu nửa mắt.

Mộ Dung Minh Châu biến sắc mặt xanh dờn, tay thì cứng, song mắt trừng, hướng về cái đồng kiếm trên bàn.

Lâu lắm, y miễn cưỡng hỏi:

- Bọn họ?

Họ là chủ nhân các thanh kiếm!

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Chưa sao!

Vân Tại Thiên mỉm cười, thốt:

- Trên thế gian phỏng có bao người thừa dũng khí đồng tồn vong với đao, kiếm! Kiếm dám gãy, để bảo vệ người, người thì không dám gãy để đồng chung số phận của vật từng giúp ích hơn một lần! Người kém cả vật vô tư, người không đáng hãnh diện!

Lạc Lạc Sơn lại cười vang:

- Cho nên người thông minh không mang đao không đeo kiếm!

Lão vẫn còn ngoẻo đầu nơi cạnh bàn. Lão vươn tay ra, quơ quơ, rà rà trên mặt bàn, rồi lẩm nhẩm:

- Rượu đâu? Sao mà ở đây, chỉ có đao, có kiếm, toàn là đao kiếm, không hề có rượu!

Vạn Mã Đường chủ cười lớn.

Lần thứ nhất, y bật cười thành tiếng.

Rồi y thốt:

- Hay! Hài hay vô cùng! Hôm nay mời các vị đến đây, bốn đường chỉ muốn cùng các vị say tíu cung thang, say lệch đất trời, làm gì không có chuẩn bị rượu?

Y cao giọng hơn một chút hướng về thuộc hạ:

- Sao chưa dọn cái gì ra?

Lạc Lạc Sơn ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt lừ đừ, hỏi lại:

- Có phải là không say thì đừng hòng rời tiệc?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Vậy đó!

Lạc Lạc Sơn lại hỏi:

- Còn như say? Say rồi có ra đi được chăng?

Vạn Mã Đường chủ thản nhiên:

- Dĩ nhiên là được!

Lạc Lạc Sơn buông tiếng thở dài đoạn ngoéo đầu cạnh mép bàn như cũ, lẩm nhẩm:

- Vậy là ta yên chí lớn! ... Rượu đâu?

Rượu đã được dọn lên.

Chén vàng, bình bạc, đĩa ngà, rượu bốc thơm, thức ăn bốc thơm, sức hấp dẫn của rượu và thức ăn không xóa tan bầu không khí trầm nghiêm đến lạnh.

Rượu, màu phi thúy, sắc mặt của Mộ Dung Minh Châu càng xanh hơn.

Y tự hỏi: nên ngồi xuống hay phải đứng đó, đợi mời!

Đi ra, thì chắc chắn không thể rồi, bởi ra phải lấy kiếm, mà lấy kiếm thì sự sanh.

Chưa phải lúc để cho sự sanh, dù y không sợ sự sanh.

Diệp Khai đặt tay nhẹ xuống mặt bàn, thốt:

- Rượu ngon thế này, hội vui thế này, có lý nào con người không bốc hứng? Từ lâu nghe đồn Mộ Dung công tử là bậc văn võ kiêm toàn lại sành cầm ca, chẳng rõ công tử chịu cho nghe một khúc cao điệu chẳng?

Mộ Dung Minh Châu quay đầu lại nhìn chàng, ngưng thần.

Có hạng người vĩnh viễn tươi cười, những người đó vĩnh viễn không nuôi ác ý đối với bất kỳ ai, dù đối với kẻ thù!

Diệp Khai thuộc hạng người đó.

Mộ Dung Minh Châu nhìn chàng một lúc lâu, cuối cùng thở dài, thốt:

- Tốt!

Y cầm chén lớn, chén đầy rượu, y nốc một hơi cạn. Rồi y lấy đĩa, gõ vào chiếc chén, ca:

- Trời minh mang! Đất thanh thang! Chứa chan huyết lệ, trăng sáng mờ vàng! Vào Vạn Mã, đao gãy báng, người đời đoạn can tràng!

Vân Tại Thiên biến sắc?

Công Tôn Đoạn vụt quay mình, trừng mắt giận. Bàn tay cứng hơn thép của y nắm chặt đốc loan đao.

Nhưng, Vạn Mã Đường chủ thản nhiên như thường. Hơn thế, thần sắc của y tươi vui hơn.

Uống xong chén rượu, chùng như cái can đảm trở về với hương men.

Ca xong, y cao giọng hỏi:

- Các vị có ai nghe ca khúc đó chẳng?

Diệp Khai đáp trước:

- Tại hạ có nghe! Nghe rồi!

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Nghe rồi các hạ có ý tứ như thế nào?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ nghĩ rằng có một câu trong khúc ca rất kỳ diệu!

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Một câu thôi?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải! Chỉ có một câu!

Mộ Dung Minh Châu lại hỏi:

- Câu nào?

Diệp Khai nhắm mắt lẩm nhẩm:

- Đao gãy báng... người đời đoạn can trường!

Chàng đáp lại, mơ màng:

- Đao gãy báng... người đời đoạn can trường!

Chàng còn lặp đi lặp lại mấy lượt nữa.

Bỗng, chàng mở mắt ra, nhìn về Vạn Mã Đường chủ, điểm một nụ cười hỏi:

- Đường chủ có phát hiện chỗ kỳ diệu trong câu đó chăng?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Xin cho biết cao kiến!

Diệp Khai tiếp:

- Trong câu đó, đao được đề cập đến, còn kiếm thì không. Tại sao chỉ nói đao gãy báng?

Chàng chớp chớp đôi mắt, rồi chàng nhìn Mộ Dung Minh Châu, nhìn sang Phó Hồng Tuyết, cuối cùng nhìn luôn Vạn Mã Đường chủ.

Phó Hồng Tuyết ngồi đó im lặng, đầu vẫn cúi xuống, tay vẫn nắm chuôi đao, mắt vẫn nhìn đao.

Mộ Dung Minh Châu đã ngồi xuống tự bao giờ. Ành mắt của y chớp luôn, miệng cười cười.

Khi ánh mắt của y và ánh mắt của Diệp Khai gặp nhau, ánh mắt của y chuyển sang Diệp Khai một ý niềm cảm kích.

Bây giờ đến lượt Phi Thiên Tri Thù! Con người đã thay gã phu xe.

Y không thuộc hạng lẩm mồm lẩm miệng, cho nên từ đầu, y không nói một tiếng

nào.

Bây giờ y cảm thấy cần kết giao bằng hữu với Diệp Khai.

Y đã quyết tâm rồi!

Lập tức y cạn chén rượu trước mặt, đoạn cau mày, hỏi:

- Đúng vậy! Tại sao nhất định là chỉ đao gãy thôi? Tại sao thế?

Hoa Mãn Thiên trầm gương mặt, lạnh lùng đáp:

- Chỗ huyền diệu của câu ca, chỉ có người sáng tác khúc ca mới biết được! Các vị nên hỏi thẳng nơi người đó là hơn?

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười, thốt:

- Các hạ hỏi rất đúng!

Diệp Khai chớp mắt:

- Hỏi đúng người? Đúng câu đáng hỏi?

Vạn Mã Đường chủ không đáp ngay, chỉ tiếp:

- Đao và mã, đất Quan Đông, trong thiên hạ không nơi nào bằng! Các vị có nghe lời truyền thuyết đó chứ?

Diệp Khai trầm giọng:

- Quan Đông đao mã, thiên hạ vô song? ... Giữa đao và mã, có quan hệ gì với nhau chẳng?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nào chỉ quan hệ mà thôi! Quan hệ phi thường nữa đấy!

Diệp Khai kêu lên:

- A?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Hai mươi năm trước, trong võ lâm, thiên hạ chỉ biết Đao Mã Môn, chứ không biết đến Vạn Mã Đường!

Diệp Khai thốt:

- Rồi hai mươi năm sau, người ta chỉ biết Vạn Mã Đường chứ không biết đến Đao Mã Môn!

Nụ cười nơi miệng của Vạn Mã Đường chủ đã tắt. Thần sắc của y trầm trầm.

Lâu lắm, y mới thở dài, tiếp nối:

- Bởi toàn thể các nhân vật trong Thần Đao Đường đều chết hết cách đây mười bảy năm!

Một vài vết nhăn hiện ra nơi gương mặt y, từ các vết nhăn đó, phảng phất sát khí chập chờn bốc.

Nhìn y lúc này, ai ai cũng nghe lạnh xương sống ít nhiều.

Diệp Khai vẫn còn nhìn y, vẫn còn hỏi:

- Người trong Thần Đao Đường chết cách nào?

Vạn Mã Đường chủ đáp gọn:

- Dưới nhát đao!

Lạc Lạc Sơn chột đập tay xuống bàn, rồi lẩm nhẩm:

- Bểng giá tan, chảy về nước, nước biển, sông, rạch, hồ, ao. Bểng giá do nước mà thành! Đao thủ thần đao môn chết về đao, thật đúng cái đạo lý của đất trời, trở về nguyên thủy!

Lão tiếp luôn:

- Từ nguyên thủy mà ra, rồi trở về nguyên thủy! Nổi danh vì đao, lập nghiệp trên đó! Trả danh cho đao, trả sự nghiệp cho đao! Đúng! Đúng lắm! ... Rượu đâu! ...

Vạn Mã Đường chủ nhìn bàn tay của y bị đao chém đứt bốn ngón nghe Lạc Lạc Sơn nói.

Khi Lạc Lạc Sơn dứt lời, y gằn tiếng:

- Mỗi người của Thần Đao Đường là một bểng hữu, một huynh đệ của người trong Vạn Mã Đường. Mỗi người trong Thần Đao Đường đều bị đao chặt đứt đầu lâu, họ chết giữa mùa tuyết giá lạnh lùng. Món nợ máu đó, các huynh đệ trong Vạn Mã Đường hằng ghi nhớ suốt mười mấy năm qua, không ngày nào, không phút giây nào quên lãng.

Y ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Diệp Khai, ánh mắt uy hiếp, câu hỏi cũng uy hiếp luôn:

- Sự tình như vậy đó, các hạ đã nghe rõ rồi. Bây giờ, bốn đường xin hỏi, tại sao các hạ thích cái câu đao gãy bểng?

Diệp Khai không hề tránh ánh mắt của Đường chủ. Chàng vẫn thản nhiên như lúc mới vào đây.

Chàng trầm ngâm một chút, thay vì đáp, lại hỏi ngược:

- Mười bảy năm qua, Đường chủ chưa tra cứu ra hung thủ sao?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Chưa!

Diệp Khai lại hỏi:

- Bàn tay của Đường chủ...

Vạn Mã Đường chủ chận lời:

- Một nhát đao tiện lìa mấy ngón! Loại đao đó!

Đao đó là đao nào? Loại cổ quái của Phó Hồng Tuyết hay loại loạn đao củ Công Tôn Đoạn?

Diệp Khai cau mày:

- Nhận được thanh đao, sao lại không nhận ra người cầm đao? Ít nhất, cũng thấy phảng phất dáng dấp như thế nào chứ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Bởi đao không mang nạ, nên nhận được!

Diệp Khai mỉm cười:

- Đao không mang nạ mới giết được người chứ! Dùng lụa vải bao bọc bên ngoài, còn chém chết ai được!

Phó Hồng Tuyết nhìn xuống thanh đao của y, bỗng lạnh lùng hỏi:

- Nếu đao nằm trong vỏ?

Diệp Khai đáp:

- Nằm trong vỏ cũng như được lụa vải bao kín, đao không giết được người!

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Đao nằm trong vỏ có phải là sợ bị nhận ra chăng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Cái đó thì tại hạ không được hiểu. Tôi chỉ hiểu một điều này!

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Diệp Khai mỉm cười, tiếp:

- Tại hạ chỉ biết, là nếu mình có liên quan đến vụ án mười bảy năm về trước, thì chẳng bao giờ mang đao vào Vạn Mã Đường.

Rồi chàng lại cười, đoạn tiếp luôn:

- Trừ khi là kẻ ngu si, chứ nếu khôn một chút, tại hạ mang kiếm, hoặc thương, hoặc vũ khí nào khác, chẳng khi nào mang đao!

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai với ánh mắt kỳ quái.

Lần thứ nhất, y nhìn một người lâu như vậy.

Biết đâu lần thứ nhất mà cũng là lần cuối?

Mộ Dung Minh Châu đã uống khá rồi, men rượu bắt đầu tạo ảnh hưởng nơi y.

Y cao giọng thốt:

- Cũng may, vụ lưu huyết xảy ra mười bảy năm về trước cho nên giờ đây, dù mang kiếm hay đao, cũng chẳng quan hệ gì.

Diệp Khai cười lạnh:

- Chỉ sợ vị tất!

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Hiện diện tại đây, trừ một Lạc tiên sinh ra, tất cả chỉ là những đứa bé con mười tám mười bảy năm trước! Trẻ con làm gì có bản tính giết người!

Chợt Hoa Mãn Thiên chuyển hướng vấn đề, hỏi:

- Chẳng hay các hạ đã kết hôn rồi, hay chưa?

Mộ Dung Minh Châu không hiểu hẳn hỏi như vậy là có ý tứ gì.

Y gật đầu.

Hoa Mãn Thiên hỏi tiếp:

- Có con chưa?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Một trai một gái.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Nếu các hạ có kẻ thù, trở về già không còn sức lực hoạt động nữa, thì ai thay thế các hạ báo thù?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Con của tại hạ chứ ai!

Hoa Mãn Thiên mỉm cười, không nói gì nữa.

Hắt bất tất phải nói gì nữa!

Mộ Dung Minh Châu trầm ngâm một lúc, rồi gượng điếm một nụ cười, hỏi:

- Các hạ nghi ngờ trong bọn tại hạ, có kẻ là con cái chi của hung thủ?

Hoa Mãn Thiên nhất định không đáp câu hỏi đó.

Mộ Dung Minh Châu đỏ mặt, tiếp:

- Như vậy là Đường chủ cho mời bọn tại hạ đến đây với một dụng ý đặc biệt!

Hoa Mãn Thiên không đáp, Đường chủ đáp:

- Có!

Mộ Dung Minh Châu trầm giọng:

- Xin thỉnh giáo!

Vạn Mã Đường chủ từ từ nói:

- Có nhà, có người ở, tất có chó lẫn gà. Các vị từ xa đến, từng nghe chó sủa gà gáy dọc đường chẳng?

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu.

- Không nghe!

Vạn Mã Đường chủ hỏi tiếp:

- Các vị có biết tại sao chẳng?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Có lẽ người địa phương không nuôi chó, không nuôi gà.

Đường chủ lại hỏi:

- Biên thành là chốn sản xuất ngựa, làm gì trong trại chăn nuôi ngựa lại chẳng có chó, có gà?

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Thế là có nuôi?

Đường chủ đáp:

- Riêng một Hoa trường chủ cũng có đến mười tám con chó mạnh khỏe từ Tây Tạng đưa sang!

Mộ Dung Minh Châu liếc xéo Hoa Mãn Thiên, rồi lạnh lùng thốt:

- Có thể là chó của Hoa trường chủ nuôi, không biết sủa. Phàm loại chó cắn người thì thường không sủa!

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Trên đời không có loại chó nào không biết sủa.

Lạc Lạc Sơn bỗng ngẩng đầu lên, cười mấy tiếng, đoạn thốt:

- Có một loại chó tuyệt đối không sủa.

Hoa Mãn Thiên bĩu môi:

- Chó chết?

Lạc Lạc Sơn cười lớn:

- Phải đó! Chó chết! Chỉ có chó chết mới không sủa, chỉ có những kẻ chết mới không nói năng!

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Còn những kẻ say?

Lạc Lạc Sơn điềm nhiên:

- Kẻ say chẳng những vẫn nói năng, mà còn nói năng nhiều, nói toàn những lời khó nghe!

Hoa Mãn Thiên lạnh lùng:

- Tuy khó nghe, song lại là những lời thật.

Lạc Lạc Sơn bật cười ha hả:

- Có phải những lời thật thường làm cho người nghe phải khó chịu không? ... Rượu đâu? ... Rượu!

Hoa Mãn Thiên cau mày mặt lộ vẻ ác rõ rệt.

Vân Tại Thiên chột cất tiếng:

- Tại Vạn Mã Đường, vốn có chó đực hai mươi một con, chó cái mười bảy con, cộng lại là ba mươi tám con, gà mái đực ba trăm chín mươi ba con, mỗi ngày cho độ ba trăm trứng. Hằng hôm phải giết độ bốn mươi gà thịt, số này không gồm trong số gà mái vừa kể!

Bỗng nhiên gã kể lễ gà chó, như gã là một viên quản sự trong trà phòng, điều đó làm cho tân khách rất lấy làm lạ.

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Còn gà trống? Được bao nhiêu con? Nếu mà âm quá thịnh, dương quá suy, sự chênh lệch quan trọng, thì đường chủ nên bổ khuyết sớm đi, để tránh cái nạn gà mái hiếp đực gà cồ!

Vân Tại Thiên cười nhẹ:

- Các hạ quả là một người có lòng tốt! Rất tức hiện tại cái ý tốt của các hạ không còn dùng được nữa.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Vân Tại Thiên bỗng trầm gương mặt, gằn từng tiếng:

- Ba mươi tám con chó mạnh, ba trăm chín mươi ba con gà mái trong Vạn Mã Đường, đều chết hết, đêm vừa qua!

Diệp Khai cau mày.

- Chết cách nào?

Vân Tại Thiên càng trầm gương mặt hơn, tiếp:

- Dao chạng ngang cổ, đầu lia khỏi xác.

Mộ Dung Minh Châu cười lớn:

- Nếu trường chủ muốn tìm hung thủ, tại hạ xin mách nước cho!

Vân Tại Thiên hưởng qua y:

- Ạ!

Mộ Dung Minh Châu ung dung tiếp:

- Hung thủ, hẳn là một tay nấu bếp, giả như bảo tại hạ giết một lần gần bốn trăm gà, tại hạ nhất định là không làm nổi!

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Không phải người của trà phòng!

Mộ Dung Minh Châu nhin cười:

- Lấy gì làm chắc?

Vân Tại Thiên đáp:

- Người đó, giết một lúc hơn bốn trăm con cả gà lẫn chó, không một ai hay biết thì đương nhiên phải có đao pháp cực diệu! Vung đao như thế là nhanh vô song rồi!

Diệp Khai gật đầu:

- Đao nhanh thật! Nhanh ghê!

Vân Tại Thiên tiếp:

- Có đao pháp như thế đó thì giết người đâu còn là việc khó khăn!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nhưng phải biết muốn giết ai nên thực sự giết người.

Vân Tại Thiên liếc mắt qua Phó Hồng Tuyết, hỏi:

- Thanh đao của các hạ có thể giết một lúc hơn bốn trăm chó gà chẳng?

Đao đâu có tự động giết người! Chính chủ nhân của nó, điều khiển nó chứ!

Hỏi như vậy, có khác nào Phó Hồng Tuyết làm việc đó chẳng!

Hoặc giả, gã muốn hỏi, thanh đao sắc bén bền bỉ lắm không, chém luôn hơn bốn trăm nhat mà không nhục chẳng?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Giết gà, giết chó, bất tất phải dùng đến thanh đao này!

Vân Tại Thiên vỗ tay:

- Phải! Phải!

Diệp Khai hỏi:

- Cái gì phải?

Vân Tại Thiên giải thích:

- Có đao pháp như thế đó, có thanh đao như thế đó, thì khi nào âm thầm len lỏi trong bóng đêm làm cái việc giết chó giết gà!

Diệp Khai mỉm cười:

- Con người làm được việc đó nếu không có cái tật lạ thì cũng thừa thời giờ quá, không có việc chi làm để giết thời giờ.

Vân Tại Thiên chớp mắt:

- Chẳng lẽ các vị không thấy cái dụng ý của người đó?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thấy!

Vân Tại Thiên tiếp:

- Dù các vị không thấy, thì cũng có nghe một câu tục ngữ chứ!

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Câu gì?

Mường tượng Vân Tại Thiên lộ vẻ sợ hãi.

Nhưng rồi gã cũng thốt:

- Kê khuyến bất lưu!

Mộ Dung Minh Châu buột miệng kêu lên:

- Kê khuyến bất lưu ?! Tại sao phải có sự kiến kê khuyến bất lưu?

Vân Tại Thiên nhạt giọng:

- Nếu không giết hết, thì tránh đâu được cái hậu hoạn một cách vĩnh viễn?

Mộ Dung Minh Châu cau mày:

- Chẳng lẽ hung thủ tàn sát Thần Đao Môn mười tám năm trước, giờ lại xoay qua Vạn Mã Đường?

Vân Tại Thiên đáp:

- Có thể là vậy!

Gã miễn cưỡng tự khống chế lấy mình, nhưng sắc mặt vẫn biến xanh, thốt xong bốn tiếng, gã cầm chén rượu lên nốc cạn, rồi tiếp:

- Trừ bọn hung thủ năm xưa quyết chẳng có ai khác.

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Làm sao thấy như vậy?

Vân Tại Thiên giải thích:

- Nếu không phải chung, thì kẻ nào khác giết chó giết gà làm chi? Tại sao cần phải giết gia súc trước, giết người sau? Chúng chẳng sợ đập cổ làm cho rấn sợ à?

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Nhưng tại sao họ cần phải làm như thế?

Vân Tại Thiên nắm chặt hai tay cứng như hai quả chùy, mồ hôi đượm nơi trán kết thành hạt to, cắn răng, gồng gân mặt, buông nặng từng tiếng:

- Chỉ vì chúng không muốn bọn tại hạ phải chết gấp, chết dễ dàng!

Trong cảnh diện mông lung, chốc chốc tiếng ngựa hí vang rền, rồi tiếng gió vi vu từ ngàn xa cuốn đến.

Đêm thu đã lạnh, cái lạnh âm trầm, không buốt như khí giá ngày đông.

Gió lạnh rít bên ngoài, bên trong là cảnh tử tịch dù một số đông người đang quy tụ bên nhau.

Tử tịch, vì không ai nói với ai một lời.

Công Tôn Đoạn bắt đầu uống, cạn chén đầy, rót đầy chén cạn, để rồi uống cạn, rót đầy.

Hoa Mãn Thiên đã đứng lên, tay chắp sau lưng, bước tới bước lui cạnh những hình ngựa vẽ chạy bay nơi vách. Bước chân của hắn vừa nặng nề, vừa chậm chạp, chùng như quên nhấc chân, chùng như không nhấc nổi chân.

Phi Thiên Tri Thù nhợt sắc mặt trắng như giấy, ngẩng đầu lên, xuất thần.

Mộ Dung Minh Châu uống bao nhiêu rượu, rượu đó tợ hồ biến thành mồ hôi, chảy thành giòng. Nếu vụ án cách mười tám năm không liên quan với y, thì tại sao y khiếp hãi!

Mồ hôi chảy ra như thế nếu không khiếp hãi thì tại sao?

Vạn Mã Đường chủ tuy vẫn thản nhiên, tuy vẫn ngồi đoan chánh, nhưng tâm thần phảng phất chơi vơi ngoài thể xác.

Vô hình trung, đôi tay của y đặt lên mặt bàn, điều mà có lẽ chẳng bao giờ y làm.

Đôi tay thiếu ngón chừng như dán chặt nơi mặt bàn.

Người ta nói, một say giải được ngàn sầu, người say bao giờ cũng sướng! Không tuyệt đối thì cũng tương đối.

Nhưng, Lạc Lạc Sơn có say thực sự chẳng?

Diệp Khai vẫn còn giữ nét cười nơi khoé miệng.

Chàng là người duy nhất tại hội trường, không cải sắc, không biến thái độ.

Chàng vẫn là chàng, luôn luôn còn là chàng.

Những ngọn đèn sáp từ từ nhỏ lệ. Ngọn đèn thấp dần! Thấp dần, gần tàn lụn.

Gió vượt quanh bức bình phong gỗ to lớn bên ngoài vút vào đại sảnh, tạt qua các ngọn đèn, lửa đèn rập xuống, bật đứng lên, gió lồng lộn xoáy trong không gian, làm các ngọn đèn chao chao chực tắt.

Không ai lưu ý đến gió, không ai nghe cái lạnh của đêm thu theo gió rải khắc sảnh phòng.

Nguồn tâm tư của họ cũng dao động như các ngọn đèn, sắc diện của họ biến đổi liên hồi, hoặc trắng, hoặc xanh, hoặc hồng, bất nhất.

Một lúc lâu, Mộ Dung Minh Châu miễn cưỡng cười một tiếng, thốt:

- Tại hạ có một điều này, chưa được hiểu cho lắm!

Vân Tại Thiên buông lơ là:

- Ạ?

Mộ Dung Minh Châu đáp:

- Họ đã tàn sát tận tuyệt nhân số của Thần Dao Môn, thì các vị ném trên họ của báo phục thâm cừ, mới phải chớ. Tại sao các vị chưa tìm họ mà họ lại tìm các vị trước?

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Thần Dao, Vạn Mã, xuất xứ đồng nguồn, hoạn nạn đồng chịu, lợi lộc đồng chia!

Mộ Dung Minh Châu tiếp:

- Các hạ muốn nói, họ cũng có thù đối với Vạn Mã Đường cũng như đối với Thần Dao Môn?

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Một mối thù nghìn năm không giải tỏa!

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Cho nên tận diệt Thần Dao Môn, họ chỉ mới làm được phân nửa việc. Họ tìm Vạn Mã Đường thanh toán nốt cho xong phần việc còn lại! Họ đi trước các vị, họ tìm ngay các vị, mà không chờ các vị tìm họ!

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Như vậy đó!

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Tại sao họ đợi mãi đến mười tám năm sau mới bắt đầu thanh toán phần việc còn lại? Về các vị, thì sự đảm cách thời gian có lý do. Bởi các vị không tìm ra tung tích hung thủ. Chứ còn họ?

Vân Tại Thiên như chơi vơi tận phương trời xa trở về, từ từ thốt:

- Hạ được Thần Dao Môn, chẳng phải là họ thành công dễ dàng. Họ tiêu hao nhân tài không ít, lực lượng suy giảm nặng, thì mười tám năm qua chưa hẳn là thời gian vừa đủ cho họ tu chỉnh cơ cấu để có lại phong độ của ngày xưa. Họ chờ mười tám năm sau mới bắt đầu hoạt động, cái đó không lạ lắm.

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Nghĩa là lúc đó, họ không còn thực lực dồi dào, để khai chiến với Vạn Mã Đường!

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Thần Dao, Vạn Mã có lực lượng suýt soát nhau, họ mang cái suy tàn đến Vạn Mã, thì mong đặc ý.

Rồi gã tiếp:

- Mười tám năm qua, rất đủ thời gian cho bọn hậu sinh của cừu nhân trưởng thành! Tại hạ nghĩ, lớp người trước hầu hết đều thương vong, muốn đối phó với Vạn Mã Đường chúng phải trông mong vào lớp nhỏ, chúng chờ đợi cái lúc lớp nhỏ trưởng thành.

Mộ Dung Minh Châu chớp mắt:

- Bằng vào cái lập luận đó, các vị có ý hoài nghi bọn tại hạ!

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Món nợ máu tuy trải qua từ mười tám năm dài, đối với bọn tại hạ, vẫn còn mới, như mới xảy ra ngày hôm qua, hôm kia. Mấy trăm huynh đệ trong Vạn Mã Đường sẵn sàng ngã gục trong một cuộc chiến tương lại. Tự nhiên bọn tại hạ phải đề cao cảnh giác. Bọn tại hạ bắt buộc phải chú ý đến những gì cần chú ý. Người ta nói, dè dặt bao giờ cũng vẫn hơn.

Mộ Dung Minh Châu phản kháng:

- Nhưng bọn tại hạ chỉ vừa đến đây thôi... Chỉ mới đến trong đêm qua thôi mà?

Diệp Khai mỉm cười:

- Vì chúng ta đều là những kẻ lạ, cho nên sự hiềm nghi tăng gia quan trọng.

Mộ Dung Minh Châu cau mày, hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai tiếp:

- Tại vì tâm não. Chúng ta là người lạ vừa đến đây, đến đúng lúc việc giết chó giết gà xảy ra.

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu:

- Chẳng lẽ chúng ta vừa đến là động thủ ngay! Chẳng lẽ chỉ có bọn nào đến trong đêm qua mới đáng bị nghi ngờ, còn những người đến trước bảy tám hôm lại không động thủ?

Diệp Khai từ từ thốt:

- Mười tám năm ôm hận, mong có dịp báo hận, gặp dịp rồi, ai lại chờ bảy tám hôm sau? Đến là động thủ ngay, đến mà còn chờ, là mất dịp, ai chịu nổi sự nôn nóng?

Mộ Dung Minh Châu lau vệt mồ hôi trán, lẩm nhẩm:

- Tại hạ không đồng ý với lập luận đó! Cái đạo lý bên trong mù mờ quá. Thật là khó hiểu!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt! Chung quy, chúng ta vẫn phải cảm kích!

Mộ Dung Minh Châu trở mắt:

- Cảm kích?

Diệp Khai nâng chén lên nhấp một ngụm rượu, điểm một nụ cười, tiếp:

- Nếu chúng ta không bị hiềm nghi nặng như thế này, thì làm gì uống được các thứ rượu tàng trữ lâu năm của Vạn Mã Đường?

Lạc Lạc Sơn vỗ bàn cười lớn:

- Hay! Nói nghe hay! Hay quá! ... Rượu đâu? ... Rượu! ...

Lần này, lão vươn tay, cầm chén rượu, uống liền, không như lần trước, gọi rượu mà không màng đến rượu.

Mộ Dung Minh Châu lạnh lùng:

- Rượu này mà các hạ vẫn uống được, thiết tưởng không dễ dàng cho!

Lạc Lạc Sơn trừng mắt:

- Tại sao lại không uống được? Chỉ cần cái tâm không then với việc làm bất chánh thì dù cho họ có nghi ta là kẻ giết chó, giết gà, họ nghi cứ nghi, quan hệ gì đến ta mà không uống được rượu?

Lão gọi:

- Rượu đâu! ... Rượu! Chẳng lẽ lại hết rượu?

Nhưng rượu vừa được mang đến là lão ngoẻo đầu xuống mép bàn, rồi thở ồ ồ.

Hoa Mãn Thiên ghét lão cực độ, chỉ muốn vung một quyền đánh lão ngã xuống nền rồi chụp xác lão ném ra ngoài.

Nhưng hãn có kiên nhẫn lạ, nên dù hận, hãn vẫn dẫn được.

Bằng cố là hãn đứng trơ trơ giữa đường, suốt đêm dài chờ mời được khách.

Có điều, đối với Lạc Lạc Sơn, hãn đổ kị cùng cực, đổ kị đến độ không còn kiên nhẫn nổi.

Diệp Khai thích thú vô cùng.

Chàng vốn thích hoạt cảnh, có cái gì náo nhiệt là chàng quyết xem cho kỳ được. Chàng còn mong mỗi nhiệt náo xảy ra đều đều, nếu không thì những ngày dài bình lặng, thật là vô vị, thật là chán, kiếp nhân sinh phí phạm quá!

Trong khi chàng quan sát những người khác thì Vạn Mã Đường chủ quan sát chàng!

Hiển nhiên, Đường chủ thấy rõ chàng đang thích thú.

Rồi chẳng biết vô tình hay hữu ý, Diệp Khai quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, bốn mắt sắc bén như đao.

Đao chạm đao tóe lửa. Mắt chạm mắt, cũng tóe lửa luôn!

Đường chủ gượng nở một nụ cười như muốn nói gì.

Lúc đó, Mộ Dung Minh Châu bỗng cười lạnh, thốt:

- Hiện tại thì tại hạ hoàn toàn minh bạch!

Vân Tại Thiên hỏi:

- Minh bạch cái chi?

Mộ Dung Minh Châu tiếp:

- Hãn Tam Lão Bản cho rằng trong bọn tại hạ, có một người chuyên tâm đến đây báo cừu phục hận. Tam Lão Bản muốn tra cứu xem người đó là ai! Cho nên có cái ý mời cả bọn đến!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Có tra cứu được không?

Mộ Dung Minh Châu lắc đầu:

- Không! Chỉ vì, người đó không mang chiêu bài hung thủ nơi mặt. Còn như bảo người đó tự nhận, thì hãn là Đường chủ không toại nguyện đâu!

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Cho nên, tại hạ nghe cuộc hội họp đêm nay phải có một mục đích khác nữa, ngoài cái việc tra cứu hung thủ.

Bây giờ, y lấy lại được tác phong của một vị công tử một gọi trăm vâng, lời nói của y, tiếng cười của y, biểu lộ một oai nghi rõ rệt.

Y hoàn toàn quên mất cái nhục cởi kiếm bỏ lên mặt bàn vừa rồi.

Cuối cùng y hỏi tiếp:

- Đường chủ có điều chi chỉ giáo, trong chiều hướng của mục đích khác đó!

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một lúc rồi cười, thốt:

- Đêm đã xuống sâu rồi, các vị không còn kịp trở vào thành. Tại hạ có ra lệnh chuẩn bị khách phòng cho các vị. Xin các vị ủy khúc lưu lại đây qua đêm. Ngày mai, tại hạ sẽ phân bày, thiết tưởng cũng không muộn.

Diệp Khai đưa tay che miệng, ngáp dài, đáp:

- Phải lắm. Ngày mai nói, hay bây giờ nói vẫn chẳng có quan hệ gì!

Phi Thiên Tri Thù mỉm cười thốt:

- Diệp huynh có tánh dễ dãi, tùy hòa với mọi người, rất tiếc trên đời còn có một số người không giống Diệp huynh!

Vạn Mã Đường chủ chớp mắt:

- Ạ? Thế là các hạ...

Phi Thiên Tri Thù lạnh lùng:

- Không phải bất cứ trong trường hợp nào tại hạ có thể tùy tiện mà hòa đồng với người khác, tuy nhiên tại hạ phải tùy!

Mộ Dung Minh Châu liếc mắt sang đồng kiếm trên bàn, tiếp nối:

- Tùy là phải! Bởi ở đây dù sao cũng đủ tiện nghi hơn ở tại khách sạn!

Vạn Mã Đường chủ day qua Phó Hồng Tuyết:

- Còn Phó công tử?

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Nếu đao không rời người thì người ở lại.

Lạc Lạc Sơn chột kêu to:

- Không được! Tại hạ không ở lại đâu!

Hoa Mãn Thiên trầm giọng hỏi:

- Tại sao?

Lạc Lạc Sơn đáp:

- Nửa đêm, tiểu tử đó nổi hứng giết người, giết lầm tại hạ thì chẳng hóa ra oan uổng lắm sao?

Hoa Mãn Thiên biến sắc:

- Thế là các hạ nhất định ra đi?

Lạc Lạc Sơn nheo nheo mắt, như có hạt bụi rơi trong mắt, bỗng bật cười cười khan

tiếp:

- Nếu ngày mai, Vạn Mã Đường còn rượu ngon đãi khách, thì dù có bị giết lầm, tại hạ cũng nhận mạng, không kêu la oan uổng!

Khách bằng lòng ở lại, bằng lòng miễn cưỡng, bằng lòng tự nguyện, chung quy vẫn ở lại!

Và khách cùng một loạt đứng lên.

Họ nghĩ, dù sao, ở lại cũng được an toàn hơn là đi hoang ngoài đồng vắng, lúc đêm sâu.

Đi hoang như vậy, chẳng những không vào thành kịp, phải ngủ bờ, ngủ bụi, mà còn lắm bất ngờ xảy đến.

Khách rời đại sảnh, chỉ còn lại một mình Công Tôn Đoạn tự rót, rót đầy chén rượu, uống cạn lại rót đầy, đầy rồi lại cạn.

Đêm còn dài, ngày chưa đến gấp.

Không một tiếng động, ngoài tiếng gió hất cát tung lên cành lá, kêu rì rào, mừng tượng tiếng đao nạo xương, rào rào!

Bốn bề tịch mịch.

Đêm trăng tại Biên thành, gợi niềm sầu xứ cho khách viễn du, lãng tử nào chẳng xúc động tình hoài? ...

Vân Tại Thiên xách ngọn đèn lồng, đi trước dẫn đường.

Phó Hồng Tuyết lết chân như lúc nào, từ từ bước cố đi sau cùng.

Y có ý đi sau, người khác cũng không muốn đi trước. Diệp Khai ở trong số người thích đi sau, nên chậm chân lại.

Phó Hồng Tuyết tiến lên, song song với Diệp Khai.

Diệp Khai chợt cười, thốt:

- Tại hạ không tưởng nổi ịaisao các hạ chịu ở lại đây.

Phó Hồng Tuyết băng quơ:

- Ạ?

Diệp Khai tiếp:

- Vạn Mã Đường mời chúng ta đến đây đêm nay, là có ý muốn xem có hay không có người chẳng chịu lưu lại.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Các hạ đâu phải là người trong Vạn Mã Đường!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu tại hạ là Đường chủ thì cũng không làm khác hơn y. Vô luận là ai, khi có ý muốn tru lục toàn gia của người nào đó, chỉ sợ không thích lưu lại nhà người đó!

Chừng như sợ câu nói chưa đủ nghĩa, chàng bổ túc luôn:

- Dù cho có lưu lại đi nữa, ít nhất cũng cử động khác hơn mọi người.
Thậm chí, có thể làm một việc gì đặc biệt!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu là các hạ, có làm như đã nói đó chẳng?

Diệp Khai mỉm cười, chuyển hướng cuộc đối thoại sang đề tài khác:

- Các hạ có biết Vạn Mã Đường hoài nghi người nào nhiều nhất chẳng?

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Ai?

Diệp Khai đáp:

- Hai chúng ta, các hạ và tại hạ!

Phó Hồng Tuyết chợt dừng chân, ngưng ánh mắt nhìn Diệp Khai, rồi gằn từng tiếng:

- Có phải là các hạ chẳng?

Diệp Khai cũng dừng chân, rồi từ từ thốt:

- Câu đó, đáng lẽ phải do tại hạ hỏi! Có phải là các hạ chẳng?

Hai người cùng đứng lại, cùng nhìn nhau, bất thành lình cùng cười.

Diệp Khai thốt:

- Lần thứ nhất, tại hạ thấy các hạ cười.

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Biết đâu chẳng là lần cuối!

Hoa Mãn Thiên chợt hỏi:

- Hai vị cười cái chi?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Ở đây cấm cười à? Thấy cái lạ, buồn cười, nên bật cười vậy thôi!

Diệp Khai nói theo:

- Không cho cười thì không cười!

Trong khi họ tiến tới, bên ngoài, tại đại sảnh Công Tôn Đoạn cứ uống, uống nhiều, uống mãi chẳng biết đã nốc được bao nhiêu rượu rồi.

Vạn Mã Đường chủ nhìn hẩn uống, một lúc lâu, thở dài một tiếng, rồi thốt:

- Ta biết, người muốn say, song cái say vẫn không giúp người giải quyết được việc

gì!

Công Tôn Đoạn đập mạnh tay xuống bàn, cao giọng thốt:

- Không say rồi sao? Chẳng lẽ không say mới đỡ tức uất.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu.

- Không phải là cái tức, mà chỉ là kiên nhẫn, là nhẫn nại, vô luận là ai, cũng có lúc phải nhẫn nại! Tình thế bắt buộc mà!

Tay cầm chén rượu, tay run, rượu trong chén tràn ra, hẩn nhìn những mảnh của chiếc chén do hẩn chém vỡ.

Đoạn hẩn cười lạnh thốt:

- Nhẫn nại! Ba mươi năm qua, thuộc hạ theo Đường chủ, cùng Đường chủ vào tử ra sanh lắm độ, giao tranh với địch trước sau hơn một trăm bảy mươi trận lớn nhỏ, máu chảy một số lượng đủ làm cho một người chết ngộp, hiện tại Đường chủ còn bảo thuộc hạ phải nhẫn nại thêm! Nhẫn nại bao nhiêu lâu nữa? Ba mươi năm dài, chưa đủ sao! Đường chủ còn bảo thuộc hạ cố chịu đựng thêm, khi cái gã tiểu tử thọt chân lê gót đến đây!

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Ta biết người chịu đựng cực độ rồi! Ta...

Công Tôn Đoạn chận lời:

- Đừng nói nữa! Thuộc hạ hiểu ý tứ của Đường chủ rồi! Hiện tại, Đường chủ có gia đình, có vợ, có con, cho nên hành sự không táo bạo như thuở xa xưa! Đường chủ vì gia đình mà phải dè dặt? ...

Hẩn đập tay xuống bàn, cười lạnh tiếp:

- Thuộc hạ bất quá chỉ là một tiểu tốt vô danh trong Vạn Mã Đường, một phần tử tầm thường, dù cho phải vì Tam Lão Bản cam tâm nhẫn nại thì cũng hợp đạo nghĩa chứ có sao đâu!

Vạn Mã Đường chủ ngưng ánh mắt nhìn hẩn. Ánh mắt ẩn ước chứa đựng niềm thương cảm lẫn lộn với sự căm hờn.

Lâu lắm, y mới thốt:

- Ai là Tam Lão Bản? Ai là tiểu tốt vô danh? Cái sự nghiệp này là do công sức của chúng ta dựng lên chung, dù cho cốt nhục đồng bào, cũng không thân hơn như tình của chúng ta dành cho nhau! Những cái sẵn có tại đây, người có quyền hưởng nửa phần, bất cứ người muốn cái chi, cũng có

quyền tùy tiện mà lấy đi, dù cho người muốn bắt con gái ta, ta cũng sẵn sàng trao cho người!

Y thốt với giọng trầm tĩnh, ôn tồn, câu nói đượm nặng cảm tình, dù sắt đá có nghe, cũng phải đổ lệ, huống chi người!

Công Tôn Đoạn cúi đầu, lệ nóng đoanh nơi tròng mắt.

Cũng may, lúc đó Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên trở lại.

Vạn Mã Đường chủ lấy lại vẻ bình hòa, hỏi:

- Tất cả đều lưu lại đây?

Vân Tại Thiên đáp:

- Tất cả!

Niềm thương cảm trong ánh mắt tiêu tan, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

Y trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

- Lạc Lạc Sơn, Mộ Dung Minh Châu, với gã Phi tặc có bằng lòng ở lại, điều đó đúng là ngoài ý tưởng của ta!

Vân Tại Thiên hỏi:

- Đường chủ cho rằng ba người đó không đáng nghi ngờ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Ít nhất nếu họ có gì đáng nghi ngờ, thì cũng chỉ có một điểm nhỏ thôi.

Hoa Mãn Thiên chen lời:

- Vị tất là vậy!

Vạn Mã Đường chủ ạ một tiếng:

- Vị tất?

Hoa Mãn Thiên tiếp luôn:

- Mộ Dung Minh Châu chẳng phải là con người giản đơn, con người đó đóng kịch rất khéo! Với thân phận của hãn, khi nào hãn bị nhục mấy lượt mà không phản ứng? Hãn chẳng phản ứng, mà còn nói năng vu vơ, khóa lấp, như chẳng hề bị nhục!

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Ta biết hãn đến đây, tất có một mưu đồ, song cái đích chẳng phải là Vạn Mã Đường.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Còn Lạc Lạc Sơn? Cái lão danh sĩ giả hiệu đó, đi đến đâu cũng tự tôn mình là tiên bối, xem tất cả thiên hạ là hậu sanh, tại sao bất chấp gian khổ trên vạn dặm dài, đến vùng hoang địa này?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Biết đâu lão chẳng trốn kẻ thù đang truy tung tích lão!

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Phái Võ Dương người đông, thế mạnh, người ta sợ họ thì có, làm gì họ sợ thiên

hạ!

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Hẳn ngươi chưa quên cái nhục một nhát kiếm nơi chân núi Võ Dương hai mươi ba năm về trước?

Hoa Mãn Thiên biến sắc:

- Quên làm sao được Đường chủ!

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nhưng, Hồi Vân Tử, một kiếm khách phái Võ Dương, người đã gây thương thế cho ngươi, cũng chết dưới tay ngươi chứ?

Hoa Mãn Thiên cảm hận:

- Rất tiếc người trong Võ Dương chưa chết sạch!

Vạn Mã Đường chủ nhìn hẳn, một lúc lâu, thốt:

- Ngươi có khối óc thanh tịnh, ánh mắt sắc bén, gặp việc là ứng biến rất hay, khó có người sánh kịp. Điều đáng tiếc là tâm địa quá hẹp hòi. Trong tương lai, nếu ngươi thất bại thì sự thất bại đó là do sự hẹp hòi đó sanh ra.

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, không đáp. Lòng ngực của hẳn phập phồng, phập phồng, đủ biết tâm tình của hẳn mất bình thường!

Vân Tại Thiên đổi đề tài câu chuyện:

- Trong năm người đó, Phó Hồng Tuyết là người khả nghi nhất! Nhưng cứ như lời Diệp Khai, thì... nếu hẳn vì tìm cừu mà đến, hà tất hẳn mang đao vào Vạn Mã Đường!

Vạn Mã Đường chủ suy tư trầm trọng, sau cùng lại hỏi:

- Còn Diệp Khai?

Đến lượt Vân Tại Thiên suy nghĩ, lâu lắm gãi mới đáp:

- Con người đó phảng phất có võ công cực cao, mà cái tâm cơ cũng cực sâu! Nếu quả thật là hãn, thì... chúng ta gặp đối thủ không vừa!

Công Tôn Đoạn cười lạnh:

- Các vị suy tới đoán lui, có suy đoán ra được ai chưa?

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Chưa!

Công Tôn Đoạn buông gọn:

- Nào... không đoán được, thì cứ kể như cả năm người đều là hung thủ, cứ giết cả năm người! Có gọn cho chúng ta không chứ?

Vạn Mã Đường chủ cau mày:

- Nếu cả năm không phải là hãn?

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Thì tìm những kẻ khả nghi mà giết nữa! Giết mãi thế nào cũng gặp hung thủ chân chánh!

Vạn Mã Đường chủ hừ một tiếng:

- Giết mãi? Báo phục một mối thù, để tạo ra trăm ngàn mối thù khác, một cách vô lý, hồ đồ?

Công Tôn Đoạn nắm chặt đôi tay, gân xanh vồng lên phát sợ!

Bỗng có giọng nói của thiếu nhi vang lên:

- Tứ thúc ơi! Tôi không ngủ được! Tứ thúc vào, kể chuyện xưa tích cũ cho tôi nghe đi!

Công Tôn Đoạn thở dài, mừng tượng biến đổi thành con người khác.

Sự căng thẳng trong thân thể lơ đi, hãn đứng lên, từ từ bước ra ngoài.

Trống canh điểm hai tiếng.

Đêm đã sang canh hai.

Vạn Mã Đường chủ thông thả thốt:

- Cứ theo lý họ đã bằng lòng ở lại, là không bao giờ làm điều chi đáng cho chúng ta lo ngại. Tuy nhiên, chúng ta vẫn đề cao cảnh giác, phòng những cái cần phải phòng!

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Phải!

Gã tiếp luôn:

- Thuộc hạ đã truyền lệnh tăng cường sự canh phòng đêm nay thành tám ban. Cứ mỗi nửa giờ lại đổi ban, luân lưu đến khi có lệnh mới, gặp kẻ đáng nghi, phải đánh kiếng báo hiệu.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu.

Y chợt nghe mỗi một vô cùng, bèn đứng lên, bước về phía cửa, nhìn ra cánh đồng hoang bị màn đêm phủ kín.

Y cảm thấy lòng se thắt!

Vân Tại Thiên bước ra theo, thốt:

- Chỉ mong đêm nay không việc gì xảy ra, cho Đường chủ nghỉ ngơi. Cuộc đối phó ngày mai hẳn là khó khăn lắm đó.

Vạn Mã Đường chủ vỗ nhẹ lên đầu vai gã, thở dài, đáp:

- Qua cuộc chiến này, chúng ta sẽ được thanh thoi trường kỳ.

Gió thu vẫn rít, trăng thu nửa mảnh vẫn lạnh lùng.

Vân Tại Thiên nhìn trăng, ánh mắt ngời niềm sợ hãi.

Vạn Mã Đường có giống như ngọn đèn tro nơi cột cờ chăng? Đèn treo cao, chiếu sáng, ngoài mấy dặm đường, người ta còn thấy rõ?

Song ai biết được nó sẽ tắt lúc nào?

Đêm cứ xuống, trăng cứ mờ lung. Vạn Mã Đường chìm trong tử tịch lạnh lùng.

Vùng hoang địa ngoài Biên thành, thê lương ảm đạm làm sao dưới trời đêm có gió

lạnh.

Trong khung trời đó, lại nặng niềm tâm sự, có ai ngủ được chăng?

Diệp Khai mở to mắt, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Chàng không cười nữa, dù cái cười là một trong những lẽ sống của chàng.

Nụ cười của chàng chỉ nở khi đối diện với người. Nụ cười đó biến mất khi hình đối bóng, khi cô đơn!

Chàng không ngủ, bằng cố là đôi mắt mở.

Chàng gõ nhẹ ngón tay của bàn tay này vào lòng bàn tay kia, lòng bàn tay chai cứng. Chai cứng vì luôn luôn cầm đao, sử dụng đao.

Nhưng, thanh đao của chàng đâu?

Chàng không mang đao! Ít nhất cũng không mang lộ liễu.

Thế thì chàng giấu đao ở đâu? Trong tâm?

Phó Hồng Tuyết luôn luôn đặt tay lên chuôi đao, y cũng không ngủ, đến cả đôi giày, y cũng không cởi ra.

Trăng mờ nhạt, buông ánh sáng nhạt xuống gương mặt nhợt nhạt của y, trăng chiếu tà tà, bóng trăng rung, mặt y tựa hồ giật giật.

Thanh đao nằm lỳ trong vỏ, hay phải tuốt vỏ? Tuốt lúc nào? Ngay đêm nay, hay ngày mai, hay sau đó một thời gian nào nữa?

Trống canh điểm ba tiếng...

Rồi bốn tiếng.

Bỗng, có tiếng kiếng vang rền. Từ phía sau Vạn Mã Đường bốn bóng người lao vút lên không, như bốn mũi tên.

Bốn bóng bay về phía tây.

Gió lạnh cuốn qua, phảng phất có mùi tanh máu trong gió.

Đèn trong phòng của Diệp Khai tắt trước. Rồi một lúc lâu sau, chàng từ từ bước ra ngoài.

Mộ Dung Minh Châu và Phi Thiên Tri Thù đồng thời mở cửa.

Cửa phòng của Lạc Lạc Sơn còn đóng, bên trong có tiếng thở ồ ồ.

Chỉ có gian phòng của Phó Hồng Tuyết im lặng.

Mộ Dung Minh Châu hỏi:

- Chừng như có tiếng kiếng đổ vừa rồi?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải.

Mộ Dung Minh Châu hỏi tiếp:

- Các hạ có biết việc gì xảy ra chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không!

Vừa lúc đó, hai bóng người từ xa lao vút đến. Một trong hai người cầm kiếm, thép kiếm chớp ngời. Còn người kia thì thân pháp khinh linh như điện.

Hai người đó, là Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên.

Hoa Mãn Thiên quét ánh mắt qua bọn Diệp Khai, rồi vọt mình đến trước cửa phòng Lạc Lạc Sơn.

Hắn đã nghe tiếng thở ồ ồ trong phòng.

Vân Tại Thiên thì lướt mình đến trước phòng của Phó Hồng Tuyết. Gã đưa tay đẩy cánh cửa. Cửa mở vô theo tay.

Phó Hồng Tuyết đứng sừng sững tại cửa, tay vẫn nắm chặt chuôi đao, hai mắt quắc sáng đáng sợ.

Vân Tại Thiên không tự chủ nổi, lùi lại mấy bước, mặt biến sắc xanh dờn.

Gã hỏi:

- Vừa rồi, các vị không ai rời khỏi phòng chứ?

Không ai đáp.

Câu hỏi đó đáng lý không nên nêu lên giữa lúc này. Bởi có hỏi cũng bằng thừa. Nếu có người rời phòng, người đó chắc gì nói thật?

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Có ai nghe động tịnh chi chẳng?

Không ai đáp.

Mộ Dung Minh Châu cau mày. Ý muốn nói chi đó, chợt y khom mình, ụp mưa.

Mùi máu tanh theo gió cuốn đến nghe nặng nề.

Rồi ngựa hí vang rền.

Ánh trăng chùng như cũng mờ hơn trước.

Trời mênh mang! Đất thên thang! Lệ máu lai láng! Vầng trăng nhạt sáng !

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phách Tán Hồn Phi

Phách Tán Hồn Phi

Vệt máu lai láng.

Vầng trăng nhạt sáng!

Ngàn ngựa hí vang, người đoạ tràng!

Giữa vòng trời đất, có âm thanh nào bi đát nhất! Không phải tiếng vượn hú trên đỉnh non vu, không phải tiếng quỷ khóc ma rên tại vùng mộ địa.

Đó là tiếng ngàn ngựa hí thảm giữa vùng hoang vắng, trong bầu trời đêm lạnh lẽo, âm trầm!

Người ta không hình dung được âm thanh đó, bởi rất ít người có dịp nghe đến.

Cái gì đã xảy ra.

Ngàn vạn ngựa hí vang thê thảm đồng thời là một sự kiện hi hữu! Mà lại hí thảm giữa đêm trường có trăng nhạt lạnh, có gió vi vu.

Ai nghe âm thanh đó mà chẳng mọc ốc, sừng lòng? Hồn không bay, phách chẳng mất!

Nơi phía tây, có mấy dãy tàu ngựa, ngựa tại tàu thuộc loại quý, ngàn tuyến trăm, trăm lọc chục, chục chọn một. Mỗi con trị giá tiền thành.

Rồi bây giờ, loại ngựa đó vẫn đổ máu, máu từ trong tàu chảy ra, mùi tanh của máu xông nồng nặc.

Ai ai cũng nôn mửa, riêng Vạn Mã Đường chủ không nôn mửa.

Đứng cạnh giòng máu ngựa từ trong tàu chảy ra, y lặng người hồn chơi vơi, phách lạc tận phương trời xa!

Công Tôn Đoạn ôm thân cây trước tàu ngựa, ôm cứng như sợ cây bay đi, người của hắn run mạnh, cây run theo, lá vàng trên tàng cây đổ xuống, lá vàng đáp trên máu hồng!

Diệp Khai đến nơi, nhìn qua cảnh tượng, không cần hỏi, cũng biết việc gì đã xảy ra.

Mà chẳng đợi gì chàng mới hiểu được sự tình. Ai có con mắt, trông qua cục trường, cũng hiểu được như chàng.

Có con mắt, trông sự tình tất hiểu.

Có con tim, trông sự tình tất phải xúc động bồi hồi. Và không ai muốn nhìn lâu thắm trạng đó!

Không nỡ nhìn lâu, sao lại có người nhẫn tâm chặt lìa đầu ngựa? Chặt đầu ngựa. Xem ra còn tàn ác hơn chặt đầu người! Bởi ngựa không có kẻ thù, thì động cơ nào thúc đẩy phải xuống tay!

Diệp Khai thở dài, quay đầu lại, thấy Mộ Dung Minh Châu đứng ngoài xa, đang nôn mửa.

Phi Thiên Tri Thù biến sắc mặt như chết, mồ hôi lạnh đổ ướt đầu, ướt mặt.

Phó Hồng Tuyết đứng trong bóng tối, cách xa xa, tay vẫn đặt nơi chuôi đao, vỏ đao rung, chớp chớp.

Công Tôn Đoạn bất thành linh buông thân cây, vọt mình lối trước mặt Phó Hồng Tuyết, hét:

- Tuốt đao của các hạ ra khỏi vỏ!

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Hiện tại đâu phải lúc tuốt đao?

Công Tôn Đoạn cao giọng:

- Hiện tại đúng là lúc bạt đao! Tại hạ muốn xem thanh đao có vấy máu hay không!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Đao này không phải để cho thiên hạ xem!

Công Tôn Đoạn hừ một tiếng:

- Phải như thế nào các hạ mới chịu rút nó ra khỏi vỏ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Chỉ có một lý do khiến tại hạ bạt đao mà thôi!

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Lý do gì? Sát nhân?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cần phải xem con người bị giết là ai, nếu không đúng là người tạ hạ muốn giết, thì chẳng bao giờ tại hạ rút đao. Bình sanh tại hạ chỉ giết ba hạng người, nếu cần giết!

Công Tôn Đoạn quát:

- Ba hạng nào!

Phó Hồng Tuyết đáp luôn:

- Cừu nhân, tiểu nhân, và...

Công Tôn Đoạn lại quát: - Và hạng thứ ba là hạng nào?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn hãn. Đoạn, lạnh lùng tiếp: - Và hạng người như các hạ, cứ bức bách tại hạ phải bạt đao! Công Tôn Đoạn ngửa mặt lên không, bật cười ròn. Cười cuồng dại một lúc, hãn thốt:

- Hay! Hay ghê! Chính tại hạ đang chờ các hạ nói ra câu đó! ...

Hãn vốn đặt tay nơi chuôi bạc thanh loan đao. Đang cười, hãn nắm chặt chuôi đao rồi.

Phó Hồng Tuyết sáng mắt lên tợ hồ y mong ước từ lâu cái cử động đó của đối tượng.

Đột nhiên, từ xa xa, tiếng ca vang vọng đến: Trời mệnh mang!

Đất thiên thang!

Đất ngập máu, mảnh trăng mờ.

Đêm trăng mờ, gió lộng giết người.

Vạn ngựa hí thảm, người đoạn trường! Công Tôn Đoạn biến sắc mặt, bỗng nhiên đưa cao tay, vừa vẫy vừa gọi:

- Theo gấp!

Hãn vừa bay mình đi, từ trong bóng tối, mấy mươi bó đuốc vụt cháy sáng. Đuốc cháy rẽ bốn bề, tám phía, bao quanh một khoảng rộng.

Vân Tại Thiên chộp đôi cánh tay, sử dụng ngay bộ pháp Bát Bộ Sấm Thiên Tung Vân, chỉ qua vài cái nhảy, gã đã cách xa cục trường trên hai

mười trượng!

Diệp Khai thở dài lẩm nhẩm:

- Quả không hổ với cái hiệu Vân Trung Phi Hạc! Thuật khinh công cao diệu không tưởng nổi!

Chàng mừng tượng tự thốt với mình mà cũng mừng tượng thốt với Phó Hồng Tuyết!

Song, khi chàng quay đầu lại, thì phát hiện ra Phó Hồng Tuyết đã mất dạng, chẳng rõ y ly khai từ lúc nào.

Máu bắt đầu hoảnh lại, dần dần biến sang màu đen. Máu không còn lưu động

Ánh lửa xa dần, xa dần.

Còn lại một mình Diệp Khai tại dây tào ngựa.

Vạn Mã Đường chủ, Hoa Mãn Thiên, Mộ Dung Minh Châu, ..., những người đó biến mất trong đêm tối.

Nụ cười từ từ nở nơi khoé miệng, Diệp Khai lẩm nhẩm:

- Thú vị thật! Thú quá chừng! Không người nào chẳng gây cái thú cao độ nơi

nữa.

ta!

Sao trời bắt đầu thưa dần, trên đồng cỏ, ánh lửa lập lòe, như đèn ngư thuyền giữa biển di động, chập chờn.

Ngọn thiên đăng trước Vạn Mã Đường vẫn còn cháy sáng.

Diệp Khai chấp tay sau lưng, từ từ bước đi, hướng về ngọn thiên đăng, vượt qua cột cờ, đi luôn ra cánh đồng hoang, ung dung, nhàn tản.

Bỗng tiếng vó ngựa cùng tiếng lục lạc vang lên, rồi một con ngựa từ trong màn đêm xuất hiện trước mặt chàng cách xa xa.

Ngựa phi nhanh, thoáng mắt đã đến gần.

Ngựa, là yên chi mã, kỵ sĩ là nữ lang mà chàng đã gặp một lần vào buổi sáng hôm qua.

Thuật kỵ mã của nàng tuyệt diệu. Ngựa đến nơi, nữ lang hét một tiếng, ngựa dừng hai vó trước, nhắc bỗng hai vó sau, đồng thời gian nữ lang đứng lên, khi ngựa trụ bộ vững vàng, nàng ngồi xuống, vững vàng.

Nhận ra người cũ rồi, Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Bà cô ơi! Bà cô còn sống đấy à! Thật khó mà gặp lại bà như thế nào!
Hân hạnh cho tại hạ quá chừng!

Mã Phương Linh trừng mắt nhìn chàng, cười lạnh, hỏi:

- Người chưa chết sao? Hay đã chết thành quỷ hiện về, trêu cợt ta?

Rồi nàng gắt:

- Thiên hạ đã đi hết rồi, sao người chưa đi theo họ?

Diệp Khai vẫn cười.

- Chưa thấy lại phương dung của Mã tiểu thư, tại hạ lòng nào đành bỏ mà đi?

Mã Phương Linh mắng:

- Đồ lẻo mép! Ta đập chết cho xem! Ăn nói lưu manh quá!

Ngọn roi dài vút lên, rồi hoành vòng tròn xuống, quét ngang hông Diệp Khai. Diệp Khai mỉm cười đáp:

- Lưu manh thường thường khó chết lắm tiểu thư ơi! Có đánh cũng vô ích thôi!

Với thân pháp cực kỳ linh diệu, chàng lách mình, khi ngọn roi quét qua chỗ chàng đứng, thì chàng đã bay lên lưng ngựa, ngồi sát phía sau Mã Phương Linh.

Mã Phương Linh vừa mắng vừa thúc cánh chó, nhưng cánh chó chưa chạm Diệp Khai, cánh tay nàng bị chàng nắm cứng.

Rồi chàng thốt:

- Đêm sâu trăng mờ tại hạ lạc đường, nhờ cô nương đưa về chỗ cũ. Có được không?

Mã Phương Linh nghiêng răng, cắn hận.

- Đưa người về cõi chết thì có!

Còn cánh chó kia, nàng thúc ngược luôn.

Như lần trước, cánh tay nàng cũng bị nắm cứng. Hai cánh tay bị nắm cứng, toàn thân cũng cứng luôn, nàng hoàn toàn bị chế ngự.

Rồi hơi thở nhẹ phều phào nơi gáy của nàng, hơi thở vòng qua gáy mơn man đôi má ửng hồng của nàng.

Lần đầu tiên nàng ngửi cái hơi hướm của nam nhân. Lần đầu tiên, nàng nghe rợn người lạ, một thứ rợn gáy khoái trá.

Càng khoái trá hơn, nàng nghe nhột nhột ở cổ, ở má, hơi thở của Diệp Khai làm mấy sợi tóc của nàng phất phơ, phất phơ, phơ lên làn da mịn.

Bình sanh nàng mới có cái cảm giác lạ này!

Trong khi đó con yên chi mã cứ bước đều, từ từ tiến tới.

Lửa phía trước, cách xa xa, vẫn chao chao, di động gió thu lạnh thỉnh thoảng lướt qua, vi vu bên tai.

Nhưng Mã Phương Linh không nghe lạnh.

Nàng cắn môi rồi rít lên:

- Buông tay ra không tên lưu manh?

Diệp Khai đáp:

- Lưu manh không buông.

Mã Phương Linh mắng, đòi la lên. Diệp Khai không ngán, trái lại còn thách thức.

Lạ thay, Mã Phương Linh vẫn mắng, nhưng giọng mắng dịu dàng quá, êm ái quá.

Một lối mắng yêu! Tại sao nàng dùng cái lối mắng yêu?

Diệp Khai thốt:

- Cô nương không kêu la đâu, tại hạ biết mà. Dù cô nương có kêu la cũng chẳng ma nào nghe lọt.

Mã Phương Linh gắt:

- Người tưởng làm gì ta?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ không tưởng làm gì cả! Chàng tiếp:

- Cô nương xem kìa, trăng treo mờ lạnh, đêm hoang giữa đồng cỏ bao la, gió thu vờn, cỏ uốn mình đợi sóng, tại hạ là một lãng tử lê gót khắp bốn phương trời, rất ít có dịp kề cận mỹ nhân trong khung cảnh nên thơ như thế này! Tại hạ còn tưởng làm gì hơn là hưởng thụ!

Mã Phương Linh toan mắng, nhưng lại dẫn lòng, vì dẫn lòng nên tim đập rộn hơn nhịp thường!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Tim cô nương đập đó!

Mã Phương Linh gắt:

- Tim không đập thì sống sao được?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Nhưng nó đập mạnh quá, cô nương!

Mã Phương Linh quát:

- Ta...

Diệp Khai chận lời:

- Thực ra thì cô nương khỏi phải nói, bởi tại hạ đã biết ý trí của con tim cô nương! Tại hạ biết tại sao nó đập gấp, nó muốn nói gì.

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Ạ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết, cô nương rất ưa thích tại hạ, dù mỗi lần gặp nhau là mỗi lần mắng đậm. Cô nương càng mắng đậm, là chứng tỏ không ghét bỏ gì tại hạ.

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Giờ đây cô nương dừng ngựa! Dừng ngựa cho tại hạ lên lưng ngựa, tại hạ lên lưng ngựa rồi, cô nương lại không kèm nó, cứ để cho nó bước đi!

Mã Phương Linh trầm giọng:

- Chứ người bảo ta phải làm sao?

Diệp Khai đáp:

- Cô nương nạt một tiếng, con ngựa té hất nhào tại hạ!

Mã Phương Linh mỉm cười:

- Đa tạ người đề tỉnh ta.

Nàng nạt một tiếng lớn.

Con ngựa chồm hai vó trước, đứng thẳng hai chân sau.

Diệp Khai, tuột theo lưng ngựa, rơi xuống đất, nằm ngửa.

Mã Phương Linh cũng rơi theo, rớt ngay lòng chàng.

Rồi con ngựa hạ vó trước xuống, phóng chạy liền.

Diệp Khai thở dài, lẩm nhẩm:

- Tại hạ quên đề tỉnh cô nương một điều, là tại hạ rơi xuống, cô nương cũng rơi theo. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Mã Phương Linh cảm hận:

- Người đúng là một gã lưu manh, một tên cùng lưu hèn mặt! Một tên đại vô

lại...

Diệp Khai điềm nhiên:

- Nhưng là một tên vô lại đáng yêu, phải không cô nương!

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Người còn là một tên mặt dày, mày dạng, một tên trơ trẽn vô duyên!

Bỗng nàng bật cười sảng sặc. Mặt nàng ửng hồng lên.

Khung cảnh trời thu, cái lạnh không ngăn chặn xuân tình bốc mạnh.

Xuân tình bốc, cùng với tràng cười. Cười như thế là hết giận. Nằm trong lòng một nam nhân, thiếu nữ không giận, cái đó có nghĩa như thế nào?

Nàng nhận thấy, Diệp Khai không còn đáng ghét nữa.

Nàng nhẹ buông tiếng thở dài, rồi thốt:

- Mẫu người như người, ta chưa từng thấy!

Diệp Khai đáp:

- Bởi rất ít người thuộc mẫu của tại hạ.

Mã Phương Linh hỏi:

- Với các nữ nhân khác người có đối xử như với ta vậy không?

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu với mỗi nữ nhân, tại hạ đều đối xử như vậy, thì cái đầu của tại hạ hẳn đã bị đánh niềng qua một bên từ lâu rồi. Dù không chết cũng mang tật niềng đầu suốt đời.

Mã Phương Linh cắn mạnh môi, hừ một tiếng hỏi:

- Người cho rằng ta không thể đánh người niềng đầu?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chắc chắn là không!

Mã Phương Linh lại hừ một tiếng:

- Thì người hãy buông ta đi! Xem ta có thể đánh người hay không! Diệp Khai buông tay.

Lập tức, nàng xoay người, đưa tay cao lên, trong cái dáng tát mạnh. Nhưng bàn tay đưa lên xem nặng lắm, lúc hạ xuống, lại nhẹ nhàng. Một

tiếng chách vang khẽ, tợ hồ nàng đập con muỗi đang đậu nơi má chàng. Diệp Khai mở to mắt, nhìn nàng. Trong bóng đêm, mắt nàng lóe sáng hơn hai vì

sao!

Nàng từ từ cúi đầu, thấp giọng thốt:

- Ta... ta tên là.. Mã Phương Linh!

Diệp Khai thản nhiên:

- Tại hạ biết rồi!

Mã Phương Linh trố mắt:

- Người biết?

Diệp Khai gật đầu:

- Tiêu đại thúc có nói với tại hạ.

Mã Phương Linh thoáng đỏ mặt, cười một tiếng, tiếp:

- Còn người, ta biết tên người là Diệp Khai.

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ biết, thế nào cô nương cũng tra cứu tên tại hạ!

Mã Phương Linh cúi đầu thấp hơn một chút.

Qua một lúc lâu, nàng lại đứng lên, nhìn mảnh trăng chéch sâu về Tây, nhẹ giọng nói:

- Ta... ta phải trở về!

Diệp Khai bất động bất ngôn. Nàng muốn về, cứ về, muốn ở, cứ ở. Chàng không ngăn cản, không đuổi xô.

Mã Phương Linh quay mình định bước đi, song chưa bước. Rồi nàng hỏi:

- Người chuẩn bị lúc nào ra đi?

Diệp Khai còn nằm ngửa tại chỗ, lâu lắm mới đáp:

- Tại hạ không đi! Tại hạ chờ cô nương.

Mã Phương Linh cau mày:

- Chờ ta?

Diệp Khai tiếp:

- Vô luận tại hạ ở bao lâu, Tiêu đại thúc của cô nương cũng không đuổi xô tại hạ.

Mã Phương Linh quay đầu nhìn chàng, điểm một nụ cười rồi tung mình bước đi như con én liệng.

Diệp Khai vẫn còn nằm tại chỗ, chờ thái dương lên.

Đêm dần dần tàn, rồi thái dương lên, lúc đó chàng mới đứng dậy, nhắm hướng ngọn cờ mà đi.

Cổ chàng khô như cháy, vừa đi chàng vừa hé miệng hợp sương gió lạnh cho dịu sức nóng nơi mình.

Chàng về đến cổng.

Nơi cổng có hai người mừng tượng chờ chàng về.

Trong hai người đó chàng nhận ra Vân Tại Thiên liền, còn người kia, chàng chưa kịp nhìn đến, là quay mình chạy vào Vạn Mã Đường.

Diệp Khai điểm một nụ cười, vẫy tay chào.

- Sớm ghê!

Vân Tại Thiên trầm gương mặt, nhạt giọng đáp:

- Sớm lắm!

Diệp Khai lại hỏi:

- Tam Lão Bản! Còn ngủ chứ?

Vân Tại Thiên lắc đầu:

- Đang ở tại khách sảnh chờ các hạ. Mọi người đều có mặt tại đó.

Vào khách sảnh, Diệp Khai đảo mắt nhìn quanh, thấy ai ai cũng khoác bộ mặt trầm trầm.

Trước mặt họ có thức điểm tâm, song chưa ai cầm đến đĩa, muống.

Lạc Lạc Sơn ngoẻo đầu xuống mép bàn, chừng như còn say.

Diệp Khai cười nhẹ, vẫy tay chào tập thể:

- Các vị thức sớm quá.

Không ai đáp. Nhưng ai ai cũng nhìn chàng, ánh mắt vừa lạnh, vừa kỳ quái!

Phó Hồng Tuyết vẫn như lúc nào, cúi đầu, nhìn bàn tay đặt nơi chuôi đao.

Tại bàn có chiếc ghế bỏ trống, trước ghế, có sẵn chén đĩa muống.

Diệp Khai ngồi xuống ghế đó.

Chàng múc cháo, thản nhiên ăn, ăn một chén, bốc vỏ một hột gà, ăn xong một quả trứng, lại múc cháo.

Chàng ăn một hơi ba chén cháo, ba quả trứng.

Khi chàng buông đũa, uống, Vạn Mã Đường chủ từ từ thốt:

- Bây giờ thì không còn sớm nữa đó!

Diệp Khai gật đầu:

- Hết sớm rồi.

Vạn Mã Đường chủ bắt đầu hỏi cung:

- Đêm qua, sau canh tư, ai ai cũng có mặt tại phòng. Còn các hạ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ không có mặt tại phòng!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ ở đâu?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ không ngủ được, nên rời phòng đi hoang, không ngờ đi mãi đến trời sáng!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Có ai chứng minh cho không?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại sao lại phải có người chứng minh?

Vạn Mã Đường chủ quắc đôi mắt sắc như đao, gằn từng tiếng:

- Tại vì có người muốn đòi lại mười ba sanh mạng!

Diệp Khai cau mày:

- Mười ba sanh mạng?

Vạn Mã Đường chủ chậm chậm gật đầu:

- Mười ba nhát đao, mười ba mạng người! Đao cực sắc!

Diệp Khai hỏi:

- Chẳng lẽ, sau canh tư, có mười ba người chết vì đao?

Vạn Mã Đường chủ căm hờn:

- Phải! Mười ba người chết do một người giết! Mười ba chiếc đầu, là khô xác!

Diệp Khai thở dài:

- Chó ngựa, vô cớ! Người cũng vô cớ! Kẻ nào đó hạ thủ cay độc thật!

Vạn Mã Đường chủ nhìn vào mặt chàng hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không hay biết việc đó?

Diệp Khai đáp gọn:

- Không hề hay biết!

Vạn Mã Đường chủ đột nhiên vươn tay.

Diệp Khai trông thấy một thanh đao nơi tay y. Đao chớp sáng, sắc bén vô cùng.

Nhìn lưỡi đao, Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ thấy thanh đao này như thế nào?

Diệp Khai đáp:

- Rất tốt!

Vạn Mã Đường chủ cười gằn:

- Nếu đao không tốt thì mười ba chiếc đầu làm gì rơi rụng?

Chợt, y quắc mắt nhìn Diệp Khai, cao giọng hỏi:

- Thanh đao này, chẳng lẽ các hạ chưa hề thấy?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chưa hề!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ có biết thanh đao này nằm tại đâu chẳng?

Diệp Khai lại lắc đầu:

- Không biết.

Vạn Mã Đường chủ buông mạnh:

- Dưới đất, ngay chỗ giết người!

Diệp Khai trở mắt:

- Dưới đất?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Hung thủ giết người xong, chôn đao dưới đất, rất tiếc hãn vôi vàng không lấp kín hố, nên dễ bị phát hiện!

Diệp Khai cau mày:

- Thanh đao quý như vậy, sao lại đem chôn?

Vạn Mã Đường chủ cười lạnh:

- Có lẽ vì hung thủ là người không bao giờ mang đao!

Diệp Khai hơi sững sờ.

Bỗng, chàng phá lên cười, rồi lắc lắc chiếc đầu, rồi hỏi:

- Hay là đường chủ cho rằng thanh đao đó là vật của tị hạ?

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng:

- Nếu các hạ là bốn đường chủ, các hạ sẽ nghĩ làm sao?

Diệp Khai thốt:

- Nhưng tị hạ không phải là đường chủ!

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Đêm qua, sau canh tư, Lạc Lạc tiên sinh, Mộ Dung công tử, Phó công tử, và vị nhân huynh Phi Thiên, ai ai cũng trở về phòng. Việc đó có bằng chứng cụ thể!

Diệp Khai thốt:

- Sở dĩ thế, vụ án giết người, không phải là do họ gây nên!

Vạn Mã Đường chủ chớp mắt sáng ngời, cao giọng tiếp:

- Còn các hạ? Đêm qua, sau canh tư, các hạ ở đâu? Có ai chứng minh sự hiện diện của các hạ?

Diệp Khai thở ra:

- Nào có ai đâu!

Vạn Mã Đường chủ không hỏi tiếp nữa, sát khí bắt đầu bùng hiện lại nơi gương

mặt.

Có tiếng chân người vang lên, nặng nề.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên bước đến sau lưng Diệp Khai.

Vân Tại Thiên lạnh lùng cất tiếng:

- Xin mời Diệp huynh!

Diệp Khai hỏi:

- Mời làm cái chi?

Vân Tại Thiên buông gọn:

- Mời đi ra!

Diệp Khai thở dài, lẩm nhẩm:

- Ngồi lại đây, sung sướng quá, lại không cho ngồi, mời ra ngoài làm chi chứ!

Chàng chậm chậm đứng lên.

Vân Tại Thiên rút chiếc ghế của chàng, dẹp qua một bên.

Vạn Mã Đường chủ bỗng thốt:

- Thanh đao này là vật của các hạ, các hạ hãy cầm lấy! Hãy tiếp nhận!

Y vung tay, thanh đao bay đi xoắn vòng tròn, thành nhiều khu ốc, vút đến trước mặt Diệp Khai.

Diệp Khai không đưa tay đón bắt.

Thanh đao quét ngang, trúng tay áo chàng, một tiếng soạt vang lên, tay áo té, tiếp theo một tiếng bộp, đao cắm xuống mặt bàn, sáu bảy tấc.

Diệp Khai lại thờ dài, lẩm nhẩm:

- Quả thật là một thanh đao tốt! Rất tiếc không phải vật của tại hạ!

Sau cùng, Diệp Khai cũng phải rời khỏi đại sảnh.

Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, như hai cái bóng, bám dính phía sau.

Ai ai cũng nghĩ, ra đi lần này, Diệp Khai không còn trở vào nữa!

Và trên đường đời, họ sẽ chẳng còn gặp lại chàng ở bất cứ nơi đâu, trừ trong mộng!

Ra khỏi khách sảnh là chàng làm một cuộc viễn du!

Ai ai cũng luyến tiếc chàng, bi thương cho chàng, song không ai đứng lên, nói một lời gì, hoặc cầu tình nơi đường chủ, hoặc tiễn biệt chàng khi viễn quyết.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng im lặng.

Thần sắc của y cực kỳ lãnh đạm, gần như y có vẻ khinh miệt, biếm nhẽ. Y khinh miệt, biếm nhẽ, lãnh đạm ai? Vạn Mã Đường hay Diệp Khai? Có lẽ cả hai!

Vạn Mã Đường chủ đảo mắt quanh một vòng, rồi trầm giọng hỏi: - Có vị nào có điều chi cần nói về sự việc này chăng? Phó Hồng Tuyết chột cất tiếng:

- Chỉ có mỗi một câu này!

Vạn Mã Đường chủ thốt: - Xin cho nghe!

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Nếu như Đường chủ giết lầm người?

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng đáp: - Giết lắm! Thì còn giết nữa! Giết mãi, chứ sao! Phó Hồng Tuyết từ từ gạt đầu, buông gọn: - Tại hạ hiểu rồi!

Vạn Mã Đường chủ lại hỏi: - Các hạ còn muốn nói chi nữa chẳng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Hết rồi!

Vạn Mã Đường chủ từ từ cầm đũa, thốt: - Xin mời! Cháo sắp nguội rồi đó!

Dương quang sáng lạn, chiếu rực lá cờ.

Đi dưới dương quang, Diệp Khai ngửa mặt lên, hộp không khí trong lành, cười nhẹ, thốt:

- Hôm nay trời tốt quá!

Vân Tại Thiên lạnh lùng:

- Phải! Một ngày tốt trời!

Diệp Khai tiếp:

- Trong một ngày tốt trời như thế, chỉ sợ chẳng có ai tưởng đến cái chết!

Vân Tại Thiên tặc lưỡi:

- Rất tiếc vô luận ngày tốt trời hay xấu trời, mỗi ngày đều có người chết!

Diệp Khai thở ra:

- Phải! Đích xác rất tiếc!

Hoa Mãn Thiên bỗng chen lời: - Đêm qua, sau canh tư, các hạ thực sự ở tại đâu? Diệp Khai điềm nhiên: - Ở tại một nơi không có bóng người!

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Đích xác đáng tiếc! Diệp Khai chớp mắt:

- Cái gì đáng tiếc?

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Các hạ còn nhỏ tuổi, mà phải chết như thế này, chẳng đáng tiếc lắm sao?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ai nói tại hạ muốn chết? Tại hạ không hề tưởng chết một điểm nhỏ kia mà!

Hoa Mãn Thiên trầm gương mặt:

- Chính tại hạ cũng không tưởng các hạ chết. Nhưng rất tiếc có một cái gì không đáp ứng thì sao!

Diệp Khai hỏi:

- Cái chi?

Hoa Mãn Thiên hạ tay xuống, vỗ vỗ vào chiếc bao da rộng bằng bàn tay, đeo nơi hông.

Một tiếng soảng trong tréo vang lên.

Hắn rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Hắn vung tay, một tiếng rẹt vang theo, thanh nhuyễn kiếm vươn dài thẳng cứng.

Diệp Khai buột miệng, tán:

- Báu kiếm!

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- So với thanh đao này, như thế nào?

Diệp Khai đáp:

- Cần phải xem bàn tay cầm đao, mới nhận xét đúng!

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Nếu ở tay các hạ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Bàn tay tại hạ chưa từng cầm đao, thì làm gì biết sử dụng đao?

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Không biết sử dụng?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ giết người, chỉ thích dùng hai tay không. Bởi lẽ, tại hạ thích nghe tiếng xương sọ người vỡ vụn dưới sức ép của hai bàn tay!

Hoa Mãn Thiên biến sắc, hỏi:

- Các hạ có khi nào nghe tiếng mũi kiếm đâm vào thịt người chưa?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chưa!

Hoa Mãn Thiên lạnh lùng:

- Thanh âm đó, nghe rất êm tai!

Diệp Khai cười hỏi:

- Lúc nào thì các hạ cho tại hạ nghe thử một lần?

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Trong phút giây, các hạ sẽ có dịp nghe! Không lâu lắm đâu!

Hắn chong ngọn kiếm lên, thép kiếm chớp dưới dương quang, mũi kiếm xoáy vòng tròn theo đà xoay tay của hắn.

Lúc đó, hắn tiến lên, vượt qua Diệp Khai, đứng trước mặt chàng.

Vân Tại Thiên lập tức vòng ra phía hậu của Diệp Khai.

Cả hai có cái dáng chận trước chận sau.

Bỗng, một giọng hài nhi đâu đó vang lên:

- Dì ba ơi! Lại đây mà xem! Họ muốn giết người tại đây này! Chúng ta ra đây xem đi!

Một âm thanh ấm dịu đáp lại:

- Giết người thì vui gì đó mà xem!

Thiếu nhi cãi lại:

- Vui lắm chứ, dì ba! Ít nhất cũng đáng xem hơn một cuộc giết heo!

Hoa Mãn Thiên cau đôi mày, xuôi tay kiếm xuống.

Diệp Khai động tính hiếu kỳ, quay đầu lại, thấy một phụ nhân vận áo trắng, và một thiếu nhi mặc y phục đỏ, từ nhà hậu bước ra.

Phụ nhân có mớ tóc đen huyền, mặt tròn, dung nhan không đẹp lắm, song phong cách rất khả ái. Ai trông thấy bà tất phải sanh lòng kính mến ngay.

Thiếu nhi áo đỏ gióc tóc bính ngắn dựng đứng trên đỉnh đầu, tác vóc ốm nhỏ, đôi mắt sáng long lanh, tỏ rõ cái tánh hoạt bát, lanh lợi.

Diệp Khai điểm một nụ cười.

Một nụ cười khả ái, thân thiết, dễ thu phục cảm tình.

Thiếu nhi trông thấy chàng, bỗng giật mình, rồi nhảy dựng lên cười reo:

- Tôi nhận ra người này! Dì ba ơi!

Phụ nhân cau mày, gắt:

- Đừng nói nhảm! Hãy đi vào! Nhanh lên!

Bà nắm tay đứa bé, định lôi đi, nhưng nó vùng khỏi tay bà, chạy đến trước mặt Diệp Khai, khuấy khuấy ngón tay trước mặt, cười thốt:

- Lêu lêu! Xấu! Xấu ơi là xấu! Ôm chị của người ta bảo buông không buông! Xấu ghê! Xấu ghê!

Hoa Mãn Thiên trầm gương mặt, hét khê:

- Tiểu Hồ Tử! Nói nhảm cái chi, hả?

Thiếu nhi trợn tròn đôi mắt, đáp:

- Tôi có nói nhảm đâu! Tôi nói đúng sự thật mà. Rõ ràng là trong đêm qua, tôi thấy y và thơ thơ tôi ôm nhau một đống kia mà! Thơ thơ tôi bảo buông tay, y không chịu buông!

Hoa Mãn Thiên giật mình:

- Đêm qua? Lúc nào?

Thiếu nhi đáp:

- Lúc trời gần sáng.

Hoa Mãn Thiên biến sắc!

Vân Tại Thiên cao giọng hỏi:

- Người chính mắt trông thấy? Đừng có nói nhảm đó nhé!

Thiếu niên hừ một tiếng:

- Nhảm sao được chứ! Tôi thấy rõ mà!

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Làm sao người thấy được?

Thiếu nhi giải thích:

- Như thế này nhé! Đêm qua, nghe tiếng kiếng đổ, thơ thơ tôi chuẩn bị đi một vòng, xem cho biết việc gì đã xảy ra, tôi đòi đi theo, thơ thơ không cho, tôi lén ôm bụng ngựa.

Vân Tại Thiên hỏi dồn:

- Rồi sao nữa?

Thiếu nhi tiếp:

- Thơ thơ thôi không hay biết gì cả. Ngựa chạy đi một lúc, tôi thấy người này vợ vẫn một mình. Rồi sau đó, hai người mới...

Nó nói chưa hết chuyện, bị phụ nhân lôi đi.

Nó còn gân cổ thốt to:

- Tôi nói đúng sự thật đấy! Chính mắt tôi trông thấy mà! Tại sao không cho tôi nói?

Hoa Mãn Thiên và Vân Tọa Thiên thờ người nhìn nhau, cả hai cùng biến sắc mặt như màu đất.

Chẳng ai nói được tiếng nào!

Diệp Khai biểu hiện thần sắc kỳ quái, chẳng rõ chàng đang nghĩ gì.

Bỗng, một người đang trầm giọng gọi:

- Các hạ theo tại hạ!

Người gọi, chính là Vạn Mã Đường chủ. Có lẽ y đã ra đó từ lâu, và nghe hết những gì thiếu nhi tường thuật.

Và tiếng gọi của y, hướng về Diệp Khai.

Xa xa, ngoài cánh đồng, bản ca du mục nổi lên:

Trời thanh thanh,

Cỏ xanh xa,

Gió đưa ngọn cỏ, cỏ rạp xuống, bò dê phô bày!

Không có dê bò, chỉ có ngựa, ngựa đàn, ngựa lũ, chạy tới chạy lui, tạo nên cái sống giữa cảnh hoang lương như tử địa.

Vạn Mã Đường chủ ngồi trên lưng ngựa, thẳng mình, luôn luôn vút roi, giục ngựa phi nhanh.

Cũng may, ngựa của Diệp Khai thuộc loại tuần mã, nên chàng không bị bỏ rơi sau

xa.

Họ nhắm dãy núi trước mặt, chạy đi, không lâu lắm, đến chân dãy núi đó.

Vạn Mã Đường chủ xuống ngựa, Diệp Khai xuống theo, cả hai đi chân lên đến một cái gò, ở tại lưng chừng triền.

Nơi gò này, có một khu phần mộ.

Mộ phần chỉ có vón vẹ một nấm rất to. Trước mộ có cái tấm bia, chính giữa có hàng chữ lớn: Liệt sĩ Thần Dao Đường chi mộ!

Hai bên có hai hàng chữ nhỏ hơn, một hàng là: Bạch Thiên Vũ phu thê chi mộ, hàng kế là: Bạch Thiên Dũng phu thê chi mộ! Dưới ba hàng chữ xuôi xuống, có một hàng chữ ngang: hiệp táng tại đây!

Vạn Mã Đường chủ quỳ trước mộ, lâu lắm, y mới đứng lên, quay mình lại.

Những nếp nhăn trên mặt y, chùng như sâu hơn trước đó mấy phút.

Diệp Khai đứng cách xa xa, im lặng.

Nắng sớm chưa sưởi ấm không khí quanh vùng, chàng cảm thấy lành lạnh.

Thực ra, tâm hồn lạnh, chứ không phải thể xác lạnh.

Vạn Mã Đường chủ nhìn chàng, một lúc lâu, hỏi:

- Các hạ thấy chứ?

Diệp Khai gật đầu:

- Một mộ phần!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Biết ai chứ?

Diệp Khai lại gật:

- Bạch Thiên Vũ, Bạch Thiên Dũng...

Vạn Mã Đường chủ hỏi tiếp:

- Quen không?

Diệp Khai lắc đầu:

- Toàn là những tên lạ!

Vạn Mã Đường chủ u buồn tiếp:

- Họ là những huynh trưởng của tại hạ, thân tình hơn cốt nhục!

Diệp Khai gật đầu, bây giờ mới biết tại sao y có cái hiệu Tam Lão Bản.

Vạn Mã Đường chủ lại hỏi:

- Các hạ có hiểu tại sao tại hạ chôn chung họ một chỗ chằng?

Diệp Khai lắc đầu.

Vạn Mã Đường chủ nghiến răng, nắm chặt hai tay, tiếp:

- Khi tại hạ tìm được xác họ, thì những chiếc xác đều bị lang sói gặm nhẵn thịt, còn trơ lại bốn đống xương tàn. Bất cứ ai cũng không nhận ra được bộ xương nào của người nào!

Diệp Khai rùng mình, nắm cứng hai tay. Lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Vạn Mã Đường chủ ngẩng mặt, nhìn phương trời xa thẳm, ánh mắt mơ màng...

Một lúc sau, y hỏi:

- Các hạ hiện tại thấy được cái gì?

Diệp Khai đáp:

- Đồng cỏ bao la, đất rộng mênh mang!

Vạn Mã Đường chủ chỉ tay về một hướng:

- Có thấy địa phương đó chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Xa quá, không thấy rõ!

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Khung trời không biên giới đó là của tị hạ đấy!

Niềm xúc động bốc lên, y cao giọng tiếp:

- Sanh mạng người, vật, cỏ cây, nhà cửa gồm trong khung trời đó, là tài sản của tị hạ. Tất cả thuộc quyền sử dụng của tị hạ! Sanh trưởng tị đó, lập căn cứ tị đó!

Diệp Khai nghe, chỉ có nghe chứ nói tiếng gì thích hợp?

Chàng không hiểu đối tượng. Không hiểu những gì ẩn chứa trong mấy câu tâm sự đó.

Một lúc lâu, Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Vô luận là ai, muốn bảo vệ một cơ nghiệp như thế, tất không phải dễ dàng!

Diệp Khai thở dài:

- Đích xác là khó khăn lắm!

Vạn Mã Đường chủ nói:

- Các hạ có biết, làm sao tị hạ tạo dựng nổi một cơ đồ như thế chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chịu chơi!

Vạn Mã Đường chủ vụt cởi khuy áo bày bộ ngực với vô số vết đao, kiếm không đếm nổi.

Diệp Khai chưa từng thấy một bộ ngực mang nhiều vết sẹo như vậy!

Vạn Mã Đường chủ cao giọng tiếp:

- Bao nhiêu vết sẹo này, là cuộc đánh đổi với cơ nghiệp đó! Cái giá rất đắt, song món hàng đánh đổi kể cũng đáng giá lắm chứ! Ngoài ra, còn tâm

trí, máu, mồ hôi, ngần ấy thứ góp công, tạo thành. Không kể vô số huynh đệ của tại hạ hiến sinh mạng cho cái kết quả của ngày nay!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ hiểu!

Vạn Mã Đường chủ gằn từng tiếng:

- Cho nên vô luận là ai, đừng hòng cướp tài sản đó nơi tay tại hạ. Vô luận là ai, cũng không hy vọng mãi nguyện!

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ hiểu!

Vạn Mã Đường chủ thở gấp, tâm tư kinh động mạnh, y có phần nào buông lời trầm tĩnh.

Dù sao, thì y cũng cao tuổi rồi, khí lực đâu còn đầy đủ như hàng thanh thiếu?

Có phải đó là điều bi ai nhất của các bậc anh hùng trở về già chăng?

Khi lấy lại điều hòa khí huyết, y quay người lại, vỗ tay lên vai Diệp Khai, cất giọng ôn tồn thốt:

- Tại hạ biết, các hạ là một thiếu niên có chí khí cao, thà chết chứ không để hoen ố danh dự kẻ khác. Con người như các hạ, trần gian phỏng có mấy tay?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại hạ hành sự chỉ do tự tác, việc có nên làm hay không, có chi đâu đường chủ quá khen!

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Các hạ làm như vậy rất đúng! Tại hạ tưởng là phải kết giao bằng hữu với các hạ! Thậm chí, tại hạ cũng có thể nhận các hạ là con rể...

Bỗng y trầm gương mặt, ánh mắt chớp sáng như thép đeo, y nhìn sừng Diệp Khai, gằn từng tiếng:

- Nhưng, tốt hơn, các hạ nên ly khai nơi này gấp!

Diệp Khai cau mày:

- Đi gấp?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Phải! Đi! Đi gấp. Càng đi gấp càng tốt!

Diệp Khai trố mắt:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Tại vì nơi đây có nhiều phiền phức, vô luận là ai, ở đây rồi cũng người phải mùi máu tanh!

Diệp Khai cười nhạt:

- Tại hạ không sợ phiền phức, không ngại người máu tanh!

Vạn Mã Đường chủ cao giọng:

- Nhưng nơi đây, đáng lẽ các hạ không nên đến. Lỡ đến rồi, thì phải đi gấp!

Diệp Khai hỏi:

- Đi đâu?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Về chốn quê hương! Chính nơi đó mới là địa phương an thân lập mạng của các hạ.

Diệp Khai từ từ quay mình, đối diện với đồng cỏ bao la, mơ màng hỏi:

- Đường chủ biết quê hương tại hạ ở đâu chẳng?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Vô luận gia hương của các hạ xa cách bao nhiêu, các hạ cũng phải trở về. Vô luận các hạ cần lộ phí bao nhiêu, tại hạ sẵn sàng cung cấp đủ!

Diệp Khai mỉm cười:

- Bất tất! Gia hương của tại hạ không xa lắm!

Vạn Mã Đường chủ hỏi gấp:

- Không xa? Thế ở đâu?

Diệp Khai nhìn vầng mây bạc lơ lửng ở lưng trời, buông rở ràng từng tiếng:

- Gia hương của tại hạ ở đó!

Đoạn, chàng quay mình, nhìn Vạn Mã Đường chủ.

Thần sắc biến đổi kỳ quái, chàng tiếp luôn:

- Tại hạ sanh ra nơi đó, lớn lên tại đó, các hạ còn bảo tại hạ nên đi về đâu nữa!

Lòng ngực của Vạn Mã Đường chủ phật phòng, phật phòng thấy rõ.

Y nắm chặt hai tay, cổ họng sôi trào, song chẳng một lời nào thoát ra.

Diệp Khai điềm nhiên tiếp:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ chỉ làm những việc gì do tự giác bảo là nên làm. Bình sanh không hề ngại phiền phức, không hề sợ máu tanh!

Vạn Mã Đường chủ gằn giọng:

- Sở dĩ thế, các hạ định lưu lại đây?

Diệp Khai chỉ có một tiếng để đáp lại;

- Phải!

Thêm, cũng là thừa, mà thiếu, cũng không được, bởi chỉ có mỗi một tiếng duy nhất.

Gió thu rít qua bạch dương, lá xạc xào, cây lay động.

Một vầng mây đen bay qua, che khuất thái dương, không gian u ám.

Vạn Mã Đường chủ nghe nặng ngực, như có bàn tay vô hình đè ép tại đó, y muốn nôn mửa cho bớ cái ứ đọng bên trong!

Y nghe cổ chua, lưỡi đắng.

Và Diệp Khai đã đi rồi!

Chàng đi, y hay biết, song không ngăn trở! Thậm chí, y không quay đầu nhìn theo chàng!

Không ngăn trở, còn nhìn làm chi?

Nếu là năm năm về trước, nhất định y không để cho thiếu niên đi như vậy.

Nếu là năm năm về trước, hẳn y chôn mạng sống của thiếu niên tại đây.

Từ bao giờ, không một ai cự tuyệt điều gì mà y đòi hỏi! Bất cứ việc gì!

Lời nói của y chẳng một người nào dám phản kháng!

Nhưng bây giờ! Đã có một người!

Và bây giờ, y vẫn có cơ hội đánh một quyền! Quyền đó có thể làm tan nát thân xác con người dám vi kháng sự yêu cầu của y.

Y muốn người đó ly khai, người đó cương quyết ở lại!

Thế tại sao, có cơ hội, mà y không trừng trị kẻ vi kháng sự yêu cầu của y?

Y thở dài!

Có cơ hội, song y không lợi dụng!

Bởi y cảm thấy mình già rồi! Khí lực kém suy, chắc gì một quyền đủ làm cho y đắc ý!

Kết quả ngược lại thì sao!

Con người, trước hết phải hết mình!

Nếu là năm năm về trước!

Không! Nếu là ba năm! Chỉ ba năm thôi!

Mới có ba năm, y cảm thấy mình suy nhược trầm trọng. Cái suy nhược tai hại, bắt buộc y phải do dự, đắn đo, dè dặt thái quá, mất dần tự tin.

Con người mất tự tin, là cầm như khiếp trước đối phương rồi!

Còn bao nhiêu cái ba năm nữa.

Khí lực xuống dốc, vĩnh viễn đừng mong nó trở lại cái đỉnh hùng mãnh của thời thanh xuân!

Hiện tại, y nghe mệt mỏi vô cùng. Quá xúc động kích thích vừa rồi, y cảm thấy thể xác rã rời, biết rằng trời sắp đổ mưa to, y không buồn trở về, đuổi mình nằm trước phần mộ.

Không lâu lắm, y nghe tiếng chân người.

Người đó bước những bước thật dài, thật nặng, tiếng chân vang thành thịch, lớn dần, lớn dần...

Y nhận ra, là Công Tôn Đoạn!

Con người mà y tín nhiệm nhất! Chỉ có con người đó mới biết tại sao mười tám năm qua, y chưa làm một cái gì gọi là báo phục mối thù của Thần Dao Môn!

Chỉ có con người đó mới thấu đáo bí mật của sự tình mười tám năm trước, mười tám năm sau!

Không lâu lắm, Công Tôn Đoạn lên đến nơi.

Vừa dừng chân, y hỏi liền:

- Người đâu?

Vạn Mã Đường chủ buông gọn:

- Đi rồi!

Công Tôn Đoạn trầm giọng: - Đường chủ buông tha dễ dàng như vậy à?

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Có lẽ người trách đúng! Nhưng... ta già rồi! Già là sợ việc!

Công Tôn Đoạn hừ một tiếng:

- Sợ việc?

Vạn Mã Đường chủ cười khố:

- Cái ý tứ của sự sợ việc, là không muốn gây thêm việc, gây thêm những việc mà ta cho rằng không cần thiết! Ta không muốn chuốc lấy lụy phiền vô ích!

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Đường chủ cho rằng không phải hẳn?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Vô luận làm sao, sự việc trong đêm không do hẳn gây ra, có người chứng minh điều đó cho hẳn!

Công Tôn Đoạn cau mày:

- Thế tại sao hẳn không nói ra?

Vạn Mã Đường chủ chớp mắt:

- Có thể hẳn còn trẻ! Người biết, khí phách của bọn thiếu niên chứ! Hẳn còn quá trẻ mà! ...

Nói đến hai tiếng thanh xuân, lão nghe cổ họng chua, lưỡi đắng.

Công Tôn Đoạn cúi đầu, nhìn tấm bia đá, đôi tay từ từ nắm lại, thần sắc biến đổi kỳ quái.

Y phần uất? Bi thương? Khiếp hãi?

Hay hận cừu?

Lâu lắm y mới hỏi:

- Đường chủ có dám xác định là Bạch lão đại có một đứa con trai?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Có!

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Tại sao đường chủ biết được là lần này, con trai của Bạch lão đại đến đây phục

cừu?

Vạn Mã Đường chủ nhắm đôi mắt lại, buông từng tiếng:

- Loại cừu hận đó quyết không thể không báo phục!

Công Tôn Đoạn bóp mạnh tay hơn, giọng nặng hơn:

- Nhưng việc làm của chúng ta cực kỳ bí mật, trừ kẻ chết ra, còn ai biết được!

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Vô luận việc bí mật nào, sớm muộn rồi cũng bị phát giác. Nếu không muốn người ta biết, thì đừng làm gì cả là hơn. Cái câu đó, người không thể không tin!

Công Tôn Đoạn nhìn mấy hàng chữ trên mộ bia, niềm sợ hãi ngời rõ nơi ánh mắt.

Y nghiêng răng, rồi thốt:

- Cái đứa con cô của Bạch lão đại, nếu còn sống đến ngày nay, thì niên kỷ suýt soát với Diệp Khai!

Vạn Mã Đường chủ thở dài lướt nữa:

- Phó Hồng Tuyết cũng ở trong lứa tuổi đó!

Công Tôn Đoạn chợt quay mình, cúi đầu nhìn lão còn nằm tại chỗ, hỏi:

- Đường chủ nghi ngờ ai nhiều nhất?

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một lúc:

- Cứ theo tình hình hiện tại, thì Phó Hồng Tuyết đáng bị nghi ngờ hơn!

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường chủ giải thích:

- Thiếu niên đó có vẻ lạnh lùng trầm tĩnh, đức tánh nhẫn nại lại quá cao.

Thực ra, hẳn là con người dễ bị kích động nhất.

Công Tôn Đoạn cười lạnh:

- Nhưng hẳn thà chịu chui qua lỗ chó, chứ không dám giết một người.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Bởi vì người đó không đáng cho hẳn giết! Người đó không phải là kẻ hẳn muốn giết, hẳn định giết!

Công Tôn Đoạn biến sắc mặt.

Vạn Mã Đường chủ tiếp luôn:

- Một con người trời sanh với tánh cương liệt, kích động, đột nhiên biến thành uyển chuyển, câu toàn, hẳn phải có nguyên nhân! Chỉ có một nguyên

nhân!

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Nguyên nhân như thế nào?

Vạn Mã Đường chủ buông mạnh:

- Cừu hận?

Công Tôn Đoạn run người:

- Cừu hận?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Nếu hãn quả có một mối hận cừu không thể không báo, thì hãn phải cố gắng khắc chế con tim, hãn phải ủy khúc cầu sanh, hãn nhận mọi cái nhục, cái nhơ để thanh toán huyết hải thâm cừu!

Lão mở mắt ra, ánh mắt ẩn ước niềm sợ hãi. Rồi lão trầm giọng tiếp:

- Hãn người có nghe câu chuyện cũ, Việt Câu Tiễn phục thù? Người ta còn dám nuốt phân, huống chi hãn chỉ chui lỗ chó mà thôi! Phải nhẫn chịu, mới có thể báo thù! Bạo táo như người, mong gì mãn nguyện?

Công Tôn Đoạn bóp tay mãi, suýt gãy mấy ngón.

Y hỏi:

- Nếu thế, sao đường chủ không để thuộc hạ giết hãn?

Vạn Mã Đường chủ mơ màng nhìn ra xa thăm.

Từng phút từng phút trôi qua, lão chưa nói gì.

Công Tôn Đoạn cao giọng:

- Hiện tại chúng ta có mười ba mạng hy sinh rồi! Chẳng lẽ đường chủ còn sợ giết lầm?

Vạn Mã Đường chủ buông nhẹ:

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sau Cơn Mưa To

Một cơn mưa chưa từng có tại địa phương này. Ngồi trong nhà nghe hạt mưa đổ trên mái, rầm rập như ngàn vạn ngựa xông xáo chốn sa trường.

Mây đen vần vũ, báo hiệu một cơn mưa dai, bên ngoài trời tối tăm, bên trong nhà cũng tối tăm.

Diệp Khai ngồi trên ghế, duỗi hai chân, nhìn đôi giày cỏ rách nát, buột miệng thở dài, lẩm nhẩm:

- Mưa to quá!

Tiêu Biệt Ly chú ý vào các quân bài, trịnh trọng lật một tấm lên, tấm cuối cùng còn nằm sấp, nhìn mặt quân bài một lúc lâu, đoạn cười nhẹ, thốt:

- Tại đây, ít khi có cơn mưa như vậy!

Diệp Khai gật đầu:

- Mưa ít đổ, hễ đổ là đổ lớn!

Tiêu Biệt Ly cũng gật đầu.

Lão nhìn qua khung cửa sổ, một lúc lâu lại thở ra, rồi tiếp:

- Thật là một cơn mưa đổ không đúng lúc!

Diệp Khai trố mắt:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Cứ mỗi tháng một lần, đúng vào hôm nay, các cô các bà lại đến thị trấn này, mua sắm chỉ, kim, son, phấn, các vật dụng lặt vặt! ...

Diệp Khai lấy làm lạ:

- Các cô các bà? Những ai thế?

Tiêu Biệt Ly lộ ý cười trong mắt:

- Trong số đó, có một người mà các hạ muốn gặp lắm!

Diệp Khai hiểu.

Nhưng chàng vẫn hỏi:

- Tại sao tiên sanh cho rằng tại hạ muốn gặp?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Tại hạ thấy như vậy!

Diệp Khai cau mày:

- Thấy bằng cách nào?

Tiêu Biệt Ly vỗ vỗ đồng quân bài trước mặt, từ từ thốt:

- Có thể là các hạ không tin. Song tại hạ nhìn vào đó là thấy rất nhiều việc!

Diệp Khai hỏi:

- Tiên sanh còn thấy gì nữa?

Tiêu Biệt Ly nhìn các quân bài, trông như bằng xương, thần sắc dần dần trầm trọng, niềm u uất hiện lên từ từ.

Một lúc sau, lão chăm rai thốt:

- Tại hạ còn thấy một vầng mây đen, bao phủ bên trên Vạn Mã Đường, trong vầng mây đen đó, có một thanh đao. Đao vấy máu, máu rõ từng giọt! Từng giọt!

Bỗng lão ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Diệp Khai, trầm giọng hỏi:

- Đêm qua, tại Vạn Mã Đường có việc hung ác xảy ra, phải không?

Diệp Khai giật mình. Qua mấy phút, chàng mới gượng điếm một nụ cười đáp:

- Tiên sanh nên đổi sang nghề xem tướng đoán số là phải hơn!

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Nghề đó cũng được lắm chứ! Rất tiếc là tại hạ chỉ thấy được tai họa của người thôi, chứ không đoán nổi những cái may mắn của ai cả. Mà người xem tướng thì đa số thích biết vận đỏ hơn nghe tai họa! Cho nên, khó mà phát tài, nên có sự thay đổi nghề nghiệp!

Diệp Khai hỏi:

- Chắc tiên sanh có xem cho tại hạ rồi?

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Các hạ muốn nghe sự thật?

Diệp Khai gật đầu:

- Sợ chi mà chẳng dám nghe!

Đáy mắt của Tiêu Biệt Ly chợt sâu hơn, lão mơ màng một lúc, đoạn thốt:

- Trên đầu các hạ, có đám mây đen, điều đó chứng tỏ các hạ có nhiều phiền não.

Diệp Khai mỉm cười:

- Giống loại phiền não của ai?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Những phiền não đó, không hẳn là của các hạ, nhưng mường tượng từ lúc sanh ra đến nay, và mãi về sau cũng thế, phiền não của ngoại nhân luôn luôn quấn quít các hạ. Các hạ vùng vẫy cách nào cũng không thoát khỏi.

Diệp Khai vẫn còn cười, song vẻ cười bắt đầu gượng, rồi chàng gượng hỏi luôn:

- Trong đám mây đen đó có thanh đao chẳng?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Dù có đao, cũng chẳng sao!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Chỉ vì có nhiều quý nhân hộ mạng các hạ, cho nên, vô luận gặp sự nguy hại gì, các hạ cũng qua khỏi, đúng là cái cảnh phùng hung hóa kiếp.

Diệp Khai chớp mắt:

- Quý nhân hộ mạng?

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Tại hạ nói quý nhân, là nói những người ưa thích các hạ, những người có thể tiếp trợ các hạ. Thí dụ như...

Diệp Khai chận lời:

- Thí dụ như tiên sanh...

Tiêu Biệt Ly lại cười, rồi lắc đầu, thốt:

- Quý nhân như mạng số của tại hạ, đại đa số là nữ nhân. Thí dụ, nàng Thúy Bình...

Nhìn đóa hoa châu, Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Hẳn là đêm qua, nàng thức trắng, chờ các hạ. Sao các hạ không đến với nàng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Túi cạn vàng, là lúc xa mỹ nhân, càng luyến lưu, càng bị xô đuổi gấp. Hà tất đến đó, dễ bị đuổi xô?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Các hạ làm!

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ?

Tiêu Biệt Ly trầm giọng:

- Nữ nhân tại địa phương này, chẳng phải tất cả đều thờ vàng đâu!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Tại hạ chỉ mong họ thờ vàng!

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Nếu họ như vậy, là dứt khoát, là bình thủy tương phùng sau cơn gặp nhau, bè trôi, nước cứ chảy, không ai gây phiền não cho ai bằng đường dây luyến lưu mơ hoài.

Tiêu Biệt Ly nhìn sững chàng:

- Các hạ muốn nói, người hữu tình thường gặp phiền não?

Diệp Khai gật đầu:

- Vậy đó!

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Các hạ lại làm nữa rồi! Một con người hoàn toàn không phiền não, thì sống có thú vị gì?

Diệp Khai mỉm cười:

Tại hạ thà chịu ngồi chờ tại đây, trừ ra nơi đây không tiếp khách ban ngày!

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Các hạ được dành ngoại lệ. Tùy tiện đến, lúc nào cũng chẳng sao, ở lại bao nhiêu lâu, cũng chẳng sao, có điều khí lực của tại hạ kém suy, khi cơn buồn ngủ đến, thì đành thất lễ bồi tiếp!

Diệp Khai lại cười:

- Nhưng tiên sanh ít ngủ!

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Con người trở về già, rất ít ngủ, bởi tiếc từng phút từng giây còn thừa lại chẳng bao nhiêu, ngủ đi là phí phạm. Hà huống, tại hạ là con mèo đêm!

Lão lại cặp nạng dựng kế bên, đặt nạng vào vách, từ từ đứng lên.

Bỗng lão bật cười, tiếp:

- Có lẽ vào giờ ngọ ngày nay, cơn mưa dứt, có thể các hạ gặp lại nàng.

Tiêu Biệt Ly đã lên gác nhỏ.

Hai tà áo của lão phất phơ, không vướng bận. Đôi chân của lão cụt tận gối, Diệp Khai nhận ra sự trạng đó, bất giác thở dài.

Tại sao đôi chân của lão cụt đi? Bệnh hoạn, hay bị chặt lìa?

Ai trông thấy sự trạng đó, cũng phải nghĩ rằng lão là con người không tầm thường, lão phải có một thời oanh liệt, lai lịch của lão là không nhỏ vậy!

Tại sao lão đến tận thị trấn vùng biên thành này, một nơi hầu như hoang vắng, tiêu điều, sanh nhai với cái nghề không đẹp lắm?

Lão muốn chôn giấu một quá khứ sôi động?

Lão thật sự có khả năng khám phá bí mật của ngoại nhân chẳng? Lão biết được tai họa của người trước khi tai họa xảy ra chẳng?

Diệp Khai sờ đến các quân bài.

Thì ra, những vật đó không bằng xương, mà là bằng một chất thép cứng, giống xương!

Bên trên, có tiếng ho húng hắng vọng xuống.

Diệp Khai thở dài, nhớ lại mỗi lời của lão ta phảng phất hàm chứa một ý nghĩa xa xôi, lão làm việc gì, phảng phất có một mục đích bí mật!

Biết đâu, gian gác nhỏ của lão cũng chứa đựng nhiều bí mật!

Diệp Khai liếc mắt sang chiếc thang lên gác, bỗng nở một nụ cười!

Chàng phát hiện ra, nơi đây có nhiều cái thú ghê!

Giữa ngọ.

Quả nhiên, cơn mưa dứt.

Diệp Khai đi trên con đường còn ngập nước, lầy bùn, thẳng đến ngôi tạp hóa.

Chủ nhân ngôi tạp hóa là một người trung niên, tánh lác quan, mặt tròn, luôn luôn cười, nụ cười chiêu đãi.

Lão họ Lý, tên Mã Hồ, rất dễ dãi với mọi người. Không hề so đo thêm bớt về tiền bạc hay hóa phẩm với khách hàng.

Vào trưa, giờ cơm của một gia đình, ít có người ra phố mua sắm.

Lý Mã Hồ tựa đầu lên quầy, thiu thiu ngủ.

Bỗng có tiếng bánh xe lăn, tiếng ngựa hí. Một cỗ xe đen do tám ngựa kéo từ từ xa tiến vào thị trấn!

Ngựa, thuộc loại quý, cỗ xe lộng lẫy vô cùng!

Diệp Khai dễ dàng nhận ra cỗ xe.

Chính là cỗ xe đón chàng hôm qua, đưa về Vạn Mã Đường.

Trong xe đó hiện tại, những ai ngồi?

Chàng đang nhìn cỗ xe, phía sau lưng có người thốt:

- Chắc bà cô và đại tiểu thư trong Vạn Mã Đường đi mua sắm gì đó!

Chẳng rõ hôm nay, họ có mua hột gà chãng!

Người vừa thốt, chính là Lý Mã Hồ.

Diệp Khai mỉm cười:

- Họ không phải là đầu bếp, thì mua hột gà làm gì?

Lý Mã Hồ xì một tiếng:

- Tướng công đâu có biết! Nữ nhân mua trứng để thoa mặt đó, giữ gìn cho dung nhan tươi trẻ mãi mãi!

Diệp Khai lại cười:

- Dâu con của huynh đài có dùng trứng bôi mặt không?

Lý Mã Hồ cười lạnh:

- Dâu của tôi à? Nếu mỗi ngày nó có thoa cả trăm trứng cũng chẳng ích gì! Da mặt của nó dày như vỏ quít mà lại là thứ vỏ khô mới khổ chứ!

Hắn bỗng thấp giọng tiếp:

- Nhưng hai vị nữ nhân của Vạn Mã Đường là Hoa Thủy Tiên, họ là mỹ nhân, nếu tướng công có phúc khí thì...

Hắn cười hì hì, không tiếp nói dứt câu!

Từ ngoài xe, một giọng thiếu nhi vang lên, vọng vào:

- Lý Mã Hồ léo nhéo cái gì đó?

Lý Mã Hồ vội cười vuốt đáp:

- Đâu có! Có nói gì đâu, tiểu thiếu gia. Tôi đang lo gói kẹo cho tiểu thiếu gia đây

Thiếu nhi đã và hiệu tạp hóa, chấp tay sau lưng, đứng tại cửa, đôi mắt ngó láo

chứ!

liên.

Tuy nó còn nhỏ tuổi, song khí phách đã lớn lắm rồi. Lý Mã Hồ ngán nó vô cùng.

Nhưng, nó chợt thấy Diệp Khai, mặt nó trắng nhợt, quay mình trở ra gấp!

Diệp Khai vọt theo, chụp tay nó, giữ lại, cười thốt:

- Đừng nói người là Tiểu Hồ Tử, dù người là tiểu hồ ly, cũng chẳng chạy khỏi tay ta đâu!

Tiểu Hồ Tử có vẻ quỳnh quáng, kêu to lên:

- Tôi không quen ông! Ông nắm tay tôi giữ lại làm gì!

Diệp Khai cười hì hì:

- Mới sớm mai này, người nói là nhận ra ta, sao bây giờ lại bảo là không quen?

Tiểu Hồ Tử đỏ mặt toan kêu lên.

Diệp Khai tiếp:

- Ngoan ngoãn nghe lời ta, muốn bao nhiêu cũng có, ta mua đủ. Bằng cái ta, ta sẽ đi tố cáo với gia gia và tứ thúc của người, rằng sớm mai này, người nói láo!

Tiểu Hồ Tử lại quỳnh hơn, lấp vấp hỏi:

- Tôi nói cái gì láo đâu?

Diệp Khai thấp giọng:

- Ta nói như thế này, là đêm qua người ngủ sớm, người không hề đi đâu nửa bước, người không có đeo bụng ngựa của thơ thơ người. Có đúng vậy không?

Tiểu Hồ Tử chớp đôi mắt:

- Tôi nói thế, bất quá chỉ để giúp ông thoát nạn chứ có gì đâu mà...

Diệp Khai hỏi:

- Ai bảo người nói thế?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Không ai bảo cả! Tôi tự động nói đấy!

Diệp Khai trầm gương mặt:

- Người không nói cho ta biết, ta sẽ mang người trở về, giao cho gia gia người!

Tiểu Hồ Tử sợ hãi cuống cuồng, hăn nghe nói đến gia gia là phát rung lên.

Lập tức, hăn khai:

- Dì ba bảo tôi nói đó! Nói như vậy đó!

Diệp Khai kinh hãi, hỏi:

- Dì ba? Có phải cái bà đi với người buổi sáng này không?

Tiểu Hồ Tử gật đầu.

Diệp Khai cau mày hỏi:

- Bà ấy làm sao biết được đêm qua ta và thơ thơ người có gặp nhau?

Tiểu Hồ Tử vẫn cười:

- Tôi làm sao biết được chuyện của dì ba? Tại sao ông không hỏi thẳng nơi dì ấy?

Diệp Khai buông tay, Tiểu Hồ Tử chạy đi xa liền. Hăn chạy đến đầu đường, quay mình lại, hăn nhìn mặt khi, cười hì hì, thốt:

- Ông có thể hỏi nơi dì ba, nhưng không được ôm dì như ôm thơ thơ tôi đấy nhé! Coi chừng gia gia tôi ghen đấy nhé!

Hăn chui nạy vào hiệu bán tơ lụa.

Diệp Khai cau mày, thầm nghĩ:

- Sự việc này thật là ngoài chỗ liệu của ta!

Chàng tự hỏi dì ba của Tiểu Hồ Tử là ai? Làm sao bà ấy biết rõ việc đêm qua? Tại sao bà muốn giải nạn cho chàng?

Chàng ngẩng đầu lên, đúng lúc dì ba từ trong cửa hiệu tư lự bước ra.

Bà có vẻ thanh đạm, vận y phục trắng, không phấn son, không mang nữ trang, nhưng cái phong vận của bà thừa làm đắm đuối những kẻ khó tánh.

Diệp Khai nhìn bà, bà cũng nhìn trả Diệp Khai, chẳng rõ vô tình hay cố ý bà điểm một nụ cười.

Diệp Khai sững sờ trước nụ cười đó.

Một lúc lâu, chàng phát hiện một đôi mắt đen láy khác ở phía sau bà.

Đôi mắt đó cũng nhìn chàng.

Mường tượng đôi mắt mang niềm u uất, nên cái sáng có vẻ xa xăm...

Đêm qua, nàng không ngủ?

Hay vì nàng có khóc nhiều?

Con tim của Diệp Khai đập mạnh, liên hồi. Mã Phương Linh chớp mắt ra hiệu, chàng gật đầu.

Mã Phương Linh cúi đầu, cười thoáng.

Trong những trường hợp như vậy, lời nói rất thừa. Một nụ cười, một ánh mắt, có thể thay vạn lời, nhiều ý nghĩa hơn vạn lời.

Con tin của họ có thứ ngôn ngữ riêng, loại truyền âm nhập mật của giống hữu tình!

Tòa gác nhỏ tịch mịch, không một tiếng động, chẳng rõ ai đã thu dọn các quân bài bày tán loạn trước đó.

Diệp Khai vào ngồi trên ghế cũ, chờ.

Chàng hiểu ý tứ của Mã Phương Linh. Nhưng ý tứ của dì ba ra sao, chàng suy nghĩ mãi không tài nào đoán nổi.

Vợ chết rồi, thì con người như Vạn Mã Đường chủ làm gì thiếu nữ nhân bên cạnh.

Và chỉ có mẫu người như dì ba, mới xứng đáng phối hợp với mẫu người như Vạn Mã Đường chủ.

Có nam nhân đó, phải có nữ nhân đó, và ngược lại.

Diệp Khai bắt đầu hiểu thân phận của bà, song không hiểu nổi ý tứ của bà.

Còn nụ cười của bà nữa. Một vấn đề gây xáo trộn tâm tư chàng không ít. Diệp Khai thở dài, không muốn nghĩ xa hơn. Càng nghĩ xa hơn, càng có lỗi với Mã Phương Linh.

Nhưng, nụ cười đó làm sao chàng quên được.

Hiện tại, hai nữ nhân đó đang làm gì? Họ có mua hột gà trong hiệu tạp hóa của Lý Mã Hồ chẳng?

Nữ nhân mua hột gà bôi mặt, giữ dung nhan tươi trẻ mãi, có chắc là hiệu quả như vậy không?

Diệp Khai tập trung ý chí, hướng về một vấn đề khác, miễn vấn đề không liên quan đến hai nữ nhân.

Tuy nhiên, chàng nỗ lực cách nào, cũng không xóa mờ hai nữ nhân trong tâm tưởng.

Vừa lúc đó, cánh cửa nhích động.

Diệp Khai định ninh là Mã Phương Linh vào, toan đứng lên, song con tim vụt trầm xuống. Chàng không nhúc nhích được một ly.

Vì, người vào, chẳng phải là Mã Phương Linh.

Người vào là Vân Tại Thiên!

Cả hai, chẳng ai tưởng là gặp nhau tại chỗ này.

Vân Tại Thiên toan lui ra, nhưng ra làm sao được khi diện đối diện rồi!

Diệp Khai cười nhẹ, cất tiếng trước:

- Các hạ đến đây hẳn là để tìm Thúy Bình? Có phải là các hạ muốn hỏi nàng tại sao lại trao đóa châu hoa cho kẻ khác?

Vân Tại Thiên hự một tiếng không đáp, kéo chiếc ghế ngồi xuống.

Diệp Khai tiếp:

- Nam nhân tìm nữ nhân, vẫn là điều hợp lý, hợp tình, các hạ ngại gì mà chẳng vào?

Vân Tại Thiên trấn định tâm thần, lấy lại bình tĩnh rồi. Gã trầm giọng đáp: - Tại hạ đến đây tìm người thật, song chẳng phải tìm nữ nhân. Diệp Khai chớp mắt:

- Các hạ tìm ai?

Vân Tại Thiên buông gọn: - Phó Hồng Tuyết!

Diệp Khai hỏi: - Tìm hẩn làm gì?

Vân Tại Thiên không đáp.

Diệp Khai lại hỏi: - Hẩn ở lại Vạn Mã Đường mà!

Vân Tại Thiên lắc đầu: - Đi rồi!

Diệp Khai ngạc nhiên: - Tự lúc nào?

Vân Tại Thiên trầm giọng: - Sáng sớm!

Diệp Khai cau mày: - Nếu hẩn đi từ sáng, hẩn phải qua ngang thị trấn này. Sao tại hạ không gặp? Rồi chàng hỏi:

- Còn các người kia?

Vân Tại Thiên đáp: - Đi hết. Các hạ có gặp ai chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Lạ chưa! Sao tại hạ chẳng gặp ai cả. Thị trấn này có mỗi một con đường cái, đâu phải rộng lớn gì, mà họ đâu phải là những hạt cát?

Vân Tại Thiên biến sắc, ngẩng đầu lên, nhìn tòa gác nhỏ.

Diệp Khai thốt:

- Tiêu lão bản có mặt trên đó. Các hạ định lên hỏi lão?

Vân Tại Thiên do dự.

Bỗng, gã đứng lên, xô cửa bước ra ngoài.

Vừa lúc đó có hơn mười cỗ xe trần do lừa ngựa kéo, từ bên ngoài trấn tiến vào.

Xe nào cũng chở quan tài, mỗi xe chở bốn cỗ, gỗ mới tinh...

Một người gù lưng, vận áo mới bằng bố xanh, mặt trắng nhợt, ngồi lừa đen, đi kèm bên xe.

Một đoàn xe chở đầy quan tài vào thị trấn, là một sự lạ, ai trông thấy cũng phát

sợ.

Vân Tại Thiên cũng không khỏi hãi hùng, đồng thời hiếu kỳ, bật hỏi:

- Số quan tài này chở về đâu đây?

Người gù nhìn gã từ đầu đến chân, bỗng cười khan, rồi hỏi lại:

- Xem qua lối ăn mặc của quan nhân, tiểu nhân này đoán chừng là nhân vật trong Vạn Mã Đường, có phải vậy chẳng?

Vân Tại Thiên đáp:

- Phải!

Người gù tiếp:

- Số quan tài này sẽ được vận chuyển đến Vạn Mã Đường đó.

Vân Tại Thiên biến sắc:

- Ai bảo người chở đi?

Người gù cười vuốt:

- Thì chính người đặt mua, trả tiền, bảo chở đi chứ còn ai nữa! Bọn tiểu nhân đâu có sẵn một số quan tài nhiều như vậy? Phải làm ngay làm đêm cho kịp giao đủ ba trăm cỗ! Đây là đợt giao hàng đầu tiên đấy! ...

Vân Tại Thiên lướt tới, lôi người gù xuống lưng ngựa, hét:

- Ba trăm cỗ? Ai đặt? Người đó ra sao?

Người gù sợ rung, lắp bắp đáp:

- Một... một nữ nhân!

Vân Tại Thiên sừng sờ:

- Một nữ nhân? Đáng dấp ra sao?

Người gù tiếp:

- Già! Già rồi! Một lão thái bà!

Vân Tại Thiên càng sừng sờ:

- Các người từ đâu đến? Còn bà ấy hiện giờ ở đâu?

Người gù chỉ đáp đoạn sau:

- Bà ấy ở trong cỗ quan tài trên xe thứ nhất đó!

Bà chui vào đó lúc mưa to, có lẽ bây giờ bà đang ngủ!

Vân Tại Thiên bỏ người gù lướt tới cỗ xe thứ nhất, quả thấy một cỗ quan tài có đậy nắp hờ, chừa một lỗ hở cho thoáng không khí.

Gã vung tay hất nắp quan tài.

Bên trong, quả có người nằm, song không phải nữ nhân, mà cũng không phải là người sống!

Một nam nhân! Hay một cái xác nam nhân!

Xác chết mặc y phục chẹt, màu đen, râu ria đầy mặt. Quanh miệng, vấy máu khô, mặt nhăn nhúm biểu thế.

Toàn thân không có một vết thương nào khác.

Đúng là nạn nhân chết vì nội lực gây chấn động tạng phủ.

Diệp Khai đứng trên thềm cao, trông xuống, bất giác kêu lên:

- Phi Thiên Tri Thù!

Đúng là xác của Phi Thiên Tri Thù, Diệp Khai không thể nhìn lầm được!

Còn Lạc Lạc Sơn, Phó Hồng Tuyết, Mộ Dung Minh Châu?

Họ vốn đồng thời ly khai Vạn Mã Đường, tại sao thi thể của Phi Thiên Tri Thù lại nằm trong quan tài?

Vân Tại Thiên từ từ quay mình lại, nhìn chăm chú người gù.

Gã gù từng tiếng:

- Người này không phải là lão thái bà!

Người gù run như cây sậy, miễn cưỡng gật đầu!

- Không! Không phải!

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Còn lão thái bà của người?

Người gù lắc đầu:

- Không biết nữa.

Một người phu xe bỗng rung giọng chen vô:

- Tôi cũng không biết nữa! Xe tôi ở phía sau, tôi không hiểu những gì xảy ra ở phía trước.

Người phu này, đánh cỗ xe thứ hai, nối tiếp liền cỗ xe thứ nhất.

Vân Tại Thiên quát:

- Vô lý, xe người ở sau, sao lại nói là ở trước?

Người phu xe giải thích:

- Lúc khởi hành, xe tôi ở sau cùng, đi được một đôi đường hành trình bỗng bị đổi hướng, xe hậu trở thành tiền, xe tiền trở thành hậu. Những gì xảy ra ở đoạn đường đầu, tôi không hiểu được!

Vân Tại Thiên day qua người gù, gằn giọng:

- Chẳng lẽ một lão thái bà lại biến thành một xác nam nhân?

Người gù run mình, lắp vấp đáp:

- Tiểu nhân... thực tình không biết gì cả.

Bất thành linh, Vân Tại Thiên xuất thủ.

Bàn tay vươn tới, năm ngón cong lại, chụp xuống xương tỳ bà ở vai hữu của người

gù.

Người gù đang run rẩy như đuôi đứt của con thạch sùng. Vân Tại Thiên vừa xuất thủ, đột nhiên y hết run, rồi soạt chân như trượt, lách mình vòng ra phía hậu của Vân Tại Thiên, nhanh không tưởng nổi.

Đoạn y hoành tay chặt sóng tay vào hông Vân Tại Thiên.

Chỉ nhìn cách phản công của người gù, Diệp Khai biết ngay bàn tay đó có ít lắm cũng trên ba mươi năm công phu!

Nhưng đối tượng của y là Vân Tại Thiên thì một chưởng kinh dù lợi hại đến đâu, cũng không làm cho y đặc ý nổi!

Vân Tại Thiên né tránh dễ dàng, đồng thời gã cười lạnh, thốt:

- À! Một tay khá khen cho người đó!

Không chậm trễ gã đánh trả đúng năm chiêu trong một thoáng mắt.

Vũ công của gã vốn sở trường về khinh linh, nhanh nhẹn, tuy hiện tại gã chưa hiện lộ trọn vẹn oai lực, song cũng thừa uy hiếp bất cứ ai.

Người gù bật cười ha hả.

- Khá! Khá lắm! Có thể mới không mất mặt Vạn Mã Đường chứ!

Thân vốn gù y lại thun mình như con ốc, đoạn vươn thẳng lên.

Theo đà vươn vút lên không, rồi một cái lắc tiếp theo, y đã đứng trên mái một ngôi nhà gần đó.

Thuật khinh công của y cực diệu, song đối phương là một Vân Tại Thiên nên chung quy y vẫn chậm hơn gã một bước.

Y vừa vút đi Vân Tại Thiên chớp mình bay theo liền. Y vừa đáp xuống mái nhà, Vân Tại Thiên cũng vừa chụp trúng lưng áo của y ngay chỗ gù.

Một đàn nhích tới, một đàn giật mạnh, lưng áo rách toạt một mảnh.

Bàn tay của Vân Tại Thiên chạm phốt cục gù nơi lưng đối phương. Cái chạm đó làm lóe lên một vầng sáng. Vầng sáng chớp, ba vết sáng bắn ra, nhắm bụng Vân Tại Thiên vút đến.

Ám khí! Ba viên hàn tinh được gài trong một cơ quan, đặt tại cục gù.

Vân Tại Thiên kinh hãi, hụp mình xuống vọt xéo qua một bên.

Nhờ thân pháp Thôi Song Vọng Nguyệt Phi Vân, gã tránh khỏi ba viên hàn tinh chạm vào mình, song tà áo cũng bị bắn thủng ba lỗ.

Trong khi đó, người gù đã nhảy đến mái ngói nhà thứ tám. Từ đó, y bắt tiếp ba viên hàn tinh ngược lại, cốt ngăn chặn địch đuổi theo, đoạn y nhún chân, vút mình lên không, uốn thành một cái mống dài, biến mất.

Vân Tại Thiên tránh xong ba viên hàn tinh sau, nhìn lại, thì người gù đã mất dạng

rồi.

Không còn làm gì hơn, gã thở dài, nhảy xuống đường. Mặt gã còn xanh, mồ hôi còn tiếp nối đượm hạt quanh hăn, chảy nhễ nhại xuống

Nhìn theo hướng thoát của người gù, gã lẩm nhẩm:

- Kim Bối Đà Thần Đinh Cầu Cảnh! Không ngờ lão lại xuất hiện tại vùng biên tái hoang vu này!

Diệp Khai thở dài, lắc đầu, thốt:

- Thật tại hạ cũng không ngờ! Lão ấy xuất hiện đột ngột quá!

Vân Tại Thiên trầm giọng:

- Các hạ nhận ra lão?

Diệp Khai cười lạnh:

- Đã là khách giang hồ, có mấy kẻ không nhận ra lão ta!

Vân Tại Thiên ngưng trọng thần sắc, trầm ngâm.

Diệp Khai tiếp:

- Con người đó, ẩn tích mai danh hơn mười năm qua, bỗng dưng chịu khổ chịu nhọc vận chuyển quá nhiều quan tài đến Vạn Mã Đường, để làm gì chứ! Không lẽ lão có liên quan với kẻ thù của các vị?

Vân Tại Thiên vẫn trầm ngâm.

Diệp Khai tiếp luôn:

- Có phải lão ta hạ sát Phi Thiên Tri Thù chẳng? Nếu phải, lão làm như vậy là có ý tứ chi?

Vân Tại Thiên trừng mắt nhìn chàng, lạnh lùng thốt:

- Câu đó, chính tại hạ muốn hỏi các hạ!

mặt.

Diệp Khai cười khố: - Các hạ hỏi tại hạ, tại hạ đi hỏi ai bây giờ?

Bỗng, chàng nhìn về đầu đường, mắt sáng lên tiếp: - Có lẽ tại hạ phải hỏi hăn!

Hắn, là Phó Hồng Tuyết!

Phó Hồng Tuyết xuất hiện nơi đầu đường, từ từ đi lại, với dáng lết chân như muôn

thở.

Chỉ có mỗi một mình y.

Tay y vẫn nắm chuôi đao.

Diệp Khai tiến lên, đón đầu, cười nhẹ hỏi:

- Các hạ trở lại đây?

Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng qua chàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ chưa chết!

Diệp Khai hỏi luôn:

- Các người kia?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ đi rất chậm!

Rất chậm, là phải đi sau. Đi sau, tức nhiên không biết gì về những người đi trước.

Diệp Khai hỏi:

- Họ đi trước các hạ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ừ!

Diệp Khai cau mày:

- Họ đi trước, sau chưa ai đến đây?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Tại sao các hạ định ninh là họ sẽ đi ngang qua thị trấn! Tại sao họ bắt buộc phải đến đây?

Diệp Khai gật đầu mỉm cười hỏi:

- Các hạ biết người nào đến đây trước chăng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không!

Diệp Khai tiếp:

- Một người chết!

Chàng nhếch nụ cười mỉa, tiếp luôn:

- Đi nhanh, song lại không đến, người chết, không đi được, vẫn đến được! Trên đời quả có nhiều chuyện thích thú thật!

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên: - Người chết là ai?

Diệp Khai buông nhanh: - Phi Thiên Tri Thù!

Phó Hồng Tuyết khẽ cau đôi mày, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng thốt: - Hẳn vốn chậm chân lại phía sau, đàm đạo với tại hạ! Diệp Khai chớp mắt: - A?

Phó Hồng Tuyết tiếp: - Hẳn hỏi!

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết: - Rồi các hạ đáp!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Chỉ nghe, chứ không đáp. Một cuộc đàm đạo đơn phương! Diệp Khai lại chớp mắt:

- Tại sao không đáp?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng: - Nghe cũng đủ mệt rồi!

Diệp Khai lại hỏi: - Sau đó?

Phó Hồng Tuyết thốt: - Tại hạ bước đi chậm chậm, chậm chậm, đều đều!

Diệp Khai hỏi: - Các hạ không đáp, hẳn không hỏi được gì hơn, nên bỏ các hạ lại bước đi trước? Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Do đó hẳn đến trước.

Diệp Khai cũng cười, nụ cười vô nghĩa.

Phó Hồng Tuyết tiếp: - Các hạ hỏi, tại hạ đáp. Các hạ có biết tại sao tại hạ chịu đáp chẳng? Diệp Khai lắc đầu:

- Chính tại hạ đang lấy làm kỳ đây!

Phó Hồng Tuyết thốt: - Chỉ vì tại hạ muốn hỏi lại!

Diệp Khai gật đầu: - Các hạ cứ hỏi. Tại hạ sẵn sàng đáp.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nhưng hiện tại, chưa phải lúc.

Diệp Khai cau mày:

- Thế đến khi nào mới phải lúc?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ muốn hỏi các hạ đó! Tùy các hạ định đoạt.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tốt! Vậy tùy tiện các hạ, lúc nào cũng được, hỏi gì cũng được, tại hạ biết thế nào, nói thế ấy, nói hết!

Chàng bước đi. Phó Hồng Tuyết lách mình, vượt ngang qua chàng.

Y không hề nhìn qua thi thể trong cỗ quan tài, chừng như y rất quý trọng ánh mắt không chịu phạm nhìn những cái mà y cho rằng không cần thiết.

Diệp Khai trông theo y, cười khỗ, rồi thở dài, đoạn quay đầu lại.

Lúc đó Vân Tị Thiên chuẩn bị hỏi cung bọn phu xe. Chàng không buồn tham dự, bởi biết rõ gã làm một việc quá vô ích. Không khi nào gã thu hoạch một chi tiết nào.

Trừ ra gã hỏi ngay nơi xác chết!

Mà ngôn ngữ của kẻ chết, gã làm sao hiểu nổi!

Thi thể của Phi Thiên Tri Thù đã cứng, lạnh, hai tay còn nắm chặt, mừng tượng gã nắm món báu quý gì đến chết cũng không buông!

Đứng bên cạnh quan tài, Diệp Khai ngưng ánh mắt dán vào thi thể kẻ chết.

Một lúc lâu, chàng lẩm nhẩm:

- Kín đáo như tơ bay, nhanh như điện chớp! Các hạ còn lời gì muốn ký thác nơi tại hạ chăng?

Giờ ngộ đã qua!

Dương quang bắt đầu trở lại trên trần gian.

Bùn lầy trên đường chưa khô, gia dĩ đoàn xe vận tải quan tài vừa đi qua, cũng làm cho đoạn đường lầy lội nhớp nháp hơn.

Hiện tại, đoàn xe đó đã đến Vạn Mã Đường.

Nếu không hỏi được manh mối nào thì chẳng bao giờ gã buông tha cho bọn phu xe.

Còn cỗ xe lộng lẫy, do tám tuấn mã kéo vào, còn đỗ tại chỗ.

Bốn năm người đang hí hục rửa, lau chùi quanh xe, họ hành sự vất vả mồ hôi đổ ra nhễ nhại.

Hai nữ nhân còn mua sắm vật chi chẳng?

Thật mua sắm bao nhiêu vật dụng, cũng chẳng phải là việc khó khăn, bất quá họ chỉ mất độ nửa giờ, một giờ là xong hết!

Nhưng, đi phố, đâu phải chỉ cần mua sắm? Nếu chỉ có vậy, họ cần chi phải xê dịch?

Họ còn bát phố nữa chứ! Mỗi tháng chỉ có một cơ hội ung dung nhà tản thôi mà!

Họ còn tìm cái mới cái lạ, chính sự tìm tòi những vật chưa có để mua sắm, cũng đòi hỏi một thời gian rồi!

Điều mà Diệp Khai thắc mắc hơn hết là chàng chẳng rõ hai nữ nhân thực sự có mua hột gà để bảo vệ dung nhan chẳng.

Chàng quyết định khi nào rồi rảnh, thử dùng lòng trắng trứng thoa mặt xem sao!

Bên cạnh hiệu tạp hóa, là một cửa hàng thịt. Trước cửa có tấm chiêu bài: chuyên bán ba loại vật: trâu, heo, và dê.

Cạnh hàng thịt là một quán cơm, chiêu bài rất hấp dẫn.

Bên trong quán, không được sáng sủa lắm.

Phó Hồng Tuyết vào quán đó.

Người ta sử dụng hai tay, y chỉ sử dụng một tay, song vẫn tiện như thường, lại có phần linh xảo hơn là khác.

Qua khỏi quán, là ngõ hẻm, chính nơi đó, Diệp Khai tạm cư trú. Dọc con hẻm đó, nhà thì nhiều, song người xuất nhập hai xê dịch, trái lại, rất ít.

Lúc chàng đến ngõ hẻm, thì gặp một lão thái bà từ một ngôi nhà bước ra, tay cầm mảnh giấy đỏ, bàn dán mảnh giấy nơi tường nhà.

Mảnh giấy có mấy chữ: Nhà bên cho thuê! Phòng trang nhã, giường nệm mới, sáng có điểm tâm, mỗi thágn mười hai lượng bạc, trả trước. Điều kiện: độc thân, không có con trẻ!

Bà ấy mới nhận lãnh năm mươi lượng bạc đó, chưa hơn một ngày lại lấy phòng của bà cho thuê luôn! Lại còn tăng giá hai lượng mỗi tháng!

Hẳn là bà tưởng dễ kiếm bạc lắm, nên đâm ra ham, cho thuê nhà, cho thuê phòng.

Tại hiệu tạp hóa, Lý Mã Hồ bắt đầu ngủ gà ngủ gật bên quầy tiền.

Đối diện với tiệm tạp hóa là cửa hàng tơ lụa, hiện tại có hai nữ nhân đang chọn vật mua.

Hai nữ nhân đó không đẹp bằng dì ba và Mã Phương Linh.

Còn dì ba và Mã Phương Linh, họ đi đâu, trong khi cỗ xe còn đó?

Diệp Khai đi khắp đường phố hai lượt, vẫn chẳng gặp họ.

Chàng muốn vào quán cơm, ăn uống qua loa, song, bỗng đổi ý, quay nhanh mình, trở về ngõ hẻm, gỡ tờ giấy cho thuê nhà, vò nhỏ, nhét vào giày.

Trong giày của chàng có một vật cứng cứng, chẳng rõ có phải là một thanh đao ngắn chẳng?

Dọc theo con đường phố, có một ngôi nhà, cửa hẹp. Đó là nơi khai trường đỗ bác.

Cửa hẹp, nhưng nhà rộng.

Trước cửa không có chiêu bài, không có dấu hiệu gì, chỉ có treo một ngọn đèn lồng màu đỏ.

Soát qua nơi này, là Diệp Khai dẫm dấu chân khắp thị trấn.

Chàng nghĩ, chẳng lẽ Mã Phương Linh và dì ba lại đến chốn này?

Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn đẩy cửa, bước vào.

Chàng suýt bật ngửa, bởi Mã Phương Linh đang ngồi lù lù trên chiếc ghế.

Lấy lại bình tĩnh, chàng hỏi:

- Cô nương cũng đến đây nữa à?

Mã Phương Linh trừng mắt nhìn chàng, vụt đứng lên, quay mình bước đi!

Nàng vốn ngồi đó, trông chờ, nóng nảy như ngồi trên lửa, rồi bây giờ thấy chàng đến, lại ngún nguẩy bỏ đi.

Diệp Khai biết, nàng hận.

Lúc nàng hận, chàng có nói gì cũng vô ích, nên thở dài, chọn chiếc ghế, ngồi xuống.

Mã Phương Linh ra đến cửa, bỗng quay mình trở vào, lại trừng mắt hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Diệp Khai chớp mắt:

- Tìm cô nương.

Mã Phương Linh hừ nặng:

- Tìm ta? Tìm ta mà mãi đến bây giờ mới dẫn xác đến! Người tưởng ta chờ người đấy à?

Diệp Khai mỉm cười:

- Không chờ tại hạ thì chờ ai?

Mã Phương Linh buông cốc lốc.

- Ta chờ dì ba!

Diệp Khai giật mình:

- Dì ba! Bà ấy cũng đến đây?

Mã Phương Linh lại hừ một tiếng:

- Người tưởng chỉ có nam nhân mới đến đây được thôi sao?

Diệp Khai cười khố:

- Nào tại hạ có tưởng chi đâu! Có điều tại hạ không tưởng là cô nương đến đây, nên dẫm nát thị trấn mà tìm mãi.

Mã Phương Linh chăm chú nhìn chàng:

- Người cứ tìm ta từ lúc đó đến bây giờ?

Diệp Khai gật đầu:

- Không tìm cô nương thì tìm ai?

Mã Phương Linh vụt bật cười sáng sặc, gắt:

- Ngốc tử! Người tưởng chỉ có một lối duy nhất vào nơi này à?

Thì ra, nàng do cửa hậu mà vào, vì không muốn ai trông thấy.

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ không ngờ cô nương có thể do cửa hậu mà vào!

Mã Phương Linh đáp:

- Ta đâu có muốn! Chính dì ba muốn thế!

Diệp Khai giật mình:

- Bà ấy đã đến đây rồi sao?

Mã Phương Linh cắn môi nhịn cười:

- Ngốc tử! Vừa rồi là đã chẳng nói với người sao?

Diệp Khai hỏi:

- Bà ấy đâu?

Mã Phương Linh chu môi hướng về vọng cửa thứ ba bên tả đáp:

- Ở trong đó...

Trong vọng cửa đó, là phòng của Thúy Bình.

Diệp Khai giương tròn đôi mắt, hỏi:

- Bà ở trong đó? Làm gì ở trong đó?

Mã Phương Linh đáp:

- Giải muộn.

Diệp Khai kêu lên:

- Giải muộn với Thúy Bình?

Mã Phương Linh gật đầu:

- Họ là bằng hữu của nhau, mỗi lần vào thị trấn là dì ba có đến với nàng một lúc.

Bỗng nàng trợn mắt hỏi:

- Sao người biết tên nàng là Thúy Bình! Người có quen với nàng?

Diệp Khai lẩm nhẩm:

- Mừng tượng có gặp nàng ấy một lần.

Mã Phương Linh gằn giọng:

- Mừng tượng hay thật sự?

Diệp Khai cười khố:

- Thật sự!

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên:

- Chừng như người vừa đến chiều hôm qua chơi.

Diệp Khai gật đầu.

Mã Phương Linh tiếp hỏi:

- Đêm trước đó, người ở đâu?

Diệp Khai đáp:

- Mừng tượng... mừng tượng...

Mã Phương Linh cắn môi, rồi quay đầu, rồi nguây nguẩy bước đi.

Tánh khí của nàng biến đổi chóng quá, thoạt vui thoạt hờn, đối tượng không làm sao xoay trở kịp với nàng.

Diệp Khai thở dài!

Chàng còn làm gì hơn, ngoài sự thở dài?

Một lúc sau, chẳng rõ là bao lâu sau, cánh cửa bật ra, Mã Phương Linh trở vào.

Nàng bước luôn đến trước mặt Diệp Khai, kéo ghế ngồi xuống, đối diện với chàng.

Nàng nhếch môi, mừng tượng cười, nhưng không cười, nàng nhìn trân trân Diệp Khai, chột hỏi:

- Sao người không nói chi hết?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ không dám nói.

Mã Phương Linh gằn giọng:

- Không dám?

Diệp Khai lắc đầu:

- Nếu nói sai sót, cô nương sẽ phát cáu lên!

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Người sợ ta?

Diệp Khai gật đầu:

- Không tưởng nổi!

Mã Phương Linh chớp chớp mắt, rồi bật cười sảng sặc, rồi mắng:

- Ngốc tử! Lúc không nên nói, lại ba hoa, lúc đáng nói, lại câm miệng!

Ánh mắt của nàng trở nên ôn nhu, nàng nhìn Diệp Khai một lúc, đoạn tiếp hỏi:

- Sáng sớm hôm nay, người ta hỏi người ở tại đâu lúc đêm gần tàn, sao người không nói?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ không biết tại sao nữa!

Mã Phương Linh dụ giọng:

- Ta biết! Người sợ liên lụy đến ta! Người sợ thiên hạ nói xấu ta. Phải vậy không?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không biết!

Mã Phương Linh càng dụ dàng hơn:

- Chẳng lẽ người không sợ người ta dám giết người thật sự?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không sợ bị giết, chỉ sợ cô nương giận thôi!

Mã Phương Linh cười, nàng trở nên ôn nhu như không còn ai ôn nhu hơn.

Diệp Khai nhìn nàng, tựa hồ si si dại dại...

Mã Phương Linh từ từ cúi đầu, thấp giọng hỏi:

- Có phải sớm mai này, gia gia tìm người để nói gì đó với người chăng?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải!

Mã Phương Linh lại hỏi:

- Gia gia ta nói gì?

Diệp Khai đáp:

- Lĩnh tôn bảo tại hạ phải đi, đi gấp, khỏi địa phương này.

Mã Phương Linh cắn môi:

- Người đáp làm sao?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ bảo là không đi đâu hết.

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên, rồi vụt đứng dậy, chụp tay chàng, nắm cứng hỏi:

- Người... thật sự người không đi?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ ở lại.

Mã Phương Linh lại hỏi:

- Ở nơi khác, không có ai chờ đợi người sao?

Diệp Khai đáp:

- Chỉ có một nơi, ở đó có người chờ tại hạ.

Mã Phương Linh hỏi dồn:

- Nơi nào?

Diệp Khai buông gọn:

- Nơi này!

Mã Phương Linh cười, nụ cười ngọt ngào quá!

Nàng mơ màng nhìn ra, ánh mắt mông lung, như chơi vơi trong cõi mộng.

Rồi nàng nhẹ giọng:

- Chưa bao giờ ta nghe ai nói với ta những câu như vậy. Chưa bao giờ ai nắm tay ta, người tin không! Người biết không?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ tin!

Mã Phương Linh tiếp:

- Người ta cho rằng ta rất hung hăng, ta cảm thấy càng ngày càng hung hăng, chứ thực ra...

Diệp Khai bật cười:

- Thực ra, cô nương vốn quá hung hăng!

Mã Phương Linh cười theo:

- Thực ra, có lúc ta giận người, nhưng chỉ giả vờ giận thôi!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao cô nương phải giả vờ giận?

Mã Phương Linh đáp:

- Chỉ vì... chỉ vì ta nghĩ, nếu thỉnh thoảng ta không phát cáu, thì thiên hạ khinh lờn ta!

Diệp Khai ôn tồn thốt:

- Từ nay về sau, không ai dám khinh lờn cô nương nữa đâu!

Mã Phương Linh chớp mắt:

- Nếu có kẻ khinh khi ta, thì người sẽ sống chết với kẻ đó?

Diệp Khai gật đầu:

- Đương nhiên! Bất quá, từ nay về sau, cô nương đừng giả vờ phát cáu nữa!

Mã Phương Linh cắn môi, rồi đáp:

- Nhưng từ nay về sau, nếu người còn lân la nơi này nữa, thì ta sẽ phát cáu như thường. Mà là phát cáu thật sự, chứ không phải giả đâu nhé!

Diệp Khai không nói gì nữa, lấy mảnh giấy đỏ vo tròn giấu trong chiếc giày ra.

Mã Phương Linh tiếp lấy mở ra xem.

Mặt nàng tươi hồng lên, miệng cười nhẹ.

Diệp Khai trông nàng thầm nhận nàng là một thiếu nữ khả ái, tâm tánh bộc trực, thành phác, có lúc nàng như một đứa trẻ con.

Bất quá, chàng nâng tay nàng lên, hôn nhẹ.

Mặt nàng ửng đỏ.

Vừa lúc đó, có người dựng hăng nhẹ. Dì ba đẩy cửa bước vào, miệng điểm một nụ cười, mắt nhìn cả hai.

Mã Phương Linh càng đỏ mặt, rút hai tay về giấu sau lưng.

Dì ba thốt:

- Chúng ta nên về bây giờ!

Mã Phương Linh cúi đầu:

- Ừ!

Dì ba tiếp:

- Ta ra ngoài kia trước, chờ người nhé!

Lúc bước ra, không rõ vô tình hay cố ý, bà quay đầu lại cười với Diệp Khai.

Một nụ cười thuộc loại tiêu hồn!

Diệp Khai chợt hỏi:

- Các vị dùng cỗ xe đó mỗi lần vào thị trấn này, đều đều như vậy, chứ không dùng xe khác?

Mã Phương Linh gật đầu!

Diệp Khai lại hỏi:

- Có tất cả mấy cỗ xe loại đó?

Mã Phương Linh đáp:

- Chỉ có một cỗ. Những người khác thích đi ngựa hơn.

Diệp Khai thở dài, tiếp:

- Cũng vì các vị giành dùng cỗ xe đó, nên những người ấy phải tự họ trở về, không có xe đưa!

Mã Phương Linh hỏi:

- Những người nào?

Diệp Khai đáp:

- Những người khách cùng đến Vạn Mã Đường với tại hạ trong đêm qua!

Mã Phương Linh mỉm cười:

- Họ không phải những đứa con nít, tự họ ra về thì có quan hệ gì? Người thờ than cái chi chứ?

Diệp Khai lại thờ dài đáp:

- Chỉ vì, mười ba người đến, thì một chết, mười một thất tung!

Mã Phương Linh mở to mắt:

- Người chết là ai?

Diệp Khai lại thờ dài lượt nữa:

- Phi Thiên Tri Thù!

Mã Phương Linh hỏi dồn:

- Còn thất tung?

Diệp Khai kể:

- Lạc đại tiên sanh, Mộ Dung Minh Châu cùng chín người tùy hành với hẳn.

Mã Phương Linh sửng sốt:

- Họ đi đâu?

Diệp Khai từ từ thốt:

- Địa phương này thường phát sanh lắm quái sự!

Bỗng, Mã Phương Linh bật cười, đáp:

- Biết đâu người không đa nghi quá độ! Biết đâu họ chẳng trở lại đông đủ.

Diệp Khai lắc đầu, rồi hỏi:

- Tại hạ có thể tùy tiện theo xe các vị đến phía trước kia chăng?

Mã Phương Linh đáp:

- Đương nhiên là được! Bất quá... người đến phía trước đó để làm gì?

Diệp Khai đáp:

- Tìm những người mà tại hạ không thấy.

Mã Phương Linh cau mày:

- Làm sao người biết được họ còn ở trong vùng phụ cận? Biết đâu họ chẳng đi theo những con đường khác về mất đất rồi?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thể có việc đó!

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Tại sao không thể?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ biết!

Mã Phương Linh lại hừ một tiếng:

- Làm sao ngươi biết?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có người nói với tại hạ!

Mã Phương Linh chớp mắt:

- Ai?

Diệp Khai nhìn bàn tay chàng, buông từng tiếng:

- Người chết tố cáo...

Mã Phương Linh kêu lên:

- Người chết?

Diệp Khai gật đầu tiếp:

- Cô nương biết không, người chết có lúc nói năng được đó. Bất quá, cách nói năng của họ, không giống với cách nói năng của người sống.

Mã Phương Linh kinh hãi, nhìn sững chàng.

Một phút sau, nàng lẩm nhẩm:

- Người tin được lời nói của kẻ chết?

Diệp Khai gật đầu, miệng nở một nụ cười bí mật.

Chàng tiếp luôn:

- Chỉ có những gì do kẻ chết tố cáo, mới vĩnh viễn là sự thực! Bởi lẽ giản dị... là người chết không cần lừa ai!

Bàn tay nắm chặt của người chết đã mở ra rồi, những ngón tay uốn cong trở nên cứng rắn.

Người chết nói năng được hay không, cái đó không vội bàn làm gì.

Điều chắc chắn là người chết không bao giờ tự mình buông lỏng các ngón tay nắm chặt.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sau Trước Hoàng Hôn

Hai bàn tay nắm chắc của Phi Thiên Tri Thù đã mở ra, ngón tay cứng đờ như que củi.

Vạn Mã Đường đứng cạnh chiếc quan tài, mắt sáng như hai ngọn đèn nhìn trừng trừng đôi bàn tay đó. Lão không nhìn gương mặt biến thể của tử nhân, lão không nhìn những vết máu khô quanh miệng tử nhân.

Lão chỉ nhìn đôi bàn tay.

Do đó, cả bọn đều nhìn đôi tay người chết như lão.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đưa mắt nhìn nhau nín lặng.

Công Tôn Đoạn lên tiếng:

- Bất quá chỉ là đôi tay người chết, có khác gì đôi tay của bất cứ người chết nào đâu.

Vạn Mã Đường lên tiếng:

- Có khác!

Công Tôn Đoạn cau mày:

- Khác ở chỗ nào?

Vạn Mã Đường đáp:

- Đôi tay này vốn nắm chặt lại, rồi sau đó bị người mở banh ra.

Công Tôn Đoạn chớp mắt:

- Làm sao thấy được?

Vạn Mã Đường giải thích:

- Phàm người chết rồi, xương mà máu lạnh cứng cho nên muốn sửa đổi vị trí một khớp xương không phải là việc dễ làm. Mấy ngón tay của người này lệch lạc hầu như gãy, mà nơi các đốt tay lại có vết tích ngoài da.

Công Tôn Đoạn cãi:

- Biết đâu trước khi chết thì y đã thọ thương rồi?

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Tuyệt đối không có việc đó.

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường tiếp:

- Chỉ vì nếu có thương tích trước khi chết thì phải có máu quanh vết thương. Chỉ có những người chết lâu rồi máu mới không rịn ra.

Lão quay sang Vân Tại Thiên hỏi:

- Lúc người trông thấy thi thể thì người chết đã chết lâu chưa?

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Lâu rồi, ít nhất cũng vài giờ trước khi thuộc hạ trông thấy xác. Lúc đó thi thể đã lạnh như giá băng rồi.

Vạn Mã Đường hỏi:

- Lúc đó bàn tay xác chết ra sao? Có phải đang nắm chặt không?

Vân Tại Thiên trầm ngâm một lúc, cúi thấp đầu đáp:

- Thuộc hạ không lưu ý đến hai bàn tay.

Vạn Mã Đường trầm giọng:

- Thế người lưu ý đến cái gì?

Vân Tại Thiên thốt:

- Thuộc hạ... bần hỏi bộn xa phu.

Vạn Mã Đường hừ một tiếng:

- Hỏi được gì không?

Vân Tại Thiên cúi đầu thấp hơn:

- Không được chi tiết nào cả.

Vạn Mã Đường gằn mạnh:

- Lần sau người nên nhớ là việc gì mà người chết tố cáo với người thì việc đó đáng tin hơn là lời nói của kẻ sống. Đáng tin hơn nhiều bởi nó luôn

luôn là sự thật.

Vân Tại Thiên đáp:

- Vâng!

Vạn Mã Đường tiếp:

- Hai bàn tay của hãn nhất định có cầm vật gì đó và vật đó phải là một manh mối quan trọng của một sự việc chi quan trọng. Biết đâu chính hãn có chụp được vật gì nơi mình hung thủ. Nếu người lấy được vật đó thì có thể giờ đây chúng ta đoán được hung thủ là ai rồi.

Vân Tại Thiên lộ vẻ sợ hãi, ấp úng:

- Lần sau thuộc hạ nhất định sẽ lưu ý.

Vạn Mã Đường hòa dịu lại thần sắc, hỏi:

- Lúc đó, trừ người ra còn có ai ở cạnh cỗ quan tài không?

Vân Tại Thiên vụt sáng mắt lên, đáp nhanh:

- Có, Diệp Khai.

Vạn Mã Đường trầm tĩnh hỏi:

- Người có thấy hãn mó tay vào xác chết không?

Vân Tại Thiên cúi đầu, rồi lắc đầu đáp:

- Thuộc hạ không lưu ý nốt, bất quá...

Vạn Mã Đường hỏi:

- Bất quá làm sao?

Vân Tại Thiên tiếp:

- Bất quá, đối với xác chết hãn thích thú rõ rệt, hãn đứng cạnh quan tài rất lâu.

Vạn Mã Đường cười lạnh:

- Thế lúc đó, người lưu ý đến cái gì?

Vân Tại Thiên ấp úng:

- Thì... thì... thuộc hạ tra hỏi bọn phu xe. Thuộc hạ đã tường trình rồi.

Vạn Mã Đường cười khẩy:

- Thiếu niên đó thấy được nhiều điều hơn người đó nhé.

Công Tôn Đoạn bực dọc, buông mạnh:

- Kẻ chết bất quá chỉ là một tặc tử. Hãn sống hay chết thì có liên quan gì đến chúng ta.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Sai, trái lại là khác.

Công Tôn Đoạn chau mày:

- Liên quan như thế nào?

Vạn Mã Đường giải thích:

- Tuy hắn là một phi tặc nhưng lại là một phi tặc rất tinh minh, đáng sợ. Hắn xuất thủ là đắc thủ. Cho nên khi nào không chắc đắc thủ thì hắn không bao giờ xuất thủ. Suy theo đó mà hiểu là hắn có óc quan sát rất đúng, rất chuẩn.

Dừng một chút, lão tiếp:

- Cho nên ta đặc biệt cho người mời hắn đến đây.

Công Tôn Đoạn kêu lên:

- Trời! Đường chủ cho gọi hắn đến đây.

Vạn Mã Đường trầm giọng:

- Mất năm ngàn lượng bạc mới gọi được hắn đó.

Công Tôn Đoạn hừ một tiếng:

- Đặc biệt gọi hắn đến để hắn làm gì cho chúng ta?

Vạn Mã Đường đáp:

- Âm thầm tra cứu hộ chúng ta xem kẻ nào đến đây với mục đích tìm cừu.

Công Tôn Đoạn lắc đầu:

- Lý do gì phải cần dùng đến hắn?

Vạn Mã Đường giải thích:

- Một là hắn có khả năng quan sát. Hai là hắn không mấy mai liên quan đến tư tình. Người ta đối với hắn không cần phải dè dặt như đối với bọn mình. Nhờ thế hắn có nhiều cơ hội tra cứu.

Công Tôn Đoạn thở dài:

- Rất tiếc là hắn chưa làm được việc gì mà đã chết oan.

Vạn Mã Đường trầm gương mặt:

- Nếu hắn không nắm được một vài manh mối thì đâu đã phải chết gấp như vậy.

Công Tôn Đoạn chớp mắt:

- A!

Vạn Mã Đường tiếp:

- Vì hãn có phát hiện bí mật của hung thủ cho nên hãn phải bị giết. Người ta giết hãn để diệt khẩu.

Công Tôn Đoạn trừng mắt:

- Cho nên nếu chúng ta tìm ra được người hạ sát hãn là chúng ta tìm ra kẻ đang gây phiền phức cho Vạn Mã Đường.

Vạn Mã Đường lạnh lùng:

- Và bàn tay của hãn nắm mạnh mỗi đó. Quan hệ trọng đại nằm gọn trong bàn tay của hãn.

Công Tôn Đoạn gằn mạnh:

- Thuộc hạ sẽ hỏi Diệp Khai xem hãn có đoạt vật đó hay không?

Vnd lắc đầu:

- Bất tất.

Công Tôn Đoạn trở mắt:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường đáp:

- Lúc hãn chết thì Diệp Khai đang ở tại thị trấn. Cho nên hung thủ hạ sát hãn chẳng phải là Diệp Khai.

Rồi lão lạnh lùng tiếp:

- Hà huống, giả như Diệp Khai quả thật có lấy vật gì đó nơi tay của Phi Thiên Tri Thù thì đừng hòng ai hỏi cho ra lẽ.

Công Tôn Đoạn đặt tay lên chuôi đao, cười lạnh. Rõ là y không phục lời nói của Vạn Mã Đường.

Vạn Mã Đường trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Trước khi hãn chết, ai quây quần bầu bạn với hãn?

Vân Tại Thiên đáp:

- Lạc đại tiên sinh, Mộ Dung Minh Châu, Phó Hồng Tuyết. Vạn Mã Đường tiếp: - Hiện tại những người đó ở đâu?

Vân Tại Thiên đáp: - Phó Hồng Tuyết trở về thị trấn, còn Lạc Lạc Sơn và Mộ Dung Minh Châu thất tung.

Vạn Mã Đường suy tư một lúc:

- Đi tìm họ. Dẫn theo bốn mươi người làm cái việc đó.

Vân Tại Thiên tiếp lệnh:

- Vâng!

Vạn Mã Đường phân phó:

- Mười người một toán, phân làm bốn toán, đem theo thức ăn và nước uống. Không tìm ra manh mối thì đừng về.

Vân Tại Thiên gật đầu:

- Vâng.

Vô luận Vạn Mã Đường bảo gã làm gì thì gã cũng cúi đầu vâng lệnh. Trước mặt Vạn Mã Đường thì tay chọc trời khuấy nước thuở xa xưa đó biến thành một nô lệ ngu trung.

Bổng Công Tôn Đoạn thốt:

- Thuộc hạ đi tìm Phó Hồng Tuyết.

Vạn Mã Đường khoát tay:

- Bất tất.

Công Tôn Đoạn căm hận:

- Tại sao lại bất tất? Chẳng lẽ lại không tìm được tiểu tử đó?

Vạn Mã Đường thở dài:

- Chẳng lẽ người không nhận ra Phi Thiên Tri Thù chết cách nào à?

Công Tôn Đoạn nhìn thanh loan đao, hậm hực:

- Chẳng lẽ có một quy định là người mang đao phải dùng đao mỗi khi giết người?

Vạn Mã Đường đáp vội:

- Tất cả lui ra.

Vân Tại Thiên biết ý, vội lui ra, đóng cửa lại.

Công Tôn Đoạn ngẩng đầu lên, tiếp:

- Ai quy định điều đó chứ?

Vạn Mã Đường đáp:

- Chính người mang đao.

Công Tôn Đoạn trầm giọng:

- Tự hẳn?

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Nếu quả thật hãn đến đây để báo phục mỗi thâm cừu thì thanh đao của hãn phải là vật biểu tượng mỗi cừu. Hãn muốn giết người là phải dùng đao. Thanh đao đó chỉ dùng để trả thù, đúng như biểu tượng của nó.

Lão cười lạnh mấy tiếng, đáp luôn:

- Nếu hãn không tìm thù mà đến thì chúng ta hà tất tìm hãn.

Công Tôn Đoạn không nói gì. Y quay mình bước ra. Chân nặng nề vang mạnh chứng tỏ y hết sức tức uất.

Nhìn theo y, Vạn Mã Đường lộ vẻ lo âu, hơi khiếp sợ. Chừng như lão thấy cái gì bất tường bắt đầu manh nha từ con người đó.

Bất tường cho lão.

Bốn mươi người là bốn mươi ngựa, bốn mươi túi da to đựng nước uống và thức ăn. Đao phải bén và tên phải sẵn sàng giương cung.

Vân Tại Thiên kiểm điểm kỹ rồi, y lấy làm đặc ý luôn luôn gật gù. Nhưng giọng nói của gã vẫn oai nghiêm: - Mười người một toán! Không tìm được thì chớ về!

Công Tôn Đoạn trở về gian nhà riêng của y.

Bên trong gian nhà, vật dụng không được sắp xếp với một trật tự tối thiểu. Được cái là diện tích khá rộng nên xem cũng không bừa bãi lắm.

Trên tường có rất nhiều da thú treo la liệt. Trên các mặt bàn có niều loại bình đựng rượu.

Giả như một đêm nào đó, y cao hứng thì có người đưa từ thị trấn đến nhiều nữ nhân từ mười sáu đến ba mươi tuổi, bất đồng sắc, vóc.

Y sống để mà hưởng thụ.

Yù thích của y hay Vạn Mã Đường muốn thế?

Y hưởng thụ bởi máu và mồ hôi của y đã đổ quá nhiều. Nhưng y chưa mãn nguyện. Bởi trong tâm của y còn một ám ảnh: một thanh đao và một ngọn roi.

Hai vật đó, y chôn dấu, đè nén trong tâm. Tuy bàn tay y luôn luôn sờ đao, sờ roi song cái hồn đao, hồn roi y chôn dấu trong tâm. Bất cứ y làm việc gì thì hồn đao, hồn roi cũng bốc mạnh, vùng lên. Và cứ mỗi lần như vậy là y dần xuống.

Cho nên tay sờ đao, sờ roi nhưng đao và roi chưa vung lên, chưa đâm máu địch như ngày nào.

Ngày nào trong tương lai, y lại dùng đao, dùng roi đó khơi dòng máu chảy như thuở xa xưa? Âm ảnh đó vẫn nặng nề như ngày hôm qua.

Địch ngày xưa là ai? Địch ngày nay là ai?

Theo lịch trình ám ảnh, ngược dòng thời gian, y nhìn về dĩ vãng...

Ngày đó tuyết xuống nhiều. Tuyết lợp trắng cánh đồng hoang bao la...

Trên tuyết, Bạch Thiên Vũ dẫy dụa, máu đổ ra nhuộm đỏ một khoảng tuyết...

Cho đến ngày nay, sau đúng mười tám năm, Công Tôn Đoạn vẫn còn nghe rõ bên tay tiếng kêu gào thê thảm, tiếng rên rỉ não nùng của một người sắp chết.

Có một câu trách hờn mà y không bao giờ quên:

- Tại sao các người đối xử với ta như thế đó. Các người là loài súc sinh mà. Các người là trâu là chó mà. Ta dù chết đi vạn lần của quyết hiện hồn về báo phục mối thù này.

Công Tôn Đoạn nắm chặt đôi tay. Bỗng y nghe lợm giọng muốn mưa. Y sẽ mưa ra cái gì đây? Và cái gì làm cho y buồn nôn?

Trên bàn, chén vàng to đầy rượu. Y uống một hơi cạn sạch.

Rượu cay y gắng uống nên lệ doanh tròng hay vì một lý do gì khác mà lệ doanh tròng?

Bây giờ đã có người đến đây, bắt đầu làm cái việc phục thù như người chết đã phát thệ ngày xưa trên mặt tuyết.

Mà y thì biến thành con người bị bắt quả tang đang làm tội lỗi, như một dâm phụ ngồi che mặt thẹn mà khóc thầm trong phòng kín.

Rồi tại sao dâm phụ khóc?

Có phải vì hối hận chăng?

Vô luận là vì nguyên nhân nào thì y vẫn đổ lệ, đổ đến khi nào tâm tư y vơi đi một ý niệm.

Công Tôn Đoạn lại rót rượu, lại uống rượu, rồi tự hỏi:

- Nhẫn nại. Tại sao phải nhẫn nại? Nhẫn nại để làm gì nữa?

Gạt bỏ mọi ý niệm vãn vợ, y đứng lên, nắm chặt tay, tự thốt như gào vào mặt đối phương:

- Người đã có thể đến đây để giết ta thì tại sao ta lại không có thể tìm người mà giết trước?

Y vọt mình ra cửa.

Y vọt ra, có thể là không phải đi giết người mà là vì y khiếp sợ. Không. Không vì cừ hận, không vì phần nộ mà là vì khiếp sợ. Sợ người mà giết người cho hết sợ thì mới cần giết gấp. Giết người vì cừ hận, mỗi cừ hận có đến mười tám tuổi đời thì cần gì phải vội

vã.

Giết vì cừ hận thì không thể hấp tấp, không thể liều. Chỉ có sợ mới làm liều

Hoàng hôn.

Tà dương còn le lói nơi hẻm trong thị trấn, mờ man đôi chân Phó Hồng Tuyết.

Ánh tà dương làm y tưởng đến đôi bàn tay ấm, dịu cũng mờ man nơi đó, trong đêm trước...

Y nằm trên giường, dáng mệt mỏi, không buồn cời đôi giày.

Đêm trước, sự mờ man của đôi bàn tay gây cho y một cảm giác lạ và cái cảm giác đó cuối cùng đưa y đến một việc làm mà hầu hết nam nhân khó tránh khỏi khi nằm kề một nữ nhân.

Bây giờ y đã biết các tư vị đó rồi, nó không còn lạ lùng nữa song nó vẫn ám ảnh y mãi.

Để trốn thoát ám ảnh, y bật ngồi dậy, xuống giường, bước ra cửa, đi luôn vào phố.

Phố lúc đó an tịnh vô cùng.

Người dân thị trấn miền biên tái dựa chân núi không đông lắm. Có lẽ hiện tại họ ngại bùn lầy sau cơn mưa to hay họ linh cảm một biến cố phi thường sắp khai diễn ngay giữa lòng phố nên không ai ra đường như thường ngày khi trời nắng dịu.

Dưới một mái hiên, Diệp Khai đang đứng nhìn ra đường. Chàng có vẻ trầm tư, như đang theo dõi một ý niệm quan trọng. Sau đó chàng thấy Phó

Hồng Tuyết từ trong

ngỏ hẻm đi ra. Chàng điếm một nụ cười, vẫy tay gọi nhưng Phó Hồng Tuyết như không trông thấy. Mặt y dăm dăm nhìn về khung cửa hẹp đối diện.

Mặt y vốn trắng xanh, hiện tại hồng lên, mắt lại bốc lửa, sáng vô cùng. Một tay vẫn giữ chuôi đao, chân bước từ từ. Đôi chân không bao giờ vội vã.

Diệp Khai đột nhiên phát hiện gã thiếu niên đó biến đổi lạ kỳ. Một con người nhẫn nại lâu năm có lúc cũng cần phải phát tiết bớt cái ứ đọng. Bằng cách này hay cách khác, có phát tiết được phần nào thì mới tiếp tục nhẫn nại đến khi có cơ hội.

Không phát tiết được thì tất phải nổ tung. Công trình nhẫn nại cầm như phó cho giòng nước cuốn.

Diệp Khai thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta xem ra hẳn phải uống say một trận mới xong.

Say tí cung thang, say bất tỉnh nhân sự. Khi cơn say qua rồi thì tuy có nhức đầu một chút song tinh thần sẽ được thoải mái hơn. Đương nhiên nếu có nữ nhân kèm một bên thì lại càng hay.

Chàng tự hỏi cho đến ngày nay, y đã tiếp xúc nữ nhân chưa.

Nếu chưa thì thật là kỳ quái.

Phó Hồng Tuyết từ từ đi, mặt cứ nhìn ngọn đèn lồng màu đỏ treo trước cửa. Đèn đốt lên là có khách vào. Đèn tắt rồi là khách ra và không còn một mạng.

Hiện tại, đèn sáng rồi. đèn sáng là cuộc sanh ý bên trong đã mở màn. Hôm nay chắc chắn cuộc sanh ý ở đây không thịnh vượng rồi.

Thường lệ, khách ở đây gồm hai hạng quan trọng. Hạng chủ các trại nuôi ngựa và hạng lái ngựa từ xa đến, mang ngựa đến bán hoặc mua ngựa về.

Hôm nay chắc chắn là hai hạng đó không có mặt rồi, bởi vì họ là đối thủ đen đỏ với nhau. Mà các chủ trại thì bận rộn sự việc tại Vạn Mã Đường, các lái buôn cũng buồn lòng mà không đến.

Còn lại là những tay chơi lẻ tẻ, nhỏ mọn, những tay lót sòng. Hạng đó có đáng kể

gì.

Phó Hồng Tuyết xô cửa. Tâm tư sôi trào trong cổ họng phát kêu thành tiếng.

Bên trong có hai lão thái bà, hai đóa hoa tàn chờ rụng. Chẳng còn câu khách như thuở xa xưa, cùng với Tiêu Biệt Ly đứng lệ chiêu đãi khách, đã rời gác nhỏ xuống thang, ngồi chỗ cũ muôn đời.

Lão ta đang ăn, đang uống.

Phó Hồng Tuyết bước vào, do dự một phút rồi ngồi vào chỗ y ngồi đêm trước.

Có người hỏi:

- Uống rượu gì?

Y do dự một chút:

- Không uống rượu.

Người trong quán hỏi:

- Thế muốn gì?

Y đáp:

- Trừ rượu ra thì cái chi cũng được.

Tiêu Biệt Ly vụt cười, quay đầu phân phó gia nhân:

- Ở đây vừa tiếp nhận một ít sữa dê tươi, hãy mang ra cho Phó công tử, gọi là kính ý của ngôi hàng này.

Phó Hồng Tuyết không nhìn lão, lạnh lùng thốt:

- Không cần. Tại hạ muốn gì thì tự mình gọi lấy. Và dùng là trả tiền, không có việc kính tặng.

Tiêu Biệt Ly lại cười.

Lão không thích những việc tranh chấp nhưng đã có người tranh chấp đến đây rồi.

Tiếng vó ngựa dừng gấp bên ngoài cửa. Tiếp theo là một tiếng bình, cánh cửa bật tung vô. Một đại hán cao lớn như hòn non bộ bước vào bạt gió một tiếng vù.

Đại hán không đội nón, áo mở rộng, bên hông có thanh loan đao.

Đại hán là Công Tôn Đoạn.

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ, vẫy tay gọi nhưng Công Tôn Đoạn không trông thấy. Y chỉ thấy Phó Hồng Tuyết.

Đôi mắt y như đôi mắt chim ưng nhìn con mồi chết giữa cánh đồng.

Rồi sữa dê tươi cũng được mang ra. Phó Hồng Tuyết miễn cưỡng hớp một ngụm. Sau đó y cau mày.

Công Tôn Đoạn bắt đầu khiêu khích:

- Chỉ có loại dê mới uống sữa dê.

Phó Hồng Tuyết vờ không nghe, uống tiếp một ngụm nữa.

Công Tôn Đoạn cất giọng cao hơn:

- Thảo nào ở đây lại chẳng có mùi dê nồng nặc. Thì ra ở đây có con dê thúí.

Phó Hồng Tuyết vẫn lờ đi, không nói gì. Song tay y nắm chặt chuôi đao hơn, gân xanh vồng lên chần chịt.

Công Tôn Đoạn chột bước tới, dấm tay xuống bàn kêu ầm lên một tiếng, quát:

- Đi nơi khác.

Phó Hồng Tuyết nhìn chén sữa dê chứ không nhìn Công Tôn Đoạn, từ từ hỏi:

- Các hạ bảo tại hạ đi?

Công Tôn Đoạn gằn từng tiếng:

- Nơi đây chỉ có người mới được ngồi. Còn dê thì ra phía sau kia, nơi đó có chuồng dê.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Tại hạ không phải dê.

Công Tôn Đoạn đập tay xuống bàn, hét:

- Bất chấp ngươi là cái quái gì thì cũng phải đi nơi khác. Ta thích ngồi vào cái ghế của ngươi đó. Lão gia bảo là phải tuân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai là lão gia?

Công Tôn Đoạn gằn giọng:

- Ta. Ta là lão gia. Lão gia là ta.

Một tiếng xoảng.

Chiếc chén đựng sữa dê vỡ toang.

Phó Hồng Tuyết nhìn sữa dê bắn tung tóe khắp mặt bàn, nhìn xuống áo thấy áo cũng vấy sữa dê.

Công Tôn Đoạn trừng mắt nhìn y, bàn tay hộ pháp nắm chặt chuôi loan đao.

Sự kích động làm y rung chuyển cả thân hình.

Nhưng y trấn định tâm thần, cười lạnh tiếp:

- Người tự động bước đi hay bắt ta phải quăng đi?

Phó Hồng Tuyết run người. Y từ từ đứng lên, cố gắng lắm mới không nhìn đối tượng.

Công Tôn Đoạn cười lớn:

- Ha ha. Con dê sắp trở về chuồng. Tại sao không liếm hết những bãi sữa trên bàn.

Bây giờ Phó Hồng Tuyết mới ngẩng đầu lên, rồi y nhìn Công Tôn Đoạn. Đôi mắt y bốc cháy sáng rực như hai cục than hồng. Công Tôn Đoạn cười vang:

- Người muốn gì? Muốn bạt đao?

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao.

Công Tôn Đoạn buông luôn:

- Chỉ có con người mới biết bạt đao. Con dê thúì thì làm gì làm được cái việc đó. Nếu người là con người thì cứ rút đao cho ta xem.

Phó Hồng Tuyết nhìn đối tượng, thân hình run hơn trước.

Có hai người đang uống rượu, lúc này rút cả vào một góc nhà. Họ sợ, song vẫn nhìn hai con hổ gầm nhau.

Tiêu Biệt Ly đang cầm chén rượu, ngón tay tê cứng, cánh tay tê cứng, chén rượu không lên cũng không xuống.

Trong gian nhà rộng, tất cả mọi tiếng động đều im.

Trừ hơi thở.

Phó Hồng Tuyết thở nhẹ song gấp hơi. Công Tôn Đoạn thở nặng và dài hơn.

Bồng Phó Hồng Tuyết quay mình bước về phía cửa, với dáng lết đi như lúc nào.

Công Tôn Đoạn nhổ phẹt một bãi nước bọt trên nền nhà nói:

- Thì ra con dê có tật thọt chân.

Phó Hồng Tuyết bước nhanh hơn

Công Tôn Đoạn bật cười ha hả:

- Cút đi là phải. Trở về chuồng đi là hơn. Nếu để cho lão gia gặp lại lần nữa là đôi chân phải cụt luôn, chứ không chỉ thọt mà thôi đâu.

Y kéo ghế ngồi xuống rồi vỗ tay xuống bàn quát:

- Đem rượu đây. Rượu ngon.

Bên ngoài cửa, một người quát:

- Đem rượu đây. Rượu ngon.

Diệp Khai bước vào, có dắt theo một con dê.

Công Tôn Đoạn trừng mắt nhìn chàng. Chàng không nhìn trả chỉ tìm ghế ngồi xuống.

Không rõ vô tình hay cố ý, chàng ngồi đối diện với Công Tôn Đoạn.

Công Tôn Đoạn cười lạnh nhưng không nói gì, lại quát:

- Rượu, đem đây gấp.

Diệp Khai cũng đập tay xuống bàn gọi:

- Rượu. Đem gấp.

Tự nhiên là phải có rượu gấp.

Diệp Khai rót đầy chén rượu song không uống mà lại xách ngửa đầu con dê lên, cho nó há mồm ra, rồi chàng đổ ụp chén rượu vào mồm nó.

Công Tôn Đoạn cau mày.

Tiêu Biệt Ly bật cười thành tiếng.

Diệp Khai ngẩng mặt lên không cười ta:

- Thì ra người uống sữa dê còn con dê lại uống rượu.

Công Tôn Đoạn biến sắc, vụt đứng lên quát:

- Các hạ nói gì?

Diệp Khai cười nhạt:

- Tại hạ nói với dê mà, chẳng lẽ các hạ là dê?

Tiêu Biệt Ly cười lớn:

- Nơi đây chẳng phải là chuồng dê mà sao có nhiều dê đến quá vậy.
Công Tôn Đoạn quay đầu nhìn lão trừng trừng.

Tiêu Biệt Ly vẫn còn cười:

- Công Tôn huynh muốn bẻ gãy chân tại hạ chắc? Rất tiếc đôi chân của tại hạ đã bị người ta bẻ gãy từ lâu rồi.

Công Tôn Đoạn nắm chặt đôi tay, gằn từng tiếng:

- Đáng tiếc là có kẻ còn đủ đôi chân.

Diệp Khai gật đầu:

- Phải. Tại hạ còn đủ đôi chân.

Công Tôn Đoạn hừ lạnh:

- Các hạ đứng lên xem.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Khi nào ngòi xuống được rồi thì tại hạ thường ít chịu đứng lên lắm.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Lúc còn đứng được thì tại hạ thường ít chịu ngòi xuống lắm.

Diệp Khai gật gù:

- Tại hạ có tính lười.

Tiêu Biệt Ly cũng gật gù:

- Tại hạ là người không có đôi chân.

Cả hai cùng bật cười vang.

Diệp Khai vỗ lên đầu con dê, mắt thì liếc xéo qua Công Tôn Đoạn, thốt:

- Dương huynh. Dương huynh. Tại sao Dương huynh thích đứng hơn ngòi?

Công Tôn Đoạn đang đứng.

Gân xang vòng lơ lơ trên trán, y vội hoành tay, chụp xuống chuôi đao, hét to:

- Dù ai ngòi, tại hạ cũng chặt đứt đôi chân như thường.

Ánh thép chớp lên, thanh loan đao đã tuốt ra khỏi vỏ.

Rồi một tiếng soạt tiếp nối. Mặt bàn bị đao chém xả làm hai phần, đứt ngay trước mặt Diệp Khai.

Như vậy là mũi đao phớt xuống sát mặt chàng.

Diệp Khai không nhích động, không chớp mắt, không biến sắc.

Chàng cười nhẹ thốt:

- Thì ra thanh đao của các hạ dùng chẻ gỗ.

Công Tôn Đoạn gầm lên một tiếng lớn, loan thanh đao một vòng tròn. Diệp Khai bị vòng đao bao gọn vào giữa.

Bỗng một tiếng keng vang như chuông giọng. Một chiếc nạng sắt bay ra chặn thanh đao.

Còn chiếc nạng kia cắm nơi nền sâu năm tấc.

Tiêu Biệt Ly đã đứng lên chẳng rõ từ lúc nào, vung một chiếc nạng ra, còn một chiếc chỏi xuống đất để giữ thế đứng của lão.

Thì ra chiếc nạng vung lên chặn đao, hút kinh lực qua trung gian lão, truyền sang chiếc nạng kia, ấn chiếc nạng xuống sâu. Kinh lực của Công Tôn Đoạn rút xuống đất luôn như làm sét chới bị cột thu lôi hút mất.

Nạng và đao còn tương trì nhau. Công Tôn Đoạn biến sắc, trầm giọng thốt:

- Không liên can đến tiên sinh.

Tiêu Biệt Ly lạnh lùng:

- Ở đây không phải là nơi giết người.

Công Tôn Đoạn không nói gì nữa, vận công lực dồn vào thanh đao.

Chiếc nạng thứ hai lại ấn sâu xuống thêm hai tấc nữa. Bao nhiêu kinh lực của Công Tôn Đoạn đều bị hút trọn, thanh đao không làm chiếc nạng lay động mảy may.

Bỗng Công Tôn Đoạn dậm chân. Y rút thanh đao về, quay mình bước đi, chân dậm gạch nát như bật kê rạo rạo.

Rồi y đi chẳng nói một tiếng nào.

Diệp Khai thở dài, tán:

- Nội công của tiên sinh cao minh cực điểm.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Thẹn lắm. Thẹn lắm.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Vô luận là ai, luyện nội công rơi mức Di Hoa Tiếp Mộc rồi thì người đó không còn phải thẹn khi đối mặt với bất cứ sự việc nào trên đời cả.

Tiêu Biệt Ly bỗng cười thốt:

- Diệp huynh quả có nhân lực cao minh.

Diệp Khai tiếp:

- Nhân lực của Công Tôn Đoạn cũng chẳng kém. Nếu kém thì khi nào hãn thấy được lợi hại mà bỏ đi.

Tiêu Biệt Ly trầm tư một chút:

- Có thể là cái người chân chính mà hãn muốn giết không phải là Diệp huynh.

Diệp Khai cười khố:

- Nhưng nếu không có Tiêu tiên sinh thì tại hạ đã mất mạng tại đây rồi.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Nếu hôm nay không có tại hạ thì hãn là đã có một người chết tại đây. Mà người chết không phải là Diệp huynh.

Diệp Khai chớp mắt:

- Không là tại hạ thì là ai?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Hãn.

Diệp Khai cau mày:

- Sao lại là hãn?

Tiêu Biệt Ly thờ dãi:

- Hãn là một tên lỗ mãng, không thấu đáo nổi võ công của Diệp huynh cực cao. Ít nhất cũng trên tại hạ mấy bậc.

Diệp Khai cười, nụ cười biểu hiện rõ rệt là chàng vừa nghe một câu buồn cười.

Chàng thốt:

- Lần này thì chỉ sợ tiên sinh đoán sai.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Tại hạ chỉ mất đôi chân chứ đôi mắt vẫn còn và sáng như thuở nào. Nếu không thì tại sao hôm nay bỗng dưng xuất thủ, sau mười mấy năm dài nhẫn nại, ẩn tích mai danh tại đây.

Diệp Khai chờ nghe.

Lão tiếp:

- Trong mấy mươi năm sau này, tại hạ chưa hề thấy một cao thủ trong lúc thanh thiếu như Diệp huynh. Cái tài của Diệp huynh quá cao siêu. Diệp huynh lại khéo che dấu cực kỳ kín đáo, cho nên...

Dừng lại, lão cười, chờ Diệp Khai hỏi:

- Diệp Khai hỏi:

- Cho nên làm sao?

Tiêu Biệt Ly lại thở dài:

- Một kẻ tàn phế, vô thân thích, giữa chốn này tìm được cái sống, thiết tưởng không phải là dễ dàng. Giả như tại hạ có một người bằng hữu như Diệp huynh...

Diệp Khai vụt chặn lời lão, điểm một nữ cười thốt:

- Nếu có một người bằng hữu như tại hạ thì trong tương lai tiên sanh sẽ gặp nhiều phiền phức liên miên.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt, nhìn chàng một lúc hỏi:

- Nếu tại hạ không sợ phiền phức?

Diệp Khai buông gọn:

- Thì chúng ta trở thành bằng hữu của nhau.

Tiêu Biệt Ly hân hoan ra mặt, tiếp:

- Thế thì lão đệ còn chờ gì mà không bước lại đây cạn mấy chén?

Diệp Khai mỉm cười:

- Lão huynh mời thì tiểu đệ cũng đòi uống.

Một người cười ngựa chạy ngang qua đường. Bỗng một bàn tay hộ pháp vươn ra, nắm hấn lôi xuống ngựa.

Hấn nổi giận toan phát tác nhưng kịp thời dẫn lòng bởi hấn nhận ta Công Tôn Đoạn.

Hấn thấy rõ sắc giận của Công Tôn Đoạn. Khi Công Tôn Đoạn phẫn nộ thì đừng ai trêu vào y nếu kẻ đó muốn sống với vợ con và gia đình.

Công Tôn Đoạn nhảy lên lưng ngựa. Ngựa cất vó sải liền.

Còn ngựa của chính y đâu?

Con ngựa của Công Tôn Đoạn lúc đó đang chạy như điên cuồng ngoài cánh đồng cỏ.

Người ngồi trên lưng nó là Phó Hồng Tuyết.

Y ra khỏi cửa, thấy con ngựa là lập tức nhảy lên lưng nó, dùng vỏ đao thay roi đánh loạn, đánh mạnh. Mường tượng y xem con ngựa như là Công Tôn Đoạn.

Y cần phát tiết những cái ứ đọng trong người qua nhiều năm. Nếu không phát tiết được thì y sẽ điên.

Ngựa chạy mãi từ hoàng hôn đến lúc đêm về.

Chung quanh y là bóng tối, càng phút càng dày. Gió thổi ngược chiều bốc cát vào mặt y nhưng y không vuốt mặt, không né tránh, cứ ngẩng cao mặt, nhìn thẳng phía trước. Cái nhục vừa qua y còn chịu được thì có cái gì y không nhẫn được.

Y cắn răng, môi rướm máu.

Trong bóng tối chợt xuất hiện một vì sao. Không. Chẳng phải là sao mà là ngọn đèn treo nơi cột cờ tại Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết vẫn đánh mãi con ngựa. Cuối cùng nó không chịu nổi, sụm hai vó trước làm y bị hất tung lên. Chỗ đáp xuống không có cỏ, chỉ có cát. Y rơi sấp, mặt úp xuống cát, cát làm say rát mặt y rướm máu.

Y nghe như con tim rướm máu luôn.

Bởi y nghĩ còn nhẫn nại, phải nhẫn nại hơn nữa. Mà còn nhẫn nại là còn chịu nhục. Có ai sung sướng khi bắt buộc phải nhẫn nại?

Y khóc. Lệ hoà chan với máu.

Sao bắt đầu điểm lấm tẩm trên nền trời đen thẫm.

Một con ngựa từ xa chạy đến. Người trên ngựa có đôi mắt cực đẹp. Người trên ngựa là Mã Phương Linh.

Nàng tươi như đoá hoa hứng sương xuân. Tươi màu ái tình. Hoa ái tình đang nở lớn nơi lòng nàng. Nàng thầm nghĩ:

- Hân là chàng đang chờ mình.

Bỗng nhiên nàng nghiêng tai nghe: có ai khóc giữa cánh đồng hoang trong đêm

tối.

Nàng vốn đã vượt qua nơi đó rồi, bây giờ nàng quay trở lại. Trước hết nàng thấy con ngựa kiệt sức ngã nằm dài tại đó. Sau nàng mới thấy Phó

Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết cuộn mình trên cát, run run. Mờng tượng như y không nghe tiếng vó ngựa của nàng. Y chẳng thấy nàng nhảy xuống ngựa.

Mặt y trắng nhợt, lệ hoà máu vương khắp mặt y. Trông y kỳ dị quá chừng. Nhưng Mã Phương Linh nhận được y.

Nàng kêu lên:

- Người.

Nàng không quên gã thiếu niên bị nàng quất một ngọn roi vào mặt, trước cái đêm có cuộc họp tại Vạn Mã Đường.

Thiếu niên đó hiện nằm tại đây.

Bây giờ Phó Hồng Tuyết mới thấy nàng nhưng ánh mắt của y tán loạn mất rồi. Hiện tại y giống một gã điên.

Y dẫy dụa, định đứng lên nhưng vừa dơ đứng lại ngã xuống. Tay chân y như bị một mãnh lực vô hình kềm thúc, không cho y cử động.

Mã Phương Linh cau mày:

- Người bệnh?

Phó Hồng Tuyết cắn răng, mép sùi bọt, như con ngựa kiệt quệ sùi bọt mép.

Đích xác y thọ bệnh.

Một thứ bệnh xấu xí trông đáng sợ, một thứ bệnh dày vò y hơn mười tám năm qua. Cứ mỗi lần sự nhẫn nại vượt giới hạn chịu đựng thì y lại bệnh như vậy.

Y không bao giờ muốn ai bắt gặp y trong những lúc phát bệnh như thế này.

Bây giờ thì có người bắt gặp rồi.

Y tức uất, lấy vỏ đao tự đánh mình.

Mã Phương Linh hiểu loại bệnh đó, nàng cất tiếng an ủi y:

- Hà tất người tự làm khổ lấy mình. Bệnh đó tuy khó chịu song sau cùng cũng...

Phó Hồng Tuyết cố vận dụng lực tàn, rút đao ra khỏi vỏ hét:

- Cút! Cút đi. Nếu không thì uống mạng.

Lần thứ nhất y tuốt đao khỏi vỏ.

Đao sáng quá!

Mã Phương Linh kinh hãi lùi lại mấy bước. Nàng toan đi nhưng lại thấy tay chân của Phó Hồng Tuyết co rúm rồi y ngã xuống. Ngã xuống rồi y lại dấy dựa như con vật chuyển mình trước lúc chết. Thanh đao còn trong tay, thanh đao đã tuốt vỏ.

Bỗng y hoành đao, tự đâm vào đùi.

Đao đâm sâu, máu vọt ra liền.

Cơ co giật của y từ từ dịu lại nhưng y vẫn còn run, tay chân còn giật.

Mã Phương Linh vừa sợ hãi vừa thương xót hết sức. Nàng buột miệng khẽ thở dài, vội bước tới, vỗ trên đầu Phó Hồng Tuyết an ủi:

- Đừng. Đừng tự làm khổ người như vậy. Lỗi đâu phải do người mà người tự hành hạ lấy mình.

Giọng nàng ấm dịu như giọng từ mẫu dỗ con.

Phó Hồng Tuyết cứ khóc.

Đang khóc, chợt y hét to lên:

- Ta lầm. Ta sai. Đáng lẽ ta không nên sanh ra trên cõi đời này. Đáng lẽ ta không nên sống giữa thế gian.

Niềm tuyệt vọng hiện rõ trong câu nói.

Mã Phương Linh cảm thấy đau khổ cho y. Bất giác nàng bế y lên, ôm y vào lòng, khuyên:

- Đừng lo ngại. Cơ bệnh sẽ chóng qua, không nên khó chịu lắm.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hận Cừ Dục Vọng

Phó Hồng Tuyết không còn rung người nữa, hơi thở của y thì gấp và nặng.

Ôm Phó Hồng Tuyết vào lòng, Mã Phương Linh quên mất y là nam nhân...

Thoạt đầu thì nàng hoàn toàn xá kỷ, vị tha, dần dần hơi thở của y gây nóng nơi ngực nàng, nàng mới thức ngộ thực cảnh.

Tuy thức ngộ, nàng cũng bất chấp ty hiềm, bởi làm sao nàng nỡ bỏ y trong tình trạng đó!

Dù thế nào, nàng cũng phải vì nhân đạo, giúp y qua cơn cấp bách.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người là ai?

Mã Phương Linh đáp:

- Ta là Mã...

Nàng không nói tiếp.

Nàng vừa nhận thấy hơi thở của thiếu niên chừng như ngưng bật.

Nàng không hiểu tại sao sự hô hấp của y đình chỉ như vậy.

Cừu hận!

Niềm cừu hận bùng dậy, gây xúc động mạnh làm cho con tim của Phó Hồng Tuyết ngưng đập, hô hấp cũng dừng luôn!

Phó Hồng Tuyết không nói gì, đang được nàng ôm, y vụt hoành tay ôm lại nàng, vừa ôm vừa cởi tung ngực áo nàng, cởi một cách hối hả, cuồng bạo.

Biến hóa xảy ra đột ngột quá!

Mã Phương Linh kinh hãi, trong lúc sửng sốt, quên mất phản kháng.

Phó Hồng Tuyết lòn tay vào ngực nàng, mơn man, sờ mó...

Bàn tay của y càng phứt càng bạo, y bóp mạnh quá, Mã Phương Linh nghe đau.

Cảm giác đau đớn đưa nàng trở về thực cảnh, nàng quỳnh quáng, sợ hãi, thẹn thùng, đồng thời cũng phẫn nộ luôn.

Nàng cố sức tung mình lên, tung để thoát khỏi áp lực của Phó Hồng Tuyết, vừa tung mình vừa xoay tay tát mạnh vào mặt y.

Phó Hồng Tuyết không né tránh, chỉ đưa tay chụp tay nàng, giữ sát nàng bên mình y, ôm ghì nàng như cũ.

Đau quá, Mã Phương Linh rớm lệ.

Phó Hồng Tuyết một tay ghì, một tay kia lại sờ soạng, xoa bóp nơi phần ngực nở nang, chắc nịch của nàng. Mắt của y lúc đó đỏ rực lên, như bốc lửa.

Không còn làm gì được hơn, Mã Phương Linh co một chân, dùng đầu gối thúc mạnh vào mình Phó Hồng Tuyết.

Cả hai giằng co với nhau như vậy, chẳng ai nói với ai tiếng nào.

Cả hai như hai con thú, một quyết chiếm, một quyết thoát, tuy nhiên họ chưa dùng đòn độc để hạ sát nhau.

Dần dần, chiếc áo của Mã Phương Linh sút tung ra, bày rộng chỗ hở hơn, Phó Hồng Tuyết càng rộng đất cho bàn tay tung hoành hơn.

Bỗng, Mã Phương Linh hét to:

- Buông ra! Buông! Tại sao người...

Nàng muốn kêu cứu, song biết là vô ích, bởi có ai ở chốn này, trong phút giây này, lúc nàng gặp khốn, cầu cứu giải nạn cho nàng!

Nàng không hét nữa.

Đến lượt Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Ta biết! Chính người muốn! Người đòi hỏi nơi ta! Ta sẽ làm cho người thỏa mãn!

Mã Phương Linh vùng vẫy, nàng càng vùng vẫy, Phó Hồng Tuyết càng ghì mạnh.

Bỗng nàng há miệng, dùng tận lực bình sanh, cắn vào vai ý.
Đau quá, Phó Hồng Tuyết rúm người nhưng vẫn ôm chặt nàng.
Máu nơi vết thương tràn qua miệng nàng, nàng lợm giọng, nàng nhả
miệng, nôn mửa mấy lượt, rồi rên rỉ van cầu:

- Người buông ta ra! Người không được làm thế! Vô sỉ, đê hèn...

Phó Hồng Tuyết đáp qua cơn say, cái say cuồng của dục vọng:

- Tạo sao ta không được làm vậy? Ai cấm ta!

Bỗng một người đâu đó, cất tiếng:

- Tại hạ cấm! Các hạ không được làm vậy!

Thanh âm bình tĩnh, lạnh lùng.

Thanh âm đó vang lên, dục vọng của Phó Hồng Tuyết tan biến ngay. Y
buông Mã Phương Linh, nhảy trái ra ngoài xa xa.

Người vừa xuất hiện, chính là Diệp Khai.

Diệp Khai đứng đó, lặng lẽ như pho tượng đá.

Mã Phương Linh lướt tới, nhào vào lòng chàng, ôm cứng chàng, khóc
rống lên, khóc đến độ không nói năng được tiếng gì.

Diệp Khai cũng không nói gì, chỉ cởi chiếc áo ngoài choàng lên mình
nàng.

Phó Hồng Tuyết đã trở lại bản chất thường ngày, tay nắm chuôi đao,
giương mắt nhìn Diệp Khai trừng trừng.

Không rõ, y then hay giận.

Diệp Khai không hề nhìn Phó Hồng Tuyết nửa mắt.

Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Ta muốn giết người!

Diệp Khai phớt tỉnh như thường.

Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết rút đao vung lên, vọt mình tới.

Y vốn thọt một chân, chân lại mang thương tích do y tự tạo trước đó,
nhưng thân pháp không vì thế mà chậm chạp, nặng nề.

Không ai tưởng tượng nổi một kẻ mang tật như y lại hành động nhanh
nhẹ nhàng như được!

Và nhát đao của y có oai lực kinh hồn.

Y lặ lại:

- Ta muốn giết người!

Diệp Khai không nhúc nhích.

Thanh đao chưa xuống sâu, đột nhiên dừng lại.

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng, tay cầm đao bắt đầu rung.

Bỗng, y quay mình, cúi xuống nôn mưa, mưa lợi hại!

Diệp Khai vẫn không lưu ý đến y, song ánh mắt ẩn ước có niềm thương cảm động
tình.

Chàng hiểu rõ thiếu niên đó hơn ai hết. Bởi chàng có trải qua mọi đau khổ, buồn thương, chàng thấu đáo những uẩn khúc thầm kín của lòng người.

Trong khi đó, Mã Phương Linh cứ khóc, càng lúc càng khóc già hơn.

Diệp Khai vỗ nhẹ tay lên đầu vai nàng, dịu giọng bảo:

- Cô nương về trước đi!

Mã Phương Linh còn nức nở:

- Người... người không đưa ta?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không thể!

Mã Phương Linh hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Vì tại hạ còn phải ở đây!

Mã Phương Linh cắn môi:

- Thế thì ta...

Diệp Khai khoát tay:

- Cứ về trước, ngủ một giấc thật kỹ, quên những gì trong đêm nay. Đến sáng mai...

Mã Phương Linh nhìn chàng, vẻ đăm đõi hiện lộ, thấp giọng hỏi:

- Sáng mai, người đến với ta!

Diệp Khai mơ màng trong đôi mắt, có ý niềm quái dị chột hiện.

Lâu lắm, chàng đáp:

- Đương nhiên, tại hạ sẽ đến với cô nương.

Mã Phương Linh nắm tay chàng bóp mạnh, lệ nóng ràn rụa quanh tròn, thốt:

- Dù người không đến, ta cũng chẳng trách!

Nàng che mặt, quay mình, chạy đi.

Vó ngựa dứt vang, không gian chìm vào tịch mịch trở lại.

Phó Hồng Tuyết còn mưa.

Diệp Khai bình tĩnh nhìn y, chờ cho y mưa xong, mới bảo:

- Bây giờ, người có thể giết ta đó!

Phó Hồng Tuyết không nói gì, quay mình chạy đi. Chạy một lúc, y dừng lại, rồi bật khóc.

Diệp Khai thong thả theo y, đứng sau lưng y, im lặng nhìn y.

Một lúc lâu, chàng hỏi:

- Sao người không động thủ?

Tay cầm đao rung rung, Phó Hồng Tuyết vụt xoay người, đối diện với Diệp Khai, trầm giọng hỏi lại:

- Người nhất định bức ta?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không ai bức người, chính người tự bức lấy người thì có. Hơn thế, người tự bức một cách cấp bách.

Lời nói của chàng như những ngọn roi, quất lên mình Phó Hồng Tuyết, quất lên lương tâm của y!

Diệp Khai tiếp:

- Ta hiểu, người cần phát tiết cái ứ đọng trong người. Hẳn là bây giờ, nguì thư thái phần nào rồi chứ!

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt:

- Người còn biết gì nữa?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta biết, tuyệt đối người không thể giết ta, người không nghĩ là phải giết ta!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Thật vậy, ta không nghĩ phải giết người!

Diệp Khai tiếp:

- Người duy nhất, người muốn gây thương tổn, chính là người! Người muốn tự làm tổn thương lấy mình. Bởi vì người...

Phó Hồng Tuyết lộ vẻ đau khổ.

Đột nhiên, y quát to:

- Câm miệng!

Diệp Khai thở dài tiếp luôn:

- Tuy người biết là mình làm một việc sai quấy, song thực ra, cái sai quấy đó không do người!

Phó Hồng Tuyết gắt:

- Không do ta thì do ai?

Diệp Khai nhìn thẳng vào mặt y:

- Tự người, người phải hiểu người nào! Đương nhiên là người biết ai mà? Hỏi ta làm chi?

Phó Hồng Tuyết thở gấp, cánh mũi phập phồng trông thấy.

Chợt y hét:

- Người là ai?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta là ta! Ta họ Diệp tên Khai!

Phó Hồng Tuyết cao giọng:

- Có phải thật sự người họ Diệp?

Diệp Khai hỏi lại:

- Có phải thật sự người họ Phó?

Cả hai cùng giương mắt, cùng tương trì bằng ánh mắt. Bên này muốn soi thấu ruột gan bên kia, muốn lật lộn đáy lòng của nhau, để mà đọc những bí mật, những u ẩn.

Nhưng, Diệp Khai thì bình tĩnh, thản nhiên, còn Phó Hồng Tuyết thì khẩn trương cực độ, mừng tượng đường dây kéo thẳng, dẫu không buông thì cung phải gãy.

Sau đó, cả hai nghe một âm thanh kỳ dị, phảng phất vó ngựa dẫm lên bùn nhão, phảng phất tiếng đao của đồ tể thái thật.

Âm thanh đó vốn nhỏ, song giữa đêm trường tịch mịch, nó vang khá lớn.

Gia dĩ, thính giác của họ cũng rất tinh diệu, rồi còn gió thoảng cuốn âm thanh đó quét ngang chỗ họ đứng, tự nhiên họ phát hiện dễ dàng.

Diệp Khai vụt thốt:

- Ta đến đây, vốn không có ý đến để tìm người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy người tìm ai?

Diệp Khai đáp:

- Ta tìm người giết Phi Thiên Tri Thù.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Người biết là ai chẳng?

Diệp Khai thốt:

- Ta không biết chắc, song ta bắt đầu tìm ra đấy.

Chàng phóng chân chạy đi, ngoài mấy trượng, lại dừng, như chờ Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết do dự một chút, đoạn chạy theo.

Diệp Khai mỉm cười:

- Ta biết! Thế nào người cũng đi theo!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai giải thích:

- Chỉ vì ở đây, bất cứ việc gì xảy ra, cũng đều có liên quan đến người!

Phó Hồng Tuyết hỏi gấp:

- Người biết ta là ai?

Diệp Khai mỉm cười:

- Người là người! Người mang họ Phó, tên Hồng Tuyết.

Gió thổi mạnh.

Thanh âm quái dị đã ngưng bật.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng, chẳng nói gì nữa.

Cả hai so tốc độ với nhau, tiến tới, đều đều.

Phó Hồng Tuyết có thuật khinh công kỳ diệu, lúc y sử dụng thân pháp đó, đừng ai mong thấy được cái tật ở chân y.

Vừa chạy đi, Diệp Khai vừa chú ý đến y.

Bồng, chàng thở dài, thốt: - Mừng tượng là người biết vũ công ngay từ lúc vừa lọt lòng mẹ! Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Còn người?

Diệp Khai mỉm cười: - Ta thì khác.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Khác làm sao?

Diệp Khai đáp: - Ta là một thiên tài!

Phó Hồng Tuyết cười lạnh: - Thiên tài thường yếu thọ.

Diệp Khai điềm nhiên: - Càng chết sớm càng hay!

Phó Hồng Tuyết lộ vẻ thống khổ.

Y tự thốt: - Ta không thể chết! ... Ta không thể chết!

Vừa lúc đó, y nghe Diệp Khai kêu khê.

Trong gió, có mùi máu tanh nồng nặc.

Aùnh sao mờ mờ đọng nơi một đống xác chết. Con người tại vùng biên tái này chết dễ dàng hơn một con vật! Thi thể kẻ chết bỏ vợ bỏ vấ ngoài đồng hoang, không ai buồn thu nhặt mai táng.

Nơi đây, giá trị con người thấp quá!

Thật ra, sau khi hạ thủ rồi, kẻ sát nhân cũng muốn vùi dập sơ sài cái xác nạn nhân, song họ không có thời giờ làm kịp, bởi có người sắp xuất hiện quanh đó, mà họ thì không muốn bị phát hiện.

Cho nên, kẻ sát nhân phải ly khai.

Nhưng, ở đây, kẻ sát nhân là ai?

Còn ai biết được là ai, ngoài chính kẻ sát nhân!

Người chết, là Mộ Dung Minh Châu và chín huynh đệ tùy hành với hắn.

Thanh kiếm của Mộ Dung Minh Châu đã tuốt vỏ, còn chín người kia không kịp rút kiếm, đã bị hạ thủ rồi.

Diệp Khai thở dài lẩm nhẩm:

- Thủ pháp nhanh quá! Lại cay độc!

Nếu không là tay chuyên môn giết người, thì làm gì hạ thủ với tốc độ đó nổi!

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai tay, chùng như y bị kích động mạnh.

Mừng tượng y sợ hãi mỗi lần trông thấy xác chết, trông thấy máu.

Diệp Khai trái lại, dửng dưng.

Chàng lấy trong mình ra một mảnh bố, nơi mảnh bố, còn dính một cái nút áo.

Chàng đo mảnh bố đó với chiếc áo của Mộ Dung Minh Châu.

Một loại chất liệu như nhau, nút cũng giống nhau.

Diệp Khai thở dài, thốt:

- Quả nhiên là hãn!

Phó Hồng Tuyết cau mày. Đương nhiên, y chẳng hiểu gì hết.

Diệp Khai tiếp:

- Mảnh bố này ta nhặt nơi tay của Phi Thiên Tri Thù. Hãn chết mà vẫn còn nắm cứng nó trong tay.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Để làm gì? Tại sao?

Diệp Khai tiếp:

- Tại sao? Tại vì Mộ Dung Minh Châu là hung thủ giết hãn! Hãn muốn đem sự bí mật này tố cáo với kẻ khác.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Với người? Hãn muốn người phục thù cho hãn!

Diệp Khai lắc đầu:

- Tuyết đối không phải cáo tố với ta!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thế thì với ai?

Diệp Khai không đáp, chỉ thở dài rồi thốt:

- Ta hy vọng là ta đã hiểu khá đủ rồi!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì lý do gì, Mộ Dung Minh Châu giết Phi Thiên Tri Thù?

Diệp Khai lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Tại sao xác của Phi Thiên Tri Thù lại ở trong quan tài?

Diệp Khai lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Rồi ai giết Mộ Dung Minh Châu?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc:

- Ta chỉ biết có mỗi một điều, là người ta giết Mộ Dung Minh Châu để diệt khẩu!

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Diệt khẩu?

Diệp Khai giải thích:

- Người đó không muốn bị phát hiện. Phi Thiên Tri Thù chết dưới tay của Mộ Dung Minh Châu, người đó không muốn ai truy ra Mộ Dung Minh Châu, nên bắt buộc phải trừ diệt Mộ Dung Minh Châu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Hẳn người đó có liên quan với Mộ Dung Minh Châu. Nếu để Mộ Dung Minh Châu còn sống sót biết đâu Mộ Dung Minh Châu chẳng vì một áp lực nào đó bức bách khai toạt ra!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Người đoán ra người đó là ai chưa?

Diệp Khai bỗng im bật, trầm tư.

Lâu lắm, chàng mới hỏi:

- Người có biết là sau giờ Ngọ hôm nay, Vân Tại Thiên có đi tìm người chẳng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không biết.

Diệp Khai tiếp:

- Gã nói là gã đi tìm người, song gặp người rồi, gã chẳng nói năng gì cả.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Có lẽ vì người chân chánh gã muốn tìm, không phải là ta!

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng vậy! Người mà gã định tìm chẳng phải người. Nhưng người chân chánh gã muốn tìm là ai? Tiêu Biệt Ly? Thủy Bình? Nếu tìm một trong hai người đó, gã cần gì phải giấu, phải bịa chuyện vu vơ?

Đêm càng khuya, gió càng lạnh, gió đùa cỏ, cỏ xạc xào như khóc, như rên.

Trong gió, có tiếng hí vang văng vẳng, một vài con ngựa quanh vùng chợt tỉnh ngủ hí hoảng lên...

Không còn một tiếng động nào khác.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước đi, đi phía trước. Diệp Khai chăm rả hơn, theo sau.

Chàng có thể đi trước, hoặc đi ngang, song chàng thích thụt lại sau hơn.

Chừng như giữa hai người, có một khoảng cách kỳ quái. Khoảng cách đó không bao giờ được san bằng.

Mà cũng phảng phất có một liên hệ nào giữa họ vậy. Đương nhiên, sự liên hệ đó cũng kỳ quái như khoảng cách vô hình, dù hai thể xác hợp nhất phần siêu linh của họ, chẳng bao giờ hòa đồng.

Xa xa, phía trước mặt họ có ánh đèn.

Phó Hồng Tuyết bỗng thốt:

- Có một ngày nào đó, ta không giết người, người cũng giết ta!

Diệp Khai ạ lên một tiếng:

- Có một ngày như vậy?

Phó Hồng Tuyết không quay đầu lại, tiếp luôn:

- Ngày đó, có thể rất gần đây! Nó sắp đến nơi rồi!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Cũng có thể, ngày đó, không bao giờ đến!

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Tại sao?

Diệp Khai thở dài:

- Tại vì rất có thể hai chúng ta bị giết chết trước khi ngày ấy đến!

Chàng nhìn ra vũng đen, dày thăm thẳm tận chân trời.

Mã Phương Linh về đến Vạn Mã Đường, vào phòng úp mặt trên gối, khóc mãi.

Trong tâm tư, hai ý niệm đang sôi động, dày vò nàng như chịu đựng cực hình.

Tình và hận!

Tình đối với Diệp Khai, hận đối với Phó Hồng Tuyết.

Bình sanh, nàng chưa thấy ai đáng yêu bằng Diệp Khai, và chẳng có ai làm cho nàng phải hận như nàng hận Phó Hồng Tuyết.

Nàng không tưởng một con người có thể sỗ sàng, thô bạo như y!

Tuy nhiên, nàng linh cảm cuộc đời nàng bắt đầu từ hôm nay, có liên quan trọng đại với hai gã thiếu niên đó!

Nàng nhận thấy vùng Biên Thành này trước kia, sao mà trầm tĩnh quá, rồi bỗng nhiên hai gã như từ trên trời xanh rơi xuống, bắt đầu từ đó, biến cố dồn dập xảy ra.

Khung trời biên tái trải qua nhiều cơn bão tố, không ngày nào không tang tóc, không hãi hùng...

Nàng trần trọc mãi không làm sao dỗ giấc được.

Bên trên đầu nàng là tầng lầu của Vạn Mã Đường.

Hiện tại, có tiếng chân người vang lên, nặng chịch.

Nàng hiểu chính là phụ thân nàng, đang đi tới, đi lui, không ngủ được như nàng.

Thường lệ, cứ mỗi đêm, phụ thân nàng có xuống phòng nàng, thăm hỏi, nói năm ba câu, rồi cha con chúc sức khỏe cho nhau.

Có khi, chính nàng lên gác trên, thăm cha.

Nhưng hai hôm nay, ông cũng không ngủ, cứ đi lui đi tới như thế mãi, ông cũng không xuống chuyện vãn với nàng.

Có cái gì làm cho ông ưu tư cực độ, đến nỗi quên mất con gái!

Đại khái, nàng cũng biết như vậy, và nàng cố tìm hiểu sự tình.

Vô ích, không bao giờ nàng hiểu được.

Bước xuống giường, nàng soi mình vào tấm gương đồng, trang điểm sơ qua định sang phòng dì ba.

Hai hôm nay, nàng không gặp dì ba! Tại sao bà cũng vắng bóng?

Nàng nghĩ, nếu đến đó không gặp dì ba, thì có thể nàng đi luôn vào thị trấn, tìm Diệp Khai.

Nhưng vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên, ngựa phi từ phía mã trường đến.

Nghe vó ngựa vang lên đêm khuya, Mã Phương Linh biết ngay là cao thủ Vạn Mã Đường đến tìm gặp gặp phụ thân nàng.

Phải là một trường hợp cực kỳ khẩn cấp các thuộc hạ mới dám quấy nhiễu đường chủ trong đêm khuya thanh vắng!

Một lúc sau, nàng nghe âm thanh nghiêm lạnh của Vạn Mã Đường chủ.

- Có phải là tìm được rồi chẳng?

Người đó đáp:

- Tìm được Mộ Dung Minh Châu!

Người đáp là Vân Tại Thiên.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Sao không đưa hãn đến?

Vân Tại Thiên đáp:

- Hãn bị giết rồi! Hách sư phó tìm được xác hãn ngoài cánh đồng, nheii^`u nhất đao chém loạn trên mình hãn.

Im lặng mấy phút.

Rồi có tiếng y phục phất gió rẹt rẹt nơi hành lang, ngang qua cửa phòng nàng.

Vó ngựa vang lên tiếp theo, nhỏ dần dứt hẳn.

Mã Phương Linh đâm sợ.

Mới hôm qua hãn còn đó, bây giờ thì hãn ra ma, còn đâu một trang niên thiếu ngang tàng ngạo nghễ!

Nàng nhớ luôn số các vị huấn luyện ngựa, chết trong đêm qua, trong đó có hai người từng tập luyện cho nàng về thuật kỵ mã.

Sau Minh Châu, đết lượt ai đây? Diệp Khai? Vân Tại Thiên? Công Tôn Đoạn? Phụ thân nàng?

Bao nhiêu người tại Biên thành này, mừng tượng treo đầu lũng lơ dưới lưỡi hái của tử thần!

Nàng sợ đến rung người, vội mở cửa, chạy bay đến phòng dì ba, gõ cửa.

Không có tiếng đáp. Nàng lại gõ, vẫn im lặng.

Lạ chưa! Nửa đêm, dì ba bỏ phòng, đi đâu?

Nàng vòng ra cửa hậu. Cửa vẫn đóng. Nàng nhìn qua cửa sổ. Đèn trong phòng đã

tắt.

Không đốt từ đầu hôm, hay mới tắt đây?

Nàng dụng lực đẩy cửa sổ, cánh cửa mở! Nàng gọi khẽ: - Dì ba!
Không có tiếng đáp!
Phòng không có người. Chiếc chăn trải dài trên giường, dưới chăn, có hai cái gối
độn.
Gió vi vu bên ngoài.
Mã Phương Linh rợn người.
Nàng chợt phát hiện ra, ở đây, trừ nàng, ai ai cũng có bí mật cả.
Phụ thân nàng cũng không ra ngoại lệ.
Từ lâu, nàng không biết rõ quá khứ của phụ thân như thế nào.
Từ lâu, nàng không dám hỏi, dù muốn hỏi.
Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chợt biến sắc, nơi khung cửa sổ, một thân linh
hộ pháp hiện ra.
Người đó là Công Tôn Đoạn.
Công Tôn Đoạn cao giọng:
- Đi về phòng!
Nàng không dám nhìn y lâu.
Vô luận là ai trong Vạn Mã Đường, đối với Công Tôn Đoạn cũng có ít
nhiều khiếp
sợ.
Nàng khép vạt áo, cúi đầu, ngoan ngoãn ra cửa, về phòng.
Mường tượng Công Tôn Đoạn có cười với dì ba qua khung cửa sổ.
Phải cố gắng lắm, Mã Phương Linh mới cài được then cửa. Tim nàng
đập mạnh.
Bên ngoài, tiếng vó ngựa lại vang lên.
Ngựa chạy đi. Nàng lên giường, kéo chăn trùm đầu, thân mình rung mãi.
Nàng linh cảm, một sự tình bi thảm sắp phát sinh tại nơi đây!
Nàng không muốn nhìn, không muốn nghe gì cả!
Nàng tự thán:
- Ta không nên sanh ra trên trần gian! Ta không nên sống giữa cõi đời
này! Tại sao ta sanh ra? Mà lại sanh ngay tại chỗ này!

Chiếc gối của Phó Hồng Tuyết đẫm ướt hiệt tại, y đang ngủ. Lúc tỉnh dậy, dĩ nhiên y không còn khóc nữa. Y phát thệ, từ nay quyết không bao giờ khóc nữa!

Nhưng, ai biết được những gì ở tương lai?

Tại sao gối ướt trong lúc y ngủ? Y khóc trong mộng. Trong mộng y thấy gì?

Song thân y! Mình vậy đây máu, dây dựa trên mặt tuyết, hai vị gọi y, bảo y báo

Sau đó, y nghe cảm giác lạnh, một bàn tay lòn vào chân, mơn man xác thịt y.

Y muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay đó ấn y nằm xuống rồi một âm thanh ấm dịu vang khê bên tay y:

- Người đồ mồ hôi nhiều quá!

Phó Hồng Tuyết thở phì, nghĩ:

- Nàng đã đến!

Y trở mình, muốn ngồi dậy nữa.

Nàng lại ấn y nằm xuống.

Nàng hỏi:

- Người muốn chi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đốt đèn!

Nàng bảo:

- Không nên!

Phó Hồng Tuyết hừ nhẹ:

- Tại sao? Ta không được trông mặt người à?

Nàng đáp:

cừ.

- Không được!

Nàng cúi xuống, áp mặt vào ngực Phó Hồng Tuyết, cười nhẹ, tiếp:

- Nhưng ta có thể bảo chứng với người, là ta không xấu xí lắm đâu!

Người không cảm thấy như vậy sao?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Tại sao ta không thể trông mặt người?

Nàng đáp:

- Bởi vì, nếu biết mặt ta rồi, khi gặp ta ở chỗ khác, người sẽ kinh ngạc, thần sắc biến đổi! Ta không muốn bất cứ ai biết rằng ta có liên hệ với người!

Phó Hồng Tuyết cãi:

- Nhưng...

Nàng chận lời:

- Có thể sau này! Ta sẽ cho người trông mặt, chờ khi nào việc này xong rồi, người muốn trông mặt ta bao nhiêu lâu cũng được.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, bàn tay y mò mò, tìm khuy áo của nàng.

Nàng chụp tay y gắt:

- Đừng nhúc nhích chứ!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao? Ta không được mó máy à?

Nàng đáp:

- Ta sắp trở về.

Nàng thở dài mấy tiếng, rồi tiếp:

- Ta vừa nói, ta không nên để cho người ngoài biết sự quan hệ giữa chúng ta!

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Nàng hiểu trong những phút giây này, nam nhân bị cự tuyệt là phải phần nô ghê

gớm.

Nàng giải thích:

- Ta nhẫn nại ở lại đây suốt bảy tám năm nay, ta chịu đựng cùng cực, người không thể tưởng tượng nổi những thống khổ của ta đâu! Tại sao ta phải chịu đựng?

Giọng nàng trở nên trang nghiêm:

- Ta chờ người đó. Ta chờ người đến báo cừu. Chúng ta sở dĩ còn sống, là chỉ vì cái việc đómà thôi. Ta đã không quên được, thì người quên được sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh người.

Nàng đến đây, không phải để tìm vui, mà là để báo thù!

Nàng tiếp:

- Người biết không, Mã Không Quần là tay cực kỳ lợi hại, đáng sợ nhất trên đời này. Ngoài ra lão ta còn có những viện thủ nữa đấy!

Nàng lại thở dài, đoạn tiếp:

- Nếu chúng ta hạ thủ mà không đắc thủ, thì vĩnh viễn sẽ không còn có cơ hội nữa! Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, ba tên đó dù có hiệp lại, cũng chẳng đáng sợ. Ta muốn nói, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên vốn không tham gia sự việc đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy nàng ám chỉ đến ai?

Nàng đáp:

- Những người không dám lộ diện! Cho đến bây giờ, ta chưa tra cứu được chúng là những ai!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Biết đâu chẳng có ai khác!

Nàng cãi:

- Phụ thân cùng nhị thúc của người, đâu phải là những tay tầm thường! Bằng vào đâu mà Mã Không Quần và Công Tôn Đoạn dám vọng động đến họ chứ? Hà huống, hai vị phu nhân lại là những nữ trung hào kiệt, cân nhắc anh hùng? ...

Thốt đến đó, nàng nghẹn ngào.

Phó Hồng Tuyết ràn rụa nước mắt.

Lâu lắm, nàng nói tiếp:

- Từ ngày những vị đó chết thảm đến nay, trên giang hồ người ta vẫn còn hoài nghi mãi, họ thầm hỏi trên đời này có ai thừa sức dồn phụ thân người, nhị thúc của người, và hai vị phu nhân vào tử địa? Đương nhiên không ai nghi ngờ cái lão mặt người lòng thú họ Mã tên Không Quần cả!

Rồi nàng tiếp:

- Nhất định là có kẻ tiếp trợ Mã Không Quần. Ta đến địa phương này, không ngoài mục đích truy cứu kẻ đồng đảng của Mã Không Quần đây. Rất

tiếc, ta không hề thấy lão ấy có sự vãng lai với cao thủ võ lâm. Dĩ nhiên phần lão thì lão giữ kín miệng như bình gấn nút. Không bao giờ lão sơ hở nói năng hớ hênh về việc xa xưa!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Suốt bảy tám năm, người vẫn không tra cứu được gì. Giờ đây dù hai chúng ta hiệp lại, cũng mong gì có kết quả? Nàng thốt:

- Hiện tại, ít nhất chúng ta cũng có cơ hội!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Cơ hội gì?

Nàng đáp:

- Hiện tại có người đang bức bách lão đến độ lui không nẻo, tới không đường. Cuối cùng, lão phải lôi cuốn đồng đảng của lão vào cuộc luôn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là những người đó bức lão không?

Nàng không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại:

- Mười ba người chết trong đêm qua, có phải chính người giết chằng?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải!

Nàng lại hỏi:

- Còn ngựa?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cũng không luôn!

Nàng hừ một tiếng:

- Thế thì ai giết?

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Ta cũng lấy làm kỳ quái!

Nàng trầm giọng:

- Người không đoán được?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Hay là Diệp Khai?

Nàng thốt:

- Con người đó rất thần bí. Hẳn đến đây hiển nhiên là phải có mục đích.
Nhưng, hẳn không giết mấy người đó đâu!

Phó Hồng Tuyết kêu khê:

- A?

Nàng giải thích:

- Ta biết lúc đó hẳn đang ở đâu, với ai!

Phó Hồng Tuyết hết sức kỳ quái, thần sắc biến đổi lạ lùng.

Vừa lúc đó có tiếng "cách" vang lên trên nóc nhà.

Nữ nhân biến sắc, trầm giọng bảo:

- Người ở đây nhé! Tuyết đối không nên ra ngoài.

Thốt xong câu đó, nàng xô cửa sổ, thoát ra.

Phó Hồng Tuyết vừa nhìn theo nàng đã khuất dạng!

Nơi đó có bốn người.

Cả bốn đều say như chết. Cả bốn đều là mã sư của Vạn Mã Đường.

Họ vốn thường thường say như thế, nhưng hôm nay, họ say gấp hơn ngày thường!

Họ lại say đáng sợ!

Trước cái chết của mười ba đồng nghiệp, trước bao nhiêu thảm họa, còn bao nhiêu thảm họa chưa cho, bảo sao họ đừng say?

Họ cần tìm cái để quên cái sợ chứ.

Khi người thứ tư, người say sau cùng, ngã gục, thì Diệp Khai xuất hiện, do cửa hông tiến vào.

Vừa vào đến nơi, chàng thấy ngay Tiêu Biệt Ly.

Tiêu Biệt Ly nháy mắt gọi chàng bước tới.

Tiêu Biệt Ly trao cho chàng một vật, thốt:

- Có người gửi cái này đến cho lão đệ!

Diệp Khai chớp mắt:

- Thúy Bình?

Tiêu Biệt Ly cũng chớp mắt:

- Lão đệ luôn luôn thông minh như vậy à!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Rất tiếc, trước mặt nữ nhân nào tiểu đệ ưa thích là tiểu đệ biến thành một ngốc

tử!

Chàng tiếp lấy vật đó.

Một mảnh giấy xếp nhỏ.

Mở mảnh giấy ra, chàng thấy mấy chữ: - Đóa châu hoa, người có trao cho ai chăng?

Diệp Khai mơn man đóa châu hoa nơi áo, tợ si, tợ đại...

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng, buông tiếng thở dài, thốt:

- Nếu ngu huynh trẻ lại độ hai mươi tuổi, thì nhất định là phải có đánh nhau với lão đệ!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Vô luận Tiêu huynh bao nhiêu tuổi, tuyệt đối lão huynh chẳng phải là kẻ nam nhân thích đánh nhau vì nữ sắc.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Lão đệ nhìn lầm ngu huynh rồi!

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ!

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão đệ có biết tại sao đôi chân của ngu huynh cụt mất đi chăng?

Diệp Khai lại chớp mắt:

- Vì nữ nhân?

Tiêu Biệt Ly cười khỗ:

- Khi ngu huynh phát hiện ra nữ nhân đó chỉ là một con chó cái, thì mọi việc đều muộn rồi! Quá muộn!

Bỗng lão cười tươi, tiếp:

- Nhưng nàng này tuyệt nhiên không thuộc hạng ngu huynh vừa đề cập đó. Lão đệ tin lão huynh đi! Nàng chẳng bao giờ bán mình rẻ giá cho bất cứ ai!

Diệp Khai hỏi:

- Thế nàng bán gì?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Nàng bán nam nhân! Nam nhân càng khó bán, nàng càng thích bán!
Qua luôn mấy vọng cửa, Diệp Khai đến nơi mà chàng muốn đến. Chàng gõ cửa.

Bên trong có tiếng hỏi: - Ai?

Diệp Khai đáp: - Khách.

Bên trong thốt: - Hôm nay, tiểu thơ không tiếp khách.

Diệp Khai hỏi: - Nếu khách đạp chân, cửa tung ra thì sao?

Bên trong, có tiếng cười trong trẻo: - Nhất định là Diệp công tử!

Một tiểu cô nương vừa cười vừa mở cửa, kêu lên: - Quả thật Diệp công tử đây mà!

Diệp Khai cười trả lễ: - Hẳn là các cô nương sợ hư cửa!

Gian nhà bày trí rất thanh nhã, một vài chậu hoa ở trong một vài khóm trúc bên ngoài.

Mành trúc cuốn lên, chủ nhân bước ra đón khách.

Chủ nhân không trang điểm, song vẻ đẹp tự nhiên thừa quyển rũ bất cứ ai.

Nói chung, nàng không đẹp lắm, nhưng con người đó có một năng lực phi thường, người ta khó tìm được cái nét chính tạo nên mỹ lực đó.

Nàng là Thúy Bình.

Vừa thấy Diệp Khai, nàng cau mày hỏi:

- Công tử không mua nổi một chiếc áo và một đôi giày mới à?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không!

Thúy Bình cau mày hơn:

- Không?

Diệp Khai đáp:

- Mua cũng nổi, song không mua vì không muốn thay đổi.

Thúy Bình lại cau mày hơn một chút:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì vật cũ có năng lực bảo hộ người mang nó. Như, đôi giày rách của tại hạ...

Thúy Bình chớp mắt:

- Bảo hộ người?

Diệp Khai nhắc chân lên, chỉ lỗ rách nơi đế giày thốt:

- Cô nương thấy lỗ rách ở nơi chân giày chứ? Kẻ nào vô lễ với tại hạ, nó dám ngoạm cho chết luôn lắm.

Thúy Bình cười bước tới thốt:

- Tôi thử xem nó có dám ngoạm tôi chẳng!

Diệp Khai nắm nàng, giữ lại:

- Nó không dám ngoạm cô nương, thì còn tại hạ đây, tại hạ dám ngoạm!

Thúy Bình cười sắc sảo, ngà vào lòng chàng.

Trong bóng tối, nấp mình trên mái nhà, một nữ nhân bao mắt quan sát khắp bốn

Nữ nhân đó đuổi theo một bóng người, đến đây mất hút, cắt đứt.

Nàng biết, bên dưới mái nhà, là đối phương nào, song đối phương đó không tiếp nữ nhân, thì làm sao xuống tận nơi mà truy tìm? Bởi đây là một kỹ viện.

Nàng tự hỏi:

- Hắn là ai? Tại sao hắn nghe lén câu chuyện của bọn ta? Hắn có nghe được gì chẳng?

Nếu nàng không bao mắt, tất thấy vẻ kinh hoàng hiện lên trên mặt đó.

Bởi, câu chuyện của nàng, là câu chuyện tối mật. Tuyệt đối, nàng phải giữ kín bí mật đó!

Đắn đo một lúc, nàng cắn răng, quyết nhảy xuống làm một cuộc mạo hiểm.

Một nữ nhân vào kỹ viện, lúc đêm tối! Tự nhiên có bao nhiêu người hiện diện trong kỹ viện, thì cả bao nhiêu người đó đều phải lấy làm lạ, nam cũng như nữ.

Vào đây rồi, nàng tránh sao khỏi sự cợt nhả của các con quý sắc, những thứ quý đó càng buông lung sẵn sàng khi nhấp nháp vào người ít nhiều chén rượu.

Vào đây, là phải gặp sự vũ nhục. Biết vậy, nàng vẫn phải vào.

Và người thứ nhất chạm vào nàng, là một tên đồ tể đã say như. Hắn đứng lên mà đôi chân chập choạng, như chực ngã.
Hắn cố bước tới nàng.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Người Khách Kỳ Quái

Người ngồi bên cạnh hần lồi hần xuống bảo:

- Đừng. Nữ nhân đó không phải thứ dễ trêu đùa. Đồ tế hừ một tiếng:

- Tại sao?

Người bên cạnh đáp: - Nàng có chủ bao. Đồ tế bửu môi: - Ai?

Người bên cạnh buông gọn: - Vạn Mã Đường Đồ tế như quả cầu đang phòng to, vụt xì hơi xẹp lép.

Nữ nhân là dì ba.

Dì ba ngẩng cao mặt bước vào, miệng cười mỉm, vờ như chẳng nghe chung quanh người ta xì xào bàn tán, chẳng thấy ai nhìn bà.

Người ta nhìn bà với ánh mắt quá sỗ sàng, thứ ánh mắt cời trần truồng y phục của nữ nhân để tìm những bộ phận mà họ mơ thấy.

Trước những ánh mắt đó thì dù sao bà cũng mất tự nhiên ít nhiều, cũng may là bà trấn định được tâm tư nên không mất đi cái vẻ ung dung của con người đặc ý trên địa vị.

Rồi Tiêu Biệt Ly gọi bà.

Lão cười nhẹ thốt:

- Trầm Tam Nương cũng đến đây nữa sao? Đúng là một người khách kỳ quái của lão phu.

Bà bước tới, hỏi:

- Tiêu tiên sinh không hoan nghinh tôi?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Lòng thì hoan nghinh song không biểu hiện qua thái độ được. Tam Nương nghĩ xem, lão phu đâu còn đôi chân mà đứng lên đón tiếp.

Trầm Tam Nương thốt:

- Tôi đến đây là muốn tìm người.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Tìm lão phu?

Trầm Tam Nương đáp:

- Nếu tìm tiên sinh thì tôi phải đến lúc vắng người chứ.

Tiêu Biệt Ly thấp giọng:

- Lão phu thì nhất định mong đợi Tam Nương. Bởi đôi chân đâu còn mà phải sợ ai bẻ gãy.

Cả hai cùng cười.

Cả hai đều biết đối tượng là một con hồ ly tinh. Hai con hồ ly đang đấu trí với nhau.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Thúy Bình có mặt chứ?

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Tam Nương tìm nàng?

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Phải.

Tiêu Biệt Ly thở ra:

- Tại sao cả nam nhân lẫn nữ nhân, ai ai cũng tìm nàng ấy?

Trầm Tam Nương thốt:

- Tôi không dễ giặc được. Đêm buồn nên muốn gặp nàng đàm đạo giải muộn.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Rất tiếc. Tam Nương đến quá muộn.

Trầm Tam Nương cau mày:

- Không lẽ nàng giữ khách trong phòng?

Tiêu Biệt Ly gãi đầu:

- Một người khách rất đặc biệt.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Đặc biệt làm sao?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Nghèo. Nghèo đến độ không còn có thể nghèo hơn nữa.

Trầm Tam Nương mỉm cười:

- Nàng cũng tiếp cả khách nghèo nữa sao?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão phu cũng muốn ngăn chặn khách song rất tiếc đánh thì không thắng nổi mà chạy thì cũng không chạy nhanh bằng khách.

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Tiên sinh không dối tôi chứ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Trên đời này phỏng có mấy kẻ dối được với Tam Nương.

Trầm Tam Nương cười hì hì:

- Người khách đó là ai?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Diệp Khai.

Trầm Tam Nương cau mày:

- Diệp Khai?

Tiêu Biệt Ly điểm một nụ cười:

- Đương nhiên là Tam Nương không nhận ra y nhưng y vừa đến đây chưa tròn hai ngày mà có khối người biết mặt y rồi.

Trầm Tam Nương cười tươi, nụ cười thật hấp dẫn. Nhưng trong ánh mắt ẩn ước có sát khí chớp ngời.

Rồi bà nghe lỗ mũi cay cay...

Sau đó thì sát khí tan biến liền.

Bởi bà vừa thấy một bóng người. Người này có lối mở cửa ồ ạt. Một tiếng bình vang mạnh. Cửa bật tung, một thân hình hộ pháp xuất hiện.

oOo

Công Tôn Đoạn bước những bước dài tiến vào. Tay đặt nơi đốc đao, mặt lộ sắc giận. Trong những phút giây như thế này, người ta mới thấy y dữ hơn một hung thần.

Trầm Tam Nương ngừng thở.

Tiêu Biệt Ly thở dài, lẩm nhẩm:

- Người đáng đến lại không đến. Chỉ đến những kẻ không đáng đến.

Lão cầm lên một quân bài rồi từ từ đặt xuống, đoạn lắc đầu tiếp:

- Đêm qua mưa to, đường xá lầy lội, người vô tư hẳn không ham xuất ngoại tí nào.

Mưa ban ngày chứ đâu có mưa đêm? Sao lão nói mưa đêm?

Cái tiếng phong vũ của lão có hàm ý sâu xa gì?

Công Tôn Đoạn vụt quát:

- Lại đây!

Trầm Tam Nương khẽ cắn môi hỏi:

- Ông bảo ai lại?

Công Tôn Đoạn cộc lốc:

- Người.

Gã đồ tể nhảy xồm lên. Người bên cạnh không kịp giữ gã lại nên gã đã lướt tới Công Tôn Đoạn rồi.

Gã quát:

- Nói chuyện với thái thái hay tiểu thơ mà tại sao người ngang tàng thế.

Liệu hồn đấy, ta...

Công Tôn Đoạn hoành tay, một tiếng bịch vang lên, cắt đứt câu nói của gã.

Thân hình gã tung bổng lên không, bay qua bàn, chạm vào tường. Tiếp nối là một tiếng bình, gã rơi xuống chân tường, trào máu miệng, tét xương đầu.

Gã cân nặng ít nhất cũng trăm cân thế mà Công Tôn Đoạn hất gã như hất quả

cầu.

Công Tôn Đoạn không buồn nhìn gã Đồ tể, y nhìn thẳng vào mặt Trầm Tam Nương gằn từng tiếng:

- Nghe ta hỏi, người xuất ngoại để làm gì?

Trầm Tam Nương cắn môi, cuối cùng cúi đầu đáp:

- Tôi muốn tìm một người.

Công Tôn Đoạn quát:

- Tìm ai?

Trầm Tam Nương hỏi lại:

- Có quan hệ gì đến ông?

Công Tôn Đoạn hừ lạnh:

- Đi theo ta, rồi muốn nói gì thì tự do nói.

Công Tôn Đoạn đi trước, bước những bước dài và nhanh.

Trầm Tam Nương có vẻ miễn cưỡng theo sau, vất vả quá.

Thế thuật khinh công siêu việt của bà đâu? Vừa rồi bà xử dụng một thân pháp tinh diệu quá mà.

Chẳng lẽ bà quên ngón nghề cao tuyệt của bà?

Ra đến đường, gặp đoạn vắng, Công Tôn Đoạn đáp câu hỏi của bà:

- Việc của Mã Không Quần là việc của Công Tôn Đoạn, người biết chưa.

Không một ai được làm gì để nhục cho lão.

Trầm Tam Nương cãi:

- Tôi làm gì mà ông nói là gây nhục cho lão ta?

Công Tôn Đoạn cao giọng:

- Việc người vừa làm đó.

Trầm Tam Nương thở dài:

- Tôi chỉ muốn đi tìm một vài nữ nhân đàm đạo giải khuây, vậy mà cũng cho là làm nhục lão được à? Ông đừng quên tôi là nữ nhân. Nữ nhân tìm nữ nhân cũng không được dao?

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Người tìm ai?

Trầm Tam Nương đáp:

- Thúy Bình cô nương.

Công Tôn Đoạn gằn giọng:

- Nàng ấy không phải là nữ nhân suông. Nàng ấy là con điếm.

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Điếm? Con điếm mà ông gọi được nàng không? Nàng chịu tiếp ông không?

Công Tôn Đoạn quay mình, tung một quyền vào bụng bà ta. Bà không né tránh cũng không phản ứng.

Hứng một quyền vào bụng, bà cong úp thân hình xuống, loạng choạng, chân lùi bảy tám bước, rồi ngồi phệt xuống đường.

Kế đó bà ói mữa, mữa toàn nước chua trong bao tử.

Công Tôn Đoạn bước tới chụp tóc bà, nhắc bổng bà lên, cao giọng thốt:

- Ta biết người cũng là một con điếm. Song trước kia người muốn bán mình cho ai thì tùy. Chứ bây giờ thì không được.

Trầm Tam Nương cắn răng, cổ nhả nạt, lệ thảm tuôn tràn, giọng bà rung rung:

- Ông... ông muốn làm gì tôi?

Công Tôn Đoạn gằn mạnh:

- Ta hỏi câu nào, người đáp câu đó, đáp đúng sự thật. Biết chưa?

Trầm Tam Nương chưa nói. Công Tôn Đoạn đã hoành tay, chặt sống tay vào hông

bà.

Bà co rúm người lại, lệ thảm lại tuôn tràn.

Công Tôn Đoạn quát: - Người hiểu chưa?

Trầm Tam Nương gật đầu.

Công Tôn Đoạn hỏi: - Người rời nhà từ lúc nào?

Trầm Tam Nương đáp:

- Mới đây thôi.

Công Tôn Đoạn tiếp:

- Ra khỏi nhà là đi ngay đến đây?

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Công Tôn Đoạn tiếp:

- Gặp con điếm Thúy Bình chưa?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Chưa.

Công Tôn Đoạn hừ một tiếng:

- Tại sao chưa?

Trầm Tam Nương đáp:

- Vì nàng đang tiếp khách.

Công Tôn Đoạn hỏi:

- Có tìm ai khác không? Có đi đến nơi nào khác không?

Trầm Tam Nương lắc đầu.

Công Tôn Đoạn quát:

- Thật vậy?

Y lại vung quyền, lần này y chọn chỗ có thịt nhiều hơn xương.

Một tiếng bịch vang lên. Y điểm một nụ cười. Chùng như y thích nghe loại âm thanh đó.

Trầm Tam Nương kêu lên:

- Tôi nói không. Không gặp ai khác, không đến nơi nào khác.

Công Tôn Đoạn nhìn bà, ánh mắt chớp hung quang. Tay quyền vẫn nắm chặt, chờ vung ra.

Trầm Tam Nương đột nhiên nhào tới, hai tay quàng quanh cổ Công Tôn Đoạn, hai chân kẹp sát hông y, rồi bà vừa khóc vừa gào:

- Nếu người thích đánh ta thì đây, người đánh đi. Người cứ đánh chết ta đi.

Bà ghì mạnh hơn, ngực áp sát ngực y, mượn cái thế dây dựa để chà sát ngực bà vào ngực y, cho đôi núm hoa cồm cộm chọc nhột y. Đồng thời đôi chân bà rà lên rà xuống nơi hông y.

Cảm giác rờn rợn chuyển khắp mình. Trong khi đó Công Tôn Đoạn lại nghe hơi thở nóng nóng và phều phào của Trầm Tam Nương phớt phớt nơi cổ. Trầm Tam Nương lại tựa đầu lên vai y, khóc rấm rứt, vừa khóc vừa rên rĩ:

- Ta biết là người thích đánh ta lắm mà. Đánh đi. Đánh cho ta chết ngay đi.

Hai bàn tay đang nắm chặt, mười ngón từ từ lơi ra, cuối cùng Công Tôn Đoạn xuôi lơ luôn hai tay.

Niềm phẫn nộ nơi ánh mắt của y cũng tan biến luôn.

Kế đó hơi thở của y bắt đầu dồn dập, thô bạo.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Đánh đi. Đánh chết ta cũng chẳng sao. Nếu còn sống sót, ta nhất định không tố cáo với ai biết về sự tình này.

Công Tôn Đoạn bắt đầu rung người. Không ai tưởng con người hộ pháp đó lại có thể run được.

Y bị kích động mạnh.

Càng run người, y càng để lộ những cái vụng về trong thái độ. Cái vụng về của dục vọng, càng vụng về càng hấp tấp luống cuống...

Nhưng y vùng mình lên, cố lấn át cơn dục vọng. Sợ chậm trễ là can đảm tiêu tan luôn, y tung mạnh một quyền vào bụng Trầm Tam Nương.

Bà ngã ngửa người nằm trên mặt đường.

Công Tôn Đoạn nhổ một bãi nước bọt xuống mặt bà. Đoạn y quay mình đi tìm con ngựa.

Y tự hận chứ không hận Trầm Tam Nương, hận mình không đủ cương quyết cự tuyệt sự dụ hoặc, lải không dám tiếp thọ sự hiến dâng đó.

Trầm Tam Nương lau khô lệ. Chỗ bị Công Tôn Đoạn đánh bắt đầu rên đau. Thế nào rồi qua đêm nay, chỗ đó cũng phải sưng lên bầm tím.

Bàn tay của Công Tôn Đoạn mạnh như chiếc sừng trâu, quật cây cối cũng phải gãy xuống thì huống chi là xác thịt con người.

Tuy nhiên bà không buồn, không hận. Bởi bà biết chẳng bao giờ Công Tôn Đoạn đem sự tình này tiết lộ với ai. Bà không muốn Vạn Mã Đường biết bà có ra khỏi phòng trong đêm nay.

Hiện tại chỉ có mỗi một người biết được sự bí mật của bà.

Người đó là người nấp trên nóc nhà nghe trộm câu chuyện của bà và bà đã đuổi theo, song không theo kịp.

Người đó là ai?

Phải là Diệp Khai chăng?

Bà hy vọng người đó là Diệp Khai. Bởi một người có nhiều bí mật thì không khi nào nghe lọt bí mật của người khác mà tiết lộ ra ngoài.

Bà tin chắc có cách uy hiếp Diệp Khai, bắt buộc chàng phải im lặng. Cho nên bà hy vọng người đó là chàng.

Trong một gian phòng kín, một đôi nam nữ đang đối thoại với nhau. Nữ:

- Công tử có phải là Diệp Khai thật sự không?

Nam:

- Tại hạ không thể là Diệp Khai à?

Nữ:

- Nhưng Diệp Khai là con người như thế nào?

Nam:

- Là một nam nhân nghèo không tưởng nổi, thông minh không tưởng nổi, đối với nữ nhân có thủ đoạn vụn vặt không tưởng nổi.

Nữ:

- Công tử quen bao nhiêu nữ nhân?

Nam:

- Cô nương đoán thử xem.

Nữ:

- Họ như thế nào?

Nam:

- Tất cả đều không tốt song đối với tại hạ thì lại không xấu.

Nữ:

- Họ ở những địa phương nào?

Nam:

- Địa phương nào cũng có. Bình sinh tại hạ rất sợ cái cảnh ngủ một mình. Cảnh đó vô vị như tự mình gầy cuộc cờ chơi với mình.

Nữ:

- Không ai chiếu cố đến công tử à?

Nam:

- Tại hạ tự chiếu cố lấy mình còn không kham thì người khác chiếu cố làm sao

nổi.

Nữ:

- Gia đình không có ai khác?

Nam:

- Chưa có gia đình riêng, không có gia đình chung.

Nữ:

- Thế công tử từ đâu đến?

Nam:

- Từ các nơi vừa rời đi.

Nữ:

- Để đến các nơi muốn đến?

Nam:

- Lần này thì cô nương đoán trúng.

Nữ:

- Có khi nào công tử nói chuyện quá khứ với ai không?

Nam:

- Không bao giờ.

Nữ:

- Hẳn là công tử có nhiều bí mật cần dấu diếm người ngoài.

Diệp Khai ngồi lên bên cạnh nàng, nhìn nàng một lúc.

Trong ánh sáng mờ lung của ngọn đèn, chàng thấy gương mặt nàng trắng xanh, môi mệ. Đôi mắt của nàng rất to.

Bỗng chàng thốt:

- Tại hạ chỉ có một một sự bí mật.

Thúy Bình mở to mắt hơn hỏi:

- Bí mật gì?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ sống chín ngàn bảy trăm năm, tu luyện từ hồ ly biến thành hình người.

Chàng nhảy xuống giường, xỏ chân vào giày, khoác áo, đoạn bước ra.

Thúy Bình cắn môi, nhìn theo sau bóng chàng bước đi. Sau đó nàng dùng lực đập mạnh tay xuống chiếc gối. Hy vọng chiếc gối là Diệp Khai.

Toà tiểu viện nhỏ im phăng phắt. Nhưng trên gác nhỏ, đèn đốt sáng. Tiêu Biệt Ly đang ở trên gác.

Lúc ở trên gác, lão ta làm những gì?

Trên đó có những quân bài cho lão mê mê chẳng? Hay có một nữ nhân nào bí

mật?

Dù sao thì Diệp Khai cũng nhận thấy ở lão có cái gì vừa thú vị, vừa bí mật.

Nơi cửa sổ gác, bỗng có một bóng người xuất hiện.

Ba bóng chứ không phải chỉ một bóng. Cả ba bóng cùng đứng trước ngọn đèn. Đèn rọi bóng họ nơi cửa sổ. Ba bóng vừa hiện ra rồi biến mất.

Lạ chưa. Trên đó có những ba người. Một là Tiêu Biệt Ly, cái đó thì chắc rồi, còn hai bóng kia?

Diệp Khai chớp mắt.

Chàng hết sức khó khăn để dẫn tính hiếu kỳ. Cái kỹ viện với căn gác nhỏ cách nhau không xa lắm. Chàng cột chặt tà áo, đoạn phi thân vút qua đó.

Quanh bốn phía gác đều có lan can, lối kiến trúc như một toà tiền đình.

Chân vừa chấm lan can, chàng nhún mình đu lên mái nhà.

Chân móc vào mái nhà, đầu thòng xuống, chàng nhìn vào trong căn gác.

Chính giữa có một cái bàn tròn.

Trên bàn có rượu và thức ăn.

Người ngồi đối diện với vọng cửa là Tiêu Biệt Ly. Người thứ hai mặt y phục rất hoa lệ, gần như xa xỉ, bàn tay cầm đĩa có đeo ba chiếc nhẫn hình dáng cực kỳ quái dị. Ba cái đó dường tượng như ba ngôi sao. Người đó đúng là một lão gù.

Đèn trong căn gác không sáng lắm. Rượu và thức ăn thì thật là hảo hạng. Người gù mặc y phục hoa lệ đang nâng chén rượu. Tiêu Biệt Ly cười hỏi:

- Rượu thế nào?

Người gù đáp: - Rượu thì thường thôi còn chén thì khá lắm.

Xem ra cái lão này còn sành hưởng thụ hơn cả Tiêu Biệt Ly. Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Ta biết là khó mà làm cho các hạ vừa lòng lắm. Ta đã nhờ người xuôi tận miền nam, cố tìm cho được cái thứ Bồ Đào Tửu chân chính gốc Ba Tư. Không ngờ bao nhiêu công khó chỉ được các hạ đánh giá bằng một tiếng "thường".

Người gù đáp:

- Bồ Đào tửu của Ba Tư có đến mấy loại, loại này là loại thường thôi.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Sao các hạ không mang theo một ít, thuộc loại tốt.

Người gù thốt:

- Tại hạ định mang theo đây chứ, song lúc sắp sửa ra đi thì có việc phát sinh, thành ra quá vội vàng mà không kịp nghĩ đến rượu.

Thì ra họ có ước hẹn với nhau trước.

Diệp Khai thích hú vô cùng. Chàng không tưởng là gặp Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh tại căn gác nhỏ này.

Có ai ngờ Đình Cầu Cảnh ẩn mình tại đây. Hơn thế lại có ước hẹn với Tiêu Biệt Ly. Lão ta và Tiêu Biệt Ly âm mưu với nhau đối phó với Vạn Mã Đường.

Tại sao lại có các vụ chuyên chở quan tài?

Diệp Khai hy vọng nghe Tiêu Biệt Ly hỏi Đình Cầu Cảnh, lúc lão ấy sắp sửa ra đi thì việc gì đã phát sinh.

Nhưng Tiêu Biệt Ly đã chuyển hướng câu chuyện sang đề tài khác:

- Dọc đường đến đây các hạ có gặp một nữ nhân nào cực kỳ diễm lệ chẳng?

Đình Cầu Cảnh lắc đầu:

- Không. Mấy lúc gần đây chừng như nữ nhân diễm lệ mỗi ngày một hiếm.

Tiêu Biệt Ly cười mỉm:

- Cái đó có lẽ tại vì các hạ mỗi ngày một giảm hứng thú đối với nữ nhân.

Đình Cầu Cảnh thốt:

- Nghe nói ở đây các hạ có một nữ nhân vào hạng khá. Đúng vậy chứ?

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Nào chỉ khá mà thôi. Phải nói là tuyệt mới được.

Đình Cầu Cảnh chau mày:

- Có vưu vật như vậy mà sao các hạ không gọi ra đây cùng uống rượu với bọn ta?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Hai hôm nay không gọi được nàng đâu.

Đình Cầu Cảnh trầm giọng:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vì nàng đã có người rồi. Người đó chiếm trọn con tim của nàng.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Ai?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Con người có hấp lực làm say mê nữ nhân đương nhiên không nhiều.

Đình Cầu Cảnh gật đầu:

- Lão bình sinh không thích đồng ý với ai nhưng bây giờ lão đồng ý.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Người đó lắm lúc xem như ngu ngốc nhất đời.

Đình Cầu Cảnh ạ lên một tiếng:

- Thế a!

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Y dám bỏ chần ên nệm ấm để đi nằm điểm cỏ cầu sương. Y dám bỏ cao lương mỹ vị để sống qua ngày bằng cách hớp gió làm no.

Diệp Khai khoan khoái vô cùng. Vô luận nam nhân nào, nghe kê khai bình luận mình như vậy về phương diện nữ sắc thì nam nhân đó phải khoan khoái cực độ.

Tuy nhiên có một câu không làm cho chàng sung sướng lắm.

Cái đó mường tượng ám chỉ chàng bị bỏ rơi, bị phụ bạc. Chàng là người bị bỏ rơi của một nữ nhân vừa gặp mới nới cũ.

Hơn thế, chàng bị ví như một tên tiểu trộm.

Nhưng luận vì hiện tình thì câu nói ám chỉ đúng trường hợp chàng rời căn phòng ấm áp của Thúy Bình để đến đây hít gió, nghe trộm.

Thế ra Tiêu Biệt Ly đã phát hiện ra chàng rồi sao.

Vừa lúc đó, Tiêu Biệt Ly ngẩng mặt lên, nhìn về phía cửa sổ, cười nhẹ.

Đình Cầu Cảnh cũng buông chén rượu, chuẩn bị bàn tay với một tư thế kỳ quái.

Diệp Khai biết bị lộ rồi nên bật cười lớn, thốt:

- Chủ nhân uống rượu bên trong để cho khách ở ngoài hớp gió. Chủ nhân như vậy quả thật là ác. Àùc quá.

Chàng buông mình xuống, đẩy cánh cửa sổ, nhảy vào.

Trên bàn chỉ có hai bộ chén đĩa.

Vừa rồi rõ ràng là chàng thấy ba bóng người. Thế người thứ ba biến đi đâu?

Người đó là ai? Chẳng lẽ lại là Vân Tại Thiên?

Nếu là gã thì tại sao lại chuồn đi?

Gian gác này bài trí rất trang nhã. Đồ vật đều được đặt trong tầm tay, với tay ra là lấy được.

Tiêu Biệt Ly với tay lấy một chiếc chén ngọc nơi kệ ở bên cạnh, cười thốt:

- Tại hạ quen tánh lười mất rồi. Vả lại mình là người tàn phế nên cố tránh những cửa động không cần thiết.

Diệp Khai khẽ thở dài:

- Lười như Tiêu huynh thì cũng nên lười. Một tật lười đầy thú vị.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Câu nói đó đáng giá một chén rượu đó. Thứ rượu Bồ Đào thành gốc Ba Tư,

Diệp Khai nheo mắt:

- Rất tiếc chỉ là một loại Bồ Đào thường thôi.

Chàng vừa nâng chén vừa cười, nhìn sang Đinh Cầu Cảnh, tiếp:

- Lần trước gặp tiên sinh, vì vội vã nên thất lễ chào mừng, vậy xin tha thứ.

Đinh Cầu Cảnh trầm gương mặt, lạnh lùng thốt:

- Các hạ không thất lễ, khỏi phải chịu lỗi.

Diệp Khai tiếp:

- Bất quá đối với con người hiểu rành rượu và nữ nhân thì tại hạ rất mực tôn kính.

Đinh Cầu Cảnh chột đổi sắc mặt:

- Tiêu lão bản vừa rồi chỉ nói sai một việc.

Diệp Khai kêu khẽ:

- A.

Đinh Cầu Cảnh tiếp:

- Chẳng những các hạ có thủ đoạn đối với nữ nhân mà đối với nam nhân, các hạ cũng là tay có hạng.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Cái đó cũng còn tùy đối tượng. Xem nam nhân đó có là chân chánh một nam nhân hay không. Gần đây cái số nam nhân chân chánh ngày càng giảm thiểu.

Đình Cầu Cảnh bật cười.

Lúc đó Diệp Khai mới cạn chén rượu. Uống xong, chàng nhận ra là những lời khách sáo tâng bốc cũng đã được nói xong rồi.

Bây giờ phải nói gì kế tiếp?

Chàng từ từ ngồi xuống, ngồi vào chiếc ghế đáng lẽ phải dành cho người chủ thứ

Làm sao hỏi cho rõ về người thứ ba đó? Phải nói cách nào cho họ chịu tiết lộ bí

ba.

mật?

Chàng cũng có kỹ thuật khơi dòng tâm tư của đối tượng. Hiện tại, chàng đang soát lại xem các kỹ thuật đó có cần tu chỉnh lại điểm nào hay không.

Đang lúc chàng trầm ngâm thì Đình Cầu Cảnh thốt:

- Tại hạ biết là các hạ có điều muốn hỏi nơi tại hạ lắm.

Lão cười miệng song mắt lại chẳng có ý cười. Lão từ từ tiếp:

- Các hạ nhất định muốn hỏi: tại sao tại hạ lại đến địa phương này. Tại sao chuyên chở một số quan tài như vậy? Tại sao quen biết Tiêu lão bản. Cùng với Tiêu lão bản thương lượng việc gì.

Diệp Khai phát hiện ra Đình Cầu Cảnh là con người khó đối phó hơn chàng tưởng.

Đình Cầu Cảnh trầm giọng:

- Tại sao các hạ không hỏi?

Diệp Khai hỏi lại:

- Hỏi mà có ích chi chẳng?

Đình Cầu Cảnh lạnh lùng:

- Chẳng có ích lợi gì cả.

Diệp Khai tiếp:

- Cho nên tại hạ không hỏi.

Đình Cầu Cảnh thốt:

- Dù vậy, tại hạ có thể cho các hạ biết được một vài việc.

Diệp Khai chớp mắt:

- A.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Người ta đồn toàn thân tại hạ, nơi nào cũng có chứa ám khí. Các hạ có nghe nói

chứ?

Diệp Khai gật đầu:

- Có nghe.

Đình Cầu Cảnh tiếp:

- Lời đồn trên giang hồ khó tin lắm. Song về những gì liên quan đến tại hạ thì phải kể là ngoại lệ.

Diệp Khai hỏi:

- Nghĩa là tin được? Trong mình các hạ nơi nào cũng có ám khí.

Đình Cầu Cảnh gật đầu:

- Phải.

Diệp Khai chớp mắt:

- Bao nhiêu loại?

Đình Cầu Cảnh đáp:

- Hai mươi ba loại.

Diệp Khai kêu lên:

- Nhiều thế? Bao nhiêu loại độc?

Đình Cầu Cảnh mỉm cười:

- Mười ba loại. Bởi có lúc tại hạ thấy cần phải để cho một vài người sống sót.

Diệp Khai lại hỏi:

- Người ta nói trong một lúc, các hạ có thể phát xuất bảy tám thứ ám khí bất đồng dạng, có đúng vậy không?

Đình Cầu Cảnh đáp:

- Bảy loại cùng một lượt.

Diệp Khai thở dài:

- Thủ pháp nhanh như thế là cùng.

Đình Cầu Cảnh lắc đầu:

- Còn có người nhanh hơn tại hạ.

Diệp Khai trố mắt:

- Ai?

Đình Cầu Cảnh cười nhẹ:

- Ngồi bên cạnh các hạ đó. Tiêu lão bản đó.

Tiêu Biệt Ly điểm nhẹ một nụ cười, rồi lại thở dài thốt:

- Một kẻ vừa lười vừa tàn tật, nếu không luyện một môn ám khí thì còn sống al2m sao được?

Diệp Khai thở ra, lộ vẻ đồng tình:

- Đúng vậy.

Đình Cầu Cảnh tiếp:

- Các hạ có biết lão ta dấu ám khí ở đâu chẳng?

Diệp Khai đáp:

- Trong chiếc nạng sắt.

Đình Cầu Cảnh gật gù:

- Nhãn lực khá đấy. Nhưng trừ nơi đó, còn ở đâu nữa?

Diệp Khai trố mắt:

- Còn ở nơi khác nữa sao?

Đình Cầu Cảnh thốt:

- Bất quá ở nơi khác có tám loại thôi. Cùng một lượt, lão có thể phát xuất chín loại đó nhé.

Diệp Khai tán:

- Tìm được một người có tài phóng ám khí ngang ngửa với hai vị thôi cũng là việc khó khăn như tìm kim đáy bể.

Đình Cầu Cảnh điềm nhiên:

- Mò kim đáy bể thì còn hy vọng thấy chứ tìm kẻ phóng ám khí ngang ngửa bọn tại hạ thì đừng hòng gặp trên cõi đời này.

Diệp Khai thở ra:

- Không ngờ hôm nay tại hạ có cái đại vinh hạnh ngồi giữa hai tay xử dụng ám khí vô song trên đời.

Đình Cầu Cảnh gật đầu:

- Một cơ hội hi hữu đó. Cho nên tốt hơn là các hạ hãy ngồi yên, bởi vì nếu các hạ nhút nhít một chút thôi là ít nhất cũng có mười sáu loại ám khí bắn vào mình.

Lão trầm gương mặt tiếp:

- Tại hạ bảo chúng là trên thế gian này, bất cứ nhân vật nào cũng không né tránh được mười sáu loại ám khí cùng phóng một lượt, trong khoảng cách này.

Diệp Khai cười khô:

- Tại hạ tin như vậy.

Đình Cầu Cảnh lại tiếp:

- Cho nên, vô luận tại hạ hỏi gì thì tốt hơn hết là các hạ phải đáp ngay.

Diệp Khai lại thở dài:

- Cũng may là tại hạ thuộc hạng người không có bí mật nào không thể nói ra.

Đình Cầu Cảnh trầm giọng:

- Vậy là tốt.

Lão lấy trong ống tay áo ra một quyển sổ, mở trang đầu ra hỏi:

- Các hạ họ Diệp tên Khai?

Diệp Khai đáp:

- Phải.

- Các hạ thuộc chữ Hổ?

- Phải.

- Các hạ sinh trong vùng phụ cận địa phương này?

- Phải.

- Nhưng các hạ ly lương từ thuở ấu thơ?

- Phải.

- Năm lên mười bốn tuổi, các hạ ở tại một đạo quán trên Huỳnh Sơn?

- Phải. Tại hạ ở đó từ lúc nhỏ đến năm mười bốn tuổi.

- Các hạ vốn luyện kiếm pháp phái Huỳnh Sơn. Sau lại hạ sơn, lưu lãng trên giang hồ, học lén nhiều loại võ công. Đến năm mười sáu tuổi lại cạo đầu làm hòa thượng, vào Thiếu Lâm Tự học Phục Hổ Quyền pháp? - Phải.

- Sau các hạ lại đến kinh thành, gia nhập một tiêu cục trong một thời gian, cờ bạc thua sinh ra nợ nần nên bắt buộc phải ly khai?

- Phải.

- Tại Giang Nam, vì một nữ nhân tên Tiểu Bắc Kinh mà các hạ giết Tam Hùng nhà họ Cái. Do đó phải trốn vào trung thổ?

- Phải.

- Trong hai năm sau này, tợ hồ các hạ đi khắp hai miền Nam Bắc đại giang. Đến nơi nào cũng sinh lăm thị phi, tạo cho mình một cái danh không nhỏ.

Diệp Khai thờ dài cười khổ:

- Sự việc của tại hạ, hai vị hiểu rành quá, rành hơn cả chính tại hạ nhiều. Các vị còn hỏi làm chi nữa.

Đình Cầu Cảnh chớp mắt nhìn chàng hỏi:

- Vấn đề chính yếu là đây. Vì lẽ gì các hạ đến địa phương này?

Diệp Khai đáp:

- Nếu tại hạ đáp là lá rụng về cội, bởi nơi đây là quê hương của tại hạ thì đương nhiên tại hạ phải trở lại thăm qua, nên tại hạ nói như thế thì các vị có tin không?

Đình Cầu Cảnh lắc đầu:

- Không.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Đình Cầu Cảnh buông gọn:

- Vì người vốn có cốt khí của một lãng tử.

Diệp Khai thở dài:

- Nếu tại hạ nói rằng trừ cái địa phương quý quái này ra thì tại hạ không còn một nơi nào khác dung thân, các hạ có tin không?

Đình Cầu Cảnh đáp:

- Cái đó nghe ra cũng có lý.

Lão dờ quyển sổ ra hỏi tiếp:

- Một vụ kiếm bạc cuối cùng của các hạ là cái vụ lừa một lão già ở đất Quan Đông, lấy một túi hạt đậu vàng...

Diệp Khai cười mỉm:

- Tại hạ bình sinh rất ghét đậu, cho nên dù là đậu bằng vàng thì tại hạ cũng chẳng giữ. Cho nên túi hạt đậu bằng vàng vừa qua tay là tại hạ cho nó đi luôn.

Đình Cầu Cảnh vụt trầm giọng hỏi:

- Không ai mời các hạ đến đây?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không.

Đình Cầu Cảnh tiếp:

- Các hạ biết là nơi đây ít có cơ hội giúp các hạ kiếm ra tiền chẳng?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ thấy điều đó.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Thế các hạ chuẩn bị lối sống bằng cách nào?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ chưa thấy được một cư dân nào ở địa phương này chết đói.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Giả như các hạ biết được có một địa phương mà nơi đó các hạ có thể kiếm ra hằng vạn lượng bạc thì các hạ có đến chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Bởi vì biết đâu ở đây tại hạ lại có cơ hội phát tài.

Đình Cầu Cảnh chớp mắt:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ nhận thấy ở đây người ta bắt đầu cần dùng đến mẫu người như tại hạ.

Đình Cầu Cảnh hừ một tiếng:

- Mẫu người của các hạ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Một người có võ công không kém lắm song lại có cái miệng rất kín nên có ai bỏ tiền ra mà dùng thì chắc chắn là không thất vọng.

Đình Cầu Cảnh trầm ngâm một lúc, đôi mắt sáng lên từ từ, rồi cao giọng hỏi:

- Giết một người thì các hạ định giá bao nhiêu tiền?

Diệp Khai ung dung đáp:

- Cái đó còn tùy người mà tại hạ giết.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Cứ kể như giết một người có cái giá cao nhất.

Diệp Khai buông ngay:

- Ba vạn lượng bạc.

Đình Cầu Cảnh gật đầu:

- Được. Tại hạ trao trước một vạn, còn hai vạn sẽ trao sau khi xong việc.

Đến lượt Diệp Khai sáng mắt hỏi:

- Giết ai? Phó Hồng Tuyết?

Đình Cầu Cảnh cười lạnh:

- Hẳn đâu xứng với cái giá đó.

Diệp Khai hỏi:

- Thế thì ai?

Đình Cầu Cảnh đáp:

- Vạn Mã Đường.

Tiêu Biệt Ly ngồi đó tỉnh bơ, mừng tượng nghe cả hai bàn chuyện trên trời dưới đất, không mảy may liên quan đến lão.

Đình Cầu Cảnh nhìn Diệp Khai không chớp mắt. Bàn tay đeo nhẫn có một tư thế cổ quái.

Diệp Khai cuối cùng thở dài mấy tiếng, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Thì ra các vị muốn giết Vạn Mã Đường. Thì ra chính là các vị.

Đình Cầu Cảnh bĩu môi:

- Các hạ không nghĩ đến?

Diệp Khai lắc đầu:

- Lão ấy với các vị có cừu hận gì? Tại sao các vị muốn giết lão?

Đình Cầu Cảnh lạnh lùng:

- Các hạ nên minh bạch điều này: là hiện tại chính tại hạ hỏi chứ không phải các hạ hỏi.

Diệp Khai lại thở dài:

- Tại hạ minh bạch.

Đình Cầu Cảnh hỏi:

- Các hạ có muốn ba vạn lượng bạc xài chơi không?

Diệp Khai không đáp.

Chàng cần gì đáp, chỉ cần chìa tay ra là đủ lắm rồi.

Hai mươi tấm ngân phiếu, mỗi tấm là một ngàn lượng. Diệp Khai trở mắt:

- Hai vạn lượng?

Đình Cầu Cảnh gật đầu:

- Phải.

Diệp Khai mỉm cười: - Các hạ rộng rãi quá. Đình Cầu Cảnh lắc đầu: - Không phải rộng rãi mà là cẩn thận.

Diệp Khai cau mày:

- Cẩn thận?

Đình Cầu Cảnh thốt: - Một mình các hạ không giết nổi Vạn Mã Đường. Diệp Khai à lên một tiếng. Đình Cầu Cảnh tiếp: - Một vạn phần các hạ. Một vạn, các hạ tìm viện thủ. Diệp Khai hỏi: - Ở địa phương này làm gì có kẻ đáng giá đó. Đình Cầu Cảnh hừ một tiếng: - Tự các hạ hiểu lấy.

Diệp Khai chớp chớp mắt: - Các hạ muốn tại hạ kêu gọi đến oht? Đình Cầu Cảnh không đáp.

Thế là lão mặc nhận.

Diệp Khai hỏi: - Làm sao các hạ biết là tại hạ mua chuộc được hẳn? Đình Cầu Cảnh hỏi lại: - Thế các hạ chẳng phải là bằng hữu của hẳn à?

Diệp Khai lắc đầu:

- Hẳn không có bằng hữu.

Đình Cầu Cảnh thốt: - Với ba vạn lượng bạc, người ta dễ tìm bằng hữu lắm. Diệp Khai cau mày: - Cũng có người không bán mình chứ. Đình Cầu Cảnh buông gọn: - Ít nhất thì các hạ cũng phải thử xem sao.

Diệp Khai hỏi:

- Sao các hạ không tự mình làm thử?

Đình Cầu Cảnh lạnh lùng:

- Nếu các hạ không muốn xài ba vạn lượng bạc thì cứ trao trả lại tại hạ, cũng chưa muộn đâu.

Diệp Khai mỉm cười, đứng lên.

Tiêu Biệt Ly vụt cười nói:

- Uống vài chén rồi hãy đi chứ. Gấp gì?

Diệp Khai vươn cánh tay có xấp ngân phiếu đáp:

- Phải cấp tốc xài một vạn lượng này.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tiền đến tay rồi thì lúc nào xài mà lại chẳng được. Tại sao phải xài cấp tốc?

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu tại hạ không xài hết ngay bây giờ thì chỉ sợ không còn cơ hội xài đến nữa.

Tiêu Biệt Ly nhìn theo bóng Diệp Khai thoát qua cửa sổ. Bỗng lão thở dài thốt: - Một con người thông minh.

Đình Cầu Cảnh phụ họa:

- Đích xác là vậy.

Tiêu Biệt Ly hỏi: - Các hạ tin nhiệm hãn? Đình Cầu Cảnh lắc đầu: - Hoàn toàn không.

Tiêu Biệt Ly chớp chớp mắt: - Cho nên các hạ mới thảo luận giao dịch với hãn. Rồi lão cười, tiếp: - Một cuộc giao dịch cực kỳ đặc biệt.

Một người nghèo rách mồng tơ, bỗng dưng có đến vài vạn lượng bạc thì người đó phải có cảm giác là mình bay bổng tận chín tầng mây.

Nhưng Diệp Khai nghe đôi chân mình vẫn nặng chịch như thường, chẳng có chút gì là phiêu phưởng.

Có lẽ chàng quá mệt mỏi rồi chăng?

Bởi Thúy Bình là một nữ nhân có thừa năng lực làm cho một nam nhân phải mệt đừ, có thể hầu như rời rã.

Hiện tại đèn trong phòng nàng đã tắt, có thể là nàng đã ngủ rồi.

Được nằm bên cạnh nàng, làm một giấc đến trời sáng, hô hấp cái hương vị của nàng, ấp ủ xác thịt mát dịu của nàng thì còn gì thích thú bằng.

Cái cảnh đó quá hấp dẫn làm Diệp Khai khó mà cự tuyệt được.

Chàng trở về đó, nhẹ xô cửa phòng. Cửa phòng chỉ khép hờ thì hẳn là nàng đang chờ chàng.

Aùnh sao mờ mờ chiếu qua cửa sổ, soi hình nàng đang đắp chăn phủ kín đầu. Nàng có vẻ ngủ say.

Diệp Khai cười nhẹ, nhẹ tay nâng một chéo chăn lên.

Bỗng một ánh kiếm chớp lên, một vệt sáng xẹt ngay vào ngực chàng như con độc xà vút thẳngg mình.

Khoảng cách quá gần, hầu như kiếm chớp lên là tới đích ngay.

Bất cứ ai cũng khó hòng thoát khỏi mũi kiếm.

Nhưng Diệp Khai mừng tượng như con chồn thoát chết nhiều lần với những tay săn, như con chim phòng bị kỹ càng, kinh nghiệm có thừa, cảnh giác luôn luôn đề cao cực độ ngay cả lúc ngủ say.

Hông chàng như gãy thành linh, nửa thân trên ngã ngửa về phía hậu.

Ngọn kiếm vút đi, lướt ngang trên ngực chàng.

Thuận đà, Diệp Khai bật người, mình thấp xuống, chân đá hất lên, đá vào cổ tay cầm kiếm.

Người trong chăn đã tung chăn đứng lên, thay vì tiến tới công luôn, lại khua kiếm thành vòng tròn, che phần mặt, đồng thời lao vút mình qua cửa sổ.

Diệp Khai không đuổi theo, cười nhẹ lẩm bẫm:

- Vân Tại Thiên. Ta nhận ra người. Có thoát đi cũng vô ích.

Người đó đang thoát đi, bỗng dừng lại, đứng sững một phút rồi từ từ quay đầu.

Quả nhiên chính là Vân Tại Thiên.

Bàn tay cầm kiếm của gã nổi gân xanh, mắt ngời hung quang, mặt bừng át khí.

Diệp Khai thốt:

- Thì ra người mà người đi tìm chẳng phải là Phó Hồng Tuyết. Cũng chẳng phải là Tiêu Biệt Ly mà chính là Thúy Bình.

Vân Tại Thiên lạnh lùng:

- Ta không thể đến tìm nàng sao?

Diệp Khai đáp:

- Đương nhiên là có thể.

Chàng cười tiếp:

- Một nam nhân như ngươi, có đi tìm một nữ nhân thì thiết tưởng cũng là việc thông thường. Nhưng tại sao ngươi đối ta?

Vân Tại Thiên chớp mắt, chột cười khan:

- Ta sợ ngươi ghen.

Diệp Khai cười lớn:

- Kẻ ghen chính là ngươi chứ đâu phải ta.

Vân Tại Thiên trầm ngâm một lúc, bỗng hỏi:

- Nàng đâu?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mỹ Nhân Thần Bí

Diệp Khai thốt:

-Không biết!

Vân Tại Thiên hỏi nhanh:

- Thế người không thấy nàng?

Diệp Khai đáp:

- Lúc ta đi ra, thì nàng còn tại phòng.

Vân Tại Thiên biến sắc:

- Nhưng lúc ta đến, nàng biến đâu mất dạng!

Diệp Khai cau mày:

- Có lẽ nàng đi tìm nam nhân! ...

Vân Tại Thiên chặn lời:

- Nàng không hề đi tìm nam nhân. Số nam nhân đến tìm nàng quá dư thừa.

Diệp Khai mỉm cười:

- Người không hiểu chi cả! Nam nhân đến tìm nàng khác xa với nam nhân nàng đi tìm.

Vân Tại Thiên trầm ngâm một chút:

- Người nghĩ, nàng định tìm ai?

Diệp Khai hỏi lại:

- Ở đây có bao nhiêu nam nhân đáng cho nàng phải cắt công đi tìm?

Vân Tại Thiên biến sắc.

Bỗng, gã quay mình bay vọt qua khung cửa sổ.

Diệp Khai không ngăn cản.

Chàng đã phát hiện ra những gì chàng muốn biết, chàng biết đủ rồi, còn đòi hỏi chi hơn.

Chàng phát hiện ra cái chi?

Thúy Bình là một nữ nhân thần bí, nhất định là nàng chất chứa trong tâm rất nhiều bí mật.

Con người như nàng, hành nghề này, có thể đến những địa phương khác, tạo sự nghiệp lớn lao. Hà tất phải chôn vùi tài sắc tại chốn biên thùy hoang vắng, giữa trời xanh và cát vàng.

Nàng lưu tại đây, hẳn phải có một mục đích đặc biệt.

Và Vân Tại Thiên đến tìm nàng, cũng có một mục đích hoàn toàn bất đồng với mục đích của các nam nhân khác.

Giữa hai người hẳn có một bí mật chi đó, cực quan trọng, không thể tiết lộ với kẻ thứ ba.

Chàng cảm thấy con người ở tại địa phương này bí mật quá, ai ai cũng hoài bảo một vài bí mật, thuộc loại quan trọng!

Mà chàng, đương nhiên cũng có bí mật như mọi người.

Thì ra, đất Biên Thành là nơi tập trung những bí mật!

Và hiện tại, tất cả những bí mật hầu như sắp sử hé màn.

Diệp Khai thở dài:

- Ngày mai, hẳn chàng phải có nhiều việc phải làm. Vậy thì đêm nay chàng cần phải ngủ, ngủ lấy lại sức lực.

Chàng cởi giày, lên giường nằm.

Trong chăn còn bộ y phục lót mình của Thúy Bình, chính chàng cởi hộ nàng bộ y phục đó.

Nàng đã rời phòng sao không vận y phục lót? Hay là nàng quá vội vàng, không kịp mặc? Hay là nàng bị ai đó bức bách phải đi ngay?

Diệp Khai quyết định lưu lại đây, chờ nàng trở về. Nhưng, nàng không trở về!

Không bao lâu nữa, đêm tàn, ngày sẽ đến.

Phó Hồng Tuyết trần trọc mãi, không ngủ được. Mã Phương Linh cũng thế.

Tiêu Biệt Ly và Đinh Cầu Cảnh thì cứ chén mời, chén đáp, khề khà trên
căn gác

nhỏ.

Tại Biên Thành, trong đêm nay, ít nhất cũng có ngàn ấy người thức
trăng.

Ai ai cũng chờ đợi! Chờ một bí mật nào đó.

Còn Vạn Mã Đường chủ? Hoa Mãn Thiên? Lạc Lạc Sơn? Trầm Tam
Nương! Họ ở đâu? Họ có chờ đợi chẳng?

Đêm nay, quả là một đêm dài!

Và trong đêm nay, tại Vạn Mã Đường, có tám mạng người hy sinh!

Vào thời gian chuyển tiếp từ đêm sang ngày, tại vùng Biên Thành này,
cái lạnh tăng gia ghê gớm! Lạnh theo gió cuốn về, quất vào người như
những ngọn roi rất buốt rợn rùng!

Trong gió, có tiếng vó ngựa.

Bảy tám người ngồi trên lưng ngựa, lắc lư, người nào cũng say túy lúy.

Họ quên đường, song ngựa nhớ đường về.

Bọn này, là những tay huấn luyện ngựa, những mã sư quanh năm suốt
tháng ngồi trên lưng ngựa bất kham, biến chúng thành thuần, chân họ chai
lì hầu như tê dại. Trừ những lúc thỉnh thoảng có dịp vào thị trấn, đánh chén
no say, còn thì trọn đời lại không có một lạc thú nào khác!

- Ngày mai ta không có phiên trực, đêm nay nhất định là ta phải tìm một
cô nương hưởng thú, bù những ngày qua!

Một kẻ khác tiếp nối:

- Ai bảo người vô dụng, không tranh đấu? Có tranh đấu mới có thắng lợi
chứ! Thắng lợi khi nào tự động đến với người đâu!

Kẻ thứ ba chen vào:

- Còn người nữa! Có bao nhiêu tiền là đem nướng hết vào cuộc đỏ đen!

Mỗi người một câu, họ chê trách nhau, họ cùng phát nguyện là từ nay sẽ
xài tiền lương kỹ, hưởng lạc thú kỹ!

Họ cùng phá lên cười.

Ai tinh ý thấy rõ trong tiếng cười của họ có cái gì chua chát quá!

Họ cười để quên đi kiếp đời nô lệ, vĩnh viễn không cất đầu nổi!

Đời có ba thứ an ủi, họ đều thiếu cả ba: tiền, gái, và nhà!
Thì bảo sao họ không buông lung kiếp sống phó mặc cho gió cuốn đi?
Họ không còn sống cái kiếp con người nữa. Họ gần với ngựa quá rồi!
Một người đột nhiên kẹp chân sát vào hông ngựa, dụng lực đánh ngựa,
ngựa vọt tới như bay.

Đồng bạn phá lên cười:

- Tiểu hắc tử điên rồi!

- Ít nhất cũng bảy tám tháng qua hãn không tiếp cận nữ nhân! Lần sau cùng, hãn vớ phải một mục suýt soát sáu mươi!

- Giả như cho ta ngủ một đêm với Thúy Bình thôi, sáng ra ai chặt ta một trăm cái đầu, ta cũng dâng nốt!

- Ta lại khác, ta thích cái mục Trầm Tam Nương hơn! Mục ấy tuy có tuổi một chút, song vẫn còn hấp dẫn lạ lùng!

Bỗng, một tiếng rú thảm vang lên.

Tiểu hắc tử chạy phía trước rú lên, rồi ngã nhào xuống lưng ngựa.

Hãn ngã cạnh chân một người.

Người đó như bóng ma, từ chỗ tối lù lù xuất hiện, tay cầm một thanh đao dài, loại chém ngựa.

Bao nhiêu rượu trong mình bọn mã sư vụt biến thành mồ hôi lạnh.

Hai kẻ đi đầu run giọng hỏi:

- Người là ai? Người hay quý?

Người đó cười hỏi lại:

- Ta là ai, các người cũng không nhận ra sao?

Hai kẻ đi đầu kịp nhận ra rồi, thở phào, cười vuốt:

- Thì ra là...

Trảm mã đường đao chớp lên trước mặt chúng ngăn chặn câu nói.

Vĩnh viễn chúng không nói được nữa. Bởi, máu đã phun lên như vòi.

Thấy người ngã, song mắt vẫn còn trừng trừng nhìn kẻ sát nhân, hãi hùng, kinh dị, căm hờn.

Kẻ chết vĩnh viễn không hiểu tại sao mình phải chết.

Rồi ngựa hí kinh hoàng.

Rồi người rú kinh hoàng!

Có kẻ nhanh tay, nhanh trí quất ngựa chạy đi mong thoát nạn, nhưng người đó nhanh hơn ngựa, nên đã là đồng bạn, tất cả phải đồng chung số phận, không thể sống thừa!

Mã sư sau cùng tức uất hét lên:

- Tại sao? Tại sao người tàn nhẫn?

Người đó cười rợn:

- Không nên trách ta! Tự trách là phải hơn! Ai bảo các người dẫn thân và Vạn Mã Đường!

Ngọn thiên đăng xa xa bắt đầu mờ dần.

Đống lửa cháy bập bùng.

Trên lửa có một cái nồi. Quanh đống lửa có hai người ngồi.

Nước trong nồi sôi sục, hơi bốc lên bồng bồng.

Một người lấy hai cục thịt ngựa bỏ vào nồi, vừa làm công việc đó vừa cười.

Tiếng cười nghe ken két, như thép chạm trên đá mài!

Chính người đó cất tiếng:

- Ta sanh ra tại đất Giang Nam, lớn lên tại đó lúc nhỏ, từng mơ ước có thịt ngựa mà ăn, xem cái tư vị thứ thịt đó như thế nào! Hiện tại thì có dịp thưởng thức thứ thịt đó rồi!

Y nghiêng răng tiếp:

- Con mẹ nó! Lần sau, nếu bắt buộc phải ăn thứ thịt này, ta thà chui xuống mười tám tầng địa ngục còn hơn!

Người kia không lưu ý đến y.

Bàn tay của hắn đang mò mò trong đũng quần.

Khi hắn rút tay ra, thì bàn tay đó vấy đầy máu.

Người thứ nhất cau mày:

- Sao đó! Lại rách tét nữa rồi phải không? Ai bảo người có thứ da thịt quá mềm mại như vậy? Ngày đầu mà chịu không thấu, thì ngày mai, ngày kia, người sẽ phải khổ như thế nào nữa!

Thực ra, có ai chịu nổi ngồi trên ngựa phi đường dài mãi mãi, suốt một ngày trời, không dừng vó?

Lúc khởi hành, kỵ sĩ cảm thấy yên ngựa rất êm, song dần dần về sau, yên ngựa như mọc kim, kim càng lúc càng nhô cao, cái bàn tọa đau đớn không tưởng nổi!

Nhìn bàn tay vấy máu, hấn càu nhàu:

- Cái lão Lạc Lạc Sơn thật là đồ chó chết! Con mẹ nó, lão ẩn nấp một nơi cho sướng thân, bắt bọn ta phải chịu gian nan khổ khổ như thế này!

Người thứ nhất tiếp nối:

- Nghe nói lão ta là một con quỷ rượu! Biết đâu lão ta chẳng quá say, ngã ngựa gãy cổ mà chết rồi!

Cạnh đó có một chiếc lều. Trong lều, có bảy tám người, hiện tại những người đó ngáy ồ ồ!

Nồi nước vẫn reo sôi.

Thịt ngựa đã nát nhừ chưa?

Một người cao tuổi tìm một cành cây khô, định quậy vào nồi, xem qua mấy cục thịt.

Vừa lúc đó, từ trong bóng tối, một người phi ngựa vọt ra. Hai người kia đồng thời chụp chuôi đao, vọt đứng lên cao giọng hỏi: - Người đến đó, là ai?

Người đó đáp: - Ta!

Thình âm nghe quen quen.

Người trẻ tuổi, có bàn tay vấy máu, vớ một que củi cháy, đưa lên cao. Ánh lửa soi rõ mặt người ngồi trên ngựa.

Cả hai gã quanh đồng lửa cùng cười vuốt, thốt: - Đêm khuya lắm rồi, sao lão nhân gia không ngơi nghỉ một lúc? Người trên ngựa đáp:

- Vì có việc, ta phải đến gặp các người!

Một người hỏi:

- Việc gì?

Không có tiếp đáp.

Thanh đao của người trên ngựa bỗng chớp lên, một trong hai gã rơi đầu. Gã trẻ tuổi trở mặt, sợ quá đến nghẹn cuống họng, không kêu lên được. Tại sao người trên ngựa giết chúng?

Người trên ngựa là ai?

Trong túp lều, tiếng ngáy vẫn vang đều.

Một ngày dài vất vả, nếu có dịp nằm xuống, là họ ngủ như chết, một vài tei^◆ng động thường đâu có thể làm cho họ tỉnh dậy?

Tuy nhiên, cũng có kẻ thính tai, nhạy cảm giác, chợt bừng tỉnh. Hẳn thấy gì?

Máu! Máu bắn lên, rơi xuống lấm tẩm, như mưa!

Song, hẳn không kịp kêu hoảng.

Thanh đao nháng lên, đầu hẳn đứt, máu phun từ cổ, tiếp nối với vòi máu trước, của đồng bạn.

Còn độ nửa giờ nữa, là trời sáng rõ.

Diệp Khai nhắm mắt, nằm trên giường, tợ hồ ngủ.

Phó Hồng Tuyết ở trong nhà bếp, đang múc nước vào chậu, rửa mặt.

Công Tôn Đoạn uống nhiều rượu, say mèm, loạng choạng bước ra cửa, nhảy lên lưng ngựa.

Đèn trên căn gác nhỏ đã tắt.

Bốn nơi khác biệt, có hoạt cảnh như vậy đó.

Còn ở những nơi khác?

Mã Phương Linh còn mở mắt trao tráo, đợi chờ.

Còn Vạn Mã Đường chủ? Vân Tị Thiên? Hoa Mãn Thiên? Lạc Lạc Sơn? Trầm Tam Nương? Những người này đang làm gì?

Máu đã đổ loang trên đồng cỏ, họ ở đâu, không thấy người nào ra mặt cả!

Lại còn Thúy Bình nữa! Nàng đang ở đâu! Làm gì?

Mã Phương Linh nắm chặt chiếc chăn, mồ hôi lạnh xuất ra, ướt cả y phục nàng.

Mường tượng nàng vừa nghe tiếng kêu gào thảm thiết từ xa xa đâu đó vọng đến.

Nếu là như thường, nàng đã chạy bay đi xem rồi.

Hiện tại nàng cảm thấy có nhiều việc đáng sợ quá chừng. Nàng không dám nhìn vào một cảnh tượng nào cả.

Bởi cảnh nào hiện ra, cũng đều rùng rợn cả.

Trong gian phòng, không khí trầm đọng, gây bức bối vô cùng. Thế mà nàng cũng không dám bước xuống giường mở tung cửa sổ, tìm cái thoáng.

Ngôi nhà của nàng được kiến trúc biệt lập hẳn với các ngôi nhà khác, rất kiên cố, rất rộng lớn. Ngoài hai lão bà phục thị nàng, chỉ có phụ thân nàng, nàng, Công Tôn Đoạn, và Trầm Tam Nương ở trong nhà mà thôi.

Sở dĩ những người này ở chung một chỗ, là vì Vạn Mã Đường tín nhiệm nơi họ.

Đương nhiên, còn có cậu bé Tiểu Hồ Tử.

Nhưng, hẳn nhỏ tuổi quá, có biết gì! Hẳng cứ ngủ kỹ như lúc nào.

Hai lão bà thì nửa điếc, nửa mù, lúc tỉnh cũng như lúc ngủ, lừ đừ chậm chạp. Có họ càng vướng bận hơn là trông ngóng ở họ một trợ giúp nào.

Bây giờ thì những người linh hoạt vắng mặt cả rồi, chỉ còn mỗi một mình nàng với một đứa bé, hai lão bà vô tích sự.

Nàng cô độc quá!

Hà huống trong cảnh tịch mịch bao quanh nàng, biết đâu chẳng có kẻ mưu toan phục thù đang rình rập, chờ cơ hội?

Mã Phương Linh cắn môi, bật ngồi dậy.

Gió thổi, vờn qua lớp giấy bồi nơi cửa sổ, kêu rào rào.

Chợt, một bóng người in rõ nơi khung giấy. Bóng đó ốm dài, không thể là phụ thân nàng. Mà cũng không phải là thân hình hộ pháp của Công Tôn Đoạn.

Mã Phương Linh con rúm người lại, toàn thân lạnh cứng.

Nơi chiếc ghế ở đầu giường, có mắc một thanh kiếm.

Bóng bên ngoài cửa sổ hiện ra rồi bất động, tựa hồ nghe ngóng động tịnh trong phòng, chực chờ cơ hội tiến vào.

Mã Phương Linh lại cắn môi, từ từ vươn tay ra, rút thanh kiếm mắc nơi thành ghế, cầm chặt.

Bây giờ, bóng bên ngoài bắt đầu động đậy, dường tượng toan mở cửa sổ.

Mã Phương Linh đổ mồ hôi lạnh ướt lòng bàn tay, mồ hôi chảy ra, đầm ướt luôn tua kiếm.

Nàng cố gắng trấn định tâm thần, giữ cho tay không run, đoạn từ từ vận khí dồn ra bàn tay.

Nàng chuẩn bị nhảy vọt tới, đâm một nhát kiếm thật bất ngờ.

Nhưng nàng chưa làm một cử động nhỏ, bóng bên ngoài vụt biến mất.

Sau đó, nàng nghe có tiếng vó ngựa.

Người bên ngoài cửa sổ có lẽ thấy người nhà trở về nên ẩn tránh.

Mã Phương Linh thở phào, nghĩ:

- Dù sao thì cũng có người trở về! Ta đỡ tịch mịch rồi!

Cho đến bây giờ, nàng mới biết thế nào là sợ hãi!

Còn người bên ngoài cửa sổ!

Khi nàng lấy đủ can đảm, định mở cửa sổ ra xem, thì vó ngựa vang lên rất gần.

Kế đó nàng nghe giọng oai nghiêm của phụ thân nàng. Ông ra lệnh:

- Không được kêu la, hay nói tiếng gì. Hãy theo ta lên gác.

Vạn Mã Đường chủ không về đây một mình!

Ông ta mang ai về theo?

Ngựa, chỉ có một con, thế ra Vạn Mã Đường chủ cho người nào đó ngồi chung ngựa sao?

Sự kiện đó làm cho Mã Phương Linh hết sức kinh ngạc, bởi nó nghịch thường quá!

Không lâu lắm, nàng nghe tiếng rên!

Âm thanh một nữ nhân!

Lạ chưa? Vạn Mã Đường chủ mang nữ nhân về đây!

Nàng biết rõ, nữ nhân này tuyệt nhiên không phải dì ba, tiếng rên chứng tỏ con người đó còn trẻ lắm mà!

Nàng đang ngồi chột năm xuống.

Nàng sẵn sàng thông cảm cho phụ thân nàng, nếu ông ấy cần tiếp cận một nữ nhân khác ngoài dì ba.

Ai không thích cái mới? Miễn sao đừng phụ phàng cái cũ là được!

Một ý niệm khác chột hiện!

Dì ba già rồi! Hay sắp sửa già cũng thế! Bà có già, phụ thân nàng mới chán!

Nàng đâm ra thương hại bà.

Rồi nàng lại cho là bất công! Nam nhân thèm của lạ nửa đêm có thể xuất ngoại, tìm gái mang về. Còn người đàn bà thì phải ru rú trong phòng, chờ nam nhân ban tình yên theo cách bố thí!

Khung giấy bồi nơi cửa sổ trắng dần, trắng dần. Ngày lên rồi, còn người bên cửa sổ đâu?

Dĩ nhiên, người đó đâu có thể biến hóa như ma quỷ mà đột nhiên mất dạng?

Nhất định là y trốn ở đâu đó! Trốn như con mèo rình chuột, chờ chuột lấp ló là

vồ!

Nàng nghĩ:

- Ta là đối tượng thứ nhất của y!

Niềm sợ hãi vụt xâm chiếm nàng trở lại. Nhưng bây giờ nàng không quá sợ như vừa rồi bởi lẽ phụ thân nàng có mặt trong nhà và ngày cũng bắt đầu lên.

Do dự một chút, nàng cầm kiếm đi chân không bước ra ngoài.

Phải tìm cho được người đó, nếu không, nàng khó an tâm!

Đèn nơi hành lang đã tắt.

Bóng tối còn nhen nhúm mờ mờ.

Mã Phương Linh dè dặt bước từng bước một, sợ người đó xuất hiện đột ngột.

Chợt, nàng nghe tiếng nước chảy róc rách văng lách tách, từ trong phòng dì ba vọng ra.

Dì ba trở về rồi sao?

Hay người đó ẩn nấp trong phòng của dì ba?

Mã Phương Linh nghe tim đập mạnh. Căn môi lấy can đảm, từ từ tiến đến bên cửa phòng.

Chợt cánh cửa mở ra.

Mã Phương Linh giật mình, nhảy lùi lại, nhưng rồi nàng thở phào, kêu khẽ:

- Tạ ơn trời phật! Dì đã về!

Trời còn tối, trong phòng không đèn.

Trầm Tam Nương mặc chiếc áo rộng, đang rửa mặt. Mặt bà trắng nhợt mắt vẻ tự nhiên hàng ngày.

Chiếc khăn bao mặt của bà có vấy máu.

Mã Phương Linh hỏi:

- Dì... Dì thọ thương?

Trầm Tam Nương không đáp, hỏi lại:

- Người biết ta có xuất ngoại phải không?

Mã Phương Linh chớp mắt, cười:

- Dì yên trí, tôi sẽ giả vờ không hay biết gì cả!

Trầm Tam Nương không nói gì, thông thả lấy vuông khăn vấy máu, nhúng vào chậu nước vò vò cho bệt máu tan biến.

Miệng bà còn mặm máu, bà nhẫn nại đến lúc về nhà rồi mới chịu nhả ra.

Công Tôn Đoạn đánh một quyền không nhẹ lắm.

Mã Phương Linh nhảy phóc lên giường ngồi, xếp bằng tròn.

Mọi hôm, vào đây, nàng luôn luôn thủ lễ, nhưng hôm nay thì nàng tùy tiện hành động, bởi nàng thấy mình lớn lên một chút, mình nắm giữ một bí mật của người.

Khi có kẻ kiêng nể nàng thì nàng có phần nào tự tôn chứ.

Nàng hỏi:

- Ở đây, dì có rượu không? Tôi muốn uống một chén!

Trầm Tam Nương cau mày:

- Người tập uống rượu từ lúc nào đó?

Mã Phương Linh hỏi lại:

Lúc ở lứa tuổi của tôi, dì có tập uống rượu không?

Trầm Tam Nương thở dài:

- Rượu ở bên dưới cái kệ đó!

Mã Phương Linh cười nhẹ:

- Tôi biết ở đây có rượu mà! Rượu của gia gia trữ sẵn mà! Nếu tôi là dì, thì đêm nào không ngủ được là bò dậy làm mấy chén!

Trầm Tam Nương lại thở dài:

- Hai hôm nay, đích xác là người có trưởng thành hơn trước nhiều.

Mã Phương Linh đã tìm được rượu, mở nút bình, kê miệng bình vào miệng nàng, nốc một ngụm lớn, rồi cười hỏi:

- Tôi vốn đã thành người lớn rồi, cho nên dì nhất định cáo tố bí mật với tôi phải không? Dì xuất ngoại trong đêm, để đi tìm ai thế?

Trầm Tam Nương đáp:

- Người yên trí. Không phải Diệp Khai đâu!

Mã Phương Linh chớp mắt:

- Thế thì ai? Phó Hồng Tuyết?

Trầm Tam Nương đang vò vuông khăn, chợt dừng tay lại, một lúc lâu, từ từ quay mình, nhìn nàng.

Mã Phương Linh hỏi:

- Nhìn chi mà kỹ thế dì? Có phải tôi đoán trúng không?

Trầm Tam Nương vươn tay đoạt bình rượu, lạnh lùng thốt:

- Người say rồi! Hãy về phòng ngủ đi. Lúc nào tỉnh trở lại đây nói chuyện với ta.

Mã Phương Linh nghênh mặt, cười lạnh, thốt:

- Bất quá, tôi muốn biết dì dùng phương pháp gì cấu dẫn hấn vậy thôi. Phương pháp đó nhất định là hay lắm chứ, nếu không thì làm sao hấn mê một gái già như dì?

Trầm Tam Nương nhìn sững nàng, gằn từng tiếng:

- Chẳng lẽ người yêu hấn? Thế còn Diệp Khai?

Mã Phương Linh có cảm tưởng là bị tát tay vào mặt.

Mặt nàng từ sắc trắng, biến đỏ liền.

Nàng muốn nhảy xổ tới, tát vào mặt Trầm Tam Nương.

Nhưng, đúng lúc đó, tiếng chân người vang lên ngoài hành lang.

Tiếng chân nặng nề, từ xa xa tiến tới, rồi dừng lại nơi cửa phòng.

Ai đó hỏi vọng vào:

- Tam Nương! Thức dậy chưa?

Thanh âm của Vạn Mã Đường chủ.

Mã Phương Linh cùng Trầm Tam Nương đồng biến sắc mặt.

Trầm Tam Nương nháy nhỏ môi, đại ý bảo nàng chui xuống gầm giường.

Mã Phương Linh chui liền.

Nàng và Trầm Tam Nương đều có tịch, song cái tịch của nàng không thể tiết lộ được.

Cũng may, Vạn Mã Đường chủ không vào.

Lão chỉ đứng bên ngoài hỏi vọng vào:

- Mới thức đó hả?

Trầm Tam Nương đáp:

- Phải!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Ngủ ngon không?

Trầm Tam Nương đáp:

- Ngon!

Mã Phương Linh hết sức kỳ quái, tự hỏi gia gia nàng đã mang một nữ nhân về đây rồi, sao còn đến tìm dì ba nữa!

Và nữ nhân đó là ai?

Một mình Vạn Mã Đường chủ chiếm ba gian phòng rộng ở tầng lầu trên.

Một gian, dùng làm thư phòng, một gian, để ngủ, và một gian là mật thất.

Trầm Tam Nương từ lúc về Vạn Mã Đường, chưa lần nào đặt chân trong mật thất của lão.

Lên lầu rồi, lão luôn luôn đi đứng thẳng lưng, ngồi cũng thẳng lưng, để chứng tỏ lão chưa già.

Trầm Tam Nương đi theo sau lão.

Mỗi khi lão bảo bà lên lầu, không khi nào bà cự tuyệt. Đối với lão, bà không nóng lắm mà cũng không lạnh lắm.

Bà sẵn sàng dâng hiến cho Vạn Mã Đường chủ, sẵn sàng làm cho lão mãn nguyện.

Mẫu người của bà thích hợp với nhu cầu của lão.

Cửa phòng trên lầu đóng kín.

Vạn Mã Đường chủ dừng chân nơi cửa, quay mình lại, nhìn bà một chút, đoạn

hỏi:

- Người biết ta gọi người lên đây để làm gì không?

Trầm Tam Nương cúi đầu, đáp:

- Tùy tiện ông muốn làm gì thì làm, tôi không hề có phản ứng chi cả.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Nếu ta giết người?

Giọng lão cực nghiêm, cực lạnh. Mặt lão không có nét cười.

Trầm Tam Nương bỗng nghe lạnh khắp người. Bà vừa nhận thấy mình đi chân không.

Vạn Mã Đường chủ vụt cười khan, tiếp:

- Nói thế chứ ta đâu có giết người! Trong phòng, có người đang chờ người!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Có ai chờ tôi? Ai?

Vạn Mã Đường chủ cười quái dị:

- Vĩnh viễn, người không đoán ra là ai đâu!

Cửa phòng mở. Trầm Tam Nương cảm thấy không có dũng khí tiến vào.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bữa Ăn Sáng Cuối Cùng

Đêm dù dài thì đêm cũng phải tàn và ngày lên tiếp nối.

Phó Hồng Tuyết đang ăn cháo.

Diệp Khai bắt đầu nghi ngờ là Thúy Bình không trở lại. Chàng có nấn ná thêm cũng chẳng có ích gì. Và chàng đang xỏ giày.

Căn gác nhỏ chưa có động tịnh gì.

Công Tôn Đoạn đang gục đầu vào trong máng nước của tàu ngựa. Song cho dù y có dùng nước của cả một con sông thì cơn say cũng không giảm.

Tại cánh đồng hoang, gió vẫn lộng từng hồi, mùi máu tanh còn quyện theo gió nồng nặc.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã trở về nhà chuẩn bị đến gian đại sảnh dùng bữa sáng.

Trong khi đó Trầm Tam Nương cố thu hết can đảm, mạnh dạn bước qua ngưỡng cửa phòng của Vạn Mã Đường.

Thúy Bình thu mình ngồi bó gối trên chiếc ghế trong thư phòng. Nàng có vẻ vừa mệt mỏi vừa khiếp sợ.

Trầm Tam Nương bước vào. Cả hai trông thấy nhau, cùng giật mình kinh hãi.

Vạn Mã Đường lạnh lùng quan sát hai người.

Chợt lão thốt:

- Đương nhiên là hai người nhận ra nhau.

Trầm Tam Nương không chối, khẽ gật đầu.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Hiện tại ta đã mang nàng về đây để cho người khỏi phải vất vả đi tìm lúc nửa đêm nửa hôm.

Trầm Tam Nương phản ứng hết sức lạ lùng.

Mường tượng bà trầm tư, mừng tượng bà không nghe Vạn Mã Đường nói gì.

Lâu lắm, bà mới quay mình lại, đối diện với Vạn Mã Đường, từ từ thốt:

- Đích xác là trong đêm tôi có đi ra ngoài.

Vạn Mã Đường thản nhiên:

- Ta biết.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Người mà tôi muốn tìm không phải là Thúy Bình.

Vạn Mã Đường vẫn thản nhiên:

- Ta biết.

Lão đã ngồi xuống rồi. Thần sắc của lão rất bình thản, không ai biết trong tâm của lão có niềm vui hay nỗi hận.

Trầm Tam Nương nhìn lão, nhấn từng tiếng:

- Người mà tôi định tìm là Phó Hồng Tuyết.

Vạn Mã Đường ngồi nghe, bất động như tượng gỗ. Không biểu hiện một nét cảm xúc nào.

Aùnh mặt vẫn bình hoà, không kinh ngạc cũng không phẫn nộ, chừng như có vẻ đồng tình ít nhiều.

Trầm Tam Nương cũng bình tĩnh không kém. Bà tiếp:

- Tôi tìm hãn là vì tôi có cảm tưởng hãn là hung thủ sát hại số người đó.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Không phải hãn.

Trầm Tam Nương cũng lắc đầu:

- Không phải hãn nhưng nếu không tra cứu rõ ràng thì tôi khó mà an tâm được.

Vạn Mã Đường thốt:

- Ta hiểu.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Tôi có thể nhận xét qua thái độ của hắn đối với tôi. Nữ nhân luôn luôn có cảm giác rất nhạy. Nếu hắn hận ông thì thái độ của hắn đối với tôi sẽ khác.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Ta hiểu.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Nhưng hắn đối với tôi rất khách khí, tôi đến thì hắn kính ngạc, tôi đi thì hắn chẳng làm khó dễ gì.

Vạn Mã Đường đáp:

- Hắn là người quân tử.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Rất tiếc là ông có người bằng hữu không quân tử chút nào.

Vạn Mã Đường điềm nhiên:

- A.

Trầm Tam Nương nghiêng răng, mắt đỏ lên, bỗng mở tung áo ra.

Thân hình bày lồ lộ.

Tuy bà hơn ba mươi tuổi nhưng thân thể vẫn còn non như gái dậy thì.

Đủ biết cái thuật bảo dưỡng nhan sắc của bà rất tinh vi.

Có mấy vết sưng, bầm tím nơi làn da trắng mịn ở ngực và hông.

Thúy Bình kinh hãi kêu lên.

Trầm Tam Nương bật khóc.

Rung rung giọng, bà hỏi qua nước mắt:

- Ông biết ai chưa? Ông biết ai đánh tôi chưa?

Vạn Mã Đường phẫn nộ, song lão cố dấu sự phẫn nộ đó, trầm giọng đáp:

- Ta không muốn biết.

Ý tứ của lão thì Trầm Tam Nương thừa hiểu. Lão nói không muốn biết là lão đã biết rồi.

Trầm Tam Nương không nói thêm gì nữa, khép chiếc áo lại, buồn thảm tiếp:

- Ông không muốn biết là phải đó. Bất quá tôi muốn cho ông hiểu rằng vì ông, tôi có thể làm bất cứ việc gì.

Niềm phẫn nộ trong ánh mắt của Vạn Mã Đường biến thành niềm thống khổ. Lâu lắm, lão mới thở dài thốt:

- Mấy năm qua, đích xác là người đã làm rất nhiều việc cho ta, người chịu cơ cực vì ta.

Trầm Tam Nương thốn thức. Bất thành linh bà quỳ xuống, tựa đầu lên gối lão, khóc to...

Vạn Mã Đường vuốt nhẹ mái tóc của bà, đưa mắt nhìn xa xôi qua khung cửa sổ.

Gió sớm thổi nhẹ qua cánh đồng cỏ. Cỏ xanh oằn oại như ngàn lượn sóng nô đùa đuổi bắt nhau. Rồi thái dương lên, nhả vàng le lói với những hạt sương mai.

Trong đó, từng đàn ngựa tràn qua lướt lại.

Vạn Mã Đường thở dài, dịu giọng thốt:

- Nơi đây là một vùng hoang lạnh. Nếu không có người thì chẳng bao giờ ta chinh trang nó có cái vẻ hoa lệ như ngày nay. Chẳng ai biết được người giúp ích cho ta quan trọng như thế nào.

Trầm Tam Nương còn khóc tỉ tê đáp:

- Chỉ cần ông biết cho tôi thôi. Ông biết cho là đủ cho tôi vui rồi,

Vạn Mã Đường tiếp:

- Đương nhiên là biết chứ. Người giúp ta biến vùng đất hoang này thành một khuôn viên mỹ lệ. Cho nên bảo ta bỏ mất nó thì ta làm sao chịu nổi sự thống khổ, dày vò.

Trầm Tam Nương chột ngẩng đầu lên, kêu thất thanh:

- Ông... ông nói gì?

Vạn Mã Đường không nhìn bà, cứ từ từ tiếp:

- Ta đang nói về một sự bí mật.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Bí mật gì?

Vạn Mã Đường đáp:

- Bí mật của người.

Trầm Tam Nương kêu lên:

- Tôi có bí mật gì chứ?

Niềm thống khổ thâm trầm hiện trong ánh mắt của Vạn Mã Đường, lão gằn từng tiếng:

- Từ ngày đầu tiên người vào đây thì ta đã biết người là ai rồi.

Trầm Tam Nương run người mãnh liệt.

Mường tượng có đôi tay vô hình đang bóp nghẹt yết hầu bà.

Thân hình run nhưng hơi thở như ngừng, người hết run là tim hầu như ngừng đập.

Bà lùi lại từng bước từng bước. Bà sợ hãi cực độ.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Người không phải họ Trầm. Người mang họ Hoa.

Câu nói đó như quả chùy giáng xuống đầu Trầm Tam Nương.

Đang đứng, bà ngã xuống.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Người vợ thứ của Bạch Thiên Vũ là Hoa Bạch Phụng. Hoa Bạch Phụng là thơ thơ của người.

Trầm Tam Nương hét lên:

- Làm sao ông biết được?

Vạn Mã Đường thở dài:

- Có thể là người không tin. Nhưng sự thật thì như thế này. Trước khi người vào đây thì ta đã thấy người rồi. Ta thấy thơ muội người và Bạch Thiên Vũ cùng hội hiệp với nhau tại một chỗ. Lúc đó người hãy còn nhỏ và thơ thơ người thì đã thọ thai. Thọ thai với Bạch Thiên Vũ.

Trầm Tam Nương sững người như người gỗ.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Sau khi Bạch Thiên Vũ chết đi, ta có tìm thơ muội người. Nhưng thơ thơ người ẫn tránh trận phương trời nào, ta tìm không ra. Còn người thì... không ai ngờ người lại lần mò đến địa phương này.

Trầm Tam Nương lại lùi dần, lùi dần. Cuối cùng rơi phịch lên chiếc ghế.

Bà giương mắt nhìn Vạn Mã Đường.

Con người đó.

Bảy năm rồi, cứ mỗi tháng độ mười lần là bà phải ăn nằm với lão, phải chịu đựng cả những cái không ai có thể chịu đựng quá một lần như sự mân mó suông sả, ê chề, như mùi hôi chua tanh gần như thúì của lão.

Bà có cảm tưởng là mình ăn nằm với một ngựa. Một con ngựa già.

Bà chịu đựng như vậy bảy năm qua rồi để chực chờ gặt hái một kết quả.

Nhưng bây giờ thì cảm thấy như công trình bỏ trôi theo dòng nước.

Từ bảy năm trước cho đến bây giờ, bà là một món đồ chơi của người ta.

Thế mà bà đinh ninh là mình cao tay ấ.

Vạn Mã Đường hỏi:

- Ta sớm biết người là ai song ta câm lặng cho đến ngày nay. Người có biết tại sao không?

Trầm Tam Nương lắc đầu.

Vạn Mã Đường giải thích:

- Chỉ vì ta ưa thích người. Ta cần mẫu người của người ở bên cạnh ta.

Trầm Tam Nương mỉm cười:

- Huống chi ông khỏi phải đi tìm đâu cho nhọc, chính tôi cam tâm tình nguyện dẫn xác đến cho ôn hưởng thụ.

Bà cười, giọng cười đau hơn tiếng khóc.

Bỗng bà buồn nôn. Bà cố gắng dẫn lòng khỏi mửa một cách chán chường.

Càng tỏ ra ghê tởm con người trước mặt là càng xác nhận cái bại của mình.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Ngoài ra ta còn biết sự liên hệ giữa người và Thúy Bình. Ta nhờ các người mà bắt được nhiều tin tức. Ta không ngăn trở hay phá hoại sự liên lạc giữa hai người là vì ta cần lợi dụng hai người trong nhiều việc. Thú thật, hai người đã giúp ích ta rất nhiều. Đáng tiếc là thơ thơ của người rất thông minh, khéo giữ tung tích, mãi đến ngày nay ta vẫn chưa truy ra.

Trầm Tam Nương thốt:

- Sở dĩ thế mà thơ thơ tôi mới còn sống sót được.

Vạn Mã Đường hỏi:

- Thế còn caon trai của bà ta?

Trầm Tam Nương đáp:

- Cũng sống luôn

Vạn Mã Đường mỉm cười:

- Và có lẽ hiện tại cũng có mặt ở địa phương này?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông đoán được chăng?

Vạn Mã Đường hỏi lại: - Diệp Khai hay Phó Hồng Tuyết?

Trầm Tam Nương lắc đầu: - Hỏi mà chơi vậy thôi chứ ông làm gì đoán nổi.

Vạn Mã Đường cười nhẹ: - Người nói hay không nói cũng chẳng có quan hệ gì, bởi cuối cùng rồi ta cũng biết.

Trầm Tam Nương mĩa mai:

- Đã vậy thì ông còn hỏi làm chi?

Vạn Mã Đường bồng thờ dài, tiếp:

- Thực ra cho đến phút giây này, ta chưa muốn phanh khui sự bí mật của người, bởi ta không muốn sớm cắt đứt liên hệ của ta và người.

Trầm Tam Nương thốt:

- Nhưng rất tiếc hiện tại đã đến lúc không thể không phanh khui.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đúng vậy.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường đáp:

- Chỉ vì sự thể không còn kéo dài được nữa.

Trầm Tam Nương cau mày:

- Mười mấy năm mà còn nhẫn nại được, sao lại không thể kéo dài thêm đôi ngày?

Vạn Mã Đường lộ vẻ trầm trọng:

- Ta có con trai, con gái, ta có mấy trăm huynh đệ. Ta không thể lấy mắt nhìn họ chết dần chết mòn.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Đêm qua có bao nhiêu người tiếp nối bỏ mạng nữa đó?

Vạn Mã Đường đáp:

- Nhiều. Nhưng đủ lắm rồi. không thể phung phí sinh mạng con người thêm nữa.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông cho rằng ai là hung thủ? Diệp Khai hay Phó Hồng Tuyết?

Vạn Mã Đường lộ vẻ căm hờn:

- Chẳng cần biết hung thủ là ai. Nhưng ta bảo chúng với người là hung thủ sẽ không thoát khỏi tay ta.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Giết người thì phải đền tội, phải vậy không?

Vạn Mã Đường đáp:

- Đúng vậy.

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Còn ông?

Vạn Mã Đường sợ hãi. Vẻ khùng khiếp hiện ra nơi mắt lão.

Lão đứng lên quay mặt nhìn ra cánh đồng, không muốn cho Trầm Tam Nương và Thúy Bình nhìn thấy biểu hiện đó.

Tiếng chuông đồng lạnh lãnh vang lên.

Vạn Mã Đường thở dài, lẩm nhẩm:

- Nhanh. Nhanh quá. Lại một ngày qua rồi. Ngày mới bắt đầu. Bữa sáng đang chờ

ta.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Hôm nay mà ông có thể nuốt trôi được cái gì sao?

Vạn Mã Đường đáp:

- Ăn được hay không thì không cần. Điều cần là sự có mặt. Quy củ do ta đặt ra thì bằng mọi giá ta không thể phá hoại. Ta là người thứ nhất phải bảo trì nó.

Lão không nhìn Trầm Tam Nương, thốt xong, lão quay mình bước ra cửa.

Trầm Tam Nương chột bảo:

- Ông chờ một chút.

Vạn Mã Đường đứng lại chờ.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông bỏ đi như thế à?

Vạn Mã Đường điềm nhiên:

- Bỏ đi như vậy không được sao?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông chuẩn bị xử trí tôi cách nào?

Vạn Mã Đường đáp:

- Không có cách nào cả.

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Tôi không hiểu ý tứ của ông.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Ta không có ý tứ chi hết.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông đã khám phá ra bí mật của tôi. Thế tại sao ông không giết tôi?

Vạn Mã Đường cười nhẹ:

- Khám phá bí mật là một việc, giết người là một việc khác.

Trầm Tam Nương hừ một tiếng:

- Tôi có thể...

Vạn Mã Đường chặn lời:

- Ta biết người không thể lưu lại nơi này một phút giây nào nữa.

Trầm Tam Nương trở mắt:

- Ông cho tôi đi?

Vạn Mã Đường lại cười:

- Tại sao ta không thể cho người đi? Chẳng lẽ ta còn có thể giết người?

Trầm Tam Nương nhìn lão, ánh mắt ẩn ước có vẻ vừa kinh hãi vừa kỳ quái.

Cho đến bây giờ bà vẫn chưa hiểu con người đối diện.

Vĩnh viễn bà không hiểu con người đó.

Sau bảy năm chung sống, bà phát hiện ra mình chưa hiểu mấy may con người mình theo đuổi.

Bà cau mày hỏi:

- Ông đã chuẩn bị cho tôi đi thì tại sao ông lại nói ra cho tôi nghe là ông hiểu sự bí mật của tôi?

Vạn Mã Đường lại cười:

- Có lẽ ta muốn cho người biết là ta không ngu

Trầm Tam Nương cảm môi rồi thốt:

- Cũng có lẽ ông không muốn tôi ở lại đây nữa.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Cứ cho như vậy đi, cũng chẳng sao.

Lão không nói gì nữa, đầu không quay, chân cứ bước.

Lão bước chậm, chân dẫm nặng.

Tâm tình của lão cũng chẳng nhẹ gì.

Lão đi rồi, Trầm Tam Nương tự hỏi:

- Tại sao lão không giết ta? Chẳng lẽ lão thật tâm yêu ta, đối tốt với ta?

Bà không dám nghĩ sâu hơn.

Càng nghĩ sâu thì bà càng đau nhiều.

Con người đó, bà cho rằng bà bị lão lừa, lão đùa cợt. Con người đó lại muốn tha bà trong lúc mà bất cứ ai ở vào trường hợp lão cũng phải giết bà.

Như vậy trong hai người, ai lừa ai, ai đùa cợt ai?

Bảy năm qua, vô luận lão hà hiếp, ngược đãi bà cách nào, nếu có đi nữa thì sự tình hôm nay xóa bỏ hết mọi ấn tượng xấu để thay vào một ấn tượng sáng chói, huy hoàng.

Trong hai người, ai phụ ai?

Dù bà vào đây với mục đích nào đi nữa thì bà vẫn là một con người, bà vẫn có một quả tim.

Con tim của bà còn đập thì tự nhiên bà phải biết đau.

Thúy Bình đứng lên, bước đến cạnh bà, dịu giọng hỏi;

- Người ta đã cho mình đi thì tại sao mình chưa đi?

Trầm Tam Nương thở dài:

- Đi thì tự nhiên là phải đi rồi. Bất quá ta nghĩ là... đáng lẽ ta không nên đến đây. Bảy năm về trước đáng lẽ ta không nên đến Biên Thành...

Vạn Mã Đường từ từ ngồi xuống.

Chiếc bàn dài quá, đủ chỗ cho hơn ba trăm người ngồi.

Mỗi hôm, vào buổi sáng, hơn ba trăm người ngồi quanh chiếc bàn đó. Ai có chỗ này, vắng mặt thì bỏ trống, không ai ngồi vào chỗ của người khác.

Chiếc bàn dài quá, dài như con đường đưa Mã Không Quần từ chỗ bùn đất tối tăm đến nơi cao sang xán lạn.

Con đường được trải bằng xác huynh đệ, bằng máu và mồ hôi của huynh đệ.

Con đường đưa tất cả đến cảnh vàng son của ngày nay, rồi từ ngày nay, nó sẽ đưa tất cả đến đâu nữa.

Trở về chốn bùn đất tối tăm của hai mươi năm về trước ư?

Dù sao thì con đường đi tới đã bắt đầu có chông gai rồi.

Vạn Mã Đường bất giác khẽ thở dài.

Ai ai cũng có mặt. Công Tôn Đoạn đến sau cùng với dáng rả rời vì cơn say vẫn còn.

Y không dám nhìn Vạn Mã Đường. Lão ta cũng không nhìn y. Y hiểu trong hiện cảnh, con người quan trọng như y không nên để cho mình quá say. Nếu chết được thì y chết ngay cho nhẹ niềm hối hận

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tâm Tình Ngưng Trọng

Vạn Mã Đường chủ cười nhẹ thốt:

- Những món hôm nay có vẻ ăn được lắm!

Hoa Mãn Thiên gật đầu.

Vân Tại Thiên gật đầu.

Thức ăn ngon thật, song ai là người nuốt trôi? Ngày cũng là một ngày tốt, ít nhất gió mát khí nhẹ cũng báo hiệu như vậy.

Nhưng, họ nghe trong gió có mùi tanh của máu, và chừng như tai của họ cũng có nghe luôn những tiếng rú hãi hùng, ẩn ước xa xôi...

Họ không thấy cái tốt của ngày, họ chỉ thấy cái bất tường lớn vờn đầu đây quanh họ, ngoài xa họ, khắp các nẻo đường, khắp mọi lãnh vực hoạt động của họ!

Vân Tại Thiên cúi đầu thốt:

- Đội tuần sát thứ nhất, được phát xuất hôm trước, thì trong đêm qua, đã...

Vạn Mã Đường chủ chận lời gã:

- Những việc đó, sau khi ăn xong rồi hãy nói!

Vân Tại Thiên cúi thấp đầu hơn:

- Vâng!

Rồi tất cả gặm đầu, cầm cúi ăn.

Món ăn ngon, ngon qua mắt, song vào miệng rồi, lại chua lại cay, lại như có gai, có ngạnh, vướng víu ở cổ, nuốt mãi không xuống dạ dày!

Chỉ có Vạn Mã Đường chủ ăn rất ngon, nhai nhóc nhách, nuốt ừng ực.

Nhưng lão ăn gì? Ăn thức ăn, hay ăn tư tưởng của lão?

Mọi việc cần phải được giải quyết ngay, tại bữa ăn sáng này!

Thì lão còn nghĩ gì đến thức ăn?

Có những việc không thể giải quyết bằng vũ công. Đương nhiên, những việc đó phải do tư tưởng giải quyết.

Tư tưởng của họ hiện tại, quá nhiều là hỗn loạn, lão phải phân tách, chọn lọc, cái nào cần loại trừ là lão nuốt vào cho tiêu hóa luôn.

Khi Vạn Mã Đường chủ chưa buông đũa thì bất cứ ai cũng chưa buông được.

Bây giờ thì đến lúc toàn thể buông đũa.

Ánh dương quang, xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Nhìn ánh dương quang rung động trên nền đại sảnh, bỗng Vạn Mã Đường chủ cất tiếng hỏi:

- Tại sao, hạt bụi phát sanh trong ánh dương quang! Văng bóng dương quang là không ai trông thấy những hạt bụi nhảy múa tung bồng!

Không ai đáp.

Bởi, vấn đề quá tầm thường, và chưa ai nhận định sự liên tưởng đến phần chánh

yếu.

Bất quá chỉ là một câu giáo đầu chơi, cần gì phải mổ xẻ câu giáo đầu?

Đáp câu hỏi đó là tự lộ cái ngu xuẩn của mình.

Vạn Mã Đường chủ đảo mắt nhìn khắp các thuộc hạ một vòng, rồi cười một tiếng. Đoạn lão tiếp:

- Không có ánh dương quang, không thấy hạt bụi. Không thấy thì chúng ta hay quên, hoặc giả cho rằng nó không tồn tại!

Câu hỏi ngu, câu đáp thông minh.

Tuy nhiên chưa ai nhận định được sự liên tưởng đến phần chánh yếu.

Cho nên, lão thốt hai lượt rồi, vẫn chưa có người lên tiếng.

Lão tiếp luôn:

- Trên đời có nhiều sự việc ví như hạt bụi và ánh dương quang. Bụi ở quanh mình chúng ta, sự việc ở quanh mình chúng ta, chúng ta không nhìn thấy nên tưởng là chẳng có gì!

Lão nhìn Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên, tiếp:

- Cũng may, là có ánh dương quang, giúp chúng ta trông thấy hạt bụi!
Hiện tại ánh dương quang đã chiếu đến chúng ta rồi. Ánh dương quang đã đến rồi! ...

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, nhìn chén cháo đã vơi nửa phần, không nói gì, không lộ vẻ gì.

Bỗng, hần đứng lên, thốt:

- Đệ nhất đội tuần sát được phát xuất, phần lớn gồm thuộc hạ của thuộc hạ, thuộc hạ phải đi mai táng thi thể cho chúng!

Vạn Mã Đường chủ bảo:

- Chờ một chút!

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Đường chủ có điều chi phân phó?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không!

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Thế thì còn chờ chi nữa?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chờ một người đến đây!

Hoa Mãn Thiên lấy làm lạ:

- Ai?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Một người sớm muộn gì cũng đến!

Hoa Mãn Thiên từ từ ngồi xuống.

Nhưng, không đành lòng được, hần hỏi:

- Giả như người đó không đến?

Vạn Mã Đường chủ trầm gương mặt, gằn từng tiếng:

- Chúng ta cứ chờ là hơn!

Khi lão trầm gương mặt, là lão biểu hiện một dứt khoát về vấn đề đang thảo luận.

Vấn đề đó phải được xem như kết thúc! Không ai được nói gì hơn!

Cho nên ai ai cũng ngồi yên lặng chờ.

Chờ người nào?

Vừa lúc đó có tiếng vó ngựa vang lên, rất gấp. Rồi một gã áo trắng chạy vội vào, nghiêng mình, báo cáo:

- Có người xin được tiếp kiến.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Ai?

Đại hán áo trắng đáp:

- Diệp Khai!

Vạn Mã Đường chủ lại hỏi:

- Một mình hãn?

Đại hán đáp:

- Một mình!

Điểm nhẹ một nụ cười quái dị, Vạn Mã Đường chủ lẩm nhẩm:

- Quả nhiên hãn đến! Hãn đến gấp quá!

Chính lão đứng lên, bước ra.

Hoa Mãn Thiên vụt hỏi:

- Người đường chủ chờ đợi, là hãn?

Vạn Mã Đường chủ không thừa nhận, không phủ nhận, chỉ trầm giọng thốt:

- Các người tốt hơn hết nên ở cả tại đây, chờ ta trở lại!

Chợt lão cười, nói tiếp:

- Nhưng lần này thì các người không phải chờ lâu. Bởi ta sẽ trở lại gấp.

Tốt hơn hết, các người đó nên ở cả lại đây!

Vạn Mã Đường chủ nói câu đó, chẳng khác nào buông một mệnh lệnh.

Là thuộc hạ lâu đời của lão, tự nhiên họ phải hiểu, không lưu lại không được!

Vân Tại Thiên nhìn luồng dương quang chênh chếch từ cửa sổ chiếu xuống, ánh mắt trầm đọng những ý niệm xa xôi man mác!

Mường tượng gã đã hiểu phần nào tâm tư thầm kín của Vạn Mã Đường chủ qua mấy câu vừa rồi.

Còn Công Tôn Đoạn thì nắm chặt đôi tay, tròn mắt chẳng chịt gân đỏ.

Hôm nay thủy chung Vạn Mã Đường chủ không hề nhìn qua y nửa mắt.

Tại sao?

Hoa Mãn Thiên đang tự vấn tâm:

- Diệp Khai sao lại bỗng nhiên đến đây? Tại sao?

Còn một cái tại sao nữa, mà hầu như tất cả đều muốn biết, tại sao Vạn Mã Đường chủ biết là Diệp Khai đến?

Mỗi người đều có trong tâm tư một vấn đề, ít nhất cũng một vấn đề. Vấn đề của ai, tự người đó tìm giải đáp, không ai giải đáp hộ ai, bởi chẳng ai muốn thổ lộ vấn đề của mình cho ai biết.

Dương quang sáng lạng.

Dưới ánh sáng lạng đó, Diệp Khai đứng chờ. Nếu có ánh sáng, là luôn luôn chàng tìm chỗ sáng nhất mà đứng, không khi nào đứng tại chỗ tối tăm.

Vạn Mã Đường chủ đã ra đến nơi.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên mừng tượng quan sát lá cờ.

Vạn Mã Đường chủ đứng bên cạnh chàng, cũng ngẩng mặt nhìn lên, cũng nhìn lá cờ.

Cờ có năm chữ to, màu đỏ: Quan Đông Vạn Mã Đường.

Diệp Khai bỗng thở dài, hỏi:

- Chẳng biết có phải là mỗi hôm các vị mỗi thượng kỳ như thế này? Lá cờ đẹp quá!

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Phải!

Lão nhìn lá cờ, nhưng vẫn quan sát Diệp Khai, theo dõi mọi biểu hiện trên gương mặt chàng.

Dầu sao đi nữa thì Diệp Khai cũng quay mặt lại với lão.

Lão nhìn chàng, chàng nhìn lão.

Lâu lắm, chàng chậm rãi thốt:

- Mỗi hôm mỗi thượng một lá cờ to lớn như vậy, thiết tưởng không phải là một công việc dễ lắm!

Vạn Mã Đường chủ trầm lặng mấy phút, rồi thở dài đáp:

- Phải! Không dễ dàng gì!

Diệp Khai hỏi:

- Trên đời này, có việc chi dễ làm chẳng?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chỉ có mỗi một việc!

Diệp Khai chớp mắt:

- Việc chi?

Vạn Mã Đường chủ buông gọn:

- Tự dối mình!

Diệp Khai mỉm cười.

Vạn Mã Đường chủ không cười. Lão điềm nhiên tiếp:

- Các hạ dối người, còn khó khăn đấy! Chứ nếu tự dối mình, thì còn chi dễ bằng?

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Nhưng con người vì lý do gì phải tự dối mình?

Vạn Mã Đường chủ thốt:

- Bởi nếu mình tự dối lấy mình, thì cuộc sống được dễ chịu hơn, ngày ngày nhẹ ừ tư hơn.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ thì sao? Các hạ có thể tự dối mình chẳng?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không thể!

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ thế các hạ không ngày nào là vơi nhẹ ừ tư!

Vạn Mã Đường chủ không đáp. Lão không cần đáp.

Diệp Khai nhìn lão, gương mặt lão chừng như có nhăn hơn ngày qua, ngày kia.

Trong các đường nhăn đó, ẩn ước có sự đồng tình. Mà cũng có sự thương cảm

luôn.

Mỗi đường nhăn là mỗi ngọn roi, roi tàng trữ trong tâm tư lão.

Vô hình trung, cả hai từ từ đi và đã ra khỏi cổng chánh.

Vạn Mã Đường chủ đảo mắt nhìn quanh, thở dài, thốt:

- Người chết quá nhiều tại địa phương này!

Diệp Khai phụ theo:

- Mà toàn là những người không đáng chết!

Vạn Mã Đường chủ quay lại, chăm chú nhìn chàng:

- Vậy ai mới là kẻ đáng chết?

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Có người cho rằng kẻ đáng chết là các hạ, cũng có người cho rằng, kẻ đáng chết là tại hạ, cho nên...

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Cho nên làm sao?

Diệp Khai buông chậm rãi:

- Cho nên, có người muốn tại hạ đến đây, giết các hạ.

Vạn Mã Đường chủ đứng lại nhìn chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mường tượng sự tình đó không nằm trong chỗ liệu của lão.

Một vài con ngựa lạc đàn chạy ló quố quanh đó.

Bỗng, Vạn Mã Đường chủ nháy lên lưng một con ngựa, vừa thúc chân vào hông nó, giục nó chạy đi, vừa vẫy tay gọi Diệp Khai. Lão tin chắc Diệp Khai đi theo.

Quả nhiên, Diệp Khai cũng nháy lên lưng một con ngựa khác.

Họ đến cái gò cũ, nơi Vạn Mã Đường chủ đưa Diệp Khai đến trong cái hôm chàng bị kết án tử hình.

Nơi đây là một vùng trời riêng biệt, trong khung cảnh biên thành xa xôi.

Chừng như cứ mỗi lần cần trút bầu tâm sự, là Vạn Mã Đường chủ phải đến đây!

Tiên thanh bị, dấu đao của Công Tôn Đoạn còn hằn rõ.

Vạn Mã Đường chủ ve vuốt làn đao, mừng tượng làn đao ở trong thân thể lão, và lão đang tự ve vuốt thân thể mình.

Tại sao lão thích trở lại chốn này?

Hay là tấm mộ bia kia có mãnh lực nhắc nhở lão, đoạn cố sự bi thảm, thống khổ?

Lâu lắm, lão quay mình lại.

Gió thu, đi vào buổi sáng, vẫn còn thê lương, bởi khung cảnh mộ địa thê lương, cả lòng người cũng thê lương.

Mớ tóc trắng của lão bị gió hất bay lất phất, trông lão già thảm nhiên!

Chỉ có đôi mắt của lão là sắc lạnh, chớp chớp hung quang như đôi mắt chim ưng.

Lão nhìn Diệp Khai với ánh mắt đó rồi lão hỏi:

- Ai nhờ các hạ đến giết lão phu? Có thật như vậy chăng?

Diệp Khai gật đầu, đáp đoạn cuối bỏ đoạn đầu.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nhưng các hạ không tưởng giết lão phu!

Diệp Khai hỏi:

- Làm sao các hạ biết?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Bởi vì, nếu các hạ tưởng giết lão phu, thì không khi nào tìm đến lão phu tổ cáo.

Diệp Khai mỉm cười, không thừa nhận, không phủ nhận.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Chắc các hạ cũng thấy rõ, muốn giết lão phu, đâu phải là việc dễ làm!

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- Các hạ muốn biết ai nhờ tại hạ giết các hạ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Hỏi để mà hỏi, hỏi nhưng không cần các hạ đáp, bởi lão phu không cần biết.

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao?

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng:

- Bởi, lão phu hỏi, nhưng vẫn biết bọn người đó là những ai rồi, và từ lúc nào cũng thế, lão phu chẳng hề xem họ ra quái gì.

Lão từ từ tiếp luôn:

- Người muốn giết lão phu, không chỉ một vài, mà là rất nhiều, nhưng trong số đó, nếu kể về giá trị đáng chú ý nhất, chỉ có một thôi!

Diệp Khai hỏi:

- Ai?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Lão phu võ không thể đoán định là các hạ hay Phó Hồng Tuyền.

Diệp Khai chớp mắt:

- Và hiện tại các hạ đã đoán định được?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu, tiếp:

- Thực ra, lão phu đã sớm thấy rõ!

Diệp Khai lại chớp mắt:

- Các hạ cho rằng bọn người kia đều do Phó Hồng Tuyết hạ thủ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không phải hẳn!

Diệp Khai hỏi:

- Thế thì là ai?

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ thông hận, từ từ chuyển mình, đưa mắt nhìn ra cánh đồng cỏ.

Lão không đáp câu hỏi của Diệp Khai.

Lâu lắm, lão trầm giọng thốt:

- Lão phu có nói đất đai đó, lão phu đánh đổi bằng mồ hôi và máu.

Không một ai có thể đoạt trên tay của lão phu được!

Diệp Khai không lặp lại câu hỏi cũ, cũng không hỏi gì thêm.

Chừng như chàng đã hiểu cái ý nghĩa ngụ trong câu nói của lão.

Gió vẫn thổi, dương quang vẫn chiếu, bầu trời không mây trong xanh thăm thẳm.

Từ nơi đó trông về Vạn Mã Đường, thấy lá cờ nhỏ quá, năm chữ lơ mờ không đọc được.

Lâu lắm, Vạn Mã Đường chủ lại thốt:

- Các hạ biết chứ, lão phu có một đứa con gái!

Diệp Khai suýt bật cười.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ biết nó?

Diệp Khai gật đầu:

- Biết!

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ thấy nó như thế nào?

Diệp Khai đáp:

- Được lắm!

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một lúc rồi nhìn vào mặt Diệp Khai, hỏi:

- Sự thật các hạ ưa thích nó?

Diệp Khai giật mình, không tưởng là Vạn Mã Đường chủ hỏi chàng câu đó.

Vạn Mã Đường chủ không chờ chàng đáp, lại tiếp luôn:

- Chắc các hạ hết sức kỳ quái, tại sao lão phu nói như vậy.

Diệp Khai cười khố:

- Đúng vậy!

Vạn Mã Đường chủ trầm giọng:

- Lão phu hỏi là vì lão phu hy vọng các hạ đưa nó đi theo với!

Diệp Khai kinh hãi, kêu lên:

- Đưa nàng đi? Đưa đi đâu?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Tùy tiện! Bất cứ nơi nào các hạ muốn và có thể. Những gì có ở tại đây, các hạ tùy tiện chọn lấy, mang theo...

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao các hạ muốn tại hạ mang nàng đi?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chỉ vì... lão phu biết... nó rất có cảm tình với các hạ.

Diệp Khai chớp chớp đôi mắt:

- Nếu nàng có cảm tình với tại hạ, thì tại sao cả hai không ở lại đây, cần chi phải đưa nhau đi nơi khác.

Vạn Mã Đường chủ thoáng lộ vẻ buồn, một phút sau, lão từ từ thốt:

- Nơi đây sắp có nhiều việc phát sanh, lão phu không muốn nó bị lôi cuốn vào vòng nhiệt náo. Những sự việc sắp phát sanh, không mấy may có quan hệ với nó.

Diệp Khai thở dài:

- Các hạ quả là một người cha tốt.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ đáp ứng chứ?

Diệp Khai chậm chạp quay mình, nhìn ra cánh đồng cỏ mênh mang.

Sự biểu hiện trong ánh mắt của chàng rất kỳ quái. Chàng không đáp câu hỏi của Vạn Mã Đường chủ.

Lâu lắm, chàng mới cất tiếng:

- Tại hạ đã nói, địa phương này là nhà của tại hạ, đã trở về đây rồi, tại hạ không còn muốn đi đâu nữa cả.

Vạn Mã Đường chủ biến sắc:

- Các hạ không đáp ứng?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ không thể mang nàng đi, nhưng tại hạ dám bảo chứng là, vô luận việc gì phát sanh tại đây, nàng sẽ không hề bị lôi cuốn vào vòng tranh chấp!

Mắt chàng sáng lên, dừng một chút, chàng tiếp luôn:

- Bởi vì, những việc sắp xảy ra, không mấy may quan hệ đến nàng.

Vạn Mã Đường chủ nhìn chàng.

Mắt lão cũng sáng lên.

Bỗng lão vỗ tay lên vai chàng, thốt: - Lão phu mời các hạ uống một chén rượu!

Rượu đã có trên bàn.

Rượu tuyệt đối không giải quyết thống khổ của bất cứ ai.

Nhưng, rượu lại có thể giúp con người tự đối với mình.

Công Tôn Đoạn cầm chắc chiếc chén vàng, y không hiểu tại sao lại cần phải uống rượu, muốn uống rượu.

Bởi hiện tại, không phải lúc uống rượu.

Và chén rượu này, là chén thứ năm, từ lúc ngày bắt đầu.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên nhìn y, không khuyên ngăn, không cùng uống.

Giữa họ và Công Tôn Đoạn, có một khoảng cách. Hiện tại, khoảng cách đó có vẻ xa hơn lúc thường.

Công Tôn Đoạn nhìn chén rượu, bỗng cảm thấy mình cô độc quá!

Mình tịch mịch quá!

Y đổ máu, đổ mồ hôi, y phấn đấu trọn đời, cuối cùng để đánh đổi lấy cái gì?

Cái gì cũng đều là của kẻ khác!

Và y chẳng có gì!

Y tự dối mình bằng hai cách thức: một cách, là tự đại, một cách là tự thương xót!

Vừa lúc đó, một đứa bé đến nơi, một đứa bé vận áo đỏ, tóc đen.

Đứa bé không là của y, xong y thích nó.

Bởi, đứa bé cũng rất thích y.

Có thể, đứa bé là "người" duy nhất trên đời này, thích được y! Chân chánh thích

y.

Y đặt tay lên vai đứa bé, cười hỏi:

- Tiểu quý định ra đây để uống lén rượu à?

Đứa bé lắc đầu, chột thấp giọng hỏi:

- Tại sao... tứ thúc đánh dì ba?

Công Tôn Đoạn giật mình:

- Ai nói?

Đứa bé đáp:

- Chính dì ba nói đấy! Chừng như dì ba có nói với gia gia rồi. Tứ thúc hãy đề phòng đấy!

Công Tôn Đoạn trầm gương mặt.

Y nghe tim nặng xuống luôn.

Bỗng y minh bạch, tại sao sáng hôm nay, Vạn Mã Đường chủ có thái độ đối với y khác thường hơn mọi ngày.

Đương nhiên, không phải sự minh bạch. Bất quá y tưởng tượng là minh bạch vậy

Minh bạch một cách mơ hồ, tưởng tượng, không chứng cứ, cái hậu quả tai hại hơn là không minh bạch mảy may.

Y buông đứa bé, trầm giọng hỏi:

- Dì ba đâu?

Đứa bé đáp:

- Đi rồi!

Công Tôn Đoạn vụt đứng lên phóng chân chạy đi liền.

Y chạy đi, như con dã thú thọ thương! Chạy chết, chạy không phương hướng!

thôi.

Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên ngồi tại chỗ, bất động!

Bởi, Vạn Mã Đường chủ muốn cho họ bất động, khi nào họ dám tự tiện ly khai?

Trong khi đó, gió vẫn thổi lộng, lá cờ to vẫn cuộn mở theo gió phần phật. Cát bắt đầu nóng ròi.

Phó Hồng Tuyết cúi mình, hốt một nắm cát vàng.

Y bóp chặt nắm tay, cát nghiền vào nhau, nghe rạo rạo, tiếng rạo nhỏ như tiếng đao thái thịt.

Rồi y trong thấy Trầm Tam Nương.

Không, y không biết mặt Trầm Tam Nương, thì làm sao nhận ra người.

Bất quá, y thấy hai người đẹp vậy thôi. Người đẹp thứ hai hiển nhiên là Thúy Bình!

Cả hai hoàn toàn lạ đối với y.

Họ ngồi ngựa. Ngựa phi gấp. Thần sắc của họ có vẻ hoảng hốt, vội vàng.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu.

Y không có thói quen nhìn nữ nhân.

Hai con ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt Phó Hồng Tuyết, nhưng y thì cứ bước tới, chân kéo kết một chút, như thường ngày.

Mặt y lạnh như tuyết núi xa! Một thứ tuyết ở cao quá, không nhiệt độ nào lên tới, làm tan chảy.

Hai mỹ nhân từ trên ngựa nhảy xuống, chặn đường y.

Thế mà y chưa ngẩng đầu.

Y không muốn thấy ai, nhưng y đâu có thể chẳng nghe tiếng nói của ai!

Bỗng, y nghe một nữ nhân thốt:

- Người có phải là lúc nào cũng muốn biết mặt mày của ta chẳng?

Phó Hồng Tuyết sửng người, cứng người.

Y không hề biết mặt Trầm Tam Nương, song làm gì quên được thính âm của bà?

Thính âm đó vẫn dụi, trong phòng tối cũng như ngoài ánh thái dương.

Rồi y nhớ bàn tay dịu, mơn man lên, đôi môi ấm, tất cả những cái đó khích thiết dục vọng một cách ngọt ngào.

Những cái đó trong đêm rồi, đối với y, như mộng ảo.

Bây giờ, những cái đó đã hiện hình trước mặt y, mắt thấy thật, tai nghe thật, nếu tay sờ, cũng thật luôn.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai bàn tay, toàn thân cũng run như thường, run vì khẩn trương, vì phấn khởi, dù y cố gồng hai tay để lấy áp lực đè nén sự bốc đồng.

Cuối cùng, y cũng ngẩng đầu lên được để nhìn gương mặt đẹp!

Y thấy Thúy Bình.

Thúy Bình đứng trước mặt y, còn Trầm Tam Nương đứng cách xa xa.

Thúy Bình cười thốt:

- Hiện tại, người thấy mặt mày ta rồi!

Phó Hồng Tuyết gật đầu, lẩm nhẩm:

- Hiện tại, tại hạ thấy mặt mày cô nương!

Ánh mắt của y chột bùng sáng, thứ ánh sáng của nhiệt tình.

Trầm Tam Nương đứng xa xa, nhìn y, không biểu lộ một nét cảm nghĩ nào, dường tượng nhìn một người xa lạ.

Bà đâu có tình cảm gì! Bất quá, việc bà làm, bà thấy cần phải làm, nên không thể không làm, vậy thôi.

Vì báo thù, phục hận, để đạt cái đích cho kỳ được, thì có gì mà bà không thể làm, từ chối làm?

Nhưng, bây giờ mọi sự đều chuyển biến, bà không còn bắt buộc phải tiếp tục làm như trước nữa.

Hết cần thiết rồi!

Vả lại, bà không muốn người ta biết có một bí mật giữa bà và Phó Hồng Tuyết.

Nhất là Phó Hồng Tuyết, chính y cũng không được hiểu bà có liên lạc với y.

Bà cảm thấy việc làm vừa qua đáng tởm quá. Bà lợm giọng muốn nôn mửa.

Phó Hồng Tuyết nhìn trân trối Thúy Bình, gương mặt trắng lạnh trở nên đỏ, nóng bừng bừng.

Thúy Bình cười hỏi:

- Nhìn đủ rồi chưa?

Phó Hồng Tuyết không đáp! Y còn biết đáp như thế nào?

Thúy Bình lại cười tiếp:

- Được rồi! Nếu chưa đủ cứ nhìn thêm! Ta sẵn sàng để cho nhìn!

Mặt Phó Hồng Tuyết càng phút càng đỏ rực lên.

Trầm Tam Nương từ xa, thốt vọng lại:

- Đừng quên những gì ta nói với người vừa rồi đấy nhé!

Thúy Bình gật đầu.

Đột nhiên, nàng thở dài, thốt:

- Hiện tại, ta để cho người nhìn, là vì tình thế biến chuyển rồi!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tình thế gì biến chuyển?

Thúy Bình đáp:

- Vạn Mã Đường chủ đã...

Một con ngựa từ xa phi đến, cắt đứt câu nói của nàng.

Người trên ngựa là Công Tôn Đoạn.

Ngựa chưa dừng vó, y nhảy xuống đất rồi.

Trầm Tam Nương biến sắc, nép gập mình sau lưng Thúy Bình.

Công Tôn Đoạn vọt mình tới, vung tay tát mạnh qua mặt Thúy Bình, đồng thời

quát:

- Tránh ra một bên! ...

Bỗng, y dừng tiếng quát.

Bàn tay y không chạm mặt Thúy Bình.

Một thanh đao từ bên cạnh lia qua, sóng đao hất cổ tay y, vỏ đao đen, thanh đao

đen.

Bàn tay cầm đao trắng nhạt.

Gân xanh vòng lên lồ lộ nơi trán. Công Tôn Đoạn quay đầu, trừng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết, cao giọng hét:

- Lại cũng người!

Phó Hồng Tuyết gằn mạnh:

- Ta!

Công Tôn Đoạn tiếp:

- Hôm nay, ta không tưởng giết người!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Hôm nay, ta cũng không tưởng giết người!

Công Tôn Đoạn bảo:

- Vậy tốt hơn, người hãy bước tránh qua một bên!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta thấy thích đứng tại đây hơn.

Công Tôn Đoạn nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn Thúy Bình, mừng tượng kinh dị, hỏi:

- Chẳng lẽ nàng là của người?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Phải!

Công Tôn Đoạn bật cười vang:

- Chẳng lẽ người không biết nàng là một con điếm?

Phó Hồng Tuyết từ từ lùi lại hai bước, nhìn Công Tôn Đoạn, mặt y trắng đến trong suốt. Bàn tay cầm đao của y cũng trong suốt.

Y chờ!

Công Tôn Đoạn vẫn còn cười.

Chờ Công Tôn Đoạn dứt cười, Phó Hồng Tuyết buông lạnh: - Rút đao đi!

Công Tôn Đoạn nhìn qua Phó Hồng Tuyết, đôi mắt bốc lửa sáng rực, cao giọng

hỏi:

- Người nói gì?

Phó Hồng Tuyết gằn mạnh: - Rút đao đi!

Thái dương nhả nóng.

Cát vàng bốc nóng.

Nóng từ trên xuống, từ dưới lên, giữa hai sức nóng, đồng cỏ khô vàng hoe! Màu vàng bao giờ cũng rực rỡ, song lại là một thứ rực rỡ tàn bạo. Bởi màu vàng của lửa nóng.

Trong khung cảnh đó, sát khí vờn lên, lên không cao, lại trầm động xuống, làm cho không gian quá nặng nề!

Công Tôn Đoạn đã chụp chuôi đao.

Đao là loan đao, chuôi bạc.

Tay đao ướt mồ hôi, trán cũng đầm mồ hôi. Không gian nóng, song mồ hôi lạnh.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng, đứng đối diện chờ.

Công Tôn Đoạn thở gấp, thở ra tiếng.

Bất thành linh Công Tôn Đoạn rút đao, rồi vung đao!

Đao chớp lên biến thành cái mống bạc.

Đao loan tròn vòng, như hai mống bạc giáp đầu.

Rồi hai đầu giáp mỗi mở ra, hai mống chỉ còn một mống, đầu mống uốn vòng ra sau cổ của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không né tránh, không nghinh đón.

Nhưng đầu phải y chờ chết.

Đột nhiên, y lướt tới, tay ta hoành ra, chiếc vỏ đao chặn loan đao.

Chính lúc đó tay hữu mới nhích động, và chính lúc đó, thật sự y vung đao!

Không ai rõ chiêu thức phát xuất như thế nào, cũng chẳng ai nghe thanh âm như thế nào.

Cả Công Tôn Đoạn cũng chẳng rõ ra làm sao!

Luôn cảm giác cũng không hề có!

Nhưng, y bỗng hiên cong người xuống, người vừa cong, mắt thấy ngay một chuôi đao cắm ở bụng.

Đao đâm lút bụng y, chỉ còn có cái chuôi ló ra ngoài!

Thấy chuôi đao rồi, y từ từ ngã xuống.

Đến chết, y cũng không thấy hình dáng thanh đao của Phó Hồng Tuyết như thế nào!

Cát vàng nhuộm màu hồng, ánh nắng làm cho máu mau biến màu. Màu xám lại nhanh chóng.

Công Tôn Đoạn nằm giữa đống máu khô xạm, từ từ biến đen. Sinh mạng của y kết thúc, tai nạn của y kết thúc. Song, tai nạn của kẻ khác bắt đầu.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Những Kẻ Ra Đi

Thời gian vào giữa Ngọ. Cái nóng ở Biên Thành lên đến độ thiêu người. Vân Tại Thiên không ngừng lau mồ hôi. Mồ hôi không ngừng đổ và gã vừa lau mình vừa nốc nước.

Gã không kham nổi cái khổ của vùng này. Mà chùng như gã thuộc hạng hưởng thụ hơn là chịu đựng

Hoa Mãn Thiên khá hơn, có vẻ chịu đựng dẻo dai hơn.

Trong trường hợp đó, không ai có hứng nói năng với ai một tiếng nào.

Vừa lúc đó, một con ngựa từ đâu chạy về. Ngựa chạy thẳng vào trại.

Trên mình ngựa có người nằm, thay vì ngồi.

Một vài con ruồi đậu trên những vết đen đen nơi mình kỵ sĩ.

Máu. Máu khô mau dưới ánh nắng thiêu người.

Và kỵ sĩ là ai?

Kỵ sĩ là cái xác chết. Xác của Công Tôn Đoạn, nhìn từ xa với thân hình hộ pháp, với thanh loan đao còn lủng lẳng ở hông.

Xác chết được người tại cục trường đặt lên lưng ngựa, ngựa quen đường cũ chạy trở về trại.

Ngựa về đến đây rồi, bất ngờ cơn mưa đổ xuống ào ào.

Dưới cơn mưa, Vạn Mã Đường tối dần, tối dần. Bên ngoài u ám, bên trong phải

tối.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên tối mặt như không gian u ám, như Vạn Mã Đường tối tăm.

Hai đại hán mang xác Công Tôn Đoạn vào đặt lên mặt chiếc bàn dài. Chúng âm thầm làm, xong việc rồi lại lặng lẽ lui ra.

Không một tiếng động.

Vạn Mã Đường chứng kiến sự tình mà không ai thấy mặt lão ta. Một phần do lão đứng sau bức bình phong, nơi đó tối tăm hơn chỗ khác. Một phần là không ai dám nhìn lão.

Cho nên chẳng ai biết thần sắc lão lúc đó như thế nào.

Lão đứng đó một lúc lâu, rồi từ từ ngồi xuống cạnh xác Công Tôn Đoạn, nắm bàn tay lạnh cứng của Công Tôn Đoạn.

Lão không rơi lệ.

Song gương mặt của lão thì bi thảm hơn lúc lão khóc.

Lão nhìn đôi mắt của Công Tôn Đoạn. Đôi mắt mở thao láo, lòi ra ngoài, đôi mắt biểu hiện sự thống khổ lẫn khiếp hãi và uất hận.

Suốt đời y, y sống giữa niềm sợ hãi và niềm thống khổ. Thỉnh thoảng lại nổi nóng, căm hờn và hò hét.

Có thể thôi, y chẳng hưởng thụ được gì cả.

Rất tiếc người ta chỉ chú ý đến vẻ tàn bạo của y. Không ai nhìn sâu vào lòng y để nhận thức cái chân giá trị của y.

Mưa nhẹ hạt dần dần nhưng không gian còn u ám.

Vạn Mã Đường chột thốt:

- Con người này là huynh đệ của ta. Chỉ có y mới là huynh đệ của ta.

Chẳng rõ lão tự lẩm nhẩm hay hướng về Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên?

Rồi lão tiếp:

- Nếu không có y thì ta khó sống đến ngày nay.

Vân Tại Thiên không im lặng được lâu hơn, buông tiếng thở dài, buồn buồn thốt:

- Bọn thuộc hạ đều biết y là một người tốt.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Đích xác y là một người tốt. Luận về trung hậu, thành thực thì không ai sánh được với y. Luận về dũng cảm thì không ai sánh được với y. Nhưng suốt đời y không có lấy một ngày vui đẹp.

Vân Tại Thiên chỉ có nghe, chỉ có thở dài chứ không làm gì hơn.

Vạn Mã Đường như nước nở, tiếp:

- Đáng lẽ y không nên chết. Song hiện tại y đã chết rồi.

Không nên chết hay không thể chết? Thật khó hiểu cho cái ý tứ của lão ta.

Vân Tại Thiên cảm hận:

- Nhất định là Phó Hồng Tuyết giết y.

Vạn Mã Đường nghiêng răng, rồi gật đầu tiếp:

- Ta có lỗi với y. Đáng lẽ ta nên nghe lời y, trước hết hạ sát bọn nó.

Vân Tại Thiên chụp cơ hội liền:

- Hiện tại...

Vạn Mã Đường nặng giọng:

- Muộn rồi. Quá muộn rồi.

Vân Tại Thiên hừ một tiếng:

- Nhưng chúng ta không thể buông tha cho Phó Hồng Tuyết. Chúng ta nhất định phải phục cừ.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đương nhiên là phải phục cừ. Chỉ bất quá...

Bỗng lão ngẩng mặt lên, cao giọng thốt:

- Bất quá trước khi phục cừ, ta còn phải làm mấy việc.

Vân Tại Thiên chớp mắt, hỏi dò:

- Việc chi?

Vạn Mã Đường gọi:

- Người lại gần đây. Ta nói cho nghe.

Đương nhiên là Vân Tại Thiên bước tới.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Ta nhờ người thay ta làm một vài việc.

Vân Tại Thiên nghiêng mình:

- Xin đừng chủ cứ phân phó.

Vạn Mã Đường buông nhanh:

- Ta muốn người chết.

Bàn tay lão nhanh hơn câu nói. Bàn tay hoành qua, chụp lấy đao của Công Tôn Đoạn. Thanh đao đó chớp lên với tốc độ nhanh hơn ý nghĩ.

Aùnh đao xẹt xuống mình Vân Tại Thiên.

Kỳ quái!

Mường tượng Vân Tại Thiên có đề phòng trước. Khi Vạn Mã Đường chụp đao là gã đã nhích động thân hình rồi. Khi đao chớp lên thì gã đã tung mình lên không rồi.

Song dù sao thì gã cũng phải kém hơn Vạn Mã Đường. Gã dù nhanh nhưng Vạn Mã Đường vẫn nhanh hơn.

Nhát đao tuy không giết chết gã nhưng đã chặt đứt bàn tay hữu của gã.

Máu từ cổ tay rơi xuống.

Vân Tại Thiên cũng đáp xuống luôn. Gã chưa ngã. Gã đâu có thể ngã dễ dàng với một nhát đao tầm thường.

Gã tựa lưng vào tường. Mặt cắt không còn hạt máu. Aùnh mắt lộ vẻ kinh khiếp lẫn ngạc nhiên.

Vạn Mã Đường không đuổi theo. Lão bình tĩnh ngồi tại chỗ. Điềm nhiên nhìn từng giọt máu rỏ từ thanh đao xuống mặt nền.

Hoa Mãn Thiên đứng cạnh đó lạnh lùng, mặt không biểu hiện một cảm xúc nào.

Nhát đao đó có chớp lên, có chặt đứt một bàn tay, song không phải bàn tay hấn thì hấn lo nghĩ làm gì.

Tuyệt đối hấn không hề xao xuyến khi hấn chẳng bị thiệt thòi.

Lâu lắm, Vân Tại Thiên mới mở miệng. Gã cắn răng, gã run run giọng, thốt:

- Thuộc hạ không hiểu... Thực sự thuộc hạ không hiểu nổi...

Vạn Mã Đường lạnh lùng:

- Người nên hiểu. Đáng lẽ người phải hiểu.

Lão ngẩng đầu lên nhìn bức tranh đàn ngựa phi đặng nơi vách, ung dung tiếp:

- Địa phương này là của ta. Vô luận là ai cũng đừng mong đoạt nơi tay ta. Kẻ nào nuôi cuồng vọng thì kẻ đó phải chết.

Vân Tại Thiên trầm lặng rất lâu.

Bồng gã thở dài, thốt:

- Thì ra đường chủ đã biết hết rồi.

Vạn Mã Đường thản nhiên:

- Ta biết từ lâu lắm rồi.

Vân Tại Thiên cười khố:

- Thuộc hạ đánh giá đường chủ quá thấp.

Vạn Mã Đường thốt:

- Ta có nói, ta từng nói là trên đời có nhiều sự việc như hạt bụi, tuy ở quanh mình chúng ta nhưng chúng ta không trông thấy. Ta từ lâu không thấy rõ người, không lưu ý đến người.

Vân Tại Thiên xuất hạn dầm dề.

Gã cắn răng cười khố, thốt:

- Dương quang cuối cùng cũng đến. Cũng chiếu đến.

Gã cười song tiếng cười nghe đau thương hơn tiếng khóc.

Vạn Mã Đường hỏi:

- Bây giờ người đã hiểu rồi chứ?

Vân Tại Thiên đáp:

- Thuộc hạ hiểu.

Vạn Mã Đường nhìn gã, bồng thở dài thốt:

- Đáng lẽ người không nên đem ta bán rẻ. Đáng lẽ người nên hiểu con người của ta.

Chợt Vân Tại Thiên lộ vẻ kỳ quái trong nụ cười đáp:

- Tuy thuộc hạ phản đường chủ, song còn...

Gã không dứt được câu cho tròn ý.

Vĩnh viễn gã không dứt được câu đó.

Bởi gã vừa nhìn sang Hoa Mãn Thiên, chuẩn bị nói tiếp thì thanh kiếm của Hoa Mãn Thiên đã bay qua, cắm ngay ngực gã, đóng dính gã vào tường.

Đoạn Hoa Mãn Thiên từ từ rút thanh kiếm về.

Vân Tại Thiên ngã xuống.

Một con người, không sớm thì muộn cuối cùng cũng phải ngã một lần. Hoa Mãn Thiên quay mình nhìn Vạn Mã Đường. Vạn Mã Đường cũng nhìn hần. Rồi lão điềm nhiên thốt:

- A. Người giết gã.

Hoa Mãn Thiên gật đầu: - Tại vì gã bán rẻ đường chủ.

Vạn Mã Đường tiếp: - Hiện tại người đã hiểu?

Hoa Mãn Thiên đáp: - Thuộc hạ chẳng hiểu gì cả, chỉ biết là kẻ nào phản đường chủ thì kẻ đó phải chết.

Vạn Mã Đường hỏi: - Người có biết tại sao gã phản ta chẳng?

Hoa Mãn Thiên đáp: - Thuộc hạ rất muốn biết điều đó. Đáp như thế là hần không biết gì hay hần biết mà vờ như không biết? Vạn Mã Đường tiếp: - Mộ Dung Minh Châu, Lạc Lạc Sơn, bọn đó đều do gã mời đến. Hoa Mãn Thiên lộ vẻ kinh hãi: - Làm sao gã gọi đến? Hai người đó có liên quan gì đến gã? Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Chẳng có liên quan gì cả.

Hoa Mãn Thiên lạ lùng: - Đã không quan hệ thì gã mời đến làm gì? Thuộc hạ chẳng hiểu nổi. Vạn Mã Đường giải thích: - Bởi không quan hệ nên gã mới mời đến.

Hoa Mãn Thiên trở mắt:

- Để làm gì?

Vạn Mã Đường đáp: - Để giết người.

Hoa Mãn Thiên hỏi dồn: - Giết người? Giết ai?

Vạn Mã Đường nắm chặt chuôi thanh loan đao, nhấn từng tiếng: - Các huynh đệ của chúng ta chết trong hai hôm nay là do bọn ấy hạ thủ. Hoa Mãn Thiên kinh hãi: - Do bọn ấy à? Chứ không phải Phó Hồng Tuyết sao?

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Phó Hồng Tuyết nếu giết người thì chỉ giết một người thôi.

Dù ngu ngốc đến đâu thì Hoa Mãn Thiên cũng phải hiểu và không hỏi nữa. Đương nhiên là hần phải biết người duy nhất Phó Hồng Tuyết muốn giết là ai.

Hần hỏi:

- Tại sao Vân Tại Thiên nhờ bọn ấy giết đám mã sư?

Vạn Mã Đường đáp:

- Gã muốn bức ta phải bỏ nơi này đi nơi khác.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Bức đường chủ đi nơi khác?

Vạn Mã Đường cười lạnh:

- Ta đi rồi thì gã sẽ là bá chủ của địa phương này.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Đáng lẽ gã phải biết là đường chủ không phải là người mà bất cứ ai cũng có thể đuổi đi nơi khác được.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Tuy nhiên, gã biết là ta có kẻ thù cực kỳ lợi hại. Cho nên gã làm thế để cho ta tưởng rằng kẻ thù đã đến tận ngưỡng cửa nhà ta rồi.

Lão bủ môi tiếp luôn:

- Thoạt đầu ta suýt tin như vậy.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Tôi từ lúc nào đường chủ bắt đầu hoài nghi?

Vạn Mã Đường cười nhẹ:

- Kế hoạch của gã dù kín đáo đến đâu thì vẫn khó tránh một vài sơ hở.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- A.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Gã không ngờ kẻ thù chân chính của ta đã đến đây rồi.

Hoa Mãn Thiên kêu lên:

- Tấu xảo thật.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Sự có mặt của Phó Hồng Tuyết không phải là một tấu xảo.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Không phải?

Vạn Mã Đường đáp:

- Hẳn biết Vân Tại Thiên có kế hoạch đó cho nên mới đến đây. Nếu Vạn Mã Đường có biến cố phát sinh thì hẳn có rất nhiều cơ hội.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Làm sao hẳn biết được kế hoạch của Vân Tại Thiên?

Vạn Mã Đường lộ vẻ thõng khô.

Lâu lắm lão mới thấp giọng thốt:

- Trầm Tam Nương là người của chúng.

Hoa Mãn Thiên sừng sốt. Rồi hẳn hỏi:

- Làm sao Trầm Tam Nương biết được?

Vạn Mã Đường tiếp:

- Thúy Bình là người của chúng.

Hoa Mãn Thiên trố mắt:

- Thúy Bình?

Vạn Mã Đường cười lạnh:

- Gã mua chuộc Thúy Bình, dùng Thúy Bình làm cái trạm truyền tin.

Không ngờ Thúy Bình lại đem những tin tức của gã tố cáo với Trầm Tam Nương.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Xem ra nam nhân hành sự mà tín nhiệm nữ nhân thái quá thì trong mườì trường hợp có thất bại đến chín lần.

Vạn Mã Đường lạnh lùng:

- Gã lắm Thúy Bình, gã lắm luôn Phi Thiên Tri Thù.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Gã lắm Phi Thiên Tri Thù là phải, bởi có ai ngờ được Phi Thiên Tri Thù là người do đường chủ gọi đến.

Vạn Mã Đường nói:

- Bởi thế bọn gã mới bị Phi Thiên Tri Thù khám phá bí mật.

Hoa Mãn Thiên tặc lưỡi:

- Rồi vì vậy mà Phi Thiên Tri Thù lại bị giết luôn.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đúng. Chắc là Phi Thiên Tri Thù bị Mộ Dung Minh Châu giết để diệt khẩu.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Nhưng Mộ Dung Minh Châu cũng bị giết nữa mà?

Vạn Mã Đường thốt:

- Trước khi chết, Phi Thiên Tri Thù tất là đã có nắm một chứng cứ gì trong tay. Chứng cứ đó là vật ở trên mình Mộ Dung Minh Châu.

Hoa Mãn Thiên gật đầu. Hắn nhớ bàn tay nắm cứng của Phi Thiên Tri Thù, bàn tay đó bị kéo ra, có dấu gãy.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Đương nhiên là Vân Tại Thiên không hề chú ý đến bàn tay của Phi Thiên Tri Thù. Gã không chú ý là vì gã thừa hiểu Phi Thiên Tri Thù chết nơi tay ai.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Nhưng gã không tưởng là có người chú ý đến bàn tay đó. Gã lại càng không tưởng là trong bàn tay đó có chứng cứ.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Gã sợ người ta phát hiện ra sự liên hệ giữa gã và bọn Mộ Dung Minh Châu cho nên bắt buộc phải giết Mộ Dung Minh Châu để diệt khẩu.

Hoa Mãn Thiên lại thở dài:

- Không ngờ gã có cái tâm hiểm độc như vậy.

Vạn Mã Đường hỏi:

- Bây giờ người hiểu hoàn toàn rồi chứ?

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm một chút:

- Còn hai việc thuộc hạ chưa minh bạch.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Người cứ hỏi.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Lạc Lạc Sơn là một nhân vật nổi danh trong võ lâm còn Mộ Dung Minh Châu là dòng dõi thế gia vọng tộc. Họ có thân phận như vậy thì sao lại đáp ứng lời mời của kẻ khác quá dễ dàng?

Vạn Mã Đường mỉm cười:

- Mộ Dung Minh Châu thèm rõ dải vùng đất này, chỉ muốn làm chủ được nó thôi. Phàm con người có lòng tham là dễ bị lợi dụng.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Người càng giàu thì càng có lòng tham. Cái đó thì thuộc hạ hiểu lắm rồi. bất quá... Lạc Lạc Sơn, như lão ấy thì... tại sao lão cũng nghe tiếng gọi của kẻ khác quá dễ dàng?

Vạn Mã Đường trầm ngâm một chút:

- Lạc Lạc Sơn đến đây không phải do Vân Tại Thiên mời.

Hoa Mãn Thiên trố mắt:

- Thế thì ai mời?

Vạn Mã Đường đáp:

- Vân Tại Thiên vốn chẳng phải là tay chủ mưu chân chính của cái kế hoạch đó.

Hoa Mãn Thiên kêu lên:

- A.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Đêm hôm trước, trong khi Lạc Lạc Sơn, Mộ Dung Minh Châu, Phó Hồng Tuyết, Phi Thiên Tri Thù đóng cửa phòng nghỉ ngơi thì ở bên ngoài tại sân trại ngựa của người có mười ba huynh đệ bị hạ sát.

Hoa Mãn Thiên cảm hận:

- Thuộc hạ cứ đinh ninh là Diệp Khai hạ độc thủ.

Vạn Mã Đường thốt:

- Hung thủ vốn có ý giá họa cho Diệp Khai. Không ngờ có người chứng minh cho
hắn.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Đường chủ cho rằng hung thủ là Vân Tại Thiên?

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Không phải gã.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Tại sao không phải gã?

Vạn Mã Đường giải thích:

- Ta biết võ công của gã. Ta cũng biết luôn tài nghệ của số huynh đệ bị hạ sát đó. Gã không đủ sức giết mười ba người cùng một lúc.

Hoa Mãn Thiên ngưng trọng thần sắc:

- Cho nên đường chủ đoán định là có người chủ sử ẩn mình trong bóng tối?

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Thiên lại hỏi:

- Đường chủ cho rằng chính người đó mới là kẻ chủ mưu chân chính?

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Đường chủ biết người đó là ai chẳng?

Vạn Mã Đường không đáp ngay câu hỏi, chỉ thốt:

- Thứ nhất, người đó có liên quan rất mật thiết với Lạc Lạc Sơn. Cho nên Lạc Lạc Sơn khó mà từ chối được khi y mời đến đây.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Có lý.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Thứ hai, người đó có thân phận và địa vị rất cao tại Vạn Mã Đường.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Làm sao thấy được điều đó?

Vạn Mã Đường điềm nhiên:

- Phải có thân phận cao, địa vị cao mới có đủ tư cách tiếp nối chương quản Vạn Mã Đường, một khi ta bị bức phải bỏ hết để ra đi.

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng lại gật đầu, thốt:

- Có lý.

Vạn Mã Đường tiếp:

- Người đó thường ngày rất được Vân Tại Thiên tín nhiệm và kính phục. Sở dĩ thế nên Vân Tại Thiên mới bằng lòng tuân lệnh sai sử.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Có lý.

Vạn Mã Đường trầm gương mặt:

- Thứ ba, ta đã nói rồi. Thứ tư đương nhiên là người đó cũng được mười ba huynh đệ kia tín phục. Do đó đối với y, cả mười ba người đều không

phòng bị, chẳng trách họ bị sát hại quá dễ dàng.

Hoa Mãn Thiên chột bậc cười khan.

Hắn cười một cách kỳ quái, hết sức kỳ quái. Rồi hắn từ từ thốt:

- Cũng bởi y và Lạc Lạc Sơn có quan hệ với nhau rất sâu xa cho nên họ cố ý tỏ thái độ chống đối, đố kỵ nhau, khiếm cho người ta không nhìn thấy sự quan hệ giữa họ.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đương nhiên phải vậy.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Hiện tại thuộc hạ còn một điều chưa được minh bạch.

Vạn Mã Đường thân nhiên:

- Cứ hỏi. Hỏi luôn đi.

Hoa Mãn Thiên nhìn lão, một phứa sau mới hỏi:

- Tự đường chủ phát giác ra bao nhiêu việc đó?

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Không hoàn toàn do ta.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Có kẻ tiết lộ bí mật với đường chủ?

Vạn Mã Đường mỉm cười:

- Phải.

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Ai?

Vạn Mã Đường buông gọn:

- Thúy Bình.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Lại cũng là nàng.

Vạn Mã Đường bỗng cười một tiếng, tiếp:

- Vân Tại Thiên đình ninh là Thúy Bình trung thành với gã đến có thể chết được vì gã. Trầm Tam Nương đình ninh Thúy Bình kín miệng như bình. Ngờ đâu... ngờ đâu...

Hoa Mãn Thiên nóng nảy, chận lời:

- Cả hai cùng lầm cả.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Lầm một cách đáng buồn cười.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Thực ra, Thúy Bình là người của đường chủ?

Vạn Mã Đường bĩu môi:

- Đâu có việc đó.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Vậy thì thực sự nàng là...

Vạn Mã Đường chận lời:

- Người biết nàng làm gì chứ?

Hoa Mãn Thiên nhổ nước bọt:

- Ai lại không biết nàng làm điếm?

Vạn Mã Đường hỏi:

- Nhưng có con điếm nào trung thành chẳng?

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Tự mình còn bán mình thì ai mà nàng không dám bán. Trong ngôn ngữ của bọn điếm không có tiếng "trung". Nếu có thì trung với đồng tiền thôi.

Vạn Mã Đường diềm nhiên:

- Nàng là một con điếm xuất loại, không giống với đồng nghiệp của nàng.

Hoa Mãn Thiên cười:

- Điếm là điếm. Điếm không thể trung thành với bất cứ ai, trừ ra khi hoàn lương. Mà nàng còn ở trong kỹ viện kia mà.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Người quen tánh ăn nói bạo dạn mất rồi.

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Nhưng hôm nay lời bạo lại là lời khôn.

Vạn Mã Đường thông qua:

- Tổng kết là người đã hiểu.

Hoa Mãn Thiên tặc lưỡi:

- Có muện không?

Vạn Mã Đường trầm giọng:

- Mừng tượng là muộ.

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, nín lặng một lúc lâu, đoạn chầm chậm hỏi:

- Cừu nhân chân chính của đường chủ là Phó Hồng Tuyết?

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Phải.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Thuộc hạ có thể thay đường chủ giết hãn chứ?

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Người không giết nổi hãn đâu.

Hoa Mãn Thiên kéo nài:

- Ít nhất thì thuộc hạ cũng trợ giúp đường chủ một tay.

Vạn Mã Đường khoát tay:

- Không cần.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Công Tôn Đoạn đã chết rồi, Vân Tại Thiên cũng không còn. Nếu đường chủ giết luôn thuộc hạ thì thành ra cô đơn quá. Một tay võ làm sao kêu?

Vạn Mã Đường lạnh lùng:

- Đó là việc của ta, mặc ta.

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm một lúc. Sau cùng hãn thở dài, thốt:

- Thuộc hạ theo đường chủ hơn mười mấy năm rồi.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Đúng mười sáu năm.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Trong mười sáu năm qua, thuộc hạ đổ bao nhiêu máu, bao nhiêu mồ hôi cho vùng đất này.

Vạn Mã Đường điềm nhiên:

- Không phải là mồ hôi và máu của một vài người mà đủ dựng nên cơ nghiệp này. Người biết không, cũng có máu và mồ hôi của mười ba mã sư ngã gục tại sân chẵn nuôi của người, của mười tám mã sư ngã gục ngoài đồng hoang, của Công Tôn Đoạn và Vân Tại Thiên nữa chứ.

Hoa Mãn Thiên thở ra:

- Thuộc hạ chỉ muốn bức đường chủ đi nơi khác chứ đâu có lòng nào hại chết đường chủ.

Vạn Mã Đường mỉm cười:

- Trong sân Vạn Mã Đường có trồng cái cây. Cây đó trồng đúng mười sáu năm rồi. Hiện tại một người dang hai tay ôm không giáp thân cây. Nó lớn như vậy đó mà người ta búng đi, đem trồng nơi khác thì chắc gì nó sống nổi. Ta cũng như cái cây đó.

Hoa Mãn Thiên nắm chặt hai tay, gằn từng tiếng:

- Cho nên đường chủ nhất định giết thuộc hạ?

Vạn Mã Đường nhìn hẩn, thông thả thốt:

- Chính người đã nói là kẻ nào phản ta thì kẻ đó phải chết.

Hoa Mãn Thiên nhìn xuống bàn tay cầm kiếm của mình, thở dài tiếp:

- Đích xác là thuộc hạ có nói như vậy.

Vạn Mã Đường lộ vẻ buồn, tiếp:

- Ta vốn có thể bức người đi giao thủ với Phó Hồng Tuyết...

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Thuộc hạ chắc không từ khước.

Vạn Mã Đường lắc đầu:

- Nhưng thà ta tự mình động thủ chứ không muốn mượn tay ai.

Lão gằn từng tiếng, tiếp luôn:

- Bởi vì người là người trong Vạn Mã Đường. Người là bằng hữu của ta.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Thuộc hạ hiểu.

Vạn Mã Đường cũng thở dài:

- Thế là tốt.

Hoa Mãn Thiên thốt:

- Hiện tại thuộc hạ còn muốn hỏi thêm một câu.

Vạn Mã Đường gật đầu:

- Cứ hỏi.

Hoa Mãn Thiên bỗng ngẩng đầu lên nhìn đăm đăm Vạn Mã Đường, cao giọng

hỏi:

- Thuộc hạ gian lao khổ nhọc, phấn đấu hơn mười năm dài, hiện tại tay trắng vẫn hoàn tay trắng, kiếp nô tài vẫn chẳng thay đổi mảy may. Nếu đổi lại là thuộc hạ thì đường chủ có làm như vậy chăng?

Vạn Mã Đường không cần suy nghĩ, đáp liền:

- Có chứ, ta cũng làm như người vậy đó. Bất quá...

Aùnh mắt chợt sắc bén, chớp chớp, lão tiếp:

- Bất quá nếu ta hành sự không kín đáo để bị phát hiện bí mật rồi thì có chết ta cũng không oán hận.

Hoa Mãn Thiên ngẩng mặt lên không, bật cười dài:

- Tốt. Tốt. Chết không oán hận. Rất tiếc là vị tất thuộc hạ chết nơi tay đường chủ.

Hắn vung kiếm. Đồng thời hấn cao giọng thốt:

- Đường chủ cứ xuất thủ. Thuộc hạ có chết cũng chẳng oán hận gì.

Vạn Mã Đường gật gù:

- Nói được câu đó mới đáng mặt nam tử hán.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Sao đường chủ chưa đứng lên?

Vạn Mã Đường điềm nhiên:

- Ta ngồi vẫn thừa sức giết người, cần chi đứng?

Hoa Mãn Thiên ngưng cười. Bàn tay cầm kiếm gồng mạnh, gân xanh nổi vòng.

Vạn Mã Đường còn ngồi nguyên tại chỗ, bình tĩnh như không.

Thay vì nhìn đối phương thì lão lại nhìn bàn tay còn nắm chuôi thanh loan đao.

Lão xem thường Hoa Mãn Thiên quá.

Hoa Mãn Thiên từ từ bước tới, từng bước từng bước, mũi kiếm rung lên vì tay cầm kiếm rung.

Bỗng hấn nạt lên một tiếng, kiếm biến thành mống dài, người theo kiếm bay đi.

Nhưng hấn không tấn công Vạn Mã Đường. Hắn vọt mình qua khung cửa sổ thoát đi.

Vạn Mã Đường thở dài:

- Đáng tiếc.

Đến lúc đó lão mới chớp mình.

Loan đao cũng biến thành cái móng bạc.

Một tiếng coong vang lên, đao và kiếm chạm nhau, đao lệch qua, rọc theo kiếm, đi xuống.

Nhưng Hoa Mãn Thiên không quá hèn đến phải thất bại ngay ở phút đầu.

Hắn biến thế liền.

Biến thế là có dùng một thế trước, bây giờ định thay bằng một thế mới. Như vậy có hai lần dụng lực, cách khoảng bởi cái biến đó.

Lực cũ vừa tàn, lực mới chưa phát xuất. Vạn Mã Đường tấn công đúng cái phút giây chuyển tiếp chưa thành hình của hai khí lực, thành ra cái cũ tàn luôn mà cái mới cũng không phát xuất được.

Đồng thời gian, ánh đao chớp lên trước mặt hắn. Đao ảnh trùng trùng, ngăn chặn luôn hô hấp của hắn.

Vạn Mã Đường cười lạnh thốt:

- Nếu người có dũng khí giao thủ với ta thì có thể ta tha cho người khỏi chết.

Câu nói đó là câu nói cuối cùng mà Hoa Mãn Thiên nghe từ cửa miệng một đồng

loại.

Sấm chớp đình lại rồi.

Bầu trời càng u ám.

Vạn Mã Đường bình tĩnh ngồi tại chỗ, phảng phất vẻ mệt nhọc cực độ.

Lão lộ niềm thương cảm, băng khuâng.

Trước mắt lão có ba xác chết, xác của Công Tôn Đoạn, Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên.

Ba người đó là bằng hữu thân cận nhất của lão, là bộ hạ đặc lực nhất của lão.

Lão đâu phải là con người vô tình cảm.

Hai đại hán trực bước vào, trông cảnh trạng đó, cả hai cùng nín thở.

Vạn Mã Đường quay đầu lại, bảo:

- Hạ lệnh cho toàn thể huynh đệ trong Vạn Mã Đường cử tang, thọ chế, chuẩn bị hậu sự cho nhị vị trưởng chủ và Công Tôn tiên sinh.

Giữa cánh đồng cỏ có một toà trà đình.

Bọn mã sư thích gọi là An Lạc Đình, bởi nó là một nơi duy nhất giúp họ tránh mưa giữa vùng bao la man mác.

Nó chỉ là ngôi lều lợp cỏ không hơn không kém.

Lúc trời bắt đầu mưa thì Diệp Khai và Mã Phương Linh đã vào toà trà đình đó rồi.

Mã Phương Linh ngồi trên tấm gỗ, nhìn mưa rơi xuất thần.

Lâu lắm nàng không nói gì cả.

Nàng không nói, Diệp Khai cũng không nói, mà cũng không gọi nàng làm chi.

Mặt nàng heo hắt quá, có lẽ nàng mất ngủ nhiều, có lẽ vì nàng ưu tư quá nặng.

Nơi đó có sẵn trà, Diệp Khai rót một chén, uống một ngụm. Uống trà mà chàng hy vọng nó biến thành rượu.

Chàng đâu phải là con quý rượu nhưng lắm lúc cũng muốn có rượu để cho khung cảnh, tâm tình được đầy đủ ý vị hơn.

Mã Phương Linh vụt thốt:

- Gia gia vốn không tán thành cho chúng ta đi lại với nhau.

Diệp Khai chớp mắt:

- A.

Mã Phương Linh tiếp:

- Nhưng hôm nay ông bảo ta đưa người đi dạo quanh vùng này.

Diệp Khai điềm một nụ cười:

- Lệnh tôn tuyển người thì thật đúng giá trị nhưng chọn thời gian thì lại sai.

Mã Phương Linh cắn răng rồi hỏi:

- Người biết tại sao ông cải biến chủ ý chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không biết.

Mã Phương Linh nhìn chàng:

- Sáng sớm hôm nay hẳn người có nói gì đó nhiều lắm với ông.

Diệp Khai mỉm cười:

- Cô nương nên biết lệnh tôn không phải là người lắm miệng mà tại hạ cũng không phải là kẻ lắm mồm.

Mã Phương Linh nhảy chơi chơi, hét lên:

- Nhất định là hai người có nói với nhau nhiều chuyện lắm, những chuyện mà hai người không muốn cho ta nghe. Nếu chẳng như vậy thì người đã nói với ta rồi.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ hỏi:

- Cô nương thật sự muốn tại hạ nói?

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Không thật thì giả à?

Diệp Khai nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nếu tại hạ nói rằng lệnh tôn muốn gả cô nương cho tại hạ thì cô nương có tin chẳng?

Mã Phương Linh đáp:

- Đương nhiên là không tin.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Mã Phương Linh thốt:

- Ta...

Bỗng nàng dậm chân, quay mình hăn học:

- Người ta đang bán loạn tâm thần muốn chết đây mà người còn đùa cợt được à?

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao tâm thần bán loạn?

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Ta cũng chẳng biết tại sao. Nếu biết được thì ta đâu có bối rối.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cái đó mới nghe qua mường tượng là có lý lắm.

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ sau khi nghe rồi người thấy không có lý?

Bống nàng quay mình lại, trầm giọng tiếp:

- Cái tâm của người không hề bấn loạn lần nao?

Diệp Khai lắc đầu:

- Rất ít.

Mã Phương Linh hỏi:

- Chẳng lẽ không bao giờ người động tâm?

Diệp Khai lắc đầu:

- Rất ít.

Mã Phương Linh cảm môi rồi tiếp:

- Đối với ta thì người có động tâm chưa?

Diệp Khai thản nhiên đáp:

- Có động.

Mã Phương Linh mừng rỡ kinh hãi song mặt nàng đỏ bừng. Đầu cúi xuống, tay mân mê tà áo. Lâu lắm, nàng mới thoốt:

- Trong phút giây này, giữa cảnh này nếu thật tình yêu ta thì người đã ôm ta rồi.

Diệp Khai không nói gì, chỉ rót một chén trà.

Mã Phương Linh chờ mãi, không đành lòng được hỏi:

- Ta nói gì người có nghe không?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không nghe.

Mã Phương Linh gắt:

- Người điếc?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không điếc.

Mã Phương Linh lại hỏi:

- Không điếc sao không nghe?

Diệp Khai thở dài, cười khổ:

- Bởi vì tuy tại hạ không mang tật điếc mà cũng như người điếc mất rồi.

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn chàng. Bất thành lình nàng nhào tới, ngã vào lòng chàng, vòng tay ôm ghì lấy chàng.

Nàng ghì mạnh quá.

Diệp Khai nhè nhẹ đẩy nàng ra.

Trong lúc này mà chàng xô nàng ra được à?

Mã Phương Linh trừng mắt nhìn chàng. Rồi nàng cắn môi, mường tượng muốn khóc.

Nàng thốt:

- Người... người thay đổi mất rồi...

Diệp Khai dụ giông:

- Tại hạ không thay đổi.

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Người bây giờ khác xa với người ngày trước.

Diệp Khai nín lặng, lâu lắm mới thở dài đáp:

- Có lẽ ngày nay tại hạ hiểu rõ cô nương hơn ngày trước.

Mã Phương Linh hỏi:

- Người hiểu nơi ta cái gì?

Diệp Khai đáp:

- Cô nương không thật tâm yêu tại hạ.

Mã Phương Linh kêu lên:

- Người điên à?

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ cô nương có thái độ đó đối với tại hạ là vì cô nương quá sợ.

Mã Phương Linh hỏi:

- Sợ cái gì?

Diệp Khai tiếp:

- Sợ tịch mịch, sợ cô độc. Cô nương cảm thấy trên đời này không ai thành thật quan tâm đến cô nương.

Đôi mắt của Mã Phương Linh đỏ lên. Nàng vung tay tát thật mạnh vào mặt chàng một cái. Đoạn nàng thốt:

- Dù ta có như vậy đi nữa thì cũng phải đối xử tốt với ta.

Diệp Khai trầm giọng:

- Tại hạ phải đối xử như thế nào với cô nương mới cho là tốt? Thừa dịp quanh mình không có ai, ôm ngay cô nương, đòi cô nương phải...

Mã Phương Linh lại đánh một tát tay vào mặt chàng. Nàng đánh mạnh đến độ tay nàng tê buốt nhưng Diệp Khai chẳng nghe đau đớn gì cả.

Chàng lạnh nhạt nhìn nàng, nhìn lệ trào ra mí mắt của nàng, chảy xuống má.

Nàng dậm chân rít lên:

- Người không phải là con người. Bây giờ ta mới biết người không phải là con người. Ta hận người. Ta hận người đến chết.

Nàng vọt mình ra ngoài, chạy đi trong mưa.

Mưa đang rơi nặng hạt.

Diệp Khai không chạy theo.

Chàng không hề nhích động. Tuy nhiên nơi gương mặt của chàng, niềm thống thối hiện ra quá lộ liễu.

Thống khổ vì chàng cố gấn dần cơn dục vọng đang sôi động trong lòng. Cơ hồ chàng muốn chạy theo, ôm nàng, mang nàng trở lại trà đình.

Nhưng chàng không làm như vậy nên phải khổ.

Mưa dai dẳng một chút rồi tạnh.

Diệp Khai trở lại thị trấn, lội trên con lộ sũng nước, bùn lầy, lách mình qua khung cửa hẹp.

Trong nhà im vắng, chỉ trừ một âm thanh.

Âm thanh của các quân bài chạm vào nhau.

Tiêu Biệt Ly không quay đầu nhìn chàng, lão để hết tâm trí vào các quân bài.

Diệp Khai ngồi xuống.

Tiêu Biệt Ly vẫn nhìn chăm chú các quân bài. Chúng như làm lão ưu tư trầm trọng.

Diệp Khai hỏi:

- Hôm nay tiên sinh thấy gì?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Hôm nay lão phu chẳng thấy được cái gì cả.

Diệp Khai hỏi:

- Không thấy gì thì sao lại thở dài?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vì không thấy được chi cả nên mới thờ dài.

Lão ngẩng đầu lên nhìn chàng, từ từ tiếp:

- Chỉ có việc hung hiểm, cực đáng sợ thì lão phu mới không trông thấy.

Diệp Khai trầm lặng rất lâu.

Bỗng chàng cười khan, thốt:

- Nhưng tại hạ lại thấy một việc.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Ít nhất ngày hôm nay, tiên sinh không thể không phát tài.

Tiêu Biệt Ly chờ nghe chàng nói tiếp.

Chàng không nói gì nữa. Chàng lấy xấp ngân phiếu mới ở trong mình ra, đặt lên bàn, từ từ đưa sang trước mặt Tiêu Biệt Ly.

Tiêu Biệt Ly nhìn thoáng qua xấp ngân phiếu, không hỏi gì.

Một lúc sau, Diệp Khai cười nhẹ thốt:

- Thực ra thì tại hạ bắt tất phải hoàn những tấm ngân phiếu lại cho tiên sinh.

Tiêu Biệt Ly đáp mơ hồ:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Bởi vì tiên sinh không thực tâm muốn tại hạ giết lão ta. Phải vậy không?

Tiêu Biệt Ly vẫn mơ hồ:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Bất quá, tiên sinh muốn thử lòng tại hạ xem tại hạ có thực sự có tư tưởng giết lão hay không?

Tiêu Biệt Ly chợt cười đáp:

- Người tưởng tượng nhiều quá. Nhiều quá mà không có việc nào tốt.

Diệp Khai tiếp:

- Vô luận thế nào thì hiện tại tiên sinh nên hiểu là tại hạ chẳng phải là kẻ giết người.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Bây giờ thì vô luận là ai cũng đều biết như vậy.

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Tại vì Công Tôn Đoạn đã chết và chết nơi tay của Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai hết cười được. Một vẻ kỳ quái hiện nơi thần sắc của chàng.

Tiêu Biệt Ly tiếp luôn:

- Chẳng những một Công Tôn Đoạn chết mà Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên cũng chết luôn.

Diệp Khai kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ cũng do Phó Hồng Tuyết?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu.

Diệp Khai cau mày:

- Ai?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Vạn Mã Đường.

- Vạn Mã Đường?

Diệp Khai sửng sờ. Lâu lắm, chàng mới thở dài, lẩm bẫm:

- Khó hiểu. Khó hiểu.

Tiêu Biệt Ly thản nhiên:

- Có chi khó hiểu đâu?

Diệp Khai thốt:

- Hiện tại lão ta hiểu rõ là kẻ cừu địch đáng sợ của lão có thể tùy thời chụp cơ hội hạ sát lão. Thế thì tại sao lão lại trừ diệt hai bộ hạ đặc lực của lão. Lúc này là lúc lão cần dùng người mà.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Cái đó, có thể là vì lão có tính tình cố quái, vì cái tính đó mà lão làm những việc không ai tưởng tượng nổi.

Lão đáp nhưng câu đáp không thỏa mãn trọn vẹn câu hỏi. Diệp Khai vẫn phải tiếp thọ như vậy và dù không hiểu cũng cố mà tìm hiểu.

Bỗng chàng hỏi:

- Người khách quý đêm qua trên căn gác?

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Khách quý?

Diệp Khai tiếp:

- Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh.

Chùng như Tiêu Biệt Ly quên mất lão Đình, mãi đến lúc này mới nhớ lại.

Lão cười nhẹ, đáp:

- Lão ấy cũng là một quái nhân, thời thường làm những việc không ai tưởng nổi.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão phu không hề tưởng là lão có thể đến tận địa phương này.

Diệp Khai hỏi:

- Chứ không phải đến tìm tiên sinh sao?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Còn ai tìm một phế nhân làm gì?

Diệp Khai cũng cười hỏi:

- Lão còn ở trên gác chứ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Đi rồi.

Diệp Khai hỏi:

- Đi đâu?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Đi tìm người.

Diệp Khai chớp mắt:

- Tìm ai?

Tiêu Biệt Ly không dấu:

- Lạc Lạc Sơn.

Sk kinh ngạc:

- Họ là bằng hữu của nhau à?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Không phải bằng hữu mà là tử đối đầu. Thuộc loại đối đầu lâu năm.

Diệp Khai trầm ngâm một chút.

- Đỉnh Cầu Cảnh lần này đến đây chẳng lẽ chỉ có mục đích duy nhất là tìm Lạc Lạc Sơn?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Cũng có thể như vậy lắm chứ.

Diệp Khai cau mày:

- Thực sự giữa họ có gì đáng chú ý?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Ai biết được điều đó. Những ân oán trên giang hồ rất phức tạp. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ mà thôi.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc nữa, đoạn hỏi:

- Năm xưa, có vị cao thủ trên giang hồ xử dụng ám khí rất cay độc. Nghe nói người ấy là truyền nhân duy nhất của Hồng Hoa Bà Bà.

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Các hạ muốn nói đến Đoạn Trường Châm Đỗ bà bà?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cái tên đó lão phu có nghe qua.

Diệp Khai hỏi:

- Có thấy mặt lần nào chẳng?

Tiêu Biệt Ly cười khố:

- Thà đừng thấy là hay hơn.

Diệp Khai tiếp:

- Trong bốn vị đại đệ tử của Thiên Diện Nhân Ma ngày trước, còn thừa lại một người. Người đó là Vô Cốt Xá Tây Môn Xuân, hẳn tiên sinh có nghe nói qua chứ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Nếu trong hai người cần thấy một thì thà lão phu gặp Đỗ bà bà hơn là Tây Môn Xuân.

Diệp Khai tiếp:

- Cứ theo tại hạ hiểu thì cả hai người đó đều có mặt tại địa phương này rồi.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Họ đến từ lúc nào?

Diệp Khai đáp:

- Lâu lắm rồi.

Tiêu Biệt Ly suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

- Không có đâu. Không thể có. Nếu họ đến đây thì nhất định là lão phu có biết.

Diệp Khai nhìn lão, dò xét:

- Biết đâu họ đã đến Vạn Mã Đường, mà Vạn Mã Đường là nơi ẩn tàng những tay chọc trời khuấy nước.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu rồi gật đầu.

Diệp Khai thốt:

- Có thể họ đã vào Vạn Mã Đường rồi. Mã Không Quần ý tưởng vào họ nên chẳng hề nao núng sau cái chết của Công Tôn Đoạn, Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên.

Tiêu Biệt Ly bỗng cười mấy tiếng:

- Việc của Vạn Mã Đường có liên can chi đến chúng ta.

Diệp Khai cũng cười:

- Hôm nay mừng tượng tại hạ nói nhiều quá.

Chàng như sắp sửa cáo từ.

Nhưng vừa lúc đó có một đại hán áo trắng tiến vào, tay cầm một cánh thiệp cáo

phó.

Dĩ nhiên cáo phó vì cái chết của ba cao thủ Vạn Mã Đường.

Cáo phó cho biết ngày sau, có cuộc nhập hiện ba xác chết vào quan tài. Trước ngày nhập hiện, sáng sớm có cuộc đại tế rồi trưa lại mới nhập quan.

Cáo phó đến có kèm theo thiệp mời, cả Tiêu Biệt Ly và Diệp Khai đều được mời.

Tiêu Biệt Ly thở dài, nói mấy lời thương tiếc rồi hứa sẽ có mặt tại Vạn Mã Đường vào ngày mai.

Diệp Khai cũng hứa luôn.

Chàng lại hỏi:

- Người trong địa phương này đều được mời?

Đại hán gật đầu:

- Chắc vậy.

Diệp Khai hỏi:

- Phó Hồng Tuyết?

Đại hán đáp:

- Hẳn cũng được mời như mọi người song sợ hãn chẳng dám đến.

Diệp Khai quả quyết:

- Tại hạ tin là hãn đến.

Đại hán cảm hờn:

- Chỉ mong là như vậy.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ đã gặp hãn chưa?

Đại hán lắc đầu:

- Chưa.

Diệp Khai tiếp:

- Các hạ yên trí, tại hạ sẽ trao thiệp mời hộ các hạ.

Đại hán thoát đầu do dự, rồi sau lại bằng lòng nhờ chàng. Đại hán đi ra rồi, Tiêu Biệt Ly thở dài, thốt:

- Không ngờ Vạn Mã Đường lại gửi thiệp mời Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tiên sinh đã nói lão ấy là một quái nhân mà.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Theo ý các hạ thì Phó Hồng Tuyết đến hay không?

Diệp Khai đáp:

- Đến.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Bởi vì tại hạ biết hẳn không thuộc hạng người ném đá dẫu tay, làm rồi bỏ trốn.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Nếu các hạ là bằng hữu của hẳn thì nên khuyên hẳn đừng đến là hơn.

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Chẳng lẽ các hạ không nhận ra cánh thiệp mời là một cạm bẫy?

Diệp Khai cau mày:

- Cạm bẫy.

Tiêu Biệt Ly nghiêm giọng:

- Nếu hẳn vào Vạn Mã Đường lần này là hẳn không bao giờ có dịp trở lại cố hương.

Trời mênh mang. Đất mênh mang

Vào Vạn Mã Đường Đừng mong trở lại cố hương.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nợ Mười Năm Trước

Sau giờ ngộ, cơn mưa dứt, bầu không gian quang đảng man mác, bao la. Diệp Khai gõ cửa phòng của Phó Hồng Tuyết. Từ sáng sớm ngày nay cho đến bây giờ, không ai đến tìm Phó Hồng Tuyết.

Nghe nói đến con người mặt lạnh quanh năm, chân thọt, là ai ai cũng phải tưởng đến con độc xà.

Như vậy, còn ai muốn tiếp cận y nữa!

Huống chi, cái việc y giết Công Tôn Đoạn, có lẽ giờ đây đã được loan đi khắp cả sơn thành!

Bên trong cửa, không có người lên tiếng.

Nhưng bên cạnh, nơi cửa hông, một lão bà thò đầu bạc trắng ra, mặt lộ vẻ hoài nghi lẫn sợ hãi, bà nhìn Diệp Khai.

Mặt bà nhăn nheo, không còn chỗ cho những vết nhăn khác hiện ra nếu có thêm sau này.

Diệp Khai biết bà là người cho thuê những gian phòng tại đây.

Chàng cười hỏi:

- Phó công tử đâu, hờ bà?

Lão bà lắc đầu:

- Ở đây không có Phó công tử! Ở đây nghèo lắm!

Diệp Khai mỉm cười.

Giận làm gì chứ!

Bống, lão bà tiếp theo:

- Nếu khách nhân muốn tìm cái gã mặt trắng nhợt, chân thọt đó, thì không gặp gã đâu. Gã đã dọn đi nơi khác rồi.

Diệp Khai hỏi:

- Hẳn dọn đi rồi sao bà? Đi lúc nào?

Lão bà đáp:

- Đi gấp!

Diệp Khai lại hỏi:

- Tại sao phải đi gấp?

Lão bà giải thích:

- Già không muốn kẻ sát nhân lưu lại nơi này. Già có nhà, cho mượn, ai mượn cũng được, nhưng không cho người ta thuê để có nơi đi lại, mưu toan sát nhân!

Diệp Khai hiểu.

Trong vùng, không một ai dám chứa kẻ đắc tội với Vạn Mã Đường.

Chàng không nói gì nữa, quay mình trở ra ngõ hẻm.

Ngờ đâu, lão bà bước theo chàng, thốt:

- Nếu người không có nơi nào lưu trú, già sẽ cho người thuê gian phòng đó.

Diệp Khai cười nhẹ, hỏi:

- Bà bằng lòng cho tôi mượn nhà, là xem tôi lương thiện, không phải kẻ sát nhân. Tại sao bà biết tôi không là hung thủ trong vụ án đó?

Lão bà đáp:

- Người không giống! Hay không có vẻ sát nhân!

Diệp Khai trầm gương mặt, thốt:

- Bà xem lầm tướng người đó. Tôi có giết nhân mạng rồi đó bà, mà lại giết đến bảy tám mươi mạng nữa kia!

Lão bà thè lưỡi, trố mắt, sợ hãi.

Diệp Khai đã ra khỏi ngõ hẻm.

Chàng hy vọng gặp Phó Hồng Tuyết sớm, càng sớm càng hay.

Nhưng, chàng không gặp Phó Hồng Tuyết, mà lại gặp Đinh Cầu Cảnh.

Đinh Cầu Cảnh ngồi nơi thềm, dưới mái hiên ngôi nhà đối diện, đang cầm chén

trà.

Y phục của lão rất hoa lệ, bên ngoài còn khác chiếc thanh bào.

Thần sắc của lão không được khoan khoái lắm.

Hành nhân lúc đó thật vắng trên con lộ chánh. Tuy có cơn mưa vừa qua, song đang mùa hè, không khí vẫn oi bức như thường, mưa dù to, chẳng đem lại cái mát mẻ lâu, trái lại, còn làm thêm lầy lội những lối đi.

Lúc đó có một gã du mục, dẫn đàn dê bốn năm con đi qua.

Tuy không khí oi bức, gã du mục lại mặc áo da dê, đầu đội nón tơ vành che kín tai, chiến nón rộng quá có thể phủ trọn hai đầu người.

Con người, cùng đường rồi mới nghĩ đến việc chăn dê.

Nghề chăn dê, giữ ngựa là một nghề thấp hèn nhất ở tại địa phương này, giành cho bọn nghèo nhất.

Cho nên, hạng chăn dê, ngựa ở đây hầu như cái bóng đối với các tầng lớp người khác, không ai lưu ý đến họ, trừ chủ thuê họ. Chủ thuê có lưu ý đến họ, là vì đàn thú giao phó cho họ, thú sống chết vẫn là vấn đề quan trọng hơn sự sinh tồn thương vong của họ.

Nhưng, Đinh Cầu Cảnh vừa thấy gã du mục, vụt sáng mắt lên.

Mường tượng lão trông chờ gã từ lâu lắm rồi.

Đường lồi lõm, nước động mấy chỗ lõm, gã du mục lừa đàn dê đi quanh một vũng nước.

Đúng lúc đó, Đinh Cầu Cảnh bước ra, chặn trước mặt gã.

Gã du mục không ngẩng đầu lên, định lách mình qua mình Đinh Cầu Cảnh, đi

Gã chăn dê đâu phải là con người có can đảm, có khí khái? Làm cái nghề đó thì hẳn nhục là cái vốn trời sanh mà!

Ngờ đâu, Đinh Cầu Cảnh có ý sanh sự với gã.

Lão hỏi:

- Người hành nghề chăn dê từ lúc nào thế?

Gã chăn dê giật mình, ấp úng:

- Từ lúc nhỏ, rất nhỏ!

Đinh Cầu Cảnh cười lạnh:

- Chẳng lẽ tại Vũ Dương Sơn cái ngón nghề của người học tập, là ngón nghề chẵn

luôn.

dê?

Gã chẵn dê giật mình lướt nữa.

Cuối cùng gã ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Đỉnh Cầu Cảnh, buông gọn:

- Ta không nhận ra người!

Đỉnh Cầu Cảnh bủ môi:

- Nhưng, ta, ta nhận ra người.

Gã chẵn dê thở dài:

- Chỉ sợ người nhận lầm người!

Đỉnh Cầu Cảnh cao giọng:

- Lầm sao được, Lạc Lạc Sơn! Ta biết người quá mà! Dù người hóa trang cách nào, cũng không qua mắt ta được. Lần này, người còn tưởng trốn thoát khỏi tay ta nữa sao chứ?

Gã chẵn dê là Lạc Lạc Sơn à?

Lâu lắm, người chẵn dê thở dài đáp:

- Dù cho người có nhận ra ta, song rất tiếc ta không nhận ra người!

Thế là Lạc Lạc Sơn rồi!

Đỉnh Cầu Cảnh cười lạnh, cởi chiếc chẵn bao để lộ bộ y phục hoa lệ. Nơi chỗ gù lưng, có thêu con rồng vàng năm móng.

Lạc Lạc Sơn kêu lên thất thanh:

- Kim Bôi Đà Long!

Đỉnh Cầu Cảnh cười lạnh:

- Cuối cùng rồi người cũng nhận được ta!

Lạc Lạc Sơn cau mày:

- Người tìm ta để làm gì?

Đỉnh Cầu Cảnh đáp:

- Đòi một món nợ!

Lạc Lạc Sơn hỏi:

- Nợ gì?

Đình Cầu Cảnh hừ một tiếng:

- Nợ cũ từ mười năm trước, chẳng lẽ người quên rồi!

Lạc Lạc Sơn trầm giọng:

- Ta không hề gặp mặt người lần nào, thì làm gì có nợ mà quên với chẳng quên!

Đình Cầu Cảnh hét:

- Món nợ máu của mười bảy mạng người, người muốn chối cũng không chối được đâu! Hãy đền mạng!

Lạc Lạc Sơn lắc đầu:

- Con người này điên rồi! Ta...

Đình Cầu Cảnh vươn hai tay ra.

Trong tay, có một chiếc roi vàng dài năm thước. Roi chớp lên, kim quang lóe sáng. Kim quang quét ngang hông Lạc Lạc Sơn.

Lạc Lạc Sơn lách mình đồng thời cởi chiếc áo da dê trên mình vung ra, quát:

- Chờ một chút!

Đình Cầu Cảnh không chờ, đánh luôn bốn chiêu.

Lạc Lạc Sơn dậm chân dùng chiếc áo da dê làm vũ khí nghênh chiến.

Đó là một công phu của hạng nội gia Võ Đương chuyên biến yếu mềm thành côn cứng.

Trong thoáng mắt, song phương trao đổi hơn mười chiêu, ngay trên con đường lầy

lội.

Diệp Khai đứng cách xa xa, nhìn cuộc chiến, bỗng phát hiện hai việc.

Một con quỷ rượu không bao giờ là một cao thủ võ lâm. Sở dĩ Lạc Lạc Sơn cứ mượn rượu làm màu, là vì lão có ý đánh lạc hướng sự nhận xét của người đời.

Thực ra thì lúc nào lão cũng tỉnh và tỉnh hơn bất cứ ai.

Mường tượng Lạc Lạc Sơn không nhận ra Đình Cầu Cảnh. Nhưng Đình Cầu Cảnh thì khi nào lại nhận lầm người!

Thế thì sự tình ra sao?

Suy nghĩ một chút, Diệp Khai mỉm cười.

Chàng cho rằng sự tình đáng buồn cười lắm!
Nhưng, không buồn cười như chàng tưởng!
Bởi chết, đâu phải là một điều đáng cười cợt được.
Chẳng rõ tại sao, Lạc Lạc Sơn đang đánh, lại để lộ sơ hở.
Một sơ hở trí mạng, đối phương lợi dụng là lão chết liền!
Đồng thời gian với việc phát giác ra sơ hở đó, Diệp Khai thấy luôn ánh mắt của Lạc Lạc Sơn.

Ánh mắt biểu hiện sự phẫn nộ lẫn khiếp hãi, sau đó, ánh mắt từ từ lộ ra, lộ đến đôi suýt lọt trông.

Hai cánh tay của lão vụt cứng ngắt!

Ngọn roi của Đinh Cầu Cảnh vờn quanh yết hầu lão.

Một tiếng rắc vang lên, yết hầu đứt ngang.

Đinh Cầu Cảnh ngửa mặt cười vang.

- Vay máu, phải trả máu! Món nợ năm xưa, mãi đến ngày nay ta mới đòi được!

Lão tung mình lên, đáp xuống phía sau một nóc nhà, biến mất dạng.

Còn lại xác chết của Lạc Lạc Sơn! Mắt lòi ra như hai hạt châu lớn.

Trên đường phố vắng bóng khách bộ hành, nhưng trong nhà vẫn có kẻ nhìn ra.

Nhìn thì nhìn, có ai dám can thiệp vào cuộc thanh toán giữa những tay giang hồ?

Cho nên, ai chết mặc ai, không người buồn quan tâm đến.

Diệp Khai từ từ bước tới, cúi mình xuống, nhìn khuôn mặt của Lạc Lạc Sơn, hỏi:

- Tại hạ với tiên sinh, dù sao cũng là bằng hữu với nhau, tiên sinh có lời gì cần ký thác nơi tại hạ chăng?

Tự nhiên, là không có!

Xác chết có nói năng chi được mà có lời ký thác!

Diệp Khai vỗ nhẹ tay vào vai xác chết, tiếp:

- Tiên sinh yên trí! Có người an bày hậu sự cho tiên sinh đấy! Tại hạ cố gắng mang vài chén rượu nhạt, đến rưới trên năm mộ của tiên sinh!

Chàng thở dài luôn mấy tiếng, cuối cùng lại đứng lên.

Chính lúc đó, Tiêu Biệt Ly xuất hiện.

Tiêu Biệt Ly chống hai nạng sắt, bình tịnh đứng dưới mái hiên.

Mặt lão trông trắng nhợt hơn mặt Phó Hồng Tuyết.

Lão là con người quanh năm suốt tháng không dám chường ra ánh dương quang. Nhưng, bây giờ thì lão không ngại nắng nữa!

Diệp Khai tiến đến gần lão, thở dài, thốt:

- Tại hạ vốn không thích người giết người. Nhưng cảnh người giết người lại thường hiện ra trước mắt, không xem cũng không được!

Tiêu Biệt Ly lộ niềm thương cảm, trầm lặng một lúc, rồi cũng thở dài như Diệp Khai, thốt:

- Lão phu sớm biết thế nào rồi lão ấy cũng làm cái việc đó! Rất tiếc là lão phu không khuyên ngăn kịp!

Diệp Khai gật đầu:

- Lạc đại tiên sinh chết gấp quá!

Chàng ngẩng mặt lên hỏi:

- Tiên sinh cũng vừa ra đây?

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Đáng lẽ, lão phu phải bước ra từ lâu!

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ vừa nói chuyện với Lạc đại tiên sinh đó. Cho nên không trông thấy Tiêu tiên sinh bước ra.

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng, lắc đầu:

- Kẻ chết còn nói được gì!

Diệp Khai gật đầu:

- Nhưng Lạc đại tiên sinh có nói. Bất quá không ai nghe được đó thôi.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ nghe được?

Diệp Khai đáp:

- Được!

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Lão ấy nói gì?

Diệp Khai tiếp:

- Lão nói rằng lão chết rất oan!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Oan như thế nào?

Diệp Khai tiếp:

- Lão nói rằng, Đinh Cầu Cảnh vốn không đủ sức giết lão.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Nhưng lão cũng đã chết dưới ngọn roi của Đinh Cầu Cảnh.

Diệp Khai trầm giọng:

- Có người ám toán lão, trợ giúp Đinh Cầu Cảnh.

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Lão bị ám toán? Ai ám toán lão?

Diệp Khai xòe bàn tay.

Nơi lòng bàn tay, có một mũi châm! Màu châm xanh biếc, đầu châm có máu.

Tiêu Biệt Ly giật mình:

- Đoạn Trường châm!

Diệp Khai gật đầu.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Như vậy là Đỗ Bà Bà quả nhiên đã đến đây rồi!

Diệp Khai thở ra.

- Mà lại đến từ lâu!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ trông thấy bà ta?

Diệp Khai cười khố:

- Đỗ Bà Bà phóng Đoạn Trường châm, mà có người trông thấy, thì đâu còn là Đỗ Bà Bà nữa.

Tiêu Biệt Ly thở dài.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng tại hạ biết bà không ẩn mình trong Vạn Mã Đường!

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Làm sao biết được?

Diệp Khai tiếp luôn:

- Bởi hiện bà ở ngay trong thị trấn này. Rất có thể là bà ở phía đối diện kia. Bà là vị lão bà đang cồng đứa bé nơi lưng đó, cũng chưa biết chừng!

Tiêu Biệt Ly biến sắc.

Lão từng thấy lão bà có cồng đứa bé, đi qua trước nhà.

Diệp Khai kết luận:

- Đoạn Trường châm đã xuất hiện rồi, thì vô cốt xà tướng cũng không xa!

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Chẳng lẽ lão ấy trốn mãi trong thị trấn này?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có thể lắm chứ.

Tiêu Biệt Ly trầm giọng:

- Tại sao lão phu không phát hiện chi hết?

Diệp Khai đáp:

- Người ta cố giấu chân tướng, tiên sinh phát hiện thế nào được? Biết đâu lại chẳng là cái lão chủ tiệm tạp hóa kia!

Chàng nhìn Tiêu Biệt Ly, bỗng cười khan, đoạn thông thả tiếp:

- Mà cũng biết đâu lại chẳng phải là Tiêu tiên sinh?

Tiêu Biệt Ly cười.

Nụ cười của lão mừng tượng cái bửu môi chế nhạo.

Sau đó lão từ từ quay mình, từ từ đi vào.

Thấy lão cười, Diệp Khai quên mất lão là con người tàn phế, tịch mịch, cô độc!

Nhưng bây giờ nụ cười của lão biến thể rồi, theo nụ cười, còn có những nét, những vẻ khác biến thể luôn.

Gia dĩ, Diệp Khai lại nhìn vào lưng lão, nhận ra, lão ốm quá, cô độc quá, sự tàn phế đè nặng lên mình lão quá!

Bỗng, chàng chạy theo, thốt:

- Không mấy khi tiên sinh ra ngoài, tại hạ muốn mời tiên sinh uống vài chén rượu.

Chàng nắm cánh tay lão.

Tiêu Biệt Ly phảng phất kinh dị:

- Các hạ mời lão phu uống rượu?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ ít có dịp nào mời ai uống rượu!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Đi đâu uống?

Diệp Khai đáp:

- Đi đâu cũng được, chỉ cần là không phải tại đây thôi!

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Tại sao không uống ngay tại đây?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Rượu ở đây quý, nên đắt giá.

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Nhưng lão phu cho thiếu chịu mà!

Diệp Khai cũng cười:

- Cái lối chiêu đãi đó, hấp dẫn thật!

Chàng tiếp:

- Không tiền mua rượu, lại có người bán rượu ngon, cho thiếu chịu, thử hỏi có ai không thích?

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Thế là các hạ chịu ở đây! Bằng lòng uống, thiếu chịu? Lão phu muốn biết, các hạ hẹn lúc nào trả nợ rượu này!

Diệp Khai cười khố:

- Vấn đề hẹn nợ, không phải khó khăn, cái khó là chẳng biết mình còn sống đến ngày phải trả nợ hay không.

Chàng đẩy cánh cửa, cho Tiêu Biệt Ly bước vào trước, còn chàng thì không vào.

Bởi, chàng vừa trong thấy Thúy Bình.

Thúy Bình cúi gầm đầu lầm lũi đi dưới mái hiên nhà dọc đường phố trở về kỹ

Tại sao đêm qua, bỗng nhiên nàng thất tung?

Nàng đi đâu?

Từ đâu nàng trở về đây?

Dĩ nhiên Diệp Khai muốn biết, muốn hỏi nàng. Nhưng mừng tượng chẳng trông thấy chàng, nàng lầm lủi đi.

Nàng không thấy Diệp Khai, một người khác thấy. Người khác là Phó Hồng Tuyết, đang trừng mắt nhìn chàng.

Phó Hồng Tuyết!

Cuối cùng rồi y cũng xuất hiện.

Diệp Khai giương tay định chụp cánh tay của Thúy Bình, chính lúc đó chàng phát hiện ra Phó Hồng Tuyết.

Y trừng mắt nhìn bàn tay chàng, ánh mắt bốc ngời niềm phẫn uất, gương mặt trắng xanh biến đỏ rực.

Diệp Khai rợn mình, rút tay về, nhường cho Thúy Bình bước qua.

Qua khỏi cửa rồi, Thúy Bình mới day đầu lại, cười với Diệp Khai.

Mừng tượng đến lúc đó, nàng mới trông thấy chàng.

Nhưng Diệp Khai không cười trả nổi, dù muốn cười lắm!

Chỉ vì Phó Hồng Tuyết nhìn chàng trừng trừng, như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Chẳng khác nào y ghen.

Cái ghen của người chồng bắt được tình nhân của vợ đang cười duyên với vợ!

viện.

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, rồi nhìn Thúy Bình, không hiểu việc gì đã xảy ra.

Trên đời, đâu có thiếu những chuyện khó hiểu? Ngày nào lại chẳng có chuyện khó hiểu xảy ra?

Diệp Khai mở đầu bằng một nụ cười, đoạn thốt:

- Tại hạ tìm các hạ khắp nơi!

Phó Hồng Tuyết trừng mắt nhìn chàng, lâu lắm mới lạnh lùng hỏi:

- Việc gì?

Diệp Khai đáp:

- Có một vật cần trao cho các hạ!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- A?

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ giết Công Tôn Đoạn?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ nên giết y trước lâu mới phải!

Diệp Khai tiếp:

- Đây là thiệp cáo phó hung tin của Công Tôn Đoạn.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Cáo phó?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Các hạ giết người, lại được mời uống rượu nhân cuộc đại tế của người đó! Vạn Mã Đường chủ mà mời cả các hạ thật là một sự tuyệt diệu!

Phó Hồng Tuyết tiếp tấm thiệp cáo phó, nhìn qua, ánh mắt ngời vẻ kỳ quái.

Y cũng gật gù, thốt:

- Tuyệt diệu! Đúng là tuyệt diệu!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Đương nhiên các hạ chuẩn bị đi dự chứ!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Bởi, sẽ có nhiệt náo phi thường vào ngày đó!

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt nhìn Diệp Khai, mĩa mai:

- Chừng như các hạ quá quan tâm đến sự việc của tại hạ.

Diệp Khai mỉm cười:

- Có lẽ vì tại hạ thích chen vào việc của người!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ có biết tại sao Lạc Lạc Sơn táng mạng chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không được biết.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại vì lão ấy thích chen vào việc người!

Y không buồn nhìn thêm Diệp Khai, nửa mắt. Thốt xong, y lách mình ngang qua Diệp Khai, bước đi luôn.

Y bước đi, giữa lòng đường phố, nước còn đọng vũng, hoặc nhỏ, hoặc lớn.

Lúc thường người trên đường, người trong nhà hai bên đường, nhìn đôi chân của y.

Hiện tại, người ta đổi mục tiêu. Thay vì nhìn chân, người ta nhìn tay y.

Đúng hơn, người ta nhìn chuôi đao trong tay y.

Chuôi của thanh đao giết Công Tôn Đoạn.

Và trong ánh mắt của mọi người chẳng có chút cảm tình nào.

Người ta nhìn y như nhìn thù địch.

Trước lúc chia tay, Trầm Tam Nương có nói với Phó Hồng Tuyết:

- Hiện tại, ai ai cũng biết ngươi là cừu địch của Vạn Mã Đường, thì chẳng còn ai xem ngươi là bằng hữu nữa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương đáp:

- Vì người trong thị trấn này, ít nhất cũng có nửa phần sống nhờ nơi Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết sửng sờ.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Cho nên, từ phút giây này, người phải cẩn thận, đặc biệt cẩn thận. Cả đến việc uống một chén nước cũng phải đề phòng.

Phó Hồng Tuyết không hiểu tại sao nữ nhân đó quan tâm đến y như vậy!

Y chỉ biết bà là bằng hữu của Thúc Bình, là người trong Vạn Mã Đường.

Có thể thôi!

Nhưng làm sao Thúc Bình lại đi giao du với hạng người như thế? Tại sao?

Không hiểu tại sao, y ghét con người đó quá chừng, y hy vọng bà sớm bỏ đi, để cho y được sớm tự do với Thúc Bình.

Y cùng Thúc Bình đi loanh quanh mãi giữa đồng cỏ, tìm một nơi an tịnh, nghỉ chân.

Không ai tin là y mới giết người lần đầu tiên, cả Công Tôn Đoạn dù sống lại cũng không tin được.

Nhưng, quả thực, đây là lần thứ nhất trong đời, Phó Hồng Tuyết giết người.

Lúc y rút đao ra, thấy máu, y nôn mửa liền.

Y có muốn giết người đâu! Song nếu y không giết người, thì y bị người giết!

Trường hợp bất khả kháng!

Trong khi y nôn mửa, Trầm Tam Nương nhìn y, ánh mắt rất kỳ quái.

Phó Hồng Tuyết bước đi, thẳng đứng người mà bước, không trốn tránh một ánh mắt nào của những người dọc theo hè phố.

Bây giờ, y muốn nằm một lúc, lấy lại sức rồi sẽ đi tìm Thúy Bình.

Trước đó, Thúy Bình có nói với Trầm Tam Nương:

- Tôi về trước thu xếp mấy món cần dùng, xong rồi sẽ đến tìm thơ thơ coi biết thơ thơ ở đâu!

Phó Hồng Tuyết có biết đâu, "nàng" của y, chẳng phải là Thúy Bình mà chính là Trầm Tam Nương, con người y ghét nhất trần đời?

Bí mật!

Vĩnh viễn bí mật đó không bao giờ có ai phát giác được!

Lão bà cho thuê nhà, đang đứng trước nhà. Hôm nay, bà có vẻ tợn quá, trừng mắt nhìn y, chứ không vồn vã hỏi han như mọi lần y xuất ngoại trở về.

Lạ lùng thay, bà lại đứng chắn lối vào nhà.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Xin tránh qua một bên!

Lão bà hỏi:

- Tại sao tránh qua?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cho tôi vào!

Lão bà tiếp:

- Nghe nói người chệ địa phương này không tốt nên dọn đồ đi nơi khác.

Còn trở lại làm chi?

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Ai nói tôi đã dọn đi?

Lão bà đáp:

- Ta nói!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Ai nói tôi chê địa phương này không tốt?

Lão bà đáp:

- Không phải người chê địa phương này không tốt, mà chính địa phương này chê người không tốt.

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Bởi hiểu, y không nói gì thêm, y cần gì nói thêm? Có nói cũng vô ích.

Lão bà tiếp:

- Bọc hành trang của người ta đã chuyển qua cửa hiệu tạp hóa cách vách.

Người muốn lấy lúc nào cũng được.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Lão bà tiếp:

- Còn đỉnh bạc, người lưu lại đây, nhờ ta sắm cho một cỗ quan tài. Trả cho người

luôn.

Đỉnh bạc nằm trong tay bà, bà quăng ra.

Phó Hồng Tuyết phải đón lấy. Nhưng đỉnh bạc không đến tay y.

Đỉnh bạc bay đi, hơn mấy mươi mũi châm nhỏ bay theo, nếu Phó Hồng Tuyết vươn tay chụp đỉnh bạc, tay y sẽ trúng mấy mươi mũi châm đó.

Y vươn tay thật sự.

Nhưng từ trên không, có vật gì bay xuống, vật đó chọi vào đỉnh bạc, đỉnh bạc đảo lộn về, đùa luôn mấy mươi mũi châm cùng bay trở lại, nhắm lão bà mà lao vào.

Nếu Phó Hồng Tuyết chụp đỉnh bạc thì phải mất mạng với mấy mũi châm rồi!

Lão bà không chậm trễ, phi thân lên nóc nhà, vừa tránh mấy mũi châm, vừa thoát đi.

Hành tung bị lộ rồi, bà còn ở lại làm gì?

Ngờ đâu, trên nóc nhà, có người chờ đón bà. Người đó là Diệp Khai. Chàng đang chấp tay sau lưng, dáng ung dung, nhìn lão bà.

Lão bà biến sắc, biết gặp phải tay dữ rồi.

Diệp Khai cười, gọi:

- Lão thái thái ơi! Thái thái đột nhiên nhanh nhẹn, như trẻ trung trở lại, chẳng khác thuở xuân xanh...

Lão bà cười khan:

- Không phải trẻ trung trở lại, mà là xương cốt nhẹ nhàng!

Diệp Khai tiếp:

- Nghe nói nhờ uống huyết người nên thái thái mới trẻ lại đó!

Lão bà hỏi:

- Người muốn ta uống huyết của người?

Diệp Khai tiếp luôn:

- Vừa rồi, thái thái uống huyết của Lạc Lạc Sơn?

Lão bà cười ghê rợn:

- Huyết của lão ấy tẩm rượu quá nhiều, không bằng huyết của người đâu!

Bà vẫy tay!

Từ trong ống tay áo bay ra hai đường giây bạc, như hai con độc xà, quấn quanh cổ Diệp Khai.

Nhưng chàng như chuyên môn đối phó với các loại ám khí ác độc.

Cho nên, chàng chỉ xoay mình mấy vòng, trong khi đó mường tượng mò tay vào tay áo lấy vật gì ra.

Rồi một tiếng keng vung lên, giây bạc biến mất dạng liền.

Mười ngón tay của lão bà bỗng tê cứng lại.

Diệp Khai lại chấp tay sau lưng, cười hì hì thốt:

- Bà còn bữu bối gì, xin cứ mang ra dùng. Tại hạ muốn xem cho vui mắt!

Lão bà nhìn sững chàng, hỏi:

- Người là ai?

Diệp Khai đáp:

- Diệp Khai. Diệp là họ, Khai là tên! Gọn lắm, thái thái ơi!

Chàng cười, tiếp:

- Khai, là Khai tâm! Rất tiếc, lúc tại hạ khai tâm, thì thái thái lại thương tâm.

Lão bà không nói gì nữa, vọt tung mình lên không, vọt xa ba, bốn trượng.

Ngờ đâu, bà vừa đáp xuống, Diệp Khai đã có trước mặt bà cũng trong khoảng cách đó.

Mường tượng bà mang chàng theo vậy, mang cả một cục diện bao quanh hai người!

Bà buột miệng tán:

- Khá lắm! Thuật khinh công hay lắm đấy!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Không phải thuật khinh công khá, mà là xương cốt nhẹ đấy, bà ời!

Lão bà không đáp.

Bất thành linh, bà vươn tay ra, tông luôn bốn chiêu cùng một lúc.

Chiêu thức cực kỳ nguy dị.

Nhưng, Diệp Khai mừng tượng sanh ra để chuyên môn đối phó với các chiêu thức nguy dị.

Chàng phản ứng rất nhanh, lão bà mơ hồ cảm giác có vật gì đó chạm vào mạch môn của bà.

Hai tay bà thông xuống, không còn đưa lên được nữa.

Diệp Khai lại chấp tay sau lưng, đứng nhìn bà, cười hì hì.

Lão bà thở dài:

- Ta với ngươi, không hề biết nhau, tại sao ngươi sanh sự với ta?

Diệp Khai lắc đầu:

- Ai nói tại hạ sanh sự với thái thái?

Lão bà hừ một tiếng:

- Thế ngươi muốn gì?

Diệp Khai mỉm cười:

- Bất quá, chỉ muốn mời thái thái uống rượu thôi!

Lão bà kinh ngạc:

- Mời ta uống rượu?

Diệp Khai gật đầu:

- Thái thái nên biết, tại hạ không thường mời rượu ai đâu nhé! Dù là bằng hữu cũng thế!

Lão bà hỏi:

- Tại đâu?

Diệp Khai đáp:

- Trong quán của Tiêu Biệt Ly, chỉ có ở đó mới cho khách hàng thiếu chịu!

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao.

Cái tư thế đó, y giữ mãi đến lúc lão bà từ trên nóc nhà nhảy xuống. Bất quá gương mặt của y đỏ hơn lúc thường.

Nhảy xuống đất rồi, lão bà cúi đầu bước vòng qua mình Phó Hồng Tuyết. Phó Hồng Tuyết không nhìn bà, chọt bảo:

- Chờ một chút.

Lão bà dừng chân.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ đã giết người! Từng giết người.

Lão bà không đáp.

- Có giết thêm một người nữa, cũng chẳng sao!

Lão bà run tay.

Diệp Khai nhảy xuống theo, cười nhẹ, thốt:

- Cái khó là lúc giết người đầu tiên, giết được người đầu, là qua cơn khó rồi, từ đó mà đi, giết bao nhiêu cũng chẳng gớm tay!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ không đặt mục tiêu nơi các hạ!

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ muốn giết bà ấy?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ vốn chuyên giết hai hạng người. Bây giờ thêm hạng nữa!

Diệp Khai hỏi:

- Hạng nào?

Phó Hồng Tuyết đáp gọn:

- Hạng người muốn giết tại hạ!

Diệp Khai gật đầu:

- Bà ấy vừa rồi muốn giết, bây giờ các hạ muốn giết, thế là công bình!

Công bình!

Phó Hồng Tuyết bảo:

- Các hạ tránh qua một bên!

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ tránh ra thì được. Nhưng các hạ giết bà ta thì không được. Các hạ biết tại sao không?

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao?

Diệp Khai mỉm cười:

- Vì bà ấy không thật tâm muốn giết các hạ.

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai, ánh mắt từ từ bốc lửa.

Một lúc sau, y hỏi:

- Người là ai?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Ai cũng biết tại hạ cả rồi, thế mà ai cũng còn hỏi được câu đó!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ cần phải hỏi rõ, vì tại hạ nhận có thiếu một cái gì của các hạ!

Diệp Khai hỏi:

- Thiếu cái gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một mạng người!

Y quay mình, từ từ tiếp:

- Món đó sớm muộn gì tại hạ cũng trả cho các hạ. Ngoài ra các hạ có thể tùy thời, tùy lúc đòi hỏi nơi tại hạ!

Chân tả bước trước, chân hữu lết theo, y rời cục diện với dáng dấp thường ngày, bất quá nặng nề hơn một chút.

Diệp Khai rót rượu, rót cho Tiêu Biệt Ly rồi cho lão bà, mỗi người một chén, đoạn cười hỏi:

- Ở đây ra sao hử thái thái?

Lão bà buông gọn:

- Khá lắm!

Diệp Khai lại hỏi:

- Còn rượu?

Lão bà đáp:

- Khá luôn!

Diệp Khai tiếp:

- Thế là thái thái phải cảm kích tại hạ!

Lão bà cau mày:

- Cảm kích các hạ?

Diệp Khai gật đầu:

- Nếu không có các hạ, làm gì lão thái thái đến được nơi này mà uống rượu?

Lão bà hỏi:

- Tại sao không đến được?

Diệp Khai cười.

Một phút sau, chàng buông gọn:

- Bởi vì, nơi đây là khung cảnh giành riêng cho nam nhân. Đoạn trường châm Đỗ Bà Bà dù danh vang khắp thiên hạ, dù là một cao thủ trong võ lâm, chung quy cũng chỉ là nữ nhân!

Lão bà chớp mắt:

- Ta là Đỗ Bà Bà?

Diệp Khai gật đầu:

- Mũi Đoạn Trường châm trên mình Lạc Lạc Sơn là một chứng minh về lai lịch của thái thái!

Lão bà thở dài:

- Nhãn lực cao minh thật!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhưng tại hạ không có ý báo cừu cho Lạc Lạc Sơn đâu!

Lão bà hỏi:

- Không?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không! Người chân chánh giết Lạc Lạc Sơn, không phải là bà!

Lão bà chép miệng:

- A?

Diệp Khai tiếp:

- Cho nên, tại hạ muốn hỏi bà, tại sao bà vì Vạn Mã Đường mà giết người?

Lão bà hỏi lại:

- Người chân chánh muốn giết Lạc Lạc Sơn, là Vạn Mã Đường chủ?

Diệp Khai cao giọng:

- Đại khái, tại hạ đoán không sai lắm!

Lão bà gằn mạnh:

- Người cho rằng ta giết người, do ý muốn của Vạn Mã Đường chủ?

Diệp Khai gật đầu.

Lão bà tiếp:

- Chỉ vì lúc đó ta có mặt ở bên cạnh, vả lại ta là một lão bà nên người nhất định cho ta là Đỗ Bà Bà?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Còn gì giản đơn hơn, hở bà?

Lão bà tiếp:

- Đỗ Bà Bà đương nhiên không thể là nam nhân!

Diệp Khai gật đầu:

- Còn phải nói!

Lão bà bật cười, cười hết sức quái dị.

Diệp Khai cau màyL

- Bà cười?

Lão bà bà gật đầu:

- Bởi có điểm đáng cười!

Diệp Khai chớp mắt.

- Điểm gì?

Lão bà tiếp:

- Ta không là Đỗ Bà Bà!

Diệp Khai hừ một tiếng:

- Không?

Lão bà cười hì hì:

- Làm Đổ Bà Bà, cũng vinh hạnh lắm chứ. Rất tiếc, một nam nhân không thể làm Đổ Bà Bà!

Bà vuốt mặt, mở giầy áo, đứng thẳng lưng.

Bà biến ngay thành một nam nhân, tác trung niên, ốm, nhỏ.

Diệp Khai như từ cung trăng rơi xuống.

Đối tượng, cười, hỏi:

- Nếu chưa tin! Người cứ khám!

Diệp Khai thở dài:

- Khỏi! Khỏi!

Người đó tiếp:

- Thế thì ta chẳng phải là Đổ Bà Bà?

Diệp Khai thở dài:

- Chẳng phải! Chẳng phải! Lạc Lạc Sơn chết, không phải do các hạ ám toán!

Người đó tiếp:

- Ta cũng không có ý giết Phó Hồng Tuyết.

Bây giờ y mới uống rượu, uống xong lại khen, khen xong, bước ra ngoài.

Tiêu Biệt Ly có vẻ chế nhạo, gọi với:

- Khi nào cao hứng, các hạ trở lại.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lòng Ác Tay Độc

Người đó cười đáp:

- Đương nhiên là tại hạ phải trở lại rồi. Nghe nói ở đây có cho nợ rượu, mà lúc này thì không ai thuê mấy gian phòng của tại hạ nữa.

Diệp Khai chợt gọi to:

- Tây Môn Xuân.

Người đó quay đầu liền. Sắc mặt cũng biến luôn.

Nụ cười của y tắt thì nụ cười của Diệp Khai nở. Khi Diệp Khai cười thì đối phương khó cười.

Diệp Khai thốt:

- Rượu nơi này nổi tiếng là khá. Tây Môn tiên sinh hiểm gì mà không ngồi lại uống thêm mấy chén?

Người đó nhìn chàng một lúc lâu, sau cùng thở dài thốt:

- Hiện tại thì các hạ không cần phải hỏi tại hạ là ai.

Diệp Khai lắc đầu:

- Đích xác là không cần.

Rồi chàng tiếp:

- Cao đồ của Thiên Diện Nhân Ma thì phải có thuật cải sửa dung mạo hơn người. Điều đó đáng lẽ tại hạ phải nghĩ đến sớm.

Tây Môn Xuân thở dài:

- Tuy nhiên bây giờ cũng chưa phải muộn.

Diệp Khai tiếp:

- Đương nhiên Đỗ bà bà không là nữ nhân mà cũng chẳng phải là một lão thái bà cho nên người ta không thể phát hiện ra ngay một cách dễ dàng.

Tây Môn Xuân gật đầu:

- Có lý.

Diệp Khai hỏi:

- Thế thì Đỗ bà bà là ai?

Tiêu Biệt Ly vụt cười, rồi đáp:

- Có thể là các hạ mà cũng có thể là lão phu.

Diệp Khai tiếp:

- Có thể là... là...

Bống chàng nhảy dựng lên, kêu to: - Tại hạ minh bạch rồi. Đỗ bà bà có thể là hãn...

Tây Môn Xuân thở dài, lẩm nhẩm: - Rất tiếc, minh bạch bây giờ thì chỉ sợ quá muộn.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm bước sang hiệu tạp hóa.

Chưa bao giờ y vào hiệu tạp hoá đó, cũng như chưa bao giờ y vào một hiệu tạp hóa nào.

Y là con người sinh trong cõi thế nhưng lại sống trong một thế giới khác.

Thế giới của y là cừu và hận.

Không có gì khác hơn hai thứ đó.

Lý Mã Hồ gục đầu lên mặt quầy, mừng tượng ngủ say.

Phó Hồng Tuyết đập chuôi đao lên quầy.

Lão ta giật mình tỉnh lại, kêu lên:

- Cái gì? Muốn cái gì?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Chiếc bọc của ta.

Lý Mã Hồ cau mày:

- Chiếc bọc của người... A... có... có một chiếc bọc ở ô đây.

Lão thở phào, lấy chiếc bọc trao nhanh cho Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đưa một tay tiếp nhận chiếc bọc, mắt lom lom nhìn mấy quả trứng gà.

Đói. Bây giờ y nghe đói.

Y hỏi:

- Trứng đó bán như thế nào?

Lý Mã Hồ hỏi lại:

- Người muốn mua?

Đoạn lão lắc đầu, tiếp:

- Không. Không thể bán cho người được.

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Ở đây, tất cả các cửa hiệu đều đóng lại trước mặt y rồi, hiệu tạp hóa cũng không ngoại lệ.

Y muốn mua.

Y muốn đoạt cũng còn được thì cần gì phải mua. Song y không làm vậy.

Nên y muốn nổi giận. Nhưng đối tượng không phải là lão chủ nhà, không là lão chủ hiệu tạp hóa nên y làm sao phát tiết.

Chẳng lẽ tại địa phương mệnh mang này, không có một chỗ cho y dung thân?

Bỗng, Lý Mã Hồ tiếp:

- Trứng đó không bán được cho người vì là trứng sống, không ăn được.

Bên trong có thức ăn chín, người theo ta.

Cả hai vào nhà sau.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bao nhiêu tiền một bữa ăn?

Lý Mã Hồ thản nhiên:

- Mười hai lượng bạc. Thức ăn có hạn nhưng rượu vô cùng, uống bao nhiêu cũng được.

Ăn một bữa đạm bạc mà trả mười hai lượng. Đắt thật. Có rượu cũng bằng thừa. Vì đâu phải lúc Phó Hồng Tuyết say sưa?

Trong lúc Phó Hồng Tuyết ăn thì Lý Mã Hồ uống rượu cầm chừng, bầu bạn với khách.

Lý Mã Hồ tặc lưỡi:

- Chẳng rõ người thì sao chứ ta thì từ ngày mở cửa hiệu tạp hoá này, ta không có bằng hữu. Chừng như chẳng ai muốn kết giao với bọn bán hàng bặt.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Chỉ có một hạng người là chân chính không có bằng hữu.

Lý Mã Hồ hỏi:

- Hạng người nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta.

Bởi y mang cừu hận nơi mình. Y cừu hận thiên hạ. Thiên hạ cừu hận y.

Song phương đều bỏ rơi nhau. Song phương tìm nhau để thanh toán nhau thì còn là bằng hữu với nhau làm sao được.

Lý Mã Hồ hỏi:

- Cái vị Diệp công tử đó chẳng phải là bằng hữu của người sao?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Lý Mã Hồ tiếp:

- Chừng như y có vẻ xem người là bằng hữu mà.

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt: - Chỉ vì y có cố tật.

Lý Mã Hồ cau mày:

- Cốu tật?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt tay: - Ai xem ta là bằng hữu thì những người đó đều có cố tật cả. Lý Mã Hồ cười khổ: - Xem ra ta cũng có một cố tật nữa rồi.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Người?

Lý Mã Hồ gật đầu: - Bởi vì hiện tại ta muốn kết giao với người.

Chừng như lão say. Mà người say thì không khi nào nói lời đối trá. Phó Hồng Tuyết chợt buông đũa, thốt: - Bữa cơm này chẳng ngon chút nào.

Không buồn nhìn Lý Mã Hồ, y đứng lên, quay mình.

Y không muốn ai phát hiện ra thần sắc của y khi có sự biến đổi. Lý Mã Hồ nhìn lưng y. Vai y rút xuống chuứng tỏ tâm tư đang sôi động. Lý Mã Hồ vươn tay, mừng tượng định vỗ xuống vai y. Nhưng vừa lúc đó, một làn sáng lạnh lóe lên.

Một thanh đao đã cắm trên lưng bàn tay của Lý Mã Hồ.

Thanh đao dài ba tấc sáu phân.

Một thanh phi đao.

Nhìn thanh đao, Lý Mã Hồ nhăn mặt. Rồi hần ngã xuống. Lúc hần ngã, bàn tay hần quơ ngang mặt bàn, chùng như để chụp vật gì đó. Phó Hồng Tuyết chợt quay mình.

Diệp Khai hiện ra trước mắt y.

Diệp Khai cười nhẹ bước tới.

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng, nhìn Lý Mã Hồ nằm dưới đất, cao giọng hỏi:

- Các hạ làm gì thế?

Diệp Khai lại cười.

Chàng vốn thích lấy nụ cười đáp lại những câu hỏi không cần phải đáp bằng lời.

Và Phó Hồng Tuyết không cần hỏi nữa.

Trên mặt bàn còn ba mũi châm.

Châm màu xanh biếc.

Châm của Lý Mã Hồ, hần chụp lại song không hết, còn sót lại mấy mũi.

Phó Hồng Tuyết nắm cứng hai tay, lâu lắm mới ngẩng đầu lên.

Diệp Khai vẫn còn cười, vẫn còn nhìn y.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Tại sao các hạ biết là tại hạ khó thoát thủ đoạn của hần?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ chẳng biết chi cả.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao các hạ lại đến đây cứu tại hạ?

Diệp Khai cười, lắc đầu:

- Ai nói là tại hạ đến đây cứu các hạ?

Phó Hồng Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Thế các hạ đến đây làm gì?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bất quá tại hạ có một thanh đao, tại hạ mang nó đến đây để đâm vào lưng bàn tay của hần. Tay của hần, đao của tại hạ, hai vật đó không liên

quan gì đến các hạ.

Phó Hồng Tuyết không nói được gì nữa.

Diệp Khai bước tới, ngồi xuống cạnh Lý Mã Hồ, gọi:

- Đồ bà bà, tại hạ đã nhận ra các hạ rồi, cần chi các hạ phải khổ...

Chàng dừng lại ngay.

Nói làm gì nữa khi cái xác đã cứng lạnh rồi.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Dao có độc?

Diệp Khai lắc đầu.

- Không có độc thì sao hấn chết?

Diệp Khai thở dài:

- Niên kỹ của hấn khá cao, mà lão nhân thì dễ chết vì khiếp lắm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ cho rằng hấn khiếp quá mà chết?

Diệp Khai gật đầu:

- Lưng bàn tay không phải là chỗ yếu nhược, đao lại không có độc thì không chết khiếp là gì.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ nói hấn là Đoạn Trường Châm Đồ bà bà.

Diệp Khai lại thở dài:

- Vô Cốt Xá có thể là lão thái bà thì Đồ bà bà lại không thể biến thành nam nhân

sao?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Đồ bà bà có thể chết vì khiếp hã sao?

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Dù sao thì bà ta cũng chết rồi.

Trầm ngâm một lúc, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ hy vọng các hạ nên minh bạch điểm này.

Diệp Khai hỏi:

- Điểm chi?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Từ nay các hạ không nên tìm cách cứu tại hạ nữa. Các hạ đi đường của các hạ, tại hạ đi đường của tại hạ. Đường ai nấy đi. Chúng ta hoàn toàn không quan hệ. Dù cho các hạ có chết trước mặt tại hạ thì tại hạ cũng không cứu.

Diệp Khai hỏi:

- Chúng ta không là bằng hữu với nhau sao?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Diệp Khai khẽ thở dài:

- Tại hạ minh bạch rồi.

Phó Hồng Tuyết cắn răng. Rồi y thốt:

- Hiện tại, các hạ có thể bắt đầu đi con đường của các hạ đó.

Diệp Khai cau mày:

- Còn các hạ? Các hạ định ở đây luôn sao?

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao tại hạ phải đi ra?

Diệp Khai đáp:

- Vì bên ngoài có người đang đợi các hạ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Diệp Khai tiếp:

- Một lão thái bà nhưng lại không phải là lão thái bà.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Hẳn chờ tại hạ để làm gì?

Diệp Khai tiếp:

- Để cho các hạ hỏi tại sao hẳn ám toán các hạ.

Phó Hồng Tuyết sáng mắt lên, lật tức bước nhanh ra. Thực ra y không cần vội vã.

Người bên ngoài có thể chờ y đến bao lâu cũng được, chẳng bao giờ nôn nóng gặp y.

Bởi người chết thì không hề nóng nảy.

Tây Môn Xuân co rút mình, nằm một đống trong góc nhà sau quây, mắt lồi ra, miệng tượng vừa phẫn nộ vừa khiếp sợ trước khi chết.

Ai giết lão?

Lão không tưởng là có người giết lão.

Một mũi dùi nhọn cắm ngay ngực lão, chỗ quả tim, máu xuôi ra, máu chưa khô.

Quanh đó, chẳng có bóng người.

Thời gian vào lúc cơm tối, nhà nhà đều quây quần quanh mâm cơm nên không ai ra đường cả.

Phó Hồng Tuyết ra trước, đứng sừng tại chỗ, thân hình như cứng lại.

Khi Diệp Khai bước ra, y trầm giọng hỏi:

- Các hạ nói người này là Tây Môn Xuân?

Lâu lắm, Diệp Khai mới gật đầu:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Hãn không phản ứng, không kêu la. Hãn bị giết bất ngờ.

Diệp Khai gật đầu: - Một mũi dùi trí mạng.

Phó Hồng Tuyết thở ra: - Giết người như thế thì phỏng có mấy tay. Đáng sợ thật. Diệp Khai lắc đầu: - Giết người như thế thì thiếu gì tay.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thiếu gì?

Diệp Khai tiếp: - Vô luận là ai cũng có thể giết hãn bởi hãn không còn kháng lực. Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Không còn kháng lực?

Diệp Khai đáp: - Tại hạ sợ hãn không chịu đợi các hạ cho nên tại hạ điểm huyết hãn trước. Bỗng chàng cao giọng tiếp: - Nhiều người có thể giết hãn song ít người tưởng giết hãn. Có lẽ chỉ có một người thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Ai?

Diệp Khai đáp: - Một người sợ các hạ khám phá bí mật nơi Tây Môn Xuân rồi truy ra y luôn. Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc. - Tại sao hãn

muốn giết tại hạ? Ai bảo hã giết tại hạ? Đó là sự bí mật của hã. Diệp Khai gật đầu:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh. Sau đó, y quay mình bước đi. Diệp Khai hỏi:

- Các hạ đi đâu?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Tại hạ đi đường tại hạ. Tại sao các hạ không theo đường mình mà đi? Y không quay đầu, từ từ tiến bước giữa lòng phố.

Con đường tịch mịch.

Ngọn đèn lồng đỏ trước vọng cửa hẹp đã cháy sáng.

Gió thu về đêm lạnh sớm. Nhưng cái lạnh dừng lại ở bên ngoài cửa.

Bên trong ấm áp như ngày xuân.

Có mấy người đang uống rượu nơi bàn. Diệp Khai vừa ngồi xuống là Tiêu Biệt Ly đã đẩy chén và bình rượu sang qua chàng, cười nhẹ thốt:

- Các hạ đừng quên là đã mời rượu lão phu nhưng chưa đãi đẩy nhé.

Diệp Khai cũng cười đáp:

- Tiên sinh cũng đừng quên là cho thiếu chịu đó nhé.

Tiêu Biệt Ly cười lớn hơn một chút:

- Vô luận ai đáp ứng các hạ điều gì thì muốn quên đi cũng khó như lên cung trăng vậy.

Diệp Khai gật đầu.

- Khó lắm, Tiên tiên sinh ơi.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Sở dĩ thế mà các hạ cứ yên trí.

Diệp Khai mỉm cười, nâng chén lên uống cạn, rồi đảo mắt nhìn quanh bốn phía,

thốt:

- Khách ở đây quả thật đến sớm quá.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Chỉ cần đốt đèn lên là tức khắc có người đến.

Diệp Khai tiếp:

- Cho nên tại hạ hoài nghi là họ suốt ngày chờ chực ngoài đường, vừa thấy đèn đốt lên là ào ào kéo vô đây.

Tiêu Biệt Ly lại cười:

- Địa phương này rất kỳ quái. Bất cứ ai vào đây một vài lần là sanh nghiện ngay. Nếu đêm nào không đến đây chốc lát là đêm đó khó ngủ.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Hôm nay tại hạ đến đủ ba lần mà bây giờ vẫn còn ngứa ngứa như thường.

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Do đó lão phu đâm ta thích các hạ.

Diệp Khai tiếp:

- Do đó, tiên sinh bằng lòng cho tại hạ nợ rượu.

Tiêu Biệt Ly cười to.

Trong góc nhà có mấy người ngóng cổ nhìn. Họ có vẻ kinh ngạc.

Họ đến đây ít nhất cũng mấy trăm lần một người nhưng có bao giờ họ nghe chủ nhân cười lớn đâu.

Nhưng Tiêu Biệt Ly ngưng nhanh tràng cười. Đoạn lão hỏi:

- Lý Mã Hồ có thật là Đỗ bà bà chăng?

Diệp Khai gật đầu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão phu có chỗ không hiểu nổi. Các hạ làm sao nhận ra được?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ có nhận ra đâu? Tại hạ chẳng nhận ra được gì cả.

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Nhưng chắc các hạ đoán được.

Diệp Khai tiếp:

- Bất quá, tại hạ thấy kỳ quái. Tại sao Tây Môn Xuân lại bảo Phó Hồng Tuyết đến đó lấy chiếc bọc.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Chỉ điểm đó thôi à?

Diệp Khai đáp:

- Lúc tại hạ đến thì mục đang mời Phó Hồng Tuyết ra sau nhà dùng cơm.

Tiêu Biệt Ly hừ nhẹ:

- Cái đó có gì là kỳ quái?

Diệp Khai gật đầu:

- Kỳ quái lắm chứ.

Chàng tiếp luôn:

- Hiện tại mỗi người trong địa phương này đều biết Phó Hồng Tuyết là đối đầu của Vạn Mã Đường. Lý Mã Hồ là con người gian hoạt thì lkhì nào dám đắc tội với Vạn Mã Đường.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Phải. Đến chiếc bọc, lão phu cũng không nên thu nhận giữ lại đó.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng lão đã thu nhận và giữ lại đó.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Như vậy là lão có mục đích riêng.

Diệp Khai gật đầu:

- Cho nên tại hạ đoán hẳn là Đổ bà bà.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Các hạ đoán không sai.

Diệp Khai thở dài:

- Cũng may là không sai.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Còn cái gì nữa mà sai với không sai?

Diệp Khai đáp:

- Mụ ta đã bị tại hạ làm cho quá khiếp mà chết rồi.

Tiêu Biệt Ly sửng sờ.

Diệp Khai hỏi:

- Tiên sinh nghĩ không ra?

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Còn Tây Môn Xuân?

Diệp Khai buông gọn:

- Cũng chết luôn.

Tiêu Biệt Ly cầm chén rượu, từ từ uống, lạnh lùng thốt:

- Xem ra cái tâm của các hạ không mềm yếu lắm.

Diệp Khai nhìn lão.

Chàng nhạt giọng hỏi:

- Hiện tại tiên sinh đã hối hận là đã cho tại hạ nợ rượu?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Lão phu chỉ kỳ quái. Những con người như họ thì tại sao lại đến đây.

Đến rồi lại không đi.

Diệp Khai thốt:

- Có thể họ trốn tránh cừu nhân. Có thể cừu nhân của họ là Phó Hồng Tuyết.

Tiêu Biệt Ly lại thở dài:

- Nhưng lúc họ đến đây thì Phó Hồng Tuyết chỉ là một đứa bé con.

Diệp Khai cau mày:

- Thế tại sao họ muốn giết Phó Hồng Tuyết?

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Cái câu đó thì chỉ có họ mới đáp được. Cho nên các hạ đáng lẽ đừng giết họ mới phải.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Họ chết quá sớm, quá nhanh. Bất quá...

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Bất quá làm sao?

Diệp Khai vụt cười kkhhan:

- Tiên sinh đừng quên là người chết lắm lúc nói năng được đấy.

Tiêu Biệt Ly hỏi: - Họ nói gì?

Diệp Khai tiếp: - Hiện tại họ chưa nói bởi vì tại hạ chưa hỏi.

Tiêu Biệt Ly cau mày: - Tại sao chưa hỏi?

Diệp Khai tiếp: - Tại hạ không gấp, đương nhiên là họ cũng không gấp.

Tiêu Biệt Ly mỉm cười: - Các hạ quả là con người rất kỳ quái.

Diệp Khai gật gù:

- Cờ Tiêu lão bản.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu: - Hờn nhiều.

Vừa lúc đó có tiếng thanh la gióng lên inh ỏi ở bên ngoài. Rồi có người la vang:

- Lửa! Chữa lửa!

Lửa cháy mạnh.

Lửa phát cháy tại hiệu tạp hóa của Lý Mã Hồ, từ phía hậu lan ra phía trước.

Lửa lan nhanh quá, không bao lâu, cửa hiệu tạp hóa biến thành đồng tro tàn.

Nhà hai bên đường toàn bằng gỗ, bắt lửa rất nhạy, người ta quính quáng lên, lớp lo chữa lửa, lớp lo chạy đờ.

Tiêu Biệt Ly hỏi Diệp Khai:

- Lúc các hạ đi ra, có nhớ tắt đèn không?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có đốt đèn mà tắt.

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Trong lò, còn than, còn củi, cháy đỏ...

Diệp Khai đáp:

- Lò nhà nào lại không có than, có củi. Giờ cơm tối mà.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ cho là có người phóng hỏa?

Diệp Khai mỉm cười. - Đáng lẽ tại hạ phải nghĩ ra sớm điều đó.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai lại cười, nụ cười rất kỳ quái, rồi chàng điềm nhiên thốt: - Bởi vì người chết rồi, lại bị thiêu đốt luôn thì vĩnh viễn không còn nói năng được

Bỗng chàng chụp thùng nước của một người vừa xách ngang qua, rồi chạy đi cứu

nữ.

hỏa.

Diệp Khai đi rồi, một người len lén đến cạnh Tiêu Biệt Ly rồi thấp giọng hỏi:

- Người suy nghĩ gì đó?

Tiêu Biệt Ly không quay đầu lại:

- Về một bài học.

Người đó lại hỏi:

- Bài học gì?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Muốn cho xác chết không còn nói năng gì được, thì sau khi giết một người xong, người phóng hỏa thiêu xác luôn.

Người chữa lửa nhiều, nước lại ít.

Cũng may, có cơn mưa trong ngày, ván gỗ còn ướt át, lửa không cháy nhanh, người ta kịp thời chữa, kịp thời chạy đồ.

Diệp Khai hoà mình vào đám người chữa lửa, nhìn đông, nhìn tây...

Kẻ phóng hỏa thông thường trở thành kẻ chữa lửa lẫn lộn trong đám người chữa

lửa.

Có thể mới khỏi bại lộ hành tung.

Biết vậy rồi nhưng Diệp Khai làm sao tìm được kẻ phóng hỏa?

Chàng đang phân vân, bỗng có người ở phía sau, nắm chéo áo chàng giật mạnh.

Chàng vội quay đầu, vừa kịp trông thấy một người đội nón rộng vành, mặc áo xanh, đang rẽ đám đông đi ra.

Chàng theo liền.

Nhìn lưng người đó, chàng không nhận ra là ai, bất quá vóc dáng bậc trung, hành động nhanh nhẹn.

Không lâu lắm, kẻ trước người sau đi qua một con đường đến chỗ vắng bóng người.

Họ dần dần bỏ thị trấn lại sau, ra đến cánh đồng rộng.

Diệp Khai khẽ gọi:

- Vị bằng hữu ở phía trước đó, có phải là muốn chỉ giáo tại hạ điều chi chăng? Xin dừng chân lại, ở đây nói chuyện được rồi.

Người áo xanh không dừng chân, trái lại còn bước nhanh hơn.

Đi một lúc nữa, chợt người đó tung mình lên, theo cái thể Bát Bự Sấn Thiên, rồi đáp xuống một khoảng cỏ rậm rạp.

Khinh công cực diệu, chân pháp cực đẹp, Diệp Khai trông quen quen, song không nhớ rõ là ai.

Đêm tối âm u, làm sao tìm?

Diệp Khai không tìm. Bởi nếu người đó không muốn gặp chàng thì giật áo, dẫn đường chàng đến đây làm gì?

Chàng dừng chân lại, đứng đó, chờ.

Lâu lắm, người đó từ trong đám cỏ, cất tiếng hỏi vọng ra:

- Người biết ta là ai chẳng?

Diệp Khai mỉm cười, hát khê

- Trời mệnh mang. Đất thênh thang. Người như ngọc, ngọc sanh hương.

Trần Tam Nương trong Vạn Mã Đường.

Người trong cỏ cười thành tiếng tán:

- Nhân lực cao minh đó. Có thưởng.

Diệp Khai hỏi:

- Thưởng chi?

Trần Tam Nương đáp:

- Thưởng rượu. Vào đây uống.

Diệp Khai dò theo hướng phát âm thanh đi vào giữa đám cỏ.

Trong đó có một toà địa thất, rất kín đáo, nếu không có người đưa đến, dù vạn người dẫm nát đám cỏ, cũng khó tìm ra.

Gian nhà có giường, có bàn trang điểm, giường tinh khiết, bàn có hoa tươi.

Giữa nhà có bàn, có ghế.

Có rượu, có vài món ăn gọn.

Trần Tam Nương thốt:

- Ăn uống trước đi.

Diệp Khai chớp mắt: - Rồi sau đó?

Trần Tam Nương mở nụ cười tiêu hồn. - Tùy người.

Diệp Khai mỉm cười: - Nói vậy chứ tại hạ muốn nghe cố sự hơn.

Trần Tam Nương hỏi:

- Cố sự gì?

Diệp Khai thốt: - Thần Dao Vạn Mã.

Trần Tam Nương hỏi: - Tại sao người hiểu biết đoạn cố sự đó?

Diệp Khai đáp: - Tại hạ còn biết hơn thế nữa kia.

Trần Tam Nương nín lặng

Bà từ từ rót rượu cho Diệp Khai, cho bà, trong khi Diệp Khai ngồi xuống.

Chờ Diệp Khai uống xong chén rượu, bà hỏi:

- Người biết chủ nhân Thần Dao Đường là ai chứ?

Diệp Khai gật đầu.

Trần Tam Nương lại hỏi:

- Người biết Bạch Thiên Vũ cùng Mã Không Quần là đôi bạn tình đồng huynh đệ, sống chết có nhau?

Diệp Khai gật đầu.

Trần Tam Nương tiếp:

- Họ sánh vai tác chiến từ quan ngoại vào tận Trung Nguyên, tạo dựng hai cơ đồ Thần Dao Đường và Vạn Mã Đường, cũng vì danh vọng trong võ lâm rất lớn mà cuối cùng Bạch Thiên Vũ phải chết thảm.

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Trần Tam Nương tiếp:

- Nhờ tài năng, nhờ trí độ, sau khi mỗi người có cơ nghiệp riêng biệt rồi, Bạch Thiên Vũ ngày một mở rộng quy mô, trong võ lâm người ta chỉ biết có Thần Dao Đường, không ai chú ý đến Vạn Mã Đường. Người cũng biết, khách giang hồ thành danh thành nghiệp, luôn luôn bằng xương bằng máu, do đó hận thù phát sanh. Nhưng, người hận Bạch Thiên Vũ nặng hơn hết, chẳng phải là kẻ thù, mà lại là người thân. Người huynh đệ đồng tử bất đồng sanh.

Diệp Khai kêu lên:

- Mã Không Quần?

Trần Tam Nương gật đầu:

- Do tật đó mà ra. Lão biết rằng chẳng bao giờ theo kịp Bạch Thiên Vũ.

Diệp Khai chớp mắt:

- Thực sự Bạch lão tiên bối chết nơi tay Mã Không Quần sao?

Trần Tam Nương đáp:

- Còn có những người khác nhúng tay vào vụ tiếp trợ Mã Không Quần.

Diệp Khai hỏi:

- Công Tôn Đoạn?

Trần Tam Nương tiếp:

- Công Tôn Đoạn bất quá chỉ là một gã nô tài, có ra cái quái gì đâu. Một Mã Không Quần với trăm Công Tôn Đoạn cũng đừng hòng làm chi nổi Bạch Thiên Vũ. Huống hồ, còn có Bạch phu nhân, Bạch nhị hiệp là những bậc kỳ tài đương thế.

Bà cơm hờn tiếp:

- Cái đêm đó, số người ám toán Bạch Thiên Vũ, phỏng ước trên ba mươi.

Diệp Khai giật mình:

- Trên ba mươi người? Tam Nương biết hết chứ?

Trần Tam Nương lắc đầu:

- Trừ Mã Không Quần và Công Tôn Đoạn ra, không ai biết được ba mươi người đó. Mã Không Quần mời anh em họ Bạch đến Mai Hoa Am bên ngoài thành xem tuyết rơi, uống rượu.

Diệp Khai cau mày:

- Mai Hoa Am là chốn thanh tu, sao lại có việc rượu thịt no say ở đó được?

Trần Tam Nương cười nhạt:

- Người tưởng treo chiêu bài thanh tu rồi là ai cũng trở thành bậc chân tu sao?

Bà tiếp:

- Bạch Thiên Vũ cao hứng đến độ mang toàn gia đến am, thưởng tuyết. Ngờ đâu, họ không xem được bạch tuyết mà chỉ thấy hồng tuyết thôi.

Diệp Khai hỏi:

- Chính Mã Không Quần an bày ba mươi cao thủ đó, chờ Bạch tiên bối đưa gia quyến vào trông?

Trần Tam Nương đáp:

- Còn ai nữa. Đêm đó, toàn gia quyến Bạch Thiên Vũ đại ca gồm mười một mạng, đều chết thảm, kể cả đứa con trai của Bạch đại ca vừa lên bốn tuổi. Bọn viện thủ của Mã Không Quần đều bao mặt. Trong số ba mươi người đó, có trên hai mươi bị Bạch đại ca sát hại.

Diệp Khai hỏi:

- Còn bàn tay của Mã Không Quần? Chắc cũng bị Bạch lão tiên bồi tước bốn ngón?

Trần Tam Nương gật đầu:

- Nếu Mã Không Quần dùng dùi Kim Cương chưởng đánh lên Bạch đại ca, thì bao nhiêu người trong đêm đó tất phải bị giết hết.

Diệp Khai chớp mắt:

- Kim Cương chưởng?

Trần Tam Nương rít lên:

- Lão nhân lúc Bạch đại ca không phòng hờ, dùng Kim Cương chưởng đánh gãy tay hữu Bạch đại ca. Sau đó, toàn thể mới tấn công.

Bà tiếp:

- Mã Không Quần kể ra cũng tay đại tài, lão luyện Phá Sơn chưởng với tay hữu, và Kim Cương chưởng với tay tả. Cả hai chưởng pháp đều được lão ta luyện rất tinh tường, mức hỏa hầu đạt đến chín thành lực.

Diệp Khai hỏi:

- Còn Bạch đại hiệp?

Trần Tam Nương đáp:

- Mã Không Quần còn kém xa mấy bậc.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc, rồi thở dài, than:

- Tại sao anh hùng thường có cái kết cuộc thê thảm?

Trần Tam Nương thuật tiếp:

- Sau khi toàn gia quyến của Bạch đại ca thọ hại. Mã Không Quần đổ trách nhiệm cho bọn người bao mặt, và tuyên bố sẽ diệt bọn người đó để báo thù cho Bạch đại ca.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Giết Người Hủy Xác

Diệp Khai hỏi:

- Trong số ba mươi thích khách, có bao nhiêu người còn sống sót trở về?

Trầm Tam Nương đáp:

- Bảy người.

Diệp Khai cau mày.

- Không ai biết tên họ những người đó?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không!

Diệp Khai thở dài:

- Tự họ, họ không tự thú là cái chắc rồi. Mã Không Quân khi nào tưởng là sự bí mật đó lại tiết lộ!

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Năm mộng, lão ta cũng không tưởng nổi!

Diệp Khai cười khố:

- Thật ra chính tại hạ cũng không tưởng nổi! Có trời mới hiểu tại sao sự bí mật bị tiết lộ như vậy!

Trầm Tam Nương suy tư một lúc:

- Trong bảy người còn sống sót, có một, bỗng nhiên thiện lương bừng dậy, đem điều bí mật cáo tố với Bạch Phụng phu nhân!

Diệp Khai trố mắt:

- Hạng người đó mà cũng có thiện lương?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Y vốn phải chết dưới thanh đao của Bạch đại ca, nhưng Bạch đại ca do vũ công của y mà nhận ra y, nghĩ vì dù sao thì y cũng có làm mấy điều tốt, cho nên Bạch đại ca lưu tình, tha chết cho y!

Diệp Khai hỏi:

- Người đó là ai?

Trầm Tam Nương thở ra:

- Bạch Phụng phu nhân có đáp ứng với y, là không tiết lộ tên họ của y.

Diệp Khai hỏi:

- Những việc tốt của y, là những việc gì?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Nếu biết được thành tích, là phải biết người tạo nên thành tích rồi!

Điểm khó khăn là vậy đó!

Diệp Khai lại hỏi:

- Suy theo võ công mà biết người, thì người đó phải là bằng hữu của Bạch đại hiệp!

Trầm Tam Nương cảm hận:

- Chứ Mã Không Quần không là bằng hữu của Bạch đại ca sao? Có thể tất cả ba mươi thịch khách đều là bằng hữu của Bạch đại ca!

Diệp Khai thở ra.

- Điều đó cho thấy, bằng hữu đáng sợ hơn cừu địch!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Cũng may là y còn có chút thiện lương, chứ nếu không thì oan cừu của Bạch đại ca cầm như kim chìm đáy biển!

Diệp Khai trầm ngâm một phút:

- Y không cho biết tên họ sáu người kia?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không!

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương đáp:

- Tại vì y không biết!

Rồi bà tiếp:

- Mã Không Quần là con người cẩn thận, tinh tế, lão chọn ba mươi người thực hiện cuộc ám toán Bạch đại ca, đương nhiên là có nghiên cứu kỹ từng người một, biết mỗi người có một niềm hận riêng đối với Bạch đại ca!

Diệp Khai gật đầu:

- Chắc là vậy!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Nhưng trong ba mươi người đó, mỗi người đều có một mối liên hệ trực tiếp với Mã Không Quần, mỗi cá nhân không biết hai mươi chín người kia là những ai.

Diệp Khai thốt:

- Cao thủ nhất lưu trên giang hồ, đại đa số đều có võ công và vũ khí độc môn, ít nhất họ cũng nhìn qua võ công và vũ khí của nhau mà suy đoán ra phần nào chứ.

Trầm Tam Nương đáp:

- Lý thì thế. Song ba mươi người đó, ngoài việc bao mặt vận toàn y phục đen như nhau, lại còn thay đổi vũ khí, thì làm sao nhìn nhau ra. Gia dĩ ai ai cũng biết võ công của Bạch đại ca như thế nào rồi, họ chú trọng tinh thần vào cuộc đấu, họ khẩn trương cực độ trong sự hành thích, còn ai như thế mà nhận xét lẫn nhau!

Diệp Khai cúi đầu, suy tư.

Bỗng, chàng hỏi:

- Bạch Phụng phu nhân là người như thế nào?

Trầm Tam Nương thở dài:

- Bà... Bà là con người siêu việt nhất trong giới nữ nhân, nhưng cũng là người đáng thương nhất. Bà thông minh cực độ, diễm lệ tuyệt trần, song mạng của bà thì bi thảm vô tưởng!

Diệp Khai chú ý:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Người bà yêu là người có vợ, và là một tử đối đầu của bà!

Diệp Khai kêu lên:

- Ạ? Tử đối đầu?

Trầm Tam Nương cười khố:

- Bà là đại công chúa, con gái duy nhất của giáo chủ Ma giáo.

Diệp Khai lại kêu lên:

- Ma giáo?

Trầm Tam Nương lộ vẻ âm đạm:

- Từ ba trăm năm qua, vô luận là người trong võ lâm thuộc môn nào, phái nào, nghe nói đến Ma Giáo, là có nhứt đầu không nhiều thì ít. Thực ra, giáo đồ Ma giáo cũng chỉ là người, như mọi người thường có xương có thịt, có máu có mủ, nếu ai đừng sanh sự với họ thì không bao giờ tự họ để sự sanh!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ cứ cho rằng, Ma giáo là một cái gì hoang đường thuộc về chuyện huyền thoại, truyền thuyết qua bao thời đại tiếp nối, không ngờ lại có thật trên đời!

Diệp Khai vẫn chưa tin lắm, dù kẻ đối thoại đáng được chàng tin.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Hai mươi năm gần đây trong Ma giáo đích xác toàn thể vắng bóng trên giang hồ.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương giải thích:

- Chỉ vì giáo chủ Ma giáo và Bạch đại ca có thỏa ước với nhau tại Thiên Sơn, nếu tỷ thí mà Giáo chủ bại nơi tay Bạch đại ca, thì vĩnh viễn không vượt quan ải vào Trung Nguyên xuôi ngược Bắc Nam như thuở nào.

Diệp Khai thở dài:

- Bạch đại hiệp quả là một nhân vật siêu nhiên! Một con rồng thiên trong nhân

loại!

Trầm Tam Nương tiếp nối với u hoài nặng trĩu:

- Rất tiếc, công tử sanh sau hai mươi năm, nên không thể thấy con người đó!

Diệp Khai cao giọng:

- Không thấy người, tại hạ vẫn tưởng tượng được hùng phong oai khí của người!

Trầm Tam Nương nhìn chàng với ánh mắt hòa dịu, mừng tượng muốn nói gì song lại thôi.

Bà nâng chén rượu, uống một ngụm, đoạn tiếp:

- Cũng vì một cuộc chiến tại Thiên Sơn đó, mà toàn thể giáo đồ Ma giáo xem Bạch đại ca là kẻ bất cộng đái thiên, một vị đối đầu.

Diệp Khai thở ra:

- Đáng trách người trong Ma giáo có khí độ quá hẹp hòi!

Trầm Tam Nương trở lại câu chuyện bỏ dở:

- Bạch Phụng phu nhân là con gái duy nhất của giáo chủ Ma giáo!

Diệp Khai gật đầu:

- Và bà yêu Bạch đại hiệp.

Trầm Tam Nương cũng gật đầu:

- Vì Bạch đại ca đó, bà không ngần ngại phản bội giáo phái, phải ly khai!

Diệp Khai chớp mắt:

- Bà biết Bạch đại hiệp đã có vợ chứ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Biết, Bạch đại ca không hề khi phụ bà, bà dành cho Bạch đại ca trọn vẹn chân tình!

Diệp Khai gật đầu:

- Muốn cho người ta đối xử bằng chân tình thì mình trước hết phải dành chân tình cho người ta.

Ánh mắt của Trầm Tam Nương ấm dịu hơn:

- Bà biết Bạch đại ca không thể thường đến với bà nhưng bà cam tâm với sự ít oi đó. Có hồi suốt một năm dài, hai người chỉ gặp nhau một lần thôi! Vậy mà Bạch Phụng phu nhân vẫn thấy mãn nguyện lắm!

Diệp Khai phảng phất nhìn ra phương trời xa, nhìn qua mơ màng, chứ trong dạ thất làm gì tầm mắt vô giới hạn?

Một lúc lâu, chàng hỏi:

- Chắc phu nhân của Bạch đại hiệp không hay biết đoạn tình cảm kín đáo đó?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Đến chết phu nhân cũng không hay biết. Chỉ vì, tuy là bậc anh hùng nhất thế, Bạch đại ca kinh sợ phu nhân mấy phần. Đó cũng là một nỗi khổ cho Bạch Phụng phu nhân!

Diệp Khai thở ra:

- Tại hạ hiểu!

Chàng hiểu thực sự!

Có gì khổ cho một nữ nhân khi yêu một người đáng lẽ họ không nên yêu?

Trầm Tam Nương tiếp nối với giọng thảm:

- Điều bi thương nhất là Bạch Phụng phu nhân đã có một bé trai với Bạch đại ca!

Diệp Khai do dự một chút.

Cuối cùng, chàng không đành lòng được, buột miệng hỏi:

- Đứa bé trai đó, sau này là... là...

Trầm Tam Nương buông gọn:

- Phó Hồng Tuyết!

Diệp Khai thoáng giật mình:

- Quả nhiên hẳn tìm đến Vạn Mã Đường để phục thù!

Trầm Tam Nương gật đầu.

Vài hạt lệ long lanh trong mắt, bà tiếp:

- Mẹ con Bạch Phụng phu nhân đau khổ biết bao, trong ngày đó, từ ngày đó!

Diệp Khai cau mày:

- Chẳng lẽ Bạch Phụng phu nhân không thể yêu cầu phụ thân bà giúp đỡ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Bà vốn tính quật cường, không bao giờ bà chấp nhận cho ai thương hại bà. Hà huống, người trong Ma giáo lại thống hận Bạch đại ca thấu xương. Dù bà có mở miệng, vị tất người ta đáp ứng!

Diệp Khai lại thở dài:

- Vốn là công chúa trong một giáo phái tà ngụy, hẳn bà không có bằng hữu! Ngoài người trong giáo phái ra?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Sở dĩ bà dốc toàn tâm, toàn lực để giáo huấn Phó Hồng Tuyết, hẳn là người duy nhất bà sở cậy trong việc báo thù.

Diệp Khai gật gù:

- Xem ra hẳn không đến đời để cho bà thất vọng!

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Đích xác hiện tại hẳn là một cao thủ tuyệt đỉnh, tôi dám nói trên giang hồ ngày nay không có ai thắng nổi hẳn! Nhưng nào có ai biết được hẳn chịu bao nhiêu khổ sở trong việc luyện võ!

Diệp Khai thốt:

- Vô luận làm việc gì, muốn thành tay kiệt xuất tất phải chịu gian khổ phi thường!

Trầm Tam Nương ngưng ánh mắt nhìn chàng hỏi:

- Còn công tử?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ à? ...

Bên trong nụ cười, ẩn ước có niềm bi thương.

Chàng lặng thinh một lúc, rồi từ từ tiếp:

- Tại hạ ít khổ hơn hẳn! Bởi từ lâu, không ai màng tới tại hạ!

Nghĩa là, chàng chẳng cần lo, không việc gì đáng lo, phải lo! Như vậy, đâu có việc hành xác!

Trầm Tam Nương thốt:

- Không ai màng đến là một hạnh vận!

Diệp Khai lại cười.

Chàng cười chứ không nói gì về việc đó!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Tuy nhiên, thân nhiên quá, cũng tịch mịch, mà tịch mịch là có thống khổ ít nhiều!

Diệp Khai muốn chặn đứng vấn đề đó, thốt:

- Sự tình đại khái tại hạ minh bạch rồi.

Trầm Tam Nương cười nhẹ:

- Tôi tưởng thiệt cũng được rõ ràng lắm!

Diệp Khai tiếp:

- Tuy nhiên bà còn quên một việc!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Việc gì?

Diệp Khai đáp:

- Việc của bà!

Chàng nhìn bà một phút, đoạn từ từ hỏi:

- Thực sự, bà là ai? Có quan hệ gì đến gia đình họ Bạch?

Trầm Tam Nương nín lặng một lúc lâu.

Rồi bà thốt:

- Vạn Mã Đường chủ cho rằng tôi là em gái của Bạch Phụng phu nhân.

Lão ấy lầm!

Diệp Khai bâng quơ:

- Ạ?

Trầm Tam Nương điếm nụ cười thâm:

- Tôi là người trong Ma giáo, một tiểu liễu đầu bên cạnh Bạch Phụng phu nhân, không hơn không kém!

Diệp Khai hỏi:

- Phó Hồng Tuyết nhận được bà?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Hẳn không biết tôi là ai! Lúc hẳn còn nhỏ, rất nhỏ, tôi đã ly khai Bạch Phụng phu nhân rồi!

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Tại vì tôi muốn tìm cơ hội xâm nhập Vạn Mã Đường, dò la tin tức.

Diệp Khai hỏi:

- Bà muốn tìm lai lịch sáu người kia?

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Đó là việc tối yếu, song không phải, duy nhất.

Diệp Khai cau mày:

- Nhưng rồi bà cũng chẳng thành công?

Trầm Tam Nương thở dài:

- Không thu hoạch được mấy may chi hết!

Bà lộ vẻ buồn, tiếp:

- Hơn mười năm nay, tôi phí bỏ bao nhiêu tâm trí...

Diệp Khai hỏi:

- Bà bất quá là một liễu đầu của Bạch Phụng phu nhân, nhưng bà vì một đoạn cừu hận của chủ nhân mà cam tâm phí bỏ thời xuân sắc, thế nghĩa là sao?

Trầm Tam Nương đáp:

- Cái nghĩa, là cái quý nhất trong đời người. Phu nhân đối với tôi quá tốt, phu nhân xem tôi như thân muội! Tôi phải làm một việc gì cho phu nhân chứ.

Diệp Khai nhìn bà:

- Không còn nguyên nhân nào khác?

Trầm Tam Nương cúi đầu.

Rồi bà tiếp:

- Bạch đại ca là người mà tôi sùng bái nhất trên đời.

Bà ngẩng đầu lên như trách, nhưng không trách:

- Mừng tượng là vì bất cứ chuyện gì, công tử cũng quyết hỏi cận kề, hỏi tột cùng. Có vậy mới cam tâm!

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ là kẻ thích đào gốc moi rễ mà!

Ánh mắt của Trầm Tam Nương biến kỳ quái. Bà nhìn Diệp Khai với ánh mắt đó,

tiếp:

- Cho nên công tử thường thường thích nấp trên mái nhà nghe trộm người ta nói chuyện!

Diệp Khai mỉm cười:

- Xem ra, mừng tượng vì bất cứ việc gì, bà cũng quyết hỏi cận kề, hỏi tột cùng. Có vậy mới cam tâm!

Trầm Tam Nương căn môi, thốt:

- Đêm hôm đó, nữ nhân trong phòng, không phải là tôi.

Diệp Khai chớp mắt:

- Không phải bà?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không!

Diệp Khai nhìn bà, ánh mắt của chàng cũng biến đổi kỳ quái.

Lâu lắm, chàng lại hỏi:

- Không phải bà, thì là ai?

Trầm Tam Nương buông gọn:

- Thúy Bình.

Diệp Khai sáng mắt lên.

Chàng trách, lúc chàng lôi Thúy Bình đi, Phó Hồng Tuyết lộ vẻ giận dữ.

Trầm Tam Nương rót cho chàng một chén rượu, rồi thốt:

- Bởi thế, đêm đó, nữ nhân bên cạnh công tử chẳng phải là Thúy Bình.

Diệp Khai cau mày:

- Không là Thúy Bình, thì là ai?

Trầm Tam Nương tự rót cho mình một chén rượu, uống cạn. Đôi mắt mông lung, bà tiếp:

- Tùy tiện công tử, muốn cho là ai cũng được. Chỉ biết người đó không phải là Thúy Bình. Sự thật là vậy!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ hiểu rồi!

Trầm Tam Nương dịu giọng:

- Đa tạ công tử!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao bà làm thế?

Trầm Tam Nương cúi đầu, cúi rất thấp, như không muốn cho Diệp Khai thấy thần sắc bà lúc đó.

Sau cùng bà thốt:

- Vì phục cừ, vì báo hận, tôi phải làm những việc chẳng thích làm!

Diệp Khai gật đầu:

- Hầu như nhiều người bị bắt buộc phải làm những việc trái ngược ý muốn, chứ chẳng riêng bà!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Nhưng, sau lần đó, tôi sẽ không tái diễn nữa đâu!

Diệp Khai tỏ vẻ đồng tình:

- Bởi bà đâu có vì mình, cho mình, mà làm như vậy!

Trầm Tam Nương thốt:

- Tôi thực sự sợ có hại cho hần! Bởi mẫu người như tôi, không nên cấu kết một quan hệ nào với hần... Bất quá, tôi vì tôi...

Hần đây là Phó Hồng Tuyết? Hay bà ám chỉ ai đó qua tiếng hần rất mơ hồ?

Hoặc giả là Diệp Khai?

Khó hiểu!

Diệp Khai kêu lên bâng quơ:

- Ạ?

Trầm Tam Nương cắn môi tiếp:

- Dù sao tôi cũng đã dùng tận lực tôi rồi, tôi không thể tái diễn cái trò đó với nam nhân mà tôi không ưa thích nổi!

Diệp Khai uống cạn chén rượu, chàng nghe rượu vừa đắng vừa chua!

Còn gì khổ hơn cho một nữ nhân bằng bắt ép nữ nhân đó ăn nằm với một nam nhân mà họ chán ghét?

Trầm Tam Nương chột ngẩng đầu lên, vén gọn mấy sợi tóc rối loạn, rồi tiếp:

- Bình sanh, tôi chưa hề chân chánh ưa thích một nam nhân nào.

Bà hỏi: - Công tử có tin không?

Mắt bà mơ màng. Rượu bắt đầu ngấm.

Diệp Khai thờ dãi, không đáp.

Chàng không thể đáp!

Trầm Tam Nương tiếp luôn:

- Thực ra, Vạn Mã Đường chủ đối với tôi không tệ bạc. Đáng lý, lão phải giết tôi!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Trầm Tam Nương giải thích:

- Bởi lão đã khám phá ra tôi là ai!

Diệp Khai thốt:

- Nhưng lão không giết bà!

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Bằng cớ, là tôi còn sống đây! Cho nên đáng lý tôi phải cảm kích lão. Nhưng tôi lại hận lão nhiều hơn!

Bà bóp mạnh chén rượu, cho rằng chén rượu là yết hầu của Vạn Mã Đường chủ.

Chén của bà cạn.

Diệp Khai sớt rượu trong chén của chàng sang chén của bà, nửa phần.

Bà uống luôn nửa phần đó, uống từ từ mừng tượng uống thứ rượu quý nhất đời, sợ uống hết gấp.

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ nghĩ, nhất định là vĩnh viễn bà không muốn gặp lại Vạn Mã Đường chủ.

Trầm Tam Nương đáp:

- Không thể giết lão, thì chỉ còn có cách là không gặp lại lão! Gặp lại mà làm gì!

Diệp Khai an ủi một câu:

- Dù sao thì bà cũng đủ tận dụng sức mình!

Trầm Tam Nương nhìn xuống chén rượu trong tay, bất chợt hỏi:

- Công tử có biết tại sao tôi tố cáo mọi sự cho công tử chăng?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có lẽ vì tại hạ là một nam nhân hiểu biết sự đời hơn người.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Công tử là một nam nhân khả ái. Nếu tôi còn trẻ, hẳn là tôi phải cầu dẫn công

tử!

Diệp Khai nhìn đối tượng: - Nhưng hiện tại, bà cũng chưa phải là già!

Bà cười, đó là nụ cười khổ nhất đời.

Bà đứng lên, quay mình, lấy một vò rượu, lại cười, thốt: - Tôi muốn công tử uống say với tôi một lần.

Diệp Khai thở ra:

- Lâu lắm rồi, chưa lần nào tại hạ say thật sự!

Trầm Tam Nương thốt:

- Tuy nhiên trước khi uống say, tôi muốn công tử đáp ứng tôi một việc.

Diệp Khai gật đầu:

- Bà cứ nói!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Công tử thừa hiểu Phó Hồng Tuyết là con người như thế nào rồi...

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ rất thích mẫu người như hãn!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Hãn rất thông minh, học gì cũng giỏi, có điều hãn yếu tánh quá, lắm lúc hãn có vẻ kiên cường, thực ra thì hãn miễn cưỡng làm ra vẻ cứng rắn, cái tánh đó rất có hại khi xảy ra việc đánh nhau quan trọng!

Diệp Khai chờ, nghe, chưa vội đáp.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Tánh đó là hậu quả của một chứng bệnh y học gọi là than gián hay Dương than phong cũng thế. Khi chứng đó phát tác, hãn không còn tự khống chế nổi. Mà không tự khống chế nổi, là hãn mất bình tĩnh, thành ra lúc nào hãn cũng khẩn trương sợ chứng đó phát tác. Bởi nó có thể phát tác trong bất cứ mỗi phút giây nào. Rồi vì sợ bệnh húng phát tác, hãn sợ luôn việc giết người. Một khi theo đòi kẻ để báo thù, mà lại sợ giết người, thì còn làm gì được nữa. Tôi lo ngại, hãn khẩn trương mãi, có lúc phải điên. Thế là hỏng!

Diệp Khai cười khô:

- Quả thật trời cao không ưu đãi con người trần tục nên bày ra những chướng ngại như thế, ngăn chặn họ thực hành mọi ý nguyện!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Tôi có chứng kiến cảnh hãn giết Công Tôn Đoạn. Lúc đó thấy máu hãn mưa đến mặt xanh!

Diệp Khai thở dài.

Trầm Tam Nương lại tiếp:

- Cũng may, chưa có ai biết hẳn mang chứng bệnh đó.

Đương nhiên Vạn Mã Đường chủ cũng chưa biết.

Diệp Khai hỏi:

- Bà chắc không ai biết à?

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Tôi dám xác định như vậy!

Bà vững tin bởi bà chưa biết là gần đây bệnh chứng của Phó Hồng Tuyết có phát tác một lần và phát tác trước mặt Mã Phương Linh!

Diệp Khai trầm ngâm một lúc lâu, chợt hỏi:

- Bà lo ngại, chứng bệnh đó càng chóng phát tác nếu gặp đại địch?

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Hẳn khẩn trương thường xuyên, đó là điều đáng ngại rồi. Gặp đại địch, hẳn càng khẩn trương, tự nhiên chứng bệnh dễ phát tác! Công tử thấy đó, chưa giết người, hẳn khẩn trương, giết người rồi, hẳn cũng khẩn trương! Mang cái tai ương đó hẳn làm sao báo thù?

Diệp Khai thốt:

- Cho nên, bà hy vọng tại hạ thời thường kèm bên cạnh hẳn, chiếu cố đến hẳn!

Trầm Tam Nương cười nhỏ:

- Nào chỉ hy vọng mà thôi! Tôi lại van cầu nữa đây!

Diệp Khai gật gù:

- Tại hạ hiểu!

Trầm Tam Nương nhìn chàng:

- Công tử đáp ứng?

Diệp Khai mơ màng, sau một lúc lâu, chàng thốt:

- Tại hạ có thể đáp ứng, bất quá, điều đáng lo nghĩ hiện tại, chẳng phải như vậy.

Trầm Tam Nương hỏi gấp:

- Công tử lo ngại việc gì?

Diệp Khai đáp:

- Bà có biết không? Sau khi hấn giết Công Tôn Đoạn, trở về nhà trọ, có hai người muốn giết hấn.

Trầm Tam Nương chớp mắt:

- Những ai?

Diệp Khai tiếp:

- Chắc bà có nghe nói đến Đoạn Trường châm Đỗ Bà Bà, và Vô Cốt Xà Tây Môn Xuân?

Tự nhiên Trầm Tam Nương có nghe nói đến hai người ấy! Bà biến sắc, lấm nhấm:

- Kỳ quái! Sao hai người đó lại muốn giết hấn...

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ cũng kỳ quái, song không đồng quan điểm với bà!

Trầm Tam Nương cau mày:

- Công tử kỳ quái về điểm nào?

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ vừa ngỡ rằng cả hai rất có thể có mặt quanh vùng này thì lập tức họ xuất hiện!

Trầm Tam Nương lại hỏi:

- Nghĩa là, công tử cho rằng họ xuất hiện quá gấp, quá trùng hợp?

Diệp Khai gật đầu:

- Gấp không còn có thể gấp hơn được! Mừng tượng họ sợ người ta tra tấn họ về một bí mật nào đó cho nên họ hành động chớp nhoáng!

Trầm Tam Nương nhìn chàng:

- Có phải công tử đã giết họ chằng?

Diệp Khai mỉm cười:

- Ít nhất tại hạ đâu có muốn cho họ phải chết sớm như vậy!

Trầm Tam Nương suy tư một chút:

- Thế là có người giết họ để diệt khẩu?

Diệp Khai thở dài:

- Chưa chắc là giản đơn như vậy!

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Tôi không hiểu ý tứ của công tử!

Diệp Khai giải thích từ từ:

- Có thể hai kẻ bị giết, không phải là chân chánh Tây Môn Xuân và Đỗ Bà Bà!

Trầm Tam Nương chú ý:

- Công tử cứ nói tiếp.

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- Họ có một lý do gì đó rất đặc biệt, mới có thể ẩn nhẫn sống âm thầm tại địa phương này!

Trầm Tam Nương đáp:

- Có lý!

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng hôm nay, bỗng dưng tại hạ lại nói với người ta, là rất có thể họ ở quanh quần đầu đây trong vùng này.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Làm sao công tử biết được mà nói như vậy?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ biết nhiều việc lắm!

Trầm Tam Nương thở ra:

- Cái đó thì kể như chai rồi!

Diệp Khai tiếp:

- Bởi thế phải có người truy tung họ nát vùng này, mà chính họ cũng sợ bị phát hiện!

Trầm Tam Nương thốt:

- Người mà họ sợ nhất, chính là công tử, bởi công tử có nghi vấn về hành tung của họ, công tử đã gieo mối nghi ngờ, trong khi họ cần trốn tránh.

Diệp Khai tiếp:

- Họ sợ hành tung bại lộ, cho nên có ý an bày cho hai người xuất hiện. Họ làm mọi cách, cốt gieo tin tưởng nơi chúng ta, đĩnh ninh hai người bị giết là Tây Môn Xuân và Đỗ Bà Bà. Phương cách của họ, là cho xuất hiện Đoạn Trường châm, ám khí độc môn của họ!

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Thấy Đoạn Trường châm, là biết có Đỗ Bà Bà!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Thì như vậy đó!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Chúng muốn giết người, thì đối tượng hẳn là Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai thở ra:

- Kế hoạch của họ xảo diệu quá! Hai người được họ an bày đó, nếu giết được Phó Hồng Tuyết thì kế hoạch của họ thành tựu. Hai người đó không giết được, lại bị hạ ngược lại, là kế hoạch của họ vẫn còn tròn trịa, không hề bị hư hại!

Trầm Tam Nương thốt:

- Cho nên, khi hai người được họ an bày đó thất bại rồi, thì Tây Môn Xuân và Đỗ Bà Bà chân chánh giết chúng ngay, để diệt khẩu, mà cũng để chấm dứt nghi vấn do công tử nêu ra!

Diệp Khai mỉm cười:

- Ai ai cũng cho rằng Tây Môn Xuân và Đỗ Bà Bà đã chết, thì còn ai truy tung tích của họ làm gì nữa! Chẳng lẽ người lại chui xuống âm phủ mà tìm?

Trầm Tam Nương cũng cười:

- Vậy mà vẫn có người chui xuống âm phủ, tìm họ!

Diệp Khai gật đầu:

- Đích xác trên đời có mẫu người đó!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Cho nên họ giết người để diệt khẩu, chưa đủ! Họ phải tiêu hủy luôn xác chết mới đủ! Họ cần diệt tàng tích luôn, sau khi diệt khẩu!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ thường nghe thiên hạ khoe nhau, là người đẹp không có tư tưởng, xem ra câu đó không đúng lắm!

Trầm Tam Nương cười duyên:

- Người ta thường nói kẻ vận dụng trí óc thường không thích vận dụng miệng lưỡi. Câu nói đó không đúng luôn, đối với công tử!

Diệp Khai cười.

Một tung, một hứng, cả hai cùng lên mây xanh!

Nhưng, trường hợp hiện tại không cho phép cả hai ở luôn trên mây xanh.
Họ phải trở về thực tế trần gian.

Trầm Tam Nương thốt:

- Còn có mấy điều tôi chưa hiểu rõ.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bà cứ nói.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Kẻ chết không là Đỗ Bà Bà, Tây Môn Xuân, thì là ai?

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ biết trong hai người đó, có một tay rất khá, võ công có hạng lắm, nhất định không chỉ là kẻ vô danh!

Trầm Tam Nương thở ra:

- Nhưng công tử vẫn không biết được là ai!

Diệp Khai tiếp:

- Có thể tại hạ biết, sau này!

Trầm Tam Nương nhìn chàng:

- Việc gì công tử muốn biết là cuối cùng rồi cũng biết!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Bởi, tại hạ là người có phương pháp.

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Thế công tử cũng biết luôn tại sao Đỗ Bà Bà và Tây Môn Xuân ẩn náu tại địa phương này?

Diệp Khai chớp mắt:

- Bà nói thử xem!

Trầm Tam Nương chính nghiêm sắc mặt:

- Trong ba mươi thích khách, còn sống sót bảy người. Hiện tại, chúng ta biết được hai!

Diệp Khai cũng lấy thái độ trang nghiêm:

- Sự tình trọng đại lắm. Bà đừng vội phán đoán!

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Bất quá, tôi nêu ra một giả định về họ!

Diệp Khai thở dài.

Có những lúc, tiếng thở dài thay thế cho lời đáp.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Họ chưa chết, có kẻ chết dưới tên họ của họ, là họ còn ở đây! Họ đã chết trước mắt mọi người, họ còn trốn đi nơi khác làm chi!

Diệp Khai gật đầu:

- Chắc vậy!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Địa phương này người không đông lắm!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhưng cũng không ít lắm!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Theo công tử, người nào đáng được nghi ngờ nhất là Tây Môn Xuân, Đỗ Bà Bà trá hình?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ đã nói, về loại sự việc này, vô luận là ai cũng không thể có một phán đoán kỹ lục!

Trầm Tam Nương thốt:

- Chỉ cần họ chưa chết thôi! Họ còn sống là nhất did. nh còn ở lại địa phương

này!

Diệp Khai gật đầu:

- Cái đó đúng!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Họ có thể tùy thời, tùy lúc, tìm hai kẻ chết thay họ, như vậy là thủ hạ của họ cũng có ở đây luôn!

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng nốt!

Trầm Tam Nương tiếp:

- Họ có thể tùy thời, tùy lúc, xuất hiện, ám toán Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai lại gật đầu.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Có phải đó là điểm làm cho công tử lo ngại không?

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- Luận về võ công, bọn đó không là đối thủ của hãn!

Đến lượt Trầm Tam Nương gật đầu.

Diệp Khai không nghe Trầm Tam Nương nói gì, lại tiếp:

- Hãn đã là con trai duy nhất của vị công chức duy nhất trong Ma giáo thì chắc hãn biết nhiều tạp học bàng môn!

Trầm Tam Nương đáp:

- Quả có như vậy!

Diệp Khai tiếp luôn:

- Tuy nhiên hãn còn thiếu một việc!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Việc gì?

Diệp Khai đáp:

- Kinh nghiệm!

Rồi chàng từ từ tiếp luôn:

- Trong tính thường hiện tại của hãn, có một điều tối trọng yếu và khó khăn nhất là hãn cần được chỉ điểm, mà không ai có thể giáo huấn hãn được!

Trầm Tam Nương cau mày:

- Cho nên...

Diệp Khai chận lại:

- Cho nên, bà phải làm sao cho hãn biết địa phương nguy hiểm chân chánh, không là Vạn Mã Đường, mà là ở tại cái tiểu thị trấn này. Hãn nhìn không thấy, tưởng không ra!

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Công tử cho rằng, Vạn Mã Đường có bố trí mai phục tại đây?

Diệp Khai không đáp thẳng:

- Bà đã nói, lão ta là con người cẩn thận, tinh tế mà!

Trầm Tam Nương gật đầu:

- Cái đó tôi dám bảo đảm.

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhưng bên cạnh lão hiện tại không còn ai dám chết, chịu chết vì lão, cho lão!

Trầm Tam Nương thốt:

- Công Tôn Đoạn chết, lão cảm như gãy mất một cánh tay!

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải hoàn toàn đúng! Công Tôn Đoạn đành là một bằng hữu trung thành của lão, lão vẫn không tựa vào y mà tìm một sự bảo hộ cho lão. Con người cẩn thận, tinh tế đó, không hề tin ai hơn tin chính mình và chỉ có mình tự bảo vệ an toàn cho

mình thôi, tuyệt đối không bằng vào một tiếp trợ ngoại lai. Sự tiếp trợ ngoại lai chỉ được dùng vào việc chủ yếu, việc tạo dựng cơ nghiệp. Sự tiếp trợ ngoại lai đối với lão ta là những viên gạch lót đường tiến đến thành công, là những nấc thang lên đài danh vọng. Có điều lão cũng là tay khá, không quá phũ phàng đối với thuộc hạ!

Trầm Tam Nương thở dài:

- Thực ra, Công Tôn Đoạn chưa phải là con người đáng cho lão tựa vào!

Diệp Khai tiếp:

- Lão hiểu Công Tôn Đoạn hơn bà nhiều!

Trầm Tam Nương thốt:

- Bằng vào nhận xét đó, công tử lập luận rằng lão có bố trí mai phục tại thị trấn?

Diệp Khai mỉm cười:

- Nếu lão không tin tưởng là thừa sức đối phó với Phó Hồng Tuyết, thì khi nào lão lưu lại địa phương này mãi đến nay?

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Thế công tử nghĩ Phó Hồng Tuyết không có một cơ hội phục thù?

Diệp Khai đáp:

- Giả như nếu chỉ có việc giết một mình Vạn Mã Đường chủ, thì có thể có cơ hội!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Nếu hẳn còn tưởng rằng cần tìm tung tích sáu người kia?

Diệp Khai lắc đầu:

- Bởi vậy, tại hạ mới nói là khó, là không có cơ hội.

Trầm Tam Nương thở dài:

- Tôi hỏi thật nhé, công tử lo ngại cho bọn tôi, hay vì Vạn Mã Đường mà cảnh cáo bọn tôi? Càng phút tôi càng khó hiểu!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bà không hiểu?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Quả thật, công tử có nói ra rất nhiều bí mật, song những tiết lộ đó, không giúp ích bọn tôi!

Diệp Khai vẫn điềm nhiên:

- Ạ?

Trầm Tam Nương tiếp:

- Nếu tôi đem những bí mật đó, cáo tố với Phó Hồng Tuyết thì hẳn sẽ khẫn trương hơn, lo lắng hơn. Hẳn còn dễ bị ám toán!

Diệp Khai bảo:

- Bà cứ cáo tố cho hẳn biết.

Trầm Tam Nương nhìn chàng, như xoáy ánh mắt trong mắt chàng, xuống sâu tận đáy lòng chàng.

Bà muốn hiểu tâm tưởng chân chánh của chàng khi chàng bảo bà như vậy!

Làm gì bà tìm thấy.

Bà thở dài, thốt:

- Hiện tại tôi muốn biết thực sự công tử là ai?

Diệp Khai cười.

Nụ cười nhạt gần như lạnh.

Chàng đáp:

- Hỏi tại hạ câu đó, chẳng phải là chỉ có mỗi mình bà.

Trầm Tam Nương chớp mắt:

- Và cho đến nay, chưa ai biết được lai lịch công tử?

Diệp Khai mơ màng:

- Đến cả tại hạ, cũng quên mất lai lịch của chính mình!

Chàng cầm chén rượu lên, cười nhẹ nụ, đoạn tiếp:

- Hiện tại, tại hạ chỉ còn nhớ có mỗi một việc, là tại hạ có đáp ứng với bà, sẽ cùng bà uống say một lần!

Trầm Tam Nương nhìn chàng:

- Thật tình công tử muốn say?

Nụ cười của chàng khoác vẻ bi thảm.

Chàng đáp:

- Không say cũng chẳng có gì hay hơn!

Lúc Diệp Khai chưa say, Trầm Tam Nương đã say rồi.

Lúc chàng tỉnh rượu, thì trong gian địa thất chỉ còn một mình chàng với mảnh giấy con, dẫn dưới chiếc chén không.

Chữ viết bằng son môi:

- Nữ nhân uống rượu với công tử đêm rồi tại đây chẳng phải là tôi.

Thỏi son còn đó.

Chàng viết thêm mấy chữ vào giấy:

- Đêm qua tại hạ không hề có mặt tại đây!

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tử Vong Chóa Mắt

Không say cũng chẳng có chi hay. Thì tại sao không nương theo men rượu thả hồn vào mộng?

Sáng hôm sau, Diệp Khai rời địa thất.

Sương sớm chưa tan, bay thành đợt, lướt trên đầu cỏ, đợt thấp đợt cao, hoặc dày hoặc mỏng hoặc chập chờn.

Thái dương chưa chường mặt, khung trời nơi đó từ nhạt biến dần thành xanh, còn lại không gian nhuốm màu xam xám.

Diệp Khai phồng ngực, hít không khí trong lành.

Đồng cỏ còn say ngủ, chưa thấy bóng người, chưa nghe tiếng động.

Một thứ yên tĩnh kỳ diệu lan tràn, bao trùm vùng đất mênh mông bát ngát.

Có lẽ giờ này Mã Phương Linh còn ngủ trên nệm ấm chăn êm.

Người trẻ tuổi thì dễ ngủ hơn hạng cao niên. Dù có ưu uất, buồn phiền dữ dội nhưng cuối cùng cũng ngủ được như thường, ngủ say như thường, và thường thường thì ít lúc canh đêm không chợp mắt.

Dĩ nhiên là trừ những kẻ miệt mài trong trác táng. Kẻ ấy không ngủ đêm nhưng lại lấy ngày làm đêm cũng bù trừ được.

Chỉ có hạng cao niên, tâm tư loạn thì thao thức trắng đêm.

Cho nên Diệp Khai tin tưởng là Vạn Mã Đường chủ khó ngủ.

Sau những biến cố đó, lão mà ngủ được thì hẳn là một sự phi thường. Nhưng nếu lão thức trắng đêm thì lão đã làm gì? Và hiện tại lão đang làm gì?

Khóc thương cho thuộc hạ chẳng?

Ưu tư cho một phần mình?

Còn Tiêu Biệt Ly?

Đình Cầu Cảnh có ở bên cạnh lão, uống rượu suốt đêm với lão chẳng?

Có lẽ lão cũng khó ngủ như Vạn Mã Đường chủ, như hầu hết những bậc cao niên mang ít nhiều tâm sự.

Còn Phó Hồng Tuyết?

Hắn có tìm được nơi nào cho hắn ngủ yên qua một đêm chẳng?

Tuy nhiên chính Trầm Tam Nương mới là người gây nghi ngờ cho Diệp Khai nhiều nhất.

Chàng không tưởng nổi có một nơi nào cho bà trú tạm, ít nhất cũng trong đêm vừa qua.

Song lại tin con người như bà thì dù trong bất cứ tình huống nào cũng có một nơi dung thân được,

Trừ khi bà quên mất chính mình.

Không rõ từ phương trời nào, một con chim ưng bay đến. Một con chim ưng sói đầu, có bộ lông xám, giữa không gian biển màu bạc, xoay quần quần.

Xem ra nó có vẻ vừa đói vừa mệt.

Diệp Khai nhìn nó lẩm nhẩm:

- Quả như người muốn tìm xác chết thì người bay lạc hướng rồi. Ở đây không có xác chết. Chỉ có mỗi một người, mà ta cũng chưa chết.

Chàng cười lớn tiếp:

- Ít nhất người cũng nên tìm chốn nào có quan tài chứ. Người chết thì phải nằm trong quan tài chứ đâu có đi đứng như ta. Phải vậy không?

Chim ưng kêu.

Tiếng kêu phảng phất như hỏi: Quan tài hả? Quan tài hả?

Lửa đã tắt rồi.

Hiệu tạp hóa của Lý Mã Hồ hiện là một đồng tro tàn. Hai hiệu thịt và mì, cháo hai bên vách cũng đồng số phận.

Một số nhà khác trong ngõ cũng bị thiệt hại ít nhiều.

Những gì được khuân dọn tránh lửa từ trong nhà ra còn nằm thành đống tại đường.

Chẳng rõ chủ nhân của tạp vật đó là ai.

Bên cạnh tạp vật ngổn ngang những thùng xách nước dùng trong việc chữa cháy, nguyên có hư có.

Cây cháy được tưới nước vội, còn bốc hơi chứng tỏ cuộc chữa lửa mới vừa chấm dứt.

Trong gió còn mùi khét nực nồng.

Người Biên Thành vốn thức sớm nhưng sáng nay lại vắng bóng người trên đường. Có lẽ trong đêm họ chữa cháy quá vất vả nên giờ đây ai ai cũng mệt đừ, ngủ như chết.

Thị trấn vừa nhỏ vừa xa xôi. Biên Thành qua tai nạn đó càng thêm bi thảm, thê lương.

Diệp Khai đi trên con đường có cảm giác như mình làm nên tội.

Vô luận thế nào thì nếu không phải chàng khởi đầu thì cuộc hỏa hoạn này không hề có.

Hôm qua đáng lẽ chàng xách nước tưới lửa thì chàng lại xách rượu tưới lửa.

Sau cơn hỏa hoạn, bao nhiêu người lâm vào cảnh chiếu đất màn trời.

Chàng thờ dài nhớ đến Trương Lão Thực, chủ tiệm mì.

Trương Lão Thực quả là con người chân thực. Lão vừa là chủ vừa là đầu bếp, vừa là tiểu nhị. Cho nên từ chân đến đầu lão, dầu mỡ bê bết. Từ sáng sớm đến khuya lơ khuya lắc, quần quật như trâu.

Làm như vậy mà không lấy nổi một người vợ. Bởi lão không nuôi nổi một bà.

Thế nhưng lão cười suốt ngày. Hễ ai vào ăn, gọi món rẻ nhất, quá ít hoặc hèn thì lão vẫn trọng như thần tài đến viếng.

Sinh ý như vậy thì làm sao có cái gì ngon mà bán cho khách được?

Tuy nhiên ai vào ăn tại quán của lão cũng không thán oán gì cả.

Bây giờ thì ngôi quán của lão là đống than vụn, tro tàn.

Lão phải đau hơn ai hết.

Hiệu thịt trâu, heo, dê bên kia của Đình Lão Tứ cũng đồng số phận như lão Trương Lão Thực song lão này vẫn có chút của riêng, do đó mà đỡ khổ hơn.

Đêm đã tàn từ lâu. Ngọn đèn lồng trước cửa kỹ viện của Tiêu Biệt Ly vẫn còn cháy.

Bỗng từ trong cửa, nửa thân người ló ra, một bàn tay vẫy chàng.

Người đó là Trần Đại Quan, chủ nhân một cửa hiệu tơ lụa.

Hầu hết những chủ nhân các cửa hiệu tại đây thì Diệp Khai đều quen. Thịnh thoảng chàng đến tìm người này hoặc người nọ để bàn chuyện phiếm.

Nhưng hôm nay chàng khó hiểu cái vẫy tay của Trần Đại Quan. Chàng cảm thấy có cái gì khác lạ.

Diệp Khai vào.

Bên trong không chỉ có một mình Trần Đại Quan mà hầu như bao nhiêu người tại thị trấn đều có mặt tại đây.

Nhưng Tiêu Biệt Ly vắng mặt.

Ai ai cũng lộ vẻ trầm trọng.

Chiếc bàn trước mặt họ trống trơn, không rượu, không thịt.

Diệp Khai nhìn kỹ thì thấy mặt họ xanh rờn. Mắt họ trợn tròn, thái độ không thân thiện mấy may.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ họ biết là mình gây ra cuộc hỏa hoạn này?

Chàng mỉm cười, muốn hỏi họ là có phải họ tưởng như vậy chẳng.

Đúng là họ muốn tìm người sanh sự.

Có điều người mà họ muốn tìm không phải là chàng.

Người đó là Phó Hồng Tuyết.

Họ nói với nhau, với chàng, mỗi người một câu:

- Từ ngày gã họ Phó đến thị trấn này thì tai họa theo đến đây, tai họa phát sinh liên miên.

- Chẳng những giết người, hấn lại còn phóng hỏa.

- Trước khi hỏa hoạn phát sinh, người ta còn thấy gã đến tìm Lý Mã Hồ.

- Hãn đến đây như để hành tội chúng ta.

- Nếu hãn không ly khai địa phương này là bọn chúng ta hết sống nổi.

Trần Đại Quan, Tống lão bản và Đinh Lão Tứ nói nhiều hơn hết.

Trương Lão Thực là con người không bao giờ bất mãn với ai thế mà hôm nay cũng góp giận.

Ai ai cũng muốn ăn sống Phó Hồng Tuyết. Họ nghiêng răng, họ trừng mắt, họ hậm

hực.

Đợi cho mọi người im lặng, Diệp Khai điềm nhiên hỏi:

- Các vị chuẩn bị đối phó với hãn như thế nào?

Trần Đại Quan thở dài:

- Bọn tôi vốn chuẩn bị mời hãn đi nơi khác mà ở. Nhưng hãn đến đây, hãn muốn lập nghiệp tại đây thì để gì mời mà hãn đi ngay cho. Bởi thế...

Diệp Khai hỏi tiếp:

- Bởi thế, các vị định làm gì à?

Trương Lão Thực đáp:

- Hãn muốn bọn này không phương sống sót thì bọn này làm sao để cho hãn sống.

Đinh Lão Tứ đập tay xuống mặt bàn bình bịch hét:

- Bọn tôi tuy là thành phần bình dân lương thiện, an phận nhưng đừng ai chạm đến. Kẻ nào chạm đến là kẻ đó phải trả giá đắt.

Tống lão bản quơ quơ chiếc điếu nói tiếp:

- Chó bị rượt cùng đường, đụng tường còn nhảy thì hà huống gì là con người.

Diệp Khai thông thả gật đầu.

Mường tượng chàng công nhận họ nói đúng đạo lý.

Trần Đại Quan thở dài:

- Bọn tôi có cái tâm muốn đối phó hãn, ngặt vì lực thì thiếu hãn.

Tống lão bản cũng thở dài:

- Một bọn thật thà chất phác như chúng tôi thì đương nhiên không có phương đối phó với kẻ sát nhân phóng hỏa được.

Trần Đại Quan tiếp nối:

- Cũng may là bọn này còn có mấy bằng hữu biết chút ít võ công.

Diệp Khai hỏi:

- Như Tam lão bản?

Trần Đại Quan đáp:

- Tam lão bản là người có thân phận cao. Chúng tôi đâu dám kêu gọi đến.

Diệp Khai cau mày:

- Trừ Tam lão bản ra thì đâu còn ai là người có bản lĩnh.

Trần Đại Quan thốt:

- Còn chứ. Một thanh niên mà người ta quen gọi là Tiểu Lộ.

Diệp Khai trố mắt:

- Tiểu Lộ?

Trần Đại Quan gật đầu:

- Y là đệ nhất kiếm khách trên giang hồ. Dù tuổi chưa được bao nhiêu.

Tống lão bản tiếp nối:

- Nghe nói chỉ trong vòng một năm qua thôi, y đã giết độ ba bốn mươi người. Nạn nhân toàn là nhất lưu cao thủ trong võ lâm.

Trương Lão Thực nghiêng răng phụ họa:

- Lấy độc trị độc, hãn giết người phóng hỏa thì phải có người cõng đó mới trị nổi

hãn.

Trần Đại Quan gật đầu: - Răng chống răng, mắt chống mắt mà.

Diệp Khai trầm ngâm một chút, vụt hỏi: - Họ Lộ. Lộ là đường đi hay lộ là sương?

Trần Đại Quan đáp: - Lộ là đường đi.

Diệp Khai chớp mắt:

- Lộ Tiểu Giai?

Trần Đại Quan mỉm cười:

- Chính y.

Tống lão bản hỏi: - Diệp công tử biết y?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ có nghe nói đến tên đó. Người ta đồn kiếm pháp của y nhanh cực độ. Mà lại độc nữa.

Tống lão bản cười hì hì:

- Trong hai năm gần đây trên giang hồ không ai là không nghe đến tên y.

Diệp Khai gật đầu:

- Nhiều người nghe danh y lắm.

Tống lão bản tiếp:

- Nghe nói Tử Kiếm Thần Long phái Côn Lôn và chương môn phái
Điểm Thương cũng bại nơi tay y.

Diệp Khai cười thốt:

- Chừng như Tống lão bản biết rành về con người đó quá.

Tống lão bản cười đặc ý:

- Thú thật với Diệp công tử, thanh niên họ Lộ đó là một người bà con xa
xa của
tôi.

Diệp Khai hỏi: - Y có chịu đến hay không?

Tống lão bản đáp: - May mắn thay, trong mấy hôm nay y có mặt trong
vùng phụ cận. Đinh Lão Tứ tiếp: - Người của chúng tôi sai đi đã liên lạc
được với y. Y hứa là sẽ đến. Tống lão bản tiếp luôn: - Nếu không có gì trở
ngại thì trước hoàng hôn hôm nay y sẽ có mặt tại tiểu trấn
này.

Trương Lão Thực cao giọng:

- Lúc đó thì Phó Hồng Tuyết sẽ biết bọn này không phải lũ đáng khi.

Diệp Khai mỉm cười:

- Việc đó các vị đã quyết định rồi, hà tất phải cho tại hạ biết?

Trần Đại Quan đáp:

- Chúng tôi từ lâu xem Diệp công tử là bằng hữu, mà đã là bằng hữu với
nhau thì có gì phải dấu diếm nhau.

Mường tượng lão sợ Diệp Khai sẽ nói ra những lời khó nghe nên lão tiếp
luôn:

- Tuy nhiên chúng tôi cũng hiểu là Diệp công tử có cảm tình ít nhiều với
gã họ

Phó.

Diệp Khai cau mày: - Các vị sợ tại hạ xen vào vụ này gây trở ngại cho kế hoạch của các vị? Trần Đại Quan nghiêm sắc mặt:

- Chúng tôi hy vọng lần này Diệp công tử bành quan tọa thị giúp cho.

Trương Lão Thực thốt:

- Tôi tên là Trương Lão Thực, tôi chỉ nói những lời thực.

Diệp Khai gật đầu:

- Ông cứ nói.

Trương Lão Thực tiếp:

- Công tử hãy tiếp trợ bọn tôi giết cho được Phó Hồng Tuyết. Nhược bằng công tử không giúp bên này thì cũng đừng giúp bên kia. Cứ giữ vai trò trung gian là được. Nếu chẳng vậy...

Diệp Khai chớp mắt:

- Thì sao?

Trương Lão Thực đứng lên, cất cao giọng:

- Thì dù bọn này đánh không hơn công tử thì vẫn liều mạng đánh, đánh luôn.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tốt. Quả nhiên người tên Thực thì lời nói cũng thực. Tại hạ thích mẫu người như lão trượng lắm.

Trương Lão Thực thoáng lộ vẻ mừng:

- Công tử chịu giúp bọn tôi chứ?

Diệp Khai đáp:

- Ít nhất thì tại hạ cũng không đứng về phía hã.

Trần Đại Quan thở phào:

- Bọn tôi cảm kích công tử vô cùng.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ hy vọng khi nào Lộ Tiểu Giai đến thì các vị cho tại hạ hay liền.

Trần Đại Quan gật đầu:

- Đương nhiên.

Diệp Khai chợt thờ dãi:

- Tại hạ muốn biết con người đó. Nhất là mong có dịp nhìn thấy thanh kiếm của

y.

Bỗng một người cất tiếng: - Nghe nói ít khi nào y cho người ta nhìn thấy thanh kiếm. Người vừa thốt là Tiêu Biệt Ly. Lão từ trên gác nhỏ, nói vọng xuống. Diệp Khai ngẩng đầu lên cười, hỏi: - Cũng như đao của Phó Hồng Tuyết.

Tiêu Biệt Ly đáp: - Có một điểm bất đồng.

Diệp Khai hỏi:

- Điểm nào?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Đao của Phó Hồng Tuyết giết ba hạng người. Còn kiếm của Lộ Tiểu Giai chỉ giết có một hạng người.

Diệp Khai trố mắt:

- Một hạng người?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Hạng người sống.

Chứ ai đi giết kẻ chết rồi?

Và người sống thì gồm biết bao nhiêu hạng. Như vậy là không có chọn lựa, hễ người còn sống là hẳn giết được.

Lão từ từ đi xuống. Gương mặt vẫn trắng xanh như lúc nào, dù một nụ cười đang nở ở vành môi.

Lão tiếp:

- Y có lối nhận xét khác Phó Hồng Tuyết. Theo y, trên đời chỉ có hai hạng người, hạng sống và hạng chết.

Diệp Khai hỏi:

- Chỉ cần là người sống thì y có thể giết hết.

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Ít nhất thì lão phu cũng không nghe nói có ai thoát chết dưới kiếm của y.

Diệp Khai tiếp:

- Bây giờ tại hạ muốn biết một việc.

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng:

- Việc gì?

Diệp Khai hỏi:

- Kiếm của y nhanh hay đao của Phó Hồng Tuyết nhanh.

Cái đó thì ai ai cũng muốn biết.

Thái dương đã lên.

Người có trách nhiệm về an toàn của thị trấn là Triệu Đại, lúc đó đang chỉ huy thủ hạ dọn dẹp những tàn tích của trận hỏa hoạn.

Mọi người đều ra khỏi nhà, đứng tại thềm. Một số đóng góp ý kiến cho cuộc dọn dẹp, một số nghị luận linh tinh.

Còn lại bên trong, Tiêu Biệt Ly và Diệp Khai.

- Triệu Đại cũng là tay chịu cực khổ.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Hẳn đương nhiên là phải vậy.

Diệp Khai cau mày:

- Sao?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại thị trấn này, ai ai cũng biết là Lý Mã Hồ có dành dụm được độ ngàn lượng

bạc.

Diệp Khai gật đầu:

- Mà bạc thì lửa không đốt cháy tiêu tan được.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Lý Mã Hồ lại không người thừa kế.

Diệp Khai tiếp:

- Nếu phát hiện được số bạc thì quyền hưởng đương nhiên là thuộc về Triệu Đại.

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Người ta nói các hạ thức thời vụ. Câu nói đó ít khi sai.

Diệp Khai hỏi:

- Các người đó nói gì với nhau, tiên sinh nghe hết chứ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Họ nói năng có vẻ như không sợ người ta nghe lọt.

Diệp Khai tiếp:

- Chả trách tiên sinh không ngủ được. Tại hạ cứ tưởng có ai đó cùng uống rượu với tiên sinh trên gác.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Các hạ cho là Đình Cầu Cảnh chắc?

Diệp Khai cười nhẹ, kéo ghế ngồi xuống.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ muốn tìm lão?

Diệp Khai đáp:

- Thực sự thì tại hạ cũng muốn gặp lão ta. Nhưng người mà tại hạ muốn gặp nhiều hơn lại là Phó Hồng Tuyết.

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Các hạ không biết hắn ở đâu?

Diệp Khai hỏi lại:

- Tiên sinh biết?

Tiêu Biệt Ly suy nghĩ một chút:

- Đương nhiên là hắn không ly khai địa phương này.

Diệp Khai gật gù:

- Lấy roi mà quát đuổi hắn đi thì hắn cũng không đi đâu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Nhưng tại địa phương này, hắn khó tìm một người hoan nghinh hắn lắm.

Diệp Khai gật gù:

- Cái đó thì quả thật là khó.

Tiêu Biệt Ly trầm ngâm một chút:

- Tuy nhiên cũng còn có một vài nơi không chủ, ở những nơi đó, cửa không bao giờ đóng.

Diệp Khai chớp mắt:

- Chẳng hạn như:

- Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Miếu Quan Đế...

Diệp Khai sáng mắt lên, đứng dậy liền:

- Tại hạ phục Quan Đế nhất trần đời. Nên đến đó đốt một nén hương để tỏ chúng lòng thành mới được...

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Đốt hương thôi nhé, đừng đốt luôn miếu.

Diệp Khai mỉm cười không đáp.

Cuộc thu dọn hỏa trường đã xong, không ai nghe nói đến số bạc của Lý Mã Hồ.

Triệu Đại ngưng tay nhưng vẫn quát tháo thủ hạ không được lười biếng.

Giả như tìm được bạc thì mỗi người có một phần.

Trước hết họ lôi các xác chết ra, lúc soát.

Diệp Khai đứng một bên nhìn.

Một lúc sau chàng thốt:

- Bạc nhiều thì không ai mang trong mình đâu. Nghe nói thường thường thì người ta chôn dưới chiếc giường ngủ.

Triệu Đại sáng mắt, kêu lên:

- Đúng rồi. Thế mà tôi lú quá. Cảm tạ Diệp công tử mách cho. Nếu tìm được tôi sẽ biểu cho công tử một phần uống rượu chơi.

Diệp Khai mỉm cười.

Rồi chàng tiếp:

- Bất tất chia chác cho tại hạ. Các hạ nên xuất ra một ít mua quan tài chôn xác đó thì hơn.

Triệu Đại đáp:

- Khỏi mua. Quan tài có sẵn mà.

Diệp Khai ạ một tiếng.

Triệu Đại cười hì hì:

- Công tử quên số quan tài vừa được chuyển đến đây cách đây mấy hôm rồi sao?

Đến lượt Diệp Khai sáng mắt:

- Nghe nói số quan tài đó phải được đưa đến Vạn Mã Đường mà.

Triệu Đại thấp giọng:

- Đúng, song mấy hôm nay, Tam lão bản luôn luôn gặp việc buồn phiền, còn ai dám đến đó quấy nhiễu lão.

Diệp Khai hỏi:

- Hiện giờ số quan tài đó được an trí tại đâu?

Triệu Đại đáp:

- Đáng lẽ phải để tại khoảng đất trống phía sau kia. Nhưng vì có cuộc hỏa hoạn trong đêm nên tôi cho dời hết về miếu Quan Đế. Cũng may cho hai người này, chết là có sẵn quan tài.

Diệp Khai cũng cười theo hẳn:

- Xem ra những người này chết đúng chỗ quá.

Triệu Đại thở dài:

- Kẻ chết an thân nhưng người sống khổ thân. Nơi đây là một địa phương nghèo. Ai bị phá sản rồi là cầm như sống chờ chết. Làm gì gây dựng lại nổi cơ nghiệp dù đó chỉ là một mái nhà.

Diệp Khai lắc đầu:

- Nơi đây chưa chắc nghèo. Ít nhất cũng có ngàn lượng bạc đang chờ các hạ.

Triệu Đại cười tít:

- Đa tạ công tử chúc lành. Tôi thử đi tìm xem.

Hắn xắn tay áo, hăm hở bước đi.

Bỗng hắn quay đầu lại, tiếp:

- Nếu công tử ở đây có mệnh hệ nào thì nhất định tôi sẽ chọn cỗ quan tài tốt nhất cho công tử.

Chẳng rõ Diệp Khai giận hay tức cười.

Lâu lắm, chàng lắm nhâm:

- Xem ra cái gã này cũng hay hay.

Con đường bị hỏa hoạn là đường đẹp nhất của tiểu trấn Biên Thành này.

Diệp Khai đi hết con đường, vào một lối rẽ. Ở đây nhà cửa quá xác xơ, cư dân rất lam lũ, gồm dân du mục và dân đánh xe, giữ ngựa.

Một thiếu phụ ngồi nhóm lửa, lưng đai một hài nhi, bên cạnh còn có ba đứa bé đứng nhìn mẹ với đôi mắt hau háu chờ ăn, tuy cái ăn chưa được đặt lên bếp.

Không biết là có sẵn chờ nấu hay là còn chờ người gia trưởng chạy đi quơ quào mang về.

Diệp Khai thở dài.

Chàng nhận ra hầu hết ở khắp mọi nơi mà chàng đã đi qua, hạng nghèo bao giờ cũng đông con, càng nghèo càng đói thì càng đông con.

Họ không có đủ tiền mua dầu thắp ban đêm.

Họ không có việc gì khác hơn để làm.

Chùng như đó là một định luật.

Qua khỏi con đường rẽ đó, đi một lúc nữa, chàng đến miếu Quan Đế.

Miếu điều tàn, nhỏ hẹp, hương khói vắng tanh.

Quan tài không chỗ chứa, phải chồng chất lên nhau.

Tượng thần tróc sơn loang lỗ.

Bục thờ còn có một người đang nằm trên đó, tay nắm chuôi đao, mắt trợn trừng nhìn chàng.

Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai cười nhưng Phó Hồng Tuyết không cười.

Hắn lạnh lùng thốt:

- Ta đã nói với người là người đi đường người, ta đi đường ta.

Diệp Khai gật đầu:

- Ta có nghe người nói câu đó.

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Thế sao người còn tìm ta?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Ai nói ta tìm người?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Ta.

Diệp Khai vẫn giữ nụ cười.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nơi đây chỉ có hai người, một người sống và một người cây. Hắn là người không tìm người cây.

Diệp Khai chớp mắt:

- Người muốn nói đến Quan Đế?

Phó Hồng Tuyết biu môi:

- Ta chỉ biết đó là một người cây.

Diệp Khai thờ ra:

- Ta biết không lúc nào người tôn kính người khác nhưng ít nhất người cũng phải tôn kính ông ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Vì ông ấy đã thành thần.

Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Thần của người chứ không phải thần của ta.

Diệp Khai cau mày:

- Người không tin thánh thần?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không tin hạng người đó. Ta không thấy lão có làm cái gì đáng cho ta tôn

kính.

Diệp Khai đưa ra lý luận: - Ít nhất ông ta không để cho Tào Tháo mua chuộc. Ông ta không bán rẻ bằng hữu. Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Người không bán bằng hữu đâu phải là ít. Nào chỉ có một mình lão? Diệp Khai cãi:

- Nhưng người nên biết...

Phó Hồng Tuyết chặn lời:

- Ta chỉ biết là nếu lão đừng cuồng vọng, tự cao tự đại thì nhà Thục Hán đâu đến nỗi mất quá sớm.

Diệp Khai thờ dài:

- Ta biết rồi. Ta biết tại sao người không tôn kính ông ta.

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Những người khác tôn kính ông ấy còn người thì vô luận làm gì cũng khác biệt mọi người.

Phó Hồng Tuyết vụt tung mình lên, rời khỏi chiếc án thờ, đáp xuống đất, bước đi

liền.

Diệp Khai hỏi: - Đi như vậy sao?

Phó Hồng Tuyết thốt: - Không khí ở đây ô tục lắm ta không thở nổi.

Diệp Khai thở ra: - Muốn sống trên cõi đời này thì có lúc cần phải thở thứ không khí ô tục này. Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Người có tư tưởng của người. Ta có tư tưởng của ta. Không quan hệ gì với nhau. Diệp Khai cau mày:

- Tư tưởng của người như thế nào?

Phó Hồng Tuyết hừ lạnh: - Không quan hệ gì đến người, người hỏi mà làm gì? Diệp Khai hỏi: - Chẳng lẽ người không chuẩn bị sống thêm trên cõi đời này một thời gian nữa

sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Sống thì ta tự nhiên phải sống rồi song ta sống trong cõi đời trong đó không có người.

Hắn không hề quay đầu.

Diệp Khai không trông thấy được mặt hắn nhưng vẫn thấy đôi tay của hắn. Đôi tay đó đang đặt một tay trên đốc đao. Hiện tại thì mừng tượng hắn định bóp nát đốc đao.

Dù hắn vận lực đến đâu, hắn bóp mạnh đến đâu, đốc đao có thể nát chứ niềm thống khổ của hắn vẫn cứ trơ trơ.

Diệp Khai lẩm nhẩm:

- Cũng có một ngày người sẽ trở lại với thế giới của ta, bởi người còn phải sống, người không thể không sống được.

Phó Hồng Tuyết mừng tượng không nghe câu nói đó, bước đi luôn. Hắn bước với cái dáng kéo lết một chân như lúc nào.

Dù đao của hắn có nhanh hơn kiếm của Lộ Tiểu Giai nhưng cái chân đó...

Phó Hồng Tuyết đã đi xa rồi. Diệp Khai không giữ hắn lại, mà chàng cũng không đề cập đến Lộ Tiểu Giai.

Bởi ít nhất cũng còn hơn ba giờ nữa, chàng không muốn Phó Hồng Tuyết khẩn trương ngay từ bây giờ. Kéo dài sự khẩn trương đến chiều thì có lẽ

hắn phải điên mất.

Hơn thế chàng đến đây không phải để cảnh cáo Phó Hồng Tuyền.

Chàng đến vì mấy cỗ quan tài trong miếu.

Quan tài vốn mới, cây mới, sơn mới, song qua cơn hỏa hoạn, bị khuôn dọn vôi vàng nên có một vài chiếc hư hoại phần nào.

Diệp Khai nhặt một nắm đá vụn, ngồi xuống bậc thềm, lấy từng viên đá chọi vào các cỗ quan tài.

Đá chạm vào quan tài thì không kêu bung bung. Quan tài có chứa vật gì nên kêu nghe cộp cộp.

Quan tài không thì nhiều mà quan tài chứa vật thì ít.

Quan tài chứa vật gì, nếu không phải là xác chết?

Nếu là xác chết thì xác của những ai?

Diệp Khai nghĩ nếu có xác chết thì quả thật là một sự hứng thú.

Chàng bước tới mở nắp quan tài ra.

Xác chết không phải là một sự lạ. Cái lạ là chàng nhận ra các xác chết.

Trương Lão Thực, Trần Đại Quan, Đinh Lão Tứ, Tống lão bản, thêm một viên thủ quỹ họ Hồ của một hiệu cơm ở đầu đường.

Diệp Khai sờ xác chết nghe lạnh như băng. Chứng tỏ ít nhất thì họ cũng đã chết hơn mười giờ rồi.

Lạ chưa. Họ cùng chàng họp mặt nhau tại kỹ viện của Tiêu Biệt Ly chỉ cách vài giờ thôi. làm thế nào mà họ lại chết cách hơn mười giờ được.

Có trời mới hiểu nổi.

Nhưng trên đời này chẳng có sự bí mật nào vĩnh viễn bảo toàn.

Sớm muộn gì thì chàng cũng biết.

Bất cứ cái chết nào cũng có nguyên nhân. Chàng lôi xác chết ra ngoài, quan sát kỹ tìm thương tích, rồi mang tất cả ra đám cỏ rậm phía sau miếu, bỏ trong đó. Đoạn trở lại đặt các cỗ quan tài vào đúng chỗ cũ, đẩy nắp y nguyên như chẳng có ai mó tay vào.

Xong rồi chàng phi thân lên nóc miếu nằm chờ.

Chàng chờ gì?

Chàng không phải chờ lâu. Từ xa xa, trên cánh đồng cỏ, có một kỵ sĩ phi ngựa đến. Kỵ sĩ ấy vận y phục hoa lệ, lưng gù.

Kỵ sĩ là Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh.

Dĩ nhiên là Đình Cầu Cảnh không trông thấy Diệp Khai.

Đến trước cửa miếu, ngựa dừng lại. Lão xuống đất, nhún chân vượt qua tường, quan sát đồng quan tài.

Không có gì khả nghi.

Lão ra ngoài nhìn quanh bốn phía.

Không có một bóng người.

Lão phóng hỏa lên. Tài phóng hỏa của lão cũng cao, mừng tượng như lão chuyên môn phóng hỏa.

Lạ thật. Quan tài do lão vất vả chuyển vận đến đây rồi cũng chính lão nổi lửa thiêu hủy. Quan tài chưa dùng đến sao lại thiêu hủy đi?

Lửa cháy mạnh, lão lên ngựa chạy đi thì Diệp Khai cũng nhảy xuống đất liền. Nếu nằm trên đó nữa là phải chết cháy luôn.

Chàng trở về thị trấn, trở về gập. Bởi ở đây hết hứng thú rồi. Về thị trấn thì may ra chàng sẽ gặp nhiều cái hay hay.

Huống chi cơn đói đang cào cào dữ dội, suýt lũng dạ dày rồi.

Ngôi miếu Quan Đế cháy rụi. Chàng đi xa rồi, quay đầu nhìn lại còn thấy khói bốc cao.

Từ thị trấn ai cũng thấy khói.

Họ bảo nhau:

- Tại miếu Quan Đế lại phát hỏa.
- Nhất định là cái gã có chiếc chân cà thọt gây nên nữa rồi.
- Có người thấy gã đến đó.

Những người vây quanh hỏa trường trong đêm đang nghị luận vì cuộc hỏa hoạn thứ hai.

Trong đám người đó có cả Trương Lão Thực, Đình Lão Tú, Trần Đại Quan.

Nhưng Diệp Khai không lấy làm lạ khi trông thấy họ.

Mừng tượng chàng đã liệu định là họ có mặt ở đây mặc dù xác của họ đã được chàng dấu trong đám cỏ sau miếu.

Nghĩa là họ còn sống dù đã chết.

Chàng chỉ lấy làm lạ vì một điều: là sự có mặt của Mã Phương Linh.

Mã Phương Linh thấy chàng thì thần sắc biến đổi rất kỳ quái. Có lẽ nàng dẫn đo xem có nên gọi chàng hay không.

Chàng bước tới, mỉm cười hỏi:

- Cô nương mạnh giỏi?

Mã Phương Linh căn môi, rồi buông cộc lốc:

- Không mạnh giỏi.

Hôm nay nàng bỏ áo hồng, vận áo trắng, mặt nàng xanh nhợt như ốm đi phần

nào.

Nàng hốc hác quá, mừng tượng hai đêm rồi nàng đều thức trắng. Diệp Khai chớp mắt hỏi lại:

- Còn Tam lão bản?

Mã Phương Linh trừng mắt: - Hỏi làm gì? - Tùy miệng mà hỏi vậy mà, có làm gì đâu.

Mã Phương Linh hừ một tiếng: - Không ai mượn người hỏi.

Diệp Khai thở dài, cười khố: - Thì thôi. Coi như tại hạ không có nói vậy.

Mã Phương Linh gằn giọng: - Còn ta thì ta lại muốn hỏi người. Vừa rồi người đi đâu? Diệp Khai vẫn cười:

- Tại hạ đã không thể hỏi cô nương thì tại sao cô nương lại muốn hỏi tại hạ?

Mã Phương Linh lạnh lùng:

- Tại ta cao hứng.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại hạ tưởng nên nói cho cô nương biết là việc làm của nam nhân tuyệt đối không thể để cho nữ nhân hiểu.

Mã Phương Linh căn môi, lộ vẻ hận:

- Hãn người đã làm việc bất lương chi đó.

Diệp Khai tiếp:

- Cũng may là tại hạ không quen phóng hỏa.

Mã Phương Linh xì một tiếng:

- Vậy người phóng hỏa là ai?

Diệp Khai chớp mắt:

- Cô nương đoán thử xem.

Mã Phương Linh thay vì đáp lại hỏi:

- Người có gặp Phó Hồng Tuyết chẳng?

Diệp Khai gật đầu.

- Đương nhiên là có.

Mã Phương Linh nhìn chàng:

- Lúc nào?

Diệp Khai mơ màng:

- Mừng tượng là hôm qua.

Mã Phương Linh trừng mắt rồi dậm chân tức uất đến đỏ mặt.

Trần Đại Quan vụt thốt:

- Chẳng rõ hẳn có đi tìm Tam lão bản chẳng?

Mã Phương Linh cười lạnh:

- Hẳn có tìm cũng vô ích.

Trần Đại Quan kinh dị:

- Tại sao?

Mã Phương Linh đáp:

- Vì đến cả ta cũng không biết đâu mà tìm.

- Tại sao Tam lão bản đột nhiên mất dạng? Lão ta đi đâu?

Có người muốn hỏi.

Song vừa lúc đó, vó ngựa vang lên, rất gấp, át câu chuyện của họ

Người tiến ngựa, là một đại hán, chừng như là con người cốt sắt, đầu trọc, lưng trần, da đen như lông con ô chùy của hắn.

Không cầm cương ngựa, hai tay ôm một cán cờ, cán to bằng cái tô, dài bốn trượng.

Cờ thẳng đứng, trên ngọn cán, một người đang đứng, tay chắp sau lưng.

Ngựa chạy nhanh, y không hề nhích động, vững như chiếc cột trồng.

Diệp Khai ngẩng mặt nhìn lên, lẩm nhẩm:

- Đến sớm quá!

Ô chùy mã vào trấn, ai ai cũng nhìn, ai ai cũng kinh ngạc, đồng thời hân hoan.

Bởi ai ai cũng đoán được, người đó là ai, người đứng trên cán cờ.

Bỗng ngựa hí lên, rồi dừng vó.

Người trên cán cò, kiêu hùng trong chiếc áo đỏ, tay ung dung chấp sau lưng hỏi người bên dưới nhưng mặt ngẩng lên:

- Đến rồi à?

Đại hán trọc đầu đáp:

- Đến rồi.

Người áo đỏ lại hỏi:

- Có ai nghinh đón chúng ta chăng?

Đại hán trọc đầu đáp:

- Mừng tượng có mấy người.

Người áo đỏ hỏi:

- Thuộc hạng nào?

Đại hán trọc đầu đáp:

- Những con người đó, kể cũng có hạng.

Người đó là ai?

Người áo đỏ gật đầu lẩm nhẩm:

- Hôm nay, không khí dễ thở quá. Một thứ không khí rất thuận tiện cho việc giết người.

Diệp Khai mỉm cười:

- Rất tiếc, trước mắt chỉ có mấy con chim con, có thể giết được nếu muốn giết. Chớ con người thì chắc là không thể giết rồi.

Người áo đỏ cúi mặt, trừng mắt nhìn xuống. Đôi mắt của y vừa to, đen, vừa sáng.

Y cao giọng hỏi:

- Người nói năng với ai đó?

Diệp Khai điềm nhiên: - Với các hạ.

Người áo đỏ trầm gương mặt. - Người biết ta là ai không?

Diệp Khai vẫn cười: - Lộ Tiểu Giai, tay giết người không chớp mắt.

Người áo đỏ cười lạnh.

- Có nhãn lực đó.

Diệp Khai điềm nhiên - Quá khen.

Người áo đỏ hỏi: - Người là ai?

Diệp Khai đáp: - Tại hạ họ Diệp

Người áo đỏ hỏi tiếp: - Họ mời ta đến đây để giết người, có phải là để giết người chăng? Diệp Khai lắc đầu:

- Chừng như không phải.

Người áo đỏ thở dài: - Đáng tiếc.

Diệp Khai cũng thở dài: - Đáng tiếc thật.

Người áo đỏ hừ một tiếng: - Người tiếc cái gì?

Diệp Khai đáp: - Đáng tiếc cái việc phải tiếc.

Người áo đỏ tiếp: - Ta giết kẻ kia xong, trở lại giết người, có được không? Diệp Khai gật đầu:

- Được lắm.

Người áo đỏ ngẩng mặt lên bủ môi. - Hắn đáng ghét quá. Ai cho rằng hắn có hạng thì quả là người đó đui cả đôi mắt.

Đại hán trọc đầu đáp: - Tiểu nhân đui cả đôi mắt.

Người áo đỏ cất tiếng hỏi:

- Ở đây, có ai họ Trần chăng?

Trần Đại Quan bước tới, vòng tay chào.

- Tại hạ.

Người áo đỏ lại hỏi:

- Người tìm ta để giết người phải không?

Trần Đại Quan cười vuốt:

- Lộ đại hiệp đến sớm một chút, người đó chưa có mặt tại đây.

Người áo đỏ trầm gương mặt.

- Đi gọi hắn đi. Ta không có thì giờ ở đây lâu chờ hắn.

Nói như thế chẳng khác nào y cho rằng ai chết dưới lưỡi kiếm của y thì kẻ đó vinh hạnh lắm. Cho nên kẻ đó phải chực chờ y đến để tiếp nhận cái vinh hạnh được chết nơi tay y.

Trần Đại Quan nghe y bảo thế, dờ khóc dờ cười, chỉ vuốt ve:

- Lộ đại hiệp đã đến đây thì cũng nên xuống dưới này ngồi nghỉ một lúc.

Người áo đỏ lạnh lùng:

- Ở trên cao, ta thấy mát mẻ hơn.

Bỗng một tiếng rắc vang lên, cán cờ to bằng cái tô gãy làm hai đoạn.

Người áo đỏ dang hai cánh tay, tà áo ống tay áo phồng ra, y từ từ đáp xuống, trông như con dơi màu đỏ.

Người hiện diện nhìn trân trối, ai ai cũng thán phục.

Mã Phương Linh vỗ tay, kêu lên:

- Khinh công tuyệt diệu.

Người áo đỏ đã đáp xuống trước mặt nàng, y trừng mắt quát hỏi:

- Người là ai?

Đôi mắt đó có sức hút lạ lùng.

Mã Phương Linh đỏ mặt, cúi đầu đáp:

- Ta họ Mã.

Một tiếng binh vang lên, đoạn cán cờ gãy vút lên cao, bây giờ mới rơi xuống. Thoạt tiên rơi trúng mái nhà, nó lăn lăn, sắp rớt xuống đầu một số người bên dưới.

Đại hán trọc đầu vọt mình tới, dùng đầu trọc hứng đoạn gỗ đó, hất mạnh lên.

Đoạn gỗ bắn trở lại trên không, uốn cầu vồng bay luôn ra phía sau nhà, đã bay vượt bốn năm trượng.

Mã Phương Linh mỉm cười tán:

- Chiếc đầu của gã đó cứng thật.

Người áo đỏ thốt:

- Đầu của người nên cứng như vậy mới phải.

Mã Phương Linh chớp mắt

- Tại sao?

Người áo đỏ trầm giọng:

- Bởi vì còn một đoạn cán cờ, và khúc gỗ đó sẽ được giáng xuống đầu người.

Mã Phương Linh giật mình, rồi thẹn, rồi nổi giận.

Người áo đỏ tiếp:

- Vừa trông thấy người, ta biết ngay người là kẻ bại hoại. Trò quý vừa rồi đó, chính người làm ra chứ chẳng phải ai khác.

Sẵn chiếc roi ngựa nơi tay, Mã Phương Linh vút sang người áo đỏ liền.

Người áo đỏ vươn tay, đầu roi nắm gọn trong bàn tay y.

Y giật tay.

Mã Phương Linh cúi nhủ tới.

Mượn trốn đó, Mã Phương Linh lướt ngang qua y, đồng thời vung bàn tay kia tát vào mặt y.

Người áo đỏ vươn luôn tay còn lại, chụp cổ tay nàng.

Nàng đỏ mặt hét.

- Buông ra

Người áo đỏ lắc đầu.

- Không buông.

Mã Phương Linh tru tréo:

- Người muốn gì?

Người áo đỏ tiếp:

- Quỳ xuống, cúi đầu ba lượt, bò hai vòng, ta tha cho.

Mã Phương Linh rít lên:

- Đừng mong.

Người áo đỏ cười mỉa.

- Thế người cũng đừng mong.

Mã Phương Linh gọi to.

- Họ Diệp đâu? Chẳng lẽ người chết rồi?

Diệp Khai thở dài:

- Ở đây có người chết, nhưng không phải tại hạ.

Mã Phương Linh gắt:

- Thế sao người không làm gì cả?

Diệp Khai mỉm cười, ngẩng mặt hướng lên mái nhà thốt:

- Các hạ đã chặt gãy cán cờ, sao lại để cho người khác thọ tội?

Ai ai cũng nhìn trên nóc nhà.

Trên đó có gì đâu. Không một bóng ma, đừng nói là bóng người.

Bỗng, một tiếng "bách" khê vang lên.

Từ trên nóc nhà, bay xuống một cái xác đậu phộng.

Rồi một tiếng nữa tiếp theo, một khoanh tròn vỏ quế bay xuống.

Người áo đỏ biến sắc mặt, nghiến răng, gằn giọng:

- Mừng trọng có quý hiện.

Đại hán trọc đầu gật đầu.

Chợt, hăn thét lên một tiếng lớn. Nhảy cao bảy thước, loang đoạn cờ còn lại trong tay một vòng, đập xuống đỉnh nhà, gió rít vù vù.

Ai ai cũng đình ninh nóc nhà phải vỡ, ngôi nhà có thể đổ theo.

Ngờ đâu, một vệt sáng xanh nhạt từ phía sau nhà xẹt tới, đoạn cán cờ lại gãy lượt nữa. Phần còn lại nơi tay của đại hán ngăn lại một phần.

Cái đập đó của đại hán trở thành vô ích, chính hăn bị bật văng ngược lại, rơi xuống đất, ngã nhào.

Đoạn cán cờ cuối cùng trong tay hăn bay lên, uốn vòng ra phía sau nhà.

Vệt sáng xanh nhạt lại lóe lên.

Đoạn cán cờ còn lại độ ba thước bị chặt thành bảy tám khúc ngắn, rơi xuống đất, kêu lốc cốc.

Ai ai cũng sững mắt nhìn.

Diệp Khai tán:

- Kiểm pháp tuyệt diệu. Quả là danh bất hư truyền.

Người áo đỏ dậm chân, gằn giọng.

- Đã đến rồi sao không xuất hiện?

Người trên nóc nhà đáp xuống.

- Ở trên cao ta thấy mát mẻ hơn.

Người áo đỏ nhảy vút lên, quát:

- Tại sao ngươi cứ chống đối ta?

Người đó hỏi lại:

- Tại sao ngươi chống đối người khác?

Người áo đỏ hừ một tiếng.

- Ta chống đối ai ?

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sát Thủ Kiếm

Người đó đáp:

- Người biết rõ ràng người chặt đứt cán cờ, không phải là Mã cô nương, thế sao người lại toan sanh sự với người ta?

Người đó bĩu môi:

- Tại ta cao hứng!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nàng là con người vô lý nhất trần đời, bây giờ lại có người vô lý hơn nàng!

Thú vị ghê!

Người áo đỏ tiếp:

- Thấy nàng, ta chướng mắt, dám bực, cái đó có can chi đến người? Tại sao người nói nàng cãi lý thay thế cho nàng, tại sao người bênh vực nàng?

Người ta chọc tức ta, tại sao người không tức hộ ta?

Người đó không đáp, hỏi lại:

- Người là ai mà bảo ta tức tối thay cho người?

Người áo đỏ thốt:

- Ta... ta...

Người đó tiếp luôn:

- Đã giết người không chớp mắt, sao lại còn để mình tức tối vì kẻ khác châm chọc?

Người áo đỏ cúi đầu:

- Ai nói ta là Lộ Tiểu Giai?

Người đó cười lạnh:

- Thế người đã không nói thế sao?

Người áo đỏ cãi:

- Gã kia nói, đâu phải ta nói?

Người đó hỏi:

- Người không là Lộ Tiểu Giai thì ai là Lộ Tiểu Giai?

Người áo đỏ buông gọn:

- Người!

Người đó hừ một tiếng:

- nếu cho rằng ta là Lộ Tiểu Giai, sao người lại mạo nhận ta?

Người áo đỏ chột kêu lên:

- Bởi vì ta thích người! Ta muốn tìm gặp người!

Ai ai nghe như vậy rồi, cũng đều giật mình. Và ai ai cũng mở to mắt, nhìn.

Dĩ nhiên, nhìn con người mạo nhận Lộ Tiểu Giai.

Người áo đỏ gắt:

- Các người nhìn ta chi mà kỹ thế? Chẳng lẽ là không thể thích y?

Y giật chiếc khăn đỏ quấn đầu xuống.

Đoạn y hét:

- Các người xem đi! Có họa chẳng các người đui hết, nên không nhận ra ta là một nữ nhân.

Người áo đỏ là một nữ nhân!

Còn Lộ Tiểu Giai thực sự? Y là con người như thế nào?

Nữ nhân cao giọng hỏi:

- Ta đã buông nàng ra rồi, sao người không xuống đây?

Không có tiếng đáp từ phía sau nhà, trên nóc nhà.

Nữ nhân lại hỏi:

- Sao người không đáp? Chẳng lẽ đột nhiên người câm ngay?

Vẫn không có tiếng đáp.

Nữ nhân áo đỏ cắn môi, bất thành linh tung mình lên rồi đáp xuống nóc nhà.

Không có ai ở phía hậu.

Người đi rồi, xác hoa còn lại đó.

Nữ nhân áo đỏ biến sắc, gọi to:

- Tiểu Lộ! Họ Lộ! Người chết rí ở đâu rồi? Sao không ra mặt với ta?

Không ai đáp. Không ai chường mặt.

Nữ nhân áo đỏ dậm chân, căm hận:

- Để xem người còn ẩn nấp trong xó nào với ta chẳng cho biết! Dù người đến tận ven trời, ta cũng tìm cho được người!

Bóng đỏ chớp lên, nàng mất dạng.

Đại hán đầu trọc bỗng nhảy lên lưng Ô chùy mã, giục nó phi nhanh.

Trần Đại Quan sửng sốt.

Sau cùng, lão nhếch nụ cười khổ, lầm nhâm:

- Xem ra nàng này có cái tật không nhớ!

Mã Phương Linh thở dài:

- Ta rất phục nàng!

Trần Đại Quan trở mặt:

- Tiểu thơ phục nàng?

Mã Phương Linh cúi đầu:

- Khi nàng thích ai thì thẳng thắn nói ra trước mặt mọi người, không ngán dư luận, ít nhất nàng cũng hơn ta ở điểm dũng khí!

Vào ngõ!

Một cơn gió quét qua, cuốn bay các xác đậu, từ trên mái nhà đổ xuống. Gió không thổi tan niềm u oán bốc từ đôi mắt của Mã Phương Linh. Đôi mắt đó ngưng đọng hướng về phương trời xa xôi. Đôi mắt đó từ từ chuyển hướng sang Diệp Khai. Diệp Khai đang nhìn các xác đậu bay tản mác trong không gian. Mường tượng đối với chàng, trên đời không có cái chi đẹp bằng những xác đậu

đó.

Không có gì đáng nhìn hơn kể cả đóa hoa biết nói bên cạnh chàng.

Không rõ tại sao Mã Phương Linh chợt ửng hồng đôi má.

Rồi nàng dậm chân huýt gió khẽ.

Yên chi mà chạy đến.

Nàng nhảy lên lưng ngựa, vung một nhát roi, gió roi cuốn các xác đậu, bay dồn đến trước mặt Diệp Khai.

Nàng cao giọng thốt:

- Người thích, cứ ngắm, mặc tình ngắm! Ta cho hết đó!

Xác hoa vừa đáp xuống, nàng và ngựa đã xa rồi.

Trần Đại Quan mừng tượng cười, mừng tượng không, nhìn Diệp Khai ung dung

thốt:

- Thực ra có những lời không cần nói ra, không nói, người ta lại hiểu hơn nói! Diệp công tử nghĩ có đúng không?

Diệp Khai mơ màng:

- Không nói, lại hay hơn nói?

Trần Đại Quan hỏi:

- Công tử biết tại sao chứ?

Diệp Khai đáp:

- Nói nhiều dễ làm cho người ta chán ghét!

Trần Đại Quan cười. Dĩ nhiên, một nụ cười kém thành thật!

Diệp Khai bước ngang qua trước mặt lão, đẩy cánh cửa hẹp, lẩm nhẩm:

- Không nói, chẳng quan hệ gì! Không ăn mới là cái khổ. Sao ít ai chịu hiểu một đạo lý tầm thường như vậy!

Một người ở đâu đó, thông thả thốt:

- Chỉ cần có hoa thôi, không ăn cũng chẳng quan hệ gì, ăn đậu thay cơm cũng được như thường!

Người đó ngồi dựa lưng về cửa, trên mặt bàn, có một đồng đậu, y bóc vỏ từng hạt đậu, tung lên cao, đậu rơi xuống, y há miệng, hứng.

Không hạt đậu nào rơi ra ngoài.

Y ăn đậu, ăn từng hạt.

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Chưa bao giờ hứng lệch?

Người đó lắc đầu chứ không quay đầu:

- Chưa hề!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Người đó đáp:

- Tay tung rất vững, miệng hứng rất chuẩn!

Diệp Khai tiếp:

- Cho nên người ta kêu gọi các hạ đến đây, giết người!

Kẻ sát nhân, phải có tay vững, mà miệng cũng vững luôn.

Người đó đáp:

- Rất tiếc họ mời tại hạ đến đây, không phải để giết các hạ.

Diệp Khai hỏi:

- Giết người xong rồi, các hạ trở lại giết tại hạ, được không?

Người đó gật đầu:

- Được lắm!

Diệp Khai cười vang.

Trần Đại Quan vừa vào đến nơi giật mình khựng lại.

Cười xong, Diệp Khai bước tới, ngồi xuống một chiếc ghế. Chàng vói tay, nhặt một hạt đậu.

Người đó ngưng đọng nụ cười.

Y là một thanh niên, có lẽ là một thanh niên kỳ quái nhất trần đời.

Lúc y cười, ánh mắt y càng lạnh hơn lúc nào hết.

Y nhìn hạt đậu trong tay Diệp Khai, bảo:

- Buông xuống đi!

Diệp Khai cau mày:

- Tại hạ không ăn được đậu đó sao?

Thanh niên lạnh lùng:

- Không! Tại hạ có thể giết các hạ, các hạ có thể giết tại hạ. Nhưng, không ai ăn được đậu của tại hạ!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Thanh niên đáp:

- Tại vì Lộ Tiểu Giai nói thế!

Diệp Khai hỏi:

- Ai là Lộ Tiểu Giai?

Người đó đáp:

- Tại hạ đây!

Ánh mắt của y, sắc như đao.

Diệp Khai nhìn xuống quả đậu phộng nơi lòng bàn tay, lẩm nhẩm:

- Bất quá, chỉ là một quả đậu phộng, có gì đâu!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Phải! Đậu phộng! Không hơn không kém!

Diệp Khai cau mày:

- Nghĩa là không có điểm dị đồng với bất cứ đậu phộng nào khác?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không may may!

Diệp Khai thở ra:

- Thế thì tại sao tại hạ phải nhất định ăn nó?

Chàng trả quả đậu vào chỗ cũ.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Miệng cười, mắt và ý không cười, rồi y thốt:

- Nhất định các hạ là Diệp Khai.

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại hạ nghĩ, không có ai giống Diệp Khai!

Diệp Khai hỏi:

- Có tâng bốc không?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Chút ít thôi!

Diệp Khai thở dài cười khổ:

- Rất tiếc mười cân tâng bốc không bằng một quả đậu phộng!

Ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ không hề mang đao?

Diệp Khai đáp:

- Ít nhất cũng chẳng một ai thấy tại hạ mang đao.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai bảo:

- Các hạ đoán thử xem!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Hoặc giả, các hạ không bao giờ giết người? Hoặc giả, các hạ không dùng đao giết người?

Diệp Khai cười nhẹ, miệng cười chứ mắt và ý không cười.

Chàng cười, song mắt nhìn thanh kiếm của đối tượng.

Thanh kiếm rất mỏng, rất sắc, không có vỏ bên ngoài, đeo tà tà nơi đai lưng.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ không hề dùng vỏ kiếm?

Lộ Tiểu Giai trả miếng:

- Ít nhất cũng chẳng có ai trông thấy tại hạ mang vỏ kiếm.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai bảo:

- Các hạ đoán thử xem!

Diệp Khai đáp:

- Hoặc giả, các hạ không thích vỏ kiếm! Hoặc giả thanh kiếm này vốn không có vỏ?

Lộ Tiểu Giai thốt: - Vô luận thanh kiếm nào, lúc luyện cũng không có vỏ. Diệp Khai điềm nhiên:

- Ạ?

Lộ Tiểu Giai tiếp: - Kiếm thành hình rồi, người ta mới chế vỏ sau! Diệp Khai hỏi: - Tại sao người ta không chế một cái vỏ cho thanh kiếm này? Lộ Tiểu Giai đáp: - Người ta không dùng vỏ kiếm để giết người! Diệp Khai đáp:

- Cái đó thì ai ai cũng biết như vậy.

Lộ Tiểu Giai tiếp: - Và người ta sợ kiếm, chứ không ai sợ vỏ kiếm. Diệp Khai gật đầu:

- Đúng luôn!

Lộ Tiểu Giai kết luận: - Cho nên, vỏ kiếm là vật thừa!

Diệp Khai hỏi: - Từ lâu, chắc các hạ không làm việc chi thừa? Lộ Tiểu

Giai đáp: - Chỉ có việc giết người thừa thôi!

Diệp Khai trở mặt:

- Người thừa?

Lộ Tiểu Giai gật đầu: - Có những kẻ sống trên đời này quá thừa! Họ không đáng có mặt giữa trần gian nữa!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cái đạo lý đó, nghe ra cũng có thú vị ghê!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ đồng ý chứ?

Diệp Khai lại cười:

- Tại hạ biết có hai hạng người, bình sanh không hề mang vỏ kiếm, nhưng họ không nên ra được cái đạo lý thú vị như vậy!

Lộ Tiểu Giai thản nhiên:

- Có thể là các hạ không nghe được dù họ có nói!

Diệp Khai tiếp:

- Cũng có thể là họ không chịu nói.

Lộ Tiểu Giai băng quơ:

- A?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết họ là những con người không nói nhiều, cái đạo lý của họ, họ chỉ cần tự họ hiểu cho họ là đủ. Ít khi nào họ nói với ai!

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng, hỏi:

- Các hạ có biết họ là những người như thế nào chẳng?

Diệp Khai gật đầu, chứ không đáp:

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Nếu vậy là các hạ biết nhiều việc quá!

Diệp Khai thốt:

- Nhưng tại hạ chưa biết các hạ!

Lộ Tiểu Giai hừ một tiếng:

- Cũng may là các hạ chưa hiểu!

Diệp Khai chớp mắt:

- Cũng may?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Hiện tại, tại hạ bắt tất giết các hạ!

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ bắt tất giết tại hạ, thì vị tất có thể giết hẳn!

Lộ Tiểu Giai cười lạnh.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ thấy võ công của hẳn chưa?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Chưa!

Diệp Khai cười mỉa:

- Chưa thấy, sao các hạ dám quả quyết?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại hạ biết, hẳn có tật thọt một chân.

Diệp Khai lắc đầu:

- Thọt chân cũng có nhiều hình thức khác nhau lắm chứ!

Lộ Tiểu Giai buông gọn:

- Nhưng võ công thì đồng dụng!

Diệp Khai hỏi:

- Nghĩa là sao?

Lộ Tiểu Giai giải thích:

- Lấy tịnh, chế động. Phát sau, đến trước! Nghĩa là thủ pháp nhanh hơn người thường.

Diệp Khai gật đầu:

- Hẳn phát sau, mà lại đến trước!

Lộ Tiểu Giai chợt cầm một quả đậu quăng lên không.

Đoạn, y rút kiếm, vung luôn.

Kiếm chớp, rồi trở về nơi hông, dính vào đường đai lưng.

Quả đậu bị chẻ vỡ, hạt đậu còn nằm trong mảnh vỏ, hạt và vỏ rơi xuống đúng lòng bàn tay y. Lúc rơi xuống, hạt và vỏ tách ra.

Vỏ bị chẻ, chính chắn, khéo léo hơn do tay người bóp bẻ.

Nhát kiếm tinh diệu, thủ pháp linh xảo, nhanh đến độ mắt người không nhận định kịp.

Nhát kiếm chuẩn đã đành, đối với một vật nhỏ, mà chuẩn với cái đích quá nhỏ, quả là trên chỗ tưởng của Diệp Khai!

Chàng cũng muốn hoan hô như bao nhiêu người dự khán lúc đó.

Bỏ hạt đậu vào miệng, Lộ Tiểu Giai vừa nhai, vừa hỏi:

- Sao? Hả nhanh tay bằng tại hạ chẳng?

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ không hiểu! Cũng may là tại hạ không hiểu!

Lộ Tiểu Giai cũng thở dài:

- Đáng tiếc cho mớ đậu này!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai phát ra một chưởng. Chưởng phong cuốn mấy quả đậu còn lại, bắn vào cột nhà, dính cứng tại đó, như đóng đinh!

Diệp Khai cau mày:

- Ăn không hết thì cho người khác ăn, sao các hạ quăng đi, có phải là phí của không?

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Đối với tại hạ, nữ nhân cũng như các quả đậu, ăn không hết thì bỏ, dùng qua rồi thì giết, chứ không chấp nhận chuyền tay!

Diệp Khai thở ra:

- Cái gì các hạ thích, là các hạ không bao giờ sang nhường lại cho người khác!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Không bao giờ!

Diệp Khai cười khố:

- Cũng may các hạ chỉ ưa thích có hai món nữ nhân và đậu phộng!

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Sai! Còn một món thứ ba! Là tiền!

Y giải thích:

- Không tiền là không có hai món kia! Thành ra phải thích luôn!

Diệp Khai gật gù:

- Trên đời, có nhiều món quý hơn tiền, song lại mua bằng tiền.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ.

Nụ cười của y lúc nào cũng lạnh, dù là đang lúc đắc ý nhất.

Y thốt:

- Các hạ nói chuyện hơn nửa ngày, chỉ có mỗi một câu đó là đúng khẩu khí của một Diệp Khai.

Bọn Trần Đại Quan đã vào trong nhà lâu rồi, ngồi quanh đó, song ckhông dám lên tiếng chen vào câu chuyện.

Họ chờ lịnh, như nô tỳ chờ chủ nhân.

Lộ Tiểu Giai mừng tượng không phát giác là họ có mặt trên cõi đời này.

Y không quay nhìn ai, chỉ hỏi băng quơ:

- Ở đây có ai chi tiền thay cho ta chẳng?

Trần Đại Quan lập tức cười vuốt, đáp:

- Có! Có! Tự nhiên có!

Lộ Tiểu Giai lại hỏi:

- Cái gì ta muốn, người hoàn toàn lo liệu được chẳng?

Trần Đại Quan gấp giọng:

- Được! Được! Xin Lộ đại hiệp cứ phân phó!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Năm cân đậu phộng rang, đừng chín quá, đừng sống quá!

Trần Đại Quan vâng một tiếng.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Một thùng lớn nước sôi, một thùng cây, cao độ sáu thước!

Trần Đại Quan lại vâng một tiếng:

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Chuẩn bị hai chiếc áo lót mới tinh, bằng lụa!

Lần này Trần Đại Quan hỏi:

- Hai chiếc?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Một chiếc, mặc trước khi giết người. Một chiếc để thay, sau khi giết xong.

Trần Đại Quan vâng lượm nữa.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Nếu có một quả đậu hư thúi, là ta chặt bàn tay người. Nếu có hai quả hư thúi, ta giết người!

Trần Đại Quan nghe lạnh xương sống. Nhưng lão cũng phải vâng.

Lượm thứ tư!

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ nhất định tắm trước khi giết người?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Giết người, đâu phải như giết heo! Giết người là một việc làm rất thống khoái! Mình phải sáng khoái để làm một việc thống khoái!

Diệp Khai mỉm cười:

- Người sắp bị các hạ giết, chẳng lẽ nhất định chờ các hạ tắm xong?

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Kẻ đó có thể không chờ, tại hạ có thể chặt đôi chân hắn trước, sau đó tắm rửa xong, sẽ giết chết luôn.

Diệp Khai thở dài:

- Không ngờ các hạ có lắm sự phiền phức trước khi giết người!

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Sự phiền phức chỉ có sau khi giết xong!

Diệp Khai chớp mắt:

- Phiền phức như thế nào?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Phiền phức này tối quan trọng! Phải có, dù là phiền phức!

Y chưa đáp.

Diệp Khai chợt kêu:

- Nữ nhân! Cần có nữ nhân?

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Câu nói thông minh thứ hai!

Diệp Khai cười khô:

- Nữ nhân là mối phiền phức lớn lao của nam nhân, cần phải là thông minh mới hiểu như vậy!

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Cho nên, các người phải chuẩn bị cho ta một nữ nhân thuộc hạng không chê được đó nhé!

Câu này đương nhiên hướng về Trần Đại Quan.

Trần Đại Quan do dự:

- Nếu vị cô nương áo đỏ vừa rồi trở lại?

Lộ Tiểu Giai bật cười:

- Người sợ nàng ghen?

Trần Đại Quan gãi đầu:

- Làm sao bọn này không sợ! Cái đầu của tại hạ chắc là phải bị đấm nát như dưa thúi ruột!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người tin là nàng trở lại tìm ta?

Trần Đại Quan cau mày:

- Không có thể như vậy sao?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Bình sanh, ta không hề quen biết nàng!

Trần Đại Quan trố mắt:

- Thế tại sao...

Lộ Tiểu Giai trầm gương mặt:

- Chẳng lẽ người không thấy nàng cố ý đến đây gây náo loạn?

Trần Đại Quan giật mình.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Có lẽ các người hành sự không kín đáo, nên để lộ bí mật, nàng biết ta sẽ đến đây, nên đến trước!

Trần Đại Quan ngỡ ngác:

- Đến trước để làm gì?

Lộ Tiểu Giai bĩu môi:

- Sao người không hỏi nàng!

Trần Đại Quan sợ hãi song gượng cười.

Một nụ cười giả tạo!

Mường tượng, suốt đời lão chỉ cười giả! Nói một cách khác, nụ cười giả tạo đó hầu như chạm khắc trên khuôn mặt lão!

Cửa hàng tơ lụa của lão không lớn lắm.

Nhưng ở địa phương nghèo nàn này có một cửa hàng như vậy kể cũng là tay có máu mặt!

Hôm nay, dĩ nhiên mọi sanh ý tại tiểu trấn này hầu như tạm ngừng.

Và hai gã tiểu công trong cửa hiệu ngồi canh ruồi đợi ngày tàn rồi về với gia đình.

Trần Đại Quan trở về cửa hiệu, đi luôn ra ngoài nhà sau, cách một khoảng sân.

Giữa sân có một cây không sanh trái, nhưng có tàng cây trồng cho có bóng mát hơn là để sanh lợi.

Nơi cội cây, có một người đang đứng chờ lão.

Nằm mộng, lão cũng không tưởng có người ở đây chờ lão!

Và người đó là Diệp Khai.

Diệp Khai cười hỏi:

- Chắc các hạ không ngờ được là tại hạ ở đây?

Trần Đại Quan giật mình.

Song giật mình mà làm gì nữa!

Bắt buộc lão phải gượng cười hỏi:

- Sao Diệp công tử không ở đó, đàm đạo với Lộ đại hiệp? Xem chừng cả hai nói năng hợp ý lắm mà.

Diệp Khai thở dài:

- Đến một hạt đậu phộng của y cũng không đãi cho ăn, thì hứng thú gì mà trò chuyện lâu dài? Tại hạ đói rả ruột đây, tưởng chừng nếu có trâu, cũng thừa sức ăn cả một con trâu đấy!

Trần Đại Quan thốt:

- Tại hạ định trở về đây, nấu nước cho Lộ đại hiệp. Trong nhà bếp còn mấy món ăn, nếu Diệp công tử không hiềm thô sơ, thì...

Diệp Khai chặn lời:

- Nghe nói Trần đại tẩu là một tay bếp rất có hạng, các hạ quả có điểm phúc trên đời.

Trần Đại Quan thở dài:

- Đáng tiếc cho công tử là đến không đúng lúc. Bà ấy đang thọ bệnh.

Diệp Khai cau mày:

- Bệnh?

Trần Đại Quan buồn ra mặt:

- Khá nặng đấy, Diệp công tử ơi! Vừa ngã bệnh là bà ta nằm liệt luôn!

Diệp Khai chột cười lạnh:

- Tại hạ không tin!

Trần Đại Quan giật mình:

- Tại hạ lừa dối công tử làm gì?

Diệp Khai lạnh lùng:

- Hôm qua, bà ấy còn đi đứng sây sẩy kia mà! Đau chi mà đau gấp thế?

Tại hạ muốn thăm bệnh bà ấy!

Chàng trầm gương mặt chuẩn bị chạy vào phòng trong.

Trần Đại Quan cúi đầu, từ từ thốt:

- Nếu vậy, tại hạ phải đưa công tử đi!

Lão dẫn Diệp Khai vào ngọc phòng nhẹ tay vén cửa màn lên.

Phòng rất tối, cửa sổ đóng kín, mùi thuốc bốc lên nồng nặc.

Một nữ nhân nằm trên giường, tóc xõa loạn, mặt hướng vào trong, chăn đắp phủ từ chân lên đầu.

Trạng uống của một người mang bệnh nặng.

Diệp Khai thở dài:

- Xem ra tại hạ trách oan các hạ!

Trần Đại Quan cười vuốt:

- Chẳng sao cả!

Diệp Khai hỏi:

- Không khí oi bức thế này, sao Trần đại tẩu lại đắp chăn. Dù không bệnh cũng phải bệnh luôn!

Trần Đại Quan thốt:

- Hôm qua bà ấy đắp đến hai chiếc chăn, mà vẫn còn run đáng sợ đấy!

Diệp Khai vụt cười:

- Người chết rồi còn run là run cái nỗi gì?

Chàng lướt tới, thò tay vào chăn, sờ.

Người bệnh lạnh cứng!

Chàng rút tay ra, mừng tượng sợ làm kinh động xác chết.

Vĩnh viễn không ai làm kinh động một xác chết được!

Rồi chàng từ từ quay đầu lại.

Trần Đại Quan đứng đó, đang cười âm trầm. Một nụ cười đồng dạng muôn thuở, một nụ cười điêu khắc trên gương mặt gỗ?

Mặt gỗ là mặt giả!

Diệp Khai thở dài:

- Xem ra, vĩnh viễn tại hạ không có cái diễm phúc thưởng thức tài nấu bếp của Trần đại tẩu!

Trần Đại Quan lạnh lùng:

- Người chết còn nấu nướng làm sao được!

Diệp Khai hỏi:

- Còn các hạ?

Trần Đại Quan đáp gọn:

- Tại hạ không là người chết!

Diệp Khai thốt:

- Nhưng, đáng lý các hạ phải chết rồi! Nói một cách khác, đáng lý Trần Đại Quan phải chết rồi!

Trần Đại Quan kêu băng quơ:

- Ạ?

Diệp Khai tiếp: - Tại hạ có thấy các hạ nằm trong một cỗ quan tài! Đôi mắt của Trần Đại Quan chớp lia, song nụ cười vẫn nở như thường. Nụ cười khắc trên gương mặt gỗ!

Diệp Khai tiếp:

- Muốn giả trang thành một Trần Đại Quan, tưởng chẳng có gì quá khó khăn. Bởi, con người đó thường xuyên cười giả tạo, con người đó như luôn luôn mang một chiếc nạ có nụ cười giả tạo.

Trần Đại Quan lạnh lùng:

- Cho nên, Trần Đại Quan phải chết! Con người thật phải chết, để cho con người giả thay thế!

Diệp Khai tiếp luôn:

- Các hạ giả mạo rất khá. Nhưng sự giả mạo dù khéo đến đâu, cũng không qua mắt vợ nhà. Trừ có phép lạ biến thể, biến con người này thành con người kia.

Trần Đại Quan thốt:

- Cho nên vợ người thật phải chết, bởi vợ người thật không chấp nhận người giả. Mà người giả thì không muốn bị bại lộ!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ lấy làm lạ, không hiểu tại sao, các vị không nhét luôn vợ Trần Đại Quan vào quan tài. Như vậy có phải là gọn hơn chẳng!

Trần Đại Quan đáp:

- Cần có một người bệnh, nằm tại đây, mới hay hơn chứ! Dù sao, tại hạ cũng phải che mắt bọn người làm công!

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ đề phòng bọn công nhân, nhưng lại quên một người!

Trần Đại Quan thở ra:

- Cho nên, tại hạ đáng chết!

Đoạn, lão tiếp luôn:

- Thực sự, việc này không liên quan mảy may đến các hạ!

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ hiểu! Mọi dàn cảnh đều hướng về Phó Hồng Tuyệt.

Trần Đại Quan gật đầu:

- Hãn đáng chết! Chân chánh đáng chết!

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Trần Đại Quan hỏi lại:

- Các hạ không hiểu?

Diệp Khai cau mày:

- Hễ đối đầu với Vạn Mã Đường là phải chết?

Trần Đại Quan nín lặng.

Diệp Khai hỏi:

- Vạn Mã Đường mời các vị đến?

Trần Đại Quan nín lặng.

Miệng lão ngậm cứng, song tay lão mở rộng. Từ bàn tay, một vầng sáng gồm ngàn mảnh sao bay tới.

Đồng thời gian, từ bên ngoài cửa sổ bay vào một quả hình tròn, màu bạc. Quả tròn đó vừa đến bên trong phòng liền nổ, những điểm sáng bay tung tóe.

Cũng đồng thời gian, một thanh đao cắm phập vào yết hầu Trần Đại Quan.

Không thể thấy thanh đao.

Chỉ thấy ám khí. Àm khí thì trông thấy, nhưng không còn thấy Diệp Khai ở đâu

Rồi bao nhiêu điểm sáng tắt lịm.

Diệp Khai vẫn mất dạng.

Không một tiếng động, trừ tiếng gió rít từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ lòn vào, vi

cả.

vu.

Một lúc sau, một cánh tay ló qua cửa sổ, cánh tay từ bên ngoài thò vào trong.

Bàn tay có ngón dài, các ngón rất sạch sẽ, nhưng ống tay áo rất dơ, bê bết những mỡ, những dầu.

Bàn tay không thể là của Trương Lão Thực, nhưng tay áo thì của lão là cái chắc!

Kế tiếp, một gương mặt ló vào.

Mặt của Trương Lão Thực!

Người đó chưa thất Diệp Khai, chỉ thấy thanh đao ở yết hầu Trần Đại Quan.

Bàn tay của y bỗng cứng đơ! Rồi cổ của y lại có một thanh đao cắm sâu như yết hầu của Trần Đại Quan.

Diệp Khai từ từ trên trần nhà, nhảy xuống, trước hết thu nhát ám khí còn lại trên hai xác chết, sau đó rút hai thanh phi đao ra khỏi yết hầu của hai xác chết, cất kỹ, rồi lẩm nhẩm:

- Ta không giết người thừa! Ta dám bảo đảm điều đó. Ta chỉ giết những kẻ không thể không giết!

Tống Lão Bản mở to hai mắt!

Trong gian phòng, có hai người, cả hai cùng nằm trên giường.

Trong hai, có một là nữ nhân, tư thế nằm giống như tư thế nằm của vợ Trần Đại Quan, bất quá, mái tóc của bà đã bạc trắng.

Vợ chồng họ đã cao niên kỷ lắm rồi.

Vợ chồng họ đang ngủ say. Và người chồng mở to mắt khi có kẻ thứ ba vào phòng.

Thực ra, lão thức dậy sợ tiếng động một bàn tay, chứ người thứ ba chưa vào hẳn.

Lão mở mắt ra, là thấy ngay bàn tay đó.

Một bàn tay cầm đến hai vật. Vật rất kỳ quái.

Một vật, giống cỏ gai mọc lan tràn ngoài đồng, một vật giống đóa hoa bằng thủy ngân, kết tinh.

Ngẩng mặt lên, lão thấy Diệp Khai.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ biết vật chi đây chẳng?

Tống Lão Bản lắc đầu, niềm sợ hãi hiện lộ nơi ánh mắt.

Diệp Khai thốt:

- Ám khí!

Tống Lão Bản kêu lên:

- Ám khí?

Diệp Khai gật đầu:

- Ám khí là vật giết người, mờ ám, giết cách lén lút!

Chẳng rõ lão hiểu hay không, chỉ thấy lão gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Một loại, mang tên Ngũ Độc Như Ý Man. Một loại gọi là Hỏa Thọ Ngân Hoa. Hai loại đó, là ám khí độc môn của Hoa Phong và Phan Linh!

Tống Lão Bản nghe khô cổ họng.

Lão miễn cưỡng điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ chưa từng nghe danh hai vị đại hiệp đó!

Diệp Khai lắc đầu:

- Họ không phải là đại hiệp!

Lão Bản tặc lưỡi:

- Không phải?

Diệp Khai tiếp:

- Họ là những tặc tử trong Ngũ Môn, những dâm tặc!

Chàng trầm gương mặt, tiếp luôn:

- Tại hạ bình sanh rất trọng mạng sống của con người. Nhưng, đối với bọn này, tại hạ bắt buộc phải có ngoại lệ.

Tống Lão Bản thốt:

- Tại hạ... hiểu! Không ai chẳng hận những dâm tặc!

Chàng trầm gương mặt, tiếp luôn:

- Nhưng bọn này lại thuộc Ngũ Môn, họ có năm người chuyên dùng ám khí.

Tống Lão Bản cau mày:

- Năm người?

Diệp Khai tiếp:

- Giang hồ gọi năm người đó là Ngũ Độc. Trừ hai người đó, còn có ba người nữa! Ba người sau, còn độc hơn hai người trước!

Tống Lão Bản chớp mắt:

- Không lẽ cả năm người cùng đến?

Diệp Khai đáp:

- Đại khái là vậy, không thiếu một người nào.

Tống Lão Bản hỏi:

- Họ đến từ lúc nào?

Diệp Khai thốt:

- Cùng ngày với các cỗ quan tài.

Tống Lão Bản chớp mắt:

- Sao không ai thấy họ? Họ đều là những người ở lại giữa thị trấn nhỏ bé này, họ dễ bị phát giác, bởi thị trấn càng nhỏ, dân cư của thị trấn càng hiếu kỳ, có người lạ là toàn thị trấn biết ngay!

Diệp Khai tiếp:

- Hôm đó không chỉ có năm kẻ ấy đến mà thôi! Còn nhiều người nữa. Song tất cả đều nằm trong quan tài, làm gì có người trông thấy!

Tống Lão Bản hừ khê:

- Cái lão gù lưng chuyển vận số quan tài đến đây, là cố ý âm thầm đưa các người đó đến đây?

Diệp Khai gật đầu:

- Đại khái là vậy!

Tống Lão Bản hỏi:

- Rồi bây giờ? Họ vẫn còn ở trong quan tài?

Diệp Khai đáp:

- Hiện giờ trong quan tài, chỉ có những người chết!

Tống Lão Bản thở khì:

- Thế là họ đã chết hết!

Diệp Khai tiếp:

- Rất tiếc người chết, không phải họ. Người chết, là những kẻ khác!

Tống Lão Bản trố mắt:

- Làm thế nào là những người khác?

Diệp Khai giải thích:

- Họ ra khỏi quan tài, liền đưa người khác vào lấp khoảng trống cho họ.

Tống Lão Bản kêu lên:

- Họ đổi những ai vào?

Diệp Khai tiếp:

- Hiện tại, tại hạ chỉ biết Trần Đại Quan thay thế Hoa Phong, Trương Lão Thực thay thế Phan Linh!

Tống Lão Bản hỏi:

- Họ thay thế người bằng cách nào?

Diệp Khai thốt:

- Tại thị trấn này, hiện có một người rất sành thuật cải ửả dung mạo.

Tống Lão Bản hỏi:

- Ai?

Diệp Khai buông gọn:

- Tây Môn Xuân!

Tống Lão Bản cau mày:

- Tây Môn Xuân là ai? Tại sao tại hạ chưa bao giờ thấy người đó?

Diệp Khai tiếp:

- Hiện tại, tại hạ đang tìm lão, xem lão ẩn nấp trong cái lớp giả tạo nào.

Sớm muộn gì tại hạ cũng tìm ra lão.

Tống Lão Bản hỏi:

- Các hạ nói, Hoa Phong cải trang thành Trần Đại Quan, còn Phan Linh thì cải trang thành Trương Lão Thực?

Diệp Khai gật đầu:

- Rất tiếc, thuật cải sửa dung mạo dù tinh vi đến đâu cũng không hiệu quả bên cạnh thân nhân! Cho nên, trước hết họ chọn Trương Lão Thực.

Tống Lão Bản hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Vì Trương Lão Thực không có thân nhân, không có bằng hữu, lại chẳng bao giờ tắm rửa, ít khi có người dám đến gần lão, trừ những kẻ bịt cả hai lỗ mũi.

Tống Lão Bản gật gù:

- Cải trang thành con người đó thì không sợ ai tiếp cận, không sợ ai phát giác!

Diệp Khai thở ra:

- Rất tiếc, mẫu người của Trương Lão Thực, tại thị trấn này, chẳng có nhiều!

Tống Lão Bản hỏi:

- Tại sao họ lại mạo nhận Trần Đại Quan?

Diệp Khai đáp:

- Trần Đại Quan là con người đáng ghét nhất tại thị trấn. Không một ai muốn gần lão nếu chẳng có việc tối cần thiết!

Tống Lão Bản cau mày:

- Song Trần Đại Quan có vợ!

Diệp Khai cười lạnh:

- Cho nên, vợ Trần Đại Quan cũng chết luôn theo chồng!

Tống Lão Bản thở dài:

- Nữ nhân, đóng cửa lo bề nội trợ, mà hoạn họa vẫn không buông tha, còn tìm đến!

Lão muốn ngồi lên.

Diệp Khai ấn vào vai lão, thốt:

- Tại hạ nói nhiều rồi, bây giờ đến giai đoạn hỏi.

Tống Lão Bản đáp:

- Xin chỉ giáo!

Diệp Khai hỏi:

- Trương Lão Thực là Phan Linh, Trần Đại Quan là Hoa Phong, còn Tống Lão Bản là ai?

Tống Lão Bản giật mình, lẩm nhẩm:

- Tống Lão Bản là lão bản, chứ còn ai nữa? Tên thực là Đại Nghiệp. Người ở đây quen gọi là Lão Bản, không còn ai nhớ tới cái tên Đại Nghiệp nữa!

Diệp Khai hỏi:

- Có phải là vì các hạ rất gian hoạt, nên người ta sợ, không dám gọi ngang tên thực chẳng?

Tống Lão Bản cười:

- Cũng may, bọn người nào đó, không chọn tại hạ để thay thế cho họ!

Diệp Khai cười lạnh:

- Ạ?

Tống Lão Bản tiếp:

- Tại hạ nghĩ Diệp công tử chắc không tưởng rằng tại hạ cũng là người già như Trương Lão Thực giả, như Trần Đại Quan giả!

Diệp Khai lạnh lùng:

- Tại sao không tưởng?

Tống Lão Bản hỏi:

- Người vợ mặt vàng của tại hạ kia, từng chia bụi xẻ đảng với tại hạ suốt mấy năm trường, chẳng là không phân biệt được sự chân giả?

Diệp Khai cười mỉa:

- Nếu bà ấy đã chết rồi, thì đương nhiên người chết làm gì phân biệt được chân giả?

Tống Lão Bản kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ tại hạ lại nằm ngủ với người chết!

Diệp Khai đáp:

- Với các vị, còn có việc gì mà cho là không được. Đừng nói là với người chết! Với chó chết, các vị cũng ngủ được như thường!

Vừa lúc đó, nữ nhân nằm trên giường chợt buông tiếng thở dài.

Rồi bà xoay mình.

Diệp Khai còn gì được nữa!

Người chết đâu có thể xoay mình? Người chết đâu có thể thở dài?

Bà ấy lại nói gì, lí nhí như nói trong miệng.

Người chết đâu có mộng, dù giấc ngủ dài vô tận?

Diệp Khai rút tay về.

Trong ánh mắt của Tống Lão Bản, vẻ đặc ý biểu lộ.

Lão buông luôn:

- Công tử có muốn gọi thử bà ta để hỏi han chẳng?

Diệp Khai điểm một nụ cười vô nghĩa:

- Không cần!

Tống Lão Bản ngồi lên cười, thốt:

- Mời công tử ra ngoài kia, uống chén trà!

Diệp Khai lắc đầu:

- Bất tất!

Mường tượng chàng không tiện lưu lại lâu hơn, nên chuẩn bị cáo từ.

Ngồi đầu Tống Lão Bản chụp cổ tay nữ nhân, quăng luôn bà ta về phía Diệp Khai.

Diệp Khai chưa kịp có phản ứng thích nghi, hoặc đưa tay tiếp đón, hay lách mình né qua một bên.

Vừa lúc đó, từ trong chiếc khăn, khói phun ra cuồn cuộn.

Khói màu tía, đẹp như ráng chiều.

Khi chàng quăng trả nữ nhân lên giường thì khói đã bao bọc quanh chàng.

Tống Lão Bản nhìn chàng cười ghê rợn, chờ chàng ngã xuống...

Nhưng, chàng không ngã.

Khi khói tan, chàng vẫn tự nhiên như lúc đầu, mắt vẫn sáng, mặt vẫn tươi.

Kỳ quái!

Hóa Cốt Chương Khí, nào phải là vật thường! Dù con người bằng sắt, hít phải một chút thôi, cũng mềm nhũn thân hình như bột nhào!

Tống Lão Bản sợ hãi đến cứng người.

Diệp Khai thở dài, thốt:

- Đúng là các hạ!

Tống Lão Bản hỏi:

- Các hạ sớm biết tại hạ là ai?

Diệp Khai thở dài lướt nữa:

- Nếu không sớm biết, thì tại hạ đã ngủ rồi!

Tống Lão Bản trở mắt:

- Thế là các hạ có chuẩn bị trước khi đến đây!

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ đã chịu khó nói dông dài với các hạ như vậy, đáng lý các hạ không nên để tại hạ thất vọng trở về. Nội cái việc tại hạ chuẩn bị kỹ trước khi đến tìm các hạ, cũng đủ nói lên một sự quyết tâm! Quyết tâm tìm chân lý!

Tống Lão Bản căm hờn.

- Các hạ làm cách nào hóa giải khí độc của tại hạ?

Diệp Khai thốt:

- Các hạ từ từ suy đoán thử xem!

Tống Lão Bản vụt sáng mắt lên.

Diệp Khai tiếp:

- Chỉ cần các hạ tiết lộ lai lịch kẻ giúp các hạ cải sửa dung mạo...

Tống Lão Bản hỏi chận:

- Nếu không?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Thì các hạ không còn bao nhiêu phút giây nữa để suy đoán xem tại hạ làm cách nào hóa giải độc khí của các hạ!

Tống Lão Bản trừng mắt, cười lạnh:

- Tại hạ bất tất phải suy đoán. Tại hạ có cách buộc các hạ phải nói ngay!

Diệp Khai lắc đầu:

- Khó có cơ hội làm việc đó lắm!

Tống Lão Bản hừ một tiếng.

Diệp Khai tiếp:

- Chỉ cần các hạ nhích động bàn tay, một chút thôi, là các hạ vĩnh viễn nằm xuống luôn, tại chỗ!

Giọng nói nhẹ nhàng, song oai nghiêm, đầy tự tin, cầm chắc nói sao là làm được

vậy.

Tự nhiên đối tượng phải tin.

Tống Lão Bản thở dài:

- Tại hạ không biết các hạ thực sự là ai. Nhưng tại hạ tin!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tin, là khỏi hối hận!

Tống Lão Bản thốt:

- Nếu tại hạ không nói, thì vĩnh viễn các hạ không tưởng nổi con người đó là...

Vĩnh viễn, lão không tiếp trọn câu nói.

Lão rung bần người lên, đôi mắt đứng tròn liền, tròn đen biến mất, chỉ còn màn trắng dã.

Diệp Khai lướt tới thấy một mũi châm cắm nơi yết hầu lão.

Chiếc châm màu xanh đậm!

Thì ra, Đổ Bà Bà quả thật chưa chết! Bởi, đó là một mũi Đoạn Trường châm!

Bà ở đâu? Không lẽ là nữ nhân nằm trên giường đó! Nữ nhân đã tắt thở từ lâu! Đâu phải bất cứ ai cũng chịu nổi Hoá Cốt Chương Khí như Diệp Khai!

Chàng ngẩng đầu lên.

Nơi nóc nhà, có lỗ thông hơi. Lỗ đó là một mảnh giấy bồi, khoét trống ở giữa.

Quanh vành khoét trống, có dấu rách.

Diệp Khai không muốn lưu lại lâu hơn. Chàng cũng không dám tung mình qua lỗ hổng đó.

Đoạn trường châm đâu phải là vật dễ khinh thường? Nhất là Đỗ Bà Bà ẩn mình, mà chàng thì lộ hình?

Chàng tự cho là may! Giả như mũi châm đó thay vì bắn vào yết hầu Tống Lão Bản, lại bắn vào chàng, chàng có tránh kịp chăng?

Chàng do cửa sổ vào, bây giờ cũng do cửa sổ ra. Chàng hiểu, lỗ thông hơi bên trên, là một cạm bẫy! Bên ngoài lỗ, hẳn là có một vài mũi Đoạn Trường châm chực chờ chàng.

Chàng ra khỏi nhà, đến bức tường, nhún chân nhảy lên.

Đứng trên đầu tường, nhìn ra, chàng chỉ thấy bao la đồng cỏ, cỏ khô cằn, vì đất xấu, vì khí hậu nóng bức.

Không xa lắm, có mấy ngôi nhà nghèo nàn, xơ xác.

Dưới một tàng cây, giữa sân trước một ngôi nhà, có một nữ nhân đang ngồi, một lũ trẻ con bao quanh nàng.

Nàng, là thiếu nữ đứng trên cán cờ, chạm mặt với Lộ Tiểu Giai cách đó không lâu.

Nàng đã bỏ chiếc áo màu hồng, hiện tại vận áo màu nguyệt bạch.

Diệp Khai ngồi trên đầu tường nhìn nàng đùa với lũ trẻ.

Một lúc sau, lũ trẻ tản mác, còn lại một mình nàng ngồi đó.

Diệp Khai nhảy xuống, tiến đến nàng.

Tên nàng, là Đinh Vân Lâm. Diệp Khai tiến đến nàng, hiển nhiên là cả hai có quen nhau!

Nhưng, quen như thế nào?

Họ nhìn nhau, cùng cười, nụ cười không ẩn ác ý.

Nàng hỏi:

- Người có quên chăng!

Chàng hỏi lại:

- Quên cái chi?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người nhờ ta làm cho người một việc, phải quấy gì ta cũng đã làm rồi!

Diệp Khai thân nhiên:

- Ạ!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người bảo ta mạo nhận Lộ Tiểu Giai, để thám thính lai lịch của bọn đó!

Diệp Khai thốt:

- Nhưng cô nương có dò xét được cái quái chi đâu?

Đình Vân Lâm bĩu môi:

- Người không thể trách ta!

Diệp Khai cau mày:

- Không trách cô nương thì trách ai?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Trách người! Chính là người bảo là hãn không thể đến sớm!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Tại hạ có nói như vậy sao?

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Người lại còn nói, dù hãn có đến, cũng chẳng làm chi ta!

Diệp Khai mỉm cười:

- Cô nương có thiệt hại chi đâu, mà hòng bắt đền tại hạ?

Đình Vân Lâm căm hận:

- Người không thấy là ta suýt mất mặt đó sao?

Diệp Khai thờ dãi:

- Ai bảo cô nương, việc đáng làm lại không làm, còn gây sự với kẻ khác!

Đình Vân Lâm trừng mắt hét:

- Kẻ khác... kẻ khác là ai hả? Con bé đó có quan hệ gì với người? Bây giờ người còn bênh vực nàng nữa à?

Diệp Khai cười khô:

- Ít nhất, nàng cũng không hề khiêu chọc cô nương!

Đinh Vân Lâm hứ một tiếng:

- Cần gì nàng khiêu chọc ta! Thấy nàng đứng cạnh người là ta ứa gan rồi!

Người ta cứ tưởng nàng ghen vì Lộ Tiểu Giai. Ngờ đâu nàng lại ghen vì Diệp Khai!

Những gì nàng nói với Lộ Tiểu Giai, là nàng nói cho Diệp Khai nghe!

Nàng đã đứng lên, chống nạnh hai tay vào hông, gằn từng tiếng:

- Ta tìm người hơn ba tháng qua, đâu phải dễ dàng gặp người! Gặp người rồi ta lại còn giúp người này người nọ! Ta hỏi người, ta không xứng đáng với người ở điểm nào? Điểm nào hả? Nói mau!

Diệp Khai còn nói gì được nữa!

Đinh Vân Lâm tức tối dậm chân thành thịch. Nàng lại hỏi:

- Rõ ràng là người muốn đổi phò với Vạn Mã Đường. Thế tại sao người còn bênh vực con gái của lão ấy?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có gì! Đâu có? Tại hạ với nàng không mảy may quan hệ!

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Người nói đó nhé! Người với nàng không có quan hệ, thì ta cứ giết phăng nàng cho xong!

Đại tiểu thư họ Đinh, từ lâu, nói sao là làm vậy! Nói được là làm được!

Nàng dậm đi ngay.

Diệp Khai hấp tấp chặn lại, nhếch nụ cười khổ, hỏi:

- Nữ nhân tại hạ vốn quen biết nhiều, chẳng lẽ cô nương giết hết những người có quen biết với tại hạ?

Đinh Vân Lâm gằn giọng:

- Ta chỉ muốn giết liễu đầu đó thôi!

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao?

Đinh Vân Lâm buông gọn:

- Tại ta cao hứng!

Diệp Khai thở dài:

- Cũng được! Bây giờ cô nương muốn tại hạ phải sao đây?

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Phải sao? Ta muốn người phải sao, là người bằng lòng phải vậy?

Diệp Khai lại thở dài:

- Cũng được, miễn là cô nương chịu hiểu đạo lý thôi!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Thật?

Diệp Khai gật đầu:

- Ừ!

Đình Vân Lâm trầm ngâm một chút:

- Thứ nhất, vô luận đi đến đâu, người cũng không được tách rời ta ra!

Diệp Khai đáp:

- Ừ!

Đình Vân Lâm căn mỗi, nguýt xéo Diệp Khai, tiếp:

- Ta muốn người nắm tay ta, đi một vòng phố cho thiên hạ biết chúng ta là... là... là bằng hữu. Người chịu không?

Diệp Khai thở dài cười thảm:

- Nói gì nắm tay! Nắm chân cô nương mà dẫn đi, cũng được như thường!

Đình Vân Lâm bật cười sảng sặc.

Một cơn gió nhẹ thoảng thổi qua. Gió gieo mát lòng người.

Gió mát, lời cũng mát!

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Đình Gia Thất Tiên Nữ

Nóng.

Thái dương nhả lửa xuống cánh đồng bao la, man mác. Không gian dợn sóng, sóng lượn trên đầu cỏ héo xèo.

Mã Phương Linh chừng như không hề biết đến cái nóng đang thiêu đốt quanh nàng. Nàng quất roi liên hồi, giục con Yên Chi Mã chạy cuồng.

Mồ hôi đổ, tung bay ngược lại như sương sa nặng hạt.

Nóng bên ngoài xâm nhập, nóng bên trong bốc ra. Nếu nàng không di chuyển, nếu nàng dừng lại thì nhiệt độ trong lẫn ngoài có thể nướng thui cơ thể nàng.

Nàng cần chạy đi, không cần định hướng.

Đến bây giờ nàng mới thức ngộ mình là con người đáng thương nhất trần đời.

Thân phận một tiểu thư bất khả xâm phạm của Vạn Mã Đường không đảm bảo cho nàng một điểm hạnh phúc nhỏ.

Nàng có nhà, nhà rất to. Song ngôi nhà to đó chẳng có một người hiểu nàng.

Hay không còn một ai hiểu nàng.

Trầm Tam Nương đã đi rồi.

Phụ thân nàng cũng vắng mặt luôn.

Còn bằng hữu?

Không có ai là bằng hữu của nàng.

Bọn mã sư thì làm gì chen nôi vào hàng bằng hữu của con gái chủ nhân.

Còn Diệp Khai?

Con người đó đáng chết đi cho rồi.

Nàng phát hiện ra là nàng quá bơ vơ, lạc loài trên cõi đời, không có một điểm tựa cho cả hồn lẫn xác.

Nàng suýt điên lên với phát hiện đó.

Quan Đông Vạn Mã Đường.

Lá cờ năm chữ vẫn như ngày nào tung bay phất phới trên đầu cột cao, màu chữ vẫn đỏ chói như ngày nào.

Hiện tại có một người đang đứng tại đồng cỏ, ngẩng đầu, ngưng ánh mắt nhìn lá cờ.

Người đó vóc ốm nhưng có vẻ quật cường, phảng phất cô đơn, tịch mịch. Con người đó như một thân cây chơ vơ giữa cánh đồng mênh mang. Cây quật cường trước gió. Cây tịch mịch vì chung quanh chỉ là cỏ thấp le te.

Nhưng cây có thống khổ vì cừ hận như người đang đứng đó chăng?

Người đó mang đao.

Mã Phương Linh trông thấy tay y đang đặt vào chuôi đao.

Người lạnh lùng, đao bất tường.

Người đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không nghe vó ngựa, không hay nàng đến gần.

Hắn cũng không hay luôn nàng dừng ngựa, xuống ngựa, đến sau lưng hắn.

Hắn vẫn giữ tư thế cũ, trơ trơ như tượng gỗ, mắt hướng lên lá cờ.

Gió tung bay cờ phàn phật.

Một lát sau, Mã Phương Linh lên tiếng:

- Ta biết là người đang tưởng gì.

Phó Hồng Tuyết nín mặng.

Hắn không nghe. Hắn cự tuyệt nghe bất cứ thứ tiếng động nào.

Mã Phương Linh tiếp:

- Ta biết nhất định là người đang tưởng có một ngày nào đó, người sẽ chặt ngã cột cờ đó.

Phó Hồng Tuyết kèm cứng đôi môi, cự tuyệt nói năng.

Mã Phương Linh cười lạnh, tiếp:

- Vĩnh viễn người không chặt nổi cột cờ đó đâu. Vĩnh viễn.

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, tay nổi gân xanh,

Mã Phương Linh tiếp luôn:

- Cho nên ta khuyên người hãy đi gấp, đi xa thật gấp. Thật xa... càng xa càng hay.

Phó Hồng Tuyết vụt quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng.

Aùnh mắt lạnh lùng muôn thuở, giờ bốc lửa bùng bùng.

Mã Phương Linh nghe nóng.

Hắn tư từ thốt, mỗi tiếng buông ra nặng bằng một tảng đá rơi:

- Người biết không, cái mà ta muốn chặt chẳng phải là cột cờ. Cái đó là đầu của Mã Không Quần.

Mã Phương Linh rùn mình lùi lại hai bước.

Rồi nàng hỏi:

- Tại sao người hận ông ấy đến mức độ đó?

Phó Hồng Tuyết cười. Nụ cười của hắn giống cái há nanh của dã thú.

Nụ cười đó nói lên cường độ của hận cừu.

Mã Phương Linh lùi thêm một bước nữa. Đoạn nàng cao giọng thốt:

- Vĩnh viễn người không hạ nổi ông ấy. Người kém xa. Ông ấy vẫn còn kiêu hùng trên mức độ tưởng tượng của người.

Giọng nàng to quá.

Thường thường khi sợ thì người ta cần nói lớn tiếng. Càng sợ nhiều thì nói càng

lớn.

Trái lại, giọng của Phó Hồng Tuyết rất bình tĩnh, trầm ổn đến lạnh lùng.

Hắn chậm rãi thốt:

- Người nên biết là ta nhất định giết lão. Ta có thể giết lão. Lão đã già, quá già. Lão chỉ còn dám đổ lệ chứ không dám đổ máu nữa đâu.

Mã Phương Linh cắn răng, cắn thật mạnh.

Nàng nhún người xuống, khí lực hết, không phần nộ nổi.

Bởi nàng quá sợ.

Rồi nàng đứng lên, đứng rồi lại cúi đầu đáp:

- Phải. Ông ấy đã già, quá già. Ông ấy chỉ còn là một lão già vô năng lực. Cho nên dù người có giết được ông ta thì người cũng chẳng vinh hạnh gì.

Phó Hồng Tuyết lại nở nụ cười tàn khốc hỏi:

- Có phải là người van cầu ta đừng giết lão?

Mã Phương Linh thốt:

- Ta... phải. Ta van cầu người. Bình sinh ta không hề van cầu ai cả...

Phó Hồng Tuyết bĩu môi:

- Người cho rằng ta sẽ đáp ứng?

Mã Phương Linh tiếp:

- Chỉ cần người đáp ứng, là ta...

Phó Hồng Tuyết hừ lạnh:

- Thì người làm sao?

Mã Phương Linh chột đỏ mặt.

Nàng lại cúi đầu, tiếp:

- Ta sẽ để người tùy tiện xử trí. Người muốn ta thì ta đi theo người ngay. Người muốn đưa ta đến nơi nào thì ta cũng sẵn sàng đi đến nơi đó.

Nàng nói luôn một hơi. Nói dứt rồi thì nàng hồi hận. Nàng không hiểu so mình lại có thể nói như vậy được.

Nàng muốn dò xem Phó Hồng Tuyết có còn giữ thái độ như ngày trước chẳng. Cái thái độ cuồng nhiệt, cấp thiết đối với nàng.

Nhưng dò thám như vậy thì nguy quá. Đáng sợ quá.

Cũng may, Phó Hồng Tuyết không cự tuyệt. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Nhưng nàng vừa yên tâm thì lại phát sợ lên. Ành mắt lạnh lùng của Phó Hồng Tuyết chột biến đổi thành tàn khốc lẫn khinh ngạo.

Mường tượng qua ánh mắt đó, hắn muốn nói:

- Đêm trước người cự tuyệt ta thì tại sao hôm nay người lại tìm ta.

Mã Phương Linh cảm thấy con tim trầm xuống như muốn đứt hơi luôn.

Sự khinh ngạo của hắn làm cho nàng thống khổ hơn là lời cự tuyệt, dù cự tuyệt phũ phàng.

Bỗng Phó Hồng Tuyết cất tiếng:

- Ta chỉ có một câu muốn hỏi người. Người van cầu ta là vì phụ thân người hay vì chính người mà van cầu.

Hỏi xong, hần không cần nghe đáp, quay mình bước đi.

Hần bước với dáng vẻ muôn đời. Chân tả tới trước, chân hữu lết theo.

Cái tật đó hiện tại trông như một cử động khinh ngạo.

Mã Phương Linh nắm cứng hai tay, cắn chặt hai hàm răng, song nghị lực thoát vuột, nàng ngã xuống.

Rồi nàng khóc.

Trước kia nàng chỉ thương hại cho mình, còn bây giờ thì nàng thêm hận lấy mình.

Nhục.

Lòng hầm tối tăm quá. Aảm ướt quá.

Nơi đây là nơi chứa rượu nhưng được dùng làm nơi quàng linh cữu của Công Tôn Đoạn.

Vạn Mã Đường chủ ở trong lòng hầm đó, bên cạnh linh cữu của Công Tôn Đoạn.

Lão quỷ ngay trên nền ẩm ướt. Thân hình nặng trĩu số tuổi trời, giờ thêm nặng với nỗi thống khổ bi thương

Lão bi thương không vì Công Tôn Đoạn.

Lão bi thương cho chính lão.

Tháng năm cũng trôi qua, qua đi như mây khói. Nhưng mây khói mới hôm nào đây, lại kéo về bao phủ tâm tư lão, che mờ ánh mắt lão.

Dòng dĩ vãng ngược chiều đưa lão trở lại tận lúc ấu thơ.

Lúc thiếu niên, nghĩa cao vút tận mây xanh.

Lúc tráng niên, tung hoành khắp sông hồ, rừng núi.

Lúc trung niên, thì lòng tật đố phát sinh. Từ đó niềm hận mỗi lúc một trường thành.

Khi kết minh thì uống máu ăn thề trong chén vàng. Giết người thì khơi dòng máu chảy với thanh đao sáng quắc. Máu của địch chảy thì máu của lão cũng chảy. Máu nhuộm hồng tuyết trắng.

Rồi đao không vấy máu thù mà máu trong tim cũng bắt đầu lạnh.

Nhiệt huyết trở thành hàn huyết.

Trong các thứ máu, lão quên được hết, trừ một dòng.
Đao của lão rửa sạch hết các thứ máu, trừ một thứ.
Trong các món nợ máu, còn một món chưa thanh toán.
Hiện tại, phút giây thanh toán bắt đầu. Đúng vào lúc lão đã già, quá già.
Và cũng đến lúc lão già thì lão mới phát hiện ra mình là kẻ có tội. Một
thứ tội đáng sợ mà cũng đáng khinh.

Lão thức ngộ ra mình là con người quá vô sĩ.

Rồi có phải hiện tại lão tự hành hạ, tự dày vò mình cho vơi đi phần nào
hối hận không?

Thái dương chiếu ngày lòng đường phố thị.

Trên đường không một bóng người qua lại. vì nắng nên dân cư rút trong
nhà, hay vì một lẽ khác?

Nhà nhà đều đóng cửa.

Nếu để ý thì tất sẽ thấy nơi kẻ vách, kẽ cửa, có những con mắt mở to,
nhìn thao láo ra đường.

Tất cả những con mắt đều đổ dồn về một cách đích giữa lòng đường.

Cái đích là một chiếc thùng gỗ cao sáu thước. Trong thùng Lộ Tiểu Giai
đang tắm.

Trời nóng bức mà y lại tắm bằng nước nóng. Nước bốc hơi, chỉ trông
thấy hơi nước thôi thì người ta cũng tháo mồ hôi hột.

Bên cạnh thùng nước có giăng dây. Trên đường dây có bộ y phục mới.
Cạnh y phục có thanh kiếm. Cạnh thanh kiếm có bao đậu phộng to.

Y vừa tắm vừa ăn đậu phộng.

Chốc chốc, y gọi mang nước nóng đổ thêm vào thùng.

Người phục dịch cho y lúc đó là Đinh lão tứ và viên thủ quỹ họ Hồ của
quán ăn đầu đường.

Viên thủ quỹ họ Hồ có gương mặt hệt mặt chuột với mấy cọng râu lúa
thưa.

Lộ Tiểu Giai cau mày, hỏi:

- Sao chỉ có hai người? Còn cái lão họ Trần đâu?

Hồ thủ quỹ cười vuốt:

- Đại khái là lão Trần bận tìm nữ nhân cho đại hiệp. Nơi đây nữ nhân không nhiều nên khó tìm được một nàng kha khá. Chốc nữa thì lão sẽ đến.

Vừa nhắc đến nữ nhân là có nữ nhân liền.

Nữ nhân vừa đi vừa cười. Giọng cười trong trẻo êm dịu vô cùng.

Nữ nhân có sắc đẹp cực kỳ quyến rũ, lại vận y phục mỏng tanh. Gió vờn qua, y phục rí sát thân mình, một cơ thể hiện ra, dù lò mờ cũng đu đủ làm say lòng bao kẻ còn máu nóng.

Và chính cái lò mờ đó hấp dẫn ghê gớm. Nó bắt người ta phải liên tưởng hết sức...

Nữ nhân nắm tay một nam nhân ung dung dạo phố làm bao nhiêu người bên trong nhà chú ý nhìn qua kẽ vách, kẽ cửa.

Đa số nhận ra đôi nam nữ đó.

Nữ là nàng giả mạo Lộ Tiểu Giai, nam là Diệp Khai.

Khi đi đến gần chỗ Lộ Tiểu Giai đang tắm, chợt Đinh Vân Lâm kêu lên:

- Quái. Cảnh hôm nay thích hợp cho việc giết người mà sao lại có kẻ toan giết heo.

Diệp Khai cau mày: - Giết heo? Đinh Vân Lâm tiếp: - Thùng nước nóng to thế kia để làm gì, nếu không là để giết heo? Diệp Khai cười hì hì: - À, nghe nói người ta tắm cho bé sơ sinh cũng bằng nước nóng. Đinh Vân Lâm lắc đầu: - Nếu là tắm bé sơ sinh thì ai lại dùng đến một thùng nước to như thế? Diệp Khai tiếp:

- Hay là một quái thai?

Đinh Vân Lâm kêu lên: - Ờ... ờ... Có lẽ là quái thai vậy. Nhất định là quái thai rồi. Có tiếng cười rút rít từ một ngôi nhà nào đó vọng ra. Nhưng tiếng rú thảm tiếp nối

liền.

Người đang cười bị vỏ đậu phộng bắn qua khe hở trúng miệng, gãy mấy cái răng. Còn Lộ Tiểu Giai thì biến sắc xanh rờn.

Y trừng mắt, trầm giọng thốt:

- À. Lại là cái vị cô nương muốn chết họ Đinh.

Đinh Vân Lâm ngơ ngác:

- Muốn chết? Gọi cái chi mà kỳ thế? Chẳng lẽ chẳng có tiếng nào khác dễ nghe hơn sao?

Lộ Tiểu Giai tiếp luôn:

- Tại hạ vốn nghi ngờ chính là Đinh cô nương. Người dám mạo nhận danh hiệu của tại hạ thiết tưởng chẳng có bao nhiêu.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Thực ra danh hiệu đó cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm. Ta thật lạ lùng, không hiểu tại sao thiên hạ không gọi ngươi là Mai Hoa Lộ.

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Thiên hạ không dám gọi tại hạ là Mai Hoa Lộ vì sùng Mai Hoa Lộ rất nhọn, có thể húc chết người.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thế thì ngươi nên xưng là Đại Thủy Ngư. Có phải là sùng trâu lợi hại hơn gạc nai không? Huống chi lại là thứ trâu nước.

Lộ Tiểu Giai trầm gương mặt:

- Đối thoại với nữ nhân, nhất là thứ nữ nhân điêu ngoa thì y như là nhức đầu quá.

Y cho rằng Đinh Vân Lâm thuộc hạng gái điêu ngoa.

Y chuyển câu chuyện sang đề tài khác:

- Đại ca của cô nương mạnh chứ?

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Đại ca ta luôn mạnh giỏi. Hà huống gần đây y lại được một thanh kiếm tốt.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Được một thanh kiếm tốt?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Được, chẳng qua chỉ là một cách nói thôi. thảng thì phải hơn. Phi Kinh kiếm khách từ Nam Hải đến so kiếm với y, y thắng dễ dàng. Người biết chứ, y rất thích những danh kiếm.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Còn nhị ca của cô nương?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Cũng mạnh luôn. Gần đây y đánh cho Hồ Phong đường tại Hà Bắc tươi bời, cắt đầu luôn ba con lão hồ. Người biết chứ, y rất thích giết bọn cường đạo.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tam ca của cô nương?

Đình Vân Lâm đáp:

- Y là người sung sướng nhất. Y đấu với anh em họ Mộ Dung đất Cô Tô suốt ba hôm. Thoạt đầu đấu hát, rồi đấu cờ, kế đó đấu chưởng, cuối cùng đấu kiếm. Y thắng và chiến lợi phẩm là ba mươi vò rượu lâu năm đặc chế của gia đình Mộ Dung, cộng thêm một ban ca ngâm

Nàng tiếp:

- Tam ca ta rất thích rượu ngon và mỹ nhân, chắc người biết chứ?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Còn thơ phú của cô nương? Thích cái chi?

Đình Vân Lâm cười lớn:

- Thơ phú của ta thì thích thơ ta chứ thích cái gì nữa.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương có bao nhiêu thơ thơ?

Đình Vân Lâm đáp:

- Không nhiều lắm. Sáu vị thôi.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Ba vị ca ca, sáu vị thơ thơ?

Đình Vân Lâm bĩu môi:

- Chẳng lẽ người không nghe danh ba kiếm khách, bảy tiên nữ nhà họ Đình?

Lộ Tiểu Giai bật cười khan:

- Tốt. Tốt lắm.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Tốt lắm nghĩa là sao?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Cái ý tứ của tại hạ là nhà họ Đình nam thiếu nữ đa.

Đình Vân Lâm trầm giọng:

- Rồi sao?

Lộ Tiểu Giai hỏi lại:

- Cô nương có nghe là bình sinh tại hạ không thích giết nữ nhân chứ?

Đinh Vân Lâm chùng như rất thích thú với câu đó, hỏi:

- Như vậy là người chuẩn bị đến giết ba vị ca ca của taa?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Chỉ giết ba người thôi thì công việc đó kể cũng nhàn.

Đinh Vân Lâm vụt thở dài:

- Ưổng quá.

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Ưổng cái gì?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Họ không có mặt tại đây.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Họ có mặt thì sao?

Đinh Vân Lâm cười vang:

- Chỉ cần một vị ca ca của ta có mặt thôi là ta có dịp ăn thịt Mai Hoa Lộc.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, rồi nhìn bao đậu phộng.

Mường tượng y đang lựa chọn. Và mường tượng y chọn xứng ý rồi nên ánh mắt của y hòa dịu lại.

Chọn lực được là trầm tĩnh. Trầm tĩnh thì không mất bình thường. Aùnh mắt trở nên bình thường.

Y bốc từng quả đậu, vỏ bay lên, hạt bay lên. Vỏ bay ra xa, hạt rơi xuống.

Rơi đúng miệng y.

Lộ Tiểu Giai mẫn ý. Nhưng Đinh Vân Lâm không mẫn ý.

Nàng nhận đảm đương một vai trò trong một vở kịch, kịch chưa dứt thì vai trò vẫn còn, và nàng lại muốn đóng cho hết vai trò.

Vai trò chưa hết thì nàng không mẫn ý.

Nàng muốn đóng tiếp nhưng Lộ Tiểu Giai đã chấm dứt vai trò, không đóng cặp nữa, thì nàng phải làm sao?

Làm sao?

Hết thú vị rồi.

Nàng thở dài quay qua Diệp Khai thốt:

- Người có thể nhận định con người của hắn như thế nào rồi chứ.

Diệp Khai gật đầu:

- Hắn đích xác là thông minh.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Thông minh?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Người thông minh thì dùng miệng nhai đậu phộng hơn là để nói. Nhất là để cãi vả.

Đình Vân Lâm hận không thể dùng miệng cắn chàng một tiếng to.

Aên đậu phộng một lúc, Lộ Tiểu Giai thở dài thốt:

- Bây giờ ta mới biết nữ nhân thích xem nam nhân tắm rửa lắm. Bởi thích nên đứng xem ta tắm chứ không thích thì đã bỏ đi lâu rồi.

Đình Vân Lâm dậm chân, đỏ mặt, nắm tay Diệp Khai, lôi chàng:

- Chúng ta đi.

Diệp Khai bước theo.

Họ vừa quay mình thì Lộ Tiểu Giai bật cười khoái trá. Đình Vân Lâm cắn răng, bấm mạnh móng tay vào bàn tay của Diệp Khai.

Diệp Khai kêu lên:

- Bấm mạnh chi vậy? Đau quá.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Người là một ngọc tử, chẳng biết nói năng chi hết.

Diệp Khai thở dài:

- Nói những lời không đáng nói thì bình sinh tại hạ không hề nói.

Đình Vân Lâm gắt:

- Người biết ta muốn người nói gì không?

Diệp Khai gật đầu:

- Biết.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người cho rằng không đáng nói?

Diệp Khai lại gật đầu:

- Có nói ra cũng vô ích.

Đình Vân Lâm lại gắt:

- Tại sao vô dụng?

Diệp Khai giải thích:

- Tại vì Lộ Tiểu Giai đã hiểu là chúng ta cố ý khích nộ hãn. Hãn lại hiểu trong lúc này không nên phẫn nộ.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Làm sao người hiểu là hãn biết.

Diệp Khai tiếp:

- Hãn biết từ lâu, hãn không đợi gặp chuyện này mới biết. Bởi hãn biết nên hãn không đợi đến bây giờ mà phẫn nộ theo ý muốn của cô nương. Nếu không thì hãn đã thành con nai chết từ lâu rồi.

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Chừng như người khâm phục hãn?

Diệp Khai lắc đầu:

- Kẻ đáng phục không phải là hãn.

Đình Vân Lâm trừng mắt:

- Ai?

Diệp Khai buông gọn:

- Tại hạ.

Đình Vân Lâm bật cười:

- Ta không thấy cái giá trị của người như thế nào mà đáng được bội phục.

Diệp Khai thốt:

- Ít nhất cũng có một điểm.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Điểm gì?

Diệp Khai tiếp:

- Khi người ta bấm móng tay thì tại hạ không phát giác đau.

Đình Vân Lâm mỉm cười, buông tay ra.

Nàng hoàn toàn không biết mọi chuyện xung quanh. Nàng không phát hiện ra đôi mắt tật đố, căm hận đang nhìn cả hai.

Đôi mắt đó là đôi mắt của Mã Phương Linh. Nàng nhìn theo cả hai trong khi cả hai tiến vào hiệu tư lạ của Trần Đại Quan.

Họ quyết định vào đó chờ, chờ Phó Hồng Tuyết xuất hiện, chờ cuộc quyết đấu khai diễn.

Đình Vân Lâm nhân cơ hội này sắm thêm mấy bộ y phục.

Mã Phương Linh thấy nàng nắm tay Diệp Khai mà tưởng chừng nàng đang nắm quả tim mình mà bóp mạnh.

Hồ thủ quỹ lại mang nước nóng đến. Lộ Tiểu Giai hỏi: - Người sao chưa đến? Đến lúc nào ta mới giết được người? Hồ thủ quỹ đáp:

- Hẳn sắp đến.

Lộ Tiểu Giai tiếp: - Hẳn đến một mình thì chưa đủ.

Hồ thủ quỹ cau mày:

- Còn phải có ai đi theo hẳn?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Nữ nhân.

Hồ thủ quỹ đáp:

- Tại hạ muốn đi tìm Trần Đại Quan.

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Có thể vĩnh viễn hẳn không đến.

Hồ thủ quỹ thoáng giật mình:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai không đáp, khép nửa vành mắt, nhìn xuống đôi bàn tay y.

Bàn tay của y ồm, da vàng như sáp.

Bỗng y bật cười hỏi:

- Người ta nói người là một thủ quỹ trong hiệu lương thực, có phải vậy chăng?

Hồ thủ quỹ gật đầu:

- Phải.

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta lại cho rằng không phải.

Rồi y thấp giọng tiếp:

- Ta nghĩ các người bất tất phải gọi đến ta.

Hồ thủ quỹ chớp mắt:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai thản nhiên:

- Trước kia các người giết người thì chẳng phải là tự các người làm lấy hay sao?

Thùng nước nóng nhỏ đã đổ vào thùng lớn rồi, còn lại chiếc thùng không. Hồ thủ quỹ sững sờ quên cả hạ tay xuống, để nó lơ lửng giữa trời.

Lâu lắm, hẳn mới buông xuôi tay rồi gằn từng tiếng:

- Bọn tại hạ thỉnh các hạ đến đây là để giết người chứ không phải để bị tra vấn lại lịch.

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Đúng đạo lý.

Hồ Thủ quỹ tiếp:

- Các hạ đã nêu ra một cái giá, bọn tại hạ chấp nhận và chung đủ bạc.

Không ai hỏi lai lịch các hạ cả.

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Thế còn nữ nhân?

Hồ thủ quỹ bối rối:

- Nữ nhân thì...

Một thanh âm nữ nhân vang lên:

- Người muốn nữ nhân cỡ nào?

Tiếp theo câu nói, một nữ nhân từ sau bức tường nhà bước tới.

Nữ nhân là Mã Phương Linh.

Thần sắc nàng cực kỳ quái dị. Thần sắc đó chỉ có ở gương mặt của kẻ bị dẫn ra pháp trường để hành quyết.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng từ chân lên đầu, ánh mắt của y ngưng đọng ở đôi môi nàng.

Môi nàng tươi, đẹp, ướt át, cái ướt trĩu tình, mọng như hạt anh đào.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ:

- Cô nương hỏi tại hạ, muốn nữ nhân cỡ nào?

Mã Phương Linh gật đầu.

Lộ Tiểu Giai lại cười tiếp:

- Nữ nhân đó tại hạ muốn, phải là cỡ cô nương, ít nhất cũng cỡ cô nương.

Điều đó hẳn cô nương đủ hiểu.

Mã Phương Linh thốt:

- Như vậy là có nữ nhân cho người rồi.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Cô nương?

Mã Phương Linh buông gọn:

- Ta!

Lộ Tiểu Giai cười.

Mã Phương Linh trầm giọng:

- Người cho rằng ta lừa người?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đương nhiên là cô nương không lừa tại hạ. Song ít nhất cô nương cũng nên cười một nụ với tại hạ.

Mã Phương Linh cười liền.

Không ai phủ nhận được nụ cười đó, bởi nàng cười thật sự.

Nhưng, Lộ Tiểu Giai cau mày.

Mã Phương Linh hỏi:

- Người chưa mãn ý?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bởi vì bình sanh tại hạ không thích nữ nhân cười như khóc.

Mã Phương Linh cắn môi.

Lâu lắm, nàng nhẹ giọng thốt:

- Cười, thì ta làm không hay lắm. Song bất cứ việc chi khác cười, ta làm rất hay.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương biết làm cái gì?

Mã Phương Linh hỏi lại

- Người muốn ta làm gì?

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, rồi vớ lấy chiếc khăn lau trong thùng nước quang sang nàng.

Nàng tiếp lấy.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người biết dùng nó vào việc gì chẳng?

Mã Phương Linh lắc đầu.

Lộ Tiểu Giai buông cốc lốc

- Chà lừng.

Mã Phương Linh nhìn chiếc khăn, hai tay rung rung.

Chiếc khăn rơi xuống.

Nhưng, nàng chụp lại kịp, rồi bóp mạnh. Mờng tưởng nàng vận dụng toàn lực bóp chiếc khăn. Bàn tay no tròn, trắng mịn, hàng gân xanh uốn lên.

Nàng biết, vật nằm trong tay không bao giờ nàng buông ra nữa.

Cũng như mọi sự vật vào tay nàng rồi, là nàng không để mất.

Nàng đã để mất hơn một vật rồi.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, tìm hiểu tận đáy lòng nàng.

Nàng cắn răng, lấy nghị lực thốt:

- Ta còn muốn hỏi người một câu.

Lộ Tiểu Giai thản nhiên

- Tại hạ không thích hạng nữ nhân lắm lời. Nhưng lần này tại hạ dành cho cô nương một ngoại lệ.

Mã Phương Linh tiếp:

- Nữ nhân người đòi hỏi đã có rồi. Còn người mà người phải giết lại còn sống.

Lộ Tiểu Giai hỏi

- Cô nương cũng không muốn cho hẳn sống?

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Không muốn.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cô nương đến đây, để giục tại hạ xuất thủ?

Mã Phương Linh gật đầu

- Đúng vậy.

Lộ Tiểu Giai cười nhạt.

- Cô nương yên trí. Tại hạ bảo chứng hẳn không sống được bao lâu nữa đâu.

Đất dưới chân nóng như than cháy, hơi nóng bốc lên hùng hực.

Mã Phương Linh có cảm tưởng mình đang ở trong một lò lửa.

Thực sự nàng không chịu nổi cái nóng đó.

Ở đây đâu phải bất thường có nóng bức như vậy. Chỉ vì trước kia vào lúc nóng bức thì nàng có nhà cao cửa rộng, ẩn nấp.

Bây giờ đứng giữa lòng đường nóng dưới bốc lên, nóng trên nhả xuống, nàng chịu làm sao nổi.

Nàng cầm chiếc khăn từ từ bước tới.

Trong khi đó, Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Diệp Khai ngồi trên ghế, duỗi hai chân, ngả dài lưng theo thành ghế, nghiêng đầu nhìn Đinh Vân Lâm chọn hàng.

Hai tên tiểu công thì một cao niên đứng đó, chờ phục dịch khách hàng. Một tên ít tuổi hơn thừa rảnh rỗi chạy ra cửa xem nhiệt náo.

Đinh Vân Lâm ướm mãi các loại tơ lụa, vẫn chưa quyết ý chọn loại nào, màu nào.

Bỗng gã tiểu công trẻ tuổi đứng tại cửa kêu lên:

- Không ngờ... Không thể ngờ...

Đinh Vân Lâm gắt:

- Người nói gì ta đó?

Gã tiểu công vội đáp:

- Đâu có, đâu có. Tôi nói việc ở ngoài kia mà.

Đinh Vân Lâm hỏi

- Việc ngoài kia là việc gì?

Gã tiểu công tiếp:

- Mã tiểu thơ lấy khăn, chà sát lưng cho người ta tắm.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Mã tiểu thơ?

Gã tiểu công gật đầu:

- Con gái của Tam Lão Bản, tại Vạn Mã Đường.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Nàng chà xát lưng cho ai thế?

Gã tiểu công đáp:

- Cho người đang tắm ở giữa đường kia.

Đình Vân Lâm quay đầu lại, nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai lim dim đôi mắt mừng tượng ngủ.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người có nghe hay không hả?

Diệp Khai vẫn lim dim mắt:

- Có nghe!

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Bằng hữu của người làm như vậy đó, người thản nhiên được à?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Ừ!

Đình Vân Lâm gắt:

- Ừ? Nghĩa gì với tiếng "ừ" đó?

Diệp Khai ngáp dài, đáp:

- Nếu là nam nhân chà xát lưng nữ nhân, thì không cần cô nương bảo tại hạ vẫn chạy đi xem liền. Chứ nữ nhân chà xát lưng nam nhân, là điều hợp lý quá mà, thường quá mà. Có cái gì lạ đâu mà chạy đi xem.

Đình Vân Lâm trừng mắt, cuối cùng bật cười.

Bỗng gã tiểu công trẻ tuổi thờ dài thốt:

- Tôi biết ý tứ của Mã tiểu thơ rồi.

Đình Vân Lâm tặc lưỡi:

- Ạ

Gã tiếp luôn:

- Mã tiểu thơ hạ mình như vậy, là vì Tam Lão Bản.

Đình Vân Lâm như cũ:

- Ạ...

Gã tiểu công tiếp:

- Gã thọt chân là cừ địch của Tam Lão Bản, Mã tiểu thơ sợ Tam Lão Bản già yếu, không còn là đối thủ của hạng niên thiếu cao tài.

Đình Vân Lâm nổi theo:

- Cho nên nàng không tiếc thân ngà vóc ngọc, muốn cho Lộ Tiểu Giai vì nàng mà giết gã thọt chân?

Gã tiểu công gật đầu:

- Mã tiểu thơ quả là một hiếu nữ.

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Biết đâu nàng thích làm các việc chà xát lưng cho nam nhân?

Gã tiểu công sừng sốt, muốn nói gì đó, song người trọng tuổi trừng mắt làm gã nín luôn.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên bên ngoài.

Vó ngựa vang loạn, chứng tỏ không chỉ một con.

Đình Vân Lâm chớp mắt, bảo:

- Người bước ra xem bọn người nào đến đó?

Gã tiểu công tuy không phục những gì nàng vừa nói, song vẫn bước ra ngoài.

Rồi hắn trở vào, báo cáo:

- Các lão sư phó tại Vạn Mã Đường.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Máy người?

Gã tiểu công đáp:

- Độ bốn năm mươi người.

Đình Vân Lâm trầm ngâm, liếc mắt sang Diệp Khai hỏi:

- Người đoàn họ đến để can thiệp hay dự khán nhiệt náo? Can thiệp là giúp gã họ Lộ đó.

Diệp Khai lại ngáp, đáp:

- Cần phải thấy họ, xem họ là bọn ngu ngốc hay bọn thông minh, mới đoán được.

Lúc đó tại khoảng đường bắt đầu có nhiều loại tiếng động, tiếng đặng hăng, tiếng xầm xì, tiếng kêu kinh ngạc, tiếng cười khút khích, tiếng thở dài.

Hiện đó chứng tỏ số người hiện diện không đồng quan điểm.

Không rõ tại sao những tiếng động đó đột nhiên ngưng bật.

Đình Vân Lâm lẩm nhẩm:

- Phải, đến thì cuối cùng rồi cũng đến.

Bên ngoài, không ai nói gì nhưng chắc chắn ai cũng nói câu đó, nếu muốn nói một vài tiếng.

Vì, không có tiếng nào đáng nói bằng câu đó.

Và người đến vẫn với dáng đi thường lệ, chân tả bước, chân hữu lết theo.

Hắn bước chầm chậm như thường lệ. Mặt hắn vẫn trắng xanh, vẫn lạnh lùng.

Chỉ có đôi mắt thì như bốc lửa.

Đôi mắt nhìn chằm chập Mã Phương Linh.

Mã Phương Linh lúc đó dừng tay, dừng chà xát nhưng tay thì nhúng khăn vào nước.

Rồi Phó Hồng Tuyết nhìn Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai không nhìn hắn, y vẫy tay về phía Đình Lão Tứ và Hồ thủ quý.

Cả hai bước lại.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người các người muốn ta giết, phải gã đó chăng?

Đình Lão Tứ do dự.

Hồ Thủ Quý do dự.

Cả hai cùng nhìn nhau, rồi cùng nhìn Lộ Tiểu Giai cùng gật đầu.

Lộ Tiểu Giai lại hỏi:

- Thật sự các người muốn ta giết hắn?

Đình Lão Tứ đáp:

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai vụt cười khan:

- Tốt! Tốt! Ta nhất định giết hắn cho các người.

Y đưa bàn tay ra, từ từ cầm lấy thanh kiếm máng gần đó.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao hơn.

Lộ Tiểu Giai vẫn chưa nhìn sang hắn, đôi mắt của y còn chúí xuống thanh kiếm nơi tay.

Y từ từ thốt:

- Việc gì ta đáp ứng, là ta phải làm. Ta phải làm cho được.

Đình Lão Tứ cười thốt:

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai hỏi

- Người yên trí?

Đình Lão Tứ gật đầu:

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai khẽ thở dài:

- Các người yên trí thì có thể chết được rồi.

Đình Lão Tứ cau mày

- Các hạ nói gì?

Lộ Tiểu Giai lập lại:

- Ta nói các người đáng chết!

Thanh kiếm vung lên, vờng từ từ. Không nhanh, không nhắm vào ai cả.

Đình Lão Tứ rút mình, rút mãi, như đang cơn phong rút.

Không ai rõ tại sao hấn rúm mình như con sâu chạm lửa. Rúm chớ không oằn oại, bởi có ai làm gì cho hấn đau đớn mà oằn oại?

Rồi hấn ngã xuống.

Lúc hấn ngã, một vòi máu tươi từ dạ dưới của hấn bắn ra như tên.

Bây giờ, người ta mới hiểu, từ trong thùng nước, một mũi kiếm đâm ra, mũi kiếm còn vấy máu, máu còn nhỏ giọt.

Trong lúc Đình Lão Tứ nhìn tay hữu có kiếm của Lộ Tiểu Giai thì Lộ Tiểu Giai nhích bàn tay tả, tay đó cũng có kiếm, kiếm xuyên qua thùng, đâm vào phần dưới rốn của Đình Lão Tứ.

Và chính mũi kiếm tay tả vấy máu, máu đang nhỏ giọt.

Khi Hồ Thủ Quý phát hiện sự tình thì mũi kiếm nơi tay hữu của Lộ Tiểu Giai cắm vào yết hầu của hấn.

Mọi người im thin thít. Không một tiếng động nhỏ.

Máu nhỏ từng giọt, từng giọt. Mũi kiếm vơi máu dần dần... dần dần.

Nhìn máu nhiều, Lộ Tiểu Giai thở dài, lẩm nhẩm:

- Làm cái nghề của ta, lắm lúc cũng còn dành lại một tay. Một tay dẫu trong bồn nước. Các người nên hiểu như vậy.

Mã Phương Linh kêu lên:

- Ta không hiểu.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương không hiểu tại sao tại hạ giết chúng?

Nhiều người không hiểu, chẳng riêng một Mã Phương Linh.

Mã Phương Linh trở mắt:

- Người mà người muốn giết, đâu có phải là chúng.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Kiểm Như Độc Xà

Lộ Tiểu Giai chợt cười, quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết.

Y hỏi:

- Người hiểu?

Làm gì Phó Hồng Tuyết hiểu? Làm gì có người hiểu?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thực ra, họ mời ta đến đây, không chân chánh là muốn ta giết người.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Không chân chánh là vậy?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không! Bất quá, họ muốn ta giao thủ với người, họ ở một bên, chực dịp ám toán người.

Phó Hồng Tuyết vẫn chưa hiểu.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cái chủ ý đó, kể ra cũng hay! Bởi vì vô luận là ai, khi giao thủ với ta, cũng không còn tâm thần đề phòng người khác ám toán. Nhất là người ám toán lại nấp ngay trong thùng nước tắm.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Trong thùng gỗ đó?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Người không hiểu?

Phó Hồng Tuyết không hiểu.

Chẳng ai hiểu.

Vừa lúc đó, một tiếng ầm vang lên. Tiếng nổ phát xuất từ thùng nước. Tiếp theo đó, chiếc thùng vỡ, gỗ văng đi, nước ào ra đường.

Một bóng người lao nhanh từ chỗ đặt đáy chun ra phía ngoài, định thoát đi.

Nhưng, thanh kiếm của Lộ Tiểu Giai nhanh hơn.

Kiếm vừa chớp, có tiếng rú thảm tiếp theo liền. Một người rơi xuống đường.

Người đó là Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh.

Không một tiếng động.

Sự kiện phát sanh, làm cho mọi người ngừng thở.

Một lúc sau, Đình Vân Lâm thở dài, thốt:

- Kiếm nhanh không tưởng nổi!

Diệp Khai gật đầu, thừa nhận.

Vô luận là ai, cũng phải thừa nhận! Một tấc sắt chế thanh kiếm vào tay Lộ Tiểu Giai, không còn làm phàm kiếm.

Tấc sắt đó biến thành thần kiếm, một độc xà, không ai tránh kịp con độc xà đó!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Bây giờ ta mới phục hãn!

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Hãn vị tất là thông minh, hãn vị tất là người tốt, song chắc chắn hãn là người biết sử dụng kiếm.

Lộ Tiểu Giai day qua Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại, người hiểu?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Bây giờ, còn ai không hiểu nữa?

Chiếc thùng hai đáy, đáy dưới trống không, để chứa người. Đáy trên chứa nước.

Nước đầy, không ai thấy đáy sâu hay cạn, Lộ Tiểu Giai không đứng thẳng mình, chẳng ai ước độ được chiều sâu của phần chứa nước.

Nằm ở đáy dưới, Kim Bối Đà Long phóng ám khí, Phó Hồng Tuyết vô phương thoát chết.

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Bây giờ thì người đã hiểu, ta tắm rửa không phải vì muốn cho thân thể sạch sẽ, mà là vì có kẻ muốn ta tắm rửa với cái giá năm ngàn lượng bạc.

Y cười, rồi tiếp:

- Năm ngàn lượng bạc, kẻ cũng quá lắm chứ! Ta tin Diệp Khai cũng không chê!

Diệp Khai mỉm cười!

Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng với gương mặt trắng xanh. Giữa sức nóng đó hẳn không đượm một giọt mồ hôi nhỏ.

Lộ Tiểu Giai ung dung tiếp:

- Chủ ý đó chính ta cũng nhìn nhận là hay hay, rất tiếc chúng đã tính sai một nước cờ!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sai ở điểm nào?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Chúng đánh giá ta quá thấp!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Ạ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Ta giết người xong, sau đó vẫn còn giết người được. Ta thích tiền, vì năm ngàn lượng bạc, ta có thể tùy thời, tùy chỗ mà tắm rửa. Lúc nào, nơi nào, cũng được!

Y cười, rồi tiếp:

- Nhưng, ta không thích bị lợi dụng. Muốn ta làm một việc, cứ để ta làm. Ta không chấp thuận vờ muốn ta làm một việc, rồi nương theo việc đó lợi dụng việc đó, thực hiện một âm mưu. Ta không muốn ai xem ta là một công cụ!

Phó Hồng Tuyết thở một hơi dài.

Màn giá băng bao bên ngoài ánh mắt của hắn như dung hóa phần nào.

Ít nhất hẳn cũng nhận rằng con người ướm đắm nước, đứng trước mặt hẳn, vẫn là con người!

Một con người chưa mất nhân tánh!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Bình sanh, nếu muốn giết người là ta động thủ, đừng ai mong lợi dụng ta làm cái bình phong, ta thích hành động trực tiếp, chứ không chấp nhận làm một công cụ trung gian.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Tập quán đó được lắm!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thực ra, là có khá nhiều tập quán!

Phó Hồng Tuyết kêu khê:

- Ạ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Tập quán của ta, đa số đều được lắm, ví như ta không bao giờ nuốt mất những lời nói ra.

Phó Hồng Tuyết lại kêu khê:

- Ạ!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Hiện tại, ta đã tiếp nhận tiền của người, thì ta phải làm việc cho người. Ta đã đáp ứng người ta là giết người, thì ta phải giết người!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta có nghe nói việc đó.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, ta muốn giết người.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Còn ta, ta lại không muốn giết người!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại vì ta không thích giết mẫu người như người!

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Mẫu người của ta ra sao?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Khôi hài!

Lộ Tiểu Giai kinh ngạc, kêu lên:

- Ta khôi hài?

Câu đó, kể như một câu mắng. Từ lâu, chưa có ai dám cho rằng y khôi hài!

Bởi, khôi hài là không trang nghiêm, không chánh nhân quân tử.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta cảm thấy đóng khố mà tắm, chẳng khác nào chẳng cởi quần mà đại tiện. Người hãy tưởng tượng cái dáng người lúc phóng uế, khôi hài làm sao!

Một nam nhân vận chiếc khố ướt, còn có vẻ khôi hài hơn nữa!

Và Lộ Tiểu Giai hiện vận chiếc khố ướt, nước còn rỏ ròng ròng.

Con người trong trạng huống đó, đâu phải ở trong tư thế sát nhân?

Lộ Tiểu Giai phì cười, thốt:

- Thú vị! Thú vị! Ta không ngờ con người như người mà cũng biết nói năng thú vị! Ta rất thích mẫu người đó!

Đoạn, y trầm gương mặt, tiếp:

- Rất tiếc, ta lại muốn giết người!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Giết ngay bây giờ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Ngay bây giờ!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Để luôn chiếc khố đó vậy sao?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Giả như không có chiếc khố ướt này, ta cũng vẫn muốn giết người như thường!

Phó Hồng Tuyết mỉm cười:

- Thế là tốt!

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Tại sao tốt?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có cái cơ hội này nếu bỏ qua thật là đáng tiếc!

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Cơ hội gì?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Cơ hội giết ta!

Lộ Tiểu Giai trầm giọng:

- Đến bây giờ ta mới có cơ hội đó! Còn những lúc khác ta không thể giết người.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Người cũng biết là hiện tại ta tuyệt đối không thể giết người! Như vậy chẳng phải là một cơ hội tốt sao?

Lộ Tiểu Giai thoáng giật mình:

- Người có ý tứ gì?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta chỉ nhắc lại với người là lời gì ta đã nói ra, ta không thể nào nuốt vào.

Lộ Tiểu Giai nhìn hẳn.

Thần sắc của y kỳ quái hết sức.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên.

Rồi Lộ Tiểu Giai điểm một nụ cười.

Trên giá áo bên cạnh, có một bộ y phục xếp kỹ, y phục dần trên một mảnh da thú xếp lại, giữa mảnh da xếp có hai tấm ngân phiếu, một tấm trị giá một vạn lượng, tấm kia trị giá năm ngàn lượng.

Lộ Tiểu Giai dùng mũi kiếm, vít mảnh da, mảnh da văng xuống, y đưa tay đón bắt.

Cầm hai tấm ngân phiếu, y thốt:

- Người ta chưa giết, tấm thì ta đã làm. Ta có quyền giữ năm ngàn lượng. Còn một vạn, ta trả lại, cho người!

Người, đó là Đinh lão tử, là xác chết của Đinh lão tử.

Thốt xong, y quăng tấm ngân phiếu xuống xác chết, đoạn tiếp:

- Xin lỗi nhé! Mỗi cá nhân đều không tránh khỏi ngẫu nhiên mà thất tín một vài lần! Hẳn các người không thể trách ta!

Không ai oán trách y cả.

Mà người chết lại càng không oán trách, bởi người chết không còn mở miệng nữa.

Lộ Tiểu Giai lại lấy mũi kiếm, vít luôn y phục, giắt lên vai, ung dung bước đi.

Y không hề nhìn Phó Hồng Tuyết, cũng không hề nhìn Mã Phương Linh.

Nhưng, bao nhiêu người hiện diện lại mở to mắt nhìn y.

Đến trước mặt Diệp Khai, y dừng lại.

Diệp Khai còn giữ nụ cười.

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng từ đầu xuống chân, bỗng cười khan, hỏi:

- Các hạ biết tại hạ giữ năm ngàn lượng bạc lại, để làm gì chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không biết!

Lộ Tiểu Giai trao qua tay chàng tấm ngân phiếu, thốt:

- Để cho các hạ!

Diệp Khai chớp mắt:

- Cho tại hạ? Tại sao cho?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại vì tại hạ có việc yêu cầu các hạ!

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Yêu cầu các hạ hãy tắm. Ít nhất cũng phải tắm một lần, chứ nếu không, đến tại hạ cũng phải chết vì mùi thúi từ người các hạ bốc ra!

Không đợi nghe Diệp Khai nói gì, y bỏ đi luôn.

Nhìn tấm ngân phiếu nơi tay, Diệp Khai chẳng hiểu là mình tức giận hay buồn

cười.

Đình Vân Lâm không nhin được cười, thốt:

- Vô luận làm sao, vừa tắm sạch sẽ, vừa có năm ngàn lượng bạc tiêu xài, kể người hưởng phúc ba mươi đời tổ để lại đó.

Diệp Khai cố ý nghênh mặt cự nự:

- Cô nương bội phục hãn ghê!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Người ta bội phục không phải là hãn!

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương bội phục lấy mình? Chính mình?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Không phải ta. Mà là người đó!

Diệp Khai cau mày:

- Tại hạ?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Bởi vì trên đời này, vẫn có nam nhân dám phí năm ngàn lượng bạc để yêu cầu người tắm!

Diệp Khai muốn cười lắm, song nhịn cười.

Bởi lúc đó, có tiếng khóc vang lên!

Tiếng khóc của Mã Phương Linh. Nàng muốn khóc, khóc thật to, từ lâu rồi, song nàng cố dằn lòng. Đến bây giờ, không còn chịu đựng nổi được nữa, nàng rống lên khóc ồ ồ.

Bi thương! Phẫn nộ! Hận! Nhục!

Những cái đó dày vò nàng cực độ!

Cục diện kết thúc rồi, chính nàng lại là người bị tổn hại, chính nàng lại là người bị vả nhục!

Lúc nàng bắt đầu khóc thì Phó Hồng Tuyết đi ngang qua nàng. Hãn không nhìn nàng, hãn xem nàng không hơn gì một xác chết, xác của Kim Bối Đà Long, của Đình lão tứ, của Hồ thủ quý.

Bọn mã sư bốn năm mươi người, từ Vạn Mã Đường đến, đứng tụ nhau một chỗ dưới mái hiên nhà, thấy rõ con gái của chủ nhân bị khinh, bị vũ nhục, song ai ai cũng bất động, chẳng ai dám nhìn nàng nói gì can thiệp bên vực nàng.

Tại sao? Chẳng lẽ họ phản chủ, khinh miệt luôn nàng?

Mã Phương Linh khóc một lúc, rồi vọt mình đến bọn đó, đưa tay chỉ Phó Hồng Tuyết, thốt:

- Các người biết hãn là ai không hả! Hãn là cừ địch của Đường chủ các người đó! Hãn là kẻ sát hại huynh đệ của các người trong mấy hôm nay đó! Hãn nguyện sẽ hủy diệt Vạn Mã Đường, sao các người bất động nhìn hãn?

Không ai đáp. Không ai nhìn nàng.

Bao nhiêu người nhìn một người, người này tác trung niên, mặt đượm vẻ phong trần, bọn mã sư gọi là Tiêu lão đại. Chúng xem y như một lãnh tụ, một đại diện.

Có thể bảo, suốt đời y, y sống trên lưng ngựa, tại Vạn Mã Đường. Y là người có nhiều năm nhất trong nghề, cái nghề làm nô lệ!

Y cũng muốn thoát ly cảnh tội đồ, song không nơi nào đáng chứa y, thành ra y bán trọn sức lao động cho Vạn Mã Đường, mà lại bán non! Bởi chỉ có nơi này còn giúp y sống sót, và y cam tâm tình nguyện với phủ phàng!

Chính y là người đầu tiên tập cho Mã Phương Linh lên lưng ngựa.

Trong ánh mắt của y, niềm bi phẫn hiện lộ rõ ràng. Y cố gắng lảng động niềm bi phẫn đó xuống tận đáy lòng.

Sau cùng, y thở dài, thốt:

- Tiểu thơ bảo chúng tôi phải làm sao? Bọn tôi không còn làm sao được nữa!

Mã Phương Linh đáp:

- Tại sao?

Tiêu lão đại đáp:

- Tại vì chúng tôi không còn là người ở trong Vạn Mã Đường nữa.

Mã Phương Linh trừng mắt:

- Ai nói thế?

Tiêu lão đại thở dài:

- Tam lão bản nói thế!

Mã Phương Linh sững sờ.

Tiêu lão đại tiếp:

- Tam lão bán cho chúng tôi mỗi người một con ngựa, và ba trăm lượng bạc, bảo chúng tôi đi nơi khác làm ăn.

Y nắm chặt hai tay, y cắn chặt hai hàm răng.

Rồi y gằn từng tiếng:

- Bọn chúng tôi đã bán thân cho Vạn Mã Đường, song Tam lão bảo chúng tôi đi, chúng tôi phải đi.

Mã Phương Linh lùi lại, từng bước, từng bước...

Nàng chẳng nói gì được nữa.

Diệp Khai nghĩ đến đây, bỗng kêu lên:

- Không xong!

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Cái gì không xong?

Diệp Khai lắc đầu, nhìn ra xa xa. Nơi đó khói bốc lên mù trời!

Nơi đó là Vạn Mã Đường.

Vạn Mã Đường phát hỏa.

Hỏa phát sanh tại nhiều nơi trong toàn khu, hỏa thế cực mạnh.

Không có cách gì dập tắt một biển lửa nổi khi lửa cháy giữa mùa nóng bức, mọi vật đều là mồi dẫn hỏa.

Không có bóng người, chỉ có ngựa.

Ngựa trăm, ngựa ngàn, chạy loạn, hí vang trời.

Có mùi thịt khét, bốc nực nồng, bốc khắp nơi.

Vạn Mã Đường hủy diệt! Triệt để hủy diệt, do chính người sáng tạo!

Diệp Khai còn nhớ câu nói của Mã Không Quân:

- Địa phương này, là của lão phu! Không một ai đoạt nó được trên tay lão phu!

Lão đã thực hiện lời nói đó!

Đình Vân Lâm thở dài, thốt: - Không giữ được, thì phá hủy! Con người đó có đạo lý lắm! Bỗng, nàng kêu lên:

- Một đứa bé!

Nó đứng bên ngoài vòng lửa, xa xa, nhìn ngọn lửa tàn phá. Nó đứng sững như gỗ.

Diệp Khai kêu lên: - Tiểu Hồ Tử!

Nó là đứa con nhỏ của Mã Không Quần!

Diệp Khai hỏi gấp: - Sao người còn ở đây?

Tiểu Hồ Tử nhẹ giọng đáp: - Tôi ở đây chờ ông!

Diệp Khai kinh ngạc: - Chờ ta? Tại sao ở đây chờ ta?

Tiểu Hồ Tử tiếp: - Gia gia tôi bảo tôi ở đây chờ. Lão nhân gia biết thế nào ông cũng đến! Diệp Khai hỏi luôn:

- Còn gia gia người?

Tiểu Hồ Tử đáp: - Đi rồi! ... Đi lâu rồi! ... Đến bây giờ, nó mới lộ vẻ bi ai. Chừng như nó muốn khóc. Nhưng nó không khóc.

Diệp Khai nắm tay nó, hỏi: - Phụ thân người đi một mình?

Nó lắc đầu!

Diệp Khai lại hỏi: - Có người đi theo gia gia người?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Dì Ba!

Diệp Khai kêu lên thất thanh: - Trầm Tam Nương?

Tiểu Hồ Tử gật đầu. Chừng như nó hận. Nó tiếp: - Gia gia dẫn dì ba đi theo, không cho tôi đi theo! Ông ấy... ông ấy... Nó khóc liền.

Tiếng khóc của nó ẩn chứa đủ bi thương, cay chua, phẫn nộ, kinh khiếp.

Dù sao, nó cũng là một đứa bé!

Diệp Khai ngậm ngùi, Đinh Vân Lâm rớm lệ.

Tiểu Hồ Tử đột nhiên nhảy vào lòng Diệp Khai, thốt qua nước mắt:

- Gia gia tôi bảo tôi ở đây chờ ông, ông có đáp ứng với gia gia tôi, nhất định là ông chiếu cố đến tôi. Ông còn chiếu cố luôn thơ thơ tôi nữa! Phải không ông? Hử? Phải không ông?

Làm sao Diệp Khai đáp là không phải?

Đinh Vân Lâm kéo nó về nàng, dịu giọng thốt:

- Ta bảo chứng là y sẽ chiếu cố đến người!

Tiểu Hồ Tử ngược mặt lên, hỏi tiếp:

- Còn thơ thơ tôi? Các vị cũng chiếu cố luôn chứ?

Đinh Vân Lâm không thể đáp câu đó, chỉ nhếch nụ cười khổ!

Nghe Tiểu Hồ Tử nhắc đi nhắc lại thơ thơ nó, Diệp Khai mới nhớ đến Mã Phương Linh. Rồi chàng nhớ luôn đến Phó Hồng Tuyết.

Những người tại tiểu trấn đều có đến đây, chữa lửa. Không có Mã Phương Linh, không có luôn Phó Hồng Tuyết!

Lạ lùng!

Nhà cháy, Mã Phương Linh đứng đưng được sao?

Vạn Mã Đường cháy, Phó Hồng Tuyết không cần biết tin tức gì về Mã Không Quần sao?

Thái dương đã chói mình sau dãy núi trời tây, lửa vẫn còn cháy, nhưng thế lửa yếu dần.

Yến, không vì người diệt lửa, mà yếu vì hết vật liệu gây môi.

Quan Đông Vạn Mã Đường khoác lột điêu tàn, đi vào truyện xưa tích cũ, như Thần Dao Đường thưở nọ...

Bao nhiêu cuộc cờ nhân thế, muôn đời vẫn thế, bày rồi xóa, xóa rồi bày, xóa hay bày vẫn không làm nản lòng người. Cho nên, mỗi thế hệ, mỗi lập lại trò thiên cổ bể dâu!

Vạn Mã Đường trở thành vắng bóng, nhường chỗ cho một thành tích vàng son mới mẻ, của ngày mai, ngày kia của tương lai, của một lớp người sẵn sàng lao mình vào tái diễn không ngừng.

Tại thị trấn, không còn một bóng người, không còn một ánh đèn.

Người vắng bóng thì còn ai lên đèn.

Phó Hồng Tuyết một mình thất thế qua các con đường, lòng nặng trĩu hận cừu phần uất.

Vạn Mã Đường phát hỏa, hăn phải còn lâu lắm mới thỏa mãn hận cừu!

Một thứ lâu vô hạn định!

Bởi, hăn còn biết đến lúc nào, ở phương trời nào, hăn sẽ gặp lại Mã Không Quần?

Bởi Mã Không Quần đã hủy diệt căn cứ là lão ta chấp nhận cảnh tha phương viễn xứ.

Mênh mang trong cõi bụi hồng, tìm một bóng người đâu phải dễ.

Hăn đi...

Nơi một góc đường, có người tay oải quàng vai đứng đó như chờ.

Bóng người là Thúy Bình. Tay oải là mở hành trang. Nàng có vẻ chuẩn bị ly khai tiểu trấn Biên Thành.

Phó Hồng Tuyết đi tới.

Gặp ai có thể Phó Hồng Tuyết bỏ qua, hoặc gây gổ.

Nhưng gặp nàng, Phó Hồng Tuyết giật mình.

Kỷ niệm của đêm nào sống động mạnh trong tâm tư! Nàng lưu lại cho hẳn một ấn tượng đậm, bởi chính nàng là người đầu tiên mang đến cho hẳn các lạc thú ái ân...

Tuy nhiên, hẳn lại muốn lánh xa nàng dù hẳn càng cố quên nàng lại càng nhớ nàng.

Hẳn lánh xa vì hẳn phát giác ra, nàng là một công cụ của Tiêu Biệt Ly, nàng là cây tiền của đế Tiêu Biệt Ly hái quả hàng ngày.

Gặp nàng, hẳn mất bình tĩnh.

Thúy Bình người lại vẫn điềm nhiên.

Nàng hỏi:

- Công tử muốn đi?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Thúy Bình hỏi tiếp:

- Tìm Mã Không Quần?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Thúy Bình lại hỏi:

- Chẳng lẽ công tử bỏ tôi ở đây một mình?

Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở con tim!

Hẳn cúi đầu.

Khi người ta cúi đầu là người ta không phản kháng.

Trần Tam Nương đã đi theo Mã Không Quần, thì tại sao Thúy Bình lại không thể đi theo Phó Hồng Tuyết!

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tiêu Biệt Ly Ly Biệt

Thị trấn không đèn trừ một ngôi nhà.

Ngôi nhà là kỹ viện, chủ nhân là Tiêu Biệt Ly. Thị trấn vắng người song ngọn đèn lồng vẫn cháy như mọi đêm nơi vọng cửa hẹp.

Và vọng cửa không cài then như mọi đêm.

Trên gác nhỏ cũng có đèn.

Có đèn là có người. Có Tiêu Biệt Ly.

Lão ta đang làm gì trên đó?

Không ai lấy làm lạ là tại sao lão không tham gia vào cuộc diệt hỏa. Bởi lão có đã mất một chân. Dù lão có đến nơi cũng chỉ là để dự khán chứ không làm gì hơn.

Bên dưới, cạnh chân thang gác, trên mặt bàn, mấy quân bài còn y như cũ.

Đèn trên mặt bàn đã được đốt lên, soi rõ một người ngồi trên ghế.

Chính người này đã đốt đèn lên. Và chính người này nhích động mấy quân bài.

Nghe tiếng các quân bài chạm nhau, Tiêu Biệt Ly đã biết là do ai gây ra rồi.

Tiêu Biệt Ly từ từ đi xuống trong khi Diệp Khai nhìn chăm chú vào các quân bài, miệng điểm một nụ cười bí mật.

Lão ngồi xuống nơi chiếc ghế đối diện.

Rồi lão hỏi:

- Các hạ thấy gì?

Diệp Khai thở dài, lắc đầu:

- Chẳng thấy gì cả.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì tại hạ đã sai lầm ngay từ đầu.

Tiêu Biệt Ly cũng thở dài, gật đầu:

- Mỗi cá nhân đều khó tránh khỏi sai lầm.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ không hề tưởng là Mã Không Quần có thể ra đi. Không bao giờ tại hạ đặt thành một giả thuyết như vậy.

Tiêu Biệt Ly buông nhạt:

- Tại hạ cho rằng lão ta không đi được cho dù lão muốn đi.

Diệp Khai tiếp:

- Chẳng qua là lão thông minh hơn chúng ta. Lão biết không ai có thể bỏ qua cơ hội dự khán cuộc chiến giữa Lộ Tiểu Giai và Phó Hồng Tuyết.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Nếu lão định trốn đi thì không còn cơ hội nào tiện hơn.

Diệp Khai tiếp:

- Có thể vì muốn có cơ hội đo mà lão cho mời Lộ Tiểu Giai đến.

Tiêu Biệt Ly mơ màng:

- A...

Diệp Khai tiếp:

- Lão cố ý an bày một nguy kế, cố ý làm cho người ta phát hiện nguy kế đó. Bất quá lão muốn cho người ta tin rằng đích xác lão muốn ám toán Phó Hồng Tuyết, lão muốn giết hẳn cho kỳ được.

Rồi chàng thở dài, cười khổ tiếp:

- Giả như không có ai hoài nghi về mục đích đó của lão ta thì đương nhiên là không có ai tưởng lão sẽ thừa cơ hội này mà chuồn đi êm thấm.

Tiêu Biệt Ly cười nhạt:

- Các hạ suy luận nhiều quá.

Diệp Khai gật đầu:

- Cái đó quả có thật. Tại hạ quen tính mất rồi, muốn bỏ từ lâu song không bỏ nổi.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Nếu lỗi suy luận của các hạ giản đơn hơn một chút thì các hạ có thể nghĩ được là lão thừa cơ hội này mà đào tẩu.

Diệp Khai gật đầu:

- Có thể như vậy lắm.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ cũng có cái tật nặng là suy tưởng nhiều.

Diệp Khai chớp mắt:

- Cho nên các hạ cũng không nghĩ là lão đào tẩu?

Tiêu Biệt Ly gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ thế, các hạ mới có thể đi tìm Lộ Tiểu Giai cho lão.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Các hạ hiểu việc đó từ lúc nào?

Lão không hề nao núng trước phát giác của Diệp Khai.

Diệp Khai không đáp, hỏi lại:

- Các hạ không phủ nhận?

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Phủ nhận làm gì khi đối tượng là các hạ.

Diệp Khai cũng cười. Chàng trầm ngâm một chút, đoạn thốt:

- Tại hạ còn biết thêm một điều này.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Điều chi nữa?

Diệp Khai ung dung tiếp:

- Các hạ không phải là Tiêu Biệt Ly. Nói một cách khác, không ai tên Tiêu Biệt Ly cả.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A.

Diệp Khai buông luôn:

- Các hạ là Tây Môn Xuân.

Tiêu Biệt Ly vẫn điềm nhiên:

- Các hạ nghĩ ra từ lúc nào?

Diệp Khai đáp:

- Từ lúc người giả mạo Đỗ bà bà chết tại cửa hiệu của Lý Mã Hồ.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Tại đây, khi tại hạ gọi lên ba tiếng Tây Môn Xuân thì y quay đầu lại nhưng không nhìn tại hạ mà lại nhìn các hạ.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A...

Diệp Khai tiếp:

- Y quay đầu vì kinh ngạc, không hiểu tại sao tại hạ lại gọi đúng tên của các hạ ra. Lúc đó tại hạ cứ tưởng hấn giết mình vì lộ tung tích. Sau này tại hạ mới biết sự thật nhờ cái tật suy đoán nhiều. Ngẫm ra thì cái tật đó lắm lúc cũng giúp tại hạ được việc.

Rồi chàng thở dài, tiếp luôn:

- Cho đến bây giờ, tại hạ chưa biết Đỗ bà bà ở tại đâu.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vĩnh viễn các hạ không thể biết được.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly từ từ tiếp:

- Tại vì không ai có thể biết được Tây Môn Xuân và Đỗ bà bà vốn chỉ là một người.

Diệp Khai kinh hãi:

- Một người?

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Cái sửa dung mạo là nghề của Tây Môn Xuân. Và về cái nghề đó thì Tây Môn Xuân số một.

Diệp Khai thừ người, im lặng.

Sau cùng, chàng thốt:

- Tại hạ không thấy nổi là các hạ lại cải trang thành một lão thái bà.

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Nếu để các hạ thấy được thì Tây Môn Xuân đâu còn là Tây Môn Xuân nữa.

Diệp Khai lại thở dài:

- Chả trách Tây Môn Xuân xứng đáng là một đệ tử chân truyền của Thiên Diện Nhân.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Không phải đệ tử.

Diệp Khai trố mắt:

- Thế là gì?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Nhi tử.

Diệp Khai kêu lên:

- Lệnh tôn là Thiên Diện Nhân?

Tiêu Biệt Ly nhếch mép cười thảm:

- Cho đến bây giờ tại hạ cũng chưa biết là mạng vận của chính mình là bất hạnh hay hữu hạnh.

Diệp Khai không đáp.

Chẳng ai đáp được câu hỏi đó.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Vô luận là ai cũng phải thừa nhận tiên phụ là một bậc kỳ tài trong võ lâm. Thậm chí đến ngày nay vẫn chưa có người sánh được.

Tự nhiên là Diệp Khai không thể phủ nhận.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Trong đời lão nhân gia, có lúc lão nhân gia là nam, có lúc là nữ, khi thì tà, khi thì chánh. Một số người tôn xưng lão nhân gia là Thiên Diện Nhân Thần, một số khác

lại mắng là Thiên Diện Nhân Ma. Không một ai biết được con người chân chính của tiên phụ.

Diệp Khai hỏi:

- Còn các hạ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Tại hạ cũng không hiểu luôn. Tại hạ chỉ biết tiên phụ truyền hết sở học cho tại hạ kèm theo một gánh nặng.

Diệp Khai hỏi:

- Gánh nặng như thế nào?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Cừu hận.

Phải cố gắng lắm, lão mới buông ra hai tiếng gọn đó.

Rồi lão tiếp:

- Cho đến ngày nay, trên giang hồ người ta chưa xác định được tiên phụ còn sống hay đã quy tiên. Có người cho rằng tiên phụ quy ẩn nơi Đông Hải, có người tin chắc là tiên phụ đã chứng quả Huỳnh Đình.

Diệp Khai chớp mắt:

- Thực sự thì...

Tiêu Biệt Ly ám đạm:

- Đã chết rồi.

Diệp Khai hỏi gấp:

- Chết? Chết cách nào?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Bằng một nhát đao.

Diệp Khai hỏi:

- Đao của ai?

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng:

- Các hạ nên hiểu là trên đời này có mấy kẻ xử dụng đao mà giết nổi tiên phụ. Không cần tại hạ phải nói ra thì các hạ cũng biết ai rồi.

Diệp Khai trầm lặng. Chàng đã biết là ai rồi.

Tiêu Biệt Ly lạnh lùng tiếp:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì Bạch đại hiệp là một bậc kỳ tài trong võ lâm. Cũng theo truyền thuyết đó thì đao pháp của Bạch đại hiệp được xem như vô tiền khoáng hậu.

Âm thanh phát xuất một niềm cừu hận vô biên. Lão lại cười, thứ nụ cười có một chủ trương vãng chắc. Lão tiếp:

- Đao pháp tuyệt vời còn con người... lão ấy...

Diệp Khai chặn lại:

- Các hạ không có quyền phê phán bởi các hạ đang mang niềm cừ hận.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Các hạ lầm. Tại hạ không hận người. Tại hạ đâu biết người thì lý do gì lại hận người?

Diệp Khai thốt:

- Nhưng các hạ muốn giết người.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Phải. Tại hạ muốn giết người. Thậm chí không tiếc bất cứ một giá nào. Các hạ có biết tại sao không?

Diệp Khai lắc đầu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cừu hận và yêu thương không đồng dạng. Muốn yêu thì phải cần thấy mặt, phải cần biết người. Còn cừu hận thì chỉ bằng vào một lời ủy thác, trời trần là đủ. Phó Hồng Tuyết đâu có biết Mã Không Quần là ai.

Diệp Khai thở dài:

- Cho nên hôm đó tiên sinh có mặt tại Mai Hoa am và sau khi đi thì tiên sinh bỏ lại đôi chân.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Cho đến nay, tại hạ vẫn chưa quên sự tình ngày đó. Tưởng chừng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng Bạch đại hiệp chừa lại mạng sống cho tiên sinh?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Lão không có thì giờ thanh toán nốt. Thực ra, với thương thế đó, tại hạ khó sống vì máu chảy quá nhiều. Chũng may là tuyết lạnh làm cho máu ngưng đọng, nhờ vậy tại hạ mới còn sống cho đến nay.

Rồi lão tiếp:

- Thành thật mà nói thì đao pháp của họ Bạch tuyệt vời, phải trông thấy tận mắt mới biết được đao pháp cao siêu ra sao. Đừng ai mong thoát chết dưới ánh đao họ Bạch.

Diệp Khai hỏi:

- Còn các người kia, các hạ biết chứ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Chỉ một mình Mã Không Quần biết mà thôi. Tại hạ chỉ biết mỗi cá nhân có một niềm hận thâm sâu đối với Bạch đại hiệp.

Diệp Khai cau mày:

- Làm gì có cừu nhân đông thế.

Tiêu Biệt Ly cười lạnh:

- Tại hạ không có quyền phê bình người song vẫn có quyền phê bình đao. Thứ đao đã hóa kiếp vô số cao thủ võ lâm. Thanh đao họ Bạch có thể nói là một thanh ma đao.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ sợ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Tại hạ là con người bằng xương bằng thịt mà. Một con người hữu tình hữu hoại mà.

Diệp Khai gật gù:

- Cho nên các hạ sợ Phó Hồng Tuyết, y như sợ Bạch đại hiệp ngày xưa, bởi các hạ nhận ra thanh ma đao.

Tiêu Biệt Ly cười lạnh:

- Rất tiếc, nó không phải là cái may cho hẳn.

Diệp Khai chớp mắt:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Bởi vì nó là một thanh ma đao. Ai mang nó thì cuối cùng cũng phải bất hạnh.

Aâm thanh của lão có vẻ thần bí.

Gần như một lời nguyện rửa.

Diệp Khai rợn mình, cười gượng:

- Tuy nhiên hẳn vẫn chưa chết.

Tiêu Biệt Ly trầm giọng:

- Nhưng rồi hãn sẽ chết. Thanh đao đó sẽ từ từ đào cho hãn một lỗ huyết. Hãn đau khổ chờ ngày xuống lỗ huyết. Bởi đời hãn chỉ dẹt bằng cừu hận, hãn không có mỗi lạc thú nào.

Diệp Khai đứng lên, bước tới mở cửa sổ. Chùng như chàng cảm thấy không gian trong nhà nặng nề quá, chàng thở rất khó khăn.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ có biết là tại hạ hằng hoài nghi các hạ chăng?

Diệp Khai không đáp, không quay đầu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ xúi giục các hạ đi giết Mã Không Quần là có ý đồ thám các hạ.

Diệp Khai buông lỏng lơ:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cái chủ ý đó không phải do chính tại hạ đề xuất mà là do ba người trong đêm ấy. Có ba người chứ không phải hai.

Diệp Khai thốt:

- Người lánh mặt là Mã Không Quần.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Chính lão ta.

Diệp Khai hỏi:

- Đinh Cầu Cảnh là một trong số ba mươi thích khách tại Mai Hoa Am?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Y đâu xứng đáng đứng trong hàng ngũ đó. Bất quá y là một tên gù lưng tham tiền tài.

Diệp Khai gật đầu:

- Cho nên các vị mua đứt y.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Nhưng bọn tại hạ không qua được các hạ. Lúc đó tại hạ không tưởng là các hạ đem sự tình tố cáo với Vạn Mã Đường chủ. Tại hạ đưa ra cái giá khá hấp dẫn.

Diệp Khai lạnh lùng:

- Giá đó thừa mua nhiều người chứ không phải một. Đáng tiếc những kẻ bán mình đã chết hết.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Những kẻ chết không đáng thương mà cũng không đáng tiếc.

Diệp Khai hỏi:

- Chỉ đáng tiếc là Phó Hồng Tuyết chưa chết?

Tiêu Biệt Ly lạnh lùng:

- Cũng không nên tiếc, bởi tại hạ biết là sớm muộn gì cũng có một ngày hắn chết vì thanh ma đao của hắn.

Diệp Khai lại hỏi:

- Còn Mã Không Quân?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Lão vốn là một con hổ song hiện tại đã biến thành hồ ly. Mà hồ ly trốn tránh thì chỉ có trời mới tìm ra. Do đó không dễ dàng gì bị giết.

Diệp Khai mỉm cười:

- Hồ ly là loài khó bị giết thì sao trên đời lại có thứ áo da chồn?

Tiêu Biệt Ly tắt lý.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Giết Người Không Chết

Diệp Khai thốt:

- Các hạ đừng quên trên đời có loại chó săn, cực kỳ thính mũi. Loại đó là khắc tinh của hồ ly.

Tiêu Biệt Ly chột cười lạnh:

- Phó Hồng Tuyết dù có chiếc mũi thính như mũi chó săn, hăn cũng chỉ dùng để ngửi sơn phấn, chứ không đánh hơi gì khác!

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại vì có Thúc Bình!

Diệp Khai cau mày:

- Chẳng lẽ hăn mang Thúc Bình theo hăn?

Tiêu Biệt Ly gật đầu.

Diệp Khai lại cau mày:

- Chẳng lẽ có Thúc Bình bên cạnh, rồi hăn không tìm ra Mã Không Quần?

Tiêu Biệt Ly cười mỉa:

- Các hạ đừng quên, cái thích của nữ nhân, là châu ngọc, chứ không phải là một chiếc áo da chồn!

Đến lượt Diệp Khai tắt lý.

Tiêu Biệt Ly bật cười tiếp:

- Thực ra, hiện tại Phó Hồng Tuyết có tìm được Mã Không Quân hay không, việc đó chẳng quan hệ gì đến tại hạ, mà cũng chẳng quan hệ gì đến các hạ! Hay có quan hệ gì đến một trong hai chúng ta?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, chàng nhấn từng tiếng:

- Có điểm quan hệ này!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Như thế nào?

Diệp Khai vụt quay mình, ngưng ánh mắt nhìn Tiêu Biệt Ly, từ từ hỏi:

- Tại sao các hạ không hỏi tại hạ là ai?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Tại hạ có hỏi. Mà cũng có nhiều người đã hỏi rồi!

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng bây giờ, sao các hạ không lặp lại câu hỏi!

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vì tại hạ biết các hạ mang họ Diệp, tên Khai.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng Diệp Khai là con người như thế nào?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Theo tại hạ thấy thì, Diệp Khai là con người thích chen vào việc thiên hạ!

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Lần này, các hạ lầm!

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Ạ?

Diệp Khai tiếp:

- Lần này, không phải là việc thiên hạ!

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng:

- Không phải?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải!

Một lúc lâu, Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ là ai?

Diệp Khai cười:

- Thấy chưa! Thế nào rồi các hạ cũng hỏi mà! Tại hạ biết lắm!

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Các hạ biết nhiều quá.

Diệp Khai gật đầu:

- Trái lại, các hạ biết ít quá!

Tiêu Biệt Ly cười lạnh.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ không thừa nhận?

Tiêu Biệt Ly lại cười lạnh.

Diệp Khai vòng quanh bàn, đến cạnh lão, nghiêng mình, thì thầm mấy câu bên tai lão.

Chàng nói, lão nghe, không một ai nghe lọt, dù có kẻ nào khác ở trong nhà, ở gần bên, cách vài thước.

Tiêu Biệt Ly nghe rồi, thần sắc biến đổi.

Thần sắc của một người bị chấn động mạnh, tâm tư rả rời, cơ thể rả rời.

Chốc chốc, lão thở dài.

Một lúc lâu, lão thốt:

- Đích xác, tại hạ biết quá ít! Tại hạ lắm!

Diệp Khai cũng thở dài:

- Tại hạ đã nói, mỗi cá nhân đều có lầm lạc! Không ai tránh được điều đó!

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Hiện tại, tại hạ hiểu ý tứ của các hạ. Tuy có muện màng, song nghĩ ra cũng còn hơn là vĩnh viễn không biết gì hết!

Lão cúi đầu, nhìn các quân bài trên mặt bàn, nhếch nụ cười khổ, rồi tiếp:

- Tại hạ vốn tưởng, những vật đó cáo tố với tại hạ nhiều việc, ngờ đâu chúng chẳng nói lên cái chi hết!

Lão đưa tay, sờ rầm, vuốt ve các quân bài.

Bàn tay của lão gầy khô, một bàn tay xương xẩu!

Diệp Khai thốt:

- Vô luận thế nào, chúng cũng bầu bạn với các hạ qua nhiều năm.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Quả thật chúng có giải trừ cho tại hạ phần nào tịch tịch. Nếu không có chúng, thì tại hạ khó mà trải qua những ngày dài... Cho nên chúng có lừa tại hạ, tại hạ cũng không oán trách chúng!

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ hiểu!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ hiểu?

Diệp Khai mỉm cười:

- Dù có bị ai đó lừa dối, kể ra cũng chịu hơn là cam với cái tịch tịch vô cùng!

Tiêu Biệt Ly cười thâm:

- Các hạ quả là người hiểu đời! Cho nên, được bầu bạn với các hạ, được các hạ ở bên cạnh mình mãi mãi, kể ra cũng rất khoan khoái cho một kiếp người.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Đa tạ!

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ có muốn lưu các hạ lại đây bầu bạn với tại hạ. Nhưng đáng tiếc là tại hạ biết các hạ sẽ cự tuyệt!

Lão cười khổ, thở dài, bất chợt vươn tay ra, chụp cổ tay Diệp Khai.

Động tác cực đẹp.

Thoạt đầu, lão đưa tay ra, lơ lơ lửng lửng, ung dung. Bỗng lão chụp tay, bàn tay tới đích liền.

Nhưng, cái đích đã đổi thay ngay. Cái đích không còn là cổ tay của Diệp Khai, mà là chiếc hộp gỗ dùng đựng các quân bài.

Diệp Khai kịp thời đẩy chiếc hộp gỗ cho lão chụp, còn chàng thì phóng nhanh ra xa, ngoài ba thước.

Tiếng rắc vang lên, chiếc hộp gỗ vỡ vụn trong tay Tiêu Biệt Ly.

Lâu lắm, Tiêu Biệt Ly ngẩng mặt lên, nhìn chàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ có đôi tay tinh xảo quá!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Ấy cũng chỉ vì chúng linh xảo mà tại hạ quyết giữ chúng lại ở cổ tay!

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Chắc cái mũi của các hạ cũng thính như mũi của chó săn?

Diệp Khai đáp:

- Mũi của tại hạ thì bất khả xâm phạm đấy. Bởi đôi tay của các hạ không mó đến nổi đâu!

Bàn tay ve vuốt các quân bài suốt mấy mươi năm, bàn tay đó đã luyện được một khí công cực mạnh, đâm vào đá, đá cũng vỡ tan, nói gì một chiếc mũi!

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không muốn lưu lại với tại hạ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Cổ quân bài làm bạn với các hạ mười mấy năm nay, các hạ còn bóp nát chiếc hộp, ai trông thấy mà chẳng rợn mình?

Tiêu Biệt Ly thở dài, lẩm nhẩm:

- Xem ra, các hạ quả là con người vô tình!

Bỗng, lão tung mình lên, hai chiếc gậy bay theo, chiếc trong tay tả quét một vòng tròn, chiếc trong tay hữu quét ngang.

Hai cái quét đó có oai lệt làm bật một hòn núi!

Gió gậy phát sanh, xoay tròn như trốt lốc.

Diệp Khai đã lên đến trần nhà rồi, chân móc, đầu thòng xuống.

Hai chiếc gậy sắt lại được vung lên.

Từ hai chiếc gậy, bắn ra mấy mươi vệt sáng.

Đoạn Trường châm! Hai chiếc gậy sắc trống lỗng, bên trong chứa Đoạn Trường châm. Mỗi một mũi châm, giết một mạng người. Số châm bắn ra, đủ giết ba mươi người.

Nhưng, Diệp Khai là người thứ ba mươi mốt!

Chàng vừa phát hiện, chàng biến mất. Nhưng, khi chàng trở lại, thì đến lượt châm biến mất.

Tiêu Biệt Ly đã ngồi xuống chiếc ghế của lão. Mừng tượng lão quan sát mấy mươi mũi châm, bay về phương hướng nào, có cắm vào đâu chẳng.

Trong vòng mấy mươi năm qua, lão chỉ thất bại lúc phóng châm hai lần.
Lần thứ nhất, mười tám năm về trước, tại Mai Hoa Am. Sau lần đó lão không tin là còn tái diễn thất bại, dù chỉ một lần thôi!

Bây giờ, lão thất bại! Lần thứ hai, thất bại.

Sự thất bại tái diễn.

Lão mất cả tự tin!

Diệp Khai như từ cung trời, nhẹ nhàng đáp xuống, ngồi vào chiếc ghế cũ, đối diện với Tiêu Biệt Ly.

Không gian trở lại bình tĩnh, không còn gió gậy, không còn độc châm.

Mường tượng chẳng có gì vừa phát sanh.

Thời khắc trôi qua... trôi qua.

Không rõ được bao lâu, Tiêu Biệt Ly thở dài thốt:

- Tại hạ có nhớ, đã có người hỏi các hạ một câu. Tại hạ cũng muốn hỏi một câu tương tự.

Diệp Khai gật đầu:

- Các hạ cứ hỏi!

Nhìn thẳng vào mặt Diệp Khai, Tiêu Biệt Ly gằn từng tiếng:

- Các hạ thực sự, có phải là người không? Có đúng là người không?

Không người thì là gì, chẳng lẽ là thú?

Không, Tiêu Biệt Ly không có ý tưởng đó. Theo y, Diệp Khai phải khác người, hoặc giả, chàng là thần, hoặc giả, là quỷ là ma!

Rồi, không đợi chàng đáp, lão tiếp luôn:

- Tại hạ ba lần xuất thủ, nếu là người, thì không có người nào tránh khỏi!

Chỉ có quỷ thần mới tránh khỏi!

Tâng bốc đối tượng, là gián tiếp khoa trương cái tài của lão. Chỉ có những bậc siêu phàm mới tránh khỏi thủ đoạn của lão!

Như vậy, lão là đối tượng của bậc siêu phàm.

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ hiểu!

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ muốn các hạ phải chết.

Diệp Khai khoát tay:

- Các hạ khỏi cần phải giải thích.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ xuất thủ ba lần, không lần nào các hạ hoàn thủ!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại sao tại hạ phải hoàn thủ? Các hạ muốn cho tại hạ phải chết, chứ tại hạ có muốn cho các hạ chết đâu?

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Tại sao?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chẳng tại sao cả!

Đoạn, chàng cười, tiếp:

- Các hạ có thể ở đây, tiếp tục khai thác kỹ viện, tiếp tục vọc các quân bài, tiếp tục uống thứ rượu đặc biệt!

Tiêu Biệt Ly nắm chặt hai bàn tay, đảo mắt mấy lượt, từ từ thốt:

- Trước, thì tại hạ có thể làm như vậy, vì tại hạ có mục đích, tại hạ bảo hộ Mã Không Quần. Tại hạ chờ người đến giết lão!

Lão nhăn mặt, tiếp luôn:

- Bây giờ, tại hạ đâu còn tiếp tục lối sinh hoạt đó nữa được!

Lão thở dài.

Diệp Khai thốt:

- Việc của các hạ, tùy tiện các hạ thu xếp, tại hạ không có ý kiến gì!

Chàng đứng lên quay mình, ung dung bước đi, đầu không quay lại.

Chàng không lưu lại, Tiêu Biệt Ly phải lưu lại, ít nhất cũng trong một thời gian ngắn!

Diệp Khai ra khỏi nhà rồi, Tiêu Biệt Ly bật rung người lên.

Rung như người nằm mộng ác chột tỉnh. Khi tỉnh rồi lại run sợ hơn trong mộng.

Một lúc sau, lão chụp các quân bài vung mạnh tay, quăng qua cửa sổ.

Bài văng đi, lệ rơi xuống theo.

Lão không còn lý do ở lại Biên Thành nữa, bởi Mã Không Quần đã đi rồi.

Lão không thiết sống nữa, bởi bao nhiêu mưu đồ đều đổ vỡ!

Lão còn can đảm bắt đầu làm lại chẳng?

Đêm tàn.

Vân đông nhuộm trắng một phương, màu đen thu dần, nhạt dần...

Lửa đã tắt từ lâu, một vài đọt khói nhỏ còn vương vẫn trong sương sớm như luyến tiếc một oai lực hãi hùng vừa tàn diệt.

Oai lực của lửa, lửa mang luôn oai lực của Vạn Mã Đường, hoàn thành công cuộc bế dậu thường hữu.

Người chữa lửa đã ly khai hỏa trường, còn lại vùng tiêu thổ thê lương.

Diệp Khai đứng trên gò cao nhìn xuống vùng tiêu thổ, bồi hồi.

Bên cạnh chàng là Tiểu Hồ Tử. Chàng nhìn nó bồi hồi.

Chàng nắm tay đứa bé, đưa nó đến một địa phương. Cho nó chôn vùi đi niềm cừ hận lẫn thống khổ tại địa phương đó.

Chàng muốn khi nó trưởng thành, thì tâm lý nó chỉ chứa đựng tình thương, không mảy may cừ hận.

Chàng nghĩ, không có gì thê thảm bằng cừ hận lưu luyến vạn kiếp.

Những cuộc bế dậu, chỉ để cho tạo vật an bày.

Nơi đó có bia đá, vết đao trên bia vẫn còn. Nhưng huyết lệ đã phai màu.

Diệp Khai nắm tay đứa bé, quỳ xuống trước mộ bia.

Một cuộc đối thoại diễn ra giữa chàng và đứa bé:

- Đây là nơi yên nghỉ cuối cùng của bằng hữu phụ thân ngươi. Ngươi hãy ghi nhớ điều này, vĩnh viễn ghi nhớ, là không nên gây thù kết hận với con cháu người ta.

- Tôi nhớ.

- Ngươi dám phát thệ ghi nhớ mãi?

- Tôi xin thề!

Diệp Khai mỉm cười.

Chưa bao giờ chàng cười được vui như hôm nay.

Cuộc đối thoại tiếp tục:

- Ta biết, ngươi còn là một đứa bé.

- Tôi muốn đi tìm gia gia tôi, thơ thơ tôi. Ông đưa tôi đi không?

- Đương nhiên là đi.

- Ông có thể tìm được họ chứ?

- Người nên nhớ, chỉ cần người có tin tưởng. Con người có tin tưởng, là không có việc gì không làm được!

Tiểu Hồ Tử cười.

Một nụ cười đầy triển vọng! Triển vọng cầu tiến trên con đường chánh nghĩa.

Sau đó, Diệp Khai trở về thị trấn.

Thái dương bắt đầu nhả nóng, như ngày qua, như ngày kia.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bạt Dao Lăn Nửa

Thời tiết sang thu.

Thu đến, là cảnh vật nhuộm vàng. Vàng với lá ở hàng cây, vàng với lá rơi rụng bay tơi tả lợp khắp cùng, từ rừng đến phố thị, ngập đường.

Ba mươi bốn con ngựa xuất hiện.

Kỵ sĩ chỉ có hai mươi sáu.

Ngựa phi nước đại, người mệt nhoài.

Các kỵ sĩ đều đờm về phong sương, có người mang thương tích.

Nhưng, chẳng ai màng đến tình trạng của mình. Bởi, họ là những tay săn, và lần này, họ thu hoạch được nhiều.

Họ không săn thú. Họ săn người.

Máu trên mình họ là máu của mỗi săn.

Họ đi vào khu rừng bàng, và kết quả thu hoạch của họ nằm trên lưng ngựa.

Những rương bạc nặng nề.

Thiên hạ mắng họ là thổ phi, là cường đạo, song họ có cần gì.

Họ cần sống. Ai không cần sống?

Huống chi, họ tự nhận mình là những hảo hán.

Những hảo hán lục lâm.

Các hảo hán lục lâm này, đã về căn cứ, gọi rượu chát đầy bàn, ăn to, uống đậm, nói lớn.

Bạc chất đồng cạnh đó.

Họ vừa ăn uống, chuyện trò vừa chờ.

Họ chờ vị đại ca của họ, ỉ để làm một cuộc phân chia.

Đại ca của họ là Chủy Nhân Long, chột một mắt.

Y thường dùng một vuông khăn đen che kh uất bên mắt chột, do đó người ta cũng gọi y là Độc Nhân Long.

Tánh của y rất công bình, xem huynh đệ như nhau, không ai hơn, kém, chưa bao giờ thiên vị một người nào xử hiệp một người nào.

Toàn thể huynh đệ đều kính trọng, nể sợ y.

Y có hai thuộc hạ đặc lực nhất. Một là Đồ Lão Hồ có sức mạnh như thần, người ta nói một cái đấm của hắn đủ hạ một con mãnh hổ. Chưa ai thấy hắn đánh cọp lần nào, song người ta không hoài nghi được, bởi hắn đừng đánh chết người với một quyền.

Người thứ ba là tay đa mưu, túc trí, có cái hiệu là Bạch Diện Lang Trung.

Lần xuất ngoại hành nghề, chính Đồ Lão Hồ đánh chết Thiết Kim Cương, vị nhị tiểu đầu của Trấn Viễn Tiêu Cục.

Với thành tích đó, y sẽ được phân chia quan trọng trong số chiến lợi phẩm thu hoạch.

Đang lúc mọi người cười nói oang oang, không rõ từ đâu đến một nữ nhân dẫn xác vào.

Địa phương này có cái tên là Long Hồ Trại, ở phía sau khu rừng bàng, bốn bề có núi non bao bọc.

Long Hồ Trại là vùng căn cứ của đám lục lâm này, quanh năm suốt tháng chỉ có họ ra vào và trong vùng phụ cận chỉ có dã thú vắng lai, tuyệt nhiên không người lạ nào dám bén mảng đến.

Giờ đây, bỗng nhiên một nữ nhân dẫn xác đến.

Dã thú vào đây còn phải sợ đám hảo hán lục lâm này, huống hồ một nữ nhân.

Cả bọn đều ngưng cười, ngưng nói, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về nàng.

Chủy Nhân Long không nói gì. Là đại ca, y phải giữ trầm tĩnh, với thân phận đó, y chỉ mở miệng khi cần mở miệng. Đã có thuộc hạ ứng phó với những việc nhỏ nhặt.

Và, thuộc hạ thấp nhất cũng không có quyền lên tiếng trước, một là không được vượt bậc hai là tránh hớ hênh.

Trong trường hợp này, chỉ có nhị trại chủ là có tư cách giải quyết vấn đề.

Nhị trại chủ là Đỗ Lão Hồ.

Đỗ Lão Hồ đập tay xuống bàn kêu bốp một tiếng, rồi cao giọng hỏi:

- Người là ai?

Nữ nhân vận y phục bằng thứ hàng cao quý, màu xanh lá cây, điểm nụ cười duyên, dịu giọng hỏi lại:

- Tôi thế này, các vị không nhận ra là một nữ nhân hay sao mà còn hỏi?

Dù có mù đôi mắt, nghe âm thanh của nàng dù kẻ mù cũng biết là một nữ nhân.

Đỗ Lão Hồ hơi sượng quát:

- Người đến đây làm gì?

Nữ nhân đáp:

- Tôi muốn tạm trú tại địa phương này, trong ba tháng. Các vị nghĩ sao? Vào tận căn cứ cường đạo, là can đảm lắm rồi. Lại còn đòi ở lại những ba tháng giữa bọn chúng.

Nữ nhân này điên rồi chắc.

Nàng tiếp:

- Tôi hy vọng các vị nhường cho tôi một ngôi nhà tốt nhất tại đây, có đủ bàn ghế, giường. Về chăn niệm thì mỗi ngày phải thay hai lượt.

Bọn cường đạo sùng sờ.

Nàng là ai mà bảo chúng phục dịch như nô tài phục dịch chủ nhân?

Nàng tiếp:

- Chúng tôi thích sạch sẽ, yên tĩnh, về ăn thì tùy tiện, bất quá mỗi ngày ăn ba bữa, mỗi bữa có thịt trâu cũng đủ. Chẳng cần cao lương mỹ vị gì, có điều là phải thịt của trâu tơ, thật mềm, nếu là thịt trái thặng thì càng hay. Thịt ở chỗ khác, khó ăn lắm.

Không ai nói tiếng nào.

Bây giờ nàng xưng là chúng tôi. Thế thì ngoài nàng ra, còn ai nữa? Còn bao nhiêu người nữa?

Nàng tiếp:

- Ban ngày chúng tôi không uống rượu, song về đêm các vị nên chuẩn bị thứ Bồ Đào tửu xuất xứ từ Ba Tư mà phải là thượng hảo hạng mới uống được. Ngoài ra, cũng phải có loại Trúc Diệp Thanh đã cất ít nhất cũng từ ba mươi năm trở lên.

Không ai nói tiếng nào.

Nàng tiếp:

- Lúc chúng tôi ngủ, các vị nên cắt ba ban, luân phiên canh gác ban đêm, tuyệt đối không được phát xuất một thanh âm nào, bởi chúng tôi dễ giật mình tỉnh giấc, mà tỉnh thì không làm đổ lại giấc ngủ.

Không ai đáp.

Nàng tiếp:

- Các việc lật vạt khác, chúng tôi có thể chiêm chước, dễ dãi cho các vị. Chúng tôi biết, các vị là những người thô lỗ, vụn về nên sẵn sàng thông cảm cho các vị.

Không ai đáp.

Ai ai cũng cùng lúc càng sừng sộ. Họ giương mắt nhìn nhau, nghe nàng nói họ có cảm tưởng là đối diện với một kẻ điên và kẻ điên đang ngây ngô ca hát.

Nhưng nàng ung dung, tự nhiên, phảng phất có cảm tưởng là sự đòi hỏi rất hợp tình hợp lý.

Bởi hợp tình hợp lý nên không ai có thể cự tuyệt.

Đợi nàng dứt lời, Đỗ Lão Hồ bật cười vang hỏi:

- Người tưởng ở đây là đâu? Khách sạn? Quán ăn?

Nữ nhân áo xanh cười duyên đáp:

- Tuy nhiên chúng tôi không chuẩn bị thanh toán tiền đâu nhé.

Đỗ Lão Hồ ngưng cười.

- Người có muốn chúng ta chi tiền người lại không?

Nữ nhân lại cười.

- Nếu người không đề tình tôi quên mất. Số bạc kia chúng tôi chia một phần.

Đỗ Lão Hồ hỏi

- Bao nhiêu?

Nữ nhân điềm nhiên:

- Chia hai ra, chúng tôi lấy một nữa. Chỉ một nữa thôi.

Đỗ Lão Hồ hỏi:

- Người không hiềm ít sao?

Nữ nhân đáp:

- Chúng tôi đã nói, chúng tôi không đòi hỏi quá đáng đâu. Các vị yên trí.

Đỗ Lão Hồ ngẩng mặt lên không bật cười ha hả, như bình sanh chưa gặp việc gì vui thích hơn. Bao nhiêu người kia cười theo.

Chỉ có Chủ Nhân Long và Bạch Diện Lang Trung không cười.

Bạch Diện Lang Trung hỏi:

- Người xưng chúng tôi, thế các người có mấy người?

Nữ nhân đáp:

- Hai người.

Bạch Diện Lang Trung lại hỏi:

- Còn người kia, ai thế?

Nữ nhân đáp:

- Chồng tôi chớ ai nữa. Chẳng lẽ tôi đánh đôi đánh cặp với nam nhân khác, đi chung, ăn chung, ngủ chung?

Bạch Diện Lang Trung khẽ cau mặt.

- Y ở đâu?

Nữ nhân đáp:

- Ở bên ngoài kia.

- Tại sao y không cùng vào đây một lượt với người?

- Cái tánh của y khó khăn lắm, tôi sợ y xuất thủ bất ngờ gây tổn hại cho các vị.

Bạch Diện Lang Trung cười nhẹ.

- Chớ không phải sợ bọn ta đánh y một trận nên thân?

Nữ nhân cười thốt:

- Dù sao đi nữa, bọn tôi đến đây chỉ để làm khách, chớ không phải để đánh nhau với các vị.

Bạch Diện Lang Trung gật đầu:

- Người tìm đúng địa phương mà đến đó. Ở đây, bọn ta không thích việc đánh nhau.

Bỗng y trầm gương mặt, lạnh lùng tiếp:

- Ở đây, bọn ta không đánh nhau, bọn ta chỉ giết người thôi. oOo

Khu rừng bàng ở phía hậu căn cứ. Cạnh khu rừng có một ngôi nhà, tuy ở phía sau Long Hồ Trại, song là một tiền đồn của tiện. Tiền đồn án ngữ trại từ mặt khu rừng.

Hiện tại, có một người đang đứng trước ngôi nhà đó, nhìn ra dãy núi xa xa biển màu xanh, đậm nét dần dần khi chiều thu đến.

Thời gian, là lúc thu chiều, vẻ tiêu sơ bao phủ vạn vật.

Người đứng đó cũng tiêu sơ như cảnh thu chiều.

Hai tay chấp sau lưng, mặt nhăn nheo, lão mơ màng nhìn ra phương trời xa thẳm.

Phải! Một lão nhân.

Tuy nhiên, tuổi cao, lão vẫn còn đứng thẳng người, đôi chân còn vững. Bất quá lão có vẻ mệt mỏi sau một ngày vượt dài từ dặm nơi nào đó, đến đây và đang chờ có một chỗ nghỉ ngơi.

Thân vóc của lão bậc trung, thân vóc đó như thủ nhỏ lại hơn, khi đứng cạnh con người vạm vỡ là Đỗ Lão Hồ.

Đỗ Lão Hồ vừa trông thấy lão, bật cười ha hả, thốt:

- Nếu ta đấm một đấm, mà thân xác của lão không như như cám, thì ta sẽ tôn ngươi là tổ tông, phụng dưỡng các ngươi ba năm liền.

Nữ nhân điềm nhiên hỏi:

- Nếu thế, các hạ còn chờ gì mà không làm thử?

Đỗ Lão Hồ hừ một tiếng:

- Người không sợ trở thành quả phụ sao chứ?

Y vọt mình tới

Lão nhân mừng tượng không nghe, không thấy. Vẻ mệt mỏi càng hiện rõ hơn trước.

Đỗ Lão Hồ hỏi:

- Thật sự ngươi muốn ở lại đây ba tháng?

Lão nhân thở dài, đáp:

- Lão phu mệt mỏi lắm rồi. Nơi này có vẻ thanh tịnh quá...

Đỗ Lão Hồ cười rợn

- Nếu muốn tìm một nơi để ngủ, thì người đến không đúng chỗ rồi đó. Ở đây, không có giường, chỉ có quan tài thôi.

Lão nhân không buồn nhìn y nữa mắt, điền nhiên thốt

- Nếu các vị không đáp ứng, thì lão phu xin đi.

Đỗ Lão Hồ cao giọng:

- Đã đến đây rồi, người còn tưởng ra đi nữa sao?

Lão nhân điểm một nụ cười, ẩn ước có vẻ ngạo nghễ

- Vậy thì lão phu ở đây chờ.

Đỗ Lão Hồ hỏi

- Chờ cái gì?

Lão nhân buông gọn:

- Tay quyền của các hạ.

Đỗ Lão Hồ bật cười vang

- Thế thì người khỏi phải chờ.

Y xuất thủ ngay, tay quyền bay sang lão nhân.

Quyền của y vừa nah, vừa mạnh lại chấn.

Lão nhân bất động. Đến mắt cũng không chớp. Lão chỉ cười, nụ cười biểu hiện sự khinh miệt rõ ràng. Sau đó, lão mới vung tay, không nhanh lắm.

Khi nắm tay của Đỗ Lão Hồ còn cách mặt lão độ ba tấc, thì tay lão đã đâm vào sống mũi của y.

Những người hiện diện đều nghe tiếng xương gãy kêu rắc thê thảm.

Chẳng những chiếc mũi gãy mà thôi, cả thân hình trăm cân nặng của Đỗ Lão Hồ lại tung bay lên, rơi ngoài bốn trượng xa, đập vào tường, tuột từ tường xuống đất.

Lão nhân vẫn không hề nhìn đến ý, đưa tay kéo lấy chiếc khăn trong mình ra, lau máu nơi tay nọ.

Làm cái việc đó, lão lại đưa ánh mắt mông lung, nhìn ra phương trời xa thẳm.

Độc Nhân Long biến sắc.

Các huynh đệ dưới tay y, sau phút giây kinh hoàng, cùng phần nộ thét lên, cùng nhào tới.

Nhưng, Bạch Diện Lang Trung chặn họ lại, đoạn thì thâm bên tai Độc Nhân Long mấy câu chi đó.

Độc Nhân Long hơi thì nghi, sau cùng gật đầu:

- Hay! Hay lắm, có hạng khách như vậy bọn tại hạ chịu lắm. Sợ cũng không đến, chứ đã đến rồi thì đâu có lý lại chẳng hoan nghinh.

Bạch Diện Lang Trung tiếp nối:

- Tiểu đệ sớm biết đại ca thế nào cũng hoan nghinh mà.

Độc Nhân Long bước dài đến trước mặt lão nhân, vòng tay cười hỏi:

- Chẳng hay bằng hữu là ai?

Lão nhân buông nhạt

- Các hạ không cần biết lão phu là ai. Chúng ta không phải là bằng hữu với nhau.

Độc Nhân Long không hề đổi sắc, vẫn cười, tiếp hỏi

- Chẳng rõ các hạ muốn lưu lại đây bao lâu?

Nữ nhân đáp thay lão nhân

- Các hạ yên trí, chúng tôi chỉ lưu lại đây ba tháng thôi.

Nữ nhân cười tiếp luôn:

- Sau ba tháng, chúng tôi sẽ ra đi. Dù các vị có yêu cầu bọn tôi ở lại một ngày, bọn tôi cũng không thể ở.

Thực ra, nàng cũng thừa hiểu là chẳng bao giờ người ta cầm bọn này ở lâu hơn.

Rồi sau ba tháng đó?

Sau ba tháng, cái gì sẽ xảy ra, nàng không cần hiểu.

Hắn từ từ đi, đi tới, chân tả nhích, chân hữu lết theo.

Tay hắn vẫn nắm chuôi đao, chuôi thanh đao đen xì.

Hắn đi qua khắp các nẻo đường, hắn không gặp người hắn tìm.

Gặp ai hắn cũng hỏi:

- Có thấy một lão già đi ngang qua đây chẳng?

Và ai ai cũng đáp:

- Già đâu phải là một đặc điểm. Ngày nào chẳng có người già đi ngang.
Ai biết thế nào mà nói.

Hắn giải thích:

- Lão già có một đặc điểm, lão có một bàn tay mất bốn ngón.

Người ta lắc đầu

- Không thấy.

Hắn gằm đầu bước đi.

Nàng lăm lũi theo hắn.

Hắn không nói gì với nàng, song mừng tượng hắn khinh thị nàng.

Cũng có thể là hắn tự khinh thị lấy mình.

Thoạt đầu, hắn đi trong bóng tối, thỉnh thoảng gặp người, hắn chặn lại hỏi.

Dần dần, hắn bỏ bóng tối, ra ngoài sáng sủa hơn, náo nhiệt hơn.

Hiện tại, họ đang đi trên con đường lớn, bên đường có tửu lầu.

Vào lúc đó, tửu lầu đông khách.

Chợt đâu đây, có tiếng gọi:

- Thúy Bình!

Hai người từ trong tửu lầu chạy ra, vận y phục hoa lệ, một mang đao, một mang kiếm.

Đại hán mang đao chụp tay Thúy Bình hỏi:

- Làm sao người đến đây? Đến từ lúc nào?

Thúy Bình không đáp.

Đại hán tiếp: - Ta đã bảo người không nên ở lại cái chỗ người mặt, đất cần đó nữa. Nếu người đi nơi khác làm ăn, ta bảo đảm là trong hai năm, người sẽ tạo nên cơ nghiệp lớn lao...

Thúy Bình không đáp.

Đại hán tiếp

- Tại sao người không nói năng?

Thúy Bình vẫn cúi đầu, không đáp.

Phó Hồng Tuyết đi trước, không quay lại, song đã dừng chân.

Đại hán nhìn sang hắn, rồi nhìn Thúy Bình, đoạn cười mỉa. - Ạ! Ta biết rồi. Thì ra, người đã có chủ bao. Chả trách người quên người cũ. Sao người

lại chọn một gã thọt chân?

Phó Hồng Tuyết lúc đó mới quay mình lại.

Nhìn đại hán, hán lạnh lùng hỏi:

- Người họ Bành?

Đại hán bĩu môi:

- Rồi sao?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi thanh đao đen hỏi:

- Người là người trong Bành Gia, tại Sơn Tây, chuyên sử dụng Đoạn

Môn đao pháp?

Đại hán lại bĩu môi:

- Rồi sao?

Đoạn y tiếp luôn:

- Ta là Bành Liệt đây.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

- Ta có nghe nói đến tên đó.

Bành Liệt cười lạnh.

- Tự nhiên. Có nghe rồi là tốt cho người đó. Nghe rồi, là phải ngán. Ngán thì không dám sanh sự. Có ngán mới yên thân. Vậy là tốt lắm.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nghe nói họ Bành và Mã Không Quần quen nhau rất thân.

Bành Liệt cau mặt.

- Hai nhà là chỗ thế giao.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có đến Vạn Mã Đường?

- Tự nhiên là có. Nếu không, làm sao ta nhận ra Thúy Bình.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người biết lão ấy đi đâu chẳng?

Bành Liệt lộ vẻ kinh ngạc.

- Lão không còn ở lại Vạn Mã Đường?

Hiển nhiên y chưa biết biến cố tại Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết thở dài, thất vọng.

Bành Liệt hỏi lại:

- Người biết Tam Lão Bản?

Phó Hồng Tuyết không đáp, nhìn thanh đao của Bành Liệt, thốt băng quơ.

- Đao xem được lắm.

Bành Liệt dặt ý.

Thanh của y đẹp hơn thanh đao của Phó Hồng Tuyết nhiều.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Đáng tiếc là đao không dùng để ngắm.

Bành Liệt cau mày.

- Thế để làm gì?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Thế người không biết là đao dùng để giết người?

Bành Liệt bĩu môi:

- Người cho rằng thanh đao này không giết chết người?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng

- Ít nhất ta cũng chưa có dịp trông thấy.

Bành Liệt biến sắc.

- Người muốn xem?

Phó Hồng Tuyết gật đầu

- Chắc là vậy.

Hắn cũng biến sắc.

Bành Liệt hỏi:

- Còn đao của người?

Y cười lớn.

Phó Hồng Tuyết không cười, không nói gì.

Thanh đao nói chuyện hay hơn người nói chuyện. Hắn đã có giết người.

Việc giết người không còn mới mẻ đối với hắn nữa.

Người mang kiếm là một trang thiếu niên anh tuấn, vó cao, mày hơi xếch, mặt lộ vẻ cao ngạo.

Mường tượng, đối gã trên đời này chỉ có gã là duy nhất.

Gã đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn hai người ăn miếng trả miếng với nhau.

Sau cùng, gã thốt:

- Trước kia, có người nói câu này.

Bành Liệt hỏi

- Câu gì?

Gã thanh niên đáp:

- Người ấy nói rằng thanh đao của hãn không giết được người.

Bành Liệt hỏi

- Ai nói thế?

Gã tiếp

- Người nói câu đó, hiện đã chết rồi.

Đại hán cau mày

- Mà ai nói mới được chớ?

Gã tiếp:

- Công Tôn Đoạn.

Bành Liệt biến sắc.

- Công Tôn Đoạn đã chết?

Gã mang kiếm tiếp luôn:

- Y chết dưới thanh đao đó.

Bành Liệt đổ mồ hôi lạnh.

Gã lại tiếp:

- Ngoài ra, Tam Lão Bản bị bức phải rời bỏ Vạn Mã Đường, đi đến một phương trời xa thăm.

Bành Liệt run giọng.

- Sao người biết?

Gã mang kiếm đáp:

- Ta vừa từ Tây Bắc trở về đây.

Phó Hồng Tuyết nhìn gã.

Chợt hãn hỏi: - Người đến Tây Bắc làm gì?

Gã đáp:

- Tìm người.

Phó Hồng Tuyết không hề tưởng có việc đó.

Gã tiếp: - Ta tìm người không để xem người mà là xem đao.

Gã điềm nhiên tiếp luôn: - Xem đao, không phải xem hình thức, xem chất liệu mà là xem cái nhanh của đao.

Gã xưng tên: - Ta là Viên Thanh Phong. Họ Viên và họ Mã vốn là chỗ thế giao. Phó Hồng Tuyết gật gù.

- Ta hiểu.

Viên Thanh Phong cũng gật gù: - Người nên hiểu, nếu chưa hiểu

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Bây giờ, người muốn hay không?

Viên Thanh Phong gật luôn: - Muốn.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, nhìn thanh đao.

Viên Thanh Phong hỏi: - Người chưa bạt đao?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Ta còn muốn hỏi.

Viên Thanh Phong thốt:

- Cứ hỏi.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng. - Người có thấy Mã Không Quần chẳng?

Viên Thanh Phong lắc đầu.

- Chưa hề.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Không biết lão ta, sao người biết ta?

Viên Thanh Phong đáp: - Nghe nói.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Ai nói?

Viên Thanh Phong lắc đầu: - Người không cần biết.

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt lên. - Người nhất định muốn ta bạt đao?

Viên Thanh Phong buông gọn.

- Phải.

Phó Hồng Tuyết bảo: - Vậy người tốt kiếm đi.

Viên Thanh Phong lắc đầu. - Đệ tử Thiên Sơn kiếm phái không bao giờ tốt kiếm trước. Thần sắc của Phó Hồng Tuyết biến đổi kỳ quái.

Hắn lẩm nhẩm:

- Thiên Sơn... Thiên Sơn...

Hắn nhìn ra xa xa... niềm bi thương phảng phất như khói nhẹ lung linh.

Viên Thanh Phong giục:

- Bạt đao đi.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Giết Không Hết

Phó Hồng Tuyết bóp chặt chuôi đao.

Tay tả sờ đao, tay hữu nắm chặt chuôi

Bành Liệt lùi lại nửa bước, Thúy Bình sáng mắt lên.

Viên Thanh Phong lạnh lùng, bàn tay đặt nơi đốc kiếm.

Phó Hồng Tuyết lẩm nhẩm:

- Thiên Sơn... Thiên Sơn...

Bỗng, ánh đao chớp.

Đao chỉ chớp một loáng thôi.

Khi người ta thấy ánh đao lóe lên, đao đã trở về vỏ.

Một ngọn gió nhẹ thoảng qua.

Trong gió, có mấy đoạn tơ đỏ, bay chập chờn, tợ chuôi kiếm của Viên Thanh Phong.

Tua kiếm bị đao phạt đứt!

Phó Hồng Tuyết vẫn cúi đầu, nhìn tay đặt nơi chuôi đao, nhìn đao.

Rồi hăn thốt:

- Bây giờ, người đã thấy rồi đó!

Viên Thanh Phong vẫn lạnh lùng, nhưng nơi trán có mồ hôi điểm lấm tấm.

Gã đáp:

- Thấy rồi!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Đao của ta, không phải để nhìn. Người đòi hỏi quá, ta phải phá lệ.

Viên Thanh Phong không đáp, lặng lẽ quay mình trở vào tử lâu.

Gã không thấy đao, chỉ thấy ánh đao chớp lên.

Nhưng, như thế là đủ lắm rồi.

Còn lại Bành Liệt.

Lòng bàn tay cầm chuôi đao của y, ướt lạnh.

Phó Hồng Tuyết hướng sang y, hỏi:

- Đao của ta, người thấy rồi chứ!

Bành Liệt gật đầu.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Bây giờ, ta muốn thấy đao người.

Bành Liệt cắn răng.

Cắn, chưa đủ, y nghiêng, nghe như tiếng đao mài. Bỗng, một người thốt: - Đao đó, chẳng có gì đáng xem!

Một chiếc kiệu từ xa đến, ngang cục trường, kiệu dừng lại. Câu đó, phát xuất từ trong kiệu vọng ra.

Rèm kiệu buông kín.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi: - Đao không đáng xem, thế cái gì mới đáng xem? Người trong kiệu cười đáp: - Cái đáng xem, là ta đây!

Âm thanh của nữ nhân. Âm thanh ròn tan, vui vẻ như loạt khua lục lạc nhỏ. Một người từ trong kiệu bước ra, đẹp như liên hoa mới nở. Người, là Đinh Vân Lâm!

Phó Hồng Tuyết cau mày: - Người? Đinh Vân Lâm chớp mắt: - Không ngờ người còn nhận ra ta!

Phó Hồng Tuyết đâu có biết nàng? Bất quá hẳn chỉ thấy nàng có đi cặp với Diệp

Khai.

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Ta nói, thanh đao đó không đáng xem, là vì nó không là chân chánh Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Không phải?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Nếu muốn thấy chân chánh Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo, thì người nên đến tận Ngũ Hồ Trang tại Quan Trung.

Nàng hướng qua Bành Liệt, điểm một nụ cười, tiếp:

- Hiện tại, nhất định là hãn không tưởng xem đao của người nữa, người chờ gì mà chưa đi uống rượu tiếp? Tiểu Diệp chắc chắn là đang đợi người nôn ruột lắm!

Phó Hồng Tuyết kêu khê:

- Tiểu Diệp?

Đình Vân Lâm đáp:

- Đêm nay, Tiểu Diệp mời khách uống rượu, chúng ta ở trong số được mời.

Nàng cười duyên, tiếp:

- Hãn không thích mời kẻ chết, hãn cũng không muốn kẻ được mời lại chết!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Diệp Khai?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Trừ hãn ra, còn ai?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hãn ở đâu?

Đình Vân Lâm đáp:

- Thiên Phúc Lô! Nếu người đến, hãn sẽ mừng hết lớn!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Hãn không thấy ta đâu!

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Người không đến?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta không phải là khách của hãn!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Người không đến, chẳng có cai cường bách người đến. Bất quá...

Nàng liếc xéo qua Phó Hồng Tuyết, thản nhiên tiếp:

- Những khách của hăn đêm nay, gồm toàn những tay biết cả ngàn lẻ một chuyện. Nếu người muốn có một tin tức gì, nghĩ người không còn đi đâu hơn!

Phó Hồng Tuyết không nói gì, nhích chân tả tới, lết chân hữu theo. Hăn tiến về Thiên Phúc Lô, không cần biết có ai đang chờ hăn gọi. Đinh Vân Lâm nhìn qua Thúy Bình, thở dài thốt:

- Mừng tượng hăn quên mất cô nương!

Thúy Bình mỉm cười:

- Nhưng tôi thì không quên hăn.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Sao hăn không gọi cô nương cùng đi?

Thúy Bình dịu giọng:

- Vì hăn biết là tôi sẽ đi theo hăn.

Nàng đi liền.

Nhìn theo dáng yếu điệu của Thúy Bình, Đinh Vân Lâm lẩm nhẩm:

- Dùng phương pháp đó, đối phó với nam nhân, thì thật là tuyệt diệu!

Nàng nói nhỏ nhỏ, song Thúy Bình nghe lọt.

Thúy Bình hỏi:

- Sao cô nương không học phương pháp đó?

Đinh Vân Lâm cười đáp: - Tôi sáng chế ra phương pháp đó, lại cần phải học nữa sao?

Trên gác Thiên Phúc Lô, khách đã đến đông rồi, khách ăn vận rất kỹ, khách có khí phái hiên ngang, chứng tỏ họ là những kẻ biết thụ hưởng, sống để thụ hưởng, họ là những kẻ có danh to lớn.

Đinh Vân Lâm không nói ngoa, hạng người đó quả có trí thức hơn người.

Mời được số người đó, chẳng phải là dễ dàng. Càng khó hơn, là mời được một số đông, ở khắp mọi nơi, trong thời gian kỷ lục.

Nói là thời gian kỷ lục, cũng không sai ngoa lắm.

Mới ngày nào đó, bao nhiêu biến cố khai diễn tại thị trấn Biên Thành, thắm thoát đã hai tháng trôi qua rồi.

Trong hai tháng đó, Diệp Khai đã làm biết bao nhiêu việc, thì giờ còn lại đâu có nhiều, đâu có đủ để chàng liên lạc với hào kiệt muôn phương?

Chàng làm được như thường.

Bây giờ, xem ra chàng là người có biện pháp hãn hòi, hành động có ngăn nắp, đâu ra đấy.

Chàng không còn vận chiếc áo dơ thúi của ngày nào, chiếc áo ngày nay trị giá khá cao.

Đôi giày cỏ đã được vất đi, hiện tại chàng mang một đôi giày sang quý.

Đầu chải mượt, như tóc có bôi dầu.

Lại còn có một chiếc mũ nam đầy châu ngọc phủ bên trên.

Với những thay đổi đó, Diệp Khai giờ đây đâu còn là Diệp Khai hai tháng trước, cho nên thoáng nhìn qua, Phó Hồng Tuyết không nhận ra ngay.

Nhưng, Diệp Khai nhận ra hãn.

Đèn đốt sáng choang.

Dưới ánh đèn, gương mặt của Phó Hồng Tuyết xanh đen.

Nhiều người đã thấy thanh đao của hãn. Thấy đao rồi, họ mới nhìn chủ nhân thanh đao.

Diệp Khai bước tới cười, nghinh đón hãn. Tất cả những cái gì mới chẳng đều biến đổi, trừ nụ cười. Nụ cười vô tư lự, giọng cười hồn nhiên, đừng ai mong tìm một ẩn ý nào trong nụ cười, giọng cười đó.

Có lẽ Phó Hồng Tuyết nhận ra chàng nhờ nụ cười đó.

Hãn lạnh lùng nhìn chàng.

Diệp Khai thốt:

- Không ngờ các hạ lại chịu đến!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ không tưởng là nên đến!

Diệp Khai tiếp:

- Xin mời ngồi!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không ngồi!

Diệp Khai cau mày:

- Không ngồi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đứng cũng nói chuyện được.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ biết các hạ sắp nói gì.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ biết?

Diệp Khai gật đầu, rồi thở dài:

- Rất tiếc là không có tin tức chi về con người đó.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút.

Rồi hăn buông gọn:

- Hẹn gặp lại!

Diệp Khai hỏi:

- Không uống tí rượu?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không uống!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Một chén rượu có làm chết ai đâu!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nhưng tại hạ không bao giờ mời rượu lại các hạ!

Diệp Khai gật đầu:

- Cái đó tại hạ có nghe nói rồi!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ không uống rượu của các hạ!

Diệp Khai cau mày:

- Thế chúng ta không là bằng hữu sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ không có bằng hữu.

Hăn quay mình, chân tả nhích tới, chân hữu lết theo, tiến ra cửa.

Diệp Khai nhìn theo hăn, nụ cười tươi biến thành nụ cười khổ.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết chưa xuống thang lầu. Bởi lúc đó, Đinh Vân Lâm và Thúy Bình đi lên, chiếm trọn chiếc thang.

Thúy Bình đứng tại đầu thang trên, chùng như sừng sờ.

Nàng trông thấy Diệp Khai.

Diệp Khai trông thấy nàng.

Thúy Bình cúi đầu nhanh, Diệp Khai còn nhìn nàng.

Đình Vân Lâm lên rồi, Phó Hồng Tuyết xuống liền.

Thúy Bình bắt buộc phải xuống theo hẳn, không kịp nhìn lại Diệp Khai.

Nàng đi rồi, Diệp Khai còn nhìn khoảng không nơi đầu thang, xuất thần.

Đình Vân Lâm đập vào vai chàng, lạnh lùng thốt:

- Người ta đã đi rồi!

Diệp Khai như từ cơn mơ trở về:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Đi theo bằng hữu của người đó!

Diệp Khai vẫn còn xa vắng:

- Ạ?

Đình Vân Lâm hừ lạnh:

- Nếu người có ý cắt đứt tình yêu của người ta, thì cố mà liệu hồn. Thanh đao của hẳn nhanh không tưởng nổi!

Diệp Khai mỉm cười.

Đình Vân Lâm cũng cười, nhưng nụ cười của nàng là một đóa hoa tuyết.

Nàng tiếp:

- Trông nàng cũng có vẻ lắm, song nàng rút tía tiền bạc của người cũng có tài lắm!

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng tại hạ nhìn nàng?

Đình Vân Lâm xì một tiếng:

- Chẳng lẽ lại là không?

Diệp Khai thở dài:

- Bất quá tại hạ đang tưởng...

Đình Vân Lâm lại xì một tiếng:

- Tưởng vu vơ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ tưởng gì, vĩnh viễn cô nương không hiểu nổi! Cô nương không tin đâu!

Đình Vân Lâm trầm giọng:

- Tin chứ! Người cứ nói cho ta nghe. Nghe rồi là ta tin ngay!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ hy vọng nàng thành thật yêu Phó Hồng Tuyết, thành thật theo hẳn, trên khắp mọi nẻo đường đời, đồng lao cộng khổ, vui chung hưởng, buồn cùng chia, chứ nếu không vậy thì...

Đình Vân Lâm hỏi:

- Thì sao?

Niềm lo âu hiện lộ nơi ánh mắt, chàng tiếp:

- Tại hạ không thể không giết nàng!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Người làm được?

Diệp Khai buông từng tiếng một:

- Tại hạ không thuộc hạng người thương hương tiếc ngọc!

Đình Vân Lâm cắn môi, liếc mắt thoáng qua Diệp Khai, thốt:

- Ta biết người thuộc mẫu người nào!

Diệp Khai điềm nhiên:

- A?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người là một tiểu quỷ háo sắc, khẩn thị tâm phi, cho nên, ta không tin được một lời nào do người thốt!

Diệp Khai mỉm cười.

Một nụ cười khổ.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi to từ dưới lầu vọng lên:

- Diệp Khai! ... Diệp Khai!

Một thiếu niên vận áo màu tía, đội nón lá, xuống ngựa, đứng bên ngoài Thiên Phúc Lâu.

Một tay, giữ cương ngựa, tay kia bóc vỏ đậu phộng.

Bên hông, có thanh kiếm. Kiếm không vỏ.

Trong số tân khách, có người kêu lên thất thanh:

- Lộ Tiểu Giai!

Phải! Chính là Lộ Tiểu Giai.

Những ai chưa trông thấy y, cùng đến cạnh các cửa sổ, chen nhau mà nhìn.

Diệp Khai hỏi xuống:

- Không lên uống rượu à?

Lộ Tiểu Giai ngẩng mặt lên:

- Các hạ không ăn được đậu phộng của tại hạ, tại hạ uống làm sao được rượu của các hạ?

Diệp Khai đáp:

- Hai việc đó, khác nhau mà?

Chàng quay mình, lấy một chén rượu quăng xuống. Chén rượu rơi từ từ, như có người cầm chắc nơi tay, từ trên mang xuống cho y.

Lộ Tiểu Giai khẽ búng ngón tay.

Chén rượu bay trở lên, nghiêng nghiêng, rượu bên trong đổ xuống.

Rượu rót ngay miệng Lộ Tiểu Giai.

Uống xong, Lộ Tiểu Giai tặc lưỡi, khen:

- Rượu tuyệt diệu!

Diệp Khai hỏi:

- Một chén nữa nhé!

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đến đây để hỏi các hạ thôi. Các hạ có nhận được mảnh giấy đó chăng?

Diệp Khai gật đầu:

- Có! Hôm qua đấy!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ đi không?

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ thừa hiểu, tại hạ là kẻ thích nhiệt náo mà!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tốt! Ngày rằm tháng chín tới đây, chúng ta sẽ gặp nhau tại Bạch Vân Trang!

Y quăng hạt đậu lên, chuẩn bị há miệng hứng.

Ngờ đâu, Diệp Khai vọt mình qua cửa sổ, xuống nhanh theo pháp Thiên Cân Trụ, xốt hạt đậu, lộn người một vòng, đập không khí bay vút trở lại, xuyên qua cửa sổ, vào trong, đứng tại chỗ cũ, nhìn xuống, cười thốt:

- Cuối cùng tại hạ vẫn ăn được đậu phộng của các hạ!

Lộ Tiểu Giai giật mình, rồi bật cười lớn. Đoạn y nhảy lên lưng ngựa, ra roi, ngựa phi nước đại liền. Từ xa xa, âm thanh của y vọng lại: - Con mẹ nó! Tiểu tử quả là một tay chơi được lắm!

Mì đã nguội rồi.

Thúy Bình cầm đôi đũa, vít lên một cọng mì, rồi bỏ xuống.

Nàng đang đói, song tô mì không hấp dẫn chút nào, chẳng những không kích thích dạ dày, nó làm làm cho nàng ngấy hơn.

Món ăn đã thô, đũa chén cũng thô luôn, nàng chưa quen với lối sống tùy tiện!

Trái lại, Phó Hồng Tuyết đã ăn hết sạch tô mì của hã.

Hã bình tĩnh nhìn nàng.

Một lúc, hã hỏi:

- Nuốt không trôi?

Thúy Bình gượng cười:

- Tôi không đói!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta biết, người không quen nuốt những thứ này.

Thúy Bình thốt:

- Công tử biết chứ, tôi đâu có thể đi theo công tử. Tôi...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao? Người sợ người ta không hoan nghinh?

Thúy Bình lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thế thì tại sao?

Thúy Bình đáp:

- Không tại sao cả! Mà dù có tại sao, cũng chẳng sao! Nơi nào công tử đến, là tôi đi theo công tử. Nơi nào vắng mặt công tử, dù trát vàng, nạm

ngọc khung cảnh, tôi cũng không đến!

Nàng đưa tay, vuốt nhẹ lên tay Phó Hồng Tuyết, bàn tay cầm dao.

Nàng từng sống qua dưới ánh mắt của Tiêu Biệt Ly, mà Tiêu Biệt Ly là tay khai thác nữ nhân, thì về cái thuật xoa dịu con người, đưa con người vào đam mê, đắm đuối, còn ai rành hơn nàng nữa!

Nhưng, hiện tại, nàng gặp phải một khối giá băng, thì cái thuật câu dẫn của nàng không có đất để phát huy năng lực đúng mức.

Phó Hồng Tuyết gạt nhẹ tay nàng ra, rồi lạnh lùng hỏi:

- Người biết con đường đó?

Thúy Bình cúi đầu:

- Một khách nhân phổ thông!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thế nào là phổ thông?

Thúy Bình thở dài:

- Công tử cũng hiểu, ngày trước, trong khung cảnh của tôi, tôi khó tránh được sự tiếp xúc với một số người tầm thường! Nghiệp dĩ không cho phép tôi giới hạn sự chọn lựa trong một mẫu mực xứng ý!

Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở tim.

Thúy Bình trầm buồn tiếp:

- Công tử nên lượng xét cho tôi! Công tử nên hiểu rằng tôi không hề lưu tâm đến
y!

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai tay:

- Ta chỉ biết là người nhìn hẩn chòng chọc, đôi mắt người như đóng đinh vào hẩn.

Thúy Bình lắc đầu:

- Tôi có chăm chú nhìn y lúc nào đâu? Bởi nhìn qua y một thoáng là tôi cảm thấy buồn nôn rồi!

Phó Hồng Tuyết bĩu môi:

- Buồn nôn?

Thúy Bình nặng giọng:

- Tôi còn hận là công tử không giết ngay y!

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Người tưởng ta đề cập đến gã họ Bành?

Thúy Bình trố mắt:

- Chứ không phải y?

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Ta nói đến Diệp Khai!

Thúy Bình giật mình.

Phó Hồng Tuyết lại hừ một tiếng:

- Người quen với hắn chứ? Hắn không là phổ thông khách nhân chứ?

Thúy Bình lộ vẻ thối khỗ, thốt qua giọng thê thảm:

- Tại sao công tử nói những lời như thế? Công tử muốn dày vò tôi? Hay công tử tự dày vò?

Gương mặt trắng xanh của Phó Hồng Tuyết chợt biến đổi.

Hắn miễn cưỡng khống chế lấy mình, buông từng tiếng:

- Bất quá, ta chỉ muốn biết người có quen hắn hay không vậy thôi!

Thúy Bình đáp:

- Dù cho trước kia tôi có quen, nhưng hiện tại thì tôi không nhìn, như vậy có khác chi hai con người xa lạ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao không nhìn?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì tôi có công tử, tại vì hiện tại tôi là người của công tử, tôi chỉ nhận, chỉ nhìn một mình công tử thôi!

Nàng vươn tay, chụp tay hắn, bóp mạnh.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Rất tiếc, ta không thể cung cấp cho người những cái sang quý của lối sống ngày trước của người! Người theo ta, chỉ được ăn cái thứ mì rẻ tiền, không hơn, không kém!

Thúy Bình đáp:

- Vật thực nào không nuôi sống con người? Tôi chỉ cần được sống, để sống với công tử thôi!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nhưng người nuốt không trôi tô mì này!

Thúy Bình cố điểm một nụ cười:

- Công tử xem, tôi ăn đây!

Nàng cầm đũa, vít từng cọng mì, ăn như ăn độc vật!

Phó Hồng Tuyết giật đũa của nàng, cao giọng thốt:

- Người ăn không được, hà tất ăn? ... Ta không cường bách người!

Hắn khích động đến phát âm khàn khàn rung rung.

Đôi mắt Thúy Bình bắt đầu rưng đỏ. Rồi lệ trào ra...

Nàng nước nở:

- Hà tất công tử đối xử với tôi như vậy? Tôi...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người làm sao?

Thúy Bình cắn răng.

Sau một phút, nàng thốt:

- Tôi cảm thấy, chúng ta bất tất phải sống như thế này!

Nàng thở dài, dịu giọng tiếp:

- Tiền của công tử, đã tiêu pha hết rồi, còn tiền của tôi, với số tiền này, chúng ta không cần phải quá kham khổ...

Phó Hồng Tuyết ưỡn cao ngực, đáp:

- Cái gì của người, là của người, không phải của ta!

Thúy Bình tiếp:

- Cá nhân của tôi, còn thuộc về công tử, hà huống vật của tôi, những thứ ngoại

vật!

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt:

- Sao người không tưởng, đồng tiền của người từ đâu mà có? Cứ nghĩ đến thôi là ta lợm giọng rồi!

Thúy Bình biến sắc, rung người.

Nàng cắn môi, rồi đáp:

- Đồng tiền đó, là vì con người dơ. Con người dơ, tiền kiếm được, sạch thế nào được?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Đúng vậy!

Thúy Bình tiếp:

- Công tử khỏi đề tình tôi! Tôi biết, tôi không xứng đáng với công tử!

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp luôn:

- Tôi hy vọng công tử nên tưởng lại mình một chút!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta phải tưởng như thế nào?

Thúy Bình tiếp:

- Tại sao công tử không tưởng xem, tôi làm thế vì lý do gì? Tôi vì ai? Tại sao tôi tự làm khổ lấy tôi?

Nàng tự khống chế con tim, cố gắng khống chế, song lệ nóng vẫn tuôn trào.

Nàng vụt đứng lên, tiếp luôn:

- Công tử đã cho rằng tôi không xứng đáng, thì tôi còn làm phiền công tử chi nữa! Tôi...

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Phải đó! Người đã có hăng xe vàng xe bạc, thì tội gì phải chịu khổ chịu cực đi theo ta! Người ly khai là phải!

Thúy Bình trầm giọng:

- Thực sự công tử chán tôi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải!

Thúy Bình gật đầu:

- Tốt! Tốt! ... Công tử tốt quá!

Hai tay ôm mặt, nàng bước ra cửa.

Phó Hồng Tuyết không ngăn chặn, mà cũng chẳng nhìn nàng.

Ra bên ngoài rồi, nàng đóng mạnh cánh cửa, kêu ầm một tiếng.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi ò một chỗ.

Hắn không run người, song gân tay nổi vồng lên, xanh dờn.

Trán hắn đổ mồ hôi lạnh, chảy xuống ròng ròng.

Đoạn, hắn ngã xuống đất, lúc đó hắn run người, rồi bọt mép sùi, trắng xóa.

Hắn lăn lộn trên mặt đất, như con dã thú vùng vẫy trước khi chịu chết.
Hắn thở hồng hộc!

Cánh cửa mở ra.

Thúy Bình trở vào.

Mặt nàng còn ngấn lệ, nhưng là ngấn lệ khô. Lệ nàng khô nhanh quá!

Đôi mắt của nàng sáng hơn trước.

Nhưng, đôi tay nàng run lên, rung mạnh. Run, không vì thống khổ, mà là run vì phẫn khởi! Run vì khẩn trương!

Nàng nhìn Phó Hồng Tuyết, từ từ bước tới.

Bỗng, nàng nghe một thanh âm kỳ quái. Thanh âm của kẻ nào đó, hay một vật gì đó, nhóc nhách.

Một người từ bên ngoài cửa sổ, nhảy vút vào trong, chẳng rõ lúc nào.

Người đó đang tựa mình nơi cửa sổ, nhai đậu phộng.

Lộ Tiểu Giai.

Thúy Bình biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Người vào đây làm gì?

Lộ Tiểu Giai hỏi lại:

- Ta không vào được sao?

Thúy Bình hỏi:

- Người vào để giết hẳn?

Lộ Tiểu Giai cười. Nụ cười lạnh nhạt.

Y hỏi lại:

- Ta muốn giết hẳn, hay người muốn giết hẳn?

Thúy Bình biến sắc. Nàng cười lạnh hỏi: - Người điên? Tại sao ta tưởng giết hẳn?

Lộ Tiểu Giai thở dài: - Nữ nhân khi muốn giết nam nhân, thì có thừa lý do, biết bao nhiêu lý do mà nói!

Thúy Bình chột đảo bộ đứng chặn trước Phó Hồng Tuyết, cao giọng thốt:

- Bất chấp người là ai, ta không cho người chạm đến mình hẳn! Người nói gì mặc người!

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Dù người mời thỉnh ta mớ vào người hăn, ta cũng chẳng có hứng thú gì.
Bình sanh ta không thích vuốt ve xác thịt nam nhân.

Thúy Bình quát:

- Người không mớ nam nhân, song người giết nam nhân!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bình sanh ta không giết nam nhân ngã người bất lực!

Thúy Bình hỏi:

- Thế người đến đây làm gì?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bất quá, chỉ để hỏi các người, có tiếp nhận được mảnh giấy của ta
chăng?

Thúy Bình trở mắt:

- Mảnh giấy? Giấy gì?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Xem ra các người giao du không rộng lắm!

Thúy Bình gạt ngang:

- Chúng ta không cần giao du rộng!

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Không rộng đường giao du thì làm sao tìm được người muốn tìm?

Bống, y tốt kiếm, vẽ tám chữ trên tường:

- Ngày rằm tháng chín, tại Bạch Vân Trang!

Thúy Bình hỏi:

- Ý tứ gì?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Ý tứ như thế này: ta hy vọng các người còn sống đến ngày đó, để họp
mặt tại Bạch Vân Trang. Nơi đó không ai thích tiếp đón kẻ chết.

Một cơn gió quét qua, một vài vỏ đậu phộng rơi xuống nơi cạnh cửa sổ,
nhưng Lộ Tiểu Giai đã vút mình đi rồi.

Gió quét bên ngoài, lá thu rơi tơi tả, bên trong, hơi thở của Phó Hồng
Tuyết từ từ điều hòa trở lại.

Thúy Bình sững sờ một lúc, cuối cùng cúi mình xuống, ôm Phó Hồng
Tuyết lên.

Cách này ôm nam nhân âu yếm quá.

Bởi, nghề của nàng là ôm nam nhân mà!

Tháng chín. Ngày mười bốn. Ngày này, nên tắm gội, cử xuất hành.

Thời gian vào lúc hoàng hôn, địa điểm là một trà đình.

Và không phải bất cứ trà đình nào cũng chỉ cung cấp trà đón khách hàng.

Cho nên, có những trà đình chuyên bán rượu.

Trong trà đình này, có bốn loại rượu, toàn là rượu mạnh, giá rất hạ.

Dĩ nhiên, có luôn thức ăn, giá cũng không cao.

Ở đây người ta thích bốc đậu phộng, nhấm rượu.

Phó Hồng Tuyết nhìn khách ăn đậu, uống rượu, nhìn đến xuất thần.

Phó Hồng Tuyết ăn gì thì ăn, không ăn đậu phộng.

Thúy Bình hỏi:

- Vì hễ thích đậu phộng, nên công tử không ăn đậu phộng?

Phó Hồng Tuyết không đáp!

Thúy Bình thở dài:

- Tôi biết rồi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người biết cái gì?

Thúy Bình đáp:

- Lúc bệnh phát, công tử không muốn ai trông thấy. Hễ trông thấy, nên công tử hận lắm.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng, ngậm rất kỹ.

Tay nắm chuôi đao, cũng nắm rất kỹ.

Trừ hễ ra, những người hiện diện tại đây ít kẻ mang đao.

Người ta ngồi rất xa hễ.

Có lẽ vì hễ mang thanh đao đó, nên không ai dám ngồi gần.

Thúy Bình lẩm nhẩm:

- Rằm tháng chín! Tại Bạch Vân Trang! Hễ muốn bọn ta đến đó! Tại sao? Tôi không hiểu nổi!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người không hiểu nhiều việc lắm!

Thúy Bình thốt:

- Nhưng tôi không thể không tưởng đến!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tưởng đến cái gì?

Thúy Bình tiếp:

- Hẳn muốn chúng ta đến đó, chắc là không do hảo ý rồi. Cho nên tôi không hiểu tại sao công tử lại cương quyết đến!

Phó Hồng Tuyết buông gọi:

- Về phần người, không ai buộc người đi!

Thúy Bình cúi đầu, cắn môi, không nói gì. Nàng không thể nói gì, cũng không dám nói gì.

Bên ngoài trà đình, là quan lộ.

Trên đó, có mấy cỗ xe lớn, có mấy con ngựa kéo. Xe không có chủ nhân, chỉ có bọn phu xe, chúng dừng xe vào trà đình, uống vài chén rượu, ăn qua loa, khác chuyện với nhau.

Chúng cho biết, có gặp một người khách rộng rãi, chi tiền rất đậm. Người khách đó, là Lộ Tiểu Giai.

Phó Hồng Tuyết toan đứng lên, định đi, nghe đến tên Lộ Tiểu Giai, liền đổi ý, ngồi nán lại.

Chúng phê bình Lộ Tiểu Giai, nào là một kẻ giết mướn, nào là kiếm pháp tinh vi, nào là chi tiền rất rộng.

Sở dĩ chúng nhắc đến Lộ Tiểu Giai là vì trong các cỗ xe đến đây, có một cỗ khi đến gặp lúc Lộ Tiểu Giai bỏ ngựa, thuê xe đi một quãng đường, về trước Bạch Vân Trang. Đường không xa, nhưng y cho tên đánh xe hai mươi lượng bạc. Tên đánh xe mời đồng nghiệp một chén rượu.

Ai ai cũng cho là một mối bở, và đồng ước ao có cái may mắn đó.

Bỗng, một người thốt:

- Các người mời ta đi! Mời ta uống với!

Người đó nằm dưới tàng cây, một chiếc nón cỏ che mặt.

Nón rách, y phục rách, xem ra y đúng là một kẻ nghèo xơ nghèo xác, đến một cái chén rượu cũng không có tiền mua mà uống.

Một người cau mày hỏi:

- Mời người? Tại sao phải mời người?

Tên chủ bao châu rượu cười, thốt:

- Không sao! Không sao! Tứ hải giai huynh đệ mà! Bằng hữu muốn uống vài chén rượu, cứ vào đây mà uống.

Người đó lạnh lùng đáp:

- Rượu của người, ta uống, song ta không là bằng hữu của người đâu nhé!

Trịch chiếc nón lên đầu, y uể oải đứng dậy.

Thì ra, là một đại hán có thân vóc khôi vĩ, cao và lớn hơn người thường ít nhất cũng nửa thân mình.

Tuy y phục xác xơ, y có oai phong lẫm liệt, ai trông thấy cũng phải khiếp hãi.

Chừng như trước đó, một vài kẻ khinh khi y định mắng y nói năng vô lễ, nhưng bây giờ thì không còn kẻ nào dám mở miệng.

Chủ nhân trà đình đã mang rượu đến.

Người đó bước lại, đòi phần liền. Y thốt như truyền mạng lệnh, gọn gàng, đơn giản.

Y ăn ngẫu nhiên, uống ừng ực, trong một thoáng, năm cân rượu cạn sạch.

Mọi người nhìn y, sửng sờ.

Y vỗ bụng kêu bình bịch, thốt:

- Phải ngần ấy nữa, mới đủ!

Chủ nhân kêu lên thất thanh:

- Bao nhiêu đó nữa?

Đại hán trầm gương mặt:

- Người điếc à? Không nghe ta nói chi à?

Trên chủ bao chần rượu cũng đứng hờn, nghĩ phen này thì cầm như hai mươi lượng bạc bay trọn!

Nhưng, đại hán thấy gã xanh mặt, bèn cười ha hả, lấy trong mình ra một đỉnh bạc trị giá năm mươi lượng, trao cho gã, thốt:

- Người tiếc tiền à? Đây, cầm lấy, trừ tiền mượn ra, còn bao nhiêu, người giữ hết, với điều kiện là sáng sớm ngày mai, người chực sẵn tại đây, đưa ta

đến Bạch Vân Trang. Nếu người làm hỏng của ta, thì ta đập vỡ sọ người đấy nhé!

Đình bạc, gã đánh xe chưa dám cầm, còn trong tay y, y bóp mạnh, đình bạc dẹp

lẹp.

Gã đánh xe quá sợ, phát rung lên, rồi ngã xiù luôn. Đại hán cười vang, quăng đình bạc cạnh gã, rồi bước đi. Nhìn theo y, Phó Hồng Tuyết thở dài, lẩm nhẩm: - Cừu nhân đông quá! Giết làm sao hết!

Cừu nhân của hãn, hay cừu nhân của đại hán? Bởi, xa xa có tiếng ca vang, vọng

lại:

- Rằm tháng chín, khi trăng lên, suối máu chảy! Máu anh hùng chảy vô tận! Đầu thù rơi! Giết vô tận!

Sáng sớm hôm sau, gã đánh xe đã mang xe đến trước trà đình, chực chờ.

Ngoài gã ra, còn có mặt Phó Hồng Tuyết và Thúy Bình.

Thúy Bình rung lạnh, mặt mỗi, có vẻ tiêu tụy.

Phó Hồng Tuyết trầm tĩnh nhìn nàng, ánh mắt của hãn từ lạnh lùng trở nên ôn

nhu.

Một lúc lâu, hãn thốt:

- Người vất vả quá!

Thúy Bình lắc đầu:

- Chính công tử mới đáng kể. Đáng lý công tử phải chợp mắt một lúc!

Phó Hồng Tuyết thở ra:

- Ta không ngủ được!

Thúy Bình tiếp:

- Công tử không ngủ, tôi ngủ thế nào được?

Phó Hồng Tuyết cầm tay nàng, bàn tay lạnh như giá băng.

Hãn trầm giọng thốt:

- Trước khi tìm gặp Mã Không Quần, ta không trở về được! Ta không mặt mũi nào trở về nếu chưa gặp lão!

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi biết!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Như vậy, ta còn làm khổ người lâu!

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi không sợ khổ!

Nàng lôi tay Phó Hồng Tuyết, áp lên mặt nàng, tiếp:

- Chỉ cần công tử đừng khinh phụ tôi thôi, dù công tử bảo tôi chết, tôi cũng không từ chối!

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Hôm đó, nếu người bỏ đi luôn, ta cũng không trách người!

Thúy Bình đáp:

- Làm sao tôi bỏ đi luôn được! Công tử có lấy roi quất tôi, tôi cũng không đi!

Phó Hồng Tuyết cười.

Lần đầu tiên, hãnh cười tươi!

Thúy Bình cũng cười, thốt:

- Tôi thích nhìn công tử cười vô cùng!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta sẽ thời thường cười cho người nhìn. Nhưng hiện tại...

Thúy Bình hỏi:

- Hiện tại, chưa phải lúc cười?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Hãnh xoay câu chuyện qua đề khác:

- Sao người đó chưa đến?

Thúy Bình đáp:

- Rồi hãnh sẽ đến! Hãnh không thể không đến!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người thấy hãnh như thế nào?

Thúy Bình đáp:

- Nhất định là cừu nhân của Lộ Tiểu Giai. Biết rằng Lộ Tiểu Giai ở tại Bạch Vân Trang, thì làm gì hãnh chẳng đến đó?

Bỗng, lời ca từ xa xa vọng đến:

- Rằm tháng chín, khi trăng lên, suối máu chảy, máu anh hùng, chảy vô tận! Đầu thù rơi, giết vô tâm!

Thúy Bình chớp mắt:

- Hẳn đến rồi đó!

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ừ!

Thúy Bình hỏi:

- Mình có nên ẩn tránh không?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Bình sanh, ta không hề trốn tránh!

Từ xa xa, có tiếng cười vang, tiếp theo là một câu nói:

- Đáng mặt nam tử hán đấy!

Thúy Bình cười khở:

- Hẳn thính tai quá!

Đại hán đến nơi.

Vẫn y phục như hôm qua, chỉ thêm một bình rượu màu đen bóng nơi tay.

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, cười, thốt:

- Quả nhiên là các hạ! Tại hạ biết, các hạ chờ tại đây!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ biết?

Đại hán hừ một tiếng:

- Tại hạ không biết, thì còn ai biết ?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Cam Tâm Bị Giết

Nghiêng bình rượu, kê miệng bình sát miệng y, nốc một hơi rượu, đoạn trầm gương mặt, cao giọng hỏi:

- Tại hạ đã đến rồi, sao các hạ còn chưa động thủ?

Phó Hồng Tuyết giật mình:

- Động thủ?

Đại hán chữa câu nói:

- Động đao thì đúng hơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao phải động đao?

Đại hán ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Ta tung hoành trong thiên hạ, giết người không đếm xuể, có ai không thích chặt rơi chiếc đầu này. Các hạ cứ động đao, cắt đầu của tại hạ đi.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng đến việc đó.

Lần này, đại hán giật mình.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ đâu có biết các hạ là ai.

Đại hán cười lạnh:

- Cừu nhân của tại hạ ở khắp bốn phương trời, những người nhận ra tại hạ đều bị tại hạ giết chết hết, chỉ còn thừa lại những kẻ không biết tại hạ mà thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thường thường thì các hạ đợi người ta đến giết các hạ?

Đại hán gật đầu:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Thế thì các hạ thất vọng rồi.

Đại hán cau mày:

- Không phải các hạ ở đây chờ tại hạ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ có lời thề là giết người không bao giờ chờ đợi.

Đại hán trố mắt:

- Không chờ đợi?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Nhất là chờ đợi lần thứ hai. Các hạ xin nhớ là hôm qua chúng ta có gặp nhau một lần rồi.

Hắn nắm chặt chuôi đao, hắn bóp mạnh, gân tay nổi vòng.

Hắn liên tưởng đến Vạn Mã Đường.

Đại hán cũng gật đầu:

- Mất cơ hội là điều đáng tiếc. Mất cơ hội rồi thì làm sao còn đủ bình tĩnh chờ cơ hội thứ hai.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Cho nên chiều hôm qua, tại hạ không hề động đao, bởi các hạ không phải là đối tượng.

Đại hán hỏi:

- Như vậy các hạ không xem tại hạ là cừu nhân?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Đại hán cười vang:

- Xem ra tại hạ cũng còn may. Và kẻ nào làm cừu nhân của các hạ thì kẻ đó không sung sướng lắm.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chắc vậy rồi.

Đại hán hỏi:

- Còn như làm bằng hữu của các hạ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không có bằng hữu.

Đại hán hỏi:

- Nếu họ Tiết này muốn kết bằng hữu với các hạ?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Các hạ họ Tiết nhưng tên chi?

Đại hán đáp:

- Tiết Đại Hán.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ chưa biết các hạ.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ có muốn biết không?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Tiết Đại Hán thở dài:

- Không muốn cắt đầu tại hạ, không muốn làm bằng hữu với tại hạ. Mẫu người như thế kể cũng hiếm có trên đời.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Quả thật hiếm có.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Thế các hạ muốn sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ có muốn chi đâu. Bất quá nếu không có chi trở ngại thì các hạ cho tại hạ đi theo xe để đến Bạch Vân Trang. Nếu không tiện thì đành vậy.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Chỉ có thể thôi à?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chỉ thế thôi.

Tiết Đại Hán cười lớn:

- Vậy xin mời các hạ lên xe.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không ngồi xe.

Tiết Đại Hán kinh ngạc:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ không có năm mươi lạng bạc để thuê.

Tiết Đại Hán chau mày:

- Chẳng lẽ các hạ chạy theo sau xe?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Các hạ có xe, tại hạ có lộ, có chân. Mỗi người có phương tiện riêng, chúng ta vốn không quan hệ với nhau.

Tiết Đại Hán nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn gương mặt xanh, thanh đao đen của hắn, bất giác thở dài:

- Các hạ là một quái nhân, quái dị hơn tại hạ nhiều.

Bởi chính y cũng là một quái nhân.

Day qua gã đánh xe, y bảo:

- Lên đường.

Gã đánh xe trở mắt:

- Các vị không lên xe thì tiểu nhân cho xe đi làm sao được?

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Không ai lên xe.

Gã đánh xa càng lấy làm lạ:

- Tại sao không lên xe?

Tiết Đại Hán cười vang:

- Tại cao hứng.

Hành nghề suốt sáu bảy năm qua, gã đánh xe chưa hề thấy một khách thuê nào quái dị như người này. Tuy nhiên gã nào dám nói năng gì. Vả lại gã đâu có thiệt hại gì.

Gã quất roi, ngựa cất vó, lôi xe đi vùn vụt.

Tiết Đại Hán vọt lên, chụp cán xe, giật lại, gắt:

- Chạy tang hay sao mà gấp thế?

Gã đánh xe kinh hãi, gò cương cho ngựa chậm lại.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Bạch Vân Trang không xa lắm, nội ngày nay thế nào cũng đến đó.

Y thốt câu này cốt cho Phó Hồng Tuyết nghe.

Nhưng Phó Hồng Tuyết mừng tượng chẳng nghe gì cả.

Tiết Đại Hán tiến lên, ngang Phó Hồng Tuyết, tiếp:

- Các hạ đến Bạch Vân trang để làm gì?

Phó Hồng Tuyết vẫn không đáp.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ biết Viên Thu Vân?

Phó Hồng Tuyết không còn làm thinh được nữa, hỏi lại:

- Viên Thu Vân là ai?

Tiết Đại Hán đáp:

- Trang chủ Bạch Vân trang.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không biết.

Tiết Đại Hán mỉm cười:

- Đến Tiết Đại Hán mà các hạ còn không biết thì làm sao biết được Viên

Thu

Vân.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Thế các hạ biết y?

Tiết Đại Hán lắc đầu: - Tại hạ làm gì biết đến cái lão quái vật đó.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc, lại hỏi: - Các hạ biết Lộ Tiểu Giai?

Tiết Đại Hán thoáng giật mình: - Sao các hạ biết?

Rồi y tiếp: - Vô luận là ai cũng trông thấy rõ điều đó. Chính tại hạ đi tìm hãn đó. Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tìm để làm gì?

Tiết Đại Hán cười lạnh: - Chẳng làm gì cả. Bất quá cắt đầu hãn, đá xuống hố sâu, vậy thôi. Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hãn là cừu nhân của các hạ?

Tiết Đại Hán đáp: - Thực ra thì không phải.

Y uống mấy ngụm rượu, rồi tiếp: - Thực ra, y là bằng hữu của tại hạ.

Phó Hồng Tuyết trở mắt: - Bằng hữu?

Tiết Đại Hán nghiêng rặng, đoạn tiếp: - Có lúc, bằng hữu đáng sợ hơn cừu nhân. Hãn thuộc vào loại bằng hữu đáng sợ đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ bị hãn lừa?

Tiết Đại Hán cảm hờn:

- Tại hạ đem toàn gia cùng nữ nhân mà tại hạ quý mến hơn hết gởi gắm hãn. Hãn đem cả của lẫn người đi giấu một nơi...

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Theo tại hạ thấy thì hãn không phải là mẫu người có hành vi như vậy.

Tiết Đại Hán trầm giọng:

- Bởi tin hãn như các hạ nhận xét đó cho nên tại hạ mới giao phó tất cả cho hãn.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Đích xác là hãn, lúc bằng hữu đáng sợ hơn cừu nhân.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Không bao giờ các hạ có bằng hữu?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không bao giờ.

Tiết Đại Hán thở dài, uống từng ngụm, từng ngụm rượu to...

Một lúc sau, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực ra, các hạ bất tất phải chạy bộ với tại hạ như thế này. Tiết Đại Hán đáp: - Đích xác là bất tất, chúng ta có thể cùng lên xe mà ngồi. Phó Hồng Tuyết không nói năng gì.

Một lúc nữa, Tiết Đại Hán bỗng trao bình rượu qua cho Phó Hồng Tuyết hỏi: - Các hạ uống chút ít chứ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Không uống.

Tiết Đại Hán hỏi: - Không bao giờ các hạ uống rượu?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Không bao giờ.

Tiết Đại Hán hỏi: - Có đánh bạc chẳng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Không bao giờ.

Tiết Đại Hán hỏi: - Vậy các hạ thích chi?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Cái chi cũng không thích.

Tiết Đại Hán thở dài: - Một con người không thích cái chi hết thì kiếp sống còn có thú vị gì nữa. Phó Hồng Tuyết thốt: - Tại hạ sống không vì thú vị. Tại hạ sống không phải để tìm thú vị để hưởng thụ. Tiết Đại Hán cau mày:

- Thế các hạ sống để làm gì?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao: - Để báo thù, để phục cừu.

Tiết Đại Hán nhìn hăn, nhếch nụ cười khố, thốt: - Xem ra làm cừu nhân của các hạ không phải là một điều thích thú. Phó Hồng Tuyết cúi mặt nhìn đao, không đáp. Tiết Đại Hán chớp mắt, hỏi:

- Các hạ có quen Lộ Tiểu Giai?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Có thấy hăn một vài lần, chỉ biết người chứ không quen người. Tiết Đại Hán hỏi:

- Thấy hăn trong trường hợp nào?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Lúc hăn đến tìm tại hạ mà giết. Hăn tưởng giết tại hạ.

Tiết Đại Hán giật mình:

- Rồi sau đó?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Sau đó hăn bỏ đi.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ cho hăn đi dễ dàng vậy sao?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng giết hăn. Tại hạ chỉ tưởng giết mỗi một người thôi.

Duy nhất một người thôi.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Cừu nhân của các hạ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Chỉ có một người thôi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ chỉ biết có một người. Duy nhất một người. Ít nhất thì hiện tại là vậy.

Tiết Đại Hán thở dài:

- Các hạ có cái số sướng hơn tại hạ nhiều.

Rồi y ca:

- Máu anh hùng chảy vô tận. Đầu kẻ thù rơi vô tận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực sự thì các hạ có số sướng hơn tại hạ nhiều.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Còn gì sướng hơn là có đầu thù mà chặt mãi, chặt vô cùng tận. Rất tiếc cho tại hạ...

Aùnh mắt trở nên buồn thảm, hãn tiếp: - Rất tiếc cho tại hạ, một cừu nhân mà cũng chẳng tìm ra. Tiết Đại Hán hỏi:

- Cừu nhân của các hạ là ai?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Các hạ bắt tất phải biết điều đó.

Tiết Đại Hán chớp mét:

- Biết đâu tại hạ giúp được các hạ thì sao?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Lão ấy họ Mã.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Mã cái gì?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Mã Không Quần.

Tiết Đại Hán giật mình:

- Chủ nhân Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết giật mình:

- Các hạ quen lão ấy?

Tiết Đại Hán lắc đầu, không đáp, chỉ lẩm nhẩm:

- Thảo nào... thảo nào...

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thảo nào làm sao?

Tiết đại hán tiếp luôn:

- Thảo nào các hạ lại chẳng muốn đến Bạch Vân Trang.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vạn Mã Đường và Bạch Vân Trang có quan hệ với nhau?

Tiết Đại Hán thốt:

- Thực ra thì không. Nghĩa là trước kia thì không.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn hiện tại?

Tiết Đại Hán hỏi lại:

- Chẳng lẽ các hạ không biết ngày nay là ngày chi?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

- Đối với nhân loại, ngày nay là rằm tháng chín, ngày này có cái đặc biệt với ai sao đó, tại hạ làm sao biết được.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ không tiếp nhận được thiệp mời sao?

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thiệp gì?

Tiết Đại Hán đáp:

- Thiệp cưới.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai phát xuất thiệp cưới?

Tiết Đại Hán đáp:

- Đương nhiên là Bạch Vân Trang. Hôm nay là ngày vui của thiếu trang chủ. Tại hạ không biết hẳn, song tân nương thì tại hạ biết là ai.

Phó Hồng Tuyết hỏi

- Là ai?

Tiết Đại Hán đáp:

- Mã Phương Linh, con gái của Mã Không Quần.

Phó Hồng Tuyết biến sắc.

Tiết Đại Hán trầm ngâm một chút:

- Cho nên, rất có nhiều hy vọng hôm nay Mã Không Quần có mặt tại Bạch Vân Trang...

Phó Hồng Tuyết không đợi y dứt câu, nhảy lên xe liền.

Với thân pháp đó, không ai nhận ra hãn có tật thọt chân.

Tiết Đại Hán thầm khen thuật khinh công của hãn tuyệt vời.

Phó Hồng Tuyết không vào trong xe, mà lại ngồi nơi chỗ dành cho gã đánh xe, ở bên ngoài.

Hãn giật roi ngựa nơi tay gã đánh xe, quất liên hồi vào bụng ngựa.

Xe do ngựa kéo với toàn tốc lực, lao đi vun vút trên đường, bỏ Tiết Đại Hán và Thúy Bình lại sau.

Phó Hồng Tuyết chỉ nhớ có Mã Không Quần, quên mất hai người này, quên mất số nhân loại còn lại.

Thúy Bình ứa nước mắt, niềm tủi hờn tràn ngập tâm tư.

Tiết Đại Hán chột nhìn qua nàng, điểm một nụ cười, thốt:

- Cô nương yên trí. Tại hạ không để y bỏ rơi cô nương đâu.

Y nhún chân.

Năm cái nhảy. Y đã chụp được càng xe. Ngựa hí lên, hồng hai vó trước, chỏi vó

sau.

Cổ xe ngừng.

Tiết Đại Hán quay đầu, gọi Thúy Bình - Lên xe gấp đi cô nương.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hộ Hoa Kiếm Khách

Rằm tháng chín.

Giờ Thân, đại kiết. Nên cưới gả. Kỵ chôn cất. Từ mọi nẻo đường dẫn đến Bạch Vân Trang, xe ngựa dập dìu từ sáng sớm. Dù ngồi xe, dù ngồi ngựa, ai ai cũng vận y phục mới, màu sắc huy hoàng. Ngựa, dĩ nhiên là tuấn mã, ngồi tuấn mã cũng là một hãnh diện của khách giang hồ.

Ngựa kéo xe, thông thường không là tuấn mã, song ngựa vẫn chạy với toàn tốc lực, bởi là ngày đặc biệt, không ai thích lạc hậu.

Phó Hồng Tuyết đã trao cương, trao roi cho gã đánh xe, tự mình vào trong xe ngồi.

Tay vẫn nắm chặt chuôi đao.

Thần sắc vẫn khẩn trương.

Hắn đâu có thể phí sức cho việc đánh xe! Hắn phải giành khí lực, để còn đối phó với Vạn Mã Đường chủ, trong những phút giây sắp tới chứ!

Thúy Bình ngồi cạnh hắn, ưu tư...

Tiết Đại Hán chốc chốc lại nốc rượu, nốc xong, lại lẩm nhẩm:

- Tại hạ hy vọng cả Vạn Mã Đường lẫn Lộ Tiểu Giai đều có mặt!

Phó Hồng Tuyết chột thốt:

- Tại hạ nghĩ, các hạ nên ít uống một chút!

Tiết Đại Hán cau mày:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Say, là khó giết được người. Nhất là người đó lại là Lộ Tiểu Giai!

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Chẳng lẽ trước khi giết người, phải ăn đậu phộng?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ăn đậu, dù sao vẫn hơn uống rượu.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Hay hơn điếm nào?

Hắn nhai vờ, nhóc nhách, nhóc nhách...

Tiếng nhóc nhách làm lơ cảnh giác của đối phương ít nhiều.

Ngoài ra, đậu có chất bổ dưỡng, còn rượu thì kích thích, hết kích thích lại làm nhũn người. Rượu làm cho con người mất bình thường.

Giao đấu với cao thủ mà mất bình thường, là cầm chắc cái bại.

Tiết Đại Hán trừng mắt, định sừng sộ, rồi lại thôi, cuối cùng cười khò, thốt:

- Xem ra, chúng ta phải tìm đậu phộng mà mua, nơi chúng ta ai ai cũng khẩn trương ít nhiều.

Bỗng, gã đánh xe cất tiếng:

- Hiện tại, chúng ta đã đến con đường chánh, dẫn thẳng đến Bạch Vân Trang. Từ nơi này, chúng ta có thể nhìn thấy Bạch Vân Trang.

Tiết Đại Hán không dẫn lòng được, nhóng cổ ra nhìn.

Trên đường dài, bụi vàng bốc mù mịt, xa xa, dãy núi chắn ngang tầm mắt, xanh dờn.

Nơi phía dưới dãy xanh xanh, có một vùng gồm mấy điểm xám xám.

Những nóc nhà của khu Bạch Vân Trang.

Tiết Đại Hán tặc lưỡi:

- Quy mô to đấy chứ!

Gã đánh xe cười, thốt:

- Trong vòng tám trăm dặm quanh đây, còn ai không biết đại gia, thiếu gia họ Viên!

Tiết Đại Hán trừng mắt, giọng thốt:

- Đại gia là cái quái gì, ta không hề biết!

Gã đánh xe thấy y trừng mắt, bèn nín lặng, hết dám tán dương họ Viên nữa.

Cỗ xe tiến vào sơn đạo.

Hai bên, cây mọc rậm rạp, làm hẹp bớt con đường.

Không khách lữ hành, không gia cư.

Nói đến khách lữ hành, là nói về lúc bình thường, nói về lớp người sinh hoạt thường xuyên.

Chứ hiện tại, khách lữ hành tấp nập. Và tất cả đều hướng về một địa điểm duy nhất, Bạch Vân Trang!

Phó Hồng Tuyết thầm nghĩ:

- Mã Không Quân có đến đây chăng?

Từ lúc xe vào sơn đạo, hấn nắm cứng chuôi đao, gân tay nổi vồng.

Nếu hấn không kèm vững, tay hấn phải rung mạnh.

Thúy Bình đặt tay lên tay hấn, dịu giọng thốt:

- Nếu lão có đến đây, thì lão chạy đi đâu cho thoát! Công tử nóng nảy làm gì!

Phó Hồng Tuyết không nghe nàng nói gì. Hấn mở to mắt nhìn đăm đăm thanh đao đen của hấn.

Tiết Đại Hán cũng nhìn thanh đao đó.

Y hỏi:

- Các hạ có thể cho xem chăng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không thể!

Tiết Đại Hán cau mày:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Vì không ai được xem nó! Tất cả không chừa một người!

Tiết Đại Hán hỏi:

- Nếu tại hạ nhất định muốn xem?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Muốn như vậy là muốn chết. Các hạ không chết, thì tại hạ chết!

Tiết Đại Hán biến sắc mặt, rồi bật cười, thốt:

- Lộ Tiểu Giai không sợ ai thấy kiếm pháp. Kiếm của hắn cũng không có vỏ.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Các hạ tùy thời xem kiếm của hắn, nhưng thanh đao này, nhất định là không xem được. Tốt hơn, các hạ đừng tưởng xem nó!

Hắn đưa mắt nhìn ra xa xa, từ từ tiếp:

- Thanh đao này, vốn là vật bất tường. Ai trông thấy nó, là có tai họa ngay!

Tiết Đại Hán biến sắc, muốn hỏi gì đó, nhưng không kịp mở miệng.

Bởi, cỗ xe đã dừng lại, là đến địa điểm rồi. Những việc sắp khai diễn ra, quan trọng hơn chuyện y định hỏi.

Y quay đầu lại.

Vật hiện ra trước nhất, trong tầm mắt của y, là hạt đậu phộng, vỏ đậu phộng.

Vỏ đậu phộng bay đi, vệt qua hai bên, hạt đậu rơi xuống.

Rơi trúng miệng Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai đang đứng giữa lòng đường ăn đậu.

Tiết Đại Hán tung mình lên.

Mũi xe bị y tung, rách soạt, bay một lỗ lớn.

Lộ Tiểu Giai thở dài đáp:

- Cũng may, mũi xe không được chắc lắm! Cho nên, đầu của người còn nguyên

ven!

Tiết Đại Hán thét:

- Người muốn đầu của ta phải thủng?

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ:

- Người cứ tưởng tượng xem, nếu có một lỗ thủng trên đầu, cứ mỗi lần thèm rượu người chỉ đổ rượu vào lỗ đó, có phải khỏi phí công há miệng nốc chãng?

Tiết Đại Hán lại lồng lên, hét:

- Trước mặt ta, người còn dám nói năng cuồng dại à? Người còn dám chạm mặt ta à?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Tại sao không dám? Ta vốn ở đây chờ người mà, chứ đâu phải bất ngờ chạm nhau?

Tiết Đại Hán giật mình:

- Người biết ta sẽ đến đây?

Lộ Tiểu Giai không đáp câu đó, chỉ thốt:

- Người ta thấy người không ngồi xe, chỉ chạy theo xe, đều cho là ta. Ta thì không, dù cho người vác cả cỗ xe lên lưng mà chạy, ta cũng xem thường, không hề kỳ quái!

Y lại cười rồi tiếp:

- Bởi, con người như người, việc gì mà người không làm được, kể cả việc nông nhất! Trẻ con nhất!

Tiết Đại Hán hừ một tiếng:

- Còn người! Chẳng phải là bất cứ việc gì, người cũng làm được sao?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Những việc ngu ngốc, thú thật với người, ta không làm nổi!

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Người không ngu ngốc, chỉ có ta là ngu ngốc thôi! Ta bỗng dừng lại xem người là bằng hữu. Đó là cái ngu của ta!

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Ta vốn là bằng hữu của người.

Tiết Đại Hán cao giọng:

- Người là bằng hữu của ta? Tám mươi vạn lượng bạc, ta trao cho người, người để đâu?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Tiêu sạch rồi!

Tiết Đại Hán lông lộn lên:

- Người nói sao? Tiêu hết sạch rồi?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Chúng ta đã là bằng hữu của nhau, mà bằng hữu thì có cái gì cũng là của chung, bạc của người, sao ta lại không tiêu xài được?

Tiết Đại Hán trở mắt:

- Người xài cách nào?

Lộ Tiểu Giai đáp gọn:

- Cho thiên hạ hết!

Tiết Đại Hán hét:

- Cho ai?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Phân nửa, phân phối cho nạn dân tại Hoàng Hà, phân nửa cấp cho các gia đình có cô nhi quả phụ của những kẻ bị người giết!

Không cho Tiết Đại Hán nói gì, y tiếp luôn:

- Đồng tiền do người kiếm ra bằng phương pháp bất chánh, ta giúp người lấy lại chánh nghĩa, người phải cảm kích ta!

Tiết Đại Hán chết sững người, một lúc lâu, lại hỏi:

- Còn nữ nhân của ta? Chẳng lẽ người cũng cho thiên hạ luôn?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta không cho ai cả!

Tiết Đại Hán hỏi gấp:

- Thế người để đâu?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Ta giết chết rồi!

Tiết Đại Hán quát:

- Người nói sao? Giết chết?

Lộ Tiểu Giai hừ một tiếng:

- Ta sát nhân, đâu phải là việc lạ kỳ! Người la hét cái gì?

Tiết Đại Hán lồng lên:

- Sao người giết nàng?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vì nàng muốn thông gian!

Tiết Đại Hán nhảy chơi chơi:

- Nàng thông gian? Với nam nhân nào?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Nàng chưa thông gian thật sự, chỉ mới muốn thôi. Nàng muốn thông gian với ta, song ta thì bao giờ có cái thói chó trâu đó? Ta cự tuyệt. Nhưng

ta nghĩ, không phải tất cả nam nhân trên đời này đều giống ta. Để nàng sống, có ngày nàng lại phản bội người.

Cho nên, ta giết phứt cho tiện việc. Vậy là nhờ ta, người sẽ được vĩnh viễn khỏi bị nàng cầm sừng lên đầu!

Tiết Đại Hán gắt:

- Không có cách gì khác?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta chỉ biết có cách đó thôi. Cách đó là nhất!

Tiết Đại Hán chết sừng lâu hơn trước.

Bỗng, y bật cười vang, thốt:

- Tốt! Giết được lắm! Tốt lắm!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tốt là cái chắc!

Tiết Đại Hán tiếp:

- Giết người, tiêu tiền, như người đã làm, thật là làm khoái nhân tâm ghê!

Khoái ghê! Ta bội phục! Bội phục!

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Ta biết, thế nào người cũng bội phục!

Tiết Đại Hán tiếp:

- Rượu này cũng là thứ khá, lại đây làm mấy ngụm đi!

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Ăn đậu phộng, uống rượu, cũng được lắm!

Cả hai nắm tay nhau, quàng vai nhau, thân nhau hơn trước, hơn bất cứ đôi bằng hữu nào.

Tiết Đại Hán bỗng thở dài hỏi:

- Sao người không chờ ta trở về? Người bận việc gì mà phải ra đi gấp như thế?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bận việc giết người!

Tiết Đại Hán trở mắt:

- Giết ai?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Gã vừa ở trong xe của người đó!

Tiết Đại Hán cau mày:

- Vừa ở trong xe của ta?

Y quay lại.

Phó Hồng Tuyết đã đi rồi, chỉ còn Thúy Bình ngồi nguyên tại chỗ.

Nàng không cúi đầu, nàng đang trừng mắt nhìn Lộ Tiểu Giai.

Tiết Đại Hán cau mày hỏi:

- Nam nhân của cô nương đâu?

Thúy Bình cắn môi, rồi đáp:

- Y không phải là nam nhân của tôi! Bởi từ lúc nào đến bây giờ, y không xem tôi là nữ nhân. Từ lúc nào đến bây giờ, y không xem tôi là một cá nhân!

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Có lẽ cô nương nhận xét lầm y!

Thúy Bình lắc đầu:

- Tôi không lầm. Không bao giờ tôi nhận xét lầm một nam nhân, bất cứ nam nhân nào.

Nàng thốt, mắt nàng lại nhìn Lộ Tiểu Giai.

Chợt, nàng cười lạnh, tiếp:

- Hiện tại, tôi thấy rõ, các hạ thuộc mẫu nam nhân nào!

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Mẫu nam nhân nào?

Thúy Bình đáp:

- Mẫu nam nhân không có can đảm!

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Thúy Bình tiếp:

- Nếu các hạ có chút can đảm, thì tại sao các hạ không dám lấy Mã Phương Linh?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao tại hạ phải lấy nàng ấy?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì tôi biết nàng đi theo các hạ!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương biết?

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi thấy nàng chạy theo các hạ. Tôi biết thế nào nàng cũng bắt kịp các hạ.

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Cô nương biết nhiều việc quá!

Thúy Bình tiếp:

- Rất tiếc nàng lại biết quá ít việc! Cho nên, nàng mới mê thích các hạ!

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Cô nương cho rằng nàng mê thích tại hạ?

Thúy Bình hừ lạnh:

- Không mê thích thì đuổi theo làm gì?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Biết đâu nàng chạy theo tại hạ lại chẳng phải là để yêu cầu tại hạ giết người?

Thúy Bình cười mỉa:

- Và nam nhân vẫn có thể vì nữ nhân mà giết người được chứ? Huống chi, giết người là nghề của các hạ?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Có phải là cô nương muốn nói nàng chờ tại hạ giết Phó Hồng Tuyết?

Thúy Bình buông gọn:

- Vấn đề là các hạ dám hay không dám.

Lộ Tiểu Giai cười lạnh.

Thúy Bình tiếp:

- Bởi các hạ không dám, nên đưa nàng cho người khác.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương cho rằng tại hạ chê nàng?

Thúy Bình đáp:

- Nàng chạy theo các hạ, là có ý hiển dưng rõ ràng, chỉ có hai trường hợp thôi: một là các hạ không dám thực hiện sự thỉnh cầu của nàng, hai là các hạ chê nàng. Tôi thấy việc thứ nhất có lý hơn!

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bên trong, có một đoạn cố sự!

Thúy Bình hỏi:

- Cố sự gì?

Lộ Tiểu Giai giải thích:

- Tại hạ đưa nàng đến Bạch Vân Trang. Nàng gặp Tiểu Viên, bỗng phát hiện ra Tiểu Viên hơn tại hạ nhiều, nên yêu ngay Tiểu Viên, hất tại hạ ra!

Y thở dài lượt nữa, cười khổ, tiếp:

- Cố sự như thế đó, không khúc chiết, không ly kỳ. Bởi, sự việc rất thường xảy ra!

Thúy Bình hỏi:

- Tại sao các hạ đưa nàng đến Bạch Vân Trang?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bởi nơi đó tại hạ thường đến!

Thúy Bình cười lạnh:

- Biết đâu chẳng phải là một kế thoát ly nàng? Cho nên các hạ tạo cơ hội cho hai đàng gặp nhau! Các hạ cố ý làm như thế! Các hạ sợ đao của y nhanh hơn kiếm!

Lộ Tiểu Giai lững lờ:

- Ạ?

Thúy Bình tiếp:

- Nhưng hiện tại, các hạ không cần phải sợ y nữa! Bởi, y sẽ không bao giờ tìm các hạ! Hiện tại các hạ không còn liên quan đến Vạn Mã Đường nữa! Cái mối quan hệ đó của các hạ đã chuyển sang cho Bạch Vân Trang. Giờ đây Bạch Vân Trang và Vạn Mã Đường liên quan với nhau, qua cuộc hôn nhân do các hạ cố ý cấu kết.

Dừng lại một chút, nàng tiếp luôn:

- Giờ đây Phó Hồng Tuyết phải nhận Viên Thu Vân là kẻ thù của y và có lẽ y đã giết Viên Thu Vân rồi cũng nên, hay ít nhất, song phương đang ghì nhau tại Bạch Vân Trang!

Đột nhiên, nàng nhảy phóc xuống xe, lao mình tới, một thanh đao ngắn chớp chớp nơi tay.

Thanh đao chưa đến ngực Lộ Tiểu Giai, tay nàng đã bị chụp.

Lộ Tiểu Giai bóp mạnh tay.

Thanh đao vượt tay nàng, rơi xuống đường.

Nàng co rúm người lại.

Lộ Tiểu Giai buông nàng ra, giáng luôn hai tát tay vào mặt nàng.

Nàng ngã lăn xuống đường, lăn đi mấy vòng.

Bỏ cỗ xe lại đó, Lộ Tiểu Giai và Tiết Đại Hán phóng mình đi.

Tiệc tại Bạch Vân Trang, là tiệc vui, song tân khách đều khoác bộ mặt trầm trầm.

Một cuộc đối thoại khê diễn ra giữa một số người dự tiệc.

Một cuộc bàn tán thì đúng hơn.

Đại khái, người ta hỏi và đáp với nhau như thế này:

- Hôm nay, là ngày hỷ sự của họ?

- Đương nhiên! Chứ nếu không thì họ mời thỉnh làm chi lắm khách như thế nào?

- Nhưng tại sao lại không có vẻ gì vui tươi cả?

- Tại hạ cũng nhận thấy như vậy! Thật là lạ!

- Tất cả đều đủ mặt, chỉ còn thiếu một người.

Mà người này lại là người trọng yếu!

- Ai?

- Tân lang!

- Hắn đi đâu?

- Hai hôm trước có ai đó mời đi uống rượu. Hắn đi rồi, không trở về.

Không ai biết hắn đi đâu, ở đâu hiện tại!

- Kỳ quái! Tại sao hắn thất tung?

- Có trời mới biết được!

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Bạch Vân Trang

Trong số tân khách có Diệp Khai.

Chàng cho rằng sự kiện đó rất lý thú. Tuy là không thường xảy ra nhưng chẳng phải là không có.

Chàng nhìn quanh khách sảnh, quan sát từng khuôn mặt, tự hỏi trong số những người hiện diện nơi đây, có mấy kẻ thực tâm lo âu cho nhà họ Viên.

Hầu hết đều khẩn cấp đấy nhưng họ khẩn cấp vì quan tâm đến trường hợp bất bình thường của chủ nhân hay vì rượu sẵn đó, thức ăn sắp được dọn lên nhưng họ phải ôm bụng đói để chờ, chờ trong một thời gian vô định.

Bởi biết đến bao giờ thì tân lang mới trở về.

Giả như tân lang không trở về thì sao?

Họ có được cho ăn, cho uống chẳng?

Họ nghĩ đến phần lễ vật mang đến đây, vì nể nang trang chủ nên lễ vật trọng hậu ít nhiều. Nếu bắt buộc phải ra về với cái bụng trống rỗng thì đúng là canh bạc thua cay.

Diệp Khai cười.

Ngồi bên cạnh, Đinh Vân Lâm nhắc khéo:

- Người không nên cười.

Diệp Khai nheo mắt:

- Tại sao?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Hiện tại, mỗi cá nhân đều biết tân lang thất tung. Nếu người cười thì khác nào vui mừng trên tai họa của người.

Diệp Khai vẫn cười:

- Vô luận thế nào thì cười vẫn hơn khóc. Huống chi hôm nay là ngày hỷ sự chứ đâu phải tang sự.

Đình Vân Lâm bủ môi:

- Người có thể giảm thiểu những lời tổn đức chứ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thể.

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Không thể?

Diệp Khai mỉm cười: - Tại vì nếu tại hạ không nói thì cô nương cũng nói. Đình Vân Lâm nghinh mặt, mừng tượng giận song thực ra là nàng rất khoái ý. Bởi Diệp Khai không giống phần đông, hơn nữa chàng cũng chẳng thất tung.

Giờ ngộ đã đến.

Tân lang vẫn chưa trở về, song chẳng lẽ khách chịu đói vô hạn định để chờ một người thất tung sao?

Rồi tiệc vui cũng được dọn lên. Rượu và thịt tuy chưa vào miệng nhưng ai ai cũng phấn khởi tinh thần.

Đình Vân Lâm cau mày, hỏi:

- Tại sao các ca ca của ta chưa đến?

Diệp Khai hỏi lại:

- Họ cũng đến nữa sao?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Họ có nói là họ muốn đến.

Diệp Khai lại hỏi:

- Cô nương hy vọng họ đến?

Đình Vân Lâm gật đầu.

Nàng mỉm cười, thốt:

- Ta muốn xem thái độ của Lộ Tiểu Giai như thế nào, khi họ đến.

Diệp Khai chớp mắt:

- Nếu Lộ Tiểu Giai giết hết các ca ca của cô nương?

Đình Vân Lâm bủ môi:

- Tại sao người xem thường anh em họ Đình?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại vì anh em nhà họ Đình của cô nương xem thường tại hạ.

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Người họ Mã xem trọng người nên đã giao phó con trai con gái cho người giữ hộ.

Diệp Khai bỗng thở dài, thốt:

- Nếu biết được Mã Phương Linh thành hôn sớm như thế này thì tại hạ đã mang Tiểu Hồ Tử theo rồi.

Hiện tại chàng gởi Tiểu Hồ Tử ở tại nhà bằng hữu. Bằng hữu của chàng có mở một võ trường, hai vợ chồng muốn có một đứa con trai nên họ vừa thấy Tiểu Hồ Tử là đâm thích ngay.

Diệp Khai có rất nhiều bằng hữu, đủ các hạng người, làm đủ mọi việc.

Chàng thích có bằng hữu mà bằng hữu của chàng chẳng ai không ưa chàng.

Tự nhiên là vậy, bởi không ưa thích nhau thì làm sao trở thành bằng hữu của nhau?

Đình Vân Lâm trừng mắt, lạnh lùng hỏi:

- Người than thở cái gì? Có phải là tiểu thơ họ Mã lấy chồng nên người khó chịu?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Không phải là Đình tiểu thơ lấy chồng thì tại hạ đâu có khó chịu.

Đình Vân Lâm phì cười, thốt:

- Nếu người không sớm đến nhà họ Đình cầu hôn thì ta lấy chồng gấp cho mà xem.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Thế thì tại hạ phải...

Chàng bỏ dở câu nói. Vì lúc đó Phó Hồng Tuyết bước vào.

Tay hắn vẫn dán dính nơi chuôi đao. Hắn từ từ bước vào khách sảnh rộng lớn.

Người trong khách sảnh rất đông, song hắn bước như đi giữa chốn hoang vắng.

Hắn không nhìn một ai trong biển người đó.

Nhưng biển người đó nhìn hắn. Ai ai cũng có cảm tưởng là có một luồng gió lạnh quét qua.

Tất cả đều rợn mình. Hắn, đao của hắn, người và đao như mang tử khí vào khách sảnh.

Diệp Khai cau mày, lẩm bẩm:

- Sao hắn đến đây?

Đình Vân Lâm thốt:

- Biết đâu chẳng phải là Lộ Tiểu Giai bảo hắn đến?

Diệp Khai lại cau mày:

- Còn chúng ta nữa? Tại sao hắn lại tìm chúng ta, bảo chúng ta đến? Thật là kỳ quái.

Chàng dừng câu nói, bởi vì lúc đó, Phó Hồng Tuyết vừa ngẩng mặt lên thấy chàng.

Mặt hắn vẫn lạnh lùng như lúc nào.

Diệp Khai cười nhẹ, đứng lên. Lúc nào chàng cũng xem Phó Hồng Tuyết là bằng hữu. Nhưng Phó Hồng Tuyết quay đầu, không tiếp tục nhìn chàng.

Hắn từ từ len qua đám đông đi tới.

Bàn tay cầm chuôi đao hơi rung rung. Hắn nắm cứng chuôi đao nên tay không run mạnh lắm.

Hắn bước đi chậm song lại thở gấp.

Đình Vân Lâm lắc đầu, thở dài:

- Xem ra chẳng phải hắn đến đây để uống rượu mừng đâu.

Diệp Khai đáp:

- Thường thường hắn không như vậy đâu.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Không đến để uống rượu thì đến để là gì?

Diệp Khai đáp:

- Để giết người.

Đình Vân Lâm giật mình:

- Giết ai?

Diệp Khai tiếp:

- Hắn đã đến đây thì người hắn muốn giết phải là người tại đây.

Chàng thốt chậm rãi, thần sắc ngưng trọng...

Chưa bao giờ Đình Vân Lâm thấy chàng nghiêm trang như vậy.

Nàng hỏi:

- Chẳng lẽ hắn muốn giết Viên...

Diệp Khai gật đầu.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Tại đây? Bây giờ?

Diệp Khai gật đầu:

- Giết người thì không bao giờ hắn chờ đợi.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Người không ngăn trở hắn?

Diệp Khai lạnh lùng:

- Hắn giết người thì không ai ngăn trở nổi.

Đột nhiên ánh mắt của chàng trở nên sắc bén như đao kiếm.

Chỉ có những người nặng niềm thù hận mới có thứ ánh mắt đó.

Nếu Đình Vân Lâm bắt gặp ánh mắt đó thì nàng mới hiểu con người của chàng như thế nào.

Chàng hoàn toàn biến đổi thành con người khác.

Nhưng nàng đang bận theo dõi Phó Hồng Tuyết. Nàng thở dài, thốt:

- Xem ra hôm nay không khéo rồi hử sự lại biến thành tang sự mất.

Phó Hồng Tuyết từ từ xuyên qua biển người đi tới.

Cuối sảnh đường có một tấm biển, chỉ có một chữ nơi biển đó. Một chữ Hỷ rất to, chữ màu vàng, nền biển sơn đỏ.

Đỏ là màu vui tươi.

Song cũng là màu máu.

Một phu nhân, đầu cài đủ loại châu ngọc, tay cầm chén trà bằng vàng đang chuyện trò với nữ nhân bên cạnh.

Chắc là việc tư riêng chi đó nên âm thanh rất nhỏ.

Chợt bà lão trông thấy Phó Hồng Tuyết.

Chén trà trong tay bà rơi xuống.

Phó Hồng Tuyết không nhìn bà, bàn tay của hã vẫn nắm chặt chuôi đao.

Hã hành động không nhanh lắm nhưng ít có người phát hiện kịp.

Chén trà rơi, không rơi xuống nền. Chén trà rơi xuống vỏ đao của hã.

Trà trong chén không rơi ra ngoài một giọt nhỏ.

Diệp Khai thở dài, lẩm nhẩm:

- Đao nhanh quá,

Đinh Vân Lâm của thở dài, phụ họa:

- Nhanh thật.

Phó Hồng Tuyết từ từ đưa tay lên. Vỏ đao theo tay, vừa lên vừa hướng qua phụ nhân. Trên vỏ đao có chén trà.

Hã hoàn trả chén trà.

Phụ nhân muốn cười nhưng nụ cười không nở nổi. Bà gượng thốt:

- Đa tạ.

Bà đưa tay định tiếp chén trà nhưng bàn tay bà rung đáng sợ.

Bỗng một bàn tay từ bên cạnh thò ra, tiếp lấy chén trà.

Bàn tay rất vững, không rung như tay phụ nhân.

Phó Hồng Tuyết nhìn bàn tay đó, từ từ nhìn lên mặt người.

Người đó vào trạc trung niên nhưng râu tóc đã bạc nên khó nhận định đúng mức tuổi, vận y phục rất kỹ, kỹ màu sắc, kỹ kích thước.

Chỉ có hạng người cẩn thận mới quan tâm đến một bề ngoài được nghiên cứu công phu như vậy.

Ngón tay dài, hơi khô một chút. Cái khô nói lên một cứng rắn tiềm tàng, một nội lực sung mãn.

Con người đó thừa hấp lực câu dẫn bất cứ nữ nhân nào.

Bàn tay y phải là bàn tay cầm đao, kiếm, phóng ám khí, cầm thứ gì, phóng thứ gì, cũng phát huy được một linh diệu khiếp người.

Phó Hồng Tuyết hỏi cộc lốc:

- Các hạ là Viên Thu Vân?

Người đó cười, đáp:

- Tại hạ Liễu Đông Lai.

Phó Hồng Tuyết cau mày

- Còn Viên Thu Vân?

Liễu Đông Lai đáp:

- Sắp đến nơi.

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

- Tốt, tại hạ đợi.

Liễu Đông Lai hỏi:

- Các hạ muốn gặp y, có việc chi?

Phó Hồng Tuyết không đáp

Ánh mắt của hắn hướng về xa xa, trong tầm mắt của hắn không còn Liễu Đông Lai nữa. Những gì trong tầm mắt đó, đều biến mất, tại khoảng trống, dành chỗ cho một cái gì sắp xuất hiện.

Liễu Đông Lai thản nhiên, không lưu ý đến Phó Hồng Tuyết.

Y trao chén trà cho phụ nhân, thốt:

- Trà đã nguội rồi, tại hạ xin thay trà nóng.

Phụ nhân mỉm cười.

- Đa tạ.

Bà ta bình tĩnh trở lại, với sự can thiệp của Liễu Đông Lai.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Hộ Hoa kiếm khách Liễu Đông Lai!

Diệp Khai gật đầu.

- Cũng có người gọi y là Đoạt Mạng kiếm khách.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Y là anh vợ của Viên Thu Vân?

Diệp Khai gật đầu.

- Ngoài chỗ thân thích đó, họ còn là huynh đệ kết bái của nhau.

Đinh Vân Lâm chớp mắt.

- Nghe nói y sành khoa chiêu chuộng nữ nhân lắm.

Diệp Khai lờ lửng.

- A!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Y rất ôn nhu, lễ độ với nữ nhân. Đáng lẽ người nên học theo y.

Diệp Khai điền nhiên:

- Tại hạ phải học theo y là cái chắc. Nghe nói y ở nhà có mười bà lớn nhỏ, còn tình nhân bên ngoài thì không thể đếm.

Đình Vân Lâm cắn môi, trừng mắt.

- Tại sao người không học cái gì tốt hơn?

Bỗng, nàng đỏ mặt, phát hiện ra mọi người đều im lặng, chỉ có chàng và nàng là léo nhéo với nhau.

Và lúc đó, có một số người nhìn về phía họ.

Không ai biết Phó Hồng Tuyết, song đa số đều linh cảm có cái chi bất thường sắp xuất hiện, một tai họa sắp phát sanh. Và phải là quan trọng.

Vừa lúc đó, từ phía hậu sảnh, một nữ nhân đội mào phượng bước ra.

Nữ nhân là tân nương Mã Phương Linh.

Tân lang còn thất tung, tân nương vẫn xuất hiện, y phục huy hoàng, song mặt vẫn xanh. Một màu xanh đáng sợ.

Vừa bước ra, nàng lướt tới trước mặt Phó Hồng Tuyết, rít lên:

- Người! Quả nhiên người.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, như nhìn một người lạ, bình sanh chưa hề

gặp.

Mã Phương Linh trừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu, cao giọng hỏi:

- Viên Thanh Phong đâu?

Phó Hồng Tuyết cau mày

- Viên Thanh Phong?

Mã Phương Linh lại rít lên:

- Chẳng phải người đã giết hấn rồi sao? Có người trông thấy người và hấn.

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Thì ra, gã thiếu niên mang kiếm mà hấn đã gặp tại Trường An mấy hôm trước chính là thiếu trang chủ Bạch Vân Trang.

Lúc đó có mặt Bành Liệt.

Bành Liệt hiện cũng là khách như mọi người. Có lẽ Bành Liệt đem sự tình tố cáo với mọi người.

Phó Hồng Tuyết từ từ thốt:

- Thực ra, ta có thể giết gã.

Mã Phương Linh rung người, hét lên:

- Nhất định là người đã giết hãn. Chớ nếu không thì làm sao hãn không trở về? Người. . . làm sao mà người cứ hại ta mãi như vậy? Người. . .

Nàng khóc rống lên, không nói gì được nữa.

Trong tay áo, nàng có dấu một thanh kiếm ngắn, nàng vọt mình tới, kiếm chộp

lên.

Kiếm vừa chộp, vỏ đao cũng vừa nhích động.

Kiếm không đến ngực của Phó Hồng Tuyết, nhưng Mã Phương Linh bị hất văng ra xa, chân loạng choạng, mình cúi xuống, nôn mửa.

Có lẽ vỏ đao quá trúng bụng nàng.

Thanh đoản kiếm còn nơi tay, nàng dẫn cơn nôn, lướt tới lướt nữa.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta không dung tha hai lần.

Một bàn tay từ phía sau vươn tới, nắm chéo áo Mã Phương Linh giật nhẹ.

Cái giật đó làm công lực tận dụng của nàng tiêu tan mất. Nàng dừng lại liền.

Ai đó dùng pháp Tứ Lượng Bát Thiên Cân, hóa giải công lực nàng.

Học được pháp đó, ngày nay trên giang hồ chẳng có mấy tay. Xử dụng linh diệu cỡ đó, lại chẳng bao kẻ trong số ít tập luyện được.

Đạt thành kết quả đó, phải trải qua ít nhất ba mươi năm công phu.

Và như vậy, người xử dụng phải là một lão nhân.

Người đó có cái oai nghi đáng kính, đáng sợ.

Lão quắc đôi mắt sáng, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Một phút sau, lão cất giọng hỏi:

- Các hạ có biết nàng là nữ nhân chẳng?

Phó Hồng Tuyết nghe nghẹn ở nơi yết hầu.

Niềm phẫn nộ còn bốc bùng nơi ánh mắt, lão nhân tiếp:

- Dù cho nàng không là người của lão phu đi nữa, lão phu cũng không thể nhìn một nam nhân có thái độ phủ phàng đối với nữ nhân.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng là dâu của các hạ?

Lão nhân gật đầu.

- Phải.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi

- Các hạ là Viên Thu Vân?

Lão nhân gật đầu luôn.

- Phải.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ không có giết lịnh lang.

Viên Thu Vân nhìn hẩn, cuối cùng lại gật đầu.

- Tại hạ nhận thấy các hạ không thuộc hạng người nói ngoa.

Phó Hồng Tuyết từ từ tiếp:

- Tuy nhiên, tại hạ có thể giết các hạ.

Viên Thu Vân sững sốt

Rồi lão bật cười vang.

Bình thường, ít khi nào lão cười như vậy. Bây giờ lão cười bởi đột nhiên một niềm sợ hãi phát sinh nơi tâm tư.

Một thứ sợ hãi không ai hình dung nổi.

Rồi lão lại thốt:

- Các hạ bảo là có thể giết tại hạ? Tại nơi đây, các hạ dám nói một câu như thế, thiết tưởng các hạ phải là một phi thường nhân.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên.

- Nhưng tại hạ đã nói, dù không rõ mình có là phi thường nhân hay không, hiện tại tại hạ chỉ hỏi các hạ một câu thôi.

Viên Thu Vân gật đầu:

- Cứ hỏi.

Nắm chuôi đao cứng hơn trước, Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Mười chín năm trước, trong một đêm tuyết đổ trắng trời, các hạ có mặt bên ngoài Mai Hoa Am cạnh chân núi Lạc Hàn chăng?

Viên Thu Vân tắt hẳn tràng cười. Niềm sợ hãi bốc lên nơi ánh mắt, mạnh hơn trước.

Gương mặt oai nghiêm chợt biến nhẵn rúm lại, lão kêu lên thất thanh.

- Các hạ là chi của Bạch đại hiệp?

Hỏi như thế, là có biết việc năm xưa.

Câu hỏi đó đủ lắm rồi. Ít nhất cũng đủ với Phó Hồng Tuyết.

Gương mặt xanh xám của Phó Hồng Tuyết biến hồng, thân rung lên.

Kỳ quái. Toàn thân rung, đôi tay rung theo, song bàn tay nắm chuôi đao càng cứng hơn.

Đoạn, hẳn nghiêng răng, rồi găng giọng:

- Tại hạ là con trai của vị đại hiệp họ Bạch.

Hẳn nói tròn câu.

Viên Thu Vân cũng nghe tròn câu, nhưng là câu nói cuối cùng lão nghe được.

Bởi, thanh đao đã ra khỏi vỏ.

Phó Hồng Tuyết giết người không bao giờ chờ đợi.

oOo

Đao quang chớp.

Ánh chớp của điện cũng không nhanh hơn. Và đao chớp thì phải đáng sợ hơn điện chớp.

Người ta có thể thấy ánh đao chớp, nhưng không ai thấy đao.

Mọi tiếng động tại sảnh đường đều im bật, mọi động tác đều dừng, đồng loạt.

Kế đó, tiếng rột từ yết hầu của Viên Thu Vân vang lên, rồi mắt lão trừng to, đôi mắt chiếu thẳng đến Phó Hồng Tuyết, đôi mắt thất thần, phảng phất còn vương niềm kinh ngạc, khiếp sợ, bị ai, hoài nghi.

Lão không tưởng đao của Phó Hồng Tuyết nhanh cỡ đó.

Lão cũng không tin Phó Hồng Tuyết lại giết lão.

Bây giờ, gương mặt Phó Hồng Tuyết biến trắng xanh trở lại như cũ.

Còn chút hơi tàn, Viên Thu Vân rút thanh đao nơi mình ra.

Nhưng, đao vừa rời vỏ, lão ngã xuống ngay. Máu tuôn ra đầm ướt mình lão. Đôi mắt lồi lên đáng sợ.

Lão cố gom tàn lực, hét lớn:

- Đêm đó, tại hạ không có mặt bên ngoài Mai Hoa Am.

Câu nói cuối cùng của lão.

Nhưng chẳng phải là câu nói cuối cùng Phó Hồng Tuyết nghe.

Hắn đút đao vào vỏ, thân đao còn vấy máu.

Bỗng, một âm thanh đau đó vang lên, lạnh hơn ánh đao:

- Các hạ giết lầm người!

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Người Đẹp Khó Quên

Tiết Đại Hán chột nhìn thanh đao, thốt nhanh:

- Giết lầm người cũng chẳng phải là chuyện xấu xa chi.

Câu nói của y loãng vào khoảng không.

Phó Hồng Tuyết im lặng.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Trên giang hồ, bọn anh hùng hảo hán có ai chẳng một vài lần giết nhầm người?

Im lặng đáp câu hỏi của y.

Tiết Đại Hán tiếp câu thứ ba:

- Đừng nói chi ai, đến cả Viên Thu Vân kia, trong đời lão cũng đã giết lầm chẳng biết bao nhiêu người mà kể.

Phó Hồng Tuyết nâng chén rượu đầy trước mặt lên uống cạn.

Hắn biết là Tiết Đại Hán hiểu lầm.

Y không hiểu nỗi sự thống khổ của hắn. Hay y chưa thấu đáo nguyên nhân của sự thống khổ.

Cái việc hắn vừa giết lầm kẻ vô cớ thì hắn hoàn toàn quên mất rồi.

Hắn chỉ nhớ đến một người. Và niềm thống khổ của hắn bắt nguồn từ đó.

Tiết Đại Hán rót đầy chén cho Phó Hồng Tuyết, rồi tiếp:

- Cho nên bắt tất các hạ để tâm đến việc đó. Tại hạ biết các hạ là một trang hán tử, các hạ...

Phó Hồng Tuyết cao giọng chận lời:

- Tại hạ không phải là một trang hán tử.

Tiết Đại Hán cau mày:

- Ai nói?

Phó Hồng Tuyết buông mạnh:

- Tại hạ nói.

Rồi hấn cạn chén đầy. Uống xong, hấn quăng chén xuống đất, nghiêng răng, nói:

- Tại hạ vốn không phải là một con người.

Tiết Đại Hán cười.

Sau đó y thốt:

- Trừ các hạ ra, không một ai có tư tưởng đó. Tại hạ dám bảo chứng như vậy.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ vì không một ai ngoài tại hạ biết được tại hạ là ai.

Tiết Đại Hán nhìn hấn:

- Có chắc là các hạ tự hiểu rõ chính mình chẳng?

Phó Hồng Tuyết cúi đầu.

Hấn không đáp nổi câu hỏi đó.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Chúng ta bình thủy tương phùng, đương nhiên chẳng dám nói là hiểu rõ nhau. Tuy nhiên tại hạ có thể nói như thế này, là chẳng những các hạ là một con người, mà lại là một con người phi thường. Cho nên ngàn vạn lần các hạ không nên vì việc đó mà tự hủy mình, tự liều.

Y có vẻ nghiêm trang lắm, âm thanh phát xuất từ y tiếp:

- Càng không nên tự hủy bỏ mình vì một nữ nhân.

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu lên.

Hấn chợt phát hiện là Tiết Đại Hán không nhận xét sai lầm.

Một nam nhân đau khổ vì tình thì thần sắc tiết lộ niềm thống khổ đó rất rõ rệt. Cũng như cành cây có lá tươi chợt héo xèo.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Tại hạ có thể nói với các hạ là nàng không xứng đáng cho các hạ thương tâm đến mức độ đó. Nàng không xứng đáng cho các hạ ghé mắt, chứ đừng nói là yêu.

Phó Hồng Tuyết run run giọng:

- Các hạ... các hạ biết... hiện giờ... nàng ở đâu chẳng?

Hắn khẩn trương vô cùng.

Tiết Đại Hán gật đầu:

- Tại hạ biết.

Phó Hồng Tuyết vụt đứng lên:

- Các hạ nói đi. Nói nhanh!

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Tại hạ không thể nói.

Phó Hồng Tuyết gấp giọng:

- Tại sao?

Tiết Đại Hán nốc một hơi rượu, rồi miễn cưỡng gật đầu, thốt:

- Được. Tại hạ nói. Nàng... đi theo một người.

Phó Hồng Tuyết gần như hét:

- Theo ai?

Tiết Đại Hán đáp:

- Gã đánh xe.

Câu đó là một nhát dao chém vào ngực Phó Hồng Tuyết. Nhát dao sâu đến tim. Nhưng hắn điên cuồng hơn là đau đớn.

Hắn quát:

- Các hạ nói ngoa.

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Không bao giờ tại hạ nói ngoa.

Phó Hồng Tuyết quát to hơn:

- Các hạ nói thêm một lần nữa là tại hạ giết các hạ liền.

Tiết Đại Hán điềm nhiên:

- Các hạ có thể giết tại hạ. Nhưng những gì tại hạ nói là đúng sự thật.

Y thốt câu đó, tâm thần cực kỳ trấn tĩnh.

Đoạn, y gằn giọng:

- Các hạ phải tin. Nhất định các hạ phải tin những gì tại hạ vừa nói.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt, bàn tay bóp chặt đốc đao.

Nhưng đao không ra khỏi vỏ.

Mà lệ trào ra khỏi khôe mắt.

Hắn đã thấy là Tiết Đại Hán không bịa chuyện. Hắn nói sự thật.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Thực ra thì các hạ cũng không nên trách nàng. Bởi nàng không xứng đáng với các hạ. Hai người miễn cưỡng chung sống với nhau thì chỉ làm khổ nhau thôi. Còn nàng với gã đánh xe thì mới là xứng đôi vừa lứa với nhau.

Người hăn yêu hèn hạ đến thế sao?

Người hăn yêu chỉ xứng đáng với hạng đánh xe sao?

Hắn ngã xuống. Rồi hăn khóc. Khóc rống lên ồ ồ.

Tiết Đại Hán không khuyên giải. Đừng ai mong khuyên kẻ đang khóc phải ngừng khóc. Càng khuyên thì kẻ đang khóc càng khóc.

Đợi đến lúc rượu trong người Phó Hồng Tuyết biến thành lệ chảy ra ngoài hết, Tiết Đại Hán nắm tay Phó Hồng Tuyết đứng lên, bảo:

- Đi. Chúng ta đổi chỗ uống rượu.

Phó Hồng Tuyết không cự tuyệt nữa.

Nơi mới vừa có gái, vừa có rượu.

Rượu ngon, gái đẹp.

Nhưng đối với con người chết thì ngon và đẹp cũng không tạo nổi một thú vị nào. Tuy nhiên, hăn cần quên, do đó phải uống, cho rượu quật bất tỉnh. Qua ngày thứ hai, vừa tỉnh lại, hăn lại uống. Uống để rồi tiếp tục gục bên cạnh

bàn.

Hăn sợ tỉnh, muốn đừng tỉnh thì hăn phải say.

Hăn say rồi tỉnh, tỉnh rồi say đúng bảy hôm rồi. Và hôm nay, khi hoàng hôn sắp sửa buông xuống là hăn đã có mặt trên con đường hẻm.

Tại con đường này chỉ có bốn toà nhà. Bốn toà khách sạn và ký viện.

Hắn đi giữa vùng hương. Hương hoa, hương yên chi, hương nữ nhân.

Ồu đây có đủ các loại rượu, đủ loại gái từ mười ba đến ba mươi.

Tất cả đều đẹp, tất cả đều khéo tiếp đãi nam nhân.

Tiết Đại Hán thốt:

- Các nữ nhân này có khác cho Thúy Bình?

Phó Hồng Tuyết không cãi lý.

Bởi hăn có thành kiến về Thúy Bình, không một nữ nhân nào sách được với nàng, dù là con nhà lành hay kỹ nữ.

Hay ít nhất không một nữ nhân nào thay thế được nàng.

Mỗi nam nhân đều có một nữ nhân duy nhất. Cái duy nhất đó không phải có một quy định rõ rệt.

Và cái duy nhất đó là nguồn gốc bi ai, thống khổ.

Nơi hăn tạo, là một tòa nhà dành riêng cho khách hoài hoa thừa hưởng sản.

Hăn chưa uống chén rượu đầu, tỉnh lại rồi hăn có cảm giác như mình đang bị nhốt trong chiếc lồng.

Hăn xuất ngoại bách bộ nhàn tản, trốn tránh sự bực bội.

Tay hăn vẫn nắm chuôi đao, song không bóp mạnh như thường lệ.

Hăn cũng nhận thấy sự yếu đuối đó.

Bảy hôm rồi, uống nhiều, ăn ít. Gần như không ăn. Hăn có là sắt đá, cũng phải hao mòn.

Thành ra, hăn sợ. Thành ra, hăn muốn ra khỏi lồng.

Con đường tịch mịch quá. Gió cuốn về từng cơn mang theo hương quê.

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt, đón gió hít hương.

Bỗng, hăn thấy một người.

Thúy Bình.

Nàng không lẽ loi, đơn độc. Cạnh nàng còn có một người nữa.

Gã đánh xe.

Hiện tại, không còn ai nhận ra gã là một tên đánh xe. Y phục của hăn thuộc loại đắt giá nhất. Chỉ có bọn hào hoa công tử mới sắm nổi.

Gã hiên ngang bước giữa lòng đường.

Gã đi sau Thúy Bình, y như Thúy Bình đi sau Phó Hồng Tuyết.

Gã ngoan ngoãn hơn con cừu.

Phó Hồng Tuyết bỗng cứng đờ người. Cứng người nhưng người nóng ran lên.

Cả thanh đao cũng nóng luôn.

Tay còn nắm chuôi đao, hăn có thể lướt tới, hăn có thể giết gã ngay.

Nhưng hấn bất động.

Bởi, hấn cảm thấy thẹn, nhục.

Có gì đâu mà hấn cho là thẹn, nhục? Hấn đâu có làm gì.

Chính kẻ khác thẹn, nhục mới phải chứ?

Hấn lẩm nhẩm:

- Xong, thế là xong. . .

Hấn muốn quay mình, không nhìn Thúy Bình và gã đánh xe nữa.

Song, không nhích tới được mà giết gã đánh xe, hấn làm gì có khí lực quay mình?

Chẳng những thân hình không di động, mà mắt cũng không di động luôn.

Mắt vẫn nhìn

Hấn lẩm nhẩm:

- Xong, thế là xong. . .

Quả thật, hạng người của Thúy Bình là thế. Nàng không muốn cao hơn, ai đưa nàng lên cao, nàng cũng tụt xuống thấp.

Nàng không đáng cho hấn bi ai, thống khổ.

Trời, thật như vậy thì đúng là phủ phàng cho hấn quá.

Rồi hấn khóc. Lệ tuôn như suối đổ.

Hấn thấy, qua màn lệ, cả hai vào một khách sạn cực nguy nga.

Thúy Bình vào trước, gã đánh xe theo sau.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động.

Lâu lắm, chẳng rõ là bao lâu, một bàn tay mát dịu nắm lấy tay hấn.

Rồi một giọng oanh vàng trời lên dịu dàng:

- Công tử đứng chi đây mà chờ người ra thế? Tiết Đại gia cho tìm công tử khắp nơi. Mời về uống rượu.

Phải, uống rượu là hợp tình, hợp cảnh

Tại sao hấn không uống chứ? Tại sao hấn tỉnh lại để chứng kiến một cảnh xé lòng.

Uống.

Hấn theo nàng kỹ nữ về khách sạn để uống cho say. Hết say thì lại uống nữa, cho say mãi mãi, không bao giờ tỉnh.

Tôn nghiêm, dũng khí, lực lượng, tất cả đều vùi trong rượu. Còn thanh đao thôi. Hẳn không thể vùi nó trong rượu được.

Rượu.

Rượu đến say, say đến tỉnh, tỉnh rồi lại say.

Hôm nay tỉnh, tỉnh lại rồi, Phó Hồng Tuyết sắp sửa mượn hơi men say trở lại.

Trước mặt hẳn, bên kia cạnh bàn, một nụ cười trên gương mặt xinh tươi, gần hơn thì có một chén rượu.

Rượu, hấp dẫn hơn nụ cười.

Nụ cười ở đây, không cốt quyến rũ người, mà là giám thị rượu.

Chén rượu này là chén thứ nhất trong ngày.

Hẳn chưa uống chén nào từ lúc tỉnh.

Hẳn vừa vươn tay, định cầm chén rượu.

Nhưng một bàn tay khác, nhanh hơn, vươn ra hất chén rượu xuống nền.

Phó Hồng Tuyết sửng sờ.

Bàn tay hất rượu là của Tiết Đại Hán.

Y trầm giọng hỏi:

- Hôm nay, các hạ còn tưởng uống nữa sao?

Phó Hồng Tuyết do dự một chút, rồi gật đầu.

Tiết Đại Hán trầm gương mặt.

- Các hạ có biết là đã uống bao nhiêu rượu rồi chẳng?

Phó Hồng Tuyết không biết.

Hẳn không nhớ rõ, thì tính làm sao đúng số?

Nữ nhân có nụ cười, ngồi đối diện với hẳn, lại cười, thốt:

- Tính đến ngày nay, Phó công tử thiếu tiền rượu cộng tất cả là ba ngàn bốn trăm lượng bạc.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Đã thanh toán phần nào chưa?

Thiếu nữ vẫn cười

- Chưa có lấy một đồng.

Tiết Đại Hán cười lạnh

- Tiền chưa trả một đồng, lại còn ngồi đây mà uống nữa à?

Thiếu nữ đáp:

- Chỉ vì Phó công tử là khách của Tiết đại gia.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Phải, hẳn là khách của ta. Ta có thể mời hẳn uống rượu một vài lần, nhưng chẳng lẽ ta bao rượu cho hẳn suốt đời? Người đâu có buộc ta được, phải không?

Thiếu nữ cười gượng

- Đương nhiên, công tử đâu phải là con cháu chi của Tiết đại gia, mà Tiết đại gia phải thọ nặng như vậy.

Tiết Đại Hán lạnh lùng.

- Trước kia, ta mời hẳn vì ta nhận thấy hẳn đáng mặt anh hùng. Ngờ đâu, hẳn chỉ là một con chó con chuyên ăn chực, uống bảm. Uống sống một kiếp đời. Hẳn không lấy một điểm lương tri để biết thế nào là nhục, hẳn không một điểm can đảm để rửa nhục.

Phó Hồng Tuyết giận đến rung người.

Nhưng hẳn còn làm gì hơn là nhẫn nhục. Bởi hẳn biết người ta không có lý do gì mời hẳn uống rượu, đãi thọ rượu cho hẳn suốt đời.

Hắn dụng lực cắn môi, từ từ đứng lên, chân tả nhích trước, chân hữu lết sau.

Hắn bước đi rất chậm, vì chân hẳn cứng đờ.

Tiết Đại Hán vụt hỏi:

- Các hạ tưởng ly khai?

Phó Hồng Tuyết ấp úng

- Tại hạ. . . nên ly khai. . .

Tiết Đại Hán buông cốc lốc:

- Còn tiền rượu?

Phó Hồng Tuyết cứng miệng

Còn lời gì để nói.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Nợ rượu ba hôm đầu, về phần tại hạ. Bởi tại hạ mời các hạ. Còn lại mười một hôm sau. . .

Thiếu nữ chen vào:

- Nợ rượu mười một hôm sau, cộng lại là hai ngàn tám trăm năm mươi lượng bạc.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ có nghe chằng? Hai ngàn tám trăm năm mươi lượng bạc. Các hạ không trả một đồng, lại muốn đi à?

Phó Hồng Tuyết còn nói gì được nữa?

Tiết Đại Hán tiếp:

- Các hạ không tiền trả nợ rượu phải không? Được, cứ để thanh đao lại, tại hạ cho đi.

Để thanh đao lại!

Phó Hồng Tuyết có cảm giác bị tiếng sét đập vào tai. Để thanh đao lại!

Hắn nghe toàn thân rã rời.

Tiết Đại Hán nở nụ cười ác độc. Hiện tại, y đã lộ gương mặt thật. Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết mới rít qua hai hàm răng cắn chặt: - Không ai có thể giữ thanh đao của tại hạ tại đây.

Tiết Đại Hán cười vang.

Y thốt:

- Câu đó, nếu lúc trước, các hạ nói ra thì tại hạ còn tin được. Bất quá là hiện tại thì...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại thì sao?

Tiết Đại Hán cười mỉa.

- Hiện tại thì các hạ không xứng đáng thốt câu đó.

Phó Hồng Tuyết vụt quay đầu lại.

Mắt hắn đỏ lên. Hắn đã thấy mặt thật của Tiết Đại Hán.

Tiết Đại Hán lạnh lùng tiếp:

- Hôm nay, đao không lưu lại thì đầu lưu lại. Trong hai vật, phải lưu một.

Lưu đầu lại?

Thì ra, tất cả những gì Tiết Đại Hán đã làm trong mấy ngày qua là chỉ để nói lên câu đó.

Thì ra, y thực hiện một âm mưu.

Bởi, đao nơi tay Phó Hồng Tuyết có thể tùy thời mà vung lên.

Bây giờ, hắn đã mất niềm tự tin là một nhát đao có thể chế phục đối phương. Bây giờ, dũng khí, tôn nghiêm, tự tin, tất cả đều bị chôn vùi trong rượu hết rồi.

Tiết Đại Hán gằn giọng:

- Bạt đao đi, các hạ.

Tiết Đại Hán đứng lên. Trông y giống một cự linh thần.

Y tiếp:

- Chẳng lẽ các hạ không dám bạt đao?

Giọng nói có vẻ ngạo, khinh, cười chê, lại đầy tự tin.

Tự tin vì y hiểu rõ võ công của Phó Hồng Tuyết. Võ công đó, sau mười bốn ngày chỉ uống, lại uống thứ phá hoại cơ thể thì võ công đó còn lại những gì.

Y nắm phần chắc.

Cũng như Phó Hồng Tuyết nắm phần chắc lúc thọc mũi đao vào ngực Viên Thu Vân.

Y đinh ninh, nếu Phó Hồng Tuyết bạt đao, là hắn phải chết dưới thanh đao.

Phó Hồng Tuyết không bạt đao. Hắn không bạt đao là một biến cố lớn trong đời

hắn.

Biến cố đó, do đâu mà có?

Hắn không thể bạt đao, vì mường tượng đao không còn ở tay hắn. Đao ở trong tim hắn. Và con tim đó đang rớm máu. Hiện tại, hắn có gì ngoài thanh đao, một thanh đao mường tượng không còn ở tay

hắn.

Thống khổ. Hối hận. Thẹn. Nhục. Phẫn hận.

Nguyên do?

Chỉ vì một nữ nhân. Nữ nhân đi theo một gã đánh xe? Và cả hai đang thuê phòng trong một khách sạn.

Hắn nghĩ thầm.

- Xong. Xong rồi. Thế là xong...

Bạt đao? Rồi sao?

Chết? Rồi sao?

Ái tình? Mất. Cừu hận? Dở dang. Sanh mạng? Tiêu diệt luôn.

Như vậy, có được an tịnh chưa?

Nếu được an tịnh, thì cứ bạt đao.

Hắn quyết định bạt đao.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đao Nhanh Sanh Thù

Các hạ giết lầm người!

Một câu đó thôi!

Rồi không ai nói gì nữa, không ai nhích động. Sự kiện làm cho mọi người sửng sờ.

Các hạ giết lầm người.

Câu đó cứ vang vang bên tay Phó Hồng Tuyết, âm hưởng chấn động màn tai hăn, kêu oong oong!

Âm thanh không lớn lắm, song Phó Hồng Tuyết có cảm tưởng mình vừa nghe tiếng sấm!

Một lúc lâu, hăn mới quay mình.

Liễu Đông Lai đứng trước mặt hăn, nụ cười trên gương mặt y đã tắt, sắc diện biến xám!

Nhưng, ánh mắt của y sắc lạnh như đao.

Y thốt:

- Quả thật đêm đó, Viên Thu Vân không có mặt bên ngoài Mai Hoa Am!

Phó Hồng Tuyết cắn răng, cuối cùng buột miệng hỏi:

- Các hạ biết?

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Chỉ có tại hạ biết!

Mặt y nhăn nhó, niềm bi thương hiện lộ rõ rệt, y tiếp:

- Đêm đó, vợ y lâm bồn, vì sanh khó, nên tắt thở. Y thức trắng đêm, bên cạnh giường vợ.

Mẫu người đó, không hề bịa chuyện.

Huống chi, Viên Thu Vân đã chết rồi, y bịa để làm gì?

Phó Hồng Tuyết có cảm giác mình bị thương nơi ngực, tim nhói từng hồi.

Liễu Đông Lai tiếp:

- Nhưng, y biết đêm đó có trường huyết chiết tại Lạc Hà Sơn! Cạnh Mai Hoa Am!

Phó Hồng Tuyết cố gắng lắm mới hỏi được một câu:

- Làm sao y biết có cuộc tử chiến?

Liễu Đông Lai đáp:

- Vì có người đem bí mật cáo tố với y!

Phó Hồng Tuyết bắt đầu trầm tĩnh lại:

- Ai tiết lộ với y?

Liễu Đông Lai đáp:

- Tại hạ!

Tiếng nói của Liễu Đông Lai là quả chùy nặng đập vào ngực Phó Hồng Tuyết.

Niềm đau khổ nơi ánh mắt biến mất, nhường chỗ cho vẻ khinh miệt, trào phúng, Liễu Đông Lai tiếp:

- Chính tại hạ mới là người sát hại phụ thân của các hạ trong đêm đó, cạnh Mai Hoa Am, mười chín năm trước!

Y quay mặt nhìn xác chết của Viên Thu Vân, lệ ràn rụa mắt, tiếp nối với giọng buồn thảm:

- Chẳng những y là thân nhân của tại hạ, mà còn là một bằng hữu cực tốt của tại hạ nữa. Từ lúc nhỏ, bọn tại hạ đã cộng sinh đồng tử với nhau rồi. Giữa nhau, bọn tại hạ chẳng có gì bí mật phải giấu nhau cả.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sở dĩ thế, các hạ mới tiết lộ sự tình với y?

Liễu Đông Lai thở dài:

- Tại hạ không tưởng đến chỗ cho y biết điều bí mật mà thành ra hại y!

Câu nói đó châm chích tự ái của Phó Hồng Tuyết rõ ràng.

Câu nói hàm ý mỉa mai hẳn là con người hồ đồ, nông nổi, hành động kém suy tư!

Liễu Đông Lai tiếp:

- Lúc tại hạ cho Viên Thu Vân biết bí mật đó, y có trách tại hạ không nên vì một nữ nhân mà hành động như vậy. Chẳng qua, y không hiểu sự liên hệ giữa tại hạ và nữ nhân đó như thế nào! Tình cảm của tại hạ và nàng, thâm hậu không còn hơn được.

Phó Hồng Tuyết run giọng:

- Các hạ... làm cái việc hành thích... chỉ vì một nữ nhân?

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Phải! Chỉ vì một nữ nhân! Nàng tên là Khiết Như, nàng vốn là người của tại hạ, song Bạch Thiên Vũ ý trượng vào quyền thế, tiền tài của y, cưỡng chiếm nàng.

Phó Hồng Tuyết hét lớn:

- Các hạ nói bậy!

Liễu Đông Lai bật cười cuồng dại, tiếp:

- Tại hạ nói bậy? Ha ha! Tại sao tại hạ bịa chuyện chứ? Chẳng lẽ các hạ không nghe ai nói đến hành vi của lệnh tôn ngày trước? Tại hạ có thể cho các hạ biết, y là một...

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt, thân hình run kịch liệt, quát lên một tiếng, rút đao liền.

Đao chộp lên.

Mũi đao đâm vào ngực Liễu Đông Lai.

Rồi đao chui vào vỏ.

Ngực Liễu Đông Lai thủng một lỗ, máu tươi trào ra như xối.

Mũi đao không trúng chỗ nhọc. Liễu Đông Lai còn đứng vững được.

Niềm oán độc hiện rõ nơi gương mặt y.

Phó Hồng Tuyết cao giọng thốt:

- Các hạ còn nói thêm một câu hoang đường vô sĩ nữa, là tại hạ giết các hạ liền.

Liễu Đông Lai lạnh lùng:

- Viên Thu Vân chết rồi, chết vì tại hạ, thì tại hạ đâu còn thiết tha đến sự sống nữa! Chết cách nào cũng là chết, cần chi các hạ hăm dọa?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Tại hạ khuyển các hạ không nên ngậm máu phun người.

Liễu Đông Lai thốt:

- Các hạ có thể tùy thời mà giết tại hạ, tùy tiện mà dùng mọi phương pháp để giết tại hạ. Nhưng các hạ phải tin lời tại hạ, là thật, đúng sự thật. Thật từ lời nói, chứ không phải đại khái sự việc!

Phó Hồng Tuyết lại run người.

Bỗng, hấn quay mình, rút phắt một thanh kiếm của người kế cận, quăng sang Liễu Đông Lai.

Liễu Đông Lai đón tiếp:

- Các hạ có kiếm rồi đó!

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Phải!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có kiếm rồi, sao các hạ chưa động thủ? Chẳng lẽ chỉ khi nào các hạ có mang nạ mới dám giết người?

Liễu Đông Lai nhìn thanh kiếm nơi tay, lẩm nhẩm:

- Tại hạ đích xác nên giết các hạ, để tránh cho những người khác bị các hạ giết lầm. Nhưng, máu ra quá nhiều...

Chợt, y vung tay.

Kiếm vẽ lên một vầng sáng.

Kiếm phát xuất nhẹ nhàng, linh xảo, ảo diệu không tưởng nổi.

Hộ Hoa kiếm khách vốn là một trong mấy tay kiếm lừng danh nhất vào thời kỳ đó.

Thình danh, y tạo tợu nó bằng máu của khách giang hồ.

Giờ đây, chính máu của y tuôn chảy!

Vầng kiếm quang chợt tắt.

Bởi mũi dao một lần nữa đã đâm thủng ngực y. Lần này, dao đâm sâu hơn, lại đúng chỗ nhược, mũi dao giết người chứ không phải là mũi dao cảnh cáo.

Mặt y nhăn lại, song nụ cười vẫn nở, nụ cười oán độc, mỉa mai, khinh miệt.

Y còn nhìn được Phó Hồng Tuyết, y còn nói được một câu, câu nói cuối cùng, phát xuất qua hơi thở gấp:

- Quả nhiên đao pháp vô song! Nhanh không thể tưởng! Rất tiếc, đao dù nhanh đến đâu, cũng không cải biến được sự thật!

Thốt xong, y ngã xuống.

Khí lực chân thực của y tiêu tan, chính siêu lực giúp y phát xuất câu nói cuối cùng.

Nói được rồi, y mới chịu ra đi vĩnh viễn!

Đao đã chui vào vỏ. Đao còn vậy máu!

Phó Hồng Tuyết từ từ quay mình, chân tả nhích, chân hữu lết theo.

Hắn còn run người, hắn cố gắng kềm chế tâm tư, lấy lại bình tĩnh.

Hắn xuyên qua giữa đám đông, mắt nhìn tới hắn, không còn dũng khí nhìn xác chết, nhìn những người sống!

Tiếng khóc chột vang lên phía sau lưng chàng.

Âm thanh của Mã Phương Linh.

Nàng khóc, nàng mắng, mắng với mọi danh từ ác độc nhất trên đời.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết như khúc gỗ dựng đứng, từ từ nhích!

Không ai ngăn chặn hắn. Bởi, chẳng ai dám.

Mã Phương Linh gào to:

- Sao các vị để cho hắn đi như vậy? Các vị không phải là bằng hữu của Viên Thu Vân sao?

Không ai đáp.

Không ai nhích động!

Mỗi hận cừu phát sanh từ mười chín năm trước, không liên quan mảy may với những người hiện diện, hiện tại!

Huống chi, nợ không vay, bảo ai phải trả thế cho người vay?

Ngoài ra, mắt không thấy, tai vẫn nghe, nghe cả việc từ nhiều năm qua, ai ai cũng biết, Bạch Thiên Vũ chết rất thảm thiết!

Mã Phương Linh không còn cách gì hơn là khóc, mắng, nguyên rủa.

Nguyên rủa cho Phó Hồng Tuyết chết gấp!

Bống, nàng cắn môi rớm máu, rồi ngừng khóc, quăng chiếc mào cánh phượng xuống, vấn tóc gọn gàng, rồi chạy qua giữa đám đông ngơ ngác, ra ngoài.

Đi ngang qua Diệp Khai, nàng dừng chân, trừng đôi mắt đỏ nhìn chàng, đoạn

thốt:

- Hiện tại, chắc hẳn vui thích lắm!

Diệp Khai cười khố.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Hẳn vui thích cái gì?

Mã Phương Linh cười lạnh:

- Đừng đắc ý vội, cô bé ơi! Có một ngày nào đó, hẳn sẽ tìm đến người!

Nàng chạy luôn.

Ra đến cửa, nàng đụng đầu với lão quản gia.

Lão quỳ xuống trước mặt nàng, thốt:

- Lão trang chủ quy tiên, thiếu trang chủ vắng nhà, phu nhân... phu nhân liệu làm sao đây?

Mặt lão còn ngấn lệ.

Giọng của lão khàn khàn, sệt sệt.

Mã Phương Linh không nhìn lão, ngẩng mặt lên, lạnh lùng thốt:

- Ta không là người trong trang viện các người. Ta không hề lấy chồng thì đâu phải là thiếu phu nhân, lão phu nhân? Từ phút giây này, ta không còn liên quan gì đến nhà họ Viên các người nữa.

Nàng đi luôn, không ngoảnh đầu lại.

Nàng còn thốt vọng lại:

- Từ nay trở đi, ta sẽ không bao giờ đặt chân trở lại trên mảnh đất của Bạch Vân Trang nữa.

Gió thu mạnh, ý thu nặng nề. Đình Vân Lâm thở dài, thốt: - Không ngờ nàng vô tình đến thế!

Diệp Khai cũng thở dài: - Vô tình là thói tánh trời cho, của người trong gia đình họ Mã! Đình Vân Lâm liếc xéo chàng: - Còn người trong gia đình họ Diệp của người?

Diệp Khai chưa nói gì.

Từ phía sau, một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Người trong họ Diệp không khác họ Mã bao nhiêu!

Đình Vân Lâm không quay đầu, Diệp Khai thở dài, thốt:

- Đại ca của cô nương đến rồi đó!

Một người từ phía sau họ, bước tới, vận đạo bào, đội mũ thất tinh, mặt trắng, râu lấm tấm đen, lưng cài thanh kiếm cổ quái có tua màu hạnh huỳnh.

Y phục cắt may rất khéo, tạo cho vẻ thanh nhã tuấn tú của người đó thêm hoàn toàn, nơi tay có chiếc nhẫn ngọc trị giá liên thành.

Thần sắc vừa kiêu ngạo, vừa lạnh lùng, con người đó xem biến người trần thế như những bóng mờ, không một ai đáng sống, ngoài y ra!

Y là đại của của Đình Vân Lâm, tên Đình Vân Hạc, tự xưng là Vô Cấu đạo nhân, một đại danh sĩ, đại công tử, khách giang hồ ít kẻ không nghe danh, không biết tiếng.

Đình Vân Lâm reo lên, chạy đến nghênh đón.

Đình Vân Hạc cau mày:

- Xuất ngoại lêu lổng bốn phương trời qua bao thời gian rồi, đã tánh chưa thỏa mãn sao mà chẳng chịu về nhà?

Đình Vân Lâm vưỡn mồm cự nự:

- Người ta không còn là trẻ nít nữa đâu nhé, mà gặp đâu mắng đó như vậy! Khó chịu ghê đi!

Đình Vân Hạc lắc đầu, cau mày, rồi nhìn sang Diệp Khai, lạnh lùng thốt:

- Không ngờ các hạ vẫn còn sống đến ngày nay!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nương cái phúc của các hạ, gần đây tại hạ ăn được, ngủ được, xem ra có chết cũng còn lâu!

Đình Vân Hạc thở dài:

- Người tốt thường vắng số, kẻ bại hoại lại sống dài dài hầu như trường tồn với sông núi! Tục ngữ đúng quá!

Đình Vân Lâm gắt:

- Tại sao đại ca rủa người ta?

Đình Vân Hạc đáp:

- Chỉ vì nếu hãn chết, thì hiền muội mới chịu trở về gia đình an phận mà sống nhàn!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Phải đó! Nếu hãn chết, tiểu muội nhất định không xuất ngoại đi đó đi đây nữa, tiểu muội nằm gọn trong quan tài rồi!

Đình Vân Hạc vụt trằm gương mặt, chưa mở miệng.

Đình Vân Lâm nắm chéo áo y, thấp giọng hỏi:

- Đại ca có thấy người đứng bên ngoài cửa chãng? Người có đeo thanh trường kiếm không vỏ đó!

Đúng lúc ấy, Lộ Tiểu Giai bước vào.

Đình Vân Hạc cau mày:

- Chãng lẽ Lâm muội cũng giao du với mẫu người đó?

Đình Vân Lâm hỏi:

- Đại ca biết y?

Đình Vân Hạc gật đầu:

Nhìn thanh kiếm mà không nhận ra Lộ Tiểu Giai, trên giang hồ chãng có mấy ai.

Đình Vân Lâm thốt:

- Y nói, y muốn giết đại ca đó!

Đình Vân Hạc điềm nhiên:

- Ạ?

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Chãng lẽ đại ca chỉ ạ sông một tiếng rồi thôi?

Đình Vân Hạc lạnh lùng:

- Ngu ca chưa bị giết, thì phản ứng cái nổi gì?

Đình Vân Lâm gắt:

- Chãng lẽ đại ca không muốn tử thí với hãn, xem kiếm pháp của ai nhanh hơn?

Đình Vân Hạc lắc đầu:

- Kiếm pháp của ngu ca lúc nào cũng không nhanh.

Theo nội gia kiếm pháp, thì thậm chí khắc nhanh tịnh chế khắc động, mà chậm và tịnh thì phát sau, tuy phát sau nhưng chế khắc được địch.

Đình Vân Hạc nói thế, là tự tin chế phục được Lộ Tiểu Giai.

Đình Vân Lâm có hiểu như vậy không?

Hoặc giả, nàng có hiểu, nhưng vẫn muốn có cuộc so tài, nếu đại ca nàng thắng, thì từ nay Lộ Tiểu Giai không còn cao mặt với nàng nữa.

Nàng thở dài, mở to đôi mắt nhìn Lộ Tiểu Giai. Ánh mắt hung dữ lạ, tưởng chừng nàng sẽ nuốt sống y trong phút giây!

Lộ Tiểu Giai không nhìn nàng.

Nàng bước tới, vờ kêu lên:

- Ý!

Lộ Tiểu Giai không nhìn, không nói, bóc vỏ đậu, quăng hạt đậu lên.

Đình Vân Lâm cất tiếng:

- Mừng tượng người có nói là muốn giết y?

Lộ Tiểu Giai ngẩng mặt, há miệng, hạt đậu rơi vào miệng, đoạn cúi mặt trở lại, vừa nhai vừa đáp: - Thế à?

Đình Vân Lâm hừ nhẹ:

- Sao bây giờ người không bước tới mà động thủ?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Trùng hợp lạ lùng! Một trùng hợp may mắn cho y! Hôm nay tại hạ không tưởng giết người!

Đình Vân Lâm bĩu môi:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại vì số người chết đã nhiều rồi!

Đình Vân Lâm đảo ánh mắt một vòng, vùng cười khan:

- Ta hiểu! Thì ra, người chỉ hung hăng lỗ miệng, chứ trong lòng thì sợ bọn ta!

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Sợ? Dĩ nhiên là y có sợ một người. Nhưng Đình Vân Lâm đoán sai.

Người mà y sợ, không mang họ Đình.

Vĩnh viễn không phải người mang họ Đình.

Nơi Phó Hồng Tuyết đứng, là giữa dòng đại lộ nơi có hàng trăm xe ngựa
đổ, trước
đó.

Hiện tại, là một bãi hoang.

Một người ly khai, mười người ly khai, trăm người ly khai!

Hết nhiệt náo rùng rợn rồi, họ ở lại làm chi? Có người đi, là nhiều người
đi, tất cả đi!

Ở lại làm gì? Ai có can đảm chuốc lụy phiền nếu rây vào một trong hai
bên?

Mà bên nào cũng lợi hại như bên nào!

Thử hỏi có kẻ nào đủ can đảm ở lại đó khi sóng gió dấy lên?

Loại băng hữu cớ Liễu Đông Lai, quả thật đếm không đủ đầu ngón tay!

Tân khách đổ xô ra về, như nước tràn bờ, ai ai qua cổng trang viện cũng
đều trông thấy Phó Hồng Tuyết còn đứng chờ tại đó.

Họ tự hỏi, hẳn ở lại làm chi?

Hắn không trông thấy một ai, mặc dù ai ai cũng bước ngang qua mặt
hắn.

Hắn không thấy người chung quanh, việc chung quanh. Tâm mắt hẳn
hướng vọng về một chỗ xa xăm hơn!

Chỗ nào? Trong dĩ vãng? Hay đang theo dõi một bóng hình xa xăm?

Hắn không có dĩ vãng, hẳn chưa có ngày mai.

Thực tại, hẳn cũng chẳng có gì! Hẳn không có một băng hữu!

Hắn chỉ là một người, từng sống bên cạnh hẳn qua một thời gian.

Người đó là Thúy Bình!

Mà Thúy Bình cũng đã đi rồi!

Hắn định ninh Thúy Bình ở quanh quần đâu đây chờ hẳn.

Cho nên hẳn chờ nàng.

Không bao giờ hẳn tưởng là nàng bỏ rơi hẳn. Nàng không thể thuộc hạng
người âm thầm lẫn trốn nhau!

Sở dĩ hẳn không mang nàng theo đến Bạch Vân Trang là vì hẳn không
muốn nàng mạo hiểm.

Hắn nàng phải biết như vậy chứ!

Nếu nàng không lặng lẽ theo hấn đến Bạch Vân Trang, thì nàng cũng ở tại chỗ cũ mà chờ hấn.

Hấn phải trở lại đó ngay, không nên để nàng bơ vơ cô quạnh giữa đường hoang vắng, chốn lạ lùng.

Dù bơ vơ trong một phút!

Hấn yêu nàng thật rồi! Yêu mà hận, hận vì nàng là công cụ của Tiêu Biệt Ly! Mỗi lúc niềm hận sôi lên, hấn dầy vò, lạnh nhạt, hất hủi nàng...

Nhưng... nàng đi đâu?

Hấn cứ đi.

Không gặp nàng thì hấn chần chờ ở đó làm gì? Con đường trước mặt đưa hấn đến một tiêu trấn.

Đèn trong phố lu quá!

Lu đến thê thảm!

Nơi đây làm gì có rượu ngon, rượu lành? Hấn chưa bao giờ uống rượu! Bây giờ, hấn muốn uống say.

Hấn không tin là rượu có hiệu năng làm quên mọi việc. Nhưng, hấn lại muốn say!

Trước kia, hấn định ninh là thừa khả năng chịu đựng thống khổ.

Bây giờ, hấn phát hiện ra, có những thống khổ vượt mức chịu đựng của con người!

Dù là một con người nhiều nghị lực!

Rượu ở ngôi quán hấn vào, đã đục, lại chứa đựng trong bình thô sơ!

Hấn quyết say, thì rượu gì làm cho say được, hấn cứ uống bất chấp rượu đục, bình thô.

Từ bên cạnh, một bàn tay vươn ra nắm cánh tay hấn.

Hấn đang nâng chén rượu lên, định nốc cạn.

Chủ nhân bàn tay đó thốt:

- Các hạ không thể uống loại rượu này!

Bàn tay đó, lớn, cứng, khô khan, thỉnh âm rần rỏi.

Phó Hồng Tuyết không ngẩng mặt.

Hấn hiểu, bàn tay đó, thỉnh âm đó, là của ai.

Hắn hỏi:

- Tại sao không uống được?

Người đó đáp:

- Bởi là loại rượu không xứng với các hạ!

Người đó là Tiết Đại Hán!

Tiết Đại Hán cầm bình rượu to, đặt lên bàn, mở nút có gấn khăn kỹ lưỡng, đoạn rót ra hai chén đầy.

Y không nói gì thêm, bất quá thần sắc của y lộ vẻ bất đồng tình, bất thông cảm.

Rót hai chén rượu, y uống một chén, còn một chén y đẩy sang cho Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không cự tuyệt.

Hắn chẳng nghĩ gì khác hơn là muốn say!

Rượu, có thứ nào uống ngọt? Nếu là rượu ngọt, thì không đúng với sở nguyện của

hắn.

ho.

Thật ra, hắn chưa quen rượu lắm, uống cạn chén rượu rồi, hắn cố gượng cho khỏi

Nhưng, mắt lại ràn rụa lệ.

Tiết Đại Hán hỏi: - Trước kia, các hạ không hề uống rượu!

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Tiết Đại Hán không hỏi nữa, lại rót cho hắn một chén. Chén thứ hai dễ uống hơn.

Sang chén thứ ba, Phó Hồng Tuyết nghe mùi thơm, vị ngọt. Lại có cảm giác lạ.

Bình sanh, hắn chưa biết cảm giác đó.

Hắn thấy đèn sáng hơn, hăng hái hơn.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Phó Hồng Tuyết Bạt Dao

Hoàng hôn xuống.

Mây thu thấp, không gian âm u...

Phó Hồng Tuyết chuẩn bị bạt đao.

Nhưng, vừa lúc đó, có người bật cười! Âm thanh của Lộ Tiểu Giai. Chẳng rõ y đến lúc nào, hiện tại thì y đứng bên ngoài cửa sổ, cười vào.

Giọng cười của y như muôn thuở, mang cái hơi hướm chế nhạo, ngạo mạn, trào lộng, ai còn có chút tự ái, nghe giọng cười đó cũng phải xốn óc, dù thực sự không phải là cái đích của giọng cười.

Phó Hồng Tuyết trầm con tim xuống.

Hắn vốn có một điểm nhỏ hy vọng, bây giờ thì điểm nhỏ đó cũng mất luôn.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Rượu bốc thơm, gái bồng đẹp, sao không thụ hưởng, lại định choảng nhau?

Tiết Đại Hán hỏi lại:

- Giết người cần phải chọn địa phương nữa sao?

Lộ Tiểu Giai lại cười:

- Đương nhiên!

Y tiếp luôn:

- Giết người, là cái nghề của các vị, tại hạ bảo hững nơi đây quyết không đúng địa phương!

Tiết Đại Hán hỏi:

- Người muốn chọn hộ bọn ta một địa phương?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tại hoa viên. Nơi đó được lắm! Không có gì sướng bằng ngã gục giữa cội hoa, nếu cần phải ngã!

Nhảy lên bệ cửa sổ, ngồi đó, Lộ Tiểu Giai tiếp luôn:

- Trời thu quả hợp với sự giết người. Nếu tại hạ giết người, thì luôn luôn chọn ngày thu, đêm thu! Từ lâu, tại hạ thích mùa này để làm cái việc giết người.

Tiết Đại Hán thốt:

- Rất tiếc hôm nay người không có dịp động thủ!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tự mình không có người để giết, thì xem bằng hữu giết người cũng là một cái thú!

Tiết Đại Hán gật đầu:

- Người tin đi! Nếu có thể thôi thì người không thất vọng đâu! Ta dám bảo chứng điều đó!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Ta tin!

Y quay đầu nhìn sang Phó Hồng Tuyết, lại thốt:

- Thực ra, người bị giết hôm nay, đáng lẽ không nên là các hạ!

Phó Hồng Tuyết đứng tận đầu kia luống hoa, tự nhiên nghe lọt.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Võ công của lão Tiết mạnh và độc, hẳn dù là một cao thủ nhất lưu, song đao pháp của các hạ lại thần kỳ, ảo diệu, các hạ thừa sức giết hẳn ~

Phó Hồng Tuyết không đáp!

Tiết Đại Hán không cãi.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Tuy nhiên, hiện tại thì tình thế bất đồng! Chỉ vì tự mình đối với chính mình, các hạ không còn lòng tin, thì thanh đao của các hạ đối với các hạ, làm sao có lòng tin! Đến mình mà không tin chính mình, đao không tin mình, thì cái hậu quả như thế nào, trẻ nít cũng hiểu được!

Không ai nói gì.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, người bị giết hôm nay, người không nên lại là người nên!

Mồ hôi lạnh đổ ướt lòng bàn tay Phó Hồng Tuyết.

Lộ Tiểu Giai lại tiếp:

- Nhìn các hạ bị người ta giết như thế đó, dù cho bất cứ ai cũng thấy xốn xang, bứt rứt, chứ chẳng riêng gì tại hạ. Nhưng! Nếu cần trách, thì không thể trách người ta, mà chỉ nên trách các hạ thôi!

Y thở dài.

Rồi lại tiếp:

- Một con người, nếu muốn báo cừu thì tuyệt đối không nên yêu bất cứ một nữ nhân nào. Một con người, nếu dẫn thân vào kiếp giang hồ, mà muốn sống sót được lâu dài, thì tuyệt đối không nên yêu bất cứ nữ nhân nào. Hà huống, kẻ mà các hạ yêu, lại là một gái điếm, một gái làm vợ khắp người ta!

Phó Hồng Tuyết nghe con tim rúm lại.

Hắn đáp:

- Một con người muốn sống lâu, không nên nói nhiều.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Câu đó nghe được đấy! Tại hạ nhìn nhận hôm nay quả đã nói nhiều.

Y bóc vỏ đậu, nhai hạt đậu, bỗng y thốt:

- Nhưng hôm nay, các hạ nói ít quá!

Phó Hồng Tuyết băng quơ:

- Ạ?

Lộ Tiểu Giai lại nhai hạt đậu, tiếp:

- Đáng lẽ các hạ phải hỏi hẳn, tại sao hẳn muốn giết các hạ!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không cần phải hỏi!

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ đã biết.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ biết cái chi?

Niều thống khổ lộ rõ nơi ánh mắt, Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Hắn là một trong số người có mặt bên ngoài Mai Hoa Am trong một đêm, cách đây mười chín năm dài.

Lộ Tiểu Giai cười lớn.

Y thốt:

- Năm nay, tuổi hắn chưa tròn ba mươi, mười chín năm trước hắn chỉ là một đứa bé con, tại sao các hạ không làm một bài toán sơ đẳng?

Phó Hồng Tuyết giật mình?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Bất quá, các hạ vì phụ thân mà báo thù, thì hắn cũng có thể vì phụ thân mà giết các hạ.

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Tiết Đại Hán không là người trong cuộc năm xưa, song phụ thân y có tham gia vụ án.

Âm mưu của Tiết Đại Hán không ngoài mục đích ngăn trở Phó Hồng Tuyết tìm phụ thân y mà báo thù.

Có ai cho rằng Tiết Đại Hán hành động sai quấy? Dù phương pháp không chánh đáng, nhưng việc bảo vệ đấng sanh thành là việc hợp đạo lý, thì người ta có quyền dùng mọi phương pháp, không cần tuyển chọn.

Miễn là phương pháp có thể mang lại kết quả mong muốn. Tiết Đại Hán không nói gì.

Y vận dụng toàn bộ chân khí, dồn vào tay chân. Thân hình y vốn cao lớn, chùng như cao lớn hơn với sự căng phồng của chân lực khí.

Vũ khí của y, là chiếc búa nặng đúng năm mươi ba cân.

Chiếc búa đó có thể phá vỡ một hòn núi.

Phó Hồng Tuyết hít một hơi dài không khí, bảo:

- Bây giờ, các hạ có thể xuất thủ!

Tiết Đại Hán lạnh lùng:

- Tại hạ nhường cho các hạ bạt đao trước. Cái đó cũng chẳng đổi thay gì sự việc. Bởi dù sao thì tại hạ cũng giết được các hạ như thường.

Bỗng, một người kêu âm lên:

- Nếu người muốn giết hãn, thì trước hết giết ta đây!

Từ một bụi hoa, một bóng hình xuất hiện, tóc bỏ xòa, rối bù, mặt lộ vẻ khân trương khiếp hãi.

Theo sau là một gã nam nhân, y phục sang song con người không quý.

Gã nú nàng lại.

Phải, bởi người đó là một nữ nhân.

Gã gắt:

- Tại sao cô nương can thiệp vào vụ của người ta?

Gã vừa dứt câu, nàng quay phắt mình lại, tát mạnh tay vào mặt gã.

Cái tát quá mạnh, làm gã ngã nhào.

Tiết Đại Hán và Lộ Tiểu Giai đồng kinh hãi, rồi đồng kêu lên:

- Người!

Nữ nhân, là Thúy Bình.

Con người bị dao động mạnh nhất, là Phó Hồng Tuyết! Kinh ngạc? Thống khổ? Hoan hỉ?

Những cái đó, đang bùng lên trong tâm tư hãn, cực độ. Thúy Bình chạy đến, án ngữ trước mặt Phó Hồng Tuyết. Tiết Đại Hán hỏi:

- Người tới đây làm gì?

Thúy Bình đáp:

- Ta không thể nhìn hãn chết.

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Người có thể bảo vệ hãn không?

Thúy Bình đáp:

- Ta không thể, song ta có thể chết trước hãn!

Tiết Đại Hán hừ một tiếng:

- Người dám chết vì hãn?

Thúy Bình lạnh lùng:

- Nếu không, ta đến đây làm chi?

Tiết Đại Hán hỏi:

- Tại sao lúc đó người bỏ đi?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì... tại vì lúc đó, ta nghĩ rằng hãn chán ghét ta, hãn khinh miệt ta, ta cho là hãn không cần đến ta nữa.

Mắt long lanh lệ, nàng tiếp:

- Nhưng hiện tại, ta biết hãn thành thật yêu ta, sợ dĩ trước kia hãn đối xử với ta như vậy, là vì trời sanh hãn với tánh khí cố quái đản thôi! Chứ cái tâm của hãn thì rất tốt...

Tiết Đại Hán cười lạnh!

Thúy Bình vừa khóc vừa tiếp:

- Bây giờ, ta đã hiểu rõ rồi, chỉ cần hãn thành thật yêu ta, thì ta đành tấm chân thành đáp lại hãn. Ngoài ra, những gì khác đều không trọng yếu. Hà huống, mấy hôm nay, hãn sống như thế nào, ta cũng biết rõ luôn...

Tiết Đại Hán lại cười lạnh:

- Chẳng lẽ thật sự người muốn ta giết người?

Thúy Bình bủ môi:

- Tại sao không thật? Vì ta mà hãn chết, ta còn sống nữa mà làm gì? Ta có thể sống được sao?

Tiết Đại Hán buông nhanh:

- Được! Ta sẽ thành toàn ý nguyện của người.

Bống, Phó Hồng Tuyết cất tiếng:

- Chờ một chút!

Tiết Đại Hán lạnh lùng:

- Người giành chết trước phải không?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Thái độ của hãn rõ rệt lắm rồi, cần gì hãn phải đáp!

Những gì nơi hãn đã mất, một bóng hình làm cho sống lại.

Rượu dù có phá hoại thể xác, tâm hồn hãn, bóng hình đó mang lại một nhiệm màu, trả hãn về nguyên trạng.

Vì Thúy Bình, hãn biến đổi nguy hại.

Với Thúy Bình, hãn khôi phục nguyên trạng! Hãn vẫn là Phó Hồng Tuyết của ngày nào.

Cái nguy nhất cho đối phương, là niềm tin đã trở về với hắn.

Bàn tay nắm chuôi đao, ổn định như ngày cũ.

Tiết Đại Hán chợt cảm thấy sợ hãi. Y thấy khó giết con người trước mặt rồi. Hôm nay không giết được, vĩnh viễn y sẽ không bao giờ giết được!

Phó Hồng Tuyết giết người, không chờ đợi và không ai thấy thanh đao, chỉ thấy ánh đao.

Đao rời vỏ, đao chui vào vỏ, đều kêu soảng, đáng lẽ ra, làm hai việc đó, hắn phải gây nên hai tiếng soảng.

Nhưng, hắn nhanh tay quá, hai tiếng soảng hầu như không cách biệt nhau.

Cho nên người ta chỉ nghe mỗi một tiếng soảng thôi.

Đao pháp nhanh thế đó, Tiết Đại Hán làm gì phản ứng kịp?

Tuy nhiên, y chưa ngã.

Y thở phào một hơi dài, trút hết bi ai!

Y thốt:

- Tại hạ vốn tưởng xem các hạ là một băng hữu!

Câu nói cuối cùng trong đời y.

Rồi y ngã xuống, ngã cạnh chồi hoa! Y chết dưới hoa!

Phó Hồng Tuyết không nhìn Tiết Đại Hán.

Lạ lùng ở chỗ, niềm bi thương hiện lộ trong ánh mắt lạnh của hắn. Hắn lẩm nhẩm:

- Tại hạ vốn không tưởng giết các hạ!

Một vài cánh hoa rơi, đáp trên mình Tiết Đại Hán. Lộ Tiểu Giai còn ngồi ỳ một chỗ, không buồn bước tới nhìn qua thi thể băng hữu. Rồi y nhìn thanh đao của Phó Hồng Tuyết.

Sau cùng, y thốt: - Đao nhanh quá!

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Lộ Tiểu Giai chợt cười, tiếp luôn:

- Rất tiếc, chưa nhanh đúng mười phần!

Phó Hồng Tuyết vẫn nín lặng.

Hắn cũng cảm thấy như vậy. Tuy hắn giết được Tiết Đại Hán, song hắn không biểu thị được cái nhanh thường lệ của đao pháp.

Hắn chưa khôi phục trọn cái nhanh đó.

Qua mười bốn ngày dày vò, làm sao hắn khỏi bị tiêu mòn ít nhiều?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Hiện tại, trong tâm lý của chúng ta, nhất định là không còn thắc mắc về một việc.

Phó Hồng Tuyết không hỏi.

Bởi, hắn biết rõ ý tứ của Lộ Tiểu Giai như thế nào, qua câu nói đó.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Nếu tại hạ muốn giết các hạ, thì hiện tại là một cơ hội tốt không thể tốt hơn được. Kẻ ngu ngốc cũng không bỏ qua cơ hội này!

Thúy Bình kêu lên thất thanh:

- Người... người tưởng giết hắn?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Người xem, ta có phải là một kẻ ngu ngốc chẳng?

Y bóc vỏ đậu, quăng cả hạt lẫn vỏ lên.

Nhưng, hạt đậu biến mất.

Có một hấp lực kỳ quái ở sau lưng y, hút hạt đậu, rơi xuống miệng một người.

Dĩ nhiên không phải là miệng y.

Một người ngồi trong nhà, ngay tại chỗ Phó Hồng Tuyết ngồi trước đó, đang nhai hạt đậu.

Phó Hồng Tuyết quay đầu lại.

Diệp Khai! Âm hồn bất tán, theo hắn bất cứ tận địa phương nào.

Diệp Khai cười nhẹ, rồi uống một chén rượu.

Lộ Tiểu Giai cũng bật cười, hỏi:

- Trên bàn còn có thức ăn, sao các hạ không ăn, lại cướp hạt đậu của ta mà nhấm rượu?

Diệp Khai đáp:

- Chỉ vì, cơ hội ăn được đậu của người, không phải có nhiều, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới bỏ qua cơ hội tốt!

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Tại hạ xem, các hạ không giống một gốc tử!

Diệp Khai gật gù:

- Nhờ vậy, tại hạ mới còn sống.

Lộ Tiểu Giai cười lớn.

Đoạn, y vọt mình đi.

Y vừa khẽ xoay mình, là bóng hình y khuất trong màn đêm vừa buông mỏng.

Diệp Khai vừa rót thêm rượu, vừa lẩm nhẩm:

- Xem ra, trong năm nay, bọn gốc tử bắt đầu kém giảm nhân số dần dần...

Đêm xuống dần dần.

Đèn đã cháy, do tự Diệp Khai đốt lấy.

Trong khách sạn, chẳng có một ai, thiếu nữ vừa rồi, tính tiền rượu cho Phó Hồng Tuyết, cũng biến mất dạng.

Lúc đèn vừa cháy, thì Phó Hồng Tuyết vừa đến cửa.

Hắn nhìn chén rượu nơi tay Diệp Khai, hiện tại rượu không còn hấp dẫn đối với hắn nữa.

Diệp Khai hớp một ngụm rượu, nốc rồi, cười nhẹ thốt:

- Tại hạ không cười, bởi vì hiện tại các hạ không thể uống như trước!

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng dăm dăm.

Diệp Khai tiếp:

- Tuy nhiên, các hạ có thể vào đây mà ngồi. Nơi đây...

Phó Hồng Tuyết bỗng chặn lời chàng:

- Ai bảo người đến đây?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ có đầu óc của mình!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao người luôn luôn chen vào việc của ta?

Diệp Khai chớp mắt?:

- Ai chen vào việc của các hạ?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Vừa rồi người...

Diệp Khai chận lời ngay:

- Vừa rồi, bắt quá tại hạ an vài hạt đậu phộng của Lộ Tiểu Giai, chẳng lẽ đó là việc của các hạ?

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Diệp Khai chột thở dài, tiếp: - Năm nay, số nghiệt tử càng lúc giảm thiểu, song chung quy vẫn còn một vài gã!

Thúy Bình cúi đầu, từ từ len lỏi qua các luống hoa, ngăn lệ nơi mặt nàng chưa khô, lệ còn đọng long lanh nơi mắt.

Nàng nghe có tiếng chân người ở phía hậu.

Âm thanh đặc biệt kỳ quái.

Nàng cứ bước, tiến ra phía cửa. Tiếng chân vẫn theo ra.

Rồi tiếng người vang lên:

- Người...

Thúy Bình đứng lại, quay mình.

Phó Hồng Tuyết ở trước mặt nàng. Hăn hỏi:

- Người lại đi?

Thúy Bình gật đầu, rồi lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sao lúc đó, người không đợi ta?

Thúy Bình cúi đầu:

- Có lúc nào... công tử muốn tôi đợi chẳng?

Câu nói như mũi châm, đâm vào tim Phó Hồng Tuyết.

Nhưng, mũi châm nóng! Nóng thì dễ chịu hơn lạnh.

Bởi, trên phương diện ái tình, người ta ai ai cũng sợ lạnh.

Phó Hồng Tuyết vọt mình tới, ôm nàng vào lòng, siết mạnh vòng tay.

Một cuộc đối thoại khai diễn:

- Tôi cứ cho là vĩnh viễn công tử không còn trở lại với tôi!

- Tại sao? Tại sao người có tư tưởng đó được?

- Tại vì công tử thấy tôi đi với một người! Theo một người!

- Ta không thể trách người.

-...

- Người cho rằng ta khinh miệt người, ta không cần người, tự nhiên người phải tìm người khác!

- Thật tình công tử không hận tôi?

- Lỗi tại ta, tại sao ta trách người?

- Nhưng tôi...

- Ta bất chấp người ra sao, tất cả những gì thuộc về người, đều thuộc về quá khứ. Tại sao chúng ta không quên được quá khứ?

- Công tử thật sự quên được dĩ vãng của tôi...

- Ta cũng hy vọng người quên những gì ta đã làm trong những ngày qua, đối với người!

Thúy Bình mỉm cười.

Nàng cười, nhưng mặt lại ướm lệ.

Nàng cười dịu, ngọt vô cùng.

Cuộc đối thoại tiếp nối:

- Công tử thật sự là Phó Hồng Tuyết?

- Đương nhiên!

- Tại sao công tử biến đổi thành con người khác mau lẹ như vậy?

- Tại vì, ta hoàn toàn biến đổi!

- Làm sao biến đổi được?

-...

- Công tử không cho tôi biết?

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Ta cũng chẳng biết tại sao nữa! Ta chỉ hiểu là ly khai người đúng mười bốn hôm rồi. Và từ nay sẽ không ly khai người một khắc!

Thúy Bình tay ghì hắt lại.

Lệ chảy thành dòng. Lệ hạnh phúc, lệ khoái lạc. Lệ này quý hơn ngọc, hơn châu.

Diệp Khai đã ra ngòi nơi bệ cửa sổ, chỗ Lộ Tiểu Giai ngồi.

Bên cạnh chàng, có Đinh Vân Lâm.

Cả hai đưa mắt theo dõi Phó Hồng Tuyết và Thúy Bình xuyên qua các lối hoa đi ra, dần dần khuất dạng.

Đinh Vân Lâm buột miệng thở ra:

- Xem ra, hăn biến đổi thành con người khác thật đấy! Bây giờ thì hăn mới là con người!

Dĩ nhiên, nàng ám chỉ Phó Hồng Tuyết.

Bây giờ, Diệp Khai đi đâu, nàng đi đó, kèm một bên, như bóng với hình. Vừa rồi, nàng ẩn mặt bên trong, bận giám thị một đứa bé gái.

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng trước kia hăn không là con người?

Đình Vân Lâm đáp:

- Ít nhất, ta chưa thấy con người thuộc mẫu của hăn!

Diệp Khai không thể không thừa nhận điểm nhận xét đó.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Ta không tưởng là hăn có thể đau khổ vì Thúy Bình!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cô nương cho rằng thật sự hăn đau khổ vì nàng ấy?

Đình Vân Lâm cau mày:

- Chứ không phải sao?

Diệp Khai lắc đầu.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Thế thì vì cái gì mà hăn đau khổ?

Diệp Khai đáp:

- Luôn luôn, hăn tự cho mình cao thượng hơn Thúy Bình. Luôn luôn hăn cho rằng Thúy Bình không xứng đáng với hăn!

Đình Vân Lâm thốt:

- Cái đó thì quả có!

Diệp Khai tiếp:

- Lúc Thúy Bình ly khai hăn, hăn sở dĩ đau khổ là vì trở thành đơn độc. Như một khách lữ hành bỗng nhiên mất con chó bạn đường.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Nghĩa là sự tự tôn của hăn bị tổn thương, nàng bỏ đi là nàng tôn kính hăn nữa?

Diệp Khai tiếp:

- Hắn có cảm giác bị lừa. Vô luận nam nhân nào, bị nữ nhân lừa, cũng đều đau khổ cả. Dù không yêu nữ nhân đó, nam nhân cũng đau khổ như thường. Bất quá, cái đau được che giấu bằng niềm hận, vậy thôi!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Thế người cho rằng hắn vốn không yêu Thúy Bình?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không đá động tới điểm đó. Hay, nói một cách khác, tại hạ không có ý tứ như cô nương vừa nên ra!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Ý tứ của người như thế nào?

Diệp Khai đáp:

- Ý tứ của tại hạ, là nếu Thúy Bình không ly khai hắn, thì một ngày nào đó hắn cũng sẽ ly khai Thúy Bình. Và lúc đó thì hắn không mấy may đau khổ.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao hắn không đau khổ?

Diệp Khai tiếp:

- Bởi hắn khác mọi người! Đình Vân Lâm hỏi: - Khác làm sao?

Diệp Khai giải thích: - Hắn lớn lên trong cừu hận, hắn từ cừu hận mà sanh ra, cho nên... Đình Vân Lâm chận lời: - Cho nên dù yêu Thúy Bình chân thật, hắn cũng không quên cừu hận.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Huyết Quỷ (1)

Diệp Khai gật đầu:

- Chắc vậy.

Đình Vân Lâm thốt:

- Xem ra người có vẻ hiểu hẳn quá rõ.

Diệp Khai thở dài:

- Trên đời này không ai hiểu hẳn hơn tại hạ.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai bỗng trầm ngâm.

Đình Vân Lâm hỏi tiếp:

- Có phải là người giống hẳn, cũng từ trong cừu hận sinh ra, cùng lớn lên trong cừu hận?

Một lúc lâu, Diệp Khai thốt:

- Có thể là như vậy, song tại hạ khác hẳn.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Khác làm sao?

Diệp Khai nhìn lên khung trời, nơi đó có một ngôi sao to đang chớp sáng.

Rồi chàng tiếp:

- Tại vì tại hạ từng gặp một người.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người đó ra sao?

Diệp Khai tiếp:

- Một nhân vật thần kỳ. Nếu trên đời có các vị thần như huyền thoại thì nhân vật đó là một vị thần.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Nhân vật đó cải biến người thành con người hiện tại?

Diệp Khai gật đầu.

Đình Vân Lâm cắn môi.

Lâu lắm nàng mới hỏi:

- Là nam nhân hay nữ nhân?

Diệp Khai mỉm cười.

Đình Vân Lâm trừng mắt:

- Nhất định là nữ nhân rồi. Người hãy nói cho ta biết nữ nhân đó như thế nào?

Diệp Khai mỉm cười.

Chàng đáp:

- Nếu nhân vật đó là nữ nhân thì thế gian này chỉ có một hạng người. Hạng nữ nhân.

Đình Vân Lâm gắt:

- Ý tứ gì thế?

Bỗng Diệp Khai lộ vẻ tôn kính cực độ, thốt:

- Tại hạ gặp đủ hạng người nhưng chỉ có nhân vật đó mới xứng đáng cho tại hạ gọi là nam tử hán. Chân chính nam tử hán.

Đình Vân Lâm bật cười.

Diệp Khai tiếp:

- Chưa bao giờ tại hạ gặp một người vĩ đại như nhân vật đó.

Đình Vân Lâm tặc lưỡi:

- Chắc là người đó cực kỳ hào sảng, tràn đầy nghĩa khí.

Diệp Khai tiếp:

- Nếu chỉ có thể thôi thì đâu đáng nói. Tất cả bao nhiêu người đại hữu danh trên đời hợp lại, cấu thành một sự vĩ đại thì cái vĩ đại liên hợp đó vẫn không sánh được cái vĩ đại của cá nhân nhân vật đó.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người bội phục y?

Diệp Khai thở dài:

- Nào chỉ bội phục mà thôi. Giả như người đó bảo tại hạ chết tức khắc thì tại hạ vui mà chết liền.

Chàng thở dài tiếp mấy lượt nữa, rồi cười tiếp:

- Đương nhiên là không bao giờ người đó bảo tại hạ chết, bởi suốt đời người đó chỉ biết có việc tự hy sinh cho đồng loại.

Đinh Vân Lâm sáng mắt lên:

- Mà người đó là ai?

Diệp Khai đáp:

- Nhân vật đó hẳn là cô nương có nghe nói đến.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Nhân vật đó họ Lý...

Đinh Vân Lâm giật mình:

- Tiểu Lý Thám Hoa?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ nói đúng. Cô nương có nghe nói đến người đó.

Niềm tôn kính hiện lên nơi ánh mắt của Đinh Vân Lâm. Nàng thở dài thốt:

- Đương nhiên là ta có nghe nói đến con người đó. Trên giang hồ có ai mà không nghe nói đến người đó.

Diệp Khai tiếp:

- Việc làm của người đích xác là thiên hạ khó mà quên được.

Đinh Vân Lâm phụ họa:

- Nhất là vì cuộc chiến giữa người và Thượng Quan Kim Hồng. Những người không may mắn được mục kích, chỉ nghe giang hồ truyền thuyết cũng đều cho là một câu chuyện thần kỳ hơn thần thoại.

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Ít nhất tại hạ cũng có nghe năm trăm người nhắc đến cuộc chiến đó. Dĩ nhiên kể nói thế này, người nói thế khác.

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Ta cũng thế. Những người kể chuyện lại thì mỗi người nói một cách và người này chê tất cả những người kia đều nói sai sự thật.

Diệp Khai tiếp:

- Câu chuyện do nhiều người thuật lại thì tự nhiên là có chỗ bất đồng, song tất cả đều không thể không thừa nhận một điểm.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Điểm nào?

Diệp Khai đáp:

- Phi đao của Tiểu Lý phát ra là trúng đích. Vô luận là ai cũng không thể phủ nhận tuyệt kỹ đó của lão. Và dưới gầm trời này chưa có một ai tránh được ngọn phi đao của lão phóng ra.

Đình Vân Lâm thở dài:

- Rất tiếc môn phóng phi đao đó thất truyền rồi. Chúng ta không còn cái hân hạnh được mục kích.

Diệp Khai hỏi:

- Ai nói thế?

Đình Vân Lâm đáp:

- Nghe nói sau khi giết Thượng Quan Kim Hồng rồi, lão treo đao, thoái xuất giang hồ, tìm nơi quy ẩn. Lão không còn tha thiết chi đến sự việc trên đời nữa.

Diệp Khai mỉm cười.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Nếu lão không ẩn cư ở chốn hoang vắng thì tại sao trên giang hồ không còn ai nhắc nhở đến lão nữa?

Diệp Khai lại mỉm cười.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Hay là người có tin tức chi về lão?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Sau cùng chàng thốt:

- Truy ra Mai Hoa tặc, oai chấn Thiếu Lâm Tự, quyết chiến Thượng Quan Kim Hồng... bất quá chỉ là một vài việc trong đời hành hiệp của lão

mà thôi.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Nhưng những việc đó đâu phải nhỏ.

Diệp Khai tiếp:

- Có biết bao việc do lão làm ra, sau vụ phá hủy Kim Tiền Bang. Mà toàn là những việc kinh thiên động địa.

Đình Vân Lâm kêu lên:

- Thật vậy sao?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ lừa cô nương làm chi?

Đình Vân Lâm hỏi:

- Lão đã làm những việc gì?

Diệp Khai tiếp:

- Nếu cô nương nghe được những việc đó thì chỉ sợ máu nóng bùng bùng, suốt đêm không ngủ được.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Nếu là những việc kinh thiên động địa thì tại sao ta không nghe ai nói gì cả?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cầu Nhiêm Khách tại ngoài biển khơi, oai danh chấn động hơn mười quốc gia, tự lập làm vua, đến Lý Tịnh cũng không hay biết thì làm sao một cô bé con như cô nương lại biết được hành vi của Tiểu Lý Thám Hoa.

Không để cho Đình Vân Lâm mở miệng, Diệp Khai tiếp luôn:

- Chân chánh hào kiệt anh hùng thì phạm làm việc gì cũng không muốn tục nhân

biết.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng: - Ta là tục nhân còn người là gì? Thần hay thánh?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ cũng là tục nhân nhưng lại may mắn hơn số tục nhân còn lại.

Đình Vân Lâm nắm tay chàng dịu giọng cười ngọt, thốt:

- Người thuật lại chuyện đó cho ta nghe đi. Ta thà không ngủ chứ không nghe thì không chịu được.

Diệp Khai đáp:

- Đợi khi khác rảnh hơn thì có thể tại hạ sẽ kể cho cô nương nghe.

Đinh Vân Lâm càng dụ dằng hơn:

- Tại sao bây giờ người không chịu kể?

Diệp Khai đáp:

- Hiện tại thì tại hạ không rảnh rồi.

Đinh Vân Lâm gắt:

- Thì cứ nói, được bao nhiêu chuyện thì hay bấy nhiêu, có sao đâu.

Diệp Khai lắc đầu:

- Không được.

Đinh Vân Lâm vẫn xụ mặt, buông giọng dỗi:

- Người ta có chuyện cầu người mà người lại lơ là.

Nàng buông tay chàng

Diệp Khai vẫn lắc đầu:

- Không lơ là không được.

Đinh Vân Lâm hừ lạnh:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ đã nói là vì bận việc.

Đinh Vân Lâm xì một tiếng:

- Việc gì?

Diệp Khai đáp:

- Đến Hảo Hán trang.

Đinh Vân Lâm trố mắt:

- Hảo Hán trang?

Diệp Khai gật đầu:

- Hảo Hán trang là Tiết gia trang.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Gia cư của Tiết Đại Hán?

Diệp Khai gật đầu:

- Trang chủ Hảo Hán trang là Tiết Võ, thân phụ của Tiết Đại Hán.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Người đến đó để báo hung tin?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có hèn như thế. Việc đó đã có bọn gia nhân của Hảo Hán trang làm rồi. Giả như chưa làm kịp thì chúng sẽ làm vì đó là bổn phận của chúng.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Thế người đến đó làm gì?

Diệp Khai đáp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì hiện tại Phó Hồng Tuyết đã cấp tốc vượt dặm dài đến đó.

Đình Vân Lâm kêu lên:

- Hẳn đi rồi người cũng muốn đi theo?

Diệp Khai mỉm cười.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Tại sao người quan tâm đến việc của hẳn cũng như việc của chính người?

Diệp Khai lại mỉm cười.

Đình Vân Lâm nhìn chàng chòng chọc, tiếp:

- Ta có cảm tưởng giữa người và hẳn có một liên hệ đặc biệt lắm. Ta hỏi người, mối liên quan đó như thế nào chứ?

Diệp Khai mỉm cười lần thứ ba, nhưng lần này chàng không im lặng nữa:

- Cô nương cũng muốn ghen với hẳn nữa sao? Hẳn là một nam nhân mà. Tại hạ mong cô nương đừng quên điều đó. Ghen với một giống là đã mệt lắm rồi. Ghen cả hai giống thì làm sao mà sống dưới gầm trời này. Bởi nơi nào lại chẳng có hai giống đó.

Đình Vân Lâm cãi bướng:

- Nam nhân rồi sao? Ai cấm đồng tình luyến ái?

Nàng bật cười. Cười là mặc nhận mình ghen. Vì mặc nhận nên nàng then đỏ mặt.

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- Ngày xưa, Tiết Võ là một trang hảo hán, với một chiếc búa thần cùng thủ pháp siêu nhiên Khai Thiên Tịch Địa Bàn Cổ gồm một trăm lẻ tám chiêu, y đã càn quét trọn khu vực Thái Hành Sơn. Chẳng biết giờ đây y như thế nào.

Đình Vân Lâm hừ lạnh:

- Hẳn là người nghĩ Phó Hồng Tuyết không phải là đối thủ của Tiết Võ nên muốn đến đó gặp để âm thầm chiêu cố hãn, phòng ngừa bất trắc cho hãn chẳng?

Diệp Khai đáp:

- Đao pháp của Phó Hồng Tuyết kỳ diệu như thế đó mà hãn còn kém Tiết Võ, chưa phải là đối thủ của Tiết Võ thì tại hạ đến Hảo Hán trang để làm gì?

Đình Vân Lâm cau mày:

- Về võ công, người không sánh được với Phó Hồng Tuyết sao?

Diệp Khai thốt:

- Cứ theo tại hạ biết thì đao pháp của hãn cầm như vô địch trong thiên hạ võ lâm ngày nay.

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Nhưng ta cũng có nghe nói là người có một thanh đao đáng sợ.

Diệp Khai thản nhiên:

- A...

Đình Vân Lâm tiếp:

- Hơn nữa, đao của người là một thanh đao vô hình, không một ai trông thấy. Ta nghĩ vô hình phải tuyệt diệu hơn hữu hình.

Diệp Khai vẫn lơ lửng:

- A...

Đình Vân Lâm gắt:

- Người đừng có vờ hồ đồ. Ta hỏi người, có phải là người học được truyền của Tiểu Lý Phi Đao chẳng?

Diệp Khai thờ dãi:

- Cô nương hồ đồ thì có. Đừng tưởng trên đời này ai cũng học được đao pháp chân truyền của họ Lý.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Trừ ngươi ra, phải không?

Diệp Khai thở dài:

- Nếu tại hạ chỉ học được một thành thôi thì cũng mãn nguyện lắm rồi.

Đình Vân Lâm tặc lưỡi:

- Không ngờ ngươi biến thành khiêm tốn đáng thương quá chừng.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ vốn là con người khiêm tốn.

Đình Vân Lâm bĩu môi:

- Rất tiếc lại là thứ khiêm tốn trong màn kịch.

Diệp Khai chính sắc mặt:

- Cho nên tốt hơn hết là cô nương không nên đi theo tại hạ. Nếu một ngày nào đó nổi hứng lên, tại hạ vất bỏ cái lối kịch, trở về với bản chất trời định thì tại hạ dám cường hiếp bất cứ nữ nhân nào ở trong tầm tay lắm đấy.

Đình Vân Lâm đỏ mặt.

Nàng cắn môi rồi nguýt xéo chàng, sau cùng thốt:

- Ta biết ngươi không dám làm như vậy đâu. Bởi ngươi là một ngốc tử.

- Ta không tưởng là phải đi. Song ta không đi không được. Kẻ nào nói lên câu đó? Nói với ai? Nói bằng lời hay viết trên mảnh giấy? Hay chỉ biểu hiện bằng một hành động?

Mảnh giấy bồi che cửa sổ đã bắt đầu biến thành màu trắng. Xa xa gà gáy tàn
đêm.

Thúy Bình đã thức dậy. Nàng thức rất sớm

Thức dậy rồi, nàng không thấy người nằm bên cạnh trong đêm qua.

Chiếc gối của Phó Hồng Tuyết còn thoang thoảng cái hơi hướm của hăn.

Phó Hồng Tuyết vắng bóng.

Thế là hăn đã đi rồi. nhưng hăn đi đâu?

Thúy Bình chợt cảm thấy mình cô độc quá, cô độc đáng sợ. Nàng nghe con tim trầm xuống.

Đêm qua, Phó Hồng Tuyết nói với nàng là:

- Có những việc mà người không tưởng là sẽ làm nhưng bắt buộc người phải làm. Không làm không được.

Và nàng đã thừa nhận.

Vô luận là ai, suốt đời cũng phải có làm ít nhất một vài việc nghịch với lòng.

Bây giờ thì nàng biết ý tứ của Phó Hồng Tuyết qua câu nói đó.

- Ta không tưởng là phải đi. Song ta không thể không đi.

Gió quét vào phòng.

Gió lạnh quá.

Nhưng Thúy Bình không rơi lệ. Bởi toàn thân nàng như cô đọng thành một vật thể, cứng, lạnh. Một cái lạnh không bao giờ rã tan dù phơi dưới ánh thái dương.

Ngọn cỏ còn đọng sương đêm.

Trên con đường đất nhỏ xuyên qua đồng cỏ, Phó Hồng Tuyết đang đi, với dáng bước như thường lệ.

Đao vẫn đen, mặt hăn vẫn trắng xanh.

Hăn không rơi lệ. Bất quá hăn nghe con tim xót xa phần nào.

Thực ra thì hăn cũng có đau khổ song không nặng nề như lúc trước.

Bởi trường hợp bất đồng.

Lần trước chính Thúy Bình bỏ rơi hăn. Còn bây giờ thì chính hăn bỏ rơi nàng. Chính hăn là người chủ động.

Hăn có nhớ chẳng là hăn đã nói với nàng rằng:

- Ta chỉ ly khai người mười bốn hôm thôi. Từ nay sẽ không ly khai người một khắc.

Đối với câu nói đó, hăn có lỗi, bởi hăn hành động ngược lại. Lỗi không phải đối với câu nói đó mà thực sự là đối với người nghe câu nói đó.

Mà cũng có lỗi đối với chính hăn, vì lúc nói ra như vậy thì hăn hết sức thành thật, ngôn xuất tự chân tâm.

Lúc đó, hăn mềm lòng.

Lúc mềm lòng thì người ta có thể nói những câu mà họ tưởng là không bao giờ nói được.

Lúc đó hẳn hoàn toàn vì nàng, cảm kích nàng, cần nàng. Nàng là một nhu cầu trên cả nhu cầu ăn, uống.

Bằng cố là vắng nàng thì hẳn bỏ ăn bỏ uống, trừ rượu ra. Có thể hẳn cũng bỏ ngủ luôn nếu không có rượu làm cho hẳn say.

Ngoài ra, nàng quay trở lại, mang trả cho hẳn sự tôn nghiêm và niềm tự tin. Nhờ đó mà hẳn thoát chết, để rồi Tiết Đại Hán phải chết.

Sau cơn bão tố trong tâm tư, hẳn dần dần bình tĩnh trở lại.

Hẳn dần dần nhớ lại hết các việc đã quên mất trong mười bốn ngày qua.

Hẳn tưởng đến quá khứ của nàng, nghề nghiệp và hư vinh của nàng.

Hẳn tưởng đến ngày nàng bỏ hẳn ra đi.

Sự kiện làm cho hẳn xốn xang nhất là Thúy Bình cùng gã đánh xe ngang nhiên đưa nhau vào khách sạn.

Mười bốn hôm qua, cả hai đã làm gì với nhau? Có phải là mỗi đêm...

Bất giác hẳn lợm giọng khi vòng tay hẳn quàng quanh thân hình nàng.

Hẳn cũng có nói với nàng trong giây phút gặp lại nhau:

- Tất cả đều thuộc về quá khứ. Tại sao chúng ta không quên đi quá khứ?

Bây giờ hẳn mới hiểu là có những việc mà con người suốt đời không quên được, vĩnh viễn không quên.

Hẳn cũng muốn quên lắm chứ, song làm sao hẳn đè nén được sự sôi sục của trùng dương giữa cơn bão.

Hẳn nhớ đến cái tát tay mà nàng giáng vào mặt gã đánh xe khiến gã ngã nhào xuống đất.

Hẳn nghĩ:

"Biết đâu trong tương lai, một ngày nào đó, nàng lại không âm thầm ra đi, bỏ rơi hẳn lượt nữa. Bởi nàng vốn là kẻ vô tình, vô nghĩa mà."

Theo ý nghĩ đó, tình yêu của hẳn đối với nàng biến nhanh thành niềm hận.

Hẳn vốn từ cừu hận sinh ra, lớn lên trong cừu hận.

Hẳn còn có một lý do để ly khai nàng:

- Hà huống ta không có khả năng cung phụng nàng, duy trì một mức sống xa hoa, sung mãn. Hà huống nàng không thể theo bên cạnh ta khi ta hành động.

Hắn cho rằng hắn bỏ đi như vậy là muốn tốt cho nàng. Hắn ly khai rồi thì nàng sẽ được tự do. Nàng tùy tiện theo một người dó, thích hợp với nàng. Nàng sẽ quên hắn, không lâu lắm và không khó lắm.

Xa hắn, nàng có thể giàu, muốn xe thì ngàn trăm xe, những xe bạc, vàng, châu báu.

Muốn tắt trách hành động của mình thì con người viện lý do rất dễ. Muốn có bao nhiêu lý do cũng có được như thường. Và người ta dễ tự tha thứ khi có đầy đủ lý do tắt trách. Giả như Thúy Bình không trở lại thì có lẽ hắn tưởng niệm suốt đời, thống khổ suốt

Nhưng nàng đã trở lại.

Vết thương lòng của hắn đã hàn gắn, sẹo đã chai cứng rồi. Dù lấy búa mà đập thì vết sẹo cũng không phá miệng nổi.

Hắn nghĩ:

- Đã biết sớm muộn gì nàng cũng bỏ đi nữa thì tại sao ta không bỏ đi trước?

Rồi hắn bỏ đi. Hắn đi thật. Lăn theo con đường đất xuyên cánh đồng cỏ còn ngậm sương, với cái dáng bước thường ngày, chân tả bước trước, chân hữu lết theo sau.

đời.

Hào Hán trang như chủ nhân của nó.

Chủ nhân nó đã già, nó cũng già theo.

Tường rạn nứt, loang lỗ mản vôi, cả những chấn song cửa cũng long lay nốt. Gió mạnh thổi qua đùa kêu nghe lạch cạch.

Dương quang xuyên cửa sổ chiếu vào, dừng lại nơi chiếc giá có lưỡi búa thần.

Chiếc búa nặng sáu mươi ba cân đúng.

Tiết Võ chấp tay sau lưng, đứng trong ánh dương quang.

Lão đang nhìn chiếc thiết phủ.

Với lão, chiếc thiết phủ không phải là một vật thông thường, vô tri vô giác. Nó là bạn đồng cam cộng khổ, đồng sanh đồng tử với lão. Nó và lão vào hiểm ra nguy qua hàng trăm trận chiến hải hùng.

Ba mươi năm trước, chiếc thiết phủ bảo vệ lão vào long đàm, hổ huyết, giúp lão càn quét trọn khu rộng lớn Thái Hành Sơn.

Hiện tại, chiếc thiết phủ còn đó. Vẫn y nguyên đó.

Còn chủ nhân thiết phủ?

Tiết Võ từ từ đưa tay lên che miệng, húng hắng ho.

Dương quang không làm tươi lại nổi những nét người chết dần mòn.

Nét kêu hùng của một người có một thời oanh liệt.

Dương quang hùng sáng nhưng không làm sáng được cuộc đời về chiều giữa cơn giao tiếp của hoàng hôn và đêm đêm.

Bởi sinh mạng của lão bắt đầu đi dần vào đêm đen với những cơn ho húng hắng.

Trên mặt bàn có một mảnh thơ tén.

Thơ tén của một cựu bộ hạ, hiện đang ngụ trong thành, do chim câu mang đến. Bây giờ thì lão đã biết rồi, con trai và bằng hữu của lão chết nơi tay một thiếu

niên.

Một thiếu niên mang đao, mang tên Phó Hồng Tuyết.

Tiết Võ đương nhiên biết cái tên đó là một tên giả tạo.

Và đương nhiên là lão biết hẳn mang họ Bạch. Người trong họ Bạch thường xử dụng đao và là đao màu đen. Cả vỏ đao cũng đen luôn.

Tiết Võ thừa biết thanh đao đó như thế nào.

Bởi lão từng thấy một thanh đao đồng dạng. Đao đó chộp lên cùng một lúc ba vị cao thủ nhất lưu trong võ lâm táng mạng.

Nơi mình lão, hiện vẫn còn vết sẹo của thanh đao đó lưu lại.

Vết sẹo kéo dài từ yết hầu xuống đến rún.

Nếu lão kém may mắn, nếu đối phương không kiệt sức thì nhát đao đó đã sả thân hình lão ra làm hai mảnh.

Mãi đến mười mấy năm sau, mỗi lần nhớ đến tình huống ngày xưa là lão đổ mồ hôi lạnh.

Cũng có lúc đang ngủ, lão bừng tỉnh dậy, bởi cảnh cũ còn theo dõi lão luôn trong mộng.

Và đến ngày nay, sự tình năm cũ vẫn còn ám ảnh lão.

Trong mộng, lão thấy có người cầm thanh đao đen chém sả lão làm đôi.
Bây giờ, thân hình lão còn nguyên vẹn song người trong mộng lại đến rồi.

Còn thân hình lão? Chùng nào thì nó bị sả làm đôi?

Chiếc thiếc phủ vẫn chớp sáng, chứng tỏ nó được chăm sóc hàng ngày.

Tiết Võ cầm cán nó, vung lên thử.

Năm xưa, lão vung nó chém gục hơn ba mươi đại đao tại Thái Hành Sơn.
Song giờ đây cầm nó lên, lão nghe nặng nặng.

Chẳng những giờ đây mà trong mấy lúc sau này, lão ít khi nào đánh trọn bộ phủ pháp gồm một trăm lẻ tám chiêu.

Lão muốn kiểm điểm lại năng lực của mình như thế nào một lần nữa, có lẽ là lần cuối.

Đại sảnh rất rộng.

Lão vung búa lên, gió búa thổi vù vù. Bóng búa chớp chớp. Cả toà đại sảnh rung rinh, rung rinh.

Tuy lão đã già, lại ho húng hắng nhưng cái oai phong ngày cũ vẫn còn.

Người ngoài trông thấy lão biểu diễn tất phải tặc lưỡi khen thầm lão còn giữ khí thế mãnh liệt của thời xưa.

Nhưng lão biết mình, lão biết lực bất tòng tâm.

Đến chiêu thứ bảy mươi tám thì lão thở hồng hộc như trâu xị nước.

Đây là lão dượt lại thủ pháp, cứ đánh ra đúng chiêu thức là được, không cần đề phòng.

Vậy mà lão không biểu diễn toàn bộ phủ pháp nổi.

Giả như có đối phương, có cuộc giao đấu thực sự, cần phải đề phòng, bốt thế công, dồn vào thế thủ một phần khí lực thì lão phải làm sao?

Biết lão chịu nổi mười chiêu không?

Lão buông chiếc búa.

Trên bàn có rượu, lão ngồi vào ghế, rót một chén rượu, uống cạn.

Lão cảm thấy tửu lượng cũng giảm sút luôn. Một chén rượu bây giờ uống cạn cũng chẳng phải là việc dễ.

Ngày trước, lão có thể uống một hơi hơn mười chén. Hiện tại, cạn ba chén một cách ngật ngừng, ba chén phân ra ít nhất cũng năm sáu hơi, cách khoảng.

Uống xong ba chén, lão đổi sắc diện. Mặt đỏ lên vì men rượu bốc nồng.

Vừa lúc đó, một lão nhân bước vào.

Lão nhân tuổi gần sáu mươi, dáng lom khom. Ngày trước, lão là thợ đồng của Tiết

Võ.

Ngày trước, lão cũng xử dụng được một chiếc búa nặng ba mươi cân. Với chiếc búa to đó, lão cũng đã hạ sát biết bao nhiêu là hảo hán trên giang hồ, cũng như chủ nhân của lão.

Bây giờ thì chắc gì lão xử dụng một chiếc búa với cân lượng đó được linh hoạt như xưa.

Bây giờ, chỉ đi đứng thôi mà lão cũng thở dốc từng cơn, từng cơn.

Tiết Võ thở dài, hỏi:

- Ta phân phó người việc đó, người đã làm xong chưa?

Thực ra, Tiết Võ không cần phải hỏi.

Gia nhân già buông thõng đôi tay, đáp:

- Tráng đình, mã phu, liễu đầu, tất cả già trẻ, bé lớn, nam nữ, tổng cộng ba mươi lăm người, nô tài đã giải tán hết rồi. Nô tài cấp cho mỗi người năm trăm lượng bạc. Với số tiền đó, họ có thể sinh nhai không vất vả lắm.

Tiết Võ gật đầu:

- Được lắm.

Gia nhân già tiếp:

- Hiện tại, trong kho còn thừa lại một ngàn năm trăm ba mươi lượng bạc.

Tiết Võ gật đầu:

- Được lắm. Tất số đó, cho người.

Gia nhân già lắc đầu:

- Nô tài không đi.

Tiết Võ hỏi:

- Tại sao ?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Huyết Quỷ (2)

Gia nhân già điềm nhiên đáp:

- Năm nay, nô tài được sáu mươi tuổi, nô tài còn đi đến địa phương nào?

Và đi để làm gì?

Tiết Võ không nói gì nữa.

Lão biết, cả hai không còn đường để đi nữa.

Bỗng, lão gọi:

- Người lại đây, uống rượu với ta!

Gia nhân già không từ chối, chậm chậm bước đến, rót cho chủ nhân một chén rượu trước, rồi mới rót cho mình.

Tay lão ta run run.

Tiết Võ nhìn lão gia nhân, động niệm luyện tiếc.

Cũng có thể Tiết Võ tự luyện tiếc lấy mình, xuyên qua gia nhân già.

Lão gật đầu, tiếp:

- Phải đó. Ta nhớ, năm nay, người được sáu mươi tám tuổi, chúng ta đồng niên kỷ với nhau.

Gia nhân già cúi đầu:

- Đúng vậy.

Tiết Võ tiếp:

- Ta còn nhớ, lúc người vào đây, thì ta lên tám.

Gia nhân già gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiết Võ ngẩng mặt lên không, thở dài một tiếng, rồi tiếp:

- Từ đó đến nay, sáu mươi năm đã qua! Sáu mươi năm qua như thoáng mắt. Thời gian nhanh chóng quá!

Gia nhân già gật đầu:

- Đúng vậy!

Tiết Võ tiếp:

- Chẳng hiểu người còn nhớ, trong đời người, người đã giết bao nhiêu người hay không?

Gia nhân già đáp:

- Đại khái, trên hai mươi, dưới ba mươi mạng!

Tiết Võ hỏi:

- Còn nữ nhân? Bao nhiêu đóa hoa bị dày vò trong bàn tay bạo của người?

Gia nhân già cười.

Nụ cười làm da mặt lão nhăn hơn:

- Cái đó thì... không kể nổi!

Tiết Võ cười nhẹ:

- Ta còn nhớ, năm trước đây, người đan diu với một liễu đầu mới được bổ sung vào trang viện. Và người đã được sáu mươi bảy tuổi rồi, chứ nào phải còn non trẻ gì! Người đừng tưởng là ta không hay biết.

Gia nhân già không phủ nhận, cười đáp:

- Tiểu liễu đầu đó, thực ra chẳng xứng đáng gì, song nô tài cũng đã lên lút chủ nhân, cho nàng thêm một trăm lượng bạc, ngoài cái số đồng đều phân phối.

Tiết Võ gật đầu:

- Đối với nữ nhân, người thường rộng rãi lắm, ta hiểu!

Gia nhân già tiếp:

- Về việc đó, nô tài học đúng theo phong cách của chủ nhân.

Tiết Võ cười lớn:

- Hái mạng người, ta hơn người, hái hoa biết nói, ta cũng chẳng thua người! Người học ta là phải!

Gia nhân già thản nhiên:

- Đúng vậy

Tiết Võ kết luận:

- Cho nên, ta nghĩ, chúng ta thỏa mãn lắm rồi!

Gia nhân già gật đầu:

- Sống như vậy, kể như quá đủ!

Tiết Võ cười vang:

- Uống, chúng ta cạn mỗi người ba chén!

Nhưng, họ chỉ uống được hai thôi.

Họ vừa rót chén thứ ba, thì một người bước vào.

Người đó, mặt trắng xanh, mang đao đen, bước chân thọt.

Phó Hồng Tuyết vào, và vào khu trang viện, chứ chưa vào tận đại sảnh.

Hắn đứng bên cạnh cây ngô đồng.

Vào thu, ngô đồng là một biểu hiện của tiêu sơ! Một trong các biểu hiện của tàn tạ, cái thứ tàn tạ thể lương, chứ không chết rũ như vào mùa đông.

Tay hắn vẫn nắm chuôi đao.

Tiết Võ nhìn hắn, hắn nhìn Tiết Võ.

Hắn cất tiếng trước:

- Các hạ họ Tiết?

Tiết Võ gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tiết Đại Hán là con của các hạ?

Tiết Võ gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Mười chín năm trước, trong một đêm tuyết đổ trắng trời...

Tiết Võ chột chận lời hắn:

- Các hạ bất tất phải hỏi. Người mà các hạ tìm, chính là lão phu đây!

Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Chính các hạ?

Tiết Võ gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sự tình đêm đó, các hạ còn nhớ rõ không?

Tiết Võ gật đầu:

- Tuyết trắng, máu hồng! Nhớ từng chi tiết một! ...

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Xin cho nghe!

Tiết Võ thuật:

- Đêm đó, bên cạnh Mai Hoa Am, khi tại hạ đến đó, nhiều người đã có mặt rồi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Những ai?

Tiết Võ lắc đầu:

- Không thể nhận ra. Mỗi người có bao mặt cẩn thận không ai nhận được ai. Mà cũng không ai phát xuất một âm thanh nào.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Tiết Võ tiếp:

- Tại hạ tin là những người đó cũng không nhận ra tại hạ. Bởi lúc đó, tại hạ không mang chiếc thiết phủ này. Tại hạ dùng một thanh quý đầu đao.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Cứ thuật lời!

Tiết Võ tiếp:

- Bọn tại hạ đứng trên tuyết, chờ rất lâu. Khí lạnh từ bốn phía, từ trên, từ dưới, tạo thành một áp lực nặng nề, ai cũng có căn bản tu vi khá thâm hậu, song không chịu nổi cái rét cóng càng phút càng gia tăng. Cuối cùng, từ đâu đó, một người cất tiếng: "Mọi người đều đến đông đủ rồi !"

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Mã Không Quân phải không?

Tiết Võ lắc đầu:

- Mã Không Quân đang ở trong am, uống rượu.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thế người cất tiếng đó là ai? Tại sao y biết rõ số người hội tề trong đêm đó mà cho rằng đã đủ? Chẳng lẽ có nhiều kẻ chủ mưu, và y là một trong những kẻ chủ mưu đó?

Tiết Võ cười.

Nụ cười của lão thần bí quá.

Lão tiếp:

- Dù cho tại hạ biết, cũng không thể cáo tố với các hạ!

Lão thuật luôn:

- Qua một lúc nữa, người trong họ Bạch từ trong am bước ra. Người nào cũng say, người nào cũng có vẻ vui, một thứ vui cởi mở, không mấy may miễn cưỡng.

Phó Hồng Tuyết cắn răng mạnh:

- Ai xuất thủ trước?

Tiết Võ đáp:

- Xuất thủ trước, là những người chuyên dùng ám khí!

Nhưng, chẳng một ai đặc thủ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sau đó?

Tiết Võ tiếp:

- Toàn bộ vào cuộc liền. Mã Không Quần vượt lên, nghênh chiến, như để bảo vệ Bạch Thiên Vũ. Song vừa tiến lên, thay vì đánh sang bọn hành thích, lão ta quay mình, hoành đao, chém vào người Bạch Thiên Vũ.

Phó Hồng Tuyết rít lên:

- Lão tặc sẽ đền tội ác! Nhất định lão sẽ phải chết thảm!

Tiết Võ điềm nhiên tiếp:

- Lão chết hay thoát chết, cái đó không quan hệ đến tại hạ!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Cả các hạ nữa, đừng hòng thoát chết.

Tiết Võ lắc đầu:

- Tại hạ không hề có ý trốn tránh. Bằng cứ là tại hạ vẫn còn ở đây, chờ các hạ. Tại hạ sẵn sàng gặp nhau mà!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ còn gì cần nói nữa chẳng?

Tiết Võ gật đầu:

- Còn một câu.

Lão nâng chén rượu, uống cạn, rồi tiếp:

- Năm xưa, bọn tại hạ hành động như vậy, là không được quang minh, chánh đại lắm. Biết thế, ngày nay nhớ lại việc cũ, tại hạ vẫn không hối hận

vì chỗ mờ ám đó. Bởi không có cách nào khác. Nếu bây giờ, sự tình tái diễn, tại hạ cũng đồng dạng hành động. Mười chín năm trước, là thế. Mười chín năm sau, vẫn thế.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Tiết Võ cao giọng:

- Vì Bạch Thiên Vũ không là một con người đáng giá con người!

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt, trừng mắt:

- Các hạ ra đây! Ra ngay!

Tiết Võ hỏi:

- Tại sao phải ra?

Phó Hồng Tuyết tiếp luôn:

- Cầm chiếc thiết phủ của các hạ lên!

Tiết Võ lắc đầu:

- Tại hạ không cần dùng nó!

Bỗng, lão phá lên cười.

Giọng cười của lão kỳ quái hết sức.

Rồi lão quay sang gia nhân già, bảo:

- Đến giờ rồi!

Gia nhân già gật đầu:

- Đến rồi!

Tiết Võ hỏi:

- Người còn muốn nói chi chẳng?

Gia nhân già đáp:

- Một câu thôi!

Chợt, gia nhân già, cũng như chủ nhân, phá lên cười, rồi tiếp:

- Thực ra, Bạch Thiên Vũ là một con người không đáng giá con người!

Phó Hồng Tuyết phi thân tới, như chim én vút nhanh.

Nhưng, hấn chậm chân một chút.

Tiết Võ cùng gia nhân già đã ngã xuống, vừa ngã vừa cười.

Nơi ngực mỗi người, có cắm một thanh đao.

Thanh đoản đao, rất bén, nhọn, do chính tay họ tự đâm vào mình, và bàn tay họ còn nắm chuôi đao.

Tiết Võ dùng thanh đoản đao, cắt đứt mỗi cừu hận mười chín năm dài.

Chính lão tự tay cắt đứt hận cừu.

Không một ai báo phục hận cừu đó! Cả Phó Hồng Tuyết cũng không báo phục được!

Nơi miệng xác chết, nụ cười còn nở, nụ cười sẽ theo họ mãi mãi xuống âm cung.

Nụ cười như nói với Phó Hồng Tuyết:

- Chúng ta sống đủ lắm rồi! Còn người? Người có biết là vì cái chi mà người sống đó chẳng?

Người sống vì cừu hận? Người có nên báo phục cừu hận đó chẳng?

... Năm xưa, chúng ta hành động kém quang minh chánh đại thật. Song hiện tại, nếu cần tái diễn, ta cũng đồng dạng hành động!

... Bạch Thiên Vũ không xứng đáng là con người!

Đã có ba người nói câu đó: Liễu Đông Lai, Tiết Võ, và gia nhân già.

Tại sao họ nói thế?

Liễu Đông Lai có nêu lý do. Còn Tiết Võ, còn gia nhân già, lý do của họ như thế

nào

Phó Hồng Tuyết nhất định không tin!

Phụ thân hãn, trong con mắt hãn, là một vị thần, hãn cũng định ninh mọi người đều xem phụ thân hãn như một vị thần.

Nhưng bây giờ, hãn bắt đầu sợ.

Bởi, hãn bắt đầu nghi ngờ.

Tại sao một số đông nhất lưu cao thủ, nhất tâm nhất trí quyết diệt trừ phụ thân hãn?

Tại sao họ bất chấp nhất thiết, cố tạo thành một lực lượng liên minh, đối phó với phụ thân hãn?

Một vấn đề cực quan trọng, ai giải đáp cho hãn?

Đứng đó, nhìn hai xác chết, hãn run người.

Hắn hoài nghi, là hắn bắt đầu bớt hăng say làm cái việc báo thù, phục hận.

Hắn tự hỏi: có nên tiếp tục đi giết người nữa chẳng? Thiên chức của hắn, là báo phục hận thù kia mà! Hắn từ thù hận sanh ra, lớn lên trong thù hận, lớn lên để mà giết người kia mà!

Hắn có nên buông tha những người còn lại?

Hắn hoài nghi, là mỗi hận thù mất cái ý nghĩa của nó rồi, ý nghĩa độc đáo của

Hận thù mất ý nghĩa độc đáo, thì sự báo phục cũng mất ý nghĩa thiêng liêng của

nó.

nó.

Như vậy, mỗi hận thù không còn đáng báo phục nữa.

Không báo phục hận thù, thì hắn sống để làm gì? Thiên chức không còn, thì cuộc sống hết ý nghĩa!

Thần sắc chết, nụ cười nơi miệng xác chết vẫn còn, song biến vẻ kỳ quái đáng sợ.

Rồi máu từ mắt rỉ ra, máu từ miệng rỉ ra, từ mũi, từ tai rỉ ra.

Thất khiếu lưu huyết.

Phó Hồng Tuyết không thể nhìn xác chết lâu hơn. Hắn nghĩ càng ly khai nơi này sớm, càng bớt xoắn xang hơn!

Hắn quay mình.

Diệp Khai hiện ra trong tầm mắt hắn, rất gần.

Diệp Khai, một âm hồn bất tán, ám hắn luôn luôn, bất cứ trong trường hợp nào.

Diệp Khai nhìn xác chết, vẻ quái dị hiện lộ nơi gương mặt chàng.

Đình Vân Lâm ở phía sau chàng. Nàng không dám nhìn xác chết như chàng. Nàng lại càng không dám nhìn những xác chết biến thể đáng sợ như môi xệch, mắt lồi, thất khiếu lưu huyết...

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người lại đến đây?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ lại đến!

Phó Hồng Tuyết gần giọng:

- Tại sao người cứ theo ta?

Diệp Khai hỏi lại:

- Chẳng lẽ chỉ có mỗi một mình các hạ là được đến đây thôi?

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Lần này, thực sự không phải không muốn gặp Diệp Khai tại đây.

Bởi, hắn vừa nhận ra, sự cô độc, niềm kính sợ của hắn chừng như giảm thiểu với sự hiện diện của Diệp Khai.

Cũng có thể chẳng phải hắn luôn luôn không muốn gặp Diệp Khai.

Bởi, hầu như sự có mặt của Diệp Khai rất cần cho hắn trong một vài trường hợp.

Bất quá, hắn không nói ra, hay có nói cũng nói một cách khác.

Hắn không muốn có bằng hữu. Hắn không muốn ai thương cảm hắn!

Đình Vân Lâm vẫn đem mấy chiếc lục lạc con nơi mình, qua mỗi cử động, lục lạc khua vang. Những lúc khác, lục lạc vang nghe vui tai.

Hiện tại, tiếng vang nghe nhạt nhẽo, vô vị làm sao.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người mang thứ đó trên người?

Đình Vân Lâm bủ môi:

- Giá như người có mang hàng trăm chiếc nơi mình, ta cũng chẳng hỏi tại sao người mang!

Phó Hồng Tuyết ghen lời.

Bình thời, hắn cảm thấy quá cô độc, bắt buộc hắn phải nói một câu gì.

Nói không hợp, thì thôi!

Không nói chi được, hắn bước đi.

Diệp Khai chợt gọi:

- Đợi một chút!

Bình thường, ai gọi như vậy, hắn không dừng chân. Bây giờ, hắn đứng lại.

Dừng lại rồi, hắn còn quay mình.

Diệp Khai thốt:

- Hai người này, không do các hạ giết!

Phó Hồng Tuyết gật đầu, nhận là phải.

Diệp Khai tiếp:

- Cũng không phải họ tự sát!

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Ạ? Không phải?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải!

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc.

Bởi hẳn biết, Diệp Khai không thuộc hạng người tùy tiện mà nói cho vui miệng.

Hắn thốt:

- Chính mắt ta thấy họ cầm đao tự đâm vào ngực.

Diệp Khai tiếp:

- Dù không có thanh đao đâm vào ngực, họ cũng không thể không chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai giải thích:

- Bởi vì họ trúng độc trước khi đâm đao vào ngực.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Trong rượu có độc?

Diệp Khai gật đầu:

- Một loại độc cực kỳ lợi hại.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Họ đã uống độc dược, sao lại còn tự đâm vào ngực làm chi?

Diệp Khai từ từ thốt:

- Họ không uống độc dược! Họ không biết trong rượu có độc.

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Thế ai bỏ độc vào rượu?

Diệp Khai thở dài:

- Đó là điều tại hạ đang tìm hiểu!

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Việc gì, Diệp Khai không hiểu, thì trên đời này không mấy kẻ hiểu được!

Diệp Khai tiếp:

- Kẻ bỏ độc vào rượu của Tiết Võ, phải là người rất quen thuộc trong gia đình này.

Phó Hồng Tuyết đồng ý.

Diệp Khai tiếp:

- Tiết Võ biết, các hạ sẽ đến tìm lão, lão nghĩ là tất phải chết, nên giải tán gia nhân, rồi chờ các hạ.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Dọc đường đến đây, hẳn có thấy người từ Hào Hán Trang bỏ đi nơi khác.

Diệp Khai tiếp:

- Người hạ độc, vốn là không lạ đối với nơi đây, thì đương nhiên phải biết Tiết Võ quyết chết.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Đạo lý đó rất thông thường. Ai ai cũng có thể hiểu.

Diệp Khai tiếp:

- Đã quyết chết rồi, thì Tiết Võ cần gì phải bỏ độc vào rượu?

Điều này thì khó hiểu thật.

Tuy nhiên, Phó Hồng Tuyết đưa ra một ý nghĩ:

- Biết đâu Tiết Võ chẳng muốn vậy?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không có thể như vậy!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Lão không cần làm một việc thừa!

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Có lẽ vì lão sợ không có cơ hội bạt đao!

Diệp Khai thốt:

- Để giết các hạ, thì lão ta không có cơ hội bạt đao. Nhưng để tự sát, thì lão có thừa cơ hội, tùy thời mà có.

Phó Hồng Tuyết không đồng ý, song cũng không phủ nhận.

Bởi, Tiết Võ có thể có cơ hội bạt đao, tự sát, điều đó hẳn không hề tưởng đến, nên không cần ngăn chặn lão, phá hỏng cơ hội tự sát của lão.

Diệp Khai tiếp:

- Điều đáng chú ý, là Tiết Võ không thể có loại độc được đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai giải thích:

- Bình sanh, lão tự phụ mình là một hảo hán, đến cả ám khí, lão cũng không dùng, cho nên lão rất đố kỵ hạng người dụng độc. Như vậy, làm gì lão có tích trữ độc được? Làm gì lão dùng đến độc được để tự sát? Muốn tự sát, người ta có biết bao nhiêu phương tiện, cần gì phải dùng đến phương tiện mà lão đố kỵ?

Không để Phó Hồng Tuyết nói gì, chàng tiếp luôn:

- Hà huống, loại độc đó rất hiếm trên đời, nó không màu sắc, không mùi vị, mọi phương pháp thí nghiệm đều vô hiệu đối với nó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người nhận được loại độc đó?

Diệp Khai mỉm cười:

- Phàm tất cả loại độc trên đời, hầu hết tại hạ đều nhận được!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Dùng cổ ngọc thí nghiệm, có thể phát giác chất độc chăng?

Thông thường, người ta thí nghiệm bằng một khí cụ bằng bạc.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ cũng biết phương pháp đó sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tuy ta không biết nhiều về độc được, song độc được làm chết được ta, chẳng có bao nhiêu.

Diệp Khai mỉm cười.

Chàng biết Phó Hồng Tuyết không khoác lác. Bạch Phụng công chúa đã là con gái của giáo chủ Ma giáo, đương nhiên là bà ta phải sành món dụng độc.

Thì, khi nào bà để cho con bà bị người ta hạ độc! Cho nên, Phó Hồng Tuyết chết vì nguyên do gì khác thì đành vậy, chứ nhất định không chết vì độc.

Hắn có thể phân biệt độc tánh, hắn có thể biết nhiều phương pháp, song hắn không quen dụng độc, không thấy người chết vì độc, do đó kinh nghiệm của hắn rất kém.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Theo sự phán đoán của người, thì Tiết Võ không tự mình bỏ độc vào rượu?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chắc chắn là không.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người khác biết lão ta quyết chết, thì hà tất phải bỏ độc vào rượu? Việc đó là việc thừa mà?

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng vậy!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Vậy độc từ đâu đến?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ thấy, chỉ có mỗi một giải thích mà thôi!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Như thế nào?

Diệp Khai tiếp:

- Người hạ độc sợ Tiết Võ tiết lộ trước mặt các hạ một bí mật gì đó, nên trước khi các hạ đến, y bỏ độc vào rượu của Tiết Võ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nhưng khi ta đến đây, lão chưa chết!

Diệp Khai tiếp:

- Có thể các hạ đến sớm, có thể lão chết chậm!

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Lúc ta đến, ít nhất lão cũng uống hết bốn năm chén rượu rồi.

Diệp Khai giải thích:

- Chắt độc bỏ vào rượu sớm, mãi một lúc sau, Tiết Võ mới uống, thành ra chất độc lắng xuống ít nhiều!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho nên, phần rượu bên trên ít chất độc, lão uống phần rượu đó trước, độc không phát tác đúng lúc!

Diệp Khai đáp:

- Đạo lý là như thế đó.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- cho nên, lúc ta đến, lão còn sống.

Diệp Khai gật đầu:

- Tự nhiên.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Và lão có thì giờ nói với ta nhiều chuyện.

Diệp Khai gật đầu.

Phó Hồng Tuyết tiếp luôn:

- Tuy vậy, lão có nói cho ta biết điều bí mật gì của ai đâu?

Diệp Khai bảo:

- Hãy nghĩ lại xem!

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Lão nói là sau khi lão đến Mai Hoa Am rất lâu, có người thốt: "Nhân số đã tề tựu đông đủ rồi".

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Diệt Khẩu

Diệp Khai sáng mắt lên.

- Tại sao y biết những người đến Mai Hoa Am đã đủ số rồi? Tại sao y biết rõ số người tụ tập? Việc đó chỉ có Mã Không Quần biết mà thôi.

Phó Hồng Tuyết đồng ý.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng Mã Không Quần lúc đó hẳn là đang uống rượu trong Mai Hoa Am.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Tiết Võ có nói như vậy.

Diệp Khai cau mày:

- Thế thì người đó là ai?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Diệp Khai hỏi:

- Tiết Võ không cho các hạ biết?

Phó Hồng Tuyết nhìn ra xa xa, một lúc sau, đáp:

- Lão nói là dù lão biết cũng không thể tố cáo với ta.

Hắn còn hoang mang về câu nói của Tiết Võ:

" Bạch Thiên Vũ là một con người chẳng đáng giá là một con người"

Hắn không muốn nhớ đến câu đó nhưng làm sao hắn quên được, ít nhất cũng trong nhất thời.

Sau một lúc suy tư, Diệp Khai thốt:

- Người hạ độc trong rượu chắc chắn là người bí mật đã nói lên câu nói đó tại Mai Hoa Am.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Đình Vân Lâm chen lời:

- Đó là cái chắc rồi.

Diệp Khai tiếp:

- Y biết là Tiết Võ đã khám phá ra sự bí mật nên sợ Tiết Võ cáo tố với các hạ, do đó phải làm cái việc giết người diệt khẩu.

Đình Vân Lâm thở dài:

- Nhưng y nhận xét lầm con người của Tiết Võ. Chúng ta phải công nhận là về nghĩa khí thì Tiết Võ là tay cao thượng.

Diệp Khai tiếp:

- Chỉ vì y là bằng hữu chí thân của Tiết Võ, cho nên dù y có bao mặt cần thận thì Tiết Võ cũng nhận ra được y qua âm thanh.

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Đúng là vậy trời.

Diệp Khai tiếp:

- Nếu y đến đây thì đương nhiên là Tiết Võ phải hay biết.

Đình Vân Lâm thốt:

- Có thể y nhờ một người nào đó hạ độc.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc:

- Một việc như vậy có tính cách đặc biệt vô cùng. Khi nào y lại nhờ người khác làm hộ. Y phải sợ bí mật bị tiết lộ chứ.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Y có thể nhờ một người mà y tín nhiệm hoàn toàn.

Diệp Khai lắc đầu:

- Đến cả Tiết Võ mà y còn không tín nhiệm thì y tín nhiệm được ai.

Đình Vân Lâm đáp:

- Bằng hữu dù thân cũng không thân bằng vợ chồng, cha con, huynh đệ. Người nên nhớ như vậy. Tiết Võ dù thân với y nhưng bất quá cũng chỉ là một bằng hữu mà thôi.

Diệp Khai thở dài:

- Rất tiếc là người trong họ Tiết hiện nay chẳng còn một ai. Chúng ta không làm sao tra cứu được.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người trong họ Tiết chỉ ly khai trang viện chứ chưa phải là chết. Chúng ta vẫn còn hy vọng gặp lại họ.

Diệp Khai gật đầu rồi nâng hồ rượu lên người.

Chàng thốt:

- Rượu lâu năm lại vừa được mở nắp gần đây thôi.

Đình Vân Lâm xì một tiếng:

- Khỏi cần phải tỏ ra mình là tay sành sỏi. Ta biết từ lâu là người dày công nghiên cứu rượu lắm. Nhất là về cái việc bại hoại thì người nghiên cứu rất kỹ. Ta có phủ nhận công phu của người đâu.

Diệp Khai cười khố:

- Chẳng rõ kẻ giữ kho rượu của Tiết Võ là ai?

Đình Vân Lâm thốt:

- Chỉ cần kẻ đó chưa chết là một ngày nào đó chúng ta sẽ tìm ra, người đừng đặt thêm vấn đề làm chi cho thêm rắc rối.

Nàng nhìn Diệp Khai, gằn từng tiếng, tiếp:

- Vấn đề là người quá quan tâm đến sự tình. Tại sao hả? Sự tình có liên quan gì đến người?

Phó Hồng Tuyết quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Khai, trầm giọng thốt:

- Việc này hoàn toàn không liên quan gì đến người. Ta đã từng nói với người là đừng can dự vào việc của ta.

Diệp Khai điểm một nụ cười.

Rồi chàng đáp:

- Tại hạ đâu có can dự vào việc này. Bất quá tại hạ thấy có cái gì kỳ kỳ vậy thôi.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Hắn không buồn nói thêm tiếng gì, quay mình bước đi.

Đình Vân Lâm vụt gọi:

- Chờ một chút, ta có chuyện này muốn nói với người.

Phó Hồng Tuyết vẫn đi song bước chậm hơn trước.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Nàng đâu?

Phó Hồng Tuyết chột đứng lại hỏi:

- Nàng là ai?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Nàng là người luôn luôn cúi đầu, luôn đi sau người, nàng là thiếu nữ đáng yêu.

Phó Hồng Tuyết cau mặt, gân giật thấy rõ.

Hắn không đáp, bước đi luôn.

Đêm đã qua được nửa phần. Trên cao có vầng trăng sáng, không gian như vào lúc hoàng hôn.

Đình Vân Lâm nhìn theo bóng Phó Hồng Tuyết từ từ xa dần xa dần.

Nàng cảm thấy hắn cô độc quá chừng.

Bất giác, nàng thở dài, thốt:

- Người nói đúng. Thúy Bình không nên trở lại tìm hắn mới phải. Bây giờ thì quả thật hắn đã ly khai nàng.

Nàng lắc đầu, tiếp:

- Ta có nói là hắn dần dần biến đổi, biến thành một cá nhân. Nào ngờ đầu hắn vẫn như trước. Chung quy hắn chẳng thành một cái quái gì cả.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Đích xác là hắn chẳng là cái quái gì. Bởi hắn là con người.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Giả như hắn là con người, với một điểm nhỏ thôi thì hắn đã không bỏ rơi một nữ nhân đáng thương như thế.

Diệp Khai mỉm cười:

- Bởi hắn là con người nên không thể không ly khai nữ nhân đó.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Tại sao?

Diệp Khai giải thích:

- Chỉ vì hắn cảm giác đã thọ nhận quá nhiều ủy khúc, tâm tư mang quá nặng ân tình. Nếu hắn cứ kéo dài cuộc sống với Thúy Bình thì trong tương lai hắn sẽ gặt hái toàn thống khổ mà thôi.

Đình Vân Lâm cười nhẹ:

- Cho nên hẳn thà để cho kẻ khác thống khổ.

Diệp Khai thở dài:

- Thực ra nào phải hẳn không thống khổ. Phải biết sự ra đi của hẳn là bắt buộc đó. Hẳn không thể không ly khai.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Thúy Bình đã ly khai hẳn một lần. Tại sao hẳn không thể ly khai nàng?

Đình Vân Lâm thốt:

- Tại vì... tại vì...

Diệp Khai tiếp luôn:

- Cô nương muốn nói tại vì Thúy Bình là một nữ nhân phải không?

Đình Vân Lâm tặc lưỡi:

- Dù sao thì một nam nhân cũng không nên khi phụ một nữ nhân.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nam nhân cũng là một con người, việc chi nữ nhân làm được thì nam nhân cũng làm được.

Đoạn chàng nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Nữ nhân có cái tật rất lớn là không xem nam nhân như một con người, cho rằng nam nhân sống là để chịu sự hành tội của nữ nhân. Nếu nam nhân làm gì phật ý nữ nhân là nam nhân phải chết.

Đình Vân Lâm vầu môi:

- Nam nhân là những kẻ đáng chết. Đáng chết hết.

Bỗng nàng ôm Diệp Khai, cắn vào vành tai chàng, nhẹ giọng tiếp:

- Nam nhân trong thiên hạ có chết hết thì ta cũng không hề quan tâm.

Chỉ cần một người còn sống sót là đủ cho ta rồi.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước đi.

Hẳn biết phía sau vĩnh viễn không có người cúi đầu làm lùi đi theo hẳn như lúc

Không có con người đó theo sau cũng chẳng sao. Hẳn đã quen cô độc rồi.

Tuy nhiên hắn vẫn cảm thấy mình đang ở giữa một khoảng không bao la. Hầu như hắn chới với trong cái trống trải đó, giả như muốn quờ quạng đôi tay để bám víu vào một cái gì thì cũng chẳng có cái gì để bám víu.

Cái khoảng trống đó là ở phía sau hắn, hay đúng hơn là phía sau, khoảng trống dày hơn phía trước,

Lắm lúc hắn muốn quay đầu lại, nhìn khoảng trống phía sau.

Rồi hắn cứ bước, con đường trước mặt dài quá, dài vô tận...

Hắn độc hành như thế mãi hay sao?

Tự nhiên hắn phải nhớ đến nàng và tự hỏi trong tiết thu lạnh lẽo này, nàng đang ở đâu, đang làm gì. Dù sao hắn cũng khó quên nàng cũng như khó tránh đau khổ.

Tuy nhiên nếu biết được nàng ở đâu thì hắn cũng không đi tìm nàng đâu.

Không bao giờ hắn tưởng gặp lại nàng.

nào.

Đang đi, hắn chợt nghe tiếng khóc.

Âm thanh nam nhân. vang từ cánh rừng thưa phía trước mặt vọng lại. Nam nhân nào đó vừa khóc vừa kể:

- Bạch đại hiệp ơi. Tại sao đại hiệp lại chết đi. Ai làm cho đại hiệp chết? Tại sao đại hiệp không cho kẻ hèn này một cơ hội đền đáp ơn sâu?

Phó Hồng Tuyết dừng chân, đưa mắt nhìn về phía đó.

Trong tầm mắt của hắn hiện ra một nam nhân vận áo gai trắng, quỳ trước một bàn hương án. Trên hương án có ngựa giấy, tiền giấy, có cả một thanh đao bằng giấy.

Đao bằng nhiều mảnh giấy bồi thành bản. Chuôi đao sơn đen.

Nam nhân vào trạc trung niên, dáng dấp nhanh nhẹn, mũi thẳng, miệng ngang, biểu hiện tánh khí quật cường.

Con người đó nếu khóc thì hắn là một sự kiện phi thường.

Y khóc rất thương tâm.

Khóc một lúc, y lấy tiền giấy, ngựa giấy, đao giấy đốt hết. Đốt xong mấy thứ đó rồi mà y vẫn còn đổ lệ.

Phó Hồng Tuyết đã đến nơi từ lâu, đứng cạnh đó bình tĩnh nhìn.

Nam nhân đó lại kể lễ:

- Bạch đại hiệp ơi. Kẻ hèn này chẳng có vật chi kinh hiển vong linh đại hiệp, kẻ hèn chỉ cầu nguyện cho đại hiệp ở cõi xa xăm kia đỡ tịch mịch...

Y lại khóc lớn hơn. Đợi cho y khóc bằng thích rồi, Phó Hồng Tuyết mới bật kêu lên một tiếng: - Ý.

Người đó giật mình, quay người lại nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ khóc ai thế?

Người đó do dự một chút, cuối cùng đáp:

- Tại hạ khóc một vị đại anh hùng, một nam tử hán oai danh từng chấn động non sông một thời. Tại hạ khóc một vị đại hiệp vô song. Rất tiếc hạng thiếu niên như các hạ không hề biết được.

Phó Hồng Tuyết khích động mạnh tâm tư, cổ dẫn cơn trào lòng, hỏi:

- Tại sao các hạ khóc vị đại hiệp đó?

Nam nhân đáp:

- Bởi người đó có cái ân cứu mạng đối với tại hạ. Suốt đời tại hạ không hề thọ ơn của ai, chỉ có mỗi một vị đại hiệp đó là đại ân nhân của tại hạ thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trong trường hợp nào?

Nam nhân kể:

- Hai mươi năm trước, tại hạ vốn là một tiêu sư, lãnh hộ tống một số tài sản qua ngang vùng này.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Vùng này?

Nam nhân gật đầu:

- Chính tại chỗ này đây. Tài sản bảo tiêu quan trọng nên trách nhiệm của tại hạ phải nặng nề. Tại hạ chỉ mong được sớm đến nơi đến chốn nên quên mất đưa giấy báo tin cho Tiết Võ tại hht như tất cả mọi người ngang qua đây phải có lễ chào mượn đường.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Có lệ đó nữa sao?

Nam nhân gật đầu:

- Một thông lệ là phải vào bái kiến lão ấy, dâng chút ít lễ vật, uống vài chén rượu với lão. Nếu không theo đúng thông lệ đó thì đừng hòng tiếp tục hành trình.

Với giọng căm hờn, y tiếp:

- Vì lão ta là một lão hán cỡ lớn nên không ai dám đắc tội với lão.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì quên mất điều đó nên các hạ bị lão bắt tội?

Nam nhân căm hờn hơn:

- Lão ấy xách chiếc búa nặng sáu mươi ba cân đi tìm tại hạ gây điều phiến phúc.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão đã làm gì?

Nam nhân đáp:

- Lão bảo tại hạ lưu vật bảo tiêu lại đây rồi trở về mời chủ nhân tiêu cục đến nói chuyện với lão. Nếu không thì lão tịch thu số tài vật bảo tiêu của tại hạ rồi đến tận tiêu cục phá.

Y ưỡn ngực, cao giọng tiếp:

- Triệu Đại Phương này ngày trước cũng có chút danh đầu, tự nhiên là không phục sự uy hiếp đó.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Cho nên song phương giao thủ?

Triệu Đại Phương thở dài:

- Rất tiếc cho tại hạ, chiếc thiết phủ của lão có oai lực phi thường, tại hạ không phải là đối thủ của lão. Đang cơn phẫn nộ vì tại hạ dám chống lại, lão vung búa lên quyết chặt tại hạ thành vạn khúc.

Rồi y cười lớn, tiếp:

- May thay, vừa lúc đó có một vị đại hiệp đi ngang qua, xuất thủ ngăn chặn nhát búa kịp thời. Vị đại hiệp sau khi biết rõ nguyên nhân đã quở trách lão ta nặng nề, bắt buộc lão phải để cho tại hạ ra đi thông thả.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Rồi sau đó?

Triệu Đại Phương tiếp:

- Đương nhiên là Tiết Võ bất phục, phản kháng lại. Nhưng chiếc búa sáu mươi ba cân đối với vị đại hiệp đó chỉ là chiếc búa giấy...

Phó Hồng Tuyết lại một phen khích động.

Triệu Đại Phương thở dài tiếp:

- Nói thật đấy, bình sinh tại hạ chưa thấy một nhân vật nào có võ công cao như vị đại hiệp đó. Mà cũng chẳng có ai khăng khái, trọng nghĩa khí bằng. Rất tiếc...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Rất tiếc làm sao?

Triệu Đại Phương thoáng lộ vẻ buồn:

- Người chết một cách bất minh, bất xứng, chết vì bọn tiểu nhân...

Y khóc.

Vừa khóc y vừa tiếp:

- Tại hạ không biết phần mộ của người ở chỗ nào cho nên cứ mỗi năm, vào ngày này, tại hạ lại đến đây tế điện một lần.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt tay, run run giọng hỏi:

- Vị đại hiệp đó tên chi?

Triệu Đại Phương lắc đầu:

- Dù tại hạ có nói ra thì các hạ còn trẻ tuổi quá, hẳn không biết được đâu.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ cứ nói.

Triệu Đại Phương đáp:

- Người họ Bạch...

Phó Hồng Tuyết chặn lời:

- Thần Dao Đường Bạch đường chủ?

Triệu Đại Phương trở mặt:

- Sao các hạ biết?

Phó Hồng Tuyết không đáp. Hai tay nắm chặt lại.

Một lúc lâu, hẳn hỏi:

- Con người đó như thế nào?

Triệu Đại Phương cao giọng:

- Tại hạ vừa nói đó. Một bậc đại hiệp không nhân vật nào sánh kịp, ngàn năm trước không, ngàn năm sau cũng sẽ không luôn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải vì người thi ân đối với các hạ nên các hạ ca tụng hết lời chẳng?

Triệu Đại Phương trừng mắt:

- Sao các hạ lại nói thế? Trong võ lâm, còn ai không nghe danh Thần Dao Đường Bạch đường chủ? Còn ai không bội phục người?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tuy nhiên...

Triệu Đại Phương chặn lời:

- Chỉ có bọn cùng hung cực ác mới không khâm phục vì Bạch đường chủ không bao giờ dung túng chúng hành hung tác ác. Người luôn luôn can thiệp vào những việc bất bình. Do đó mà có một số người oán hận.

Y tiếp luôn:

- Chẳng hạn như Tiết Võ. Lão ấy nhất định là có nói lén nói lút sau lưng Bạch đại hiệp. Dĩ nhiên lão nói xấu là cái chắc. Nhưng...

Con tim vốn lạnh, con tim của Phó Hồng Tuyết vụt sôi lên, sôi niềm cảm xúc.

Triệu Đại Phương nói gì, hắn không còn nghe nữa.

Hiện tại hắn chỉ còn nghĩ đến mọi một việc là phục thù báo hận. Niềm báo phục bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Bây giờ hắn không còn hoài nghi nữa.

Bây giờ hắn tin phụ thân hắn là một nhân vật phi phàm, đáng được tôn kính. Bất quá một vài kẻ gian manh vì sợ phụ thân hắn, không dám hoạt động nên sanh hận mà nói xấu.

Bây giờ thì hắn minh bạch, nên ý chí báo thù bùng dậy trở lại.

Hắn thống hận những ai phỉ báng phụ thân hắn. Hắn thống hận nhất là Mã Không Quân.

Hắn thề phải tìm cho được Mã Không Quân. Hắn thề không dung tha hung thủ.

Thấy thần sắc hắn, Triệu Đại Phương kinh hãi, tự hỏi so thiếu niên này bỗng nhiên biến đổi kỳ quái như vậy.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Các hạ từng nghe nói đến Mã Không Quần chứ?

Triệu Đại Phương gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ có biết lão ta hiện giờ ở đâu chẳng?

Triệu Đại Phương lắc đầu. Đôi mắt thì nhìn chằm chập bàn tay nắm chuôi đao của hắn.

Bồng y nhảy dựng lên hỏi:

- Các hạ... các hạ... có phải là...

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chính tại hạ.

Hắn không nói gì nữa. Hắn quay mình bước ra khỏi khu rừng.

Triệu Đại Phương ngơ ngác nhìn theo hắn. Bất thành linh y vọt mình theo, quỳ xuống trước mặt hắn.

Đoạn y cao giọng thốt:

- Bạch đại hiệp có cái ơn lớn như trời, rộng như biển. Dù người đã quy tiên nhưng công tử... ngàn vạn lần xin công tử cho tại hạ một cơ hội báo ân.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Bất tất.

Triệu Đại Phương tiếp:

- Nhưng tại hạ...

Phó Hồng Tuyết chặn lời:

- Các hạ vừa rồi nói như vậy là cũng đủ lắm rồi. Nói được như vậy là kể như đủ báo ân.

Triệu Đại Phương kèo nài:

- Nhưng biết đâu tại hạ lại dọ dẫm được Mã Không Quần hiện hạ lạc phương nào.

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Các hạ làm được việc đó?

Triệu Đại Phương tiếp:

- Hiện tại thì tại hạ không hành nghề bảo tiêu nữa, song bằng hữu của tại hạ vẫn sinh hoạt với nghề đó. Mà nghề bảo tiêu thì bắt buộc phải đi khắp

bốn phương trời. Nếu cần dò la một tin tức gì thì hông ai hơn những tiêu sư.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, tay nắm cứng đốc đao.

Đột nhiên hẳn hỏi:

- Các hạ cư ngụ tại đâu?

Hôm nay là hôm thứ tư.

Phó Hồng Tuyết về ở tại nhà của Triệu Đại Phương được bốn hôm rồi.

Trong bốn hôm hẳn vẫn tịch mịch như bất cứ lúc nào, bởi Triệu Đại Phương đưa hẳn về nhà rồi liền ra đi, dò la tin tức của Mã Không Quân.

Giữa nhà có bàn thờ, có bức tượng một người, dáng tuấn nhã, râu lún phún, hông mang đao, chuôi đen, vỏ đen. Trên bàn thờ có bài vị đều mấy chữ: "Ân công Bạch đại hiệp chi thần vị".

Nhìn bức ảnh cha, nét vẽ không khéo lắm song là một bức truyền thần, Phó Hồng Tuyết bồi hồi man mác...

Dòng tâm tư đưa hẳn trở lại với một bóng hình. Thúy Bình.

Nhưng hẳn gạt bỏ ngay ý tưởng về nàng vì cho rằng trước linh vị cha mà hẳn còn mơ hoài đến nàng thì quả thật hẳn không xứng đáng là con một bậc đại hiệp.

Hẳn cảm thấy mình cô độc quá.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên trên đường. Ở đây là khu vắng vẻ, không có người qua lại, cho nên tiếng chân đó phải là của Triệu Đại Phương.

Đúng vậy, Triệu Đại Phương đã về.

Phó Hồng Tuyết hỏi liền:

- Có tin tức gì chẳng?

Triệu Đại Phương cúi đầu, thở dài.

Y không cần đáp thành tiếng, cử chỉ đó cũng đủ lắm rồi. Y lộ vẻ đau khổ.

Phó Hồng Tuyết đứng lên:

- Các hạ không cần phải xốn xang. Chẳng có gì đâu. Các hạ không đáng trách.

Triệu Đại Phương ngẩng mặt hỏi:

- Công tử định đi?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Bốn hôm chờ đợi rồi còn gì.

Triệu Đại Phương tiếp:

- Dù muốn đi thì công tử cũng nên đợi đến sáng mai.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tại sao?

Triệu Đại Phương đáp:

- Đêm nay sẽ có người đến đây.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ai?

Triệu Đại Phương đáp:

- Một quái nhân.

Phó Hồng Tuyết cau mày.

Triệu Đại Phương tiếp:

- Một quái nhân mà cũng là một kẻ ngông cuồng. Tuy nhiên mọi tin tức trên đời đều ở trong tay y, chẳng một bí mật nào mà y không biết.

Phó Hồng Tuyết thoáng do dự:

- Sao các hạ biết là y sẽ đến?

Triệu Đại Phương đáp:

- Y có hứa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hứa từ lúc nào?

Triệu Đại Phương đáp:

- Ba năm trước.

Phó Hồng Tuyết lại cau mày.

Triệu Đại Phương tiếp:

- Dù cho y hứa cách ba mươi năm thì tại hạ cũng tin là đêm nay y sẽ đến, nhất định là sẽ đến. Dù cho y bị chặt hai chân thì y cũng lết, cũng bò mà đến.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Nếu y chết?

Triệu Đại Phương tiếp:

- Nếu y chết thì nhất định có người khiêng quan tài y đến đây cho tròn lời hứa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ tin tưởng y đến thế?

Triệu Đại Phương gật đầu:

- Đúng vậy. Trong đời y chưa bao giờ thất tín một lần.

Phó Hồng Tuyết từ từ ngồi xuống.

Triệu Đại Phương hỏi:

- Chẳng bao giờ công tử uống rượu?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Hắn lắc đầu mà lòng quặn đau.

Triệu Đại Phương không thấy vẻ đau khổ của hắn. Y mỉm cười thốt:

- Y thì khác, y là một tửu quý. Tại hạ đã chuẩn bị cho y hai vò rượu ngon từ hai năm trước.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ hy vọng không có ai uống hai vò rượu đó.

Rượu đã được đặt lên bàn. Hai vò. Đêm xuống sâu dần, sâu dần.

Canh ba đã điểm rồi mà cửa có ai đến cả. Nhưng Triệu Đại Phương bình tĩnh như thường, không hề bồn chồn nôn nao.

Đích xác là y tín nhiệm bằng hữu cực độ.

Phó Hồng Tuyết ngồi đó, bất động, không nói một tiếng gì.

Để phá tan im lặng nặng nề, Triệu Đại Phương điểm một nụ cười, thốt:

- Y là một cường sĩ, một tửu quý, một độc hành đại đạo luôn. Nhưng chỉ cướp của kẻ giàu rồi phân phát số bạc cướp được cho kẻ nghèo. Do đó suốt đời y vẫn nghèo.

Phó Hồng Tuyết không lấy làm lạ. Hắn có thấy mẫu người đó.

Diệp Khai là một.

Triệu Đại Phương tiếp:

- Y họ Kim, có người gọi y là Kim Phong Tử. Dần dần y cứ tưởng đó là cái tên của y, nên quên luôn tên thật.

Phó Hồng Tuyết không nghe y nói gì nữa, bởi lúc đó có tiếng chân người vang lên trên đường.

Bước chân rất nặng mà lại là của hai người chứ không phải một.

Triệu Đại Phương cũng lắng nghe.

Rồi y lắc đầu thốt:

- Không phải y.

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- Ạ!

Triệu Đại Phương tiếp:

- Tại hạ đã nói y là một độc hành đại đạo. Bình sinh y luôn luôn một mình xuôi ngược trên mọi nẻo đường.

Y cười tiếp:

- Huống chi độc hành đại đạo không thể bước đi nặng nề như vậy.

Phó Hồng Tuyết gật đầu, công nhận y có lý.

Bước chân dừng lại bên ngoài cửa.

Triệu Đại Phương cau mày khi có người gõ cửa.

Triệu Đại Phương nhăn mặt song không thể không mở cửa.

Nơi khung cửa, hai người hiện ra, dung mạo tầm thường, vận y phục bình thường, chân mang giày cỏ.

Hai nam nhân. Họ khiêng một cỗ quan tài đến tìm Triệu Đại Phương.

Một người hỏi:

- Các hạ họ Triệu?

Triệu Đại Phương gật đầu:

- Người đó tiếp:

- Có kẻ nhờ bọn tại hạ đưa vật này đến cho các hạ.

Họ đặt cỗ quan tài xuống, đoạn quay mình đi liền.

Triệu Đại Phương muốn chạy theo song suy nghĩ sao đó, lại thôi.

Y sừng sờ nhìn cỗ quan tài.

Lâu lắm, y cất tiếng:

- Tại hạ đã nói là dù chết thì y cũng nhờ người đưa quan tài đến cho tại hạ.

Giọng y sệt sệt.

Phó Hồng Tuyết cũng xúc cảnh sinh tình, song bình sinh hẳn không hề an ủi ai.

Qua một lúc nữa, Triệu Đại Phương thở dài, tiếp:

- Xem ra hai vò rượu này quả không có người uống rồi.

Bỗng có âm thanh vang lên:

- Sao lại không có người uống?

Âm thanh phát xuất từ cỗ quan tài.

Rồi nắp quan tài bật lên, từ trong quan tài, một người nhảy vọt ra.

Người đó là một đại hán, râu ngắn đầy mặt, mình trần, vận chiếc quần đen thêu hoa đỏ, chân mang giày mới.

Triệu Đại Phương cười lớn:

- Ta biết làm gì người chết được. Người là kẻ không bao giờ chết mà.

Người đó dĩ nhiên là Kim Phong Tử.

- Muốn chết thì ít nhất cũng phải uống hai vò rượu lâu năm của người rồi mới chết chứ. Cho không người bỏ công chuẩn bị từ lâu.

Bóp nát lớp khăng găng quanh miệng vò, mở nắp, y nâng nguyên vò, uống như trâu.

Ngồi bên cạnh, Phó Hồng Tuyết không hề liếc mắt nhìn.

Mường tượng hẳn cho rằng chẳng có ai ở quanh hẳn, không có cả Triệu Đại Phương.

Người đó có vẻ điên thật. Nhưng cần gì, dù y có ngạo nghễ hơn nữa thì hẳn cũng chẳng quan tâm.

Nốc xong nửa vò rượu, Kim Phong Tử cười lớn khen:

- Ngon, thứ rượu này ngon tuyệt. Ta không uống công bôn ba lặn lội đến đây.

Triệu Đại Phương hỏi:

- Người muốn đến thì ai cấm người đến. Sao lại bày chi cái trò quái dị đó? Đùa nhau à?

Kim Phong Tử trừng mắt:

- Ai đùa với người?

Triệu Đại Phương gắt:

- Không đùa sao lại làm thế? Ý tứ gì?

Kim Phong Tử đáp:

- Ta ngại mỗi chân đây thôi.

Tuy nói thế nhưng y có vẻ sợ hãi. Niềm sợ hãi thoáng lộ nơi ánh mắt một cách kín đáo.

Để che dấu niềm sợ hãi đó, y lại nâng chiếc vò lên ngang mặt, uống tiếu.

Triệu Đại Phương chụp tay y.

Kim Phong Tử gắt:

- Người làm gì thế? Không cho ta uống à?

Triệu Đại Phương thở dài:

- Đừng dấu ta. Ta biết là người có gặp phiền phức. Nhất định là vậy.

Kim Phong Tử hừ một tiếng:

- Phiền phức gì?

Triệu Đại Phương tiếp:

- Hẳn là người có đắc tội với ai đó nên người phải ẩn mặt trong quan tài.

Kim Phong Tử trừng mắt, hét to:

- Tại sao ta phải trốn tránh kẻ khác? Kim Phong Tử này mà cũng sợ thiên hạ nữa sao?

Triệu Đại Phương nín lặng.

Y biết là dù có hỏi nữa cũng chẳng nghe được gì. Dù gặp điều phiền phức lớn bằng trời thì Kim Phong Tử cũng chẳng hề nói ra khi có kẻ thứ ba dự thính.

Kim Phong Tử bật cười vang, tiếp:

- Ta quên mất vị bằng hữu này...

Bất chợt, y đổi giọng:

- Nói thế chứ vị này là bằng hữu của người chứ đâu phải là bằng hữu của ta. Ta cần chi biết...

Y nâng vò rượu lên, nốc tiếp.

Triệu Đại Phương lắc đầu:

- Quả thật là một gã điên.

Đặt vò rượu xuống, lại trừng mắt, Kim Phong Tử quát:

- Điên rồi sao?

Phó Hồng Tuyết vẫn im lặng, không quan tâm đến y. Mừng tượng hần chỉ còn xác chứ hồn thì ở tận đâu đâu.

Kim Phong Tử tiếp:

- Điên cũng tốt chứ có sao đâu. Thế người không điên đó sao?

Phó Hồng Tuyết vẫn lờ đi.

Kim Phong Tử vụt chỉ ngay hần:

- Cái người này có ý tứ quá. Rất có ý tứ.

Triệu Đại Phương khẽ năm chéo quần y, giật nhẹ, gượng cười thốt:

- Có lẽ người chưa biết vị công tử này là ai. Vị này là...

Kim Phong Tử hừ lạnh:

- Tại sao ta không biết y là ai?

Triệu Đại Phương trở mắt:

- Người biết?

Kim Phong Tử cao giọng:

- Vừa vào đây là ta bắt liền.

Triệu Đại Phương càng mở mắt to hơn:

- Làm sao người biết được?

Kim Phong Tử đáp:

- Dù ta không nhận ra người thì cũng nhận ra được đao. Nếu không có một sự hiểu biết tối thiểu đó thì ta đâu phải là Kim Phong Tử, và bao nhiêu năm xuôi ngược trên sông hồ cầm như phí công, chẳng khác một con chó vồng đuôi chạy loạn.

Triệu Đại Phương nghiêm giọng:

- Đã biết người thì sao người còn ngạo mạn, xác lắc, chẳng sợ mang tội vô lễ à?

Kim Phong Tử cười nhạt:

- Ta muốn thử xem.

Triệu Đại Phương hỏi:

- Thử cái gì?

Kim Phong Tử đáp:

- Khách giang hồ truyền rằng y là một quái vật, quái hơn cả ta.

Triệu Đại Phương hỏi:

- Ở điểm nào?

Kim Phong Tử tiếp:

- Bất cứ việc gì thì y cũng có thể nhẫn chịu. Nếu người không là cừu nhân của y thì dù người có tát tai y thì y cũng không bao giờ hoàn thủ.

Triệu Đại Phương lắc đầu:

- Cái đó thì người không thực nghiệm là tốt cho người.

Kim Phong Tử cười vàng:

- Tuy ta là một kẻ điên nhưng ta vẫn là một gã điên còn thở, còn ăn, còn uống, một gã điên chưa chết, mang trong mình mọi tin tức trên đời.

Triệu Đại Phương hỏi liền:

- Giả như những tin tức gì?

Kim Phong Tử không màng đến y, quay sang Phó Hồng Tuyết, hỏi: - Có phải các hạ muốn biết Mã Không Quần ở đâu?

Phó Hồng Tuyết vẫn nắm chặt chuôi đao:

- Các hạ biết?

Kim Phong Tử cười nhẹ: - Tại hạ biết nhiều việc hơn nữa kia.

Phó Hồng Tuyết khẩn trương đến không thốt thành tiếng: - Lão... lão tặc... hiện đang ở đâu?

Kim Phong Tử nín lặng.

Triệu Đại Phương sấn tới, chụp vai y, lắc mạnh quát: - Đã biết thì sao người không nói?

Kim Phong Tử hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải nói?

Triệu Đại Phương đáp: - Bởi y là ân nhân của ta, là con của ân nhân ra, là bằng hữu của ta... Kim Phong Tử lắc đầu: - Ta đã nói y là bằng hữu của người cứ không phải là bằng hữu của ta. Triệu Đại Phương gắt: - Người có phải là bằng hữu của ta không?

Kim Phong Tử đáp: - Hiện tại là vậy. Bởi hiện tại ta còn sống.

Triệu Đại Phương cau mày: - Như thế là ý tứ gì?

Kim Phong Tử thản nhiên: - Ý tứ gì thì đáng lẽ người phải biết.

Phó Hồng Tuyết vụt hỏi: - Chẳng lẽ nói ra rồi là các hạ phải chết?

Kim Phong Tử lắc đầu: - Ý của tị hạ không phải vậy.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng: - Các hạ đòi điều kiện?

Kim Phong Tử buông gọn: - Một điều kiện duy nhất.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Nói đi.

Kim Phong Tử tiếp:

- Các hạ giết một người hộ tị hạ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai?

Kim Phong Tử tiếp:

- Người đó tị hạ vĩnh viễn không muốn thấy mặt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì không muốn thấy mặt người đó mà các hạ phải nằm trong quan tị lúc di chuyển?

Kim Phong Tử mặc nhận.

Phó Hồng Tuyết hỏi một lần nữa:

- Ai?

Kim Phong Tử đáp:

- Người đó các hạ không nhận ra đâu. Người đó đối với các hạ không ân, không oán.

Phó Hồng Tuyết cau mày: - Không oán không cừ thì làm sao tị hạ giết được?

Kim Phong Tử thốt: - Vậy mà các hạ phải giết. Giết để biết Mã Không Quần hiện ở đâu. Phó Hồng Tuyết cúi đầu nhìn bàn tay đặt nơi chuôi đao. Hần suy tư... Triệu Đại Phương hỏi: - Tại sao người nhất định phải giết người đó?

Kim Phong Tử đáp: - Bởi vì y muốn giết ta.

Triệu Đại Phương cười nhẹ: - Không ai cấm y muốn song liệu y có thực hiện nổi ý muốn đó không? Kim Phong Tử tiếp:

- Nổi.

Triệu Đại Phương giật mình: - Người giết nổi người thiết tưởng không nhiều.

Kim Phong Tử nhấn mạnh: - Giết nổi y cũng chẳng có mấy tay.

Y nhìn qua thanh đao của Phó Hồng Tuyết tiếp luôn: - Trong thiên hạ ngày nay, giết nổi y, họa chẳng chỉ có thanh đao đó mà thôi. Phó Hồng Tuyết nhìn xuống đao.

Kim Phong Tử tiếp:

- Tại hạ biết là các hạ không muốn giết người đó. Không ai muốn giết một người mà mình không quen biết. Bởi giết như vậy là vô lý.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nhưng tại hạ lại muốn gặp Mã Không Quân.

Kim Phong Tử gật gù:

- Cho nên các hạ phải giết y.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao. Mồ hôi lạnh đọt ướt trán hần.

Ai nữ giết một người lạ. Dù là điên cũng chẳng ai đụng ai cũng giết được.

Nhưng mỗi thù mang nặng trong tâm quá. Mỗi thù ngang tuổi với hần.

Hần phải làm những việc không ai nữ làm, chung quy cũng chỉ vì mỗi thù đó.

Kim Phong Tử thốt:

- Viên Thu Vân đâu phải là kẻ thù của các hạ và các hạ đâu có nhận ra y mà các hạ vẫn giết y như thường, giết được như thường.

Phó Hồng Tuyết chột ngẩng đầu.

Kim Phong Tử điềm nhiên tiếp:

- Vô luận là ai cũng có mỗi thù phải báo. Mà muốn báo thù là phải giết người, giết nhiều người, kể cả những kẻ vô cố, những kẻ không dính dáng đến mỗi thù. Kể cả việc bắt buộc phải giết kẻ vô cố hay giết lầm.

Phó Hồng Tuyết bỗng hỏi:

- Giết xong người đó rồi có nhất định là tại hạ tìm được Mã Không Quân không?

Kim Phong Tử đáp:

- Cái gì tại hạ nói là phải nhất định có như vậy.

Triệu Đại Phương có nói là Kim Phong Tử chưa hề thất tín bao giờ.

Phó Hồng Tuyết không thể không tin.

Còn nghi ngờ làm sao được một con người biết mình sắp bị giết mà vẫn thủ tín, bất chấp mọi thử thách chờ đợi ở dọc đường.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, nhìn tay, tay bóp chặt chuôi đao.

Hắn từ từ thốt:

- Hiện tại các hạ cho biết một việc.

Kim Phong Tử hỏi:

- Việc gì?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đó ở tại địa phương nào?

Kim Phong Tử sáng mắt lên. Triệu Đại Phương cũng hân hoan luôn. Y đâu muốn bằng hữu chết. Phó Hồng Tuyết chịu giết kẻ kia là bằng hữu của y thoát nạn.

Kim Phong Tử thốt:

- Từ đây mà đi theo hướng Bắc, vượt độ bốn năm dặm dừng, các hạ đến một tiểu trấn. Tại thị trấn có một quán rượu nhỏ. Ngày mai, vào lúc hoàng hôn, người đó sẽ đến quán rượu ấy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thị trấn gì? Quán rượu nào?

Kim Phong Tử đáp:

- Chỉ có mỗi một tiểu trấn trên lộ trình. Chỉ có mỗi một quán rượu nhỏ tại thị trấn. Các hạ tìm không khó khăn lắm đâu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Làm sao các hạ biết người ấy sẽ có mặt tại đó vào lúc hoàng hôn ngày mai?

Kim Phong Tử mỉm cười:

- Tại hạ đã nói là tại hạ biết rất nhiều việc.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đó hình dáng ra sao?

Kim Phong Tử trầm ngâm một chút:

- Một nam nhân.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Nam nhân nào phải là hình dáng đồng nhất cho tất cả.

Kim Phong Tử đáp:

- Người đó thuộc mẫu người kỳ quái, nhìn thoáng qua là các hạ biết ngay. Về quái dị của y nổi bật giữa đám đông.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tuổi độ bao nhiêu?

Kim Phong Tử tiếp:

- Y trạc ba mươi trở lên, bốn mươi trở xuống nhưng có lúc xem y trẻ hơn lứa tuổi đó nhiều nên không ai biết rõ tuổi thật của y là bao nhiêu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Họ gì?

Kim Phong Tử lắc đầu:

- Các hạ bắt tất phải biết họ của y.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Các hạ nghĩ sai. Nhất định tại hạ phải biết họ của y, bởi tại hạ cần biết có phải y là người mà tại hạ phải giết hay không.

Kim Phong Tử lắc đầu:

- Tại hạ muốn các hạ giết người chứ không muốn các hạ kết giao bằng hữu với người. Chỉ có khi nào muốn kết giao bằng hữu thì mới cần hỏi tên nhau.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Chẳng lẽ vừa thấy y là động thủ liền?

Kim Phong Tử điềm nhiên:

- Tốt hơn hết là đừng nói tiếng gì cả, mà cũng không nên cho y biết ý tứ tại sao các hạ muốn giết y.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không thể giết người bằng lối đó được.

Kim Phong Tử tiếp:

- Nhất định các hạ phải giết người bằng lối đó, nếu không các hạ sẽ bị người giết.

Y cười rồi tiếp:

- Nếu các hạ chết nơi tay y thì còn ai báo thù cho Bạch đại hiệp.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Không ai thích đi giết một người không quen biết bao giờ.

Kim Phong Tử đáp:

- Tại hạ đã nói rồi, dù không thích cũng phải làm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ không muốn giết lầm người. Tại hạ đã đáp ứng với các hạ thì ít nhất cũng phải giết đúng người mà các hạ muốn giết.

Kim Phong Tử lắc đầu:

- Tại hạ không hy vọng các hạ giết lầm.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Như vậy, ít nhất các hạ cũng cho biết một vài chi tiết cần thiết.

Kim Phong Tử do dự một chút:

- Thứ nhất đôi mắt y rất đặc biệt, không một người nào trên đời có đôi mắt đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đặc biệt như thế nào?

Kim Phong Tử tiếp:

- Đôi mắt đã thú. Không phải mắt người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn gì nữa?

Kim Phong Tử tiếp:

- Aên rất chậm, nhỏ nhẹ, ăn như chẳng bao giờ tròn một bữa. Mường tượng y rất quý trọng các loại thực vật nên không dám ăn hết.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Nói tiếp đi.

Kim Phong Tử tiếp:

- Chẳng bao giờ y uống rượu. Song lúc ăn trước mặt luôn luôn phải có bình rượu.

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Kim Phong Tử tiếp:

- Bên hông có một chiếc côn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Côn như thế nào?

Kim Phong Tử mô tả:

- Loại thông thường, bằng cây bạch dương, dài độ ba thước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có binh khí gì khác không?

Kim Phong Tử đáp:

- Không bao giờ y mang nơi mình.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thế chiếc côn đó là vũ khí?

Kim Phong Tử thở dài:

- Tại hạ dám nói là bình sinh tại hạ chưa thấy một vũ khí nào lợi hại bằng chiếc côn đó.

Triệu Đại Phương bỗng cười mấy tiếng, thốt:

- Người quên rằng trên đời còn có thanh đao này.

Thanh đao của Phó Hồng Tuyết là thanh đao của Bạch Thiên Vũ.

Hắn nhìn xuống đao, rồi ngẩng đầu lên nhìn thanh đao trong bức tượng của Bạch Thiên Vũ.

Kim Phong Tử kết luận:

- Hiện tại thì các hạ đã biết đại khái về con người đó.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Một quái nhân.

Kim Phong Tử tiếp:

- Tại hạ bảo chứng là ai ai cũng khoan khoái nếu các hạ giết y.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Chỉ có tại hạ là không khoan khoái.

Kim Phong Tử cười nhẹ:

- Nhưng người càng không khoan khoái lại chính là Mã Không Quần.

Bởi lão ấy sẽ bị các hạ phát giác ra hành tung trong nay mai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai cho rằng các hạ điên?

Kim Phong Tử đáp:

- Nhiều người lắm.

Phó Hồng Tuyết típ: - Những kẻ đó lắm. Những kẻ đó mù mắt.

Kim Phong Tử cười lớn, nâng vò rượu, nốc ừng ực.

Triệu Đại Phương mỉm cười: - Dù sao thì y cũng là một người có nhiều điểm tốt.

Khi đêm tàn, bình minh trở lại thì Kim Phong Tử đã say khướt. Y ngã đầu xuống mặt bàn, ngáy như sấm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ cần nghỉ một lúc.

Triệu Đại Phương gật đầu: - Bảo dưỡng tinh thần là điều tối yếu của con nhà võ. Phó Hồng Tuyết không tin là trên đời có một chiếc côn lợi hại hơn thanh đao của

hắn.

Bạch Thiên Vũ, phụ thân hắn cũng không tin.

Bởi không tin nên lão phải chết.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Con Người Lạ

Người tại địa phương không ai quen biết y. Tuy nhiên, y không có vẻ gì quái dị cả. Y có vẻ thanh tú, trang nhã, mẫu người của y là mẫu mà thiên hạ phần đông rất ưa chuộng.

Gia dĩ, y lại nhỏ tuổi, thân vóc tròn trịa, cho rằng y là mẫu người lý tưởng của các thiếu nữ, cũng không ngoa lắm.

Trên mình y, chẳng có một vật gì làm cho bàn nhân khiếp sợ, chẳng hạn, đao, kiếm, là những vật giết người.

Chỉ có vẻ trầm mặc của y là đáng sợ.

Y ngồi đó lâu, chẳng những không nói năng một tiếng gì, mà y cũng không nhích động mảy may, mừng tượng con người gỗ.

Ngồi như thế, từng giờ, từng giờ, có ai chịu nổi như y chẳng?

Trước mặt, trên bàn, có rượu. Nhưng y không chạm đến bình, đến chén.

Mừng tượng, rượu không phải được gọi mang ra đó để uống, mà là để nhìn.

Mắt lạnh lùng, song mỗi lần nhìn bình rượu, ánh mắt y ấm áp lên.

Bình rượu gợi cho y một hoài niệm gì?

Y phục thông thường, bằng loại bố thô, sạch sẽ. Bên hông, có một chiếc côn.

Đôi mắt tuy lạnh, song rất sáng. Loại mắt sáng nhìn thấu ruột gan con người.

Ai bị y nhìn, tất có khó chịu ít nhiều.

Bây giờ, y gọi một tô mì.

Y bắt đầu ăn, ăn chậm rãi, sợ mau hết tô mì, mừng tượng là tô mì cuối cùng, không bao giờ được ăn nữa.

Khi Phó Hồng Tuyết đến nơi, là thấy ngay con người đó. Hấn chợt phát hiện con người đó nhìn hấn.

Chẳng rõ tại sao, bắt gặp ánh mắt của y, Phó Hồng Tuyết lại khiếp sợ.

Bình sanh có khi nào hấn có cảm giác đó đâu?

Chẳng khác nào một thường nhân đang ung dung bước trên đường dài, chợt gặp thú dữ!

Theo phản ứng tự nhiên, hấn bóp mạnh chuôi đao. Hấn chuẩn bị bạt đao.

Bạt đao vì sợ, muốn dứt trừ niềm sợ, hay nhớ lời của Kim Phong Tử?

Người lạ ngồi đó, bất động, hấn có thể tùy tiện đâm mũi đao vào yết hầu y.

Hấn tin, thanh đao của hấn nhanh.

Nhưng lần này, niềm tự tin chừng như kém giảm.

Người lạ ngồi đó, bất động.

Song, cao thủ có lối tự phòng vệ bí mật, chưa chắc gì hấn xuất thủ mà đắc thủ. Lối phòng thủ đó, rất bí mật, thì đương nhiên Phó Hồng Tuyết không tìm ra sơ hở. Không có sơ hở, hấn do lối nào tấn công!

Phó Hồng Tuyết lui ra, chờ cơ hội.

Bỗng, người lạ cất tiếng: - Mời ngồi.

Phó Hồng Tuyết đứng lại.

Hấn chưa biết y mời ai.

Người lạ lấy chiếc đũa chỉ ghế đối diện, tiếp: - Mời ngồi.

Phó Hồng Tuyết do dự.

Rồi cuối cùng, hấn ngồi xuống.

Người lạ hỏi:

- Uống rượu?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu: - Không uống!

Người lạ hỏi: - Từ lâu, vẫn không uống?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Hiện tại, không uống.

Người lạ mỉm cười. Vẻ cười hết sức quái dị.

Y thong thả thốt:

- Mười năm rồi! ...

Phó Hồng Tuyết nghe. Chỉ nghe thôi chứ không hiểu gì cả.

Người lạ với giọng từ từ, tiếp nối: - Mười năm nay, không có ai tưởng giết tại hạ.

Phó Hồng Tuyết giật mình! Hẳn tự hỏi, làm sao y biết được ý tứ của hẳn? Người lạ ngưng ánh mắt nhìn hẳn, tiếp: - Hiện tại, các hạ đến đây, không ngoài cái việc giết tại hạ! Phó Hồng Tuyết giật mình hơn.

Người lạ hỏi: - Phải vậy hay không?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Phải.

Người lạ mỉm cười:

- Tại hạ nhận thấy, các hạ không thuộc hạng người nói ngoa.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Không nói ngoa, nhưng giết người!

Người lạ hỏi:

- Các hạ giết được bao nhiêu người rồi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không ít!

Người lạ chớp mắt:

- Giết người, có thú lắm không?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ giết người, không phải để tìm cái thích thú.

Người lạ hỏi:

- Thế để làm gì?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Bất tất tại hạ phải cáo tố với các hạ!

Người lạ lộ vẻ bi thương kỳ quái.

Một phút sau, y thở dài, thốt:

- Phải! Mỗi cá nhân đều có một lý do riêng biệt để giết người. Đích xác, bất tất phải cáo tố lý do với ai!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Làm sao các hạ biết tại hạ đến đây để giết các hạ?

Người lạ đáp:

- Gương mặt các hạ bùng sát khí.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ thấy?

Người lạ giải thích:

- Thấy thì không, nhưng có thể cảm giác được!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Các hạ cảm giác được?

Người lạ gật đầu:

- Nhờ thế, tại hạ mới còn sống đến ngày nay.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Và hiện tại, các hạ còn sống!

Người lạ hỏi:

- Các hạ cho rằng nhất định giết chết được tại hạ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Trên đời không có người nào giết không chết!

Người lạ điềm nhiên:

- Các hạ tin như vậy?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có tự tin, tại hạ mới có đến đây!

Người lạ mỉm cười.

Nụ cười thần bí.

Y thốt:

- Tại hạ rất thích mẫu người của các hạ.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Nhưng tại hạ vẫn muốn giết các hạ.

Người lạ hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không có nguyên nhân.

Người lạ cau mày:

- Giết người không có nguyên nhân?

Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết bỗng lộ niềm thống khổ, hần đáp:

- Dù có nguyên nhân, tại hạ cũng không thể cho biết.

Người lạ mặt hỏi:

- Không thể không giết tại hạ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không thể!

Người lạ thở dài:

- Đáng tiếc!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Đáng tiếc? người lạ tiếp:

- Từ nhiều năm qua, tại hạ không giết người nữa.

Phó Hồng Tuyết lơ lửng:

- Ạ!

Người lạ đáp:

- Nguyên tắc của tại hạ, là không ai tưởng giết tại hạ, tại hạ tuyệt nhiên không tưởng giết người đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu tại hạ nhất định giết các hạ?

Người lạ đáp:

- Thì các hạ chết!

Phó Hồng Tuyết bùi môi:

- Biết đâu cái chết chẳng về phần các hạ?

Người lạ lắc đầu:

- Có thể...

Y chợt nín lặng, bởi y vừa tưởng thấy thanh đao của Phó Hồng Tuyết.

Mãi đến bây giờ, y mới chú ý đến thanh đao.

Một phút sau, y thốt:

- Xem ra thanh đao đó nhất định phải nhanh lắm!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Vừa đủ thôi!

Người lạ gật đầu:

- Tốt!

Bỗng, y tiếp tục ăn, ăn chậm rãi, từ từ, nhai nhỏ nhẹ, một tay cầm đũa, một tay vịn tô.

Nếu Phó Hồng Tuyết xuất thủ, thì mũi đao sẽ rọc từ đầu y xuống bên dưới, đến hết đà, không khó khăn gì cả!

Y không làm sao chống đỡ kịp.

Nhưng, thanh đao của Phó Hồng Tuyết còn nằm yên trong vỏ. Vỏ đao ngời đen dưới ánh tà dương, vỏ đao đen, phản ánh với màu trắng xanh của bàn tay đặt nơi chuôi.

Hắn không bạt đao.

Bởi hắn chưa thấy nên do hướng nào chém nhất đao xuống người y.

Tả? Hữu? Tiền? Hậu?

Hắn dẫn đo.

Mường tượng có bức tường chắn trước thanh đao, ngăn thanh đao vung lên.

Người lạ không nhìn hắn, tiếp luôn:

- Giết người, không phải là một việc làm thú vị! Người bị giết lại càng không thích thú!

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Bởi, chừng như người lạ không đối thoại với hắn!

Người lạ tiếp:

- Từ lâu, tạ hạ không thích cái lối giết người không có nguyên nhân. Mà người dùng cái lối đó lại càng không được tại hạ dành cho mấy may cảm tình! Nhất là hạng thiếu niên! Thiếu niên không nên nuôi dưỡng cái tập quán không đẹp đó!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ đến đây, không phải để nghe các hạ giáo huấn.

Người lạ điềm nhiên:

- Đao, ở nơi tay các hạ. Các hạ có thể tùy thời vung lên!

Y từ từ ăn, ăn từng cọng mì, thái độ hết sức khinh túng, tự nhiên.

Nhưng Phó Hồng Tuyết thì kích động thần kinh mãnh liệt, từng thớ thịt, từng thớ giết gấp.

Hắn nghĩ, trong phút giây này, hắn không thể không bạt đao.

Nếu đao chớp lên, một trong hai người phải ngã gục.
Tửu điểm lúc đó vắng tanh!
Người ta đã len lén rút đi hết. Đến cả đèn cũng chẳng có ai đốt lên.
Tà dương dần dần nhạt, bóng tối dần dần phủ xuống.
Hoàng hôn tàn lụn, không gian thê lương, âm đạm vô cùng!
Phó Hồng Tuyết vẫn khẩn trương, tay nắm cứng chuôi đao.
Người lạ còn ngồi đó, chiếc côn vẫn còn bên bóng.
Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết bạt đao.
Nhưng, ánh đao không chớp. Bởi, thanh đao không ra khỏi vỏ.
Hay đúng hơn, Phó Hồng Tuyết vừa bạt đao, lập tức dừng tay lại.
Từ ngoài cửa, một người bay vào, thẳng đến hăn, hăn né tránh, người đó
rớt ngay vào chỗ hăn ngồi.
Người đó có vóc dáng cao lớn, mình trần, vận chiếc quần đen thêu hoa
đỏ.
Chân y chỉ còn một chiếc giày.
Người đó là Kim Phong Tử.
Hiện tại, y như cục đất nhão, người co rúm lại, mặt nhăn nhó, loay hoay
mãi mà không đứng lên được.
Tại sao y ra thân thể đó? Tại sao y đến đây?
Người lạ ăn nốt cọng mì cuối cùng, buông đũa xuống.
Biến hóa vừa rồi như xảy ra ở đâu xa xa, không phải ở trước mặt y.
Thần sắc của y vẫn tự nhiên.
Y không nhìn, mắt không chớp. Và y đang ngẩng mặt nhìn ra cửa.
Từ bên ngoài cửa, một người bước vào.
Người đó là Diệp Khai, một âm hồn bất tán, ám mãi theo Phó Hồng
Tuyết.
Thấy Diệp Khai, người lạ sáng mắt lên, ánh mắt lạnh bỗng trở nên ấm
áp.
Nhìn người lạ, Diệp Khai có vẻ cung kính.
Không bao giờ chàng có thái độ cung kính với bất cứ ai, như hiện tại.
Người lạ hỏi:
- Hăn là bằng hữu của người?

Diệp Khai gật đầu: - Phải!

Người lạ hỏi: - Con người của hãn như vậy sao?

Diệp Khai đáp: - Hãn là con người dễ bị lừa lăm!

Người lạ hỏi: - Có phải là hãn tùy tiện giết người?

Diệp Khai đáp: - Không phải vậy!

Người lạ cau mày: - Lý do gì hãn muốn giết ta?

Diệp Khai đáp: - Hãn có lý do để làm việc đó.

Người lạ hỏi: - Lý do đó, có tốt hay không?

Diệp Khai đáp: - Không tốt, song đáng được tha thứ!

Người lạ gật đầu: - Được! Vậy là đủ rồi!

Y đứng lên, cười với Diệp Khai, thốt: - Ta biết, ngươi hiểu khách. Hôm nay ta để cho ngươi mời một lần đó nhé! Diệp Khai mỉm cười:

- Đa tạ! Đa tạ!

Người lạ bước đi. Đinh Vân Lâm đứng bên ngoài cửa, rút ba chiếc lục lạc vàng nhỏ quăng theo. Làm gì lục lạc chạm vào mình y.

Người khuất dạng như bóng ma, lục lạc vàng rơi xuống, khua leng keng. Đinh Vân Lâm sửng sờ.

Phó Hồng Tuyết sửng sờ.

Diệp Khai cười nhẹ. Đinh Vân Lâm bước vào, nắm tay áo chàng giật giật, hỏi:

- Người đó là ai? Người hay quý?

Diệp Khai hỏi lại:

- Cô nương thấy sao?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không thấy nổi!

Diệp Khai cau mày:

- Sao lại không nổi?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Nếu là người, thì trên đời không thể có người như vậy. Mà nếu là quý, cũng chẳng có thứ quý đó!

Diệp Khai mỉm cười.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người biết ta muốn giết y?

Diệp Khai đáp:

- Mới biết đây thôi!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cho nên, người hấp tấp đến đây?

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ đến đây để cứu y?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ biết, đao của các hạ rất nhanh, rất bén, tại hạ có thấy rồi. Nhưng đối với y, các hạ chưa bạt đao, là ngọn côn của y xuyên thủng yết hầu của các hạ rồi!

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết, các hạ không tin. Chẳng qua, các hạ chưa biết y là ai.

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Y là ai?

Diệp Khai tiếp:

- Tuy y không phải là người xuất thủ nhanh nhất trên thế gian này, tuy có một người xuất thủ nhanh hơn y, song người nhanh hơn y, không phải là các hạ!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ai?

Diệp Khai lại tỏ lộ niềm sùng kính, từ từ buông bốn tiếng:

- A Phi!

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết thở dài.

Thảo nào!

Hắn trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

- Theo ta biết, thì lão chuyên dùng kiếm!

Diệp Khai gật đầu:

- Hiện tại, lão không dùng kiếm. Với chiếc côn đó, lão đủ ngang dọc khắp sông hồ rồi. Có thêm kiếm cũng bằng thừa!

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt xanh dờn:

- Cho nên, người hấp tấp đến đây để cứu ta?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không nói như vậy.

Không để Phó Hồng Tuyết nói gì, chàng hỏi:

- Các hạ biết kẻ năm kia, là ai không?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Y nói, y là Kim Phong Tử!

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải Kim Phong Tử. Y là Tiểu Đạt Tử đó.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tiểu Đạt Tử?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Chắc các hạ không hiểu Tiểu Đạt Tử là ai đâu! Hắn là một kịch sĩ hữu danh tại kinh thành. Cho hắn một ý kịch, là hắn có thể diễn trọn vở kịch, diễn như sống. Lần này hắn diễn tấn kịch có cái tên là Song Quyện Sáo, do Dịch Đại Kinh soạn ra. Dịch Đại Kinh trao cho hắn một mảnh giấy, tóm lược cốt kịch, có mấy câu này: "... Sau canh ba, người nằm trong quan tài, cho người khiêng đến, rồi chờ ta tạt lưởi than ♦rượu này hắn là không có người uống rồi! ♦ Lúc đó, người tung nắp quan tài, nhảy vọt ra..." Phần cuối, do Tiểu Đạt Tử tự diễn tùy ý, miễn sao tròn vai tròn vở thôi.

Phó Hồng Tuyết giật mình.

Thế ra, hắn bị đưa vào tròng, từ lúc gặp Triệu Đại Phương!

Hắn hỏi:

- Còn Triệu Đại Phương? Y là ai?

Diệp Khai đáp:

- Là Thiết Thủ Quân Tử Dịch Đại Kinh!

Phó Hồng Tuyết cảm hận:

- Người ta ai ai cũng cho y là bậc quân tử mà?

Diệp Khai mỉm cười:

- Trên đời, ngụy quân tử có phải là hiếm đâu?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y làm thế, có mục đích gì?

Diệp Khai thốt:

- Y muốn giết các hạ! Nhưng, y biết thanh đao của các hạ rất nhanh, trên thế gian không có ai có đao pháp nhanh hơn!

Phó Hồng Tuyết nhớ đến người lạ, thở dài.

Con người đó đáng phục ở chỗ trấn định, khinh túng, điềm nhiên!

Tuy vậy, hẳn thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ chiếc côn của lão nhanh hơn đao của ta? Làm gì đao ta chưa ra khỏi vỏ, mà ngọn côn của lão lại đâm thủng yết hầu ta?

Hắn không thể tin, hẳn không muốn tin!

Cơ hồ, hẳn muốn chạy theo người lạ, để thực nghiệm xem đao nhanh hay côn nhanh.

Hắn không phục.

Song hẳn biết, khi người đó đi rồi, là đừng ai mong đuổi theo kịp.

Điều này thì hẳn phải thừa nhận.

Bàn tay cầm đao rung rung.

Diệp Khai nhìn bàn tay hẳn, thở dài thốt:

- Bây giờ, các hạ không tin côn của lão nhanh hơn đao của các hạ, nhưng...

Phó Hồng Tuyết vụt cất cao giọng chặn lời chàng:

- Tin hay không tin, là việc của ta. Việc của ta, không liên quan gì đến người...

Diệp Khai cười khố.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cho nên người không can thiệp vào việc này!

Diệp Khai chỉ biết cười khố.

Phó Hồng Tuyết buông luôn:

- Tại sao người cứ len lén theo dõi ta mãi?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có theo dõi!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Không theo dõi mà lại biết hết sự tình!

Diệp Khai đáp:

- Chỉ vì tại hạ gặp Dịch Đại Kinh nơi thị trấn.

Phó Hồng Tuyết biau môi:

- Gặp y tại chợ, nào phải chỉ có một mình người!

Diệp Khai thốt:

- Nhưng chỉ có mỗi một mình tại hạ nhận ra y. Dịch Đại Kinh vốn không nên có mặt tại đây, mà cũng không nên cải trang như vậy. Y vốn là con người rất cẩn thận trong việc ăn mặc.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Y làm gì mặc y, can chi đến người?

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng tại hạ cho là kỳ quái.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Sở dĩ thế, người đi theo y?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ đeo theo y đúng hai hôm, thủy chung không khám phá ra được cái gì cả. Chỉ vì tại hạ không dám đeo y quá gần, y vốn là con hồ ly, giáo hoạt vô tướng!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng tại hạ biết y có mời Tiểu Đạt Tử từ kinh thành đến. Do đó, tại hạ đổi phương lược, thay vì bám theo y, tại hạ bám theo Tiểu Đạt Tử.

Chàng cười khỗ, tiếp:

- Tuy nhiên, sau lại, Tiểu Đạt Tử cũng biến mất luôn!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Thế là cũng có việc, người không làm được đến nơi đến chốn.

Diệp Khai tiếp:

- Cũng may, tại hạ gặp hai kẻ khiêng quan tài. Chúng là những tên diễn kịch phụ trong ban kịch của Tiểu Đạt Tử. Chúng và Tiểu Đạt Tử kết thân nhau.

Phó Hồng Tuyết nghe mãi, ban đầu còn mĩa mai, dần dần chú ý, sau cùng thì hầu như mê nghe.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc đó, chúng đang thu xếp hành trang, chuẩn bị ly khai thị trấn. Tại hạ vừa dụ chúng, vừa uy hiếp chúng, cuối cùng, chúng chịu chỉ chỗ ở của Triệu Đại Phương.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Rồi người tìm đến đó?

Diệp Khai tiếp:

- Khi tại hạ đến nơi, thì các hạ đã đi rồi. Tiểu Đạt Tử vẫn còn ở đó với Dịch Đại Kinh.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đương nhiên Dịch Đại Kinh không thể tiết lộ bí mật với người.

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng vậy rồi. Dù tại hạ có hỏi, cũng vô ích thôi. Kế hoạch của Dịch Đại Kinh rất cẩn mật, song thủ đoạn của y lại rất tàn độc.

Phó Hồng Tuyết nín lặng chờ nghe!

Diệp Khai tiếp luôn:

- Y bỏ độc vào rượu, chuẩn bị cho Tiểu Đạt Tử uống. Y định giết Tiểu Đạt Tử để diệt khẩu.

Diệp Khai tiếp:

- Sau khi tại hạ bỏ đi, Tiểu Đạt Tử bị chất độc phát tác, hành hạ đau đớn vô cùng. Dĩ nhiên, biết được tâm địa Dịch Đại Kinh rồi, hẳn cảm hận cực độ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hẳn tiết lộ âm mưu của Dịch Đại Kinh với người?

Diệp Khai thở dài:

- Nếu Dịch Đại Kinh không tàn độc, thì vĩnh viễn tại hạ không hề biết được âm mưu đó! Y cũng là một tay sòng đống kịch! Có thể hơn hẳn Tiểu Đạt Tử. Cho nên không ai phát hiện nổi chân tướng của y là một nguy quân tử!

Đình Vân Lâm chen vào:

- Y nên xoay qua nghề diễn kịch là hơn! Với nghề đó, y sẽ mau có cơ nghiệp!

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ nghe cô nương gọi y là Dịch đại thúc!

Đình Vân Lâm vầu môi:

- Y vốn là bằng hữu của gia gia ta. Một ngụ quân ử cỡ đó, còn ai không làm?

Diệp Khai thở dài, cười khố:

- Cho nên, cô nương phải biết là, chân tiểu nhân như tại hạ, dù sao cũng hơn một ngụ quân tử cỡ đó!

Đình Vân Lâm mỉm cười:

- Ta biết từ lâu kia!

Rồi nàng tiếp:

- Còn một điều này, ta chưa được hiểu rõ.

Diệp Khai chờ.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Như Lý Tâm Hoan, A Phi, là những danh hiệp thuộc làng trưởng thượng, từ lâu ẩn tích mai tung, làm sao Dịch Đại Kinh biết được hôm nay lại có mặt tại đây?

Diệp Khai trầm ngâm một phút:

- A Phi kiếm khách đúng là con hạc phiêu dạt khắp bốn phương trời, hành tung như mây, như gió, cả đến Tiểu Lý Thám Hoa dù muốn tìm cũng chẳng tìm được!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Cho nên ta kỳ quái!

Diệp Khai lại trầm ngâm một chút nữa:

- Từ sau vụ Bá Hiếu Sanh Tử, không ai biết các vị đó ở đâu, trừ Dịch Đại Kinh. Nhà của y vốn có nhiều khách, từ bốn phương đổ đến. Có lẽ trong cơn may mắn nào đó, y nghe tên A Phi kiếm khách sắp đi qua nơi này, nên đến đây trước, an bày nah^◆t thiết, sau đó mới dụ dẫn Phó Hồng Tuyết.

Đình Vân Lâm liếc mắt sang Phó Hồng Tuyết đáp:

- Việc dụ dẫn, ta nghĩ không khó khăn gì.

Diệp Khai tiếp:

- Ngày ngày, y đến thị trấn, dò tin A Phi kiếm khách.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Trong khi đó, đã có người khác dọ tin Mã Không Quần hộ y.

Diệp Khai gật đầu:

- Y là con người chu đáo bậc nhất trên đời!

Phó Hồng Tuyết chột hỏi:

- Y?

Diệp Khai đáp:

- Đi rồi!

Phó Hồng Tuyết cười nhẹ:

- Sao người lại buông y?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Chẳng lẽ tại hạ phải đi theo y? Một mình y, y không đi được sao?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không ngăn chặn?

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ cho rằng tại hạ ngăn chặn nổi y?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Đinh Vân Lâm cười lạnh trả miếng:

- Tuy Tiểu Diệp không ngăn chặn, song ít nhất cũng không mắc mưu con người đó.

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt, quay mình, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với nàng.

Đinh Vân Lâm vòng quanh hẳn, đến trước mặt hẳn, tiếp luôn:

- Dù người không nhận Tiểu Diệp là bằng hữu, hẳn vẫn đối xử tốt với người luôn. Phải vậy không?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Đinh Vân Lâm buông tiếp:

- Hẳn đối với người, chẳng khác cha đối với con. Người cảm kích hẳn hay không, mặc người, song người đừng xem hẳn là oan gia!

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Đinh Vân Lâm chưa chịu tha cho hẳn, cứ tiếp:

- Ta biết, người không muốn đối thoại với ta. Nói thực ra, con người như người, lúc bình thời, dù có quỳ trước mặt ta, ta cũng không ngó đến.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Hiện tại, ta có một vài câu cần phải hỏi người, cho nên bắt buộc ta nhìn mặt người đó, hiểu chưa?

Đoạn, nàng hỏi:

- Tại sao, người ta càng đối tốt với người, người càng đối hung với người ta? Người sợ người ta tốt với người à? Người có cái tật chi mà kỳ thế?

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt. Thân hình hấn bắt đầu run lên.

Trong ánh mắt lạnh lùng, niềm đau khổ chợt hiện lộ. Hấn không đủ nghị lực đè nén đau khổ bốc bùng.

Đình Vân Lâm thấy thế, giật mình.

Nàng không ngờ Phó Hồng Tuyết biến đổi như vậy.

Nàng cúi đầu, lẩm nhẩm:

- Bất quá, ta nói đùa với người thôi, vậy thôi, bắt tất người sanh giận.

Phó Hồng Tuyết không còn nghe nàng nói nữa.

Đình Vân Lâm chợt thấy chán ngán hết sức.

Trên bàn, còn rượu sẵn đó.

Diệp Khai thông thả đỡ Tiểu Đạt Tử lên, mừng tượng không nghe Đình Vân Lâm và Phó Hồng Tuyết nói gì với nhau.

Tiểu Đạt Tử kêu lên:

- Tôi... tôi chỉ là một tên diễn kịch... sống về nghề kịch. Ai cho tôi tiền, là tôi đóng kịch!

Diệp Khai gật đầu:

- Ta biết!

Tiểu Đạt Tử khóc mướt:

- Tôi chưa muốn chết.

Diệp Khai gật đầu:

- Người không chết đâu!

Tiểu Đạt Tử hỏi:

- Còn có cách cứu tôi được sao?

Diệp Khai gật đầu:

- Ta đã đáp ứng với người. Huống chi, ta cho người uống thuốc giải độc rồi.

Chàng đặt Tiểu Đạt Tử ngồi lên ghế, đoạn thở dài, thốt:

- Thực ra, còn có ai không đóng kịch trên cõi đời này? Thế gian không phải là kịch trường sao?

Bỗng, Phó Hồng Tuyết quay mình, gằn giọng hỏi Tiểu Đạt Tử:

- Người biết Dịch Đại Kinh ở đâu không?

Tiểu Đạt Tử khiếp đến trắng nhợt sắc mặt:

- Tôi... tôi tưởng là y trở về nhà.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nhà ở đâu?

Tiểu Đạt Tử đáp:

- Nghe nói tại Tàng Kinh Vạn Quyển Trang. Tuy tôi chưa đến đó lần nào, song khách giang hồ hẳn có người biết.

Phó Hồng Tuyết lập tức quay mình, từ từ bước đi. Hẳn không nhìn Diệp Khai nữa

mắt.

Diệp Khai gọi:

- Chờ một chút. Tại hạ có việc cáo tổ với các hạ.

Phó Hồng Tuyết không chờ.

Diệp Khai thốt vói:

- Vợ Dịch Đại Kinh họ Lộ.

Phó Hồng Tuyết không lưu ý.

Diệp Khai tiếp luôn:

- Họ Lộ, một họ với Lộ Tiểu Giai!

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, gân xanh vồng lên lưng bàn tay. Song, hẳn không quay đầu, cứ bước đi luôn. Đêm xuống sâu dần dần.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Chiếc Côn Của Người Lạ

Bên chiếc bàn, Đinh Vân Lâm đang bốc vỏ quả thị cho Diệp Khai chấm rượu.

Nàng thốt:

- Quả thị mát lạnh, ăn nó, uống rượu, lâu say!

Rồi nàng cười, tiếp:

- Lắm lúc, ta thấy người có giống Phó Hồng Tuyết ít nhiều. Ai đối tốt với hã, hã trả hung. Ai đối tốt với người, người trả bại hoại.

Diệp Khai thờ dài:

- Nếu thật sự cô nương nhận định mẫu người của hã như vậy, là cô nương lắm lớn.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Lắm ở điểm nào?

Diệp Khai giải thích:

- Có hạng người bình sanh không hề lộ tỏ cảm tình ra bên ngoài.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người cho là hã thuộc hạng người đó?

Diệp Khai gật đầu:

- Trọng tâm, hã có cảm tình với ai, thì ngoài mặt hã lại tỏ ra vô tình. Hã sợ người ta phát hiện cảm tình của hã, mà con nhà võ thì tránh biểu lộ cảm tình, bởi tình cảm là khắc tinh của sự trầm tĩnh, sự trấn định. Hã không muốn tỏ ra mình yếu!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Như vậy là người cho rằng hãn vẫn giành ý tốt với người?

Diệp Khai không đáp, chỉ cười.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Nhưng thái độ của hãn đối với Thúy Bình...

Diệp Khai thốt:

- Vừa rồi, sở dĩ hãn biến đổi thần thái, là vì cô nương xúc chạm mỗi thương tâm của hãn, làm cho hãn nhớ đến Thúy Bình...

Đình Vân Lâm bùi môi:

- Nếu hãn tốt với Thúy Bình, thì khi nào hãn bỏ rơi nàng.

Diệp Khai cãi lại:

- Nếu hãn không tốt với nàng, thì khi nào hãn thương tâm vì nàng?

Đình Vân Lâm nín lặng.

Diệp Khai thở dài, tiếp:

- Chỉ có những kẻ thật sự vô tình, mới không hề biết thống khổ. Nhưng tại hạ không thích hạng người đó.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Vì hạng người đó, vốn chẳng phải con người chân chính.

Đình Vân Lâm thở dài:

- Tâm lý bọn nam nhân các người kỳ quái thật!

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng là kỳ quái! Hoàn toàn giống tâm lý bọn nữ nhân của cô nương.

Cả hai bàn qua luận lại về tình cảm của con người một lúc, bất quá chỉ để giết thì giờ vậy thôi, chứ trong tâm họ đã đồng tình với nhau về nhiều điểm, dù lúc phát biểu tư tưởng, họ hay chọi nhau để đùa nhau.

Đêm xuống dần dần...

Tiểu Đạt Tử uống thêm thuốc, nằm trên chiếc ghế dài ngủ say.

Bọn người trong quán cũng ngáp dài, trông cho khách ra đi, để đóng cửa.

Nhưng, còn lâu lắm, khách mới đi cho.

Đình Vân Lâm rót cho Diệp Khai một chén rượu, rồi hỏi:

- Người biết Tàng Kinh Vạn Quyển Trang ở đâu chứ?

Diệp Khai gật đầu.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Cách đây không xa lắm!

Diệp Khai gật đầu.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người có tưởng là đk trở về đó chẳng?

Diệp Khai đáp:

- Hẳn không trốn tránh đâu.

Đình Vân Lâm cau mày:

- Tại sao?

Diệp Khai giải thích:

- Nếu hẳn trốn, thì người ta sẽ nghi ngờ hẳn! Hẳn không có lợi tạo mỗi nghi ngờ!

Đình Vân Lâm thốt:

- Vô luận thế nào, Phó Hồng Tuyết cũng đã đoán được hẳn là một trong số thích khách tại Mai Hoa Am ngày trước. Bởi vì là một thích khách ngày xưa, nên hẳn mới an bày một kế hoạch, lừa Phó Hồng Tuyết vào tròng.

Diệp Khai đáp:

- Phó Hồng Tuyết không quá ngu ngốc đâu!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người hạ độc trong rượu của Tiết Võ, rất có thể là Dịch Đại Kinh.

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải!

Đình Vân Lâm cau mày:

- Không phải à?

Diệp Khai tiếp:

- Chất độc trong rượu của Tiểu Đạt Tử khác loại độc trong rượu của Tiết Võ.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Ai cấm hẳn chuẩn bị nhiều thứ độc mang theo mình?

Diệp Khai đáp:

- Người dụng độc thường thích dùng loại do tự mình chế luyện. Mà người ta không ai luyện nhiều loại độc, kẻ chuyên dụng độc chỉ chế luyện một thứ mà họ cho là cực kỳ lợi hại, và đúng một thứ đó thôi. Tập quán của người chuyên dụng độc cũng như tập quán dùng son phấn của nữ nhân. Nữ nhân không thể tùy thời tùy lúc mà đổi thay nhân hiệu!

Đình Vân Lâm gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc xuất ngoại, nữ nhân không mang theo nhiều loại son phấn mà chỉ chuẩn bị thứ thường dùng. Người dùng độc cũng thế.

Đình Vân Lâm chế giễu:

- Người hiểu nữ nhân rành quá!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bất quá, tại hạ suy việc này ra việc kia, chứ về nữ nhân, thì tại hạ mù tịt!

Đình Vân Lâm bùi môi:

- Người mà không biết gì hết, thì đúng là một sự kỳ quái.

Nàng chụp chén rượu rót cho Diệp Khai, đưa lên miệng uống cạn.

Diệp Khai mỉm cười.

Đình Vân Lâm liếc xéo chàng, rồi gắt:

- Ta hết sức lấy làm lạ, tại sao người còn tâm tình ngồi đây mà uống rượu được?

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao không được? Đình Vân Lâm tiếp: - Dịch Đại Kinh đã trở về nhà, mà Phó Hồng Tuyết thì đang trên con đường đến đó!

Diệp Khai gật đầu.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Lộ Tiểu Giai là em vợ của Dịch Đại Kinh, hai hôm nay y có mặt trong vùng này, có thể là y cũng đến đó!

Diệp Khai gật đầu, lần này thì chàng buông mấy tiếng:

- Có thể lắm!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người không lo sợ Phó Hồng Tuyết thất bại à? Từ lâu người luôn luôn quan tâm đến hãn mà!

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ an tâm lắm!

Đình Vân Lâm trố mắt:

- Thật vậy?

Diệp Khai gật đầu:

- Đương nhiên là thật. Tại hạ biết rõ, họ không bao giờ động thủ.

Đình Vân Lâm hừ nhẹ:

- Tại sao?

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Nếu cô nương biết được con người của Dịch Đại Kinh như thế nào, thì cô nương hiểu tại sao.

Đình Vân Lâm xì một tiếng:

- Có quý mới biết hãn như thế nào.

Diệp Khai giải thích:

- Con người đó bình sanh không bao giờ ngay mặt đối địch với ai, dù ai đến tận nhà mà tìm hãn, hãn cũng tìm cách lánh né, nhân nhượng, do đó mà người ta xưng hãn là một quân tử.

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Nhưng, đối với việc này, dù hãn có nhân nhượng cũng vô ích thôi!

Diệp Khai đáp:

- Hãn có cách!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Cách gì?

Diệp Khai tiếp:

- Hãn dám chịu chết để chối tội. Chẳng bao giờ hãn thừa nhận đâu!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Sự thực ràng ràng như thế đó, hãn chối thế nào được?

Diệp Khai tiếp:

- Hãn có thể bảo: gần đây hãn không hề ly khai trang viện của hãn đến nửa bước. Hãn cũng có thể bảo là hãn ngã bệnh mấy hôm rồi!

Đình Vân Lâm cau mày:

- Rồi Phó Hồng Tuyết tin bằng lời? Hẳn đâu có phải là trẻ nít!

Diệp Khai tiếp:

- Dịch Đại Kinh chuẩn sẵn tại nhà, một số người, chứng minh cho y. Con người đó, trước khi làm một việc gì, thành hay không cũng thế, đều có dọn sẵn một con đường rút lui.

Đình Vân Lâm thốt:

- Dù có khối người minh cho y, vị tất Phó Hồng Tuyết tin?

Diệp Khai tiếp:

- Số người được Dịch Đại Kinh mời đến, gồm toàn những tay đại hữu danh trên giang hồ, có địa vị cao, thân phận lớn, mỗi lời nói ra có giá trị ngàn vàng, dù ai hoài nghi cũng phải tin!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Những người đó khẳng khái nói ngoa giúp y à?

Diệp Khai mỉm cười:

- Họ đâu biện hộ cho Dịch Đại Kinh! Họ chỉ chứng minh thôi! Y có phương pháp làm cho những người đó tin là không hề xuất ngoại hành sự.

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Ta không tin là y có cách. Trừ ra, y có thuật phân thân.

Diệp Khai tiếp:

- Phân thân, không phải là một thuật khó! Giả như, y tìm một người, cải trang thành y, nằm tại nhà, giả bệnh!

Chàng bố khuyết câu nói luôn:

- Phòng bệnh nhân thông thường thiếu ánh sáng, bệnh nhân mang thần sắc tiêu tụy, âm thanh cũng cải biến ít nhiều, bằng hữu của y phải tin là ngoa bệnh, tuyệt nhiên không nghi ngờ có sự giả tạo.

Đình Vân Lâm gật gù:

- Hà huống, y vốn là một bậc quân tử! Làm gì có người tưởng tượng y dàn cảnh!

Diệp Khai gật đầu:

- Chính thế!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Xem ra, người cũng rành luôn sinh hoạt của bọn tà môn!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhờ vậy, tại hạ mới còn sống sót đến ngày nay!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Ta nghĩ, mình nên ly khai nơi này đi! Ở tại đây cũng chẳng còn việc gì đáng làm nữa.

Diệp Khai gật đầu:

- Cô nương có thể đi!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Còn người?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ còn ở lại đây.

- Ở lại đây? Người thấy địa phương này hạp với người?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không hạp!

Đình Vân Lâm gắt:

- Thế tại sao người còn ở đây?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ chờ một người.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Một nữ nhân?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Bình sanh tại hạ không hề đợi nữ nhân. Ngược lại thì có. Nữ nhân đợi tại hạ luôn luôn!

Đình Vân Lâm cắn môi.

Đoạn nàng hỏi:

- Người đợi ai?

Diệp Khai đáp:

- Phó Hồng Tuyết.

Đình Vân Lâm giật mình:

- Hẳn trở lại đây?

Diệp Khai lộ vẻ khẳng định:

- Nhất định là hắn trở lại tìm tạt hạ. Bởi vì, hắn cho rằng tạt hạ lừa hắn!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Chẳng lẽ Phó Hồng Tuyết không nhận ra Dịch Đại Kinh là Triệu Đại Phương?

Diệp Khai hỏi lại:

- Chẳng lẽ Dịch Đại Kinh không biết nói là có kẻ nào đó cố ý giả mạo y, cốt hãm hại y?

Đình Vân Lâm đuối lý.

Nghe Diệp Khai quyết ở lại, tên nhân công trong quán thờ dài.

Như thế này, gã phải thức trắng đêm, hầu hạ khách.

Tiếng thờ dài của gã dứt lời, tiếng cười ha hả vang lên.

Tiếng cười từ ngoài cửa vọng vào.

Rồi một người nào đó, cất tiếng:

- Không ngờ ở đây cũng có rượu! Quả thật ông trời cũng còn đãi ngộ ta! Không cho ta chết khát mà!

Người đó bước vào, mang theo cái dáng say khướt. Say, nhưng còn bước vững. Y vận áo mới, đội mũ mới, mặt tròn, mũi mọng rượu đỏ ửng.

Đúng là một tửu quý.

Vào đến nơi, y quăng bạc lên bàn, kêu rồn rồn, đồng thời quát:

- Rượu ngon, thức ăn ngon, có bao nhiêu mang hết ra đây cho ta! Ta không ăn quýt, uống quýt!

Ngồi vào bàn, uống vài chén, quay sang Diệp Khai, y vẫy tay.

Diệp Khai vẫy tay trả lại.

Người đó cười lớn, thốt:

- Tạt hạ xem các hạ được lắm! Chắc là con người tốt! Tạt hạ mời đấy, lại đây làm vài chén đi!

Diệp Khai cười đáp:

- Hay ghê! Hay ghê! Cái gì, tạt hạ cũng có, chỉ tiền là chẳng có!

Chàng sang qua bàn bên liền.

Con người đó thô nhưng chẳng có vẻ gì bạo, bất quá hành động hồ đồ theo tánh thô vậy thôi!

Nhưng, y thừa tiền!

Chính điều đó gợi tánh hiếu kỳ của Diệp Khai.

Đình Vân Lâm thở dài, lẩm nhẩm:

- Trên đời không có việc gì dễ bằng tiêu quý và tửu quý kết giao bằng hữu với nhau!

Ở bàn bên, người đó vỗ vai Diệp Khai bịch bịch, cao giọng thốt:

- Uống! Cứ uống cho khoái! Tại hạ có tiền! Dư tiền mua rượu!

Diệp Khai cố ý hạ thấp giọng:

- Xem ra lão ca vừa phát tài lớn! Chắc là trong vùng phụ cận, có nhiều chỗ làm ăn được lắm. Lão ca có mối nào, nhường cho tiểu đệ đi, tiểu đệ đang túng ngặt đây!

Người đó cười vang:

- Các hạ tưởng tại hạ là cường đạo, là trộm vặt quanh vùng?

Y lấy một đỉnh bạc, dẫn lên mặt bàn cộp cộp, tiếp luôn:

- Cho các hạ biết, tiền này không dư đâu! Hơn mười năm lao khổ mới có đó!

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ!

Người đó tiếp:

- Tại hạ không phải là kẻ bại hoại! Tại hạ là một mã phu, chuyên tắm ngựa!

Diệp Khai cười hì hì:

- Mã phu thì làm gì có lắm tiền thế? Nếu có chỗ tốt như vậy, thì tại hạ cũng muốn làm mã phu cho sướng thân!

Người đó lắc đầu:

- Tại hạ có thể giới thiệu các hạ, song bây giờ thì muộn rồi.

Diệp Khai kinh dị:

- Tại sao?

Người đó đáp:

- Tại vì nơi ấy chẳng những không còn ngựa, mà người cũng không còn nốt!

Diệp Khai hỏi:

- Địa phương nào thế?

Người đó đáp:

- Hào Hán Trang!

Diệp Khai sáng mắt lên. Đúng là một dịp may ngoài chỗ tưởng.

Y tiếp:

- Lỗ mũi của tại hạ đỏ đây, là vì uống rượu trộm trong kho rượu của Hào Hán Trang. Cái lão quản kho thật là một ngốc tử! Giữ kho rượu mà suốt đời không uống một giọt rượu! Thật là phí của trời! Thành ra tại hạ phải uống thay!

Y bật cười ha hả!

Diệp Khai hỏi:

- Hiện tại, vị quản kho ở đâu?

Người đó đáp:

- Về với họ Đinh! Tất cả những người ly khai Hào Hán Trang đều được họ thuê

hết!

Thì ra, bọn đó vừa mất việc, liền được việc. Như vậy cũng sướng! Thảo nào Diệp Khai chẳng tìm được một người trong số bốn, năm mươi!

Diệp Khai hỏi:

- Họ Đinh nào?

Người đó đáp:

- Họ Đinh nhiều tiền nhất, nhiều danh vọng nhất!

Họ Đinh của Đinh Vân Lâm chứ có ngờ gì nữa!

Diệp Khai nhìn sang nàng, nàng nhìn sang chàng.

Người đó tiếp:

- Cái lão Trương quái vật không biết uống rượu, nhưng lại biết tất cả những việc khác. Tại hạ thật tình bội phục lão ta!

Diệp Khai hỏi:

- Tất cả đều về với họ Đinh, sao các hạ không đi theo họ?

Người đó cao giọng:

- Năm trăm lượng bạc chưa xài hết, thì khi nào tại hạ chịu đi tìm việc làm! Thú thật, dù cho họ Đinh có gọi tại hạ về đó trong lúc này để gả con gái cho, tại hạ cũng...

Một vật gì đó bay vút tới, bắn vào miệng y, chạm răng, kêu bộp một tiếng.

Mấy chiếc răng gãy vụn.

Người đó đau quá, quặn lưng, nhăn mặt, ói đậu phộng, mảnh răng, máu hồng, có mùi rượu nồng nặc.

Ói vì đau, ói luôn vì mùi tanh của các vật ói ra, y ói mãi.

Hạt đậu phộng, chính là vật bắn vào miệng hắn, làm vỡ mấy chiếc răng.

Đình Vân Lâm không hề ăn đậu phộng, thì hạt đậu đó không do nàng bắn sang

rồi.

Cửa sổ mở, bên ngoài là đêm đen.

Diệp Khai vụt cười lớn, thốt:

- Tại hạ vốn đợi một người khác! Không ngờ các hạ lại đến!

Bên ngoài, có người cười trả.

Giọng cười hàm súc cái ý mỉa mai, chế giễu. Rồi một người nhảy lên bệ cửa sổ, ngồi đó.

Người đó, là Lộ Tiểu Giai.

Đình Vân Lâm thốt:

- Ta vốn muốn giáo huấn gã, không ngờ người xuất thủ thay ta!

Lộ Tiểu Giai cười nhạt:

- Có việc làm thay cho đại tiểu thư nhà họ Đình, là một vinh hạnh lớn, ai lại bỏ

qua?

Đình Vân Lâm hỏi: - Người học cái nghề vuốt mông ngựa từ lúc nào thế?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Từ cái lúc tại hạ thấy cái nghề đó rất hữu ích! Từ cái lúc tại hạ mình bạch!

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Minh bạch cái gì?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Minh bạch về chỗ cho đến bây giờ, tại hạ biết mình chỉ là một gã quang côn, cho nên...

Đình Vân Lâm hỏi:

- Cho nên làm sao?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, tại hạ nghĩ rằng, phải học cái nghề vượt môn ngựa, để hy vọng vào làm rể nhà họ Đình! Tại hạ chực chờ mọi cơ hội, thi thố sở năng, cho đẹp lòng người đẹp!

Đình Vân Lâm cười hắc hắc, liếc mắt sang Diệp Khai, thốt:

- Câu đó, người nên nói với hắn, cho hắn nghe!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Cái ý của tại hạ là thế! Tại hạ cốt nói cho y nghe đó.

Y nhảy xuống nền, bước đi mấy bước, nhìn Diệp Khai, hỏi:

- Các hạ ăn mấy hạt đậu của tại hạ, hôm nay không mời tại hạ uống rượu sao?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Rất tiếc! Tại hạ biết các hạ đến đây, không phải là để uống rượu!

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Chừng như tại hạ không thể giấu diếm các hạ được việc gì!

Đình Vân Lâm hỏi gấp:

- Người đến đây có việc gì?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đưa một người đến!

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Ai?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Người mà các vị đang chờ đợi!

Đình Vân Lâm quay đầu lại.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước vào.

Mặt hắn vốn trắng xanh, bây giờ màu trắng nhuộm xanh luôn.

Chưa vào đến tận nơi, hắn đã trừng mắt nhìn Diệp Khai, mừng rỡ sợ Diệp Khai chuồn đi.

Diệp Khai cười nhẹ, thốt: - Tại hạ biết, các hạ thế nào cũng trở lại đây! Tại hạ đoán không sai. Phó Hồng Tuyết trầm giọng: - Nhưng, có một việc người đoán sai.

Diệp Khai ạ lên một tiếng.

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Tại sao người muốn tay đi giết Dịch Đại Kinh? Diệp Khai cau mày: - Tại hạ muốn vậy sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng: - Người hy vọng y chết? Hay hy vọng ta lại giết lầm người nữa. Diệp Khai thở dài: - Tại hạ chỉ hy vọng lột trần sự thật!

Phó Hồng Tuyết hỏi: - Người chưa thấy sự thật như thế nào à?

Diệp Khai lắc đầu!

Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng: - Triệu Đại Phương không phải là Dịch Đại Kinh. Diệp Khai ạ một tiếng.

Phó Hồng Tuyết tiếp: - Từ nửa tháng nay, y không hề ly khai Tàng Kinh Trang nửa bước. Diệp Khai mỉm cười.

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng: - Người bất tất cười. Sự thật vẫn là sự thật!

Diệp Khai hỏi: - Hẳn là có rất nhiều người ở đó, chứng minh cho y? Phó Hồng Tuyết gật đầu: - Toàn những người có uy tín vững chắc.

Diệp Khai gật gù: - Và Dịch Đại Kinh hẳn có ngã bệnh, mà bệnh lại nặng! Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Người biết?

Diệp Khai mỉm cười. Đúng như sở liệu của chàng. Đinh Vân Lâm thở dài: - Vừa rồi, ai cho rằng hẳn không ngu?

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, nhìn Diệp Khai, bỗng bật cười, thốt:

- Tại hạ minh bạch rồi!

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Minh bạch cái gì?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Các vị nhất định cho rằng Dịch Đại Kinh tìm một người nào đó, thay y, nằm bệnh tại nhà, còn chính y thì xuất ngoại.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Như vậy không được sao? Ai cấm y làm?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Đương nhiên là được, có ai cấm y đâu! Rất tiếc, bệnh của y, không ai giả mạo được!

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Hiện tại, trên giang hồ, có thể là không mấy người biết, chân tả của y đã bị chặt đứt từ nửa tháng trước. Bị cừu nhân chặt đứt.

Đinh Vân Lâm giật mình.

Diệp Khai giật mình.

- Tổng Trưởng Thành, Vương Nhất Minh, Đinh Linh Trung, Tạ Kiến, hay được tin đó, đều tìm đến thăm!

Những cái tên Lộ Tiểu Giai vừa kể, toàn là những người có thân phận cao, danh vọng lớn trên giang hồ, uy tín của họ vững hơn núi.

Nhất là cái tên Đinh Linh Trung.

Đinh Vân Lâm kêu lên:

- Tam ca ca ta có đến đó?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Nghe nói người trong họ Đinh toàn là quân tử, quân tử không thể tìm quân tử mà thăm sao?

Đinh Vân Lâm nín lặng, chờ nghe.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Đinh Tam Thiếu, có thể nói ngoa chăng?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không bao giờ!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thế thì cô nương có thể hỏi lại tam ca cô nương xem Dịch Đại Kinh có bị chặt chân thật hay không. Hay là có người thay thế? Hiện tại, y ở Tàng Kinh Trang.

Đinh Vân Lâm còn nói gì được nữa?

Diệp Khai cười khố.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ, nhìn Diệp Khai, thốt:

- Thực ra, chẳng có gì làm cho các hạ phải khó chịu. Mỗi cá nhân đều có lầm lạc. Điều cần yếu, là biết nhận mình lầm lạc.

Diệp Khai dặng hắng một tiếng.

Lộ Tiểu Giai lại cười:

- Tại hạ biết, miệng còn thừa nhận, nhưng tâm lý đã thừa nhận rồi! Thế cũng đủ!

Y không để cho Diệp Khai nói gì, lại tiếp luôn:

- Vấn đề hiện tại là Dịch Đại Kinh không phải Triệu Đại Phương, thì Triệu Đại Phương là ai?

Diệp Khai làm sao đáp được?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nhất định ta tìm được kẻ đó!

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Đương nhiên các hạ phải tìm ra. Biết đâu kẻ ấy chẳng phải là một trong số cừu nhân của các hạ!

Diệp Khai vụt cất tiếng:

- Biết đâu y chẳng phải là một trong số cừu nhân của Dịch Đại Kinh!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Nếu y không là cừu nhân của Dịch Đại Kinh, thì vì lẽ gì y dùng phương pháp đó để hãm hại Dịch Đại Kinh?

Lộ Tiểu Giai phải công nhận lập luận đó.

Diệp Khai trầm ngâm một chút, đoạn tiếp:

- Đương nhiên, y chưa hay biết Dịch Đại Kinh đã bị chặt chân. Cho nên y mới dùng phương pháp này.

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bị chặt chân, đâu phải là một sự quang vinh! Cho nên chẳng ai muốn tuyên bá sự tình trên giang hồ.

Diệp Khai hỏi:

- Ai chặt chân Dịch Đại Kinh?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không biết.

Diệp Khai hỏi:

- Y không cho biết?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Y không thích đề cập đến việc đó nữa!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Y không muốn ai vì y mà báo thù. Y cho rằng, oan gia nên mở, không nên buộc. Nếu cứ chủ trương oan oan tương báo, thì chẳng biết đến bao giờ mới dứt báo qua báo lại.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Xem ra đích xác y là một chân quân tử! Lệnh thơ lấy được người chồng như vậy, quả thật có phúc lớn!

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng, tìm hiểu câu nói đó có ẩn ý chăng.

Diệp Khai cười, tiếp:

- Vô luận thế nào, tại hạ cũng xin mời các hạ uống chén rượu!

Bỗng, có người thốt:

- Chừa cho một chén nhé!

Thình âm còn xa, song ai ai cũng nghe rõ.

Nghe rõ tiếng của người đó, kể cũng chẳng lạ gì. Người đó nghe rõ cuộc đối thoại đây, mới là một sự lạ!

Người đó là ai, ai mà thính giác linh thông như thế?

Thân pháp của người đó cũng phi thường nhanh. Câu nói vừa dứt, người liền tới

nơi.

Người đó vận y phục bình thường, hông đeo côn ngắn, tay cầm một chiếc bao lớn. Người đó, là người lạ đối thoại với Phó Hồng Tuyền.

Lão ta đã trở lại.

Lão đặt chiếc bao xuống nền. Chiếc bao quá to. Lão tùy tiện chọn lựa chiếc ghế ngồi xuống, điềm nhiên thốt: - Bình thời, tại hạ không uống rượu! Hôm nay thì lại khác! Hôm nay phải phá lệ. Không ai hỏi tại sao.

Chẳng ai dám hỏi.

Lão nhìn Lộ Tiểu Giai, hỏi: - Các hạ biết tại sao chẳng?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu.

Người lạ lại hỏi:

- Các hạ biết tại hạ là ai chẳng?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu, rồi gật đầu, đôi mắt bình thường trấn định, hiện tại có vẻ khiếp hãi.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ nhận ra các hạ. Tại hạ nhận ra thanh kiếm của các hạ!

Lộ Tiểu Giai cúi đầu, nhìn thanh kiếm bên hông, hy vọng thanh kiếm biến mất.

Người lạ điềm nhiên nói:

- Các hạ không nên vì thanh kiếm đó mà áy náy. Người dạy các hạ sử dụng nó, tuy là cừ địch của tại hạ, song cũng là bằng hữu của tại hạ!

Lộ Tiểu Giai cúi đầu:

- Vãn bối hiểu!

Người lạ tiếp:

- Luôn luôn, tại hạ tôn kính lão, cũng như lão luôn luôn tôn kính tại hạ.

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng!

Y là con người cuồng ngạo, hiện tại lại ngoan ngoãn như cừ non.

Người lạ hỏi:

- Lão ấy vẫn mạnh chứ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Từ lâu lắm rồi, vãn bối không gặp lại lão nhân gia.

Người lạ mỉm cười:

- Lão ấy cũng như tại hạ, vốn là con người không căn cơ, muốn tìm cũng chẳng dễ tìm!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng!

Người lạ hỏi:

- Nghe nói các hạ giết người không ít?

Lộ Tiểu Giai không dám đáp.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ hy vọng những người bị giết, đều là những kẻ đáng chết.

Lộ Tiểu Giai không dám đáp.

Người lạ chột bảo:

- Các hạ lấy kiếm đâm tại hạ một nhát đi.

Lộ Tiểu Giai biến sắc:

- Văn bối... văn bối...

Người lạ gạt ngang:

- Không nên lấy làm khó khăn. Tại hạ nói gì, là cái đó phải được làm. Và lại, tại hạ bảo, thì chẳng bao giờ trách cứ các hạ!

Lộ Tiểu Giai do dự.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ không hoàn thủ.

Lộ Tiểu Giai thở phì:

- Tuân mạng.

Người lạ dặn:

- Dùng tận lực đấy nhé! Cứ xem tại hạ như một kẻ đại cừu hận!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng!

Không gian trầm động nặng nề. Mọi người đều nín thở.

Kiếm chớp lên. Mũi kiếm xẹt thẳng vào yết hầu của người lạ.

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, mừng tượng hấn phát xuất chiêu công.

Kiếm đó, nhanh như đao của hấn.

Một tiếng vung vang lên, thanh kiếm gãy làm hai đoạn.

Nếu ai tinh mắt, tất thấy đoạn côn vung lên, rồi thanh kiếm mới gãy.

Nhưng, ai ai cũng thấy, đoạn côn còn nằm y chỗ ấy, bên hông người lạ.

Không ai nghi ngờ người lạ dùng côn.

Thế tại sao kiếm gãy?

Không ai biết tại sao, trừ Lộ Tiểu Giai, cầm đoạn kiếm có chuôi, y đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Người lạ nhặt đoạn kiếm gãy lên, nhồi nơi tay, lắc đầu thốt:

- Còn nặng quá!

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Văn bối cũng không đủ tài sử dụng một thanh kiếm nhẹ hơn.

Người lạ thốt:

- Kiếm càng nhẹ, càng khó sử dụng, song sử dụng được rồi, thì sự linh diệu tăng gia, nhanh không tưởng. Rất tiếc ít ai chịu hiểu cái đạo lý đó.

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng.

Người lạ trầm giọng:

- Các hạ biết tại sao tại hạ làm gãy thanh kiếm của các hạ chẳng?

Lộ Tiểu Giai không biết, cũng không dám hỏi.

Người lạ tiếp:

- Chỉ vì các hạ dùng nó, giết nhiều người quá!

Lộ Tiểu Giai cúi đầu:

- Văn bối ghi nhớ lời giáo huấn của tiền bối.

Người lạ nhìn quanh, điểm một nụ cười, tiếp:

- Các vị đều là thiếu niên, vừa thông minh, vừa dụng công tập luyện đáng ngợi, vũ công khá lắm. Các vị không kém bọn tại hạ năm xưa.

Không một ai dám nói gì.

Phó Hồng Tuyết vốn không biết người lạ, trước đó, còn tự phụ, bây giờ thì hoàn toàn bội phục, tự hỏi nếu hãn xuất thủ, thì chẳng biết thanh đao ra sao nữa.

Hãn nghĩ, đao của hãn dù nhanh, cũng chỉ nhanh trong mức độ thanh kiếm của Lộ Tiểu Giai, chứ không hơn.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ hy vọng các vị minh bạch một điều, là muốn thành một tay vĩ đại về võ công, chẳng phải chỉ cần có khối óc thông minh, và sự khổ luyện mà đủ! Điều tối yếu, là phải có cái tâm vĩ đại! Người có cái tâm vĩ đại, mới có thể thành tựu một võ công vĩ đại! Trong thiên hạ võ lâm, đạt đến bậc vĩ đại võ công, theo tại hạ biết, chỉ có một người! Một mà thôi!

Ai ai cũng biết người mà lão đề cập đến, là nhân vật nào.

Người lạ tiếp luôn:

- Tại hạ còn cho các vị xem một vật!

Vật đó, ở trong chiếc bao. Và chiếc bao đang máy động. Ai ai cũng nhìn
chiếc

bao.

Lộ Tiểu Giai lộ vẻ kinh ngạc.

Người lạ bảo: - Nếu các hạ cho là kỳ quái, thì cứ mở ra xem !

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cái Khổ Chọn Lựa

Chiếc bao được mở ra.

Trong bao, có người. Một người cụt chân tả!

Dịch Đại Kinh!

Mỗi cá nhân đều muốn kêu lên một tiếng kinh khủng, thật to.

Nhưng, người kinh dị hơn hết, chính là Dịch Đại Kinh.

Y phảng phất từ cõi mộng trở về, phát hiện ra cảnh trước mắt đáng sợ hơn cảnh trong mộng!

Y thấy, Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết, cả Lộ Tiểu Giai.

Sau cùng, y co rúm người lại, như cố thu nhỏ thân hình. Bởi, y thấy luôn người lạ.

Người lạ nhìn y, hỏi:

- Người còn nhận ra lão phu?

Dịch Đại Kinh gật đầu, thái độ của y cực kỳ tôn kính.

Người lạ tiếp:

- Mười năm trước, chúng ta gặp nhau một lần, lúc đó thì người còn đủ hai chân! chưa lẻ loi như bây giờ!

Dịch Đại Kinh gượng điếm một nụ cười:

- Nhưng tiền bối thì còn nguyên phong thái, chẳng khác mấy may mười năm trước!

Người lạ hỏi:

- Chân người cụt từ bao giờ?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Cách nay nửa tháng!

Người lạ hỏi:

- Ai chặt?

Dịch Đại Kinh lộ vẻ thõng khỗ:

- Sự việc thuộc về quá khứ nhắc lại càng thêm phiền.

Người lạ thốt:

- Xem ra người rộng lượng đối với người thật!

Dịch Đại Kinh điềm nhiên:

- Văn bối cố học tư cách người xưa!

Người lạ mỉm cười:

- Nhưng người cần học một việc khác, trước hơn mọi việc!

Dịch Đại Kinh hỏi:

- Việc chi?

Người lạ đáp:

- Việc nói thật!

Lão quắc mắt sáng như lửa bùng, nhìn vào mặt Dịch Đại Kinh, gằn từng tiếng:

- Người nên biết bình sanh lão phu rất ghét những kẻ nói oan!

Dịch Đại Kinh cúi đầu, thốt:

- Trước mặt tiền bối, văn bối khi nào dám nói oan! Vô luận là ai cũng không dám nói oan!

Người lạ lạnh lùng:

- Lão phu biết, muốn cho người chịu nói thật, chẳng phải dễ dàng gì. Bởi người hiểu, sau khi người nói thật rồi, rất có thể là người phải chết. Mà đương nhiên là người chưa muốn chết.

Dịch Đại Kinh không dám đáp vu vơ.

Người lạ tiếp:

- Tuy nhiên, người nên biết luôn, trên đời có nhiều cái đáng sợ hơn cái chết, những cái đó làm cho con người thõng khỗ cực độ!

Dịch Đại Kinh đổ mồ hôi trán.

Người lạ tiếp:

- Sở dĩ lão phu mang người đến đây, là vì nhiều năm trước, lão phu từng phát thệ, tuyệt đối không để cho ai lừa dối!

Trên gương mặt răn rỏi, niềm thống khổ hiện lên, lão nhớ đến sự tình ngày cũ...

Dịch Đại Kinh không dám ngẩng đầu nhìn lão.

Lâu lắm, người lạ mới tiếp:

- Người mô phỏng nét bút của Tiểu Lý Thám Hoa, ước hẹn lão phu, gặp mặt nhau tại đây. Thực ra lão phu đã thấy là nét bút giả mạo. Lão phu vẫn đến như thường, đến để xem có cái trò gì đây!

Dịch Đại Kinh thốt:

- Thuở thiếu thời, Tiểu Lý Thám Hoa đã có oai danh chấn động khắp nơi, bút tích của người lưu truyền khắp thiên hạ, ai muốn mô phỏng lại chẳng được? Sao tiền bối nhất quyết là vẫn bối?

Người lạ đáp:

- Lão phu đã tìm gặp trong thư phòng của người, có đủ chứng tích, chẳng hạn, một mảnh giấy có bút tích của Tiểu Lý Thám Hoa, người nhìn nét bút mà phỏng theo...

Dịch Đại Kinh càng đổ mồ hôi lạnh.

Người lạ trầm gương mặt, tiếp:

- Người cũng có nghe về lão phu, lúc nhỏ lão phu như thế nào. Và người cũng nên tin rằng hiện tại lão phu cũng có thể dùng phương pháp năm xưa để bắt buộc người phải nói thật.

Dịch Đại Kinh thở dài:

- Được rồi! Văn bối xin nói!

Người lạ hỏi:

- Làm sao người biết hành tung của lão phu?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Đính tam công tử cho biết!

Người lạ hỏi:

- Đính Linh Trung?

Dịch Đại Kinh gật đầu.

Người lạ tiếp:

- Lão phu biết, hẳn là một thiếu niên rất thông minh. Nhưng, không khi nào hẳn biết được hành tung của lão phu,.

Dịch Đại Kinh thốt:

- Thanh đạo nhân biết tiền bối sẽ đi Giang Nam.

Người lạ hỏi:

- Người quen Thanh đạo nhân?

Dịch Đại Kinh gật đầu:

- Nếu tiền bối đi Giang Nam, thì tất là phải do con đường này.

Người lạ ạ lên một tiếng.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Nhân vì, lần thứ nhất tiền bối gặp Tiểu Lý Thám Hoa, chính là trên đoạn đường này.

Người lạ mơ màng, ánh mắt hướng về xa xăm. Cuộc gặp gỡ giữa lão và Lý Tâm Hoa đến nay vẫn còn ghi lại nơi lòng lão một kỷ niệm êm đềm.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Cho nên, vẫn bối đặt người tại thập lý trường đình, chờ tiền bối. Khi tiền bối đến, là trao mảnh giấy có bút tích của Tiểu Lý Thám Hoa.

Người lạ thốt:

- Người cho rằng lão phu tin là thật sự Tiểu Lý Thám Hoa sai người trao mảnh giấy cho lão phu?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Vẫn bối biết, vô luận tin hay không tin, tiền bối vẫn đến!

Người lạ khẽ thở dài:

- Lão phu thấy người, chợt nhớ một người...

Dịch Đại Kinh hỏi:

- Ai?

- Long Thiếu Vân!

Lão lại buông tiếng thở dài, tiếp:

- Người giống Long Thiếu Vân, giống ở chỗ suy tư cực kỳ cẩn mật, nhưng rất tiếc...

Lão không nói nữa. Lão không nữa nói tiếp.

Một lúc sau, lão chột hỏi:

- chân người cụt từ lúc nào?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Mới hôm nay!

Ai ai cũng giật mình.

Người lạ hỏi:

- Bị người ta chặt?

Dịch Đại Kinh buông gọi:

- Tự chặt!

Mọi người biến sắc, trừ người lạ và Diệp Khai. Mừng tượng đã biết như vậy.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Trước hết, văn bối tìm một người có dung mạo tương tự, chặt chân người đó, rồi cài sứa thêm vài điểm cho giống, đoạn cho người đó vào phòng bệnh.

Người lạ không cần hỏi nữa.

Bởi lão biết, thế nào rồi Dịch Đại Kinh cũng nói tiếp.

Y tiếp:

- Cửa sổ rèm buông, cửa phòng đóng kín, bóng tối mờ mờ còn ai nhận ra? Hà huống, người bị chặt chân không được phép nói nhiều, người thăm bệnh cũng không ai ở lâu trong phòng, tránh phiền nhiễu con bệnh.

Đinh Vân Lâm nhìn thoáng qua Diệp Khai, thầm nghĩ:

- Tại sao gã quái vật đó biết hết, như chứng kiến tận mắt?

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Trong lúc đó, văn bối chuồn êm, xuất ngoại hành sự. Trước hết, văn bối cho mời Tiểu Đạt Tử đến, rồi an bày mưu kế, đưa Phó Hồng Tuyết vào trông. Văn bối biết, hãn giết người, xuất thủ rất nhanh.

Phó Hồng Tuyết khổ sở vô cùng.

Hãn không muốn ai tưởng rằng hãn hành động vội vã đến hồ đồ.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Văn bối lại hiểu tiền bối rất ghét những kẻ tùy ý mà giết người. Phó Hồng Tuyết gặp tiền bối rồi, thì phải bị giết là cái chắc!

Y thở dài, một phút sau, lại tiếp:

- Cái kế hoạch đó, võ rất chu đáo, cẩn mật, không ngờ, trên đời này còn có Diệp Khai! Một con người trời sanh để mà gánh vác việc thiên hạ!

Đình Vân Lâm hỏi:

- người cho rằng kế hoạch rất chu đáo, thì muốn giả bệnh, tất phải chọn một thứ bệnh nào khác, cần gì phải làm cái việc chặt chân? Giả như thành công rồi, thì người làm sao khỏi chặt luôn? Có phân là mình tự hủy hoại một cách vừa ngu xuẩn, vừa đáng tiếc chẳng?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Tại hạ đã chuẩn bị chặt chân từ lâu rồi, vô luận mưu đồ thành hay bại, cũng phải chặt!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Dịch Đại Kinh đáp:

- Bởi vì tại hạ không muốn ai hoài nghi hành động của tại hạ, sau khi kế hoạch thành công!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Lòng dạ người độc ác quá! Độc ác cả với chính mình!

Dịch Đại Kinh mỉm cười:

- Chỉ vì tại hạ muốn trở thành một chân chánh quân tử! Để đạt mục đích, tại hạ dám hy sinh nhiều hơn thế, thử hỏi mất một chân thì có nghĩa gì!

Đình Vân Lâm thốt:

- Người vốn là con người giao hoạt, lại muốn làm quân tử, người mô phỏng hành vi quân tử, dần dần cũng tạo được cho mình một tác phong quân tử. Nếu cứ thế mà

làm, thì còn ai dám cho rằng người là một ngụ quân tử đâu? Rất tiếc, với việc làm cuối cùng này, con người của người biến đổi rồi, nói một cách khác, là người chuyển hướng hành vi, tự mình phá hoại tác phong đã tạo tựu từ lâu!

Dịch Đại Kinh gật đầu:

- Tại hạ cũng nhận thấy là mình biến đổi, dù tại hạ không tưởng phải biến đổi!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Như vậy là người bị một áp lực nào đó! Ai bức bách người phải làm?

Dịch Đại Kinh không đáp.

Người lạ thốt:

- Người đã bắt đầu nói sự thật, thì cứ tiếp tục nói hết, không nên giấu diếm làm gì.

Dịch Đại Kinh gật đầu:

- Phải! Văn bối sẽ nói hết. Văn bối quyết định nói chứ không vì sợ tiền bối áp dụng phương pháp cay độc bức bách văn bối đâu nhé!

Người lạ ạ một tiếng.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Chỉ vì văn bối biết tiền bối không phải là con người tàn nhẫn!

Rồi, sợ người ta cho là y ve vuốt, phụng thừa một tay đáng sợ, y tiếp luôn:

- Văn bối nhận thấy, cần phải nói sự thật 1

Ai ai cũng chờ nghe.

Dịch Đại Kinh bắt đầu kể:

- Mười chín năm trước, văn bối có tham gia cuộc hành thích Bạch Thiên Vũ bên cạnh Mai Hoa Am. Hành động đó tuy không quang minh chính đại, song nếu bây giờ cần phải tái diễn, văn bối vẫn làm, không ngần ngại, bất chấp ám muội...

Y nói, như Tiết Vô đã nói!

Rồi y tiếp:

- Bạch Thiên Vũ đã dẫn văn bối vào con đường cùng, tiến không xong, thoái không được. Y muốn văn bối gia nhập Thần Dao Đường, lại còn muốn văn bối mang hết sự nghiệp gia tài cung hiến vào Thần Dao Đường, tùy thuộc quyền sử dụng của y. Đổi lại, y bảo đảm là sẽ làm cho văn bối vang danh khắp sông hồ...

Lúc đó văn bối chỉ là một con người quá tầm thường dưới tay Bạch Thiên Vũ, dù có được vang danh khắp thiên hạ, cũng chẳng ích lợi vào đâu.

Thực ra, Bạch Thiên Vũ không phải là con người ti bỉ, đê tiện. Y là một bậc anh hùng, tài nghệ cao tuyệt, so với Thượng Quan Kim Hồng ngày

trước, chẳng kém chút nào.

Có điều, y hành sự không giống Thượng Quan Kim Hồng, y khẳng khái giúp người, dám hy sinh để cứu trợ những đồng đạo chân chánh ngộ nạn tai...

Người lạ thở dài:

- Nếu hãn không vậy, thì đâu còn sống đến ngày người hành thích!

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Tuy nhiên, y là con người mà không một ai có thể sống chung! Khi quyết định làm một việc gì, y không dung cho ai phản đối. Nếu y cho rằng việc làm nào đó là phải, thì mọi người phải công nhận là phải, không ai được quyền chỉ trích. Y độc đoán, chuyên hành, muốn làm một việc gì, là làm ngay, bất chấp hậu quả. Y có chỗ đoán, là không cho ai góp ý kiến với y. Những kẻ dưới tay y, phải hành động như những con người máy, chỉ biết tuân phục và hành sự theo mạng lệnh! ...

Đình Vân Lâm nhìn sang Diệp Khai, bất chợt thấy chàng lộ vẻ bi thương...

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Phàm muốn thành đại công, lập sự nghiệp lớn, tất phải có cái tâm quả cảm, ý chí cương quyết. Cho nên, vãn bối dù hận, cũng phải tôn kính y.

Những kẻ ở xa y, đều có hưởng nhờ ân huệ của y. Chỉ khổ cho những người tiếp cận y thường xuyên, những người này không chịu nổi tánh khí của y. Ai tiếp cận y rồi, là phải bị y chi phối, hoàn toàn nép mình dưới sự chỉ đạo của y, phải phục tùng y, chẳng khác một tên nô lệ, kẻ nào muốn tự do, là kẻ đó cầm như tự sát! ...

Người lạ hỏi:

- Bọn người hành thích, chẳng lẽ đều là băng hữu của y?

Dịch Đại Kinh gật đầu:

- Đa số là băng hữu.

Người lạ lạnh lùng:

- Trong mọi việc sai lầm của y, có một việc đáng trách nhất, là kết giao băng hữu sai lầm! Y lầm trogn việc chọn người!

Phó Hồng Tuyết nhìn lão, ánh mắt ngời niềm cảm kích.

Người lạ tiếp:

- Dù cho độc đoán, chuyên hành, nhưng y vẫn xem các người là bằng hữu, y không hề cầm đao đâm lén sau lưng người.

Dịch Đại Kinh cúi đầu:

- Văn bối không cho rằng bọn văn bối hành động chính đáng. Văn bối chỉ nói, không thể không làm!

Người lạ hỏi:

- Không thể không làm?

Dịch Đại Kinh gật đầu:

- Phải!

Ánh mắt mơ màng, người lạ từ từ thốt:

- Lúc còn thanh thiếu, lão phu cũng có ý nghĩ đó, cho rằng có rất nhiều việc không thể không làm. Nhưng sau này, dần dần lão phu thể hội sự tình, trên đời không có việc gì mà con người bắt buộc phải làm, không thể không làm. Vấn đề là mình phải suy, phải suy thật kỹ.

Phó Hồng Tuyết từ từ cúi đầu.

Như để suy tư.

Người lạ tiếp:

- Chỉ cần người nhận nại trong lúc đó thôi. Rồi người thấy ngay việc không thể không làm đó, nó không còn giá trị đáng cho người làm nữa.

Nghiêm sắc mặt, lão tiếp:

Bất cứ việc gì, cũng có hai mặt. Nhìn một mặt đối với người, người thấy việc đó là phải. Nhưng nhìn đến mặt kia, người thức ngộ lắm! Tại vì người chỉ trông sự việc ở một mặt thôi!

Dịch Đại Kinh thốt:

- Nhưng...

Người lạ chặn lời:

- Các người muốn giết Bạch Thiên Vũ, là vì y không để cho các người có tư tưởng nào. Nhưng các người hành động như vậy, có phải là chẳng khác gì y không?

Dịch Đại Kinh lộ vẻ buồn:

- Có thể là bọn văn bối sai lầm!

Người lạ lắc đầu:

- Lão phu không nói là các người quấy, về sự việc đó, vĩnh viễn không ai phán đoán bên nào phải, bên nào quấy.

Dịch Đại Kinh thốt:

- Sở dĩ thế, văn bối nhất định chặt một chân, để tránh nhìn cừu hận tiếp diễn mãi mãi không ngừng, truyền đời truyền kiếp.

Lộ vẻ thống khổ, y tiếp:

- Đêm đó, sau cuộc hành thích, chỉ còn bảy người sống sót rời Mai Hoa Am trở về. Mười chín năm qua, văn bối thống khổ triền miên! Văn bối tưởng, các người kia cũng thống khổ như văn bối!

Một người, sống trong thống khổ, trong khiếp sợ, ngày chông ngày, suốt mười chín năm qua, sống như vậy, thà chết còn hơn!

Y tiếp:

- Đêm đó, tuyết đổ nhiều, tuyết phủ trắng bao la, man mác. Sau cuộc chiến rồi, vùng tuyết quanh Mai Hoa Am nhuộm hồng! Không mục kích cuộc chiến, không ai hình dung đúng thảm cảnh! Chính văn bối cũng phải rợn người mỗi lần hồi ức lại.

Bổng, Diệp Khai hỏi:

- Sao các hạ không tưởng xem, ai đã khởi xướng nên một thảm cảnh như vậy?

Dịch Đại Kinh không đáp, chỉ thốt:

- Hôm đó, máu đổ nhiều, máu của họ Bạch, máu của bọn tại hạ!

Diệp Khai mỉm cười:

- Máu song phương đều đổ, các hạ cho là hận cừu liễu kết?

Dịch Đại Kinh thở dài:

- Bọn tại hạ đành là không xứng đáng với tình giao hữu của Bạch Thiên Vũ, song thiệt hại đã đủ đền tội rồi!

Diệp Khai hỏi:

- Người chết được xem như đã đền tội, còn người sống thì sao?

Dịch Đại Kinh khó đáp.

Y không thể đáp câu đó!

Diệp Khai tiếp luôn:

- Tại hạ không có ý nói, nhất định cừu hận phải báo phục. Nhưng, bất cứ việc gì, cũng phải được đặt trên cơ bản công bình. Nếu người sống cho rằng kẻ chết đã đền tội thay, thì quả thật là một sai lầm.

Chàng gằn từng tiếng, tiếp luôn:

- Nợ của ai, người đó trả, không có việc trả thay!

Dịch Đại Kinh nhìn chàng, như chưa bao giờ gặp chàng.

Diệp Khai rất bình tĩnh, rất khinh túng. Luôn luôn, chàng không hề thay đổi thần sắc, dù đứng trước hiểm họa tử vong.

Sở dĩ được thế, là vì chàng trải qua ngàn muôn thử thách.

Không ai biết lai lịch chân chánh của chàng! Bắt đầu vào giang hồ, con người chàng đã như thế rồi. Chàng xuất hiện trên giang hồ, cũng như Phó Hồng Tuyết, đột ngột, từ vô danh, phút chốc biến thành một thứ mà ai ai cũng ngán sợ!

Rồi chàng bám theo Phó Hồng Tuyết, chiếu cố Phó Hồng Tuyết như mẹ hiền dìu dắt con thơ!

Giữa chàng và Phó Hồng Tuyết, có liên hệ gì chăng?

Nhìn Diệp Khai một lúc lâu, Dịch Đại Kinh vụt hỏi: - Các hạ là ai?

Diệp Khai thốt: - Đáng lẽ, các hạ phải biết!

Dịch Đại Kinh lại hỏi: - Họ Diệp, tên Khai?

Diệp Khai gật đầu: - Diệp, là lá cây! Khai, là cởi mở. Tâm tình cởi mở!

Dịch Đại Kinh hỏi:

- Đó là tên thật?

Diệp Khai mỉm cười: - Thế các hạ cho tại hạ là ai?

Dịch Đại Kinh bỗng thở dài:

- Tại hạ không cần biết các hạ là ai, chỉ hy vọng các hạ minh bạch một điều.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Cứ nói.

Nhìn chiếc chân cụt, Dịch Đại Kinh từ từ tiếp:

- Tại hạ vay nợ, vốn không tưởng nhờ người trả nợ thay, tại hạ hành động sai lầm, thì đã sớm trả cái giá sai lầm rồi. Giả như các hạ cho rằng chưa đủ, thì tại hạ xin chờ, các hạ tùy thời mà hạ thủ!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Cau đó, các hạ nên nói với Phó Hồng Tuyết.

Dịch Đại Kinh tiếp:

- Vô luận là nói với ai, tại hạ nói lời thật, toàn là lời thật.

Y nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Người lạ nhìn Diệp Khai, rồi nhìn Phó Hồng Tuyết, thốt:

- Y nói thật đấy!

Không ai nói gì. Không ai phủ nhận.

Người lạ lại nhìn Phó Hồng Tuyết, thốt:

- Lão phu đưa y đến đây, để cho y nói sự thật, chứ không để cho người giết y.

Lão không dùng giọng sáo nữa, xưng tại hạ, gọi các hạ.

Bởi, thân phận của lão đã lộ rồi.

Phó Hồng Tuyết nhìn Dịch Đại Kinh. Hắn cảm thấy thống khổ hơn Dịch Đại Kinh.

Người lạ tiếp:

- Y đã nói sự thật cho tất cả nghe rồi. Chúng ta không ai có đủ tư cách phán đoán lỗi về bên nào.

Phó Hồng Tuyết có đủ tư cách hay không?

Người lạ tiếp:

- Nhưng đích xác y có vay nợ tiền nhân của y. Y cũng đã trả rồi, nếu người cho là chưa đủ, thì có thể tùy thời người giết y. Hiện tại, y không còn năng lực phản kháng.

Đêm tàn dần.

Ngày sắp trở về trong chốc lát.

Phó Hồng Tuyết bóp cứng chuôi đao, mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay.

Người lạ không nói một tiếng nào.

Hạ thủ? Buông tha?

Ai ai cũng chờ xem thái độ của hắn.

Cuối cùng, hắn thốt:

- Ta không giết người, bởi người không xứng đáng. Nhưng nhất định ta không dung thứ Mã Không Quân. Lão ấy chẳng những là băng hữu, mà còn

là huynh đệ của phụ thân ta. Vô luận làm sao, lão cũng không nên đứng ra xướng xuất. Lão phải ngã gục dưới thanh đao này!

Đó là câu nói cuối của hắn, trong hiện cảnh.

Đó là sự tuyển chọn cuối của hắn.

Hắn không nhìn ai, từ từ quay mình, từ từ bước đi, tiến về phía cửa, chân tả nhích, chân hữu lết theo.

Lưng hắn hơi còng. Niềm thống khổ đè vai, nặng quá.

Ngày nào đó, Tiêu Biệt Ly có nói với Diệp Khai: - Ai mang thanh đao đó, là mang điều bất hạnh! Mang họa diệt thân! Thanh đao, là vật bất tường. Cho người, cho mình.

Câu đó, giờ đây, còn văng vẳng bên tai chàng!

Hiện tại, mắt chàng chớp sáng, mừng tượng cái sáng do màn lệ vừa giãng... Đinh Vân Lâm nhìn chàng.

Nàng hỏi: - Tại sao người thương tâm?

Diệp Khai lắc đầu: - Không thương tâm. Mà là cao hứng! Đinh Vân Lâm hừ một tiếng: - Cao hứng về cái gì?

Diệp Khai đáp: - Hắn không giết Dịch Đại Kinh!

Bống, chàng nghe Dịch Đại Kinh khóc.

Y khóc lớn!

Từ lâu lắm, y không khóc. Y không thuộc hạng người tùy tiện hiện lộ chân tình. Có lẽ y thấy, trong vài trường hợp, chết sướng hơn sống! Người lạ nhìn Dịch Đại Kinh, rồi nhìn Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai bất động, quên luôn cả việc bóc vỏ đậu phộng, ăn hạt. Không một cảm tình biểu lộ nơi mặt.

Người lạ thở dài, bảo: - Người có thể đưa y trở về nhà!

Người lạ thù người một lúc.

Chợt, lão thốt:

- Hôm nay, lão phu cao hứng quá!

Diệp Khai hỏi:

- Lý do là hắn không giết Dịch Đại Kinh?

Người lạ gật đầu!

Lão tiếp:

- Giết người, là việc dễ. Tha người, là việc khó! Nhất là tha một cừu nhân!

Diệp Khai nghe nhói ở tim, đồng thời có ngọn gió mát quét vào lòng.

Chàng nân chén uống cạn rượu.

Người lạ cũng cạn chén rượu. Lão thốt:

- Từ lâu, lão phu không uống rượu nữa. Trước kia, lão phu có tửu lượng đáng kể lắm. Nhưng sau này...

Lão không thốt tiếp.

Diệp Khai không hỏi.

Chàng thấy trong ánh mắt lạnh lùng của lão, hiện lên tình cảm phức tạp, điều đó chứng tỏ lão không hẳn là vô tình như giang hồ truyền thuyết.

Ngừng câu nói dở chừng, lão mơ màng, hồi ức dĩ vãng xa xăm...

Đình Vân Lâm chợt hỏi:

- Tiền bối có phải là A...

Người lạ mỉm cười:

- Là A Phi? Người ta gọi lão phu như vậy đó, người cứ gọi theo đời!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tôi có thể kính tiền bối một chén rượu?

Người lạ gật đầu:

- Có thể!

Đình Vân Lâm uống liền.

Được đối ẩm với A Phi, dù chỉ một chén, cũng là một sự kiện thuộc thần thoại

rồi!

Nàng tiếp:

- Giang hồ truyền thuyết, tiền bối xuất thủ cực nhanh! Mãi đến bây giờ, tôi mới tin là truyền thuyết đúng!

Người lạ thốt:

- Còn một người, xuất thủ nhanh hơn lão phu!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Ai?

Người lạ đáp:

- Kinh Vô Mạng! Người đã dạy Lộ Tiểu Giai sử dụng kiếm. Vô Mạng, là không có mạng, mỗi con người có một mạng sống, song cái mạng của lão ta đã hứa cho đời, thành ra không còn thuộc về lão nữa.

Lão tiếp:

- Cái hay của Kinh Vô Mạng, là sử dụng được cả hai tay tốc độ ngang nhau. Trong thiên hạ võ lâm ngày nay, không ai sánh được lão.

Đình Vân Lâm tặc lưỡi:

- Vậy là lão ấy khó tránh được cao ngạo!

Người lạ gật đầu:

- Lão là con người tàn khốc! Vì một câu nói, lão có thể giết người. Lão cũng có thể... tự sát!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Chắc là ai ai cũng sợ lão!

Người lạ mỉm cười:

- Tự nhiên!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Đã là tàn khốc, lão còn đem sanh mạng hứa cho đời là hứa làm sao?

Lão nhún nhún không đáp.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Còn Tiểu Lý Phi Dao?

Người lạ sáng mắt lên:

- Lối xuất thủ của Tiểu Lý Thám Hoa, không thể dùng tiếng nhanh mà hình dung được!

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Tôi hiểu rồi! Nhanh hay chậm, cũng lợi hại như thường, bởi lão đã đạt đến cảnh giới vĩ đại võ công. Không một ai đánh bại được lão!

Người lạ mỉm cười:

- Tuyệt nhiên không có ai.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Và Thượng Quan Kim Hồng dù là vô địch trong thiên hạ, cũng phải bại nơi tay
lão!

Người lạ gật gù: - Người thông minh đó! Đinh Vân Lâm hỏi: - Hiện tại lão ở đâu? Còn sống hay chết?

Người lạ đáp:

- Đừng tìm hiểu tung tích con hạc phiêu linh theo mây ngàn, gió núi. Lão phu còn đây, đương nhiên là lão ta còn!

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Nếu lão chết, tiền bối cũng chết theo?

Người lạ đáp:

- Có thể là lão phu không chết theo, song bắt đầu từ ngày mất lão, là thế nhân không còn thấy lão phu lai vãng trên giang hồ nữa.

Quý thay, tình bằng hữu!

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Ngày nay, thập đước mà tìm, vị tất tìm ra một mối giao tình hầu như thần thoại của tiền bối!

Người lạ thốt:

- Cho nên, lão phu hận Mã Không Quần vô sĩ, khả ố, không đáng sống trên đời!

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Và tiền bối không phản đối Phó Hồng Tuyết tìm họ Mã mà giết!

Người lạ thở dài:

- Nhưng Lý Tầm Hoan có tư tưởng khác lão phu! Lão ấy không hề nhớ đến cừu hận, luôn luôn khoan thứ thế nhân.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Tiền bối gần đây có gặp Lý tiền bối chăng?

Người lạ đáp:

- Mỗi năm, ít nhất chúng ta cũng gặp nhau một lần.

Tiếng gà đâu đó gáy vang, báo hiệu đêm tàn.

Phương đông, bầu trời rặng trắng.

Người lạ từ từ đứng lên, đặt tay lên vai Diệp Khai, cười thốt:

- Lão phu biết, người rất mực tôn kính con người đó. Luôn luôn hành động với tác phong phông theo người đó! Lão phu rất cao hứng!

Diệp Khai xúc động vô cùng:

- Vãn bối hy vọng thành công.

Người lạ gật đầu:

- Với quyết tâm, người sẽ đạt mục đích!

Diệp Khai hỏi:

- Còn tiền bối...

Người lạ đáp:

- Ta đi Giang Nam. Rất có thể ta gặp người đó!

Nhìn Đinh Vân Lâm, lão mỉm cười, tiếp:

- Gặp người ấy, lão phu sẽ cho lão ta biết, là có một cô bé rất thông minh. Hy vọng ta sẽ tìm đến gặp người!

Đinh Vân Lâm cảm kích lắm.

Chợt, nàng thốt:

- Tôi muốn biết một chuyện...

Người lạ bảo:

- Nói đi!

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Có phải là tại Giang Nam, một biển cổ lớn sắp phát sanh, nên các vị đồng đến đó?

Người lạ đáp:

- Có thể có như vậy! Tuy nhiên bọn lão phu hành động, thường không muốn cho ai biết, nên không thể có người biết được!

Lão từ từ bước đi, đến cửa, dừng chân lại nhìn về phía Đông, rồi quay đầu lại, cười hỏi:

- Hôm nay, lão phu nói nhiều hơn mọi hôm, các người biết tại sao chẳng? Làm sao họ biết được?

Người lạ từ từ tiếp:

- Vì lão phu già rồi! Nói nhiều để bù lại khi vĩnh viễn không còn mở miệng được

Lão đi luôn. Đinh Vân Lâm nhìn theo lão, lẩm nhẩm: - Với dáng đi đó, ai nói lão đã già?

Diệp Khai cười nhẹ: - Lão không thể già! Có những người vĩnh viễn không già.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Am Cũ Mai Hoa

Thức trắng đêm, Diệp Khai và Đinh Vân Lâm không có vẻ gì mệt mỏi.

Bởi, lòng họ rất hân hoan, gia dĩ nắng ban mai sáng niềm hy vọng, gió sớm mát mẻ. Không khí trong lành, nếu họ có mệt mỏi, những thứ đó cũng làm cho họ khoan khoái như lúc thường.

Đi bên cạnh Diệp Khai, qua mấy dặm đường, Đinh Vân Lâm chợt hỏi:

- Người có nghe A Phi tiên bối nói đó chứ? Lão tiên bối nói rằng, ta thông minh, ta xinh đẹp.

Diệp Khai cười nhẹ.

Đinh Vân Lâm nhìn chàng, hỏi:

- Tại sao từ trước đến nay, người không bao giờ nói với ta những tiếng đó?

Diệp Khai hỏi lại:

- Cô nương nhất định muốn tại hạ nói?

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Thực ra, người không nói cũng chẳng quan hệ gì. Miệng người không nói, mà lòng người tưởng, cũng đủ lắm rồi!

Nàng nắm tay Diệp Khai, nghênh gió chạy đi, cõi lòng mở bốn cửa!

Diệp Khai hỏi:

- Tam ca của cô nương là con người như thế nào?

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Người không biết y?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ biết có lệnh trưởng huynh thôi!

Đình Vân Lâm chớp mắt, cười đáp:

- Tam ca ta cũng như người vậy, thông minh, linh lợi, ngoài cái việc chế tạo hài nhi, còn biết rất nhiều việc. Nhưng, trong các thứ tài, cái tài cao nhất là dụ dẫn nữ nhân!

Nàng vênh mặt, cao giọng tiếp:

- Cái tài đó thì nhất định là người không nên học! Không được học!

Diệp Khai cười hì hì:

- Tại hạ bất tất phải học!

Đình Vân Lâm trừng mắt, rồi vụt cười vang:

- Dù cho người có học, cũng chẳng ích gì. Bất cứ ngày hay đêm, bất cứ ở đâu, ta bảm người sát như sam, người không có cơ hội thi thố đâu!

Diệp Khai thở dài:

- Đình tam công tử là tay phong lưu, tại hạ từng nghe người đời ca tụng, tại hạ muốn gặp y một lần!

Đình Vân Lâm thốt:

- Người nên làm quen với y. Hơn thế, người phải nịnh y ít nhiều, bỏ cho y nói tốt cho người, trước mặt gia gia ta, có lợi cho người lắm đó.

Nàng thở ra, tiếp luôn:

- Đáng tiếc qua, ta không làm sao đến Tàng Kinh Trang trogn lúc này!

Diệp Khai hỏi:

- Trừ y ra, những người khác trong gia đình cô nương đều là người gỗ, tâm tính khô cứng cả sao?

Đình Vân Lâm gật đầu, thở dài, tiếp:

- Nhất là phụ thân ta! Một năm, ta chưa thấy lão nhân gia cười một lần. Vì ta sợ nhìn mặt lão nhân gia, nên mãi la cà khắp nơi, không muốn trở về nhà!

Trên giang hồ còn ai không biết Đình lão thái gia cực kỳ nghiêm khắc, bình sanh không hề làm một việc gì trái với quy củ!

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ biết, lệnh tôn là bậc chánh nhân quân tử!

Đình Vân Lâm cười lớn:

- Cũng may, gia phụ không là nguy quân tử cỡ Dịch Đại Kinh!

Diệp Khai gật đầu:

- Đương nhiên vậy rồi!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Từ ngày mẫu thân ta tạ thế, gia phụ không hề nhìn bất cứ nữ nhân nào đến nửa mắt. Chỉ một cái việc đó thôi, gia phụ cũng hơn xa người đời! Nhất định không ai làm được như gia phụ!

Diệp Khai tặc lưỡi:

- Cái đó thì tại hạ chào thua là chắc!

Đình Vân Lâm trừng mắt:

- Cho nên ta nhất định không chết trước ngươi!

Một lúc lâu, nàng hỏi:

- Hiện tại, ngươi muốn đi đâu? Đi tìm Phó Hồng Tuyết?

Diệp Khai không đáp.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người tưởng hẳn có tìm được Mã Không Quần chẳng?

Diệp Khai từ từ đáp:

- Với quyết tâm, người ta có thể đạt mục đích!

Lúc đó, từ xa xa, một kỵ sĩ từ từ tiến đến.

Ngựa, thuộc loại ngàn tuyền trăm, trăm chọn mười, mười lấy một.

Người, y phục sang quý, mào châu, đai ngọc, kiếm báu.

Người, là một thiếu niên, mặt đẹp như ngọc.

Ngựa đến gần, kỵ sĩ gò cương, ngựa dừng lại.

Đình Vân Lâm vọt tới, reo lên:

- Tam ca! Chúng ta vừa muốn đi tìm tam ca, không ngờ tam ca lại đến!

Đình Tam Thiếu cười nhẹ:

- Ngu ca đến, để xem bằng hữu của hiền muội là con người như thế nào!

Nghe nói y cũng như ngu ca, toàn là thứ người chẳng thành cái quái gì!

Hắn nói, mắt nhìn Diệp Khai.

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Tam ca thấy sao?

Đình Tam Thiếu lại cười:

- Ngu ca không thất vọng!

Diệp Khai cũng cười.

Chàng cũng không thất vọng. Đinh Tam Thiểu quả thật là một phong lưu công tử.

Chàng thốt:

- Tại hạ muốn gặp công tử lâu lắm rồi. Nghe nói công tử có đến ba mươi vò rượu

quý!

Đinh Tam Thiểu cười vang:

- Rất tiếc đã muộn rồi. Rượu đã chui hết vào dạ dày, chỉ còn lại ba mươi vò không!

Diệp Khai hỏi:

- Còn cái ban nữ ca xướng?

Đinh Tam Thiểu đáp:

- Chúng còn nguyên vẹn đó, song các hạ đừng hỏi làm gì!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Đinh Tam Thiểu nheo mắt:

- Vì bên cạnh các hạ, có một vò giấm to bằng núi, vò vỡ ra, giấm ngập chết người!

Hắn nhìn qua Đinh Vân Lâm.

Đinh Vân Lâm ngênh mặt:

- Thông minh đấy! Tiểu muội mà nổi xung lên, là dám chặt đầu cả lũ đó, không chớp mắt không run tay đâu nhé!

Đinh Tam Thiểu lè lưỡi:

- Các hạ nghe chứ? Liễu đầu mà ghen rồi, thì đất trời cũng dám đảo lộn lắm!

Đinh Vân Lâm bật cười sảng sặc.

Đinh Tam Thiểu hỏi:

- Các người định đi đâu?

Đinh Vân Lâm hỏi lại:

- Còn tam ca?

Đình Tam Thiếu thở dài:

- Ngu ca không giống như hiền muội và vị bằng hữu này đâu! Nếu ngu ca không trở về, thì cái đầu này chắc chắn phải thủng một lỗ lớn!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Ông già mạnh chứ?

Đình Tam Thiếu gật đầu:

- Mạnh! Năm vừa qua, đầu vào thảng chạp, ngu ca có thấy ông cụ cười một lần.

Đình Vân Lâm bật cười.

Đình Tam Thiếu tiếp:

- Ngu ca khuyên, hiền muội nên cẩn thận nhé! Cô chúng ta luôn che chở hiền muội, nhưng khi ông cụ nổi tánh lên rồi, thì cô cũng khiếp vía luôn, không còn bảo vệ hiền muội được nữa!

Đình Vân Lâm vầu môi:

- Tôi không sợ! Bất quá, tôi không trở về, chứ có sao đâu?

Đình Tam Thiếu gật đầu:

- Chú ý đó được lắm!

Hắn dạy qua Diệp Khai, tiếp:

- Tại hạ xin hỏi trước!

Diệp Khai trố mắt:

- Tại sao?

Đình Tam Thiếu gật đầu:

- Liễu đầu đó nổi tiếng hung và ghen, nếu có chú ý như vậy, thì cuộc đời của các hạ kể như tàn rồi. Đừng mong có một lạc thú! Tại hạ là tam ca của liễu đầu, thay mặt gia đình xin lỗi các hạ!

Hắn bật cười vang, rút roi quất ngựa, ngựa phi nhanh.

Tiếng cười từ xa còn vọng lại.

Đình Vân Lâm dậm chân, hắn học: - Cái gã tam thiếu đó, thật chẳng ra quái gì mà!

Diệp Khai lắc đầu:

- Y nói phải đấy chứ! Đình Vân Lâm hừ một tiếng: - Y nói cái gì mà người cho rằng phải?

Diệp Khai mỉm cười: - Ý nói, có một người, vừa hung, vừa thích nuôi giấm, nuôi cả vò, vò to, vò nhỏ... Đinh Vân Lâm trừng mắt, rồi vụt cười khanh khách.

Sau đó, cả hai nín lặng, cùng bước đi, gương mặt trầm trầm. Họ trở về với tâm sự.

Một lúc lâu, Diệp Khai hỏi: - Cô nương đang nghĩ gì thế? Đinh Vân Lâm lắc đầu.

Diệp Khai tiếp: - Nữ nhân trầm mặc, là tâm tư nặng đọng, vạn ý niềm. Đinh Vân Lâm thở dài.

Diệp Khai hỏi: - Cô nương nhớ nhà? Đôi mắt nàng ươn ướt, xa xôi...

Diệp Khai thở dài: - Cô nương không phải là hạng người từ bỏ gia đình được! Đinh Vân Lâm thốt: - Nói thật với người! Ta lo ngại về phụ thân ta đó! Gia gia là con người sắt lạnh! Diệp Khai hỏi: - Cô nương sợ lệnh tôn không chấp nhận tại hạ làm con rể? Đinh Vân Lâm đáp: - Nếu người sửa đổi một chút, cho thành người có quy củ, ta còn mong gì hơn? Diệp Khai mỉm cười: - Biết đâu lệnh tôn lại không thích mẫu người của tại hạ? Đinh Vân Lâm lắc đầu.

Diệp Khai cau mày: - Không thể có việc đó được sao? Đinh Vân Lâm buông gọn:

- Ừ!

Diệp Khai tiếp:

- Tam ca của cô nương chẳng giống tại hạ sao? Chẳng phải lệnh tôn ưa thích tam ca của cô nương nhất sao?

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Sao người biết?

Diệp Khai đáp:

- Lệnh tôn quản thúc tam ca cô nương rất nghiêm ngặt, điều đó chứng tỏ một sự chiếu cố đặc biệt! Huống chi, về già, cha mẹ chừng thương yêu con út hơn!

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Ta công nhận người nói đúng. Gia gia ta thích tam ca ta nhất trong nhà!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Thêm một lý do, cho cô nương ganh!

Đình Vân Lâm cắn môi, thốt:

- Ta đâu có muốn lão nhân gia ưa ta! Ta chỉ muốn người đừng làm phiền tới ta thôi!

Diệp Khai tiếp:

- Nếu lệnh tôn có làm phiền phức cho cô nương, thì đó là vì người ưa thích cô nương, hơn các con khác, có sao đâu!

Đình Vân Lâm tức uất vì chàng chọc phá, suýt khóc lên.

Mà cũng có thể vì nhớ nhà, nàng xúc động đến suýt rớm lệ.

Diệp Khai trầm tư, không lưu ý đến thần sắc của nàng. Lâu lắm, chàng hỏi:

- Không có vị bằng hữu nào của lệnh tôn có thể nói tốt cho tại hạ với lệnh tôn chăng?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Gia phụ không hề lai vãng với một ai trên giang hồ. Dù có, thì cũng toàn là một mẫu người gỗ đá, lạnh lùng, vô tình cảm, bất cận nhân tâm, những kẻ sống giữa dòng đời song không màng nhân loại!

Diệp Khai chớp mắt:

- Nghe nói trước kia, lệnh tôn giao tình rất mật thiết với Tiết Vô!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Sai! Đến cả cái tên Tiết Vô, lão nhân gia cũng không biết!

Diệp Khai biến thần sắc rất kỳ quái, mừng tượng được an ủi, mà cũng mừng tượng thất vọng.

Một lúc sau, chàng hỏi:

- Còn Dịch Đại Kinh? Không phải là bằng hữu của lệnh tôn a?

Đình Vân Lâm đáp:

- Dịch Đại Kinh là người tam ca mới quen gần đây thôi. Ta không hề nghe nói gia gia có thứ bằng hữu đó.

Diệp Khai hỏi:

- Thế lệnh tôn không hề vãng lai với khách giang hồ?

Đình Vân Lâm thốt:

- Gia phụ cho rằng trên đời này chỉ có hai người, đáng cho lão nhân gia kết bằng hữu mà thôi.

Diệp Khai hỏi:

- Hai người nào?

Đình Vân Lâm đáp:

- Một, là Tiểu Lý Thám Hoa!

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhân lực tinh vi!

Rồi chàng hỏi:

- Người thứ hai?

Đình Vân Lâm bảo:

- Người đoán xem!

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- A Phi?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Gia gia ta nói, con người đó, có tài chứ không có chí, chung quy không làm được việc lớn.

Diệp Khai phục luận điệu đó. Chính chàng cũng nghĩ như vậy.

Chàng cau mày, trầm nghĩ:

- Cả A Phi cũng không xứng đáng, thì còn ai?

Đình Vân Lâm thốt:

- Người thứ hai, là Bạch Thiên Vũ.

Diệp Khai kinh ngạc:

- Bạch Thiên Vũ? Lệnh tôn biết người đó?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Không hề gặp lần nào. Gia gia ta định đi tìm y, rất tiếc...

Nàng thở dài, tiếp:

- Ngoài hai người đó, trong con mắt của gia gia ta, tất cả đều là hoặc
ngốc, hoặc
ngu!

Diệp Khai cười khờ: - Rất tiếc, cả hai người đó đều không thể nói tốt hộ
tại hạ với lệnh tôn!

Đình Vân Lâm thốt: - Hiện tại, chỉ còn một người! Người này nói, có thể gia gia ta chịu nghe một vài câu!

Diệp Khai hỏi:

- Ai?

Đình Vân Lâm đáp:

- Cô của ta!

Diệp Khai chớp mắt:

- Em gái của lệnh tôn? Không xuất giá sao?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Hai anh em rất mến thương nhau từ thuở nhỏ! Tầm mắt của cô còn cao hơn tầm mắt của gia gia ta! Toàn thể nam nhân trong thiên hạ, không một ai đáng cho cô nhìn nửa mắt!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Có thể là người ta xem bà ấy không hợp nhãn, nên chẳng ai cầu hôn.

Đình Vân Lâm cãi:

- Người lắm! Cho đến hôm nay, cô của ta vẫn còn là một mỹ nhân! Lúc cô còn thanh xuân, nhiều nam nhân không ngại ngàn dặm, tìm đến đây, chẳng phải để cầu hôn, bởi họ không dám vọng tưởng, mà chỉ để nhìn mặt thôi! Nhìn được mặt cô một lần, là họ thỏa nguyện lắm rồi!

Diệp Khai cau mày:

- Người ta nhìn một chút, chẳng lẽ bà không cho?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Không cho là hẳn rồi! Cô thường nói, nam nhân chẳng khác con heo, vừa thô kệch, vừa hôi thúi, nếu để cho họ nhìn, thì cô cũng phải lấy cái thô kệch, cái hôi thúi của họ...

Nàng trẻ môi, nhìn Diệp Khai, tiếp luôn:

- Cô thường bảo ta, đừng bao giờ lấy chồng, vô luận gặp nam nhân nào, cũng cứ tung chân đá mạnh, cho văng đi xa!

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bà không sợ đá người ta rồi, chân bà lấy thô kệch, hôi thúi sao?

Đình Vân Lâm hứ một tiếng:

- Cũng may ta chưa đá người! Mà dù cho người đá ta, ta cũng nhào vào, quyết không buông người!

Diệp Khai cười hì hì.

Đình Vân Lâm lại buông nhẹ tiếng thở dài, thốt:

- Cho nên, ta thấy, chỉ có cô là giúp được người mà thôi. Nhưng, cái cơ hội rất mong manh!

Diệp Khai thở dài:

- Xem ra, người trong gia đình cô nương, không một ai không là kỳ quái!

Đình Vân Lâm cười khố:

- Cái đó thì đúng vậy rồi!

Diệp Khai tiếp:

- Về ba đại thế gia trong võ lâm, kỳ quái nhất, chỉ sợ là họ Đinh của cô nương!

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Mấy anh em của họ Nam Cung thường nói rằng, đám người họ Đinh của chúng ta là một đàn nhím, không người nào chẳng có lông nhọn nơi mình, ai chạm đến là lông bắn ra, giết chết liền.

Nàng cười hịt hịt, tiếp:

- Cũng may, lời nói đó không đến tai gia gia ta, nếu gia gia ta nghe được thì mấy tiểu tử trong họ Nam Cung phải nếm khổ từng cơn!

Diệp Khai hỏi:

- Võ công của linh tôn hẳn là cao lắm?

Đình Vân Lâm đáp:

- Cái đó ta không hiểu rõ. Ta chỉ biết, các anh em của ta đều học võ công của lão gia, nhưng chưa một ai học được toàn bộ sở học của ông cụ!

Ánh mắt ngài niềm cao ngạo, nàng tiếp:

- Ba vị ca ca ta, có thể được xem là nhất lưu cao thủ trong võ lâm, nhưng chưa một người nào lãnh hội được nửa phần võ công của ông cụ!

Diệp Khai thốt:

- Tuy nhiên, chừng như linh tôn chưa hề giao thủ với một nhân vật nào trên giang

hồ!

Đình Vân Lâm đáp:

- Chỉ vì chưa một ai dám đến thách thức ông cụ.

Diệp Khai hỏi:

- Không bao giờ lệnh tôn đi tìm người gây sự bên ngoài?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Giang hồ hỗn loạn như thế này mà lão nhân gia không hề biết mảy may.

Nói chi đến việc xuất ngoại tiếp xúc hào khách bốn phương?

Diệp Khai nhìn ra xa xa, mơ màng một lúc.

Rồi chàng thốt:

- Dù sao, thì sao tại hạ nhất định cùng đi với cô nương về đó một lần!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Người dám!

Diệp Khai cười nhẹ:

- Có cái chi đáng sợ lắm đâu! Cùng lắm là bị thủng đầu một lỗ lớn vậ
thôi! Phải không?

Đình Vân Lâm reo lên:

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Diệp Khai lắc đầu:

- Bây giờ thì không được!

Đình Vân Lâm cau mày:

- Còn phải đi tìm Phó Hồng Tuyết?

Diệp Khai thở dài:

- Cừu nhân của hãn, mỗi ngày một nhiều, còn bằng hữu của hãn thì mỗi
ngày một ít!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người biết hãn ở đâu không?

Diệp Khai không đáp thẳng, chỉ thốt:

- Từ đây đến Mai Hoa Am, đường đi không xa lắm.

Đình Vân Lâm sáng mắt:

- Mai Hoa Am của ngày cũ?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ nghĩ, Phó Hồng Tuyết hẳn là đến đó, để nhìn qua cục trường của thảm cảnh ngày xưa!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Chính ta cũng muốn xem qua nói gì là hẳn!

Am xưa còn đó, nhưng mai không còn, mà tuyết cũng chẳng phủ trắng đất trời, vì đang tiết thu.

Thời gian là lúc ngày tàn, tà dương đang ve vuốt vạn vật, tạm giã biệt một đêm tròn.

Phó Hồng Tuyết tắm mình trong ánh tà dương, tần ngần đứng nhìn am cũ còn lại sau cuộc chiến hãi hùng.

Cuộc chiến đã qua, bao kiếp người đã qua, am cũ vẫn còn đó!

Tay hẳn vẫn nắm chặt chuôi đao, hẳn từ từ tiến lên các bậc thềm đá rêu phong xanh thẫm!

Rồi hẳn nhẹ xô cánh cửa long chốt, xiêu vẹo, khép hờ, then rơi đầu mất từ lâu.

Cửa rít khê, như tiếng thở dài nhẹ.

Trong am, lá rụng lợp dày lá mục, lá mới, lá từ mười chín năm trước, gió bốn mùa cuốn vào.

Dĩ nhiên, hương khói vắng, và người cũng vắng.

Bóng tối âm u, tà dương chực tắt, bóng tối càng phút càng dày, càng lạnh.

Phó Hồng Tuyết nhặt một lá rơi, nhìn ngay, lòng man mác.

Không rõ hẳn thù người được bao lâu nữa, bỗng đâu đây vang lên tiếng tụng niệm.

Kế đó có người hỏi hẳn:

- Có phải thí chủ đến dâng hương trước phật đài chăng?

Một lão ni, áo xanh, vớ trắng, hai tay chắp thành chữ thập, đang đứng trước điện nhìn hẳn.

Bà gầy khô như chiếc lá khô, mặt vàng, hẳn nét tịch mịch, bi hoài.

Mường tượng bao nhiêu hoan lạc trên đời đều tránh né tầm tay bà, từ thời thơ ấu đến ngày xuất gia.

Có lẽ vì thế mà bà xuất gia?

Đời bỏ rơi bà, thì bà nương nhờ cửa Phật!

Mắt bà chợt sáng lên, như từ lâu lắm, bà hy vọng một vài thiện tín đến dâng hương, và mãi đến nay, mới có một người.

Phó Hồng Tuyết bước tới.

Lão ni hỏi:

- Bần ni là Liễu Nhân, còn thí chủ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Họ Phó.

Hắn lấy một nắm hương, đốt lên, cắm vào chiếc lư đồng.

Nhìn phật đài hoang lạnh, Phó Hồng Tuyết thở dài.

Liễu Nhân lão ni hỏi:

- Thí chủ cần dùng bữa chay?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Bất tất.

Liễu Nhân lại hỏi:

- Một chén trà?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Hắn cần hỏi lão ni mấy điều, uống chén trà để kéo dài thời gian, cũng được chứ!

Phó Hồng Tuyết đặt một đỉnh bạc lên mâm trà, tay nâng chén lên.

Hắn đâu có bạc nhiều? Nhưng lão ni chừng như thỏa nguyện lắm rồi.

Bà tạ ơn hắn:

- Quý hóa quá! Nơi đây, từ lâu, không người đến!

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút, đoạn hỏi:

- Ni bà ở đây lâu rồi chứ?

Lão ni đáp:

- Bao nhiêu năm, bần ni không nhớ rõ, chỉ biết là lúc bần ni đến đây, thì tượng phật mới bắt đầu được khai hoang điếm nhân.

Phó Hồng Tuyết tặc lưỡi:

- Như vậy, ít nhất cũng được hơn hai mươi năm rồi!

Liễu Nhân lộ vẻ bi thương:

- Hai mươi năm thôi sao! Chỉ sợ là ba lần hai mươi năm!

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Ni bà còn nhớ chứ, cách đây hai mươi năm, nơi này, một biển cố phát sanh.

Liễu Nhân chỉnh:

- Không phải hai mươi năm, mà là mười chín năm!

Phó Hồng Tuyết thở ra:

- Thế là ni bà biết!

Liễu Nhân gật đầu, gương mặt âm đạm:

- Việc đó, bất cứ ai cũng khó quên!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ni bà... biết... Bạch thí chủ?

Liễu Nhân cuối đầu:

- Con người đó, còn ai quên được? Bần ni luôn luôn cầu nguyện đấng Thế Tôn rước anh linh của người sớm về nước Phật!

Phó Hồng Tuyết cúi đầu.

Hắn hận mình, sao vừa rồi không dốc hết túi, cung hiến trước phật đài.

Liễu Nhân thở dài tiếp:

- Bần ni nguyện, tà thân mình hóa thành tro bụi, chứ không muốn cái cảnh năm xưa tái diễn trước mắt!

Trước mắt bà, là tại đây, tại Mai Hoa Am!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ni bà mục kích cảnh năm xưa?

Liễu Nhân đáp:

- Bần ni không dám nhìn. Không nỡ nhìn! Bên ngoài, một thứ âm thanh vọng vào...

Niềm khùng khiếp hiện lên nơi khuôn mặt già nua, bà tiếp:

- Việc hồng trần, bần ni không màng lo nghĩ, nhưng mỗi lần nhớ đến âm thanh đó, bần ni nuốt cơm không trôi! Ngủ không nhắm mắt!

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm.

Rồi hắn hỏi:

- Sáng sớm hôm sau, có người thọ thương nào vào am chẳng?

Liễu Nhân lắc đầu:

- Không có ai. Sau đêm hãi hùng đó, Mai Hoa Am đóng cửa suốt nửa tháng dài.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Rồi sao đó?

Liễu Nhân đáp:

- Trong mấy năm đầu, một số hào kiệt võ lâm đến đây, tế điện, dần dần số người đó thưa đi, cuối cùng thì không còn ai đến nữa.

Bà thở dài, tiếp:

- Chùa, am, không thiện tín, thì trụ trì sống vào đâu! Cũng may, am có mảnh đất nhỏ, ba thầy trò lão ni trồng trọt, cũng đắp nổi qua ngày!

Phó Hồng Tuyết thở dài, đặt chén trà xuống bàn, chuẩn bị đi ra.

Liễu Nhân hỏi:

- Thí chủ không uống?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Liễu Nhân hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không bao giờ tại hạ uống trà của người lạ.

Liễu Nhân thốt:

- Nhưng bần ni là người xuất gia, chẳng lẽ thí chủ...

Phó Hồng Tuyết chặn lời:

- Người xuất gia vẫn là người.

Liễu Nhân thở dài:

- Xem ra, thí chủ cẩn thận quá!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Vì tại hạ chưa muốn chết!

Bỗng, Liễu Nhân lộ vẻ âm đạm, điểm một nụ cười kỳ bí.

Nụ cười đó không thích hợp với sắc diện của bà, sắc diện một người xuất gia, tuổi về chiều.

Bà lạnh lùng thốt:

- Rất tiếc, vô luận người cẩn thận đến đâu, cũng có lúc phải chết!

Câu nói chưa dứt, bà tung mình lên, đảo lộn tại không trung một vòng.
Một tiếng soạt vang theo, một vầng ngân quang từ tay áo bắn ra.
Sự việc diễn tiến ngoài chỗ tưởng của Phó Hồng Tuyết.
Liễn Nhân lại xuất thủ cực nhanh.
Ám khí lại nhiều, không làm rời rạc, nếu trúng đích, là phải trúng nhiều
mũi.

Chùng như bà chuẩn bị xuất thủ một cách trí mạng.
Đồng thời gian, từ hai bên tả hữu điện, xuất hiện hai ni cô, vận áo chẹt,
màu xanh, trong số có nàng đã mang trà cho Phó Hồng Tuyết vừa rồi.
Cả hai cũng lộ vẻ hung ác, sát khí bốc bùng bùng nơi gương mặt.
Mỗi nàng cầm một thanh trường kiếm nơi tay, chuẩn bị tư thế giao đấu.
Hai thanh trường kiếm sẵn sàng phóng vào người Phó Hồng Tuyết, trong
trường hợp hấn tránh khỏi ám khí.

Phó Hồng Tuyết không tránh né, trái lại, hấn còn lướt tới, nghinh đón
vầng ám
khí.

Thanh đao theo tay, đồng thời rời vỏ.
Đao chộp lên.
Bao nhiêu ám khí bị gom vào ánh đao, và người cầm đao đã đến cạnh lão
ni rồi.

Bỗng, bà nghe nhói ở đầu gối.
Vỏ đao quất ngang, trúng gối bà, kêu một tiếng bộp.
Bà rơi xuống, ngã luôn.
Hai ni cô quát lên một tiếng, vung kiếm thành hai cái mống dài, trút
xuống đầu Phó Hồng Tuyết.

Mường tượng hai nàng sử dụng Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái Võ
Đương.

Lạ chưa?
Những kẻ xuất gia này có hận cừu gì với Phó Hồng Tuyết?
Đối phó với ba thầy trò, Phó Hồng Tuyết không cần sử dụng đến bản
đao.

Hấn chỉ dùng vỏ đao và chuôi đao thôi.

Hạ xong thầy, Phó Hồng Tuyết xoay qua trò. Vô đao cự một, chuôi đao cự một.

Vô và chuôi đồng nghinh đón mũi trường kiếm.

Hai tiếng rắc vang lên.

Hai thanh trường kiếm bằng thép cứng, đồng một loạt gãy đoạn.

Đoạn ngoài rơi, đoạn trong cũng rơi luôn vì tay không cầm vững.

Rơi, nhưng không rơi xuống nền. Rơi là vượt tay, hai đoạn kiếm có chuôi bay vút lên không, cắm vào sà nhà.

Hỗ khẩu tay của hai nàng tét ra, cả hai cùng nhún chân, nhảy vọt lên, định thoát chạy.

Vô ích.

Vô đao và chuôi đao chộp lên, giáng vào lưng hai nàng.

Hai tiếng bịch vang lên, hai đồng thịt rơi xuống.

Đao chui vào vỏ.

Phó Hồng Tuyết nhìn lão ni đang ôm gối. Đôi mắt của bà ngời lên niềm cừ hận, oán độc. Bà không nhìn Phó Hồng Tuyết mà bà nhìn thanh đao có chuôi đao đen, có vỏ đen.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bà nhận ra thanh đao này?

Liễn Nhân rít lên:

- Không phải đao của người, mà là đao của ma. Chỉ có ác quỷ dưới địa ngục mới dùng nó!

Bà tiếp:

- Ta chờ đợi suốt mười chín năm! Ta biết thế nào cũng còn thấy lại thanh đao một lần! Hiện tại, quả nhiên ta thấy nó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thấy rồi sao?

Liễn Nhân đáp:

- Ta đã phát thệ trước phật đài, nếu thấy kẻ nào sử dụng thanh đao này, là ta giết ngay kẻ đó.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nguyên do?

Liên Nhân tiếp:

- Chỉ vì thanh đao đó hại trọn cuộc đời ta!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy bà không phải là người trong am?

Liên Nhân lắc đầu:

- Đương nhiên là không!

Bà tiếp:

- Người thuộc lớp hậu sanh, nên không biết ta là ai. Hai mươi năm trước, trên giang hồ, không một ai không nghe danh Mai Hoa Nương Tử.

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Liên Nhân tiếp:

- Ta bị lão ấy hủy hoại cuộc đời. Bao nhiêu nam nhân chạy theo ta, ta đều gạt bỏ, để chạy theo lão. Nhưng lão chỉ tiếp cận ta ba hôm, rồi bỏ rơi ta luôn! Từ đó, ta là đầu đề cho giang hồ sỉ tiểu!

Bà đã bỏ rơi thiên hạ, thì cũng có người bỏ rơi bà chứ! Tuần hoàn báo ứng mà!

Phó Hồng Tuyết dù nghĩ như vậy, song không nỡ nói ra.

Bởi, hẳn nhớ đến Thúy Bình!

Dù sao, hẳn cũng cảm phục phụ thân hẳn, không vì nữ sắc mà để mất tác phong một trang hảo hán.

Hắn hỏi:

- Trong đêm tuyết mười chín năm qua, bà có mặt trong am này?

Liên Nhân mỉm cười:

- Khi nào ta bỏ qua một dịp may hi hữu sát hại con người phụ bạc? Nhưng, thiên bất tòng nhân nguyện! Cho ta, riêng cho ta! Tự tay ta không hạ sát được lão, trái lại, ta bị lão rọc một đường đao! ...

Bà mở áo ngực.

Từ vai xuống rốn, có một vết sẹo đao!

Bà thở dài, tiếp:

- Lão nhận ra ta, nên nương tình, nhẹ tay. Nếu không thì ta đã mất mạng dưới thanh đao của lão trong đêm đó!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bà có nghe trong đêm ấy, một người nói câu này: "Nhân số đã đủ rồi!"?

Liễn Nhân gật đầu:

- Mừng tượng có nghe!

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Bà nhận được con người đó qua âm thịnh?

Liễn Nhân lắc đầu:

- Ta không còn tâm tư tìm hiểu cái gì ngoài việc quyết giết chết lão!

Bà rít lên, tiếp:

- Người thấy, ta chưa tròn bốn mươi tuổi, mà ra thân thể này! Chung quy cũng vì lão đó!

Một người vừa ba mươi chín tuổi, mà đã khô cằn, xơ xác!

Nghĩ cũng đáng thương cho bà chịu sự dày vò trường kỳ!

Nhưng, nhân đã gieo, thì quả phải gặt! Bà tự đào hố chôn mình, thì còn trách ai không cứu vớt khỏi hố?

Bà tiếp:

- Ta hận! Tại sao lúc đó lão không giết luôn ta! Mười chín năm qua, ta sống với niềm thống khổ!

Phó Hồng Tuyết quay mình lặng lẽ bước ra.

Liễn Nhân gọi:

- Hãy thông thả!

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, không dừng chân.

Liễn Nhân hét:

- Sao người không giết ta?

Người đó, không xứng đáng cho Phó Hồng Tuyết hạ thủ nữa!

Hắn đi luôn, thầm nghĩ từ đây, Mai Hoa Am sẽ là chốn hoang vu, không một thể nhân nào tìm đến nữa!

Hắn có biết đâu còn có Diệp Khai !

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Máu Đến Thị Thành

Khi Diệp Khai đến nơi, thì không gian tràn ngập bóng đêm, Phó Hồng Tuyết đã đi rồi.

Chàng không gặp Liễu Nhân.

Bà đã nằm yên trong quan tài, chiếc quan tài đã được chuẩn bị từ lâu.

Chiếc quan tài đó, bà chuẩn bị cho chính mình, chứ không giành cho Phó Hồng Tuyết.

Bởi, bà là kẻ chiến bại.

Bà bại nơi tay người lớp trước, bà bại luôn nơi tay người đời sau, mười chín năm

sau!

Cái mộng giết chết kẻ nối dõi họ Bạch, cầm như vỡ tan! Và đời bà cũng vỡ tan luôn phần dang dở còn lại.

Bà sống đến nay, vì mỗi cừu hận ngu muội. Giờ đây, bà chết vì mỗi cừu hận ngu muội đó.

Hai ni cô khóc tức tưởi bên cạnh quan tài.

Nơi đây có cái gì rùng rợn, lạnh lùng bao phủ, không phải là chốn dừng chân của khách lữ hành.

Đình Vân Lâm không thích khung cảnh này, song có Diệp Khai bên cạnh, cảnh thê lương cũng biến thành cảnh thần tiên.

Nàng thốt:

- Có người, là ta chẳng màng gì đến ngoại cảnh! Người yên trí, đừng lo ngại ta khó chịu!

Diệp Khai khẽ thở dài.

Đình Vân Lâm cau mày, thốt:

- Thật ta không hiểu nổi Phó Hồng Tuyết! Một lão ni cô đáng thương như thế này, hãn cũng chẳng buông tha!

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng Phó Hồng Tuyết giết bà ta?

Đình Vân Lâm đáp:

- Ta chỉ biết, hiện tại bà ấy đã chết rồi!

Diệp Khai mỉm cười:

- Trên thế gian này, có ngày nào không có người chết!

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Nhưng bà ta chết sau khi Phó Hồng Tuyết đến đây! Người không thấy sự trùng hợp đó sao? Trùng hợp đến hay!

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không thấy!

Đình Vân Lâm cau mày:

- Sao người hãn học? Người giận gì?

Diệp Khai không đáp.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người giận ai?

Diệp Khai buông gọn:

- Tại hạ giận mình.

Đình Vân Lâm kinh dị:

- Sao tự giận mình?

Diệp Khai hỏi lại:

- Tại hạ không giận mình được sao?

Đình Vân Lâm gất:

- Nhưng tại sao mới được chứ?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Lâu lắm, chàng mới thở dài, thốt:

- Đáng lý tại hạ phải sớm nhận ra Liễu Nhân là ai!

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Liễu Nhân?

Diệp Khai chỉ quan tài:

- Lão ni vừa chết đó!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Trước kia, người có gặp bà? Trước kia người có đến Mai Hoa Am?

Diệp Khai gật đầu!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Bà là ai?

Diệp Khai thốt:

- Ít nhất, bà cũng chẳng phải là lão ni đáng thương!

Đình Vân Lâm bực:

- Người dài dòng quá.

Diệp Khai suy tư một chút:

- Mười chín năm trước, khi cuộc thảm chiến chấm dứt rồi, thì có nhiều người bỗng nhiên biến mất trên giang hồ. Người thất tung còn đông hơn số chết tại Mai Hoa Am.

Đình Vân Lâm không hỏi chận nữa, chỉ nghe thôi.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc đó, có một nữ nhân vừa nổi tiếng, tiếng tăm của bà ấy vang dội khắp nơi. Bà xưng là Mai Hoa Nương Tử, có nhan sắc cực kỳ diễm lệ, mà tâm trường cũng cực kỳ độc ác, chẳng kém loài rắn rết. Có khối nam nhân điên đảo thần hồn vì bà, rồi chết nơi tay bà, không ai đếm nổi số nạn nhân của bà.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Sau cuộc chiến, bà ấy cũng thất tung luôn.

Diệp Khai gật đầu:

- Phải!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người cho rằng lão ni này, chính là bà ấy?

Diệp Khai đáp:

- Chắc vậy rồi!

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Biết đâu bà ta không chết vào thời kỳ đó!

Diệp Khai lắc đầu:

- Trên đời, trừ Bạch Thiên Vũ ra, không mấy người có khả năng sát hại nổi bà. Nhưng Bạch Thiên Vũ thì lại chẳng bao giờ giết một nữ nhân có một đoạn tình duyên với lão.

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Có gì chứng minh lão ni là Mai Hoa Nương Tử?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có chứ!

Chàng xòe tay ra, trong tay có một ám khí, một cánh hoa mai.

Chàng tiếp:

- Đây là loại ám khí độc môn của Mai Hoa Nương Tử. Trên giang hồ, không có người thứ hai sử dụng loại ám khí này.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người nhặt nó ở đâu?

Diệp Khai đáp:

- Tại đại điện, trong am.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Mới nhặt đây?

Diệp Khai gật đầu:

- Bà dùng nó, định ám toán Phó Hồng Tuyết, nhưng ám khí bị Phó Hồng Tuyết gạt rơi. Ám khí chạm đao, nên móp méo.

Đình Vân Lâm thở ra:

- Thế là từ nay, bà sẽ không còn hãm hại người đời nữa, chớ có sao đâu!

Diệp Khai lắc đầu:

- Đáng lẽ tại hạ phải sớm nhận ra bà!

Đình Vân Lâm hừ nhẹ:

- Để làm gì? Sớm cũng vậy, muộn cũng vậy, có gì phân biệt đâu?

Diệp Khai đáp:

- Một trong các điểm khác biệt, là hiện tại, tại hạ hết hỏi bà được gì!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người có việc cần hỏi bà ta?

Diệp Khai gật đầu:

- Một điểm rất trọng yếu!

Rồi chàng tiếp:

- Cuộc chiến đó, khai diễn tại đây, song không kết thúc tại đây!

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- A?

Diệp Khai tiếp:

- Cuộc chiến khai diễn tại đây, kéo ra đến mấy dặm đường, lúc đó Bạch Thiên Vũ mới kiệt sức. Xác chết rải rác theo đường! Nơi nào cũng có máu, nơi nào cũng có xương thịt văng, máu đỏ...

Đình Vân Lâm run người, bóp chặt tay Diệp Khai.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng, sau cuộc chiến, chỉ còn lại cục trường những xác chết của người họ Bạch. Mã Không Quần sợ người ta nhận ra thích khách, nên cho thu dọn kỹ càng xác kẻ chết. Lão tránh cho kẻ chết một cuộc báo thù mai hậu!

Dừng một chút, chàng tiếp:

- Mã Không Quần chẳng muốn ai nghi ngờ, vờ bị thương, lại còn phát thệ quyết báo thù cho Bạch Thiên Vũ!

Chàng lại dừng.

Trầm ngâm một lúc, chàng tiếp:

- Sau cuộc chiến, chiếc đầu của Bạch Thiên Vũ mất!

Nhất định là có người chặt đầu lão, mang đi!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người nghi Mai Hoa Nương Tử làm cái việc đó?

Diệp Khai đáp:

- Trông số thích khách, có những nữ nhân khác, song tất cả đều chết, chỉ còn mỗi một bà ta sống sót.

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Chẳng lẽ chỉ có nữ nhân cuối làm được việc đó?

Diệp Khai lập luận:

- Một người chết đi, là ân oán cầm như liễu kết. Huống chi, nam nhân có mặt trong đêm đó, đều là bằng hữu của Bạch Thiên Vũ! Bọn đó không thể hành động như vậy đối với một bằng hữu đã chết rồi, chết vì tay họ.

Đinh Vân Lâm bủ môi:

- Vậy chứ Mai Hoa Nương Tử không là người tình của Bạch Thiên Vũ sao?

Diệp Khai gật đầu:

- Bởi là người tình, nên bà hận tình. Phàm nữ nhân hận vì tình thì còn việc gì mà không dám làm!

Đinh Vân Lâm nín lặng.

Diệp Khai tiếp:

- Hà huống, những người khác thì chỉ muốn cho Bạch Thiên Vũ chết thôi, còn bà thì lại muốn lão luôn luôn ở cạnh bà, sống thì làm bạn tình, chết đi cũng phải được chôn bên cạnh bà! Lão sống, bà không giành giật nổi, thì khi lão chết đi, bà phải cướp lão về với bà! Khi yêu cuồng, nữ nhân vẫn có thể làm loạn đến vô lý!

Đinh Vân Lâm cắn môi:

Nàng thấy cái tâm của nữ nhân đáng sợ thật. Nàng tự hỏi, nếu Diệp Khai bỏ rơi nàng, thì trong tương lai nàng có thể làm như Mai Hoa Nương Tử chăng?

Đêm khuya lắm rồi.

Bàn tay của Đinh Vân Lâm vừa ướt vừa lạnh.

Diệp Khai bảo: - Cô nương nên tìm chỗ, ngủ một lúc. Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Làm gì ngủ được! Dù có nệm êm, chăn ấm hiện tại, ta cũng khó gọi giấc ngủ đến với ta!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Đinh Vân Lâm cười khố:

- Còn tại sao nữa! Tâm tư ta dao động như có bão đùn, ta đang tưởng nghĩ đến nhiều việc lắm.

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì?

Đình Vân Lâm đáp:

- Nội những việc quanh người, liên quan đến người, ta cũng mất ít nhất ba ngày ba đêm liên tiếp để tưởng nghĩ.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ ở bên cạnh đây, cô nương còn tưởng cái gì nữa?

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Nhưng người là con người rất kỳ quái!

Diệp Khai cau mày:

- Kỳ quái?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Đáng lý người tự hiểu lấy! Ta xem người còn kỳ quái hơn Phó Hồng Tuyết nữa đấy! Những việc như thế này, ta không thấy liên quan đến người, chẳng rõ tại sao người quá quan tâm!

Diệp Khai đáp:

- Chỉ tại trời sanh tại hạ có tánh hiếu kỳ, lại thích chen vào việc người!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Trong thiên hạ, việc của người đâu phải hiếm, tại sao người chỉ quan tâm đến việc này thôi?

Diệp Khai giải thích:

- Bởi việc này rất phức tạp, mà tại hạ thì thích những cái phức tạp!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Vô luận người nói làm sao, ta vẫn cho kỳ quái như thường.

Diệp Khai cười khố:

- Cô nương nhất định cho là kỳ quái, thì tại hạ còn nói gì được nữa!

Đình Vân Lâm thốt:

- Có một cách làm cho ta hết kỳ quái!

Diệp Khai hỏi:

- Cách gì?

Đình Vân Lâm buông gọn:

- Nói thật với ta!

Diệp Khai gật đầu:

- Được! Tại hạ xin nói thật. Giả như tại hạ nói rằng, tại hạ là huynh đệ của Phó Hồng Tuyết, bởi thế nên phải quan tâm đến việc này, cô nương có tin chẳng?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Không tin! Vì Phó Hồng Tuyết không có huynh đệ.

Diệp Khai hỏi:

- Vậy cô nương muốn nghe tại hạ nói gì?

Đình Vân Lâm thở dài:

- Ta cũng không biết sao nữa!

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Cho nên tại hạ khuyên cô nương không nên nghĩ vẩn nghĩ vơ, bởi việc này không may mắn liên quan với cô nương, nếu cố chấp, tìm hiểu mãi, thì chỉ tự làm khổ lấy mình mà thôi!

Đình Vân Lâm mỉm cười:

- Tại ta nhiễm cái tánh của người mất rồi! Không tìm ai mà làm khổ, chỉ làm khổ cho chính mình thôi.

Một lúc lâu, nàng buột miệng thở dài, tiếp:

- Bây giờ, ta lại nghĩ đến một việc!

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì nữa đó?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người đã nói, Mai Hoa Nương Tử đánh cắp chiếc đầu của Bạch đại hiệp, và làm như vậy là để có người ở mãi bên cạnh bà, dù là người đã chết. Nếu thế, ta chỉ sợ hiện tại, đầu của Bạch đại hiệp ở trong quan tài, cạnh xác bà!

Diệp Khai giật mình.

Chàng không hề tưởng đến điểm đó! Đình Vân Lâm nói có lý lắm.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người có muốn ta cùng đi với người trở lại đó xem thử chẳng?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, chàng đáp:

- Bất tất!

Đình Vân Lâm cau mày:

- Tại sao? Người đã chẳng muốn tìm đầu của Bạch đại hiệp đó à?

Diệp Khai lộ vẻ buồn:

- Tìm đầu của người, bất quá chỉ để mai táng mà thôi!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Thế nhưng...

Diệp Khai chặn lời:

- Nếu chiếc đầu ở trong quan tài, thì sẽ có người mai táng quan tài, tại hạ không để cho Mai Hoa Nương Tử chết không nhắm mắt.

Chàng thở ra, tiếp luôn:

- Vô luận trước kia bà làm gì, bà vẫn là người đáng thương. Tại hạ hà tất phải tước đoạt niềm an ủi cuối cùng của bà!

Đình Vân Lâm bùi môi:

- Bây giờ người cũng biết tưởng nghĩ đến bà ấy nữa à?

Diệp Khai đáp:

- Có một người từng nói với tại hạ, vô luận là việc gì, trước khi làm, đều phải tưởng nghĩ đến đương nhân, xem đương nhân như chính mình.

Niềm tôn kính hiện lên ánh mắt, chàng tiếp:

- Cái câu đó, tại hạ ghi nhớ suốt đời.

Đình Vân Lâm nhìn chàng, tắt lưỡi:

- Càng lúc, ta càng nhận thấy, người kỳ quái hơn Phó Hồng Tuyết!

Diệp Khai ạ lên một tiếng:

- Thật vậy?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Phó Hồng Tuyết làm một việc gì, là do hấn quyết tâm làm. Còn người làm việc gì, chính người cũng không biết là có nên làm hay không!

Đêm dù dài, đêm cũng phải tàn.

Ngày bắt đầu lên.

Thị thành vừa thức dậy, Phó Hồng Tuyết cũng vừa vào thành.

Tuy ngày còn sớm, người qua lại trên đường cũng đã tấp nập rồi.

Đó là hạng người mà sanh kế bắt buộc phải thức sớm, như phu xe, phu khuân vác chợ búa, hàng thịt, hàng cá, tôm, rau cải.

Một hạng người thường, nhưng lại chiếm số đông. Họ đầu tắt, mặt tối, không buồn đa sự.

Phó Hồng Tuyết nhìn họ, lòng hâm mộ vô cùng. Nếu hẳn có một cuộc sống bình dị như họ!

Hẳn biết đâu, cũng có người quần quật vất vả, kiếm cái ăn, thấy hẳn nhàn, lại thèm thường cái kiếp sung sướng của hẳn!

Hẳn từ từ bước đi, dọc theo đường phố.

Bỗng, hẳn nhìn vào quán, nghe thèm một tô mì.

Nhưng, hẳn quên ngay tô mì, bởi có một thứ khác có hấp lực mạnh hơn.

Thứ đó, là một mảnh bố, treo lơ lửng ngang đường, mảnh bố có mấy chữ:

- Phó Hồng Tuyết! Người có gan, cứ đến Tiết Phụ Phường!

Nơi ngã vào phường, có một tấm bảng, ba chữ Tiết Phụ Phường hiện lồ lộ.

Bảng sáng chói dưới nắng sớm.

Dọc theo hai bên đường, có lầu cao, lầu thấp. Cửa sổ lầu mở rộng. Nơi khung cửa, lúc nhúc đầu người.

Bao nhiêu mái đầu cùng quay về một phía. Phía đó, là tấm bảng Tiết Phụ Phường.

Nơi đó, có hai mươi chín người.

Tất cả đều vận y phục gai, màu trắng, loại vải để tang, đầu cũng vấn khăn gai trắng.

Trong số đó có đủ già trẻ, đủ nam nữ. Có cả bé con lên mười tuổi.

Tất cả đều cầm quỉ đầu đao.

Đến đứa bé lên mười cũng cầm đao, đao dài hơn nó, nặng cỡ nó.

Người nào cũng khoác bộ mặt trầm hùng, mừng tượng một đám dũng sĩ sắp sửa giao chiến với địch.

Đứng trước đám người đó, là một lão nhân, mặt tía, râu dài.

Hiển nhiên, đám người phía sau là con cháu của lão nhân.

Họ đợi!

Và người họ đợi, là Phó Hồng Tuyết.

Ai ai cũng đoán, sắp có đại sự xảy ra, nên cố chen chúc ở các vọng cửa sổ nhìn, chờ xem.

Ai ai cũng tự hỏi, chẳng rõ cái người họ chờ đó, có đến chẳng?

Bởi họ ở đó, chờ đã hai hôm rồi.

Ai ai cũng đang bàn luận về con người sắp đến, về bọn người chờ đợi.

Bỗng, mọi tiếng xì xào bàn luận im bật.

Vì, một người xuất hiện ở cuối đường, người đó đang từ từ tiến đến phòng Tiết

Phụ.

Đương nhiên là Phó Hồng Tuyết.

Hắn đến, còn cách đám người độ trượng, hẳn dừng lại.

Lão nhân mặt tía râu dài, chột cất tiếng:

- Lão phu, họ Quách, tên Oai.

Phó Hồng Tuyết có nghe tên đó.

Thần Dao Quách Oai, vốn là một nhân vật hữu danh trong võ lâm.

Nhưng từ khi Bạch Thiên Vũ xuất hiện trên giang hồ, thì danh thính của lão ta hầu như bị người đời quên lãng.

Nói đến Thần Dao là ai ai cũng tưởng đến họ Bạch, chứ không ai nhớ đến họ Quách nữa.

Lão nhân hỏi:

- Các hạ là giòng dõi của Bạch Thiên Vũ?

Phó Hồng Tuyết đáp;

- Phải!

Quách Oai gật đầu:

- Tốt!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão trượng tìm tại hạ?

Quách Oai thốt:

- Lão phu muốn cáo tố một việc với các hạ.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Sở dĩ muốn nghe, nên tại hạ đến.

Quách Oai nắm chặt chuôi đao, thốt:

- Lão phu là một trong số người hành thích phụ thân các hạ vào một đêm tuyết đổ trắng trời bên ngoài Mai Hoa Am mười chín năm trước.

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt.

Quách Oai tiếp:

- Từ đó đến nay, lão phu luôn luôn chờ đợi con cháu họ Bạch đến báo thù. Lão phu chờ đúng mười chín năm, chờ đủ mỗi ngày.

Phó Hồng Tuyết nghe mặt nóng.

Hắn đáp:

- Tại hạ đã đến rồi đây!

Quách Oai cao giọng:

- Hiện tại, toàn gia nam nữ lão ấu của lão phu có mặt, chờ các hạ. Nếu các hạ để cho một người sống sót, kể cả những đứa bé con, thì các hạ sẽ không xứng đáng mang dòng máu họ Bạch!

Nam nữ, lão ấu, đứng sau lưng Quách Oai, trừng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết.

Họ khẩn trương đến rung người. Mắt họ đỏ lên, sát khí bốc hùng hực.

Giết! Trong mọi cuộc phục thù, đều có việc giết người, song ai nữ giết cả trẻ con?

Phó Hồng Tuyết chưa nhích động.

Quách Oai cao giọng hỏi:

- Các hạ còn chờ gì?

Phó Hồng Tuyết bất động.

Đâu phải hần sợ! Hắn không nữ xuất thủ, đám người trước mặt đều lạ, lại có cả nữ nhân, có cả bé con.

Bỗng, một tiếng hét vang lên, âm thanh còn non quá. Âm thanh do đứa bé lên mười phát ra.

Đồng thời với tiếng hét, nó xách đao, lướt tới. Đao chớp liên. Đao của nó.

Nó thốt oang oang:

- Người muốn giết gia gia ta, thì ta giết người!

Khí thế một trẻ con tập tính hùng dũng như người lớn trông khôi hài quá.

Nhưng không ai cười được khi biết rằng máu chực chờ cuồn chảy.

Nếu người ta nghĩ, nó sẽ chết dưới thanh đao của đối phương, thì trái lại, người ta phải khóc thương cho nó.

Mà chắc gì nó không chết, trừ ra đối phương tha cho nó.

Một thiếu phụ định lướt theo nó. Thiếu phụ đó hẳn là mẹ của nó.

Nhưng, một đại hán đứng bên cạnh, giữ thiếu phụ lại. Mặt đại hán ướm dầm lệ.

Quách Oai ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, thốt:

- Hay! Bé hay quá! Không hổ là giòng dõi họ Quách.

Đứa bé đã đến trước mặt Phó Hồng Tuyết rồi.

Nó vung đao. Nó vận dụng toàn lực, đao bay tới, nó chồn vờn, suýt ngã chúi tới.

Phó Hồng Tuyết chỉ cần phất tay, là đao của nó phải bay. Nó cũng bay luôn, nó bay để rồi tan xương nát thịt.

Song, bàn tay của hắn chột nặng quá, hắn không cất lên nổi.

Hắn bất động.

Thanh quý đầu đao của đứa bé cứ bay tới. Đao đó chạm hắn, hắn cũng dám chết lắm chứ!

Chẳng lẽ hắn chịu chết?

Bỗng, đứa bé rú lên một tiếng thảm, rồi ngã nhào.

Thanh đao nơi tay bay đi. Máu từ vết hầu nó vọt ra.

Không rõ từ đâu bay đến, một thanh đoản đao cắm phập nơi vết hầu nó.

Không ai thấy xuất xứ của thanh đoản đao. Bởi ai ai cũng ngưng thần, chú ý nhìn đứa bé, không quan tâm đến ngoại cảnh.

Đương nhiên, ai ai cũng hiểu tuyệt đối Phó Hồng Tuyết không hề phóng thanh đoản đao đó.

Mọi người phần nộ, người trong cuộc cũng như người ngoài cuộc.

Thiếu phụ thét hãi hùng, lao mình đến đứa con cưng.

Đại hán vũ lộng thanh đao, chạy theo thiếu phụ, thần thái biến đổi, giống như con dã thú.

Rồi tất cả bọn người vận y phục gai trắng, vấn đầu bằng gai trắng, cùng ồ ạt tiến lên. Họ gào, họ hét, vang dội cả phường.

Phó Hồng Tuyết đứng tại chỗ, sừng sờ, nhìn thanh đoản đao nơi yết hầu của đứa

bé.

Hắn cũng không hiểu thanh đoản đao từ đâu bay đến. Tuy nhiên, hắn nhận ra, nó giống thanh đao cắm lút bàn tay của Lý Mã Hồ ngày trước, tại Biên Thành.

Diệp Khai!

Chẳng lẽ Diệp Khai tàn nhẫn đến độ sát hại một đứa bé con.

Quách Oai gầm lên tợn sấm:

- Đã giết một đứa bé con, người còn chờ gì không bạt đao, giết luôn cả bọn của

ta?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không phải tại hạ giết nó đâu!

Quách Oai bật cười cuồng dại:

- Người đã giết người, lại không dám thừa nhận à? Không tưởng Bạch Thiên Vũ có đứa con hèn hạ đến thế!

Phó Hồng Tuyết sôi giận.

Không gì làm cho hắn bức tức hơn là gán ghép điều oan uổng cho hắn.

Thà chết, hắn không thể chịu tiếng oan.

Quách Oai vung quý đầu đao, chém tới, đao rít gió vụt vụt.

Lão chém vào đầu hắn.

Lão quen tay chém đầu? Thế thì có phải là lão đã chặt đầu Bạch Thiên Vũ chẳng?

Phó Hồng Tuyết run người.

Nhưng, khi tay nắm chặt chuôi đao đen rồi, là hắn trấn định tâm thần ngay.

Thanh đao của hắn chùng như có ma lực, giúp hắn ổn định tâm tư trước đại địch.

Hắn hét lên một tiếng.

Thanh đao theo tay vun, rời vỏ.

Ánh đao chớp lên, ánh đao chưa tắt, ánh máu chớp theo liền. Ánh đao tắt, ánh máu còn ngời dưới dương quang buổi sáng. Trong giây phút này, hãn không còn thấy người, hãn chỉ thấy máu thôi. Máu? Là cái gì? Biểu tượng của hận cừu?

Bỏ đi niềm hận lưu truyền, hiện tại, người ta muốn hãn chết, hãn không muốn

Tự nhiên bên kia phải chết để cho hãn sống chứ! Không còn lựa chọn được nữa.

Ánh đao lại chớp lên, máu bắn lên, máu ngời trong ánh nắng. Điểm đặc biệt của cuộc giao thủ, là không có tiếng đao chạm nhau. Và máu vẫn bắn lên đều đều, máu còn bắn, là Phó Hồng Tuyết chẳng bị hề hãn chết.

gì.

Những tiếng rú thảm liên tục vang lên, tiếp nối vang lên.

Người nơi các khung cửa sổ dọc theo đường, hoặc kêu lên kinh khủng, hoặc khóc thét vì quá sợ, cũng có người lợm giọng vì máu, ủa mưa ồ ồ.

Có người đâu đó, gọi ra:

- Rút lui! Ai chưa chết, hãy rút lui gấp! Chừa lại một người sống, để sau này tính việc phục thù!

Chợt mọi tiếng hô, tiếng hét, tiếng rú, tiếng gào đồng ngưng bật.

Và tại cục trường, chỉ có một mình Phó Hồng Tuyết đứng sừng, còn bao nhiêu người khác đều ngã gục.

Một khoảng đường lợp xác chết, xác chết nằm trong suối máu, suối máu ngập khoảng đường.

Thanh đao đen biến đỏ, Phó Hồng Tuyết đứng lặng tại suối máu.

Một lúc sau, khi tâm tư lắng dịu, Phó Hồng Tuyết cúi mình, rút thanh đoản đao nơi yết hầu của đứa bé, đoạn phóng mình chạy đi.

Sấm nổ lên.

Cơn mưa đổ xuống, như bồn trút nước.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỒ LONG

Cồ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cái Chết Của Thúy Bình

Mưa thật to, mưa rửa sạch đoạn đường đẫm máu. Mưa rửa sạch máu đường, song không xóa tẩy niềm cừ hận hằn sâu dấu vết trong lòng con người.

Phó Hồng Tuyết chạy cuồn loạn dưới cơn mưa trút nước.

Chưa bao giờ hấn chạy như vậy.

Mưa ướt sũng y phục hấn, giặt sạch những bệt máu trên y phục hấn.

Trường thảm chiến vừa qua ghi một ấn tượng nơi tâm khảm của hấn.

Hấn biết, chẳng bao giờ ấn tượng đó phai mờ.

Hấn giết người!

Từ trước đến nay, trong số người bị hấn giết, có bao nhiêu đáng được hấn giết?

Và hiện tại? Trong số hai mươi chín người đó, có bao nhiêu đáng được hấn giết?

Trong chiến dịch năm xưa, một Quách Oai tham gia!

Giờ đây, hấn giết hai mươi tám mạng người bởi phải trừ đứa bé chết vì thanh đoản đao!

Hấn biết, mình hành động quá đáng.

Hấn không lùi được, bởi không thể tuyển chọn được!

Chính thanh đoản đao dồn hấn vào tư thế chẳng đặng đừng!

Nếu đứa bé chưa chết!

Có thể trường huyết chiến được tránh xảy ra!

Hắn có cảm tưởng thanh đoản đao đâm vào tim hắn, chứ không đâm vào yết hầu đứa bé.

Diệp Khai!

Thanh đoản đao là vật của Diệp Khai!

Tại sao chàng khai màn cho cuộc chiến phải diễn ra?

Trước mặt hắn, có một tiểu khách sạn, hắn vào thuê một gian phòng, đóng kín cửa lại.

Đoạn, hắn nôn mửa. Mửa mãi.

Nôn mửa mãi, hắn run người, chứng kinh phong bộc phát, hắn ngã xuống, cuộn tròn thân hình.

Hắn oằn oại ngay trên vũng nước chua hôi vừa mửa ra.

Rồi hắn hoàn toàn mất trí giác.

Mưa càng phút càng to, không gian trong phòng càng lúc càng u ám. Chợt, cánh cửa sổ mở ra.

Nơi cửa sổ, một vật gì đen đen xuất hiện.

Một làm chớp lóe lên, tiếp theo là một tiếng nổ. Dưới làn chớp, vật đen đen hiện rõ.

Một gương mặt người. Người đó nhìn Phó Hồng Tuyết, nằm bất động trên nền. Thần sắc của y hết sức kỳ quái. Bi phẫn? Cừu hận? Khoan khoái? Thống khổ? Không ai phân biệt nổi.

Khi Phó Hồng Tuyết tỉnh lại, nhận thấy mình nằm trên giường, đắp chăn kín

Đèn đã được đốt lên. Đèn không sáng lắm, chiếu một bóng người lên tường, bóng đen, không có gì đặc

thận.

biệt.

Trong phòng của hắn có người!

Ai thế?

Người đó ngồi sau ngọn đèn, vẻ trầm tư.

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn.

Người đó, là Thúy Bình.

Thúy Bình cũng đã thấy hắn nhìn. Nàng tiều tụy quá!

Nàng điềm nhẹ một nụ cười, hỏi:

- Công tử tỉnh rồi?

Phó Hồng Tuyết cứng mình, không nói gì.

Làm sao nàng có mặt tại đây, một cách quá đột ngột? Sao nàng lại xuất hiện đúng lúc này?

Thúy Bình tiếp:

- Công tử nên ngủ một lúc nữa. Tôi đã bảo người nấu cháo rồi.

Giọng nàng êm dịu như lúc nào. Mừng tượng họ không hề ly khai nhau trong thời gian qua.

Chẳng lẽ nàng quên niềm thống khổ bị bỏ rơi?

Nàng có quên hay không, cái đó, tự nàng biết, riêng Phó Hồng Tuyết thì luôn luôn nhớ mãi!

Hắn thống khổ mãi mãi!

Bỗng, hắn chồm dậy, đưa tay chỉ cửa, hét:

- Cút! Cút ngay! Khuất mắt ta!

Thúy Bình bình tĩnh như thường. Nàng thấp giọng đáp:

- Tôi không đi! Tôi không ra đâu!

Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Ai bảo người đến đây?

Thúy Bình đáp:

- Tự tôi đến đây!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao người đến?

Thúy Bình đáp:

- Tại tôi biết công tử thọ bệnh!

Phó Hồng Tuyết run người lên:

- Việc của ta hoàn toàn không liên quan đến người, ta không cần người lo liệu.

Thúy Bình thốt:

- Việc của công tử có quan hệ đến tôi, nhất định là tôi phải lo liệu.

Giọng nàng vẫn nhẹ nhàng, song rất cương quyết.

Phó Hồng Tuyết vừa thở gấp vừa đáp:

- Nhưng hiện tại ta không nhìn nhận người nữa, không bao giờ ta nhìn nhận người.

Thúy Bình dụ dàng tiếp:

- Công tử biết tôi, tôi biết công tử. Chúng ta quen nhau.

Nàng không để Phó Hồng Tuyết nói gì, lại tiếp luôn:

- Việc đã qua, vô luận ai quấy, ai phải, chúng ta đều có thể quên. Chúng ta là bằng hữu, công tử thọ bệnh, đương nhiên tôi phải đến, để chiếu cố công tử.

Bằng hữu!

Cảm tình trước kia, thân mật như thế nào, chẳng lẽ giờ đây chỉ còn là một thứ hữu nghị suông?

Bao nhiêu ân ái đã qua, cái đó chưa đủ cho cả hai đi xa hơn phạm vi bằng hữu

sao?

Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở tim.

Hắn buông mình xuống giường.

Thúy Bình thốt: - Tôi đã bảo, công tử nên ngủ đi một lúc, chờ cháo chín rồi, tôi gọi thức dậy mà ăn.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt đôi tay, cố gắng dẫn cơn kích động.

Hắn muốn tỏ ra cho nàng biết là hiện tại, hắn bình tĩnh lắm. Hắn quên hết mọi việc. Hắn không còn thống khổ nữa.

Thúy Bình đứng lên, bước tới đỡ chân cho hắn, như lúc nào nàng sẵn sóc hắn.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Tạ ơn người. Ta không dám nhận sự sẵn đón của người!

Thúy Bình mỉm cười:

- Có gì đâu! Công tử bất tất phải bận tâm suy nghĩ!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người là khách, ta phải chiêu đãi người!

Thúy Bình lắc đầu:

- Là người quen nhau lâu, chúng ta không nên nói đến những chi tiết.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tuy nhiên, ta không an lòng!

Thúy Bình lại lắc đầu:

- Đã thề non, hẹn biển, đã đầu ấp tay gối, công tử còn nói chi những tiếng đó? Khôi hài lắm.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt tay:

- Vô luận làm sao, ta cũng không nên làm phiền lụy người như ngày trước.

Thúy Bình cười nhẹ:

- Tôi đã nói là không có sao mà! Huống chi, chồng tôi cũng đã biết là tôi đến

đây!

Phó Hồng Tuyết cảm giác là mình từ chín tầng trời rơi xuống đất.

Xác còn nguyên, nhưng tim tan nát!

Lâu lắm, hẳn mới hỏi:

- Chồng người?

Thúy Bình cười:

- Phải! Tôi đã lấy chồng!

Phó Hồng Tuyết giữ giọng bình tĩnh:

- Mừng cho người!

Thúy Bình lại cười:

- Nữ nhân nào cũng thế, sanh ra là để lấy chồng, sớm muộn gì cũng phải lấy chồng!

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta hiểu!

Thúy Bình buông luôn:

- Công tử bỏ tôi, tôi phải lấy chồng!

Nàng lộ vẻ cao hứng.

Cao hứng vì cuối cùng vẫn có một tấm chồng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực ra, giữa chúng ta, cũng chẳng có cảm tình chi đó!

Thúy Bình tiếp:

- Tôi đã thuật hết các việc của tôi trong dĩ vãng, cho chồng tôi nghe.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nếu vậy, người không nên đến đây!

Thúy Bình đáp:

- Tôi có cho y biết, y đồng ý để tôi đến gặp công tử, chiếu cố công tử.

Phó Hồng Tuyết cắn răng đến rướm máu, bật cười lạnh lùng, thốt:

- Xem ra y cũng biết thông cảm nhân tình!

Thúy Bình gật đầu:

- Con người của y quả đúng như vậy.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết cất cao giọng:

- Nhưng ta thì không thể! Ta không thông cảm dễ dãi được!

Thúy Bình cười gượng:

- Nếu công tử sợ người ta hiểu lầm, thì tôi gọi y đến đây cùng với tôi, sẵn sóc công tử.

Không đợi Phó Hồng Tuyết có chấp thuận hay không, nàng quay đầu, gọi liền:

- Vào đây, ông ơi! Vào cho tôi giới thiệu với ông một người bằng hữu!

Ông Húy

ơi!

Húy!

Nàng gọi cái tên đó, nghe sao thân mật quá chừng, mừng tượng trên đời không có tiếng nào trù mến hơn.

Cửa phòng không cài then.

Một người đẩy cửa bước vào, liền sau khi câu nói của Thúy Bình dứt âm thanh.

Chùng như người đó đứng chực bên ngoài.

Y, tuổi không lớn lắm, mà cũng chẳng nhỏ, trạc độ gần bốn mươi thôi.

Gương mặt vuông, răn rỏi, chứng tỏ một cuộc sống đầy gian khổ.

Vô luận là ai, cũng phải công nhận y là con người thành thật, chất phác.

Hạng người như Thúy Bình, khi có cái tâm hoàn lương, phần đông đều chọn một mẫu chồng như vậy cả.

Thúy Bình cười thốt:

- Chồng tôi đó, công tử! Y tên là Vương Đại Hồng!

Thì ra, Húy là tên riêng!

Y có vẻ khù khờ quá, hoàn toàn thuộc quyền sai sử của Thúy Bình.

Nàng day qua chồng, tiếp:

- Đây là vị công tử tên Phó Hồng Tuyết, mà tôi thường nói với ông đó!

Wương Đại Hồng mỉm cười, vòng tay chào:

- Từng nghe đại danh của công tử, tôi ngưỡng mộ hết sức.

Nếu trước kia hãn Phó Hồng Tuyết phát tác rồi. Bởi, khi nào hãn chấp nhận cho Thúy Bình có chồng?

Nhưng bây giờ thì khác. Hãn đáp lại:

- Mừng cho các người.

Thúy Bình thốt:

- Y ít nói lắm, lại không biết võ công!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Càng hay chứ sao!

Thúy Bình tiếp:

- Y buôn bán, y có một cửa hiệu tơ lụa.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nghề đó tốt lắm!

Thúy Bình tiếp:

- Tánh tình y rất tốt. Ít nhất y...

Giọng nàng trở nên chua chát:

- Ít nhất, y cũng không bỏ rơi tôi!

Phó Hồng Tuyết phảng phất không nghe nàng nói gì. Mà cũng chẳng thấy nụ cười khổ sở của nàng.

Chùng như Vương Đại Hồng xoắn xang áy náy, lẩm nhẩm:

- Các vị ở đây nhé, tôi ra ngoài kia!

Y muốn rút ống tay áo nơi tay Thúy Bình, song không dám.

Số người sợ vợ không phải hiếm trên đời này, song sợ vợ của Vương Đại Hồng thì thật là hi hữu.

Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết bảo:

- Người ngồi xuống đi.

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Vâng!

Song, y vẫn đứng.

Thúy Bình trừng mắt:

- Người ta bảo ngồi, sao ông không ngồi?

Vương Đại Hồng lập tức ngồi xuống. Chỉ khi nào vợ bảo, y mới dám ngồi.

Y ngồi, hai tay đặt trên gối.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hai người lấy nhau độ bao lâu rồi?

Vương Đại Hồng ấp úng:

- Chừng... chừng...

Y liếc sang Thúy Bình.

Thúy Bình đáp thay:

- Chừng mười hôm thôi!

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Phải! Được mười hôm rồi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trước, có quen nhau chứ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Không... không phải...

Y đỏ mặt.

Phó Hồng Tuyết nhìn y.

Không khí mát lạnh, song trán y lại đượm mồ hôi. Y lại nhúc nhích mãi, như ngồi không yên.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người không sinh sống về nghề bán tơ lụa.

Vương Đại Hồng biến sắc, lúng túng đáp:

- Tôi... tôi...

Phó Hồng Tuyết thông thả quay đầu lại, nhìn Thúy Bình, gằn từng tiếng:

- Y không phải là chồng của người!

Thúy Bình biến sắc luôn.

Câu nói như cái tát. Mặt nàng như có mang mặt nạ, cái tát đó làm rơi chiếc nạ.

Phó Hồng Tuyết vẫn nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng.

Dưới cái nhìn của hắn, nàng run người lên, cơ hồ không đứng vững.

Đích xác, người đó không phải là chồng nàng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y là ai?

Thúy Bình cúi đầu:

- Không biết nữa!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Người không biết?

Thúy Bình tiếp:

- Một tên nhân công trong khách sạn, đi tìm cho tôi, tôi làm sao biết được y là ai!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Để mạo nhận là chồng người?

Thúy Bình cúi thấp đầu hơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người làm thế?

Thúy Bình lộ vẻ âm đạm:

- Tại vì tôi muốn đến thăm công tử, bầu bạn với công tử, săn sóc công tử. Nhưng tôi sợ công tử đuổi xô tôi. Tôi không muốn công tử nghĩ rằng tôi còn bám theo công tử. Tôi phải tỏ ra mình không quá hạ tiện.

Nàng không muốn Phó Hồng Tuyết vũ nhục nàng.

Nàng rơi lệ, tiếp luôn:

- Thực ra, trong tâm tôi, lúc nào tôi cũng chỉ tưởng nhớ mỗi một công tử thôi. Công tử ghét bỏ tôi, thì tôi cũng vẫn sống độc thân, không bao giờ nghĩ đến việc lấy chồng. Từ ngày biết công tử đến nay, tôi không mơ tưởng đến một nam nhân nào khác.

Phó Hồng Tuyết vụt hét lớn:

- Ai nói ta ghét bỏ người? Ai nói, hả?

Thúy Bình ôm đầu, khóc mù.

Nàng hỏi qua tức tưởi:

- Công tử còn... tưởng đến tôi?

Phó Hồng Tuyết cao giọng:

- Đương nhiên ta vẫn tưởng đến người, dù cho người là nữ nhân như thế nào, ta cũng mến thích người, trừ người ra, ta không yêu một nữ nhân nào khác!

Hắn mở rộng đôi tay.

Thúy Bình nhào vào lòng hắn.

Họ ôm nhau một lúc lâu.

Thúy Bình rên rỉ:

- Từ nay, tôi không xa công tử nữa!

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta cũng thế! Vĩnh viễn không xa người!

Thúy Bình hỏi:

- Vĩnh viễn?

Phó Hồng Tuyết kiên quyết:

- Vĩnh viễn!

Vương Đại Hồng nhìn họ, ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Y chợt thấy mình thừa, quá thừa, nên len lén đứng lên, chuẩn bị bước ra.

Y từ từ quay mình.

Một thanh đoản kiếm chợt nằm gọn nơi tay y. Mũi kiếm màu xanh biếc.

Kiếm có độc!

Y từ từ bước ra cửa. Bước được hai bước, y vụt quay mình lại.

Kiếm chớp lên, mũi kiếm lao thẳng vào nách Phó Hồng Tuyết.

Biến hóa ngoài chỗ tưởng của Phó Hồng Tuyết. Hắn đang vòng tay ôm Thúy Bình, nách bỏ ngõ trống trải, biến thành một mục tiêu rất thuận lợi cho địch.

Gia dĩ, kiếm lại nhanh, lại độc, lại mạnh, lại chuẩn!

Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không hay biết gì cả.

May thay, lúc đó Thúy Bình mở mắt ra, thấy bóng người dao động nơi tường.

Nàng không kịp suy nghĩ, dùng toàn lực xô Phó Hồng Tuyết dang ra, lách mình sang, hứng mũi kiếm.

Kiếm không đâm vào nách Phó Hồng Tuyết.

Kiếm đâm vào lưng nàng. Dĩ nhiên, nàng đau là cái chắc, bởi kiếm đâm trúng xương sống nàng.

Tuy nhiên, nàng vẫn mở to đôi mắt, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Nàng biết, qua phút giây này, nàng không còn cơ hội nhìn hẳn nữa.

Nàng cắn răng, cố giữ cho mình khỏi hôn mê gấp.

Miệng nàng ảm ước có nụ cười.

Nàng chết đúng giá!

Phó Hồng Tuyết nát lòng!

Thúy Bình thốt câu cuối:

- Công tử tin tôi chưa? Tôi không biết y là ai! Tôi không biết y có ý hại công tử. Sự thật là vậy!

Phó Hồng Tuyết run giọng:

- Ta tin người!

Lệ nóng trào ra, như có thể cuốn theo luôn tròng mắt!

Vương Đại Hồng không rút kiếm ra được, phải buông tay, từ từ lùi lại.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Tay Không Chống Kiểm Độc

Vương Đại Hồng hy vọng nhân lúc Phó Hồng Tuyết sững sờ, quên mất y đi, cho y được rút lui êm thấm.

Phó Hồng Tuyết đích xác không nhìn y, bất quá, hấn rít hai hàm răng lại.

Và hấn buông gọn:

- Đứng lại!

Hai tiếng cộc lốc có oai lực phi thường, Vương Đại Hồng không dám lùi nữa.

Gương mặt chất phác của y biến thành hung ác đáng sợ.

Bây giờ, Phó Hồng Tuyết mới nhìn y.

Vương Đại Hồng bỗng bật cười ghê rợn, hỏi:

- Nhất định ngươi muốn biết ta là ai?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

- Ta là người đòi mạng ngươi. Ta đến đây để lấy cái mạng đó.

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh hỏi:

- Ngươi có phải là một hung thủ trong số người hành thích mai phục bên ngoài Mai Hoa Am, mười chín năm trước chăng?

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Ta không tham gia chiến dịch đó. Song ta muốn giết ngươi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Vương Đại Hồng cười lạnh:

- Ngươi có thể giết người, thì tại sao người không thể giết người.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Ta với người là hai kẻ hoàn toàn xa lạ mà?

Vương Đại Hồng gằn giọng:

- Quách Quý vẫn là một kẻ xa lạ với người, người cũng giết được như thường. Người còn giết luôn đứa bé đáng thương!

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt:

- Người báo cừu cho họ Quách!

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Không!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy thì vì lý do gì?

Vương Đại Hồng đáp:

- Giết người, có nhiều lý do, nào phải chỉ để báo cừu mà thôi!

Y cười lạnh, tiếp:

- Đứa bé đó, có làm gì nên tội với số tuổi đếm đầu ngón tay? Nó vẫn chết nơi tay người! Còn người, người đã giết bao nhiêu người rồi, sao người vẫn sống? Những người bị người giết, có thật sự là những kẻ đáng chết không?

Phó Hồng Tuyết nghe lòng bầy tay giá lạnh.

Vương Đại Hồng tiếp:

- Chỉ cần người có giết người thôi, là đồng loại của người phải oán ghét người, muốn loại trừ người. Người đã giết lầm, thì đương nhiên mất cái quyền hỏi lý do khiến đồng loại trừ diệt người.

Phó Hồng Tuyết từ từ đứng lên.

Hắn nhìn Thúc Bình, mắt rướm lệ, quên mất Vương Đại Hồng.

Vương Đại Hồng nhìn thanh đao của hắn, lạnh người luôn.

Thanh ma đao! Ai thấy cũng phát sợ!

Phó Hồng Tuyết thốt, không cần nhìn Vương Đại Hồng:

- Người có thể giết ta, vô luận là ai cũng có thể giết ta, song không nên giết nàng.

Âm thanh của hắn xa xôi quá, chùng như hắn muốn cho kẻ ra đi về cõi khác nghe tiếng nói của hắn.

Hắn tiếp:

- Ta bất chấp người là ai. Ta bất chấp nguyên nhân khiến người đến đây. Người đã giết nàng, thì ta giết người! Ta phải giết người.

Vương Đại Hồng dù biến sắc mặt trắng bợt, vẫn cười lạnh hỏi:

- Người còn khí lực để bặt đao à?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Hắn đang cúi xuống cầm bàn tay lạnh ngắt của Thúy Bình, lúc đó lại từ từ đứng lên, từ từ tiến đến Vương Đại Hồng.

Bàn tay hắn bóp mạnh chuôi đao.

Vương Đại Hồng nín thở, mừng tượng có đôi bàn tay sắt siết quanh cổ hắn.

Y không lùi nữa, vì y biết đã hết đường lùi rồi.

Đao chưa tuốt vỏ, mà y có cảm tưởng đao quang bao phủ quanh y.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước tới.

Chợt, Vương Đại Hồng thở dài.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người hỏi hận?

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Ta hỏi hận đã nghe lời một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lời gì?

Vương Đại Hồng đáp:

- Người đó bảo, ta nên trước hết hủy diệt thanh đao của người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hủy diệt thanh đao này?

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Nó không có điểm gì đặc biệt đối với ngoại nhân, song nó có giá trị đặc biệt với người.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Ạ?

Vương Đại Hồng tiếp:

- Nó là một chiếc gậy cho người nương mình mà hành động, không có nó, người chỉ là một tên thọt chân đáng thương, không có nó, chẳng bao giờ

người đứng vững, chẳng bao giờ người góc đầu nổi!

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt.

Đỏ vì giận mà cũng vì thẹn.

Vương Đại Hồng tiếp:

- Câu đó, không phải do ta nói. Bởi ta không bao giờ biết người, ta không hiểu con người của người như thế nào!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ai nói?

Vương Đại Hồng cười nhạt:

- Dĩ nhiên là một người!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Ta biết không phải là con thú nói. Nhưng, người đó là ai?

Vương Đại Hồng lắc đầu:

- Tại sao ta phải cáo tố với người?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là người đó muốn người đến đây?

Vương Đại Hồng đáp:

- Có thể là phải! Có thể là không phải!

Thần sắc biến đổi kỳ quái, y tiếp:

- Dù thế nào đi nữa, người đừng hy vọng biết người đó là ai. Vĩnh viễn người không biết được đâu. Mà người cũng không làm sao đoán nổi.

Nói như thế, là y thừa nhận chịu sự sai sử của ai đó, bảo y đến đây.

Tự y, y không có lý do để giết Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt nhìn y.

Vương Đại Hồng đã lấy lại bình tĩnh rồi, buông giọng lạnh:

- Tại sao người không bạt đao?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút:

- Vì ta chưa hiểu!

Vương Đại Hồng hỏi:

- Người muốn hiểu việc gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chưa hiểu tại sao, người muốn chết thay kẻ khác.

Vương Đại Hồng hừ một tiếng:

- Chết thay kẻ khác?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Bất quá, người chỉ là một công cụ của kẻ nào đó, không đáng cho ta giết!

Vương Đại Hồng thản nhiên:

- Ạ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Kẻ đáng cho ta giết, chính là kẻ sai phái người đến đây.

Vương Đại Hồng hỏi:

- Chỉ cần ta nói ra người đó là ai, thì người buông tha ta?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta đã nói, hạng người như người không đáng cho ta hạ thủ.

Vương Đại Hồng trầm ngâm.

Điều kiện do Phó Hồng Tuyết đưa ra, có ma lực mê hoặc mạnh, vô luận là ai, dù quyết tâm chết, cũng phải suy tư.

Sống! Ai không muốn sống! Nhục, người ta còn muốn sống thay!

Một lúc lâu, bỗng Vương Đại Hồng cất tiếng:

- Người nên nhận thấy, ta chưa phải là bậc quân tử!

Phó Hồng Tuyết mặc nhận.

- Vô luận là ai, cũng có thể bị ta phản phúc như thường. Vì tự bảo toàn, ta dám bán tất cả.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người không ngu đó!

Vương Đại Hồng tiếp:

- Cho nên, ta còn một vấn đề.

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Vương Đại Hồng hỏi:

- Làm sao ta biết được là người có thể giết ta nổi? Biết đâu hiện tại người không là đối thủ của ta! Như vậy, hà tất ta phải cáo tố bí mật của người khác cho người biết!

Phó Hồng Tuyết không đáp câu đó.

Hắn nhìn đối phương, một lúc sau, từ từ thốt với giọng bình tĩnh:

- Ta có thể phóng một nhát đao, cắt đứt một vành tai của người cho người tin!

Vương Đại Hồng chớp mắt:

- Ạ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nhưng ta không thể cho người biết việc này!

Vương Đại Hồng hỏi:

- Việc chi?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không dùng đao, ta cũng giết được người như thường.

Vương Đại Hồng mỉm cười.

Y không tin Phó Hồng Tuyết bỏ đao.

Trong lúc y cười, Phó Hồng Tuyết rời tay khỏi chuôi đao.

Rời đao rồi, hắn cời luôn giây đao, đặt cả đao lẫn vỏ lên mặt bàn.

Hắn có vẻ quyết tâm chứng minh lời nói vừa rồi. Không có đao, hắn vẫn đứng vững, hắn vẫn ngóc đầu được như thường.

Vương Đại Hồng kinh ngạc.

Nhưng, y đã rút trong mình ra một thanh đoản kiếm cầm tay.

Kiếm màu xanh biếc. Một màu xanh của độc.

Rồi kiếm chớp lên.

Một vệt sáng xanh xẹt tới Phó Hồng Tuyết.

Y không phải là kẻ bán buôn tơ lụa, thì cái tên Vương Đại Hồng gán cho y đó, cũng phải giả luôn.

Nhìn cách sử dụng kiếm của y, ai ai cũng biết y là một kiếm khách đại hữu danh, mà cũng chuyên nghiệp giết người.

Phó Hồng Tuyết lách mình, hoành tay chụp thanh đoản kiếm.

Mường tượng hắn quên bàn tay là vật bằng xương, bằng thịt, mường tượng hắn quên luôn bàn tay không thanh đao.

Kiếm có tẩm độc, chỉ cần kiếm làm trầy da tay một chút, là hắn phải ngã.

Nghĩ như thế, Vương Đại Hồng không biến chiêu. Và y còn hy vọng Phó Hồng Tuyết chụp trúng kiếm nữa là khác.

Hơn thế, Vương Đại Hồng còn cho Phó Hồng Tuyết là ngu ngốc.
Chỉ có những kẻ ngu ngốc mới đưa tay chụp đao kiếm bén.
Có thể Phó Hồng Tuyết bị kích thích cực độ, nên trí óc mất sáng suốt.
Vương Đại Hồng muốn bật cười vang.
Nhưng, y đang nằm mộng, và mộng vỡ liền, y còn cười làm sao nổi.
Bỗng, y hoa mắt, bàn tay trắng của Phó Hồng Tuyết đập vào bản mặt đen của y.

Thì ra, Phó Hồng Tuyết biến chiêu, thay vì chụp đao, hấn đấm mặt.
Cái đấm đó quá mạnh, làm Vương Đại Hồng tối mặt, đầu óc quay cuồng, mất luôn tri giác.

Lúc tỉnh lại, y phát hiện ra mình nằm tại chân tường, trong một góc, máu còn rỉ ra theo hai lỗ mũi. Xương gò một bên má vỡ vụn, sống mũi cũng đập luôn.

Y nhìn qua Phó Hồng Tuyết.

Thanh đoản kiếm của y, đã chuyển sang tay Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thanh kiếm của người đây, phải không?

Vương Đại Hồng lắc đầu. Phó Hồng Tuyết thốt:

- Vậy là người quen sử dụng trường kiếm, và thanh đoản kiếm này hẳn do người đó trao cho người.

Vương Đại Hồng gật đầu.

Quen dùng trường kiếm, khi bắt buộc phải dùng đoản kiếm, thì dù sao cũng không phát huy hết cái linh diệu của sở trường.

Và bộ vị với lực lượng đương nhiên biến đổi phần nào.

Nhất là thế công khó chuẩn đúng cái đích mong muốn.

Phó Hồng Tuyết quăng thanh kiếm cạnh chân y, bảo:

- Nếu người muốn có một chứng minh thứ hai thì cứ cầm lấy nó.

Vương Đại Hồng lắc đầu.

Kiếm rơi cạnh chân, y còn không dám nhìn nó, nói chi đến tái diễn cuộc thực nghiệm.

Dũng khí của y tan biến hoàn toàn.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Sao người không làm thử một lần nữa? Ta không cầm đao, ta chỉ là một gã thọt chân đáng thương, có gì đáng cho người sợ đâu?

Vương Đại Hồng đáp:

- Người không phải!

Y thở dài, tiếp:

- Không phải là một gốc tử!

Người nào cho kẻ khác là gốc tử, thường thường người đó lại là một gốc tử.

Bây giờ y vỡ lẽ hơn ai hết!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại, người chịu nói cho ta biết chưa? Người sai sử người là ai?

Vương Đại Hồng lại thở dài:

- Ta có nói, cũng vô ích!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tại sao?

Vương Đại Hồng tiếp:

- Người sẽ không tin!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta tin!

Vương Đại Hồng hỏi:

- Nhưng còn ta, ta tin được người chăng? Người có chịu buông tha ta chăng?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ta đã hứa với người rồi.

Vương Đại Hồng thở phào, thốt:

- Người đó là bằng hữu của người, người đó biết rõ hành tung của người hơn ai hết.

Phó Hồng Tuyết chột năm cứng hai bàn tay. Hắn liên tưởng đến một người!

Hắn không bằng hữu, thì ngoài người đó ra, chẳng còn ai nữa. Chẳng còn ai chiếu cố đến hắn, như người đó.

Cũng có thể cho rằng người đó là bằng hữu của hãn. Tuy nhiên, có phần nào miễn cưỡng.

Hãn không nở tin là người đó!

Hãn hỏi:

- Họ gì?

Vương Đại Hồng đáp:

- Họ...

Một ánh sáng chớp lên, chiếu thẳng vào yết hầu Vương Đại Hồng.

Vương Đại Hồng không tiếp nối được tiếng nào nữa.

Vết sáng, là một thanh đoản đao.

Loại đoản đao cầm nơi tay Lý Mã Hồ, loại đoản đao cầm nơi yết hầu đứa bé, cháu đích tôn của Quách Oai!

Vương Đại Hồng trừng mắt! Y chết không nhắm mắt!

Phó Hồng Tuyết rùng mình.

Hãn nhận thấy lối phóng phi đao của Diệp Khai quả thật lợi hại.

Bởi, hãn cho rằng Diệp Khai giết Vương Đại Hồng!

Đao từ bên ngoài cửa sổ phóng vào. Bên ngoài cửa sổ, không có người.

Đêm sâu lắm rồi, mưa vừa dứt, nước còn đọng vũng, một vài hạt mưa cuối cùng rơi trên vũng nước, nước chớp chớp như tinh quang.

Phó Hồng Tuyết ôm xác Thúc Bình bước qua vũng nước.

Nước bắn lên, hãn tưởng mảnh tim nát của hãn bắn lên.

Hãn đặt nàng xuống, đào huyết chôn xác nàng.

Khi Phó Hồng Tuyết xuống núi, thì đêm thứ hai bắt đầu.

Vừa khỏi cơn bệnh, vừa qua cơn chiến đấu gay go, nói rằng chiến đấu bởi hãn còn tồn tại, bởi là một cuộc chiến mà hãn chỉ chịu đựng cho bao nhiêu ý niệm đả kích, như một tấm bia hứng vạn mũi tên. Bia vẫn còn mà tên thì ngưng lặng.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy rã rời cả hồn lẫn xác.

Hiện tại, cái gì còn lại với hãn? Phải chăng là bi ai, thống khổ, cừ hận?

Gì thì chẳng biết, chứ từ nay, hãn tịch mịch vô cùng.

Hãn thấy không phương giải thoát tịch mịch.

Nên hãn sợ! Sợ không chịu đựng nổi.

Hắn chạy đi, chạy cuồng loạn, tránh cái tịch mịch được phút giây nào, hay phút giây đó.

Nơi chân núi, có một tiểu trấn, có thị trấn tất có rượu.

Hắn muốn say.

Nhưng khi sau thì quên, hết say rồi, lại càng nhớ. Nhớ niềm thống khổ!

Như vậy, say cũng không giải quyết được việc gì. Mượn say để tạm quên, càng bị người đời chê là ngu xuẩn.

Hắn vào quán rượu tay vẫn nắm chặt chuôi đao. Cuối cùng hắn cũng say.

Hắn say mau quá!

Trước khi say, một mục trong quán có kính hắn một chén rượu lớn.

Hắn nhớ rõ ràng việc đó.

Mục ấy, tuổi độ bốn mươi, mập mạp, mặt bự phấn, khi cười phấn trát mặt nứt rạn, rớt xuống từng mảnh, từng mảnh như vôi tường vỡ.

Hắn cũng nhớ có kính lại mục một chén lớn.

Sau đó, hắn không còn biết gì nữa.

Vô luận cơn say nào, nặng đến đâu rồi cũng hết.

Khi tỉnh lại, Phó Hồng Tuyết thấy mình ở trong một ngôi nhà thô lậu, nằm trên chiếc giường thô lậu.

Không gian trong nhà nặng mùi rượu lẫn phấn son, thứ phấn son rẻ tiền.

Và mục mập nằm ngũ bên cạnh hắn. Một cánh tay trĩu thịt đè trên mình hắn.

Mục trần truồng, hắn cũng trần truồng.

Phó Hồng Tuyết buồn nôn. Hắn không dám hồi ức lại việc đã làm trong đêm vừa qua! Hắn nào biết đã làm gì, hắn chỉ tưởng tượng thôi, nhưng không có can đảm đứng lâu ở đó tưởng tượng.

Hắn nhảy xuống giường mặc nhanh y phục.

Một bàn tay thịt vươn ra, chụp hắn, một giọng sệt vang lên:

- Cái gì thế! Muốn đi phải không?

Phó Hồng Tuyết cắn răng, gật đầu.

Niềm thất vọng hiện lên gương mặt loang lỗ phấn, mục hỏi:

- Làm sao đi được! Đêm qua người có hứa với ta là ở lại đây mà, bầu bạn với ta

mà.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Mụ gọi:

- Lên đây! Lên ngủ với ta, chúng ta tái diễn...

Mụ lôi hẳn.

Phó Hồng Tuyết run người.

Bỗng, hẳn vùng vẫy, thoát khỏi tay mụ, lúi về góc tường, tay nắm chặt chuôi đao, rung rung giọng:

- Ta muốn giết người đó! Nếu người còn lèo nhèo, ta giết liền.

Mụ kinh hãi, nhìn hẳn. Rồi mụ bật khóc, vừa khóc vừa gào:

- Được! Cứ giết! Người giết ta đi! Người đã nói là không đi, bây giờ người muốn đi! Người giết ta, ta còn dễ chịu hơn!

Mụ cũng sợ tịch mịch, mụ chìm trong tịch mịch, vớ được khi nào chịu buông tha.

Bây giờ, Phó Hồng Tuyết đòi đi, mụ trở về với thất vọng.

Phó Hồng Tuyết không nữa nhìn mụ.

Hẳn dụng lực tung cánh cửa, vọt nhanh ra ngoài.

Bên ngoài là đường đi, trên đường có người đi, ai ai cũng kinh hãi nhìn hẳn, nhưng hẳn không thấy ai cả, hẳn chạy cuồng, hết đoạn đường, ra luôn khỏi thị trấn.

Lúc dừng chân lại, hẳn bắt đầu mưa, mưa mãi chừng như phải mưa cả ruột gan, mưa đến trống lòng.

Rồi hẳn ngã xuống, như chiếc lá thu rơi.

Một vài chiếc lá rơi đáp trên mình hẳn. Hẳn chẳng có cảm giác gì, hẳn mất hết tri giác rồi. Toàn thân hẳn là khúc gỗ.

Nơi đó là địa phương nào? Vào thời gian nào, hẳn không biết gì hết.

Khi tỉnh lại, hẳn cảm thấy cõi lòng trống trải quá, chẳng có gì còn lại với hẳn, ngoài cừu hận. Hẳn hận Mã Không Quần, hẳn hận luôn Diệp Khai.

Hẳn hận Mã Không Quần vì thù nhà.

Hẳn hận Diệp Khai vì bị lừa gạt, bị vũ nhục. Hẳn tưởng mình bị lừa gạt, bị vũ nhục với bằng chứng đó.

Bằng chứng là thanh đoản đao, nó tố cáo tất cả.

Nếu không có mỗi cừu hận, chắc là hãn không muốn sống, còn gì nữa mà sống!

Hãn phát thệ, phải sống!

Sống để đối phó Mã Không Quần. Sống để đối phó với Diệp Khai.

Dù sống trong tịch mịch.

Nằm trên đất ướt sau cơn mưa, Phó Hồng Tuyết phát thệ rồi có cảm giác nhựa sống bùng lên, như bao nhiêu nhựa sống dưới lớp đất khô cằn bùng lên sau một cơn mưa mát.

Hãn nằm đó, chẳng biết bao lâu.

Cũng có người qua lại, thấy hãn, nhìn hãn thờ dài, lắc đầu đoạn bỏ đi.

Hãn hay biết hết song bất động.

Cũng có người khinh miệt hãn, cho rằng thiếu niên không nghị lực, không chí tiến thủ.

Đột nhiên, có người bật kêu lên:

- Hãn!

Thinh âm của một nữ nhân! Một nữ nhân không lạ.

Hãn vẫn bất động. Hãn hy vọng nàng đi gấp, đi xa hãn, càng xa gấp càng hay.

Hãn không muốn gặp những khuôn mặt quen, mà cũng không muốn ai gặp hãn.

Nữ nhân đó là Mã Phương Linh.

Chính nàng là người mà hãn không muốn gặp mặt hơn bất cứ ai hết.

Hãn bóp một nắm đất, bóp nhàu trong tay, như bóp nát bực tức, bóp nát một mạng người.

Mã Phương Linh cười lạnh, tiếp:

- Tại sao người thống hận hãn? Người vì một Thúy Bình con người không mấy mai giá trị phải không? Nàng là người của gia gia ta, từ lâu người không biết hay sao?

Lời nói của nàng là ngọn roi, là mũi châm, quất vào tim, đâm vào óc Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vụt nháy dựng lên, quắc đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng trừng trừng. Nếu là trước kia, Mã Phương Linh nhất định nín luôn, nhưng

bây giờ, nàng biến

Mường tượng nàng khinh rẻ hẳn.

Nàng cười lạnh thốt:

- Thực ra, ta sớm biết nàng trước sau gì cũng bỏ rơi người để chạy theo kẻ khác. Nàng buông Diệp Khai bắt qua người, thì nàng có thể buông người như thường. Trừ gia gia ta, trong con mắt nàng, không còn một nam nhân nào cả!

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt, hơi thở dập dồn, quát:

- Người nói đã nhiều rồi!

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Kiểm Nhanh Tay Đứt

Mã Phương Linh hỏi:

- Người không vừa lòng những lời ta nói?

Phó Hồng Tuyết gồng tay cầm, gân xanh nổi vòng, gằn từng tiếng:

- Người nói thêm một tiếng, ta giết người ngay!

Mã Phương Linh mỉm cười. Lúc nàng bắt đầu hé môi cười, một người xuất hiện bên cạnh nàng.

Người đó có thân vóc cao lớn, trong lứa thiếu niên, vận áo gấm, mặt đầy ngạo khí.

Y có lý do để mà cao ngạo.

Thân vóc khôi vĩ, tướng mạo anh tuấn, đôi mày lười kiếm biểu lộ oai nghi, mắt sáng như sao, vận y phục sang quý.

Vô luận là ai, nhìn thoáng qua cũng biết y thuộc hạng người độc đoán, độc hành, muốn làm gì là làm ngay, đừng mong ai ngăn trở.

Hiện tại, y nhìn đăm đăm Phó Hồng Tuyết rồi lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi, người nói gì?

Phó Hồng Tuyết hiểu ngay tại sao Mã Phương Linh cải biến tâm tình.

Thiếu niên áo gấm lặp lại câu hỏi:

- Có phải là người muốn giết nàng?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Thiếu niên hỏi:

- Người biết nàng là chi của ta chăng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Thiếu niên tiếp luôn:

- Vợ ta đó!

Phó Hồng Tuyết bỗng cười lạnh:

- Nếu vậy, nàng mà nói thêm một tiếng nữa, thì người nên tìm một mỹ nhân khác, lấy làm vợ, nàng không sống sót để ăn ở đời với người nữa đâu.

Thiếu niên trầm gương mặt:

- Người biết ta là ai chẳng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Thiếu niên tiếp:

- Ta họ Đinh.

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- Ạ?

Thiếu niên tiếp:

- Đinh Linh Trung!

Phó Hồng Tuyết vẫn thản nhiên:

- Ạ?

Đinh Linh Trung tiếp:

- Tuy người vô lễ, ta vẫn có thể tha thứ, vì hiện tại người không có vẻ có khả năng giết người.

Đích xác, Phó Hồng Tuyết không có vẻ đó.

Hắn thừa nhận sự nhận xét của Đinh Linh Trung.

Đinh Linh Trung lộ vẻ đặc ý, biết rằng cái tên của y thừa sức dọa khiếp một số người trên giang hồ, cho nên lúc nào không cần thiết, y không bao giờ xuất thủ. Y mãn nguyện lắm, và chính vì mãn nguyện mà dù tự cao, y vẫn tránh được trở thành con người táo bạo.

Y không thể không tỏ lộ cho người vợ mới cưới của y biết, là y có đủ lực lượng bảo vệ nàng.

Bằng cách này, hay cách khác.

Y điểm nhẹ một nụ cười, quay đầu sang Mã Phương Linh, bảo:

- Vô luận hiền thê muốn nói gì, cứ nói ra đi, chẳng sao đâu!

Mã Phương Linh cắn môi, hỏi:

- Vô luận tôi muốn nói chi, cũng không quan hệ?

Đình Linh Trung mỉm cười:

- Có ngu huynh bên cạnh, không việc gì hiền thê phải sợ!

Mã Phương Linh cao giọng:

- Tôi nói, gã thọt chân đó yêu một con điếm, say mê một con điếm không đáng giá một đồng tiền!

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt, bàn tay tả chụp bàn tay hữu, tay hữu đang nắm cứng chuôi đao.

Chừng như tay này giữ cho tay kia đừng vung lên đột ngột.

Đình Linh Trung hỏi:

- Người dám động thủ ư?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Thần thái của hắn quá rõ rệt, cần gì phải đáp. Bất cứ ai cũng trông thấy, không một lực lượng nào trở ngăn hắn xuất thủ.

Tự nhiên Đình Linh Trung phải thấy. Y hét lên một tiếng, rút kiếm khỏi vỏ, vung tay luôn.

Kiếm biến thành một cái mống dài, bắn qua yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Kiểm pháp của họ Đình không phải tầm thường. Trước thế công của Đình Linh Trung, trên giang hồ chỉ có một số ít có đủ lực lượng hoàn thủ mà thôi.

Và Phó Hồng Tuyết ở trong một số ít đó.

Hắn không né tránh, không đón đỡ, không làm một cử động.

Bất thành linh, ánh đao chớp lên.

Chỉ một lần chớp thôi.

Theo ánh đao chớp, máu chớp theo máu bắn tung tóe, máu phun dài dài, theo đà bay của vật gì đó.

Vật đó là một thanh kiếm, kiếm của Đình Linh Trung, kiếm cắm phập vào một thân cây, xa xa, chuôi kiếm còn rung rung.

Cánh tay của Đình Linh Trung cũng bay theo, bàn tay còn nắm chuôi kiếm, thòng xuống, lắc lư, máu rõ rùng rùng.

Chính y cũng không biết tại sao cánh tay bị chặt đứt, bởi thế đao của Phó Hồng Tuyết nhanh vô tưởng.

Y ngã xuống, bất tỉnh luôn.

Mã Phương Linh cũng muốn xỉu luôn, không phải vì chồng thọ thương, mà là vì sợ, vì giận, vì thất vọng.

Nàng nhìn xuống Đình Linh Trung, chợt quay mình, phóng chân chạy cuồng loạn.

Bên đường, có cỗ xe, nàng chạy về phía đó, kéo mạnh cửa xe.

Trong xe, có một người.

Người đó, là Đình Vân Lâm.

Phó Hồng Tuyết thấy nàng, tự hỏi tại sao nàng cũng có mặt ở đoạn đường này, và tại sao Diệp Khai không kèm một bên nàng.

Mã Phương Linh hét:

- Hấn sát hại nhị ca cô, sao cô nương bất động?

Đình Vân Lâm nhìn nàng, lâu lắm, mới hỏi:

- Cô nương muốn tôi báo thù?

Mã Phương Linh đáp:

- Tự nhiên! Y là nhị ca của cô nương, là chồng của tôi.

Đình Vân Lâm cười mỉa:

- Cô nương nhận nhị ca tôi là chồng?

Mã Phương Linh biến sắc:

- Cô nương... nói thế là ý tứ làm sao?

Đình Vân Lâm lạnh lùng:

- Cái ý tứ của tôi, cô nương nên minh bạch, nhị ca của tôi dù thực sự có chết đi nữa, cô nương cũng không hề vì người mà rỏ giọt lệ thương tâm. Nhị ca tôi sống hay chết, cái đó không thành vấn đề đối với cô nương.

Bây giờ thì những lời nói của Đình Vân Lâm là những ngọn roi, những mũi châm quất vào tim, đâm vào óc Mã Phương Linh.

Cũng như trước kia, nàng đã nói những lời cay độc với Phó Hồng Tuyết.

Nàng biến sắc mặt.

Đình Vân Lâm bồi luôn:

- Cô nương muốn cho tôi đi giết một người để báo thù bất quá chỉ vì cô nương hận người đó, hận như đối với Diệp Khai. Cô nương hận vì cô nương, chứ không vì nhị ca tôi.

Nàng căn môi, đoạn tiếp:

- Đối với nam nhân khác, cô nương hận đến mất mạng, bởi cô nương cho rằng tất cả nam nhân đều không xứng đáng với cô nương, đến phụ thân của cô nương mà cô nương cũng còn khinh thường thay, huống hồ người khác! Sở dĩ cô nương lấy nhị ca tôi là vì cô nương định mượn tay nhị ca tôi báo hận cho cô nương.

Mã Phương Linh muốn điên lên được.

Nàng hét lớn:

- Ta biết, người hận ta, chỉ vì ta muốn nhị ca người tìm bắt người đưa về nhà. Còn người thì lại thích lang thang đó đây với con chó hoang Diệp Khai.

Đình Vân Lâm hừ lạnh:

- Phải! Ta thích lưu lãng khắp sông hồ với hãnh bởi vì ta yêu hãnh.

Lạnh lùng nhìn Mã Phương Linh, nàng tiếp:

- Đương nhiên người biết ta yêu hãnh, nên người tặc đồ, người báo nhị ca làm áp lực, ly khai bọn ta, bởi người cũng yêu hãnh, yêu chết sống.

Mã Phương Linh bật cười cuồng dại:

- Ta yêu hãnh? ... Ta chỉ cầu nguyện cho hãnh chết sớm thì có!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Hiện tại, người giận hãnh, bởi người biết hãnh không bao giờ yêu người! Tình yêu không được đáp lại, người quyết hủy diệt con người mà người yêu, quyết phá tan mọi hạnh phúc của người người yêu. Ta còn lạ gì mẫu người độc ác của người, ăn không được thì phá cho hôi cái đó! Người nên chết đi là phải hơn, sống làm gì cho bẩn mắt thiên hạ!

Mã Phương Linh vẫn còn cười cuồng dại, nhưng giọng cười biến dần thâm như tiếng khóc.

Hiện tại, không rõ nàng gào khóc hay cười điên.

Bỗng, nàng quay đầu về phía Phó Hồng Tuyết khàn giọng hỏi:

- Người muốn giết ta, sao không bước tới mà giết?

Phó Hồng Tuyết không hề nhìn nàng, nhưng hãnh bước tới, hãnh muốn đối diện với Đình Vân Lâm.

Mã Phương Linh vụt chạy đến, ôm chầm lấy hãnh, quát:

- Nếu người không giết ta, thì hãy đưa ta đi, vô luận đến đũa phương nào, ta cũng theo người! Vô luận người bảo làm gì, ta cũng tuân hành.

Phó Hồng Tuyết lạnh người, không tưởng nàng trơ trên đến cỡ đó.

Mã Phương Linh lại òa lên khóc.

Nàng thốt qua nước mắt:

- Chỉ cần người mang ta theo người, thậm chí người bảo ta đưa người đi tìm gia gia ta, ta cũng sẵn sàng đưa người đi.

Phó Hồng Tuyết chọt co cánh chó, thúc vào bụng nàng.

Mã Phương Linh khuyu lưng liền.

Phó Hồng Tuyết quát:

- Cút!

Mã Phương Linh gượng đứng lên, mất hết niềm tự tin, sự tự tin dù hoặc được nam nhân bằng nững nịu hờn dỗi.

Nàng trừng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết, gằn từng tiếng:

- Được! Ta cút! Người không cần ta thì ta cút, song ta hỏi, chẳng lẽ người quên đêm ấy, người vỗ lên mình ta như con dã thú vỗ mồi! Chẳng lẽ chỉ khi nào vắng bóng người, người mới dám cưỡng hiếp ta?

Phó Hồng Tuyết không đáp, không quay nhìn nàng.

Đình Vân Lâm mĩa mai:

- Có phải là bây giờ người hối hận lúc đó không đáp ứng sự đòi hỏi của hần?

Mã Phương Linh cười lạnh:

- Người đừng đắc ý! Người cho rằng Diệp Khai thực sự thích người à? Nếu hần yêu người thật tình thì khi nào hần để cho bọn ta tách rời người với hần, bắt người đưa về nhà? Hiện tại, biết đâu hần chẳng đang ôm ấp một nữ nhân nào đó? Biết đâu nữ nhân đó chẳng phải là Thúy Bình?

Nàng lại cười vang, cuồng dại, vừa cười vừa lùi, lùi mãi đến rặng cây phía sau

lưng.

Rồi nàng ngưng cười.

Không còn ai thấy nàng nữa. Đình Vân Lâm thở dài thốt:

- Nàng vốn là một thiếu nữ đáng thương, rất tiếc làm việc gì cũng sai lầm hết, cái sai lầm lớn của nàng là chọn sai nam nhân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn người.

Đình Vân Lâm đáp:

- Ta không lầm.

Phó Hồng Tuyết bùi môi.

- Diệp Khai...

Đình Vân Lâm chận lời:

- Ta sớm biết Tiểu Diệp là con người như thế nào. Dù cho hãn không ưa thích ta, cái đó cũng không sao. Chỉ cần ta ưa thích hãn là đủ.

Phó Hồng Tuyết buông nhanh:

- Nhưng người ly khai hãn!

Đình Vân Lâm đáp:

- Chỉ vì ta không còn làm sao hơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Đình Vân Lâm căm hận:

- Bởi vì Đình lão nhị của ta thừa lúc ta sơ ý, điếm vào huyết tê nơi chân ta!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Diệp Khai không can thiệp.

Đình Vân Lâm cười khố:

- Tư cách gì hãn can thiệp? Đình lão nhị là nhị ca của ta mà!

Nàng chớp mắt, ánh mắt ngời lên, tiếp:

- Nhưng ta biết, sớm muộn gì hãn cũng đến tìm ta. Tuy có vẻ dừng dừng với mọi sự, hãn xem ra cũng là một tay đa tình, ta thấy rõ hãn đau khổ khi ta bị nhị ca bắt đi!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bây giờ người có muốn đi tìm hãn không?

Đình Vân Lâm điếm một nụ cười:

- Trên đời, có hạng người, vĩnh viễn không ai tìm ra, chỉ còn có cách là chờ người đó đến, Diệp Khai thuộc hạng người đó.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng, thần sắc biến đổi kỳ quái.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Tuy người gây thương thế cho nhị ca ta, ta vẫn không trách người.

Phó Hồng Tuyết băng quơ:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Tuy nhiên, người phải hiểu, chẳng phải ta nói thế là vì ta hận nhị ca ta bắt ta đưa về nhà đâu nhé!

Phó Hồng Tuyết lại ạ lên một tiếng.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Nhờ người chặt đứt cánh tay, nên y thức ngộ thực chất của mẫu người Mã Phương Linh. Nếu không mất một cánh tay ngày nay, thì y sẽ còn bị Mã Phương Linh lung lạc đến độ mất cả sáng suốt, và hậu quả tai hại đến cả giòng họ Đình của ta cũng nên.

Một nam nhân kết hợp với một nữ nhân điêu ngoa, giao hoạt thiếu thành tâm, thực ý thì chắc chắn là không hưởng hạnh phúc rồi, và chỉ đến ngày mà chờ một kết cuộc thê thảm thôi!

Đình Vân Lâm tiếp:

- Cho nên, từ phút giây này người có thể đi, người càng đi gấp càng hay, đừng để cho nhị ca ta thấy người khi tỉnh lại.

Phó Hồng Tuyết không đi.

Đình Vân Lâm chờ mãi, chẳng thấy hản nhích động, bèn hỏi:

- Tại sao người không đi!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì ta đang suy nghĩ về một việc.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Việc gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không biết có nên giải huyệt cho người hay không, để người đi theo ta, hay là ta phải bế người.

Đình Vân Lâm biến sắc. Nàng kêu lên thất thanh:

- Người có ý tứ gì?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ý tứ của ta là mang người đi theo ta!

Đình Vân Lâm hét lên:

- Người điên!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta không điên! Ta biết người không bao giờ chịu đi theo ta!

Đình Vân Lâm kinh hãi, bỗng khoát tay, mấy chiếc lục lạc vàng khua vang leng keng.

Lục lạc bay ra, đánh vào các yếu huyết Nghinh Hương, Thiên Thực, Huyền cơ của Phó Hồng Tuyết.

Khoảng cách giữa nhau rất gần, nàng lại xuất thủ cực nhanh.

Phó Hồng Tuyết không né tránh, nhưng ánh đao chớp lên.

Ba chiếc lục lạc biến thành sáu mảnh.

Rồi ánh đao tắt, thanh đao chui vào vỏ, còn bàn tay Phó Hồng Tuyết thì chụp đúng cổ tay nàng.

Hắn xách nàng lên, quàng nhanh tay, ôm ngang hông nàng.

Đình Vân Lâm gào thét vang ầm lên:

- Tên thọt chân vô liêm sĩ! Buông ta xuống.

Phó Hồng Tuyết không nghe gì.

Trên xe, có xa phu, trên đường có khách bộ hành qua lại, ai ai cũng kinh hãi.

Phó Hồng Tuyết chẳng thấy gì.

Hắn ôm Đình Vân Lâm chạy về hướng đông vùng núi, núi cao chót vót.

Đình Vân Lâm không gào thét nữa.

Bởi nàng có làm gì, Phó Hồng Tuyết cũng lơ đi, cứ chạy thôi.

Nàng vừa sợ, vừa giận tự hỏi Phó Hồng Tuyết mang nàng đi đâu, và để làm gì

Nàng nhận thấy hắn mất bình thường, có thể là hắn đang điên loạn cũng nên.

Nàng nhớ, Mã Phương Linh nói câu này:

- Chỉ tại những nơi vắng vẻ người, người mới dám gian dâm ta!

Câu nói đó thật là đáng sợ trong lúc này.

Càng lên cao, không khí càng lạnh.

Đình Vân Lâm bắt đầu rung.

Phó Hồng Tuyết đặt nàng xuống, lạnh lùng nhìn nàng hỏi:

- Người sợ?

Đình Vân Lâm vụt cười khan:

- Ta sợ cái gì? Tại sao ta sợ?

Dĩ nhiên, nàng cười rất miễn cưỡng, song cũng còn duyên dáng, không đến nỗi khó trông lắm.

Nàng tiếp:

- Chẳng lẽ ta sợ người! Người là bằng hữu của Tiểu Diệp, bằng hữu của Tiểu Diệp là bằng hữu của ta, ta đi sợ bằng hữu sao?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn cừu nhân của hãn?

Đình Vân Lâm chớp mắt:

- Mừng tượng hãn không có cừu nhân!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Nếu hãn có cừu nhân, đương nhiên là cừu nhân của người!

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Có thể làm như vậy, chỉ vì...

Phó Hồng Tuyết chặn lời:

- Chỉ vì trên đời này, người thân cận nhất của người là hãn!

Đình Vân Lâm mỉm cười.

Lần này nàng cười thật sự, một nụ cười chân chánh, ôn nhu, ngọt ngào.

Nhớ đến Diệp Khai, là nàng biến thành dịu hiền ngay.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu biết có người có thể giết hãn, thì người phải làm sao?

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Không ai có thể giết hãn, không ai giết nổi hãn!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Giả như có?

Đình Vân Lâm căn môi:

- Ta sẽ không bao giờ dung tha kẻ đó, ta không hề tuyển chọn thủ đoạn.
Bằng mọi cách, bằng mọi giá ta quyết đối phó với kẻ đó!

Phó Hồng Tuyết lập lại:

- Không chọn thủ đoạn!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Nhất định không!

Rồi nàng tiếp:

- Tuy ta không ác độc, song ta cũng dám ác độc với kẻ nào hãm hại Tiểu Diệp. Ta có thể cắn kẻ đó đứt từng mảnh thịt mà nhai tươi, nuốt sống!

Nàng chột rung người, mừng tượng linh cảm một sự bất tường.

Phó Hồng Tuyết quay mình, đưa lưng về nàng, hướng mặt về một cái gò nhỏ.

Cỏ chưa mọc trên gò, hiển nhiên là một cái gò mới được đắp lên.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Gò gì thế?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một nấm mồ.

Đình Vân Lâm biến sắc:

- Mộ? Sao người biết là một nấm mồ?

Phó Hồng Tuyết đáp: - Ta biết, vì chính tay ta đắp lên.

Âm thanh của hấn bốc lạnh, hơn cái lạnh của gió, tuyết nơi lưng chừng núi cao

vời.

Ý lạnh của âm thanh đó chuyển nhanh khắp người Đình Vân Lâm, làm cho nàng run lên, dù nàng không nhát gan lắm!

Một lúc sau, nàng hỏi:

- Người nằm dưới mộ là ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người thân cận của ta!

Đình Vân Lâm kêu lên:

- Người... người yêu nàng đến thế?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Tình cảm của ta dành cho nàng thâm hậu hơn tình cảm của người và Diệp Khai!

Đình Vân Lâm gượng cười:

- Ta hy vọng nàng chết không phải vì bị người khác giết. Chứ nếu nàng bị ai đó giết thì chắc là người kẻ đó từng mắng thịt, từng mắng, mà nhai tươi nuốt sống rồi!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nàng bị người khác giết!

Đình Vân Lâm giật mình, lẩm nhẩm:

- Nơi đây, gió lạnh quá!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người đừng lo cho nàng. Bây giờ thì nàng không còn sợ lạnh nữa!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Nhưng ta sợ!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sợ ta?

Đình Vân Lâm đáp:

- Sợ lạnh!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta sẽ chôn người, người hết sợ lạnh. Gió không quét sâu xuống lòng đất đâu.

Đình Vân Lâm cười gượng gạo hơn:

- Cái đó thì người khỏi nhọc công lo nghĩ, bởi ta chưa chết mà!

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nhưng nàng đã chết rồi! Người chưa chết tại sao nàng lại phải chết?

Tại sao?

Giọng hân biểu lộ một niềm oán độc vô cùng.

Đình Vân Lâm đáp:

- Mỗi cá nhân đều phải chết, bất quá chết sớm hay chết muộn vậy thôi! Cái số của nàng rất vắng như vậy, thôi thì người cũng đành đi! Thương tâm mà làm gì?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Diệp Khai chết, người thương tâm hay không?

Đình Vân Lâm ấp úng:

- Ta... ta...

Phó Hồng Tuyết chận luôn:

- Người không thương tâm, chỉ vì Diệp Khai chưa chết, Diệp Khai không thương tâm chỉ vì người chưa chết. Nhưng nàng thì... nàng đã chết rồi !...

Đột nhiên hấn quay mình, trừng mắt nhìn Đình Vân Lâm, ánh mắt chớp lửa sáng ngời, lửa phẫn nộ, lửa cừu hận.

Hấn cao giọng tiếp:

- Tại sao người không hỏi, ai giết nàng?

Con tim trầm xuống, khí uất bốc lên, nàng không thốt thành lời!

Nàng uất ức vì cuộc đối thoại bất đắc dĩ này!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Người không hỏi ta, là vì người biết ai giết nàng, phải không?

Đình Vân Lâm vụt hét to:

- Ta không biết! Làm sao ta biết được!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Đáng lẽ người phải biết!

Đình Vân Lâm hừ một tiếng:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết gằn mạnh:

- Vì, người giết nàng là Diệp Khai.

Đình Vân Lâm hét:

- Vô lý! Không thể có việc đó! Ta luôn luôn ở bên cạnh hấn, ta bảo chứng hấn không bao giờ giết người!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đêm qua, người có cùng đi chung với hấn không?

Đình Vân Lâm nín lặng.

Sáng sớm hôm qua, nàng đã bị Đình Linh Trung bắt đi theo y rồi.

Từ đó, nàng không còn gặp Diệp Khai nữa.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Người biết đêm qua, hắn ở đâu chẳng? Hắn làm gì chẳng?

Đình Vân Lâm cúi đầu. Nàng làm sao biết được?

Phó Hồng Tuyết lấy ra một thanh đoản đao, mỏng và bén.

Hắn quăng trước mặt nàng, hỏi:

- Người nhận ra vật của ai chứ!

Đình Vân Lâm cúi thấp hơn.

Nàng nhận được thanh đao. Mường tượng đao cắm nơi con tim nàng.

Một lúc sau, nàng ngẩng đầu lên, cao giọng thốt:

- Diệp Khai là ta, ta là Diệp Khai, nếu người nhận là Diệp Khai giết nàng thì cứ giết ta!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người bằng lòng chết cho hắn?

Đôi mắt sáng lên, Đình Vân Lâm không do dự:

- Phải!

Phó Hồng Tuyết nắm chặt đôi tay.

Hắn nhớ đến nụ cười ôn như của Thúy Bình, nụ cười cuối cùng.

Trong phút giây hắn muốn quật mồi, nhìn lại mặt nàng, nhìn lại nụ cười đó.

Đình Vân Lâm giục:

- Người muốn giết ta, cứ lại đây mà giết?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc lâu, mới từ từ đáp:

- Ta không tưởng giết người!

Đình Vân Lâm trầm giọng:

- Vậy người tưởng cái gì?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không tưởng gì cả.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Vậy người mang ta đến đây, để làm gì?

Nàng lộ vẻ sợ hãi rõ rệt. Chết, nàng không sợ, nàng chỉ sợ hắn hành hạ vũ nhục nàng.

Phó Hồng Tuyết lại suy nghĩ giây lâu, rồi lạnh lùng thốt:

- Người có nói, sớm muộn gì hắn cũng đến tìm người.

Đình Vân Lâm gật đầu, cất cao giọng:

- Đương nhiên là hãn đến tìm ta, hãn tuyệt đối không phải là kẻ vô tình.

Phó Hồng Tuyết nhìn ra phương trời xa, rồi từ từ thốt:

- Nơi đây, an tĩnh lắm. Nếu hãn chết an ổn tại chốn này thì đúng là hãn có diều phúc hơn người, như thế là cao xanh ưu đãi hãn ghê!

Đình Vân Lâm giật mình:

- Người đợi hãn đến?

Phó Hồng Tuyết không đáp, nhìn xuống thanh đao.

Thanh đao đã nhiễm quá nhiều máu. Máu của người lớp trước, máu của người lớp sau. Máu do cả hai bàn tay của hai thế hệ khơi giòng.

Đình Vân Lâm rung rung giọng, thốt:

- Nhưng hãn đâu có biết ta ở đây?

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Hãn có thể biết.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết giải thích:

- Nhiều người trông thấy ta mang người đi về phía này.

Đình Vân Lâm lại hỏi:

- Dù hãn có đến đây đi nữa, thì sao? Chẳng lẽ thực sự người muốn giết hãn?

Phó Hồng Tuyết nín lặng, như thanh đao im lặng. Đao không bao giờ lên tiếng, nhưng đao giết người như thường.

Đình Vân Lâm lớn tiếng tiếp:

- Thực sự người có thể hạ độc thủ? Chẳng lẽ người quên những gì hãn đã làm cho người ngày trước? Nếu không có hãn, liệu người còn sống đến hôm nay chẳng?

Phó Hồng Tuyết thống khổ quá!

Hãn gằn từng tiếng:

- Hãn để cho ta sống, là muốn cho ta chịu dày vò cùng cực trong niềm thống khổ vô biên.

Đình Vân Lâm hiểu, sống với niềm thống khổ dày vò, ray rứt triền miên là kéo dài một cực hình, thà chết đi, còn sướng hơn.

Với ý tưởng đó, Phó Hồng Tuyết hận Diệp Khai, hận tràn lòng, tự nhiên hẳn không ngần ngại giết chàng. Bởi, hẳn không cho rằng chàng thi ân, mà cứ nghĩ là chàng có thâm ý.

Nàng đâm sợ hơn trước.

Nhìn Phó Hồng Tuyết, nàng rung giọng thốt:

- Hẳn từng nói với ta, người hành sự tuy đáng sợ song cái tâm của người rất thiện lương. Thế người... người biến thành tàn độc từ bao giờ?

Phó Hồng Tuyết nhìn thanh đao nơi tay, không nói gì?

Chùng như có mưa nơi chân núi.

Nhưng, trên núi, sương mù nặng hạt, thấm ướt y phục của Đình Vân Lâm, nàng nghe lạnh hầu như hết chịu nổi!

Rồi cái đói lại đến, dạ dày cào cấu từng cơn.

Phó Hồng Tuyết ngồi ỳ một chỗ, bất động.

Chẳng lẽ hẳn không lạnh, không đói! Hẳn là con người gỗ sao?

Chùng như vượt quá mức kiên nhẫn, bình tĩnh, Đình Vân Lâm cuối cùng buột miệng thốt:

- Có thể hẳn không đến!

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Đình Vân Lâm lại hỏi:

- Giả như ba hôm nữa, hẳn mới đến, người vẫn ở đây chờ đủ ba hôm?

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ba năm nữa hẳn mới đến, ta chờ đủ ba năm.

Đình Vân Lâm kêu lên:

- Rồi người cũng bắt ta ở đây đủ ba năm với người?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Ta chờ được, sao người không chờ được?

Đình Vân Lâm đáp:

- Chỉ vì ta là con người!

Phó Hồng Tuyết không câu:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp luôn:

- Nếu là con người, thì không ai đợi ba năm. Dù cho ba hôm, cũng không thể chờ được.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Nếu người bắt ta ngồi đây chờ, dù không chết lạnh cũng phải chết đói.

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Thực ra, người không cần phải đợi. Người có thể xuống núi tìm hãn, như vậy còn dễ chịu hơn là ngồi đây chờ.

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Đình Vân Lâm trầm giọng:

- Tại sao người không nói gì hết? Chẳng lẽ...

Nàng bỏ dở câu nói vì nàng phát giác Phó Hồng Tuyết mất dạng.

Bên dưới, tiếng mưa còn vọng lên. Trước mắt Đình Vân Lâm là lớp sương mờ.

Nàng nhìn ra, chẳng thấy gì cả.

Nàng gọi to:

- Phó Hồng Tuyết! ... Người ở đâu? ... Trở lại đây!

Không có tiếng đáp.

Đình Vân Lâm rung người.

Còn Phó Hồng Tuyết đó, nàng sợ, mất Phó Hồng Tuyết rồi, nàng sợ hơn.

Trong phút giây này, nàng mới cảm thấy cô độc và tịch mịch là những cái gì đáng sợ nhất đời.

Bất quá Phó Hồng Tuyết đi đâu đó trong chốc lát, thế mà nàng cũng sợ tịch mịch cô độc như thường.

Nàng muốn chạy đi, song đôi chân bị điểm huyết cứng đờ, làm sao chạy được?

Bây giờ thăm thía cái cô độc, tịch mịch nàng sanh đồng tình với Phó Hồng Tuyết.

Hãn đáng thương quá chừng.

Bỗng, có giọt nước rơi trong bàn tay nàng, nàng nhìn xuống bàn tay.

Không phải giọt mưa, không phải giọt sương.

Mà là máu!

Bất giác, nàng xiu liền.

Khi tỉnh lại, nàng nhận ra mình nằm cạnh đồng lửa, trong mình cồm cộm những vật gì ấm áp.

Phó Hồng Tuyết ngồi gần đồng lửa, lột da một con thỏ rừng, cào than quăng nó vào, nướng.

Để chứng tỏ là mình không phải vì thấy máu mà sợ đến xiu, nàng thốt:

- Lạnh quá, ta không chịu nổi phải ngắt đi!

Đoạn nàng hỏi:

- Chính người gầy ngọn lửa đó?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chúng ta không thể ăn sống con thỏ này.

Đình Vân Lâm hỏi tiếp:

- Ai nhét những vật ấm vào mình ta? Người?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Đình Vân Lâm hét:

- Ai cho phép người sờ sàng thế?

Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Đáng lẽ ta không nên làm thế! Ta nên lột trần người, quăng vào lửa, nướng chín mà ăn, khỏi phải đi bắt thỏ.

Đình Vân Lâm run sợ, giữ rịt y phục, sợ Phó Hồng Tuyết làm thật.

Phó Hồng Tuyết không nhìn nàng, chăm chú nhìn con thỏ, khi thịt chín rồi, hăn xé làm hai phần, trao phần nhiều hơn cho nàng.

Đình Vân Lâm vui ngay.

Nếu Phó Hồng Tuyết chia cho nàng phần ít hơn, hăn là nàng hận.

Đói thì ăn, đói quá ăn phải ngon, chứ thịt thiếu muối nêm, nhạt nhẽo quá, lúc thường không ai nuốt được nhiều.

Ăn xong, Phó Hồng Tuyết đứng lên, lạnh lùng hỏi:

- Người tự cởi y phục được chăng?

Đình Vân Lâm biến sắc, kêu lên:

- Người... người có ý tứ gì?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không muốn người chết lạnh, chết bệnh! Người không tự cởi được, ta cởi cho!

Đình Vân Lâm phát hiện ra, lửa tắt, vật ấm trong mình lạnh, y phục ướt trở lại, đất cũng ướt luôn.

Vậy y phục đó, nằm trên đất đó, dù con người bằng gỗ, gỗ cũng phải mục.

Nhưng, có thể nào nàng để thân mình trần truồng trước mắt một nam nhân không phải là Diệp Khai?

Nàng cắn mạnh môi, hỏi:

- Người có gian dâm Mã Phương Linh chẳng?

Phó Hồng Tuyết cố đè nén cơn thống khổ, gật đầu!

Đã làm việc gì, hãnh không chối. Hãnh chưa gian dâm, bắt quá chỉ cưỡng bức thôi, và sự việc bị ngăn trở vì Diệp Khai xuất hiện.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Người có thể cưỡng gian ta chẳng?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Người đề tình ta?

Đình Vân Lâm đáp:

- Hiện tại, nếu người muốn, thì ta không thể nào phản đối. Nhưng ta hy vọng người hiểu một việc...

Phó Hồng Tuyết chờ nghe...

Đình Vân Lâm tiếp:

- Trừ Diệp Khai ra, bất cứ nam nhân nào mớ đến ta, là ta mưa liền. Bởi vì ta cho rằng trên đời này không nam nhân nào sánh được với hãnh.

Thống khổ và cừu hận bùng lên ánh mắt, Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Người hận hãnh có thể không phải vì hãnh giết Thúy Bình mà là vì người biết, vĩnh viễn người không sánh kịp hãnh.

Phó Hồng Tuyết chụp áo nàng, nhắc bổng nàng lên, rung giọng thốt:

- Người làm!

Đình Vân Lâm lắc đầu:

- Ta không làm!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Người không nên bức ta!

Hắn đặt nàng xuống, xé tét chiếc áo nàng.

Khi nàng ngã ra, gió lạnh quét ngang bộ ngực trắng nhu tuyết của nàng.

Nàng tuôn lệ, nghiêng răng rít lên:

- Ta không làm, chính Tiểu Diệp làm! Tiểu Diệp nhận xét làm người.

Người không là con người, người là súc sanh!

Phó Hồng Tuyết rung người lên, bỗng ngã xuống, co rúm thân hình, gân giật mạnh, sùi bọt mép.

Đình Vân Lâm kinh hãi.

Nàng nghe nói, Phó Hồng Tuyết có bệnh kín, song không tưởng bệnh hắn dễ phát như vậy.

Bệnh phát đáng sợ.

Trông Phó Hồng Tuyết, Đình Vân Lâm một lần nữa thương xót hẳn quá chừng.

Nhưng nàng làm sao giúp hắn được gì, bởi nàng không cử động được.

Vừa lúc đó, có tiếng chân vang lên.

Tiếng chân nhẹ, nhưng hỗn độn, chứng tỏ có nhiều người đến.

Đình Vân Lâm trầm nghĩ:

- Chẳng phải Diệp Khai! Nếu hắn đến chẳng bao giờ có kẻ đi theo hắn.

Nàng trầm con tim xuống, chờ xem.

Đêm thu, khuya, giữa cảnh tuyết giá lạnh lùng, còn ai có hứng thú đến đây?

Tiếng chân dừng lại ngoài sơn động.

Lửa tắt, than còn, thỉnh thoảng lửa bùng lên vì một vài đoạn cây thừa bốc cháy.

Có ánh sáng, là có người.

Cho nên, bên ngoài động, người dừng chân, nghe ngóng người bên trong. Một lúc lâu, có kẻ ướm hỏi: - Bằng hữu nào trong động đó, xin cho biết quý danh cao tánh. Đình Vân Lâm cắn môi, tránh phát âm thanh.

Nàng hy vọng họ không vào liền, và Phó Hồng Tuyết qua nhanh cơn bệnh. Một thanh đao từ bên ngoài thọc vào, rồi Đinh Vân Lâm trông thấy người cầm

đao.

Cùng lên núi, có nhiều người.

Nhưng vào động, chỉ có một người.

Người đó có gương mặt trắng xanh, da láng, chớp chớp mường tượng chiếc nạ bằng đồng xanh.

Hắn nhìn thoáng qua Phó Hồng Tuyết, rồi nhìn sang Đinh Vân Lâm.

Da thịt nàng hiện lộ dưới lớp y phục rách tả tơi.

Vẻ dâm dăng ngời lên nơi ánh mắt người đó.

Hắn thở phào, xuôi tay đao, hắn không còn xem hai người nằm đó đáng sợ nữa.

Hắn mở mắt to hơn, nhìn hau háu Đinh Vân Lâm.

Đinh Vân Lâm nổi giận hỏi:

- Người nhìn cái gì? chẳng lẽ chưa bao giờ người thấy một nữ nhân?

Người đó mỉm cười, lấy đầu chân hất vào mình Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Gã là chi của người?

Đinh Vân Lâm gắt:

- Người không cần biết!

Người đó hỏi:

- Có phải hắn là kẻ đã đánh đuổi Quan Đông Vạn Mã Đường chạy bỏ cơ nghiệp chăng? Hắn là Phó Hồng Tuyết phải không?

Đinh Vân Lâm hỏi lại:

- Sao người biết?

Người đó đáp:

- Ta vốn đi tìm hắn đấy!

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Tìm hắn để làm gì?

Người đó đáp:

- Ta tìm hắn để nhờ hắn làm một việc. Nhờ hắn giết một người.

Hắn cười lớn, tiếp:

- Nhưng bây giờ thì hẳn chỉ còn chờ người đến giết? Hẳn còn làm gì được ai trong tình trạng đó?

Đình Vân Lâm cười lạnh:

- Nếu người có ý tưởng đó, thì chắc chắn là người sẽ hối hận lớn.

Người đó cười âm trầm:

- Ta còn có ý tưởng khác nữa.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Ý tưởng gì?

Người đó đáp:

- Thấy một nữ nhân phơi ngực như người, lại đẹp, lại trẻ, thì nam nhân sẽ có ý tưởng như thế nào! Chắc người cũng hiểu chứ!

Đình Vân Lâm lạnh người, kêu lên thất thanh:

- Người dám?

Người đó thản nhiên:

- Sao lại không dám? Dù Phó Hồng Tuyết đủ sức bạt đao, ta cũng không ngán!

Đình Vân Lâm quát:

- Người.. người không sợ thật sự?

Người đó thốt:

- Nếu người biết ta là ai, thì người tự động hiến dâng liền.

Đình Vân Lâm gằn giọng:

- Bằng vào đâu ?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Độc Thủ

Người đó đáp:

- Ta chỉ bằng vào một vật! Phó Hồng Tuyết nằm mộng cũng không tưởng nổi vật đó!

Hắn cười nhẹ, dùng mũi dao hất tay của Đinh Vân Lâm đang giữ rịt y phục, đoạn tiếp:

- Bằng vào vật đó, chẳng những dám tưởng mà ta còn dám làm. Người không tin, ta làm lập tức cho người thấy!

Đinh Vân Lâm muốn hét lên một tiếng thật lớn, cho thấu đến ông trời.

Nhưng, muốn hét thì cứ hét, tay nàng không thể không buông.

Vừa lúc đó, nàng trông thấy một vật từ bên ngoài bay vào, bắn trúng hàm răng người đó.

Một tiếng bộp vang lên, ba chiếc răng của y gãy lìa.

Vật đó rơi xuống đất theo ba chiếc răng gãy.

Vật đó là một chiếc vỏ đậu phộng.

Người ấy biến sắc mặt, một tay che miệng, một tay cử dao lên.

Đinh Vân Lâm cũng biến sắc, kêu lên:

- Lộ Tiểu Giai!

Lộ Tiểu Giai là người mà hiện tại nàng không muốn thấy mặt, tại sao hắn đến đây!

Chẳng lẽ nàng quá xui xẻo, cái khổ này chưa hết, lại đến cái khổ khác?

Bên ngoài động là vùng đen tối, trong vùng đen tối đó một người cười thốt:

- Trên đời này đâu phải nhất định chỉ có mỗi một Lộ Tiểu Giai là biết ăn đậu phộng? Số người không ăn đậu phộng nghĩ ra còn ít hơn số người ăn!

Tiếp theo câu nói, một người vừa cười hì hì vừa bước vào, vận y phục tùy tiện, song không cầu thả, dáng ung dung, xem chừng trời có sập trước mặt, hắn cũng không hề chớp mắt.

Thấy người đó rồi, Đinh Vân Lâm có cảm tưởng là trời đất bỗng nhiên bừng sáng, ấm dịu, hết sương mù, hết gió thu, hết mưa đêm.

Dù trời sập, nàng cũng không chớp mắt.

Bởi, người đó là Diệp Khai.

Thấy Diệp Khai là trên thế gian chẳng còn gì đáng cho nàng quan tâm nữa.

Nàng cười dịu, song mặt vênh lên, gắt:

- Người chết dí ở đâu, mà bây giờ mới vác xác đến đây?

Diệp Khai thờ dài, đáp:

- Tại hạ vốn tưởng đến sớm, nhưng không nỡ để cho nhị ca cô nương nằm ỳ tại chỗ, cái kính, cái hận, dù sao đi nữa thì cũng là nhị ca của cô nương!

Đinh Vân Lâm muốn giận, cũng không giận được, nên bật cười thốt:

- Người vốn nên đối xử tốt với y, bởi sớm muộn gì y cũng phải là anh vợ người!

Diệp Khai nhìn nàng, cau mày, hỏi:

- Có phải là người trong họ Đinh của cô nương thích nằm đất chẳng?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Người từng nói, một người thông minh lúc nằm xuống rồi, tuyệt nhiên không bao giờ ngồi dậy mà?

Diệp Khai gật gù:

- Đúng lắm! Có đạo lý lắm!

Chàng nhìn Phó Hồng Tuyết, rồi nhìn sang gã đang cử cao thanh đao, hỏi:

- Các vị đều thông minh cả, còn nhân huynh này sao lại không nằm xuống? Đứng như thế chẳng thấy mệt sao?

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Cho nên, người nên khuyên hẳn, tốt hơn là hẳn nằm xuống đi. Chứ tội gì mà đứng mãi cho khổ!

Người đó, miệng ngậm máu rỉ ra hai bên mép, rơi lòng thòng, không dám có một phản ứng gì!

Là tay giáo hoạt trên giang hồ, thuộc loại hồ ly, hẳn thừa hiểu đối phương dùng một cái vỏ đậu phộng bắn gậy ba chiếc răng của hẳn thì hẳn phải là một nhân vật phi thường, còn lâu lắm hẳn mới là đối thủ.

Diệp Khai gạt gù:

- Cô nương có lý!

Chàng đứng quay lưng về người đó, tay chấp sau lưng, một tư thế rất thuận lợi cho hẳn. Gia dĩ hẳn đang cử cao thanh đao, đao lại gần cổ chàng, quá gần, nếu hẳn lia đao, một nhát thôi, là đầu chàng phải rụng.

Trừ ra, nơi lưng chàng có một con mắt.

Mà người, đâu có đến ba con mắt!

Đắn đo một chút, hẳn quyết hạ thủ liền. Hẳn nhích động bàn tay.

Nhưng, quả thật Diệp Khai có một con mắt thứ ba ở sau lưng, bất thành lình chàng quay mình lại, một ngón tay xẹt lên, chạm đúng cánh tay cầm đao của người đó.

Thanh đao của hẳn sang tay chàng.

Nhìn thanh đao, chàng cười nhẹ, khen!

- Bén ghê!

Người đó lạnh cứng mình, cười gượng, nụ cười như mếu.

Diệp Khai tiếp:

- Nếu thanh đao này chộp ngang qua cổ, thì đầu lâu phải rơi là cái chắc.

Người tin như vậy không?

Chàng cầm đao, dứ dứ nơi cổ hẳn.

Chàng hỏi:

- Người có muốn thử không? Có thử mới đáng tin chứ, phải không?

Người đó đáp gấp:

- Đương nhiên là tin! Không cần phải thử! Kẻ nào không tin kẻ đó chỉ là một gốc tử!

Diệp Khai cười lớn.

Người đó chột hỏi:

- Lúc các hạ lên núi, có gặp bằng hữu của tại hạ chăng?

Diệp Khai gật đầu:

- Ta xem chừng như những người đó mệt nhọc quá nên đã khuyên họ nằm xuống nghỉ một lúc. Họ cũng là những người biết lợi hại nên ngoan ngoãn nghe lời ta, cùng nằm xuống cả.

Người đó thoáng biến sắc cười khỗ, thốt:

- Thực ra... tại hạ cũng cảm thấy quá mệt nhọc!

Diệp Khai đáp:

- Thấy mệt thì cứ tìm chỗ mà nằm nghỉ!

Người đó không nói gì nữa, bước đến góc tường, nằm xuống.

Đinh Vân Lâm bật cười thốt:

- Xem ra hãn cũng thông minh đấy chứ!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ nhận thấy số người ngu trên đời này càng ngày càng giảm thiểu. Cũng là một sự đáng mừng!

Rồi chàng tiếp:

- Tại hạ nghĩ, cô nương nên đứng lên, đi tới đi lui, chứ nằm mãi như vậy, chỉ sợ mục xương mất!

Đinh Vân Lâm cười nhẹ:

- Ta đang chờ người đấm bóp đây! Đôi chân của ta mỏi nhừ!

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ nghĩ, nhị ca cô nương điểm huyết đôi chân sao không điểm huyết luôn cái miệng của cô nương!

Đinh Vân Lâm bật cười sảng sặc:

- Tại vì nhị ca ta muốn chữa cái miệng của ta để cắn người đó!

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, thở dài, thốt:

- Trời sanh con người như vậy, lại còn gán thêm làm chi một chứng bệnh tai hại!

Đinh Vân Lâm cũng thở dài theo chàng, rồi tiếp nối:

- Hãn là con người đáng thương thật đấy, tuy có lúc hãn làm cho thiên hạ phải lên ruột từng cơn!

Nàng hỏi:

- Người biết tại sao hãn mang ta đến đây chẳng?

Diệp Khai lắc đầu.

Đình Vân Lâm tiếp:

- Hãn cho rằng người giết Thúy Bình đó!

Diệp Khai cau mày:

- Thúy Bình đã chết?

Đình Vân Lâm gật đầu:

- Phần mộ của nàng ở cạnh đây. Chính Phó Hồng Tuyết tự tay chôn xác nàng.

Nụ cười trên môi Diệp Khai tắt ngay.

Đình Vân Lâm nhìn sững chàng, hỏi:

- Có phải là người giết nàng chẳng?

Diệp Khai trầm giọng:

- Cô nương có thể hỏi tại hạ câu đó sao?

Đình Vân Lâm thở ra:

- Đương nhiên ta biết không bao giờ người có hành động đó. Nhưng, tại sao thanh đao của người lại ở trong tay hãn?

Diệp Khai trở mặt?

- Đao của tại hạ ?...

Đình Vân Lâm chưa kịp nói gì, ánh đao bỗng chớp lên.

Diệp Khai đưa tay ra, đón bắt thanh đao.

Một thanh phi đao, mỏng như lá lúa.

Chàng ngẩng đầu lên, thấy Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã đứng lên, như một u linh từ cõi âm hiện ra, lồ lộ.

Mặt vẫn xanh xao, mang vẻ tiều tụy, nhọc mệt, nhưng đôi mắt bốc lửa chớp bừng bừng.

Vẫn với dáng cũ, hãn đặt tay nơi chuôi đao, nhìn chòng chọc Diệp Khai, gằn từng tiếng:

- Phải đao của người chẳng?

Diệp Khai không đáp. Chàng không thể đáp:

Đao, dĩ nhiên là giống, nhưng chẳng phải chàng phóng. Chàng lâm vào cảnh gian lý ngay tình, bởi có chứng tích cụ thể.

Sử dụng được loại đao đó, chẳng thể có nhiều người, song chẳng phải không có!

Ai đã chế tạo một loại đao, hoàn toàn giống đao của chàng?

Trên đời, có mấy ai thấy chàng dùng đao? Còn ít có người thấy đao? Thế thì kẻ nào đó làm sao phỏng theo mẫu mà chế tạo?

Phó Hồng Tuyết chờ nghe chàng đáp.

Cuối cùng, Diệp Khai thở dài, hỏi lại:

- Tại hạ dùng đao này để giết ai?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cháu nội của Quách Oai, và Vương Đại Hồng chẳng phải sao?

Diệp Khai cau mày:

- Vương Đại Hồng ?...

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người sai Vương Đại Hồng đi giết người rồi sau đó người giết hẳn để diệt khẩu.

Diệp Khai hỏi:

- Thúy Bình chết nơi tay hẳn?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Hẳn dùng độc kiếm, nhưng không độc bằng thủ đoạn của người!

Diệp Khai cười khố:

- Xem ra, nếu bây giờ tại hạ phủ nhận chắc các hạ cũng khó tin!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Không thể tin được!

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng sao các hạ không tưởng vì lẽ gì tại hạ giết Thúy Bình?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người chân chánh người muốn giết là ta, chứ không phải là Thúy Bình.

Diệp Khai chớp mắt:

- Là các hạ? Tại sao tại hạ muốn giết các hạ?

Phó Hồng Tuyết chưa đáp:

Người đang nằm trong góc động bỗng đứng lên, cất tiếng:

- Tại vì các hạ bị Vạn Mã Đường mua chuộc, chính tại hạ trong lúc vô tình nghe được tin tức đó.

Phó Hồng Tuyết quay nhanh mình, đối diện với người đó, hỏi:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Tại hạ họ Bạch tên Kiện, khách giang hồ quen gọi là Bạch Kiện Lang Quân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đã gặp Mã Không Quần?

Bạch Kiện đáp:

- Mỗi ngày đều gặp.

Phó Hồng Tuyết giật mình:

- Lão ta ở đâu?

Bạch Kiện liếc sang Diệp Khai một thoáng, bảo:

- Các hạ giết y trước, tại hạ sẽ đưa các hạ đi tìm Mã Không Quần sau.

Phó Hồng Tuyết bị kích động mãnh liệt.

Bạch Kiện tiếp luôn:

- Tại hạ đến đây, là có ý đưa các hạ đi gặp Mã Không Quần...

Phó Hồng Tuyết chận lời:

- Người phải chết là cái chắc!

Bạch Kiện phì cười.

Bỗng, một vệt sáng từ đâu có chớp lên, xẹt đến Bạch Kiện, một tiếng soạt tiếp theo, một thanh đoản đao bay ngang qua vành tai hắn, cắm phập vào vách đá, sâu hai tấc, tiếng cắm phập hầu như không vang lên, thanh đao dường tượng bắn vào đất nhão.

Nếu người phóng đao muốn lấy mạng hắn, thì hắn đã mất mạng lâu rồi.

Bạch Kiện rung người, cơ hồ không đứng vững.

Thanh đao vốn ở tay Diệp Khai, không ai thấy chàng xuất thủ như thế nào.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng không phát giác kịp thời.

Diệp Khai điềm nhiên thốt:

- Nếu thật sự tại hạ bị Vạn Mã Đường mua chuộc thì gã kia phải trút linh hồn rồi.

Phó Hồng Tuyết trì nghi một phút, bật cười lạnh thốt:

- Đương nhiên, trước mặt ta người không thể làm cái việc sát nhân diệt khẩu.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ tin lời nói của hãn?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chỉ tin những gì chính mắt ta trông thấy, ta chỉ thấy Thúy Bình ngã gục trước mặt ta.

Diệp Khai hỏi:

- Thật sự các hạ muốn giết tại hạ để trả thù cho nàng?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Hãn không còn thì giờ để nói tiếng gì.

Bởi, đao đã bạt khỏi vỏ.

Ánh đao chớp lên.

Từ lâu, không một ai tránh khỏi nhát đao thần tốc của hãn.

Nhưng, Diệp Khai đã biến mất.

Bàn tay của Phó Hồng Tuyết vừa nhích động, chàng đã vọt mình ra xa ngoài ba trượng, giở thuật bích bổ du tường trườn mình lên cao.

Khi đao ra khỏi vỏ, chàng đã thoát ra ngoài.

Mường tượng chàng bị ánh đao hất bay đi, vì đao chớp nhanh quá.

Xem ra, chàng đã biết trước thế nào Phó Hồng Tuyết cũng bạt đao nên chuẩn bị sẵn sàng.

Nhờ có chuẩn bị, nên chàng thoát khỏi nhát đao.

Bàn tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết hơi run, mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay cầm đao.

Hãn chém hụt một người! Trên đời này, còn có người thoát chết dưới thanh đao của hãn.

Một sự kiện trên chỗ tường của hãn.

Diệp Khai thốt:

- Như thế là không công bình!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Không công bình?

Diệp Khai đáp:

- Các hạ xuống tay, tại hạ chết, tại hạ không oán hận. Nếu ngược lại, các hạ chết?

Đình Vân Lâm chen vào:

- Nếu người chết, thì ai thay thế người đi tìm Mã Không Quần báo cừu cho người? Chẳng lẽ người quên mối cừu hận đó được?

Làm sao Phó Hồng Tuyết quên được?

Hận Diệp Khai là hận mới.

Hận Mã Không Quần là hận cũ, hận truyền kiếp, gốc rễ ăn sâu trong tâm não của hãn rồi!

Cái gì có gốc, có rễ, là cái đó cố định rồi, quên làm sao được? Bỏ làm sao được?

Và hãn sống đây, là vì mối cừu hận thâm căn cố đế đó!

Còn hận Diệp Khai, là mối hận qua đường, nếu không nói là phù phiếm.

Hãn còn nắm chuôi đao, tự hỏi có nên phát xuất chiêu thứ hai chăng?

Bạch Kiện giương tròn mắt, chờ xem, vừa phấn khởi vừa khẩn trương.

Hãn thấy rõ Phó Hồng Tuyết do dự. Nếu Diệp Khai không chết, thì Phó Hồng Tuyết phải chết!

Bỗng, hãn cất cao giọng:

- Tại sao các hạ chưa động thủ? Vừa rồi, các hạ nắm bất động, nếu tại hạ không cứu, thì y đã giết các hạ, chẳng lẽ các hạ còn để cho y có cơ hội ám toán lần sau?

Hãn định ninh lời nói đó phải có hiệu lực. Nếu hãn ở trong tình huống của Phó Hồng Tuyết, thì chẳng khi nào hãn buông tha đối phương.

Hãn quên, Phó Hồng Tuyết không phải là hãn, hãn và Phó Hồng Tuyết là hai con người khác biệt đương nhiên tư tưởng cũng khác biệt luôn.

Phó Hồng Tuyết vụt quay mình, đối diện với Bạch Kiện, gằn từng tiếng:

- Vừa rồi, người cứu ta?

Bạch Kiện đã buông đao, phải theo đao, cố gắng gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người cứu ta?

Bạch Kiện giải thích:

- Tại vì tại hạ muốn các hạ đi giết Mã Không Quần. Một ngày Mã Không Quần chưa chết, là một ngày tại hạ không an tâm.

Câu đáp rất có lý.

Đáp được như vậy, gã đắc ý vô cùng.

Ngờ đâu, Phó Hồng Tuyết cười lạnh, thốt:

- Ta còn một điểm, chưa hiểu rõ!

Bạch Kiện hỏi:

- Điểm chi?

Phó Hồng Tuyết tiếp với giọng lạnh:

- Nếu hẳn thực sự muốn giết ta, người tài năng gì cứu nổi ta?

Bạch Kiện giật mình.

Gã thức ngộ thiếu niên có tật có bệnh phát bất thường đó không đến đối đầu trĩ, ngu xuẩn như gã tưởng.

Gã cũng thức ngộ luôn là chính gã ngu xuẩn đáng hận.

Phó Hồng Tuyết nhìn gã, làm gã đổ mồ hôi hột, đôi mắt láo liên như dã thú bị đuổi dồn.

Phó Hồng Tuyết cúi mặt nhìn thanh đao, lạnh lùng thốt:

- Ta vốn nên giết người!

Bạch Kiện rung người.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Nhưng người không xứng đáng. Máu người chỉ làm hôi thú thanh đao của ta thôi.

Bạch Kiện bàng hoàng, như tên tử tội chắc chết lại được ân xá bất ngờ, một sự ân xá mà gã không dám mơ tưởng.

Phó Hồng Tuyết tiếp luôn:

- Ta không muốn giết người. Người đừng bức ta!

Bạch Kiện ấp úng:

- Tại.. tại hạ... hiểu!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Mã Không Quần còn sống?

Bạch Kiện đáp:

- Đó là sự thật!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Người có muốn sống để đưa ta đi chẳng? Hay muốn nằm luôn tại đây?

Trong hai điều, chọn một đi! Chọn gấp!

Hắn không nói tiếp. Hắn cũng không nhìn ai.

Hắn hỏi tiếp, hỏi để mà hỏi, chứ thừa hiểu mẫu người đó chọn điều nào rồi.

Hơn thế, mẫu người đó không bao giờ chọn lựa, bởi luôn luôn đối với chúng chỉ có một điều không có hai điều.

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, trong ánh mắt có niềm an ủi êm đềm.

Chàng thốt:

- Đích xác là ngày nay, các hạ tiến bộ hơn trước, rất nhiều.

Phó Hồng Tuyết vẫn nhìn thanh đao, không nhìn người chung quanh.

Lần thứ nhất từ sau ngày mất Thúy Bình, hắn cảm giác mình có tự tin, đối với mình, cái tự tin toàn vẹn vững chắc.

Hắn ngẩng đầu lên, ngưng ánh mắt nhìn Diệp Khai, buông từng tiếng:

- Hôm nay ta có thể để cho người ra đi, những gì còn đọng lại giữa chúng ta, rồi cũng có một ngày nào đó, ta sẽ kết toán đàng hoàng.

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ biết.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại đâu, lúc nào, ta để tùy người quyết định.

Diệp Khai đáp:

- Không cần chọn nơi và lúc.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai thốt:

- Hiện tại hạ không có việc gì làm. Tại hạ sẽ đi theo các hạ.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Chỉ cần ta gặp được Mã Không Quân là đủ! Trên thế gian này không một ai có thể cứu lão!

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ không hề tưởng cứu lão. Tại hạ chỉ muốn dự khán thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trước hết, xem ta giết Mã Không Quần, sau đó chờ ta giết người?

Diệp Khai mỉm cười:

- Vạn nhất lúc đó các hạ tưởng giết tại hạ được thì tại hạ sẽ không phản đối.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người có thể đi xem, có thể chờ đợi, nhưng vô luận ta giết lão, hay lão giết ta, tốt hơn hết người không nên đa sự.

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ đáp ứng.

Phó Hồng Tuyết lộ vẻ thông khổ:

- Trong cuộc hành trình, người nên giữ khoảng cách khá xa, tốt hơn hết đừng để cho ta trông thấy các người!

Hắn không muốn một đôi một cặp nào trước mắt bày trò âu yếm nói năng thân

mật.

Hắn cam chịu cô đơn, tịch mịch, dù sự cô đơn tịch mịch là những cái khổ nặng nề, khó chịu hơn mọi cái khổ khác.

Diệp Khai hiểu rõ tâm tình của hắn, điểm một nụ cười thốt:

- Thực ra, các hạ không cần có gã ấy dẫn đường.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Vì tại hạ đã tưởng ra lai lịch của gã!

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- A!

Diệp Khai tiếp:

- Gã là người trong Long Hồ trại. Có lẽ từ lúc đó đến nay Mã Không Quần ẩn nấp tại địa phương đó.

Bạch Kiện biến sắc mặt xanh dờn.

Như vậy là gã không còn ích lợi cho ai nữa. Người ta đâu cần gã sống nữa!

Gã đình ninh Diệp Khai không buông tha gã.

Gã lầm.

Đình Vân Lâm nhìn gã, điểm một nụ cười, thốt:

- Người yên tâm! Tuy họ không muốn người dẫn đường, song họ cũng không giết người. Bởi lẽ họ không là loài lang, sói.

Bạch Kiện đổ mồ hôi lạnh, ấp úng:

- Tại hạ... biết... các vị ấy là những con người tốt!

Đình Vân Lâm cười nhẹ:

- Họ thì đích xác là như vậy, còn ta thì không vậy!

Bạch Kiện biến sắc mặt lợt lạt, lí nhí:

- Cô... cô nương...

Đình Vân Lâm điềm nhiên:

- Ta bất quá chỉ là một nữ nhân, mà nữ nhân thì luôn luôn dè dặt, cẩn thận, cho nên ta khuyên người nên nhớ, vô luận đối với ai, người cũng có thể đắc tội, tuyệt đối không nên đắc tội với nữ nhân.

Bạch Kiện đổ mồ hôi như mưa, ấp úng:

- Từ nay về sau... tại hạ... nhất định nhớ!

Đình Vân Lâm hỏi:

- Hạng người như người không bao giờ quên?

Bạch Kiện gật đầu:

- Thật vậy! Tại hạ nhớ mãi!

Đình Vân Lâm thở dài:

- Rất tiếc ta khó tin được một câu của người, chỉ một câu thôi, đừng nói là toàn chuyện.

Bạch Kiện run rẩy:

- Cô nương... muốn tại hạ làm sao mới chịu tin cho?

Đình Vân Lâm bỗng trầm gương mặt:

- Ta chỉ còn có mỗi một cách.

Nhìn thần sắc của nàng, Bạch Kiện biết ngay cách đó như thế nào.

Gã gom tàn lực khí, nhảy vọt ra ngoài.

Lần này thì quả thật gã không lầm.

Gã vừa vọt đi, tiếng lục lạc vang lên sau lưng gã. Từ phút giây đó, gã không còn nghe âm thanh nào nữa!

Nhìn Bạch Kiện từ từ ngã xuống, Phó Hồng Tuyết quay đầu lại trừng mắt với Diệp Khai, lạnh lùng thốt:

- Người không nên để cho gã chết!

Diệp Khai cười khô:

- Gã không nên đắc tội với nữ nhân!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu Mã Không Quần không ở tại Long Hồ trại?

Diệp Khai đáp:

- Nhất định lão ở tại đó.

Diệp Khai trầm trúng phải có một lần sai.

Mã Không Quần không còn ở đó. Tại Long Hồ trại, chẳng còn một bóng người.

Không một bóng người sống!

Máu đọng vũng khắp trại đã khô, xác người đã cứng đờ.

Chẳng phải chưa bao giờ Diệp Khai thấy máu, thấy xác chết.

Song lần này, chàng phải buồn nôn.

Người sống, dĩ nhiên không còn một mống! Người chết, không một ai toàn thây!

Phó Hồng Tuyết nắm cứng chuôi đao, gân xanh nổi vồng.

Hắn cũng muốn nôn, phải cố gắng lắm mới dẫn được.

Cảnh trước mắt, có phải là cảnh mười chín năm xưa, bên cạnh Mai Hoa Am?

Niềm hận đối với Mã Không Quần vọt gia tăng gấp bội phần.

Bởi lần thứ nhất, hắn mục kích thủ đoạn của Mã Không Quần.

Không còn thủ đoạn nào tàn độc hơn!

Lâu lắm, Diệp Khai thở dài thốt:

- Hắn là lão phát hiện ra Bạch Kiện đi tìm các hạ. Do đó, lão tiên hạ thủ vi cường.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Hắn không dám mở miệng, bởi mở miệng là mưa liền.

Diệp Khai cúi mình xuống, dùng hai ngón tay moi đất có vấy máu.

Đất còn ướt.

Nơi đây, thiếu ánh dương quang, máu chỉ khô lớp mặt, bên dưới còn sệt.

Chàng tặc lưỡi thốt:

- Lão ly khai nơi này chưa lâu lắm!

Đình Vân Lâm che mặt, thở ra.

- Còn ai biết lão chạy theo về hướng nào!

Diệp Khai lắc đầu:

- Không ai biết!

Chàng nhìn ra phương trời xa, ánh mắt ngời niềm phấn nộ.

Một lúc sau, chàng tiếp:

- Tại hạ hiểu mẫu người như lão, vô luận đi về hướng nào cũng không đi xa.

Đình Vân Lâm hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Bởi tất cả mọi nẻo đường trên đời này, lão đều có đi qua, lão dẫm dấu chân mà không dừng, là vì không có nơi dừng. Thì, khi hết đường đi, lão cũng không thể trở lại con đường cũ! Lão không làm một việc vô ích, phí công! Còn một con đường duy nhất, lão chưa đi thôi! Con đường cùng !

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Đường Cùng

Không ai muốn đi trên con đường cùng, nếu có một con đường nào khác. Trừ trường hợp bắt buộc. Không ai bắt buộc mình, trừ chính mình tự bắt Trừ bắt buộc để tìm một nhiệm màu, đưa đến một lối thoát, nếu không là liều!

Con đường núi nhỏ hẹp quá, hiểm trở, gồ ghề quá, dường tượng một con đường chông.

Nhưng, qua khỏi đoạn đường này, phía trước có đường để đi.

Thời gian vào chính ngọ.

Lão đứng lại ở một khu rừng, nấp dưới bóng cây rậm, tránh ánh nắng như thiêu đốt.

Lão nghe mệt.

Trước kia, giết người nhiều hơn thế, lão vẫn khỏe như thường.

Và lão nhận thấy mình già, quá già.

Bao nhiêu năm tranh đấu, tạo dựng được cái gì! Giờ đây cái gì còn lại với lão, ngoài số tuổi cao với xác thân nhọc mệt?

Trầm Tam Nương ngồi trên chiếc bao hành lý, đối diện với lão.

Bà vốn là tay ăn mặc kỹ, song hiện tại y phục bê bết những máu, những bụi cát, chân mang giày rách, bàn chân cũng rướm máu.

Bà mệt nhọc hơn lão vì phải mưa nhiều.

Vừa rồi, bà phải khó khăn lắm mới gỡ được nửa mảng đầu có một phần má, bấn vào mớ tóc rối của bà, dính nơi đó nhùng nhằng.

Chỉ chạm tay vào đó, để lấy ra khỏi tóc, bà đã mưa rồi, qua xúc giác nhầy nhụa nói chi đến hơi tanh!

Dù giữa trưa, nóng bức, một cơn gió phất qua, bà cũng rung người.

Bà lạnh? Không, làm gì lạnh vào giờ này?

Bà sợ? Sợ tiếng động.

Ngực áo của bà tét rộng, thanh đao của Độc Nhãn Long suýt sã ngực bà ra làm hai.

Bà không oán hận. Nói oán hận, tức nhiên là ám chỉ Vạn Mã Đường. Chính bà tự tìm cái khổ mà! Bà còn oán hận ai? Mã Không Quần đang nhìn bà.

Trước kia, mỗi lần lão nhìn như vậy là bà cười, cười rất tươi, duyên dáng.

Bây giờ, bà cúi đầu, nhìn xuống bộ ngực hở hang.

Mã Không Quần thở dài:

- Trong bao, còn có y phục, sao người không lấy ra thay đổi?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Tôi không thay.

Một lúc lâu, Mã Không Quần lại hỏi:

- Người tưởng gì?

Trầm Tam Nương đáp:

- Tôi không tưởng chi hết.

Mã Không Quần tiếp:

- Mừng tượng người có tâm sự.

Trầm Tam Nương thốt:

- Dù có, tôi cũng không cáo tố với đường chủ.

Mã Không Quần có cảm tưởng như bị ai tát tay vào mặt.

Con người đó, lừa dối lão, phản bội lão, nhưng chưa bao giờ làm một điều gì nghịch ý lão trước mặt lão.

Bây giờ, bà đã nghịch ý lão.

Lần thứ nhất bà không tuân theo ý lão!

Nhưng, lão làm gì bà đây?

Già rồi, lão không thể làm như thanh thiếu niên, nhào tới, túm lấy tóc bà, mà đấm mà đá!

Lão chỉ cười, nhắm mắt lại dưỡng thần!

Trầm Tam Nương bỗng thốt:

- Ông vừa hỏi tôi tưởng gì. Tôi vẫn không muốn nói, nhưng bây giờ tôi lại thấy cần nói, đã đến lúc tôi phải nói.

Mã Không Quân gật đầu:

- Người cứ nói.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Đáng lẽ, ông không nên giết họ.

Mã Không Quân hỏi:

- Không nên?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không nên!

Mã Không Quân không mở mắt, một lúc lâu, lão thốt:

- Ta giết họ, vì họ bán rẻ ta. Vô luận là ai bán rẻ ta cũng phải chết.

Trầm Tam Nương cắn môi.

Mường tượng bà cố ngăn chặn ngọn sóng trong lòng, song bà không ngăn được, phải cất tiếng:

- Chẳng lẽ tất cả những người đó đều bán rẻ ông? Chẳng lẽ nữ nhân và trẻ nít cũng bán rẻ ông? Tại sao ông giết tất cả, không chừa một mạng?

Mã Không Quân lạnh lùng:

- Tại vì ta còn muốn sống!

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Ông muốn sống, người khác dễ thường không muốn sống sao? Nếu chúng ta muốn đi, bọn đó tuyệt nhiên không làm sao ngăn trở nổi. Tại sao ông hạ độc thủ?

Mã Không Quân nắm chặt đôi tay, gân xanh nổi vồng.

Lâu lắm lão mới buông lơi nắm tay, rồi từ từ đứng lên, đi ra khỏi khu rừng, đến một ngọn suối vốc nước rửa mặt.

Nước mát mang lại sự bình tĩnh nơi tâm hồn.

Ai ai cũng cho rằng lão là con người trầm tĩnh phi thường chỉ có lão tự biết mình khi cơn giận bốc lên, là lão khó đè nén.

Trầm Tam Nương đi theo sau, đứng lặng nhìn lão.

Lưng chưa còng, hông còn thon, cái thon của con nhà võ, từ phía sau nhìn tới, vô luận là ai cũng không phát hiện cái già của lão.

Vì lý do báo thù, bà hiến thân cho lão, song dù muốn dù không bà cũng thấy hài lòng được tiếp cận lão, cái hài lòng sự thực trong mộng ước của một nữ nhân.

Bà cũng có tiếp xúc với một số nam nhân khác, song ở họ bà không tìm thấy những điểm là cho bà hài lòng, như ở lão.

Bà tự hỏi:

- Có phải vì thế mà ta đi theo lão?

Bất giác, bà nghe nhiệt độ trong người tăng gia.

Mã Không Quần biết là có Trầm Tam Nương đi theo sau, song không quay đầu.

Qua khỏi con suối đó, là đoạn đường núi tận cùng, từ đó đi tới là vào đồng bằng. Tuy là đồng bằng bất quá là một bãi đất trống có trồng lúa, còn thuộc vùng núi non này.

Mã Không Quần thốt:

- Qua khỏi bãi đất này, chúng ta đến chân núi, xuống đến đó rồi, chúng ta tìm nhà nông, tá túc qua đêm.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Rồi sau đó? Ông chuẩn bị như thế nào?

Mã Không Quần trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ cất tiếng:

- Người hỏi ta phải làm sao? Người còn hỏi ta phải làm sao? Còn người?

Trầm Tam Nương nắm chặt đôi tay, đáp:

- Tôi hỏi ông? Tôi không có ý kiến gì?

Mã Không Quần im lặng.

Trầm Tam Nương cười lạnh tiếp:

- Có phải là ông cũng sẽ giết hết cả nhà nông dân đó để diệt khẩu?

Mã Không Quần chợt quay mình, nhìn bà, gằn giọng:

- Một con người, trong khi đào vong, bắt buộc có lúc phải làm những việc mà chính mình ghê tởm. Ta không hề gọi người đi theo, không bao giờ ta có gọi người đi theo.

Trầm Tam Nương cúi đầu:

- Chính tôi muốn đi theo ông, tôi vốn quyết tâm làm như vậy. Vô luận ông đến đâu, tôi cũng đi theo, ông sống tôi sống, ông chết tôi chết.

Bà đổ lệ, tiếp qua nước mắt:

- Tôi đã quyết tâm hiến mình trọn vẹn cho ông, vĩnh viễn cho ông, chỉ vì... tôi nhận mình có lỗi với ông, tôi cũng nhận ông là một nam tử hán dù trước kia ông có làm gì, cũng không quan hệ chi đến tôi. Nhưng bây giờ... bây giờ...

Mã Không Quần hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Trầm Tam Nương khóc một lúc, lau lệ rồi đáp:

- Bây giờ thì tôi thay đổi rồi.

Bà buông xong câu nói, nghe con tim nhói lên.

Bởi, bà cũng chưa thức ngộ rõ rệt, chính bà thay đổi hay Mã Không Quần thay đổi.

Mã Không Quần bình tĩnh nhìn bà, thần sắc lạnh lùng.

Lão hiểu, biến đổi là lẽ hằng và biến đổi thường hiển hiện ở địa hạt cảm tình ở giới nữ nhân.

Huống chi, con người trong cảnh đào vong, luôn luôn sống với sự lo âu?

Lão gật đầu, đáp:

- Được! Đến do người tự nguyện đến, chứ ta không yêu cầu. Hiện tại, người muốn đi, thì cứ đi. Ta không bao giờ cưỡng ép trở ngăn.

Trầm Tam Nương cúi đầu:

- Tôi suy nghĩ kỹ lắm rồi. Tôi đi, là có lợi cho ông nhiều.

Mã Không Quần cười nhạt:

- Đa tạ người! Hảo ý của người ta hiểu.

Trầm Tam Nương không chịu đựng nổi ba tiếng "đa tạ người" của lão.

Trong giây phút, bà cảm thấy thẹn.

Bà suyết cải biến chủ ý.

Hồi ức lại mọi việc đã qua, bà phải nhìn nhận luôn luôn lão đối xử đẹp với bà.

Mã Không Quần hỏi:

- Người chuẩn bị đi về đâu? Làm gì?

Trầm Tam Nương căn môi cười đáp:

- Hiện tại tôi chưa có chủ ý. Có lẽ trước hết tôi kiếm một số tiền, rồi sinh nhai với nghề buôn bán nhỏ, mà cũng có thể tôi tậu đất, lập vườn, cấy lúa...

Mã Không Quần hỏi:

- Qua ngày đoạn tháng nổi chẳng?

Trầm Tam Nương đáp:

- Nếu là trước kia thì tôi không thể chịu đựng nổi. Song bây giờ, tôi chỉ mong cần được an tịnh thôi. Tôi hy vọng được tự do, tự tại, sống vài năm, lúc đó có chết đi, cũng chẳng còn luyến tiếc gì nữa.

Mã Không Quần hỏi:

- Nếu chưa chết gấp?

Trầm Tam Nương đáp:

- Vào chùa thế phát làm ni cô!

Mã Không Quần cười mỉm:

- Đừng nói với ta những lời đó, ta không cần nghe làm chi. Ta biết, chẳng bao giờ người làm ni cô đâu. Thực sự thì người còn thanh xuân, tốt hơn nên tìm một nam nhân nào đó mà gá nghĩa, một nam nhân nhỏ tuổi ôn nhu, chứ ta thì... già rồi! Quá già...

Lão cười, nụ cười không che dấu được ý niềm tậ đố, phẫn nộ.

Trầm Tam Nương không nhìn lão, thở dài tiếp:

- Tôi không bao giờ tìm nam nhân! Tôi...

Mã Không Quần chận lời:

- Người không tìm nam nhân thì nam nhân tìm người!

Trầm Tam Nương trầm lặng một lúc:

- Việc tương lai, không ai dự liệu được!

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Thực ra, ta hiểu rõ người lắm rồi. Nữ nhân như người đó, nếu vắng nam nhân trong ba hôm thôi, người sẽ không bao giờ ăn được, ngủ được, người

sẽ cảm thấy cuộc sống mất hết thú vị...

Trầm Tam Nương kinh hãi, không tưởng Mã Không Quần lại có thể nói những lời thô tục như thế?

Mã Không Quần phẫn nộ đến đỏ mặt.

Lão buông luôn:

- Nhu cầu nam nhân của người còn cần thiết hơn nhu cầu ẩm thực, ta đề nghị người nên trở về với nghề điếm là hay hơn hết! Làm điếm thì không sợ thiếu nam nhân và lại người còn có thể đổi món hằng ngày.

Trầm Tam Nương lạnh. Vừa rồi bà cảm thấy thẹn, bây giờ thì niềm thẹn đổi thành niềm giận, bà cao giọng đáp:

- Đề nghị đó tốt lắm, tôi có thể thực hiện. Bất quá tôi còn lo nam nhân ít quá. Mỗi ngày một vài người thì không đủ, phải có từ năm bảy người trở lên mới được!

Mã Không Quần vung tay tát mạnh vào mặt bà, thuận thế chụp luôn mớ tóc của bà, xoay mặt quát:

- Người còn nói thêm một tiếng nữa, ta giết người ngay.

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Ông giết tôi, thì càng tốt chớ có sao! Đáng lẽ ông đã giết tôi từ lâu rồi kia mà! Nếu tôi chết sớm thì tôi đâu còn phải ăn ngủ với ông thêm bao nhiêu đêm ngày kể từ lúc đó! Ông nên biết, trong những hôm sau này, tôi tỏm ông không tưởng nổi.

Bà chỉ còn có cách là nói những lời như vậy mới gây thương tổn cho lão.

Mã Không Quần nắm chặt bàn tay đưa cao lên, mắt trợn trừng nhìn bà.

Tay quyền lơ lửng đó, chưa giáng xuống đầu bà.

Một lúc sau, lão thở dài buông xuôi tay xuống, lơ lửng tay.

Trong cái thoáng đó, lão chợt biến thành già hơn, suy nhược, mệt mỏi...

Lão khoát tay:

- Người đi đi, đi gấp đi! Tốt hơn, vĩnh viễn người đừng để ta gặp lại. Tốt hơn...

Bỗng, lão nín lặng.

Lão vừa thấy ánh đao chớp, từ phía sau lưng Trầm Tam Nương xẹt tới.

Trầm Tam Nương nhăn mặt, đôi mắt trừng lên như lồi ra, đôi mắt ngồi lên vẻ kinh ngạc, sợ hãi, đau đớn.

Bà đưa tay về phía Mã Không Quân, như để vợ vào lão.

Song, lão đã lùi lại một bước.

Bà mấp má môi, như để nói gì, lời chưa thoát ra, bà đã ngã xuống.

Một thanh đoản đao cắm phập nơi lưng bà.

Thoạt đầu vừa trông thấy thanh đoản đao, Mã Không Quân vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc.

Nhưng, liền sau đó, lão khiếp sợ rõ rệt, sợ đến độ không bước tới nâng Trầm Tam Nương lên.

Mồ hôi lạnh đầm ướt đầu lão.

Phi đao từ khu rừng bắn ra, song không một bóng người thấp thoáng tại khu rừng.

Mã Không Quân lùi, từng bước một, bước một, niềm khiếp sợ gia tăng theo bước lùi.

Trầm Tam Nương nằm tại chỗ, oằn oại rên rỉ. Lão không còn nhìn bà ta nữa, lão chỉ cố đến xác thân lão, lão chạy nhanh xuống núi.

Nghe tiếng chân lão xa dần, xa dần, Trầm Tam Nương nghe con tim trầm xuống, dần dần.

Bà không tưởng con người đó có thể ly khai bà một cách tàn nhẫn như vậy!

Ít nhất lão cũng phải hỏi qua bà một vài tiếng chứ!

Sau đó, bà lại nghe tiếng chân, rồi một người thở dài thốt:

- Không ngờ Vạn Mã Đường chủ là một nam nhân như thế! Dù cho lão không thể báo cừu cho bà, ít nhất lão cũng phải chiếu cố đến bà! Vậy mà lão vẫn bỏ chạy được, chạy nhanh hơn chó bị đuổi!

Âm thanh một nam nhân! Âm thanh lạ!

Có phải là người ám toán bà?

Người đó tiếp:

- Tuy bà chết nơi tay tại hạ, song lão mới là người đáng cho bà hận. Chỉ vì so với tại hạ, lão có nhiều lỗi hơn.

Quả nhiên là người đó hạ độc thủ.

Trầm Tam Nương định xoay trở mình xem người đó là ai.

Nhưng, người đó đạp chân lên lưng bà, cười lạnh mấy tiếng tiếp lời:

- Bà muốn thấy tại hạ? Thấy làm chi! Bà không nhận ra tại hạ đâu. Bởi không bao giờ bà gặp tại hạ, dù chỉ là một lần.

Trầm Tam Nương rung giọng:

- Đã là xa lạ với nhau, sao các hạ sát hại tôi?

Người đó đáp:

- Tại vì tại hạ nhận ra, bà chết còn sướng hơn là sống mà phải chịu đau khổ dài dài.

Trầm Tam Nương cắn răng.

Chính bà cũng nghĩ như vậy mà!

Người đó tiếp:

- Nếu tại hạ là nữ nhân, gặp một nam nhân hạng Mã Không Quân, tại hạ cũng không tưởng sống! Bất quá chết, có nhiều cách chết...

Trầm Tam Nương không nói gì.

Người đó tiếp:

- Hiện tại, bà chưa chết, tại hạ có thể cho bà biết, có lúc cái chết sướng hơn cái sống đó bà, song phải chết gấp, chết nhanh chết không kịp hay biết gì. Chứ còn chết từ từ, chết với dày vò, ray rứt, thì tại hạ nghĩ cái chết đó không thú vị lắm.

Trầm Tam Nương cố gắng hỏi một câu:

- Chẳng lẽ các hạ muốn hành hạ tôi?

Người đó đáp:

- Vấn đề còn tùy nơi bà, xem bà có chịu nói hay không, và bà có nói thật hay không?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Các hạ muốn tôi nói gì?

Người đó cúi xuống, nhặt chiếc bao cầm tay, tiếp:

- Chiếc bao này cũng đáng giá lắm, song tài sản của Vạn Mã Đường không chỉ bao nhiêu đây mà thôi. Lúc lão chạy đi, lão giấu tài sản của lão ở nơi nào?

Trầm Tam Nương đáp:

- Tôi không biết! Sự thật là vậy!

Người đó tiếp:

- Nếu bà nói lại một lần nữa là không biết, thì tại hạ sẽ lột trần truồng bà, trước hết hưởng thụ bà, sau đó sẽ cắt đứt gân chân bà, mang bà xuống chân núi bỏ vào kỹ viện.

Y cười nhẹ, tiếp luôn:

- Bà nên biết, cũng có nam nhân không chê gái điếm tàn tật. Huống chi, dung nhan của bà hấp dẫn lắm mà!

Trầm Tam Nương lạnh người.

Bà đoán qua giọng nói, con người đó nói được là làm được.

Người đó tiếp:

- Bây giờ tại hạ hỏi bà, bà biết hay không biết?

Trầm Tam Nương ấp úng:

- Tôi... tôi...

Bỗng, vừa lúc đó, từ dưới chân núi, tiếng lục lạc vang lên vọng đến cực trường, rất êm tai.

Âm thanh dịu dàng của một thiếu nữ vang tiếp:

- Ta biết, nhất định là lão thoát đi theo con đường này. Ta linh cảm như vậy!

Có tiếng cười của nam nhân.

Thiếu nữ sùng sộ:

- Người cười cái gì? Cho người biết, đừng khích thường linh cảm của nữ nhân? Có lúc rất chuẩn xác đấy.

Trầm Tam Nương không nhận ra âm thanh của nữ nhân song giọng cười của nam nhân thì bà rất quen thuộc.

Dĩ nhiên, bà biết nam nhân là ai rồi. Tim bà đập rộn lên.

Bà nghe lưng bà nhẹ đi.

Người nào đó đã rút chân, phóng chạy mất dạng.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Cừu Hận

Khi Diệp Khai đến nơi, chỉ còn một nữ nhân nằm bên bờ suối, một thanh đao ngắn cắm nơi lưng.

Chàng chạy tới, nâng nữ nhân lên, bất giác kêu thất thanh:

- Trầm Tam Nương!

Trầm Tam Nương mỉm cười.

Nụ cười bi ai, thâm trầm, ẩn ước niềm an ủi!

Trong tình huống này, bà đâu có muốn gặp Diệp Khai, song gặp chàng rồi bà nghe lòng ấm lại.

Bà vẫn rên.

Chợt bà ngừng rên, rồi nhỏ giọng ngâm:

- Trời mệnh mông, đất thênh thang, người như ngọc, ngọc sanh hương,
Vạn Mã Đường, Trầm Tam Nương...

Rồi bà hỏi:

- Công tử còn nhớ những lời ca đó chăng?

Diệp Khai gật đầu.

Chàng nghe bà ca lúc gặp bà tại đồng cỏ bao la trải tận chân trời...

Không ngờ Trầm Tam Nương bây giờ vẫn còn nhớ!

Trầm Tam Nương tiếp với giọng trầm:

- Chắc công tử không tưởng là tôi còn nhớ. Đêm đó, công tử...

Diệp Khai cười, nụ cười thê lương quá.

Chàng thốt:

- Tại hạ còn nhớ, đêm đó, người đối ẩm với tại hạ không phải là bà!

Trầm Tam Nương tiếp liền:

- Tôi cũng nhớ là đêm đó người đến ngôi nhà cỏ không phải là công tử!

Diệp Khai đi ngay vào vụ:

- Vạn Mã Đường chủ hạ độc thủ?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không phải lão.

Diệp Khai cau mày:

- Thế thì ai?

Trầm Tam Nương đáp:

- Một gã thanh niên, tôi không trông thấy mặt.

Diệp Khai hừ một tiếng:

- Không thấy mặt mà bà biết là một gã thanh niên!

Trầm Tam Nương giải thích:

- Tôi đoán qua âm thanh của gã. Vừa rồi gã còn bức bách hỏi cùng tôi, bảo tôi chỉ chỗ Vạn Mã Đường chôn giấu tài sản. Nghe tiếng cười của công tử, gã bỏ chạy đi liền.

Diệp Khai hỏi:

- Còn Mã Không Quần?

Trầm Tam Nương đáp:

- Lão cũng bỏ chạy đi. Mừng tượng lão thấy quý, lão chạy bay xuống núi.

Diệp Khai lại cau mày:

- Tại sao lão bỏ chạy? Lão thấy gì?

Trầm Tam Nương nghiêng răng, rít lên:

- Lão bỏ tôi tại đây! Nhất định lão thấy các vị đuổi đến nơi, nên lão...

Diệp Khai sáng mắt kêu lớn:

- Nhất định lão thấy thanh đao ở lưng bà!

Đao dài ba tấc bảy phân: Loại phi đao!

Diệp Khai cắt một chéo áo, lấy thuốc kim sang bôi lên vết thương của Trầm Tam Nương.

Sau đó, chàng mới rút mũi đao ra.

Ánh đao bắn vào mắt Phó Hồng Tuyết, hấn biến sắc mặt.

Diệp Khai bỗng quay đầu, nhìn hẩn thốt:

- Đương nhiên, các hạ có thấy loại đao này.

Phó Hồng Tuyết càng biến sắc mặt hơn. Lâu lắm hẩn mới gật đầu.

Làm sao hẩn phủ nhận được!

Lần thứ nhất, hẩn thấy thanh đao loại đó cắm trên sống lưng bàn tay của Lý Mã Hồ.

Lần thứ hai nơi yết hầu của đứa cháu nội Quách Oai. Lần thứ ba nơi yết hầu của Vương Đại Hồng.

Bây giờ thanh đao loại đó cắm nơi lưng Trầm Tam Nương. Và Diệp Khai hoàn toàn vô can!

Thế thì hẩn có suy tưởng sai lầm chăng?

Diệp Khai chậm rãi tiếp:

- Các hạ thấy đó, nào chỉ mỗi mình tại hạ sử dụng loại đao này?

Phó Hồng Tuyết chỉ biết nín lặng mà thôi.

Diệp Khai thở dài:

- Thực ra, nếu tại hạ muốn ám toán người nào, thì chắc là tại hạ không đến nỗi ngu xuẩn sử dụng một phương tiện độc thiện. Mà dù có bắt buộc phải dùng đến thứ độc thiện đó, tại hạ cũng không để cho ngoại nhân phát hiện.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Loại đao này rất đặc biệt?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người ta không thấy nó, làm sao phỏng theo hình thức mà chế tạo đúng ý?

Diệp Khai cười khò:

- Cái đó thì hiện tại, tại hạ không hiểu nổi. Chế tạo một thanh đao, giống loại này chẳng phải là việc dễ, bởi là một vật không ai trông thấy. Tại hạ biết, chỉ muốn hãm hại một người, tất phải dụng tâm khắc khổ lắm.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Thế là người cho rằng có người muốn hãm hại người?

Diệp Khai cau mày:

- Chẳng lẽ các hạ không trông thấy?

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, nhìn thanh đao nơi tay.

Khi hăn không muốn đáp lời, là hăn cúi đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Người đó làm cho các hạ tin rằng chính tại hạ châm ngòi cuộc chiến giữa các hạ và Quách Oai, người đó cũng làm cho các hạ tin luôn chính tại hạ là kẻ chủ mưu hại Thúy Bình ngay trong lúc Đinh Vân Lâm bị nhị ca nàng bắt đi. Mà nàng thì là chứng nhân duy nhất của tại hạ! Thành thử, tại hạ không làm sao chứng minh được sự vô tội của mình.

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Sở dĩ y làm thế là muốn tạo thành giữa chúng ta một mối hận cừu nan hóa giải, chúng ta sẽ đưa nhau đến chỗ một sống một chết.

Bàn tay của Phó Hồng Tuyết vòng gân xanh.

Diệp Khai lại tiếp:

- Xem ra, y hao phí một phen dụng tâm khổ sở! Cái kế hoạch của y quả là kín đáo đến tại hạ cũng không có cơ hội biện bạch. Nếu hôm nay không có trường hợp này thì vô luận tại hạ giải thích cách nào, hăn các hạ cũng không tin.

Phó Hồng Tuyết phải thừa nhận chàng nói đúng.

Diệp Khai tiếp:

- Lần này, cũng may là chúng ta cùng hiệp chung một chỗ. Nếu không thì chắc các hạ lại tin luôn chính các hạ sát hại Trầm Tam Nương! Mà Mã Không Quần hăn cũng tin như vậy.

Đinh Vân Lâm đứng một bên, lộ sắc giận, không ai biết nàng giận vì lẽ gì.

Bây giờ nàng hỏi:

- Người có tưởng ra con người đó chẳng? Tại sao y hận người? Tại sao y quyết tâm hãm hại người?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng nổi. Cho nên tại hạ quyết hỏi cho rõ ràng.

Chàng nhìn xuống phát hiện Trầm Tam Nương ngốc đầu lên, nhìn chòng chọc Đinh Vân Lâm với ánh mắt cực kỳ quái.

Đinh Vân Lâm cũng dùng ánh mắt đó, nhìn trả lại bà.

Diệp Khai thốt:

- Đây là Trầm Tam Nương, cô nương chưa hề gặp mặt...

Đinh Vân Lâm lạnh lùng chận lại:

- Ta biết bà ấy là ai. Bất quá ta không hiểu tại sao bà thân mật với người như vậy. Mờng tượng người lại rất tốt với bà...

Diệp Khai chột hiểu vì sao nàng giận.

Nhưng còn Trầm Tam Nương, tại sao bà nhìn nàng với ánh mắt đó!

Diệp Khai muốn điên cái đầu.

Đinh Vân Lâm cười lạnh, tiếp:

- À! Ta nói chuyện với người, sao người không chăm chú nghe!

Diệp Khai vốn không lưu ý đến nàng, khi nàng nổi ghen lên rồi thì hay nhất là chàng nên lơ là! Bởi không còn cách nào hơn.

Chàng lơ là, nàng càng giận dữ.

Nàng mĩa:

- Ta thấy, các người có những sự việc gì với nhau, đáng giá trị làm một hồi ức lại. Nếu muốn ta tránh ra xa xa, thì người cứ bảo.

Diệp Khai gật đầu:

- Phải, cô nương làm ơn tránh ra một chút đi!

Đinh Vân Lâm mắt đỏ ngầu nhìn chàng trừng trừng, dậm chân thành thịch, rồi quay mình chạy đi.

Diệp Khai không níu nàng lại.

Trầm Tam Nương thở dài, thốt:

- Xem ra, vị tiểu cô nương đó yêu công tử quá chừng, công tử không nên chọc giận nàng.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ có nhiều việc cần nói với bà!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Có phải công tử muốn hỏi khẩu âm của người đó như thế nào?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nói chuyện với bà, tại hạ nghe khoan khoái vô cùng, bà hiểu rõ tâm ý kẻ đối thoại.

Trầm Tam Nương cười mà lòng rất xót xa.

Có một người mà bà không hiểu tâm ý. Oái ăm thay, bà lại hiến dâng cuộc đời cho người đó.

Bà hiểu tâm ý của người khác phỏng có ích gì?

Trầm ngâm một lúc lâu, bà thốt:

- Người đó, có giọng nói Bắc phương, con người có thanh âm như y không thể vượt quá giới hạn ba mươi tuổi. Âm thanh của y rất ôn nhu, mừng rỡ như y thốt qua nụ cười...

Diệp Khai thở dài:

- Trên đời thiếu chi người tiểu lý tàng đao, điểm đó không đặc biệt.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Có một điểm đặc biệt. Khi y nói tiếng "nhân" thì y uốn cong đầu lưỡi, nghe mừng rỡ tiếng "năng", giống như vị cô nương này phát âm vậy!

Diệp Khai hiểu tại sao bà nhìn Đinh Vân Lâm với ánh mắt đó.

Bỗng, đôi mắt chàng bừng sáng, nhưng mặt chàng lại trắng nhợt, nhợt nhạt đáng sợ hơn mặt Phó Hồng Tuyết.

Trầm Tam Nương lấy làm lạ hỏi:

- Công tử biết y là ai?

Diệp Khai như sững sờ qua một lúc, sau cùng chàng lắc đầu.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Công tử đang nghĩ gì?

Diệp Khai không còn nghe bà nói gì nữa. Bên tay chàng văng vẳng mấy tiếng: "Nhân số đã hội đủ rồi."

Câu đó, khởi đầu bằng chữ nhân!

Chàng nháy dựng lên, mặt sáng rỡ.

Phó Hồng Tuyết giật mình ngẩng đầu lên, nhìn chàng.

Đinh Vân Lâm lúc đó đã trở lại, cũng giật mình luôn. Chỗ nàng đứng còn cách xa xa, song nàng trông thấy rõ chàng, bởi luôn luôn nàng chăm chú nhìn chàng.

Không bao giờ nàng thấy Diệp Khai có cử động và thần thái đó. Chàng vốn là con người rất trầm tĩnh, điều này không ai không công nhận.

Bất giác nàng chạy đến nắm tay chàng.

Bàn tay chàng giá lạnh.

Nàng đưa tay chàng lên, áp vào mặt nàng, hỏi:

- Người làm sao thế?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ... giận!

Đình Vân Lâm trố mắt:

- Giận ai!

Diệp Khai buông gọn:

- Cô nương!

Đình Vân Lâm cúi đầu, cười kín đáo.

Diệp Khai hỏi:

- Tại hạ giận cô nương, cô nương cười được à!

Đình Vân Lâm đáp:

- Được người giận thì ta sung sướng nên ta cười!

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao sung sướng?

Đình Vân Lâm đáp:

- Có thích nhau mới giận nhau chứ! Người thích ta nên ta sung sướng chứ sao?

Diệp Khai cười. Trong giọng cười ẩn ước có cái ý ưu tư.

Nhưng, Đình Vân Lâm không phát hiện ra điều đó, nàng đang nép đầu vào ngực chàng.

Phó Hồng Tuyết không chịu nổi cảnh âu yếm đó, quay mình chạy xuống núi. Hắn không thấy ngọn suối chắn ngang trước mặt, đắm mình luôn vào giòng nước.

Diệp Khai chạy theo gọi:

- Chờ tại hạ với! Chúng ta cùng đi tìm Mã Không Quần!

Phó Hồng Tuyết không nghe. Hắn bước đi rất chậm, không chạy như lúc đầu, không quay đầu.

Nhìn theo bóng hắt, Diệp Khai thở dài thốt:

- Hắt biến đổi thật sự! Hắt càng lúc càng cô độc, càng âm trầm, nếu cứ theo cái đà đó, ta chỉ sợ cho hắt...

Chàng không nữa nói tiếp.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Tại sao hắt biến đổi?

Diệp Khai thở ra:

- Chính mắt hắt chứng kiến cái chết của nữ nhân hắt yêu thành thật.

Hắt không cứu kịp nàng.

Trầm Tam Nương kêu khẽ:

- Thúy Bình?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải! Thúy Bình!

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không tưởng nổi! Hắt lại đi yêu nàng ấy!

Diệp Khai hỏi:

- Bà cho rằng nàng không xứng đáng.

Trầm Tam Nương không đáp.

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ chỉ sợ Phó Hồng Tuyết càng lúc càng tiêu trầm. Chỉ có một người cứu vớt hắt được thôi!

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ai?

Diệp Khai đáp:

- Bà!

Suy nghĩ một lúc lâu, Trầm Tam Nương gật đầu:

- Cho nên, tôi không thể chết! Đích xác là tôi còn rất nhiều việc phải làm!

Mã Không Quần đóng cửa phòng, cài then cẩn thận.

Sau đó, lão ngã mình trên giường, giường gỗ cứng quá, thô quá, mừng tượng đá quan tài.

Gian phòng ẩm ướt, tối tăm, như lòng mộ!

Nhưng chẳng sao, lão chưa chết. Chỉ cần còn sống là được!
Thanh đoản đao dài ba tấc bảy phân. Đao của Tiểu Lý Phi Đao!
Ngày trước Tiểu Lý Phi Đao có tặng cho Bạch Thiên Vũ một thanh đao,
Bạch Thiên Vũ có cho mọi người thấy.

Bạch Thiên Vũ còn nói Tiểu Lý Phi Đao dặn dò khi nào y sanh đứa con thứ hai thì y gửi nó đến cho lão ta nuôi dưỡng và truyền nghệ.

Nếu sau này có ai học được phi đao, thì người đó nhất định là con của y.
Vạn Mã Đường chủ còn nhớ rõ việc xa xưa...

Đêm dần dần sáng.

Mã Không Quần hy vọng ngủ được một giấc. Lão tin rằng nơi đây an toàn lắm.

Từ trên núi chạy xuống, lão không rẽ vào xóm nông dân, mà lại chạy thẳng đến đây.

Tại đây, có một khách sạn quá cũ kỹ, hầu như điêu tàn.

Nhưng, lão không chọn lựa được trong lúc này.

Khách sạn vắng vẻ, không có một khách trọ nào khác, ngoài lão. Đến cả nhân công cũng không, chỉ có lão chủ nửa điếc nửa mù.

Mùi mỡ hành từ bên ngoài theo gió đưa vào phòng, phất qua mũi Mã Không Quần.

Lão rung người lên. Lúc này lão mới nhớ đến cái đói.

Cái đói, quên nó thì thôi, nhớ đến nó rồi là nó cào cấu không chịu nổi.

Lão đứng lên, cảm thấy mình suy nhược quá. Suy nhược đến độ không đè nén nổi cơn đói.

Lão xô cửa, tìm đến nhà bếp.

Lão chủ nhân khách sạn đang đặt một tô mì rẻ tiền lên mặt bàn.

Tô mì lúc đó đối với Mã Không Quần có giá trị ngang hạt minh châu.

Lão bước đến, cao giọng thốt:

- Để tô mì đó cho ta! Người làm một tô khác cho người.

Chủ nhân lắc đầu.

Mã Không Quần hét:

- Người có nghe ta nói không?

Chủ nhân nhe răng vàng khè, cười hì hì:

- Tôi chưa điếc, tại sao không nghe? Bất quá tôi ăn xong sẽ làm một tô khác cho ông! Nhưng ông phải đưa trước tiền cho tôi đi mua mấy vắt mì!

Mã Không Quần trầm gương mặt:

- Thái độ gì thế? Sinh ý của người như vậy à?

Chủ nhân lắc đầu:

- Tôi đâu có bán buôn gì mà ông nói đến sinh ý?

Mã Không Quần hừ một tiếng:

- Vậy người mở quán khách để làm gì?

Chủ nhân thản nhiên: - Để chờ chết! Phàm ai không tưởng chết gấp thì không bao giờ đến địa phương này

Lão không nhìn Mã Không Quần, cúi mặt xuống nhổ vài bãi nước bọt vào tô mì, rồi tiếp:

- Tôi biết ông không tiền, ông không thanh toán nổi tiền trọ đâu. Tuy nhiên, ông lưu lại đây vài hôm cũng chẳng quan hệ gì. Có điều, tô mì này của tôi, tôi muốn ăn nó. Nếu ông ăn được nước bọt của tôi, thì cứ giành mà ăn.

Mã Không Quần giật mình.

Lão nắm hai tay, trong phút giây muốn giáng cho chủ khách sạn một quyền.

Song lão dẫn lòng.

Rồi lão nghe chua xót cực độ! Đường chủ Vạn Mã Đường lại có ngày như hôm nay được sao?

Lão quay mình trở về phòng xô cửa.

Ánh trăng thượng huyền chiếu xuyên qua cửa, mờ mờ!

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Máu Nhuộm Rừng Hoang

Trong vầng trăng có một nữ nhân đứng lặng, y phục màu hồng, riêng quần thì có thêu hoa.

Mã Không Quần nghệt thở, có vật gì chặn nơi yết hầu.

Y phục đó, Trần Tam Nương đã mặc một lần, trong suốt thời gian bà sống bên cạnh lão.

Đó là lần đầu tiên, bà bận vào người để gặp lão.

Từ đó, bà xếp xó nó, không hề mở đến.

Bây giờ, tại sao bà lấy nó ra mặc? Và xuất hiện tại đây!

Bà chưa chết sao?

Mã Không Quần buột miệng kêu lên:

- Tam Nương! Người?

Không một tiếng trả lời! Không một thanh âm!

Chỉ có tiếng gió từ bên ngoài thổi qua khung cửa vi vu.

Trần Tam Nương chao chao như sắp bị gió cuốn bốc đi.

Chùng như bà không có máu, không có thịt, bất quá chỉ là một chiếc vỏ, bên ngoài khoác lớp y phục thôi.

Mà chùng như bà cũng không có võ luân, bất quá chỉ là một quỷ hồn.

Vô luận sống hay chết, bà phải đến đây, để hỏi người phụ bạc bà, tại sao bỏ rơi bà, trốn đi trong lúc bà lâm đại nạn.

Mã Không Quần biến sắc mặt xanh rờn, với giọng buồn thảm, lão thốt:

- Tam Nương! Ta biết ta đối xử không đẹp với người, vô luận người còn sống hay thành quỷ, từ nay trở đi, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi người nữa

đâu!

Lão vừa thốt, vừa đi tới, từ từ, khi câu nói dứt, lão vươn tay nắm cổ tay bà.

Bà là ai?

Bà không là người, không là quý, bà chỉ là một hình nộm bên bằng gỗ, khoát bên ngoài bộ y phục ngày xưa.

Mã Không Quần hết sợ vì quý, lại sợ vì cái quái dị đó, toan quay mình nhưng chân chưa nhích, một thanh kiếm đã chong thẳng vào xương sống của lão.

Mũi kiếm dí lưng, lão nghe lạnh, mũi kiếm đã xuyên thủng áo, dán chí làn da.

Một người từ cửa hậu bước ra, ung dung cất tiếng ngâm:

- Trời mệnh mang, đất thên thang, Quan Đông Vạn Mã Đường, người như kim cương!

Mã Không Quần trầm giọng hỏi:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Ta là một người! Ta như người, có xương có thịt, ta không là quý, không là kim cương, cho nên nếu ta là người, ta đứng yên tại chỗ, bất động!

Giọng nói the thé, hiển nhiên không phải thật.

Hắn lạnh lùng tiếp:

- Chắc người không muốn thấy thanh kiếm này xuyên thủng lưng, trở ra ngực.

Hắn nhích tay, mũi kiếm đâm nhẹ lún vào da.

Mã Không Quần thở phào.

Kiếm, chớ không phải là đao, thì người đó không phải là Phó Hồng Tuyết.

Huống chi dù xuất hiện sau lưng lão, Phó Hồng Tuyết cũng không cần cải biến thình âm.

Người đó tiếp:

- Người muốn tốt, thì đừng suy tưởng viễn vông chỉ vì vĩnh viễn người không hiểu ta là ai đâu!

Mã Không Quần hỏi:

- Làm sao người biết ta là ai?

Người đó cười đáp:

- Ta biết người từ lâu. Bất quá ta không hề tưởng Mã như long, nhân như cương là Vạn Mã Đường chủ! Bỗng nhiên mà người tự thú tội, nếu Trần Tam Nương còn sống, hẳn bà ta nghe được những lời này của người, bà phải hài lòng lắm.

Mã Không Quần hỏi:

- Người biết Trần Tam Nương?

Người đó đáp:

- Việc gì ta cũng biết. Biết hết mọi việc. Cho nên, về bất cứ việc gì, người cũng không nên giấu ta!

Mã Không Quần hỏi:

- Bộ y phục đó người lấy trong chiếc bao của Trần Tam Nương?

Người đó cười lạnh.

Cười lạnh có lúc là phủ nhận, có lúc là mặc nhận.

Ở đây, có nghĩa là mặc nhận.

Mã Không Quần nghe tim nhói đau.

Lão không tưởng Trần Tam Nương lại có thể lén mang theo trong bao bộ y phục ngày xưa. Bộ y phục của buổi ban đầu gặp gỡ.

Lão cắn răng, rồi bật cười lạnh, thốt:

- Bày trò quý, cũng là một chủ ý khá lắm. Song người không nên dùng đến bộ y phục đó.

Người đó kêu khê:

- Ạ?

Mã Không Quần tiếp:

- Bởi vì người làm thế là tự tố cáo chính người hạ sát Trần Tam Nương.

Với giọng căm hờn, lão tiếp:

- Chẳng những người giết người, còn đoạt luôn chiếc bao !..

Người đó cười lạnh chận lời:

- Chẳng lẽ người không bao giờ giết người! Thủ đoạn của ta tuy tàn độc song ít nhất cũng còn tốt đẹp hơn hành động của người! Ít nhất ta cũng

chưa hạ sát huynh đệ đồng sanh tử của ta! Ta không dùng tài sản của huynh đệ ta mang đến Quan Đông dựng lên trại chăn nuôi ngựa.

Vạn Mã Đường Mã Không Quân biến sắc. Bí mật đó, suốt mười chín năm qua trên giang hồ không mấy người biết.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng không hiểu lão đã dùng tiền bạc của họ Bạch dựng lên Vạn Mã Đường.

Thế tại sao người này biết được.

Lão hỏi:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Ta đã nói, ta là kẻ không việc gì không biết, không việc gì không hiểu.

Người hãy nhớ điều này là ta không hề dọa người với khoát lác!

Mã Không Quân hỏi:

- Người muốn gì?

Người đó đáp:

- Bất quá, người hãy trao lại ta những gì người cướp đoạt trên tay kẻ khác. Có thể thôi.

Mã Không Quân thốt:

- Người muốn thì người cứ đi mà lấy, rất tiếc Vạn Mã Đường ngày nay chỉ là một vùng hoang địa.

Người đó cười lạnh:

- Người đáng lẽ phải biết, ta đâu có muốn vùng hoang địa đó! Ta muốn số châu báu do người cướp đoạt kia!

Mã Không Quân hỏi:

- Châu báu! Châu báu gì?

Người đó tiếp:

- Năm xưa, Thần Dao Đường độc bá trong võ lâm, tung hoành khắp thiên hạ, thế lực trên hần Kim Tiền Bang của Thượng Quan Kim Hồng. Thượng Quan Kim Hồng chết đi, còn lưu lại một tài sản khổng lồ hà hưởng Thần Dao Đường.

Mã Không Quân lạnh lùng:

- Rất tiếc, ta không phải là người của Thần Dao Đường.

Người đó hừ một tiếng:

- Đương nhiên là không phải! Bởi bất quá người là một hung thủ, mưu hại chủ nhân Thần Dao Đường mà thôi. Người gọi kẻ khác trợ giúp người làm điều hung bạo, giết Bạch Thiên Vũ để rồi sau đó một mình người cướp đoạt tài sản của họ Bạch. Đáng thương thay cho những kẻ đã chết bên ngoài Mai Hoa Am! Chết một cách oan uổng. Thật là oan uổng.

Mã Không Quần lạnh người.

Lão phát hiện người này biết quá nhiều việc.

Người đó cao giọng tiếp:

- Vợ góa con cô của những kẻ đó đa số hiện tại sống trong cơ hàn, ăn đói mặc lạnh, ta muốn vì họ mà làm một cuộc công bình. Ta muốn vì họ liễu kết niềm oan uổng.

Mã Không Quần cười lạnh:

- Làm sao người biết được những ai đã chết bên ngoài Mai Hoa Am!

Tay kiếm của người đó rung rung.

Mã Không Quần tiếp:

- Trừ ta ra, trên đời này chỉ còn lại có mỗi một người biết được những kẻ chết là ai mà thôi! Chỉ có mỗi một người! Ta không bao giờ tưởng người đó đem điều bí ẩn mật cáo với kẻ thứ hai, ngoài ý.

Giọng của lão biến thành ác độc, phẫn nộ.

Lão từ từ tiếp:

- Người là kẻ thứ hai biết bí mật đó, vậy người là ai?

Người đó chỉ cười lạnh.

Mã Không Quần hỏi dồn:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Vĩnh viễn người không biết ta là ai đâu!

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Thế thì vĩnh viễn người không biết được số châu báu chôn giấu tại đâu!

Người đó sừng sốt.

Mã Không Quần tiếp luôn:

- Hà huống, dù người không nói, ta cũng biết người là ai, nếu người giết ta, thì sau khi ta chết ba hôm, sẽ có người đem điều bí mật trong gia đình người tuyên bố khắp giang hồ, cho thiên hạ vô lâm đều biết, lúc ấy thì con cháu họ Bạch đương nhiên cũng biết luôn.

Người đó rung tay kiếm, chứng tỏ bị kích động rõ ràng.

Tuy nhiên hắn vẫn lạnh lùng, thốt:

- Người chết rồi, còn ai biết gì mà tiết lộ bí mật?

Câu nói đó tố cáo sự nhu nhược của hắn, hắn sợ rõ ràng.

Và hắn thừa nhận là Mã Không Quân đoán đúng lai lịch của hắn.

Có thừa nhận mới hỏi một câu như vậy.

Mã Không Quân sáng mắt lên, đáp:

- Ta còn sống không ai tiết lộ. Ta chết rồi sẽ có người tiết lộ.

Người đó đâm lo:

- Người lưu lại một phong thơ cho một người khác, trong phong thơ có chứa bí mật! Người dặn dò sau khi người chết, người ấy sẽ công bố mảnh thơ khắp nơi!

Mã Không Quân điềm nhiên:

- Ý tưởng đó chứng minh người cũng thông minh đấy!

Người đó lắc đầu:

- Tuy nhiên, ta không tin!

Mã Không Quân bủi môi:

- A?

Người đó tiếp:

- Người không bao giờ tin nhiệm bất cứ ai trên đời này cái đó ta biết rõ. Thì khi nào người dám giao phó một bí mật cho ai?

Mã Không Quân cười nhạt:

- Người muốn cho ta nói tên người đó ra để sau khi người giết ta rồi người đi tìm mà giết luôn người đó?

Người sau lưng lão nín lặng.

Mã Không Quân tiếp:

- Người có chủ ý được lắm, song ta cho người biết, chủ ý ấy ta có dùng qua ba mươi năm về trước rồi.

Người đó nín lặng một lúc, rồi bật cười hỏi:

- Chẳng lẽ người cho rằng ta buông tha người như vậy sao?

Mã Không Quần đáp:

- Đương nhiên là người không làm vậy rồi, chúng ta sẽ làm một cuộc giao dịch.

Người đó hỏi:

- Giao dịch như thế nào?

Mã Không Quần tiếp:

- Người hiệp lực với ta hạ Phó Hồng Tuyết, sau đó ta đưa người đi tìm kho tàng. Người bảo mật cho ta, ta bảo mật cho người. Kho tàng đó rất quan trọng, thừa cho hai chúng ta phung phí suốt đời. Người thấy đề nghị của ta có công bình hay không?

Người đó nín lặng, chùng như động tâm.

Mã Không Quần tiếp:

- Người nên hiểu, bậc trưởng thượng của người là người duy nhất cùng với ta bảo thủ bí mật, ta tín nhiệm người, người tín nhiệm ta do đó cả hai mới dám làm một việc kinh thiên động địa như vậy.

Người đó do dự một chút:

- Ta có thể đáp ứng người, song phải đảo ngược chương trình. Trước hết lấy kho tàng sau lại mới giết Phó Hồng Tuyết.

Mã Không Quần gật đầu:

- Được!

Người đó tiếp:

- Còn một việc này. Khi chúng ta đi lấy kho tàng, thì người phải để cho ta điểm huyết vào hai cánh tay.

Mã Không Quần hỏi:

- Chẳng lẽ người sợ ta xuất thủ?

Người đó gằn giọng:

- Ta chỉ hỏi người đáp ứng hay không?

Mã Không Quần cười nhẹ:

- Được luôn! Ta đã tín nhiệm bậc trưởng thượng của người, thì tự nhiên cũng tín nhiệm người.

Người đó thở phào:

- Bất quá ta điếm vào hai huyệt Kiên Tinh ở hai bên vai người mà thôi, cho người đừng xuất thủ.

Hắn bước tới một bước, hẳn phải buông xuôi thanh kiếm xuống, dù không buông thẳng đi nữa, thì cũng phải hơi lệch cái đích, và tư thế uy hiếp cũng yếu đi.

Nếu hẳn không chồm mình thì chẳng làm sao điếm huyệt đúng chỗ.

Hắn hành động rất nhanh song chưa đúng mức nhanh, nên vẫn tạo cơ hội cho Mã Không Quần xoay thế cờ.

Bất thành lình Mã Không Quần lệch mình sang qua một bên, dùng cánh chõ thúc vào nách hẳn.

Đồng thời lão hoành tay kia, móc ngược một quyền vào mặt hẳn.

Người đó nghe xương hông gãy rộp, thân hình bị bắn đi khá xa!

Hắn thấy bầu trời sụp xuống, vùng đen phủ trước mặt, rồi trong vùng đen tối đó, ba mươi sáu ngọn đèn chớp lên.

Tuy nhiên hẳn không hôn mê luôn. Bởi, hẳn có công phu tập luyện khá thâm hậu.

Lúc rơi xuống đất, hẳn căn lưỡi nghe đau, biết là mình còn tỉnh.

Hắn lăn tròn mình về phía cửa.

Mã Không Quần vọt theo liền đó.

Người đó vươn tay, ánh đao chớp. Một ngọn phi đao bay tới.

Phi đao của Tiểu Lý bay ra là trúng đích. Từ bao giờ đao không hề sai lệch. Khách giang hồ lăm phen phách tán hồn phi cứ mỗi lần nghe nói đến.

Hiện tại tuy không do Tiểu Lý Thám Hoa phóng ra, song cũng làm cho Mã Không Quần hoảng vía.

Lão không dám vươn tay đón bắt, chỉ né tránh. Vì lão quá sợ, nên động tác hơi chậm một chút.

Thanh đao cắm vào vai lão.

Đúng là một thanh phi đao. Về tài sử dụng phi đao, thì Tiểu Lý Phi Đao được xem như là một tay vô thượng, ngàn năm trước không người sánh bằng, ngàn năm sau hẳn cũng chẳng có ai theo kịp.

Nếu chính là Tiểu Lý Thám Hoa phóng ra ngọn phi đao đó thì dù cho Mã Không Quần có thân pháp nhanh như điện cũng phải mất mạng là cái chắc.

Lúc đao chớp lên, thì người đó đã lăn mình ra khỏi cửa, kể đó hấn tung người lên không.

Vạn Mã Đường chỉ kịp nhận ra người đó mặc y phục màu đen. Trong thoáng mắt, hấn khuất mình sau bức màn đêm.

Lão thở dài nhổ nhanh mũi đao, rồi đuổi theo liền.

Lão tin chắc người đó chưa chạy đi xa vô luận là ai bị lão giáng cho một quyền vào cánh chõ cũng không còn đủ sức chạy xa được.

Trăng thượng huyền không sáng lắm, chiếu vào mặt Phó Hồng Tuyết, gương mặt vốn trắng xanh càng trắng xanh hơn.

Đứng dưới ánh trăng, hấn nhìn khu rừng hoang. Sau lưng hấn là vùng núi vắng.

Hiện tại hấn không tiền, lại lạnh, lại đói, lại mỏi mệt.

Hấn không có nơi nào để đến, hấn cũng chẳng có nhà.

Còn cảnh nào khổ hơn nữa?

Chỉ có một mối tình, tình đó cũng nằm trong lòng đất lạnh!

Cả đến hung thủ hạ sát nàng, hấn cũng không biết, thì làm sao báo thù cho nàng? Hung thủ tuy mang tên là Vương Đại Hồng, tuy đã chết rồi, song không phải là hung thủ chân chánh.

Hung thủ chân chánh phải là kẻ chủ mưu!

Còn mối hận cừu riêng tư, thì hấn cũng chưa báo phục được! Bởi hấn còn biết tìm Mã Không Quần tại địa phương nào!

Diệp Khai sẵn sàng làm bằng hữu song hấn không tiếp nhận. Chẳng những thế hấn còn muốn xa lánh chàng.

Nhưng trừ một Diệp Khai ra, chẳng còn ai muốn kết giao với hấn.

Hấn có chết giữa đường, chẳng ai buồn màng đến hấn.

Trần gian tuy rộng song không có một địa phương nào dung nạp hấn.

Hấn mừng tượng là kẻ thừa trên cõi đời này.

Tuy nhiên hấn vẫn muốn sống.

Muốn sống, nhưng sống để làm gì? Hấn sẽ dẫn thân trên con đường nào? Mà chắc gì có đường cho hấn dẫn thân?

Hắn gần như lâm vào cảnh tuyệt lộ, dù không ai bức hắn vào cảnh đó. Đừng nói chi đến ngày mai, ngày kia, chỉ nói đến đêm nay thôi, hắn sẽ đi về đâu?

Một khách sạn hạng thấp hèn nhất? Làm sao hắn dám vào khi lưng rỗng, túi không?

Chẳng lẽ hắn đứng đó, chờ sáng!

Hắn thấy khoảng trống mênh mang quanh mình, đáng sợ hết sức!

Quanh hắn, không có bóng người, không sợ ai phát hiện, hắn vẫn cố nén lòng, không để lộ thảm trào ra.

Đúng lúc đó từ trong bóng đêm, tại khu rừng hoang, một bóng người chạy vụt ra ngoài.

Bên ngoài khu rừng, là vùng trắng sáng, người đó hiện ra với y phục đen, mặt đầy máu.

Đến lúc y thấy Phó Hồng Tuyết rồi, thì đã lờ bộ, không còn quay mình kịp nữa.

Trên gương mặt hầu như bết nát đó, niềm sợ hãi lộ rõ rệt.

Phó Hồng Tuyết hết sức kỳ quái.

Hắn tự hỏi, tại sao cũng có người như hắn giữa đêm lạnh dưới trăng mờ, tại vùng hoang, lại có người đứng ngắm trăng.

Tuy nhiên, ai thì mặc ai, hắn không buồn nhìn nửa mắt.

Người áo đen trái lại nhìn y, rồi lùi lại, từng bước, từng bước.

Lùi được mấy bước, hỏi:

- Người là Phó Hồng Tuyết?

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc, hỏi lại:

- Người là ai? Tại sao nhận ra ta?

Người áo đen không đáp câu hỏi, đưa tay chỉ về phía rừng, sau lưng y thốt:

- Mã Không Quần ở phía sau đó. Người hãy đến mà giết lão ta.

Phó Hồng Tuyết rung người lên. Tuy nhiên y chưa tin.

Người áo đen biết ý, tiếp:

- Ta với người vốn không quen biết, thì lý do gì khiến ta lừa người? Ít nhất người cũng phải đến đó xem qua, thiết tưởng đi một chút có tổn thất gì

cho người đâu?

Phó Hồng Tuyết không hỏi gì thêm.

Người áo đen chẳng có lý do gì nói hoang với hắn. Hắn còn gì mà phải sợ tổn thất?

Khu rừng ở trước mặt hắn, hắn vọt mình đến đó, như mũi tên lao.

Người áo đen kinh hãi, không tưởng một kẻ tàn tật lại luyện được thân pháp nhanh như thế.

Vốn là con người giáo huyệt, phòng nạn gần cũng như biết lo nạn xa, sau phút giây ưu tư, y cao giọng thốt nói:

- Mã Không Quần chẳng những là cừu nhân của người mà cũng là cừu nhân của ta luôn. Vô luận lão nói gì về ta, người cũng không nên tin.

Nói như thế cho là mình biết lo xa.

Y có ngờ đâu, y làm một việc hết sức sai lầm. Và là một sai lầm trong đời y! Một sai lầm đến trí mạng.

Câu nói của y vừa buông dứt, Phó Hồng Tuyết đã trở lại, trước mặt y, trừng mắt nhìn y, gằn từng tiếng:

- Người nói sao! Mã Không Quần là chi của người!

Tinh thần căng thẳng, Phó Hồng Tuyết mất hết vẻ mệt mỏi.

Đôi mắt lơ lơ vọt sáng quắc lên, đôi mắt sắc chiếu vào mặt người áo đen, như hai ngọn đao chong.

Người áo đen khiếp hãi, lùi lại hai bước ấp úng:

- Ta nói... lão là... cừu nhân của ta!

Cừu nhân!

Khi y nói tiếng cừu nhân, đầu lưỡi của y cong lại, âm thanh mừng rỡ vọng tiếng năng.

Trần Tam Nương có nói đặc điểm đó của người ám toán bà.

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt, bàn tay cầm đao gồng lên, nắm cứng chuôi, toàn thân rung lên như cơn sốt.

Người áo đen lại ấp úng:

- Chẳng lẽ.. người không... tin ta?

Phó Hồng Tuyết như không nghe y nói gì, đột nhiên quay mình về hướng Đông, rồi quỳ xuống.

Người áo đen kinh ngạc, không hiểu thiếu niên tàn tật định làm gì.

Phó Hồng Tuyết lẩm nhẩm:

- Cuối cùng ta cũng tìm ra được cừu nhân của ngươi! Nơi cừu tuyền hãn là ngươi được hài lòng.

Đôi mắt long lanh lệ, lệ chớp chớp lăn dài xuống má!

Hãn khẩn vái thấp giọng, người áo đen không nghe rõ, song linh tính báo cho y biết có sự bất tường xảy ra.

Bất giác y lùi lùi thêm mấy bước, chuẩn bị chạy đi.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Đao của ngươi đâu?

Người áo đen kinh khùng:

- Đao gì?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Phi đao!

Người áo đen càng khiếp hãi hơn, kêu lên:

- Phi đao gì của ta?

Phó Hồng Tuyết nghiêng răng, trừng mắt:

- Đáng lẽ ta hạ sát ngươi ngay bằng một nhát đao, song bất quá ta cần hỏi ngươi mấy điều!

Hãn cao giọng hỏi liều:

- Tại sao ngươi làm những việc đó? Tại sao ngươi giết Thúc Bình?

Người là ai?

Người áo đen run sợ:

- Ngươi nói cái gì? Ta không hiểu chi cả. Ta đâu có quen biết ngươi!

Phó Hồng Tuyết sôi giận, nhưng người rung chửi tay đao không rung.

Bỗng, hãn bật đao.

Đao chớp lên.

Người áo đen nhào xuống, lăn đi ngoài xa hai trượng. Đao chớp, y ngã xuống trước khi ánh đao lóe lên.

Y đã chuẩn bị trước, có thể chuẩn bị nhiều cách, làm cách nào thoát khỏi nhát đao.

Y ngã xuống đương nhiên tay vung lên, bởi đó là phản ứng của con nhà võ chuyên dụng ám khí.

Nhưng, một tiếng keng vang lên, phi đao bị chặt làm đôi, mỗi đoạn bắn đi mỗi hướng.

Người áo đen tiếp tục lăn, lăn mình lên dốc đồi.

Chợt, y nghe nhói ở nách.

Vết thương do Mã Không Quân gây nên bằng một cánh chõ, bị động khi y lăn mình bắt đầu hành hạ.

Y định đề khí song không làm nổi.

Ánh đao lại chớp lên. Hơi lạnh bức đến yết hầu y. Mũi đao vừa chạm làn da yếu hầu, liền dừng lại. Mũi đao chỉ gây một vết thương da thịt, không hại đến tánh mạng y.

Phó Hồng Tuyết nhìn y, cao giọng hỏi:

- Ta hỏi gì, người nói hay không nói?

Người áo đen thở dài:

- Được, ta nói! Giữa ta và người không có cừu hận chi cả. Ta hận Mã Không Quân. Ta giết nữ nhân đó là vì nàng là con gái của Mã Không Quân.

Phó Hồng Tuyết lạnh người.

Một phút qua, bỗng hấn thét:

- Người nói hoang!

Người áo đen tiếp:

- Ta không nói hoang. Ta chỉ biết là rất ít người hiểu chuyện đó.

Y vừa thở mệt vừa nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết run người kịch liệt.

Người áo đen tiếp:

- Nàng với Mã Phương Linh là tỷ muội đồng cha khác mẹ, mẹ nàng là vợ một người chuyên hái sâm tại đất Quan Trung, bà ấy theo chồng trong một chuyến đi tìm sâm. Mã Không Quân gặp cường hiệp bà ta. Khách hái sâm cũng như các đồng nghiệp hận Mã Không Quân thấu xương, có một hôm họ tập họp nhau trên một trăm ba mươi người, mai phục trên Trường Bạch Sơn chờ Mã Không Quân để báo hận. Trong trận huyết chiến đó, có mặt Bạch đại hiệp.

Trận huyết chiến đó là một biến cố lớn trong vũ lâm, lúc còn thơ ấu Phó Hồng Tuyết từng được mẹ thuật lại cho nghe.

Chẳng lẽ người áo đen nói đúng?

Hắn nghe máu trong người hắn sôi động mãnh liệt.

Người áo đen lại tiếp:

- Thúy Bình từ lâu nấp dưới một mái nhà không sạch sẽ lắm, âm thầm làm cái việc do thám mọi tin tức cho Vạn Mã Đường. Điểm đó ta nghĩ người cũng hiểu, như mọi người đã hiểu. Nàng phản bội Trần Tam Nương, nàng phản bội Hoa Mãn Thiên, trước sau nàng cũng chỉ vì lòng trung với Vạn Mã Đường mà hành động. Bởi nàng biết, Mã Không Quần là phụ thân nàng. Có lẽ lúc sắp chết, mẹ nàng có tiết lộ sự tình với nàng.

Y thở dài, tiếp luôn:

- Ta giết nàng bất quá chỉ làm một việc báo thù, gián tiếp, phiến diện đối với Mã Không Quần thôi!

Mồ hôi lạnh đầm ướt đầu Phó Hồng Tuyết, rơi xuống lộp độp.

Người áo đen lại tiếp:

- Người là cừu nhân của Mã Không Quần, chẳng lẽ người vì báo thù cho con gái kẻ thù mà giết ta?

Phó Hồng Tuyết run giọng thốt:

- Ta không tin! Không một ai bằng lòng đem con gái yêu quý mình giao cho Tiêu Biệt Ly làm một món hàng câu khách!

Người áo đen lạnh lùng:

- Đích xác không có ai làm như thế, trừ một Mã Không Quần! Lão ấy không là con người cho nên hành động khác người.

Y hét lên.

- Lão ta vốn là một thứ súc sanh, một con dã thú!

Phó Hồng Tuyết nghe tâm hồn rã rời!

Tình nhân của hắn là con gái kẻ thù? Hắn run người, chứng kinh phong hầu như sắp bộc phát!

Hắn lập tức trầm con tim xuống.

Người áo đen đặc ý, tiếp luôn:

- Ta nói xong! Nếu người còn nuôi cái ý muốn động thủ, thì cứ hạ thủ.

Phó Hồng Tuyết cắn răng, không đáp.

Hắn không dám mở miệng, sợ tán loạn tâm thần, hắn cần đối phó với chứng bệnh tai ác!

Người áo đen sáng mắt lên, cảm thấy mũi đao nơi vết hầu hơi nhẹ, từ từ lệch xuống.

Tuy nhiên, đao vẫn còn ở tay Phó Hồng Tuyết. Tay còn cầm đao, là hắn còn đáng sợ như thường.

Bất thành linh, người áo đen lùi mình ra xa mũi đao, đoạn xoay người, phóng chân chạy như bay xuống núi.

Trong lúc y chạy đi còn vớt lại một ngọn phi đao.

Y không dám quay đầu xem thanh phi đao có trúng đích hay không, cứ cắm cổ chạy chết.

Thanh đao đó trúng ngực Phó Hồng Tuyết, máu chưa trào ra theo vết thương, hắn ngã xuống.

Người áo đen là ai! Tại sao y biết quá nhiều việc? Lời nói của y có đúng sự thật chăng ?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Một Nhân Vật Mới

Từ khởi sơ đến thành công, có ai không vấp ngã ít nhất cũng một lần.
Có những người vấp ngã rồi bỏ cuộc luôn, nhận bại.
Có những người đứng lên, để rồi vấp ngã, rồi đứng, ngã như thế nhiều lượt, cuối cùng cũng đi đến chỗ thành công.

Thành công với cái giá đắt, giá càng đắt thì thành công càng cao, càng lớn.

Ngã rồi, đứng lên được, quyết tiếp tục tiến thủ, là nhờ nghị lực.

Phó Hồng Tuyết thuộc hạng người đầy nghị lực.

Và hãn đã đứng lên.

Thanh đoản đao vẫn còn cắm ở ngực, máu còn rịn chảy.

Từ đau khổ, hãn trở nên bình lặng, rồi từ bình lặng, cảm thấy nhọc mệt trở về, với nhọc mệt, cái đói bắt đầu cào cấu.

Người áo đen đã khuất dạng trong vùng hoang sơn từ lâu rồi, Phó Hồng Tuyết không đuổi theo.

Hãn hiểu, hiện tại hãn không còn thể lực để làm một cuộc truy đuổi.

Bao nhiêu khí lực tàn, hãn đã dụng tận.

Tại chân đồi, có ánh chớp vàng vàng. Ánh chớp của một chiếc kim như ý.

Chính người áo đen lúc hoành tay phóng đao, vật đó từ mình y rơi xuống.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước tới, nhặt lên.

Hơn ba tháng nay, hăn học hỏi nơi thế nhân nhiều cái hay, hăn đã biến đổi nhiều, rất nhiều.

Hăn biết thế nào là thiết thực, thế nào là ảo tưởng, và muốn sống, thì còn phải cần thiết thực.

Hăn biết phân biệt nhu cầu, và bắt đầu nhận định giá trị của sự vật!

Hăn thấy tiền là trên hết!

Và vàng sẽ đem lại cho hăn tiền.

Muốn sống, phải có tiền. Mà hăn thì cần phải sống, có nhiều lý do bắt buộc hăn phải sống.

Khách sạn còn đèn.

Nhưng không người, không thình âm, một khách sạn hoang vắng.

Vọng cửa lớn mở toang.

Chủ nhân không đóng cửa nổi một vọng cửa, nên bỏ ngõ khách sạn suốt đêm? Hay ở đây không cần đóng cửa lúc ban đêm?

Cửa mở, nhưng tại quầy quản lý không có người.

Đèn còn, song đèn phía hậu viện, chiếu sáng mờ mờ.

Có khói bốc lên phía hậu viện, nơi nào có khói, nơi đó đương nhiên là nhà bếp. Người đang đói thì tâm tư hướng về nhà bếp.

Nhất là bếp của khách sạn, của tiểu quán.

Phó Hồng Tuyết đi ngay vào nhà bếp.

Nhưng hăn chẳng lục lợi được món gì.

Chỉ có một xác chết, xác một người già, thân hình cằn cỗi, tiều tụy, nằm ngửa, máu ứ nơi yết hầu, tay cầm đôi đũa.

Xác đã cứng lạnh.

Cách xác không xa, cả một cái túi nhỏ, loại túi đựng tiền của hạng nghèo. Chiếc túi đã bị xé tét, tiền trong túi biến mất.

Trên bàn có tô mì, tô thì cạn, chỉ còn một vài sợi mì dính nơi mép tô.

Xác chết cầm đũa, chứng tỏ đang ăn, rồi bất thành linh có người đâm móc vào yết hầu, ngã ngửa chết liền.

Xác đang ăn, thế thì tô mì còn. Vậy ai ăn hết, trong lúc xác ngã?

Rồi ai lấy tiền của xác chết?

Ngoài sát nhân ra, thì còn ai nữa? Nhưng sát nhân nào lại có thể gây án mạng vì một tô mì, và mớ bạc vụn?

Sát nhân phải là kẻ lâm vào tuyệt lộ! Hiện tại Mã Không Quần là kẻ lâm vào tuyệt lộ!

Vậy ra, lão là hung thủ trong vụ án dưới mức bình thường này?

Suy diễn đến kết luận đó, Phó Hồng Tuyết lờm giọng ngay.

Nhưng, hẳn phải nhận là một sự bi ai, cực thê lương.

Một con người, từng oai trấn Quan Đông, tinh danh hiển hách, con người đó cũng có ngày thèm khát một tô mì, một số bạc vụn, đến nỗi giết một đồng loại, thuộc hạng bình dân.

Nếu Phó Hồng Tuyết biết được, tô mì vừa hôi, canh vừa có mấy bãi nước bọt mà Mã Không Quần ăn được thì hẳn sẽ nghĩ sao về cái đói?

Sở dĩ Mã Không Quần ăn được, là vì lão sợ chết! Đói có thể làm chết lão, nên có cái gì ăn được để khỏi phải chết vì đói, lão cứ ăn, dù biết là dở, là hôi tanh.

Miễn, cái đó là thực vật nấu chín, chứ không là thực vật sống.

Lão chưa đến nỗi phải ăn thịt sống.

Lão sợ chết, không phải chân chánh lão sợ Phó Hồng Tuyết, sợ cá nhân của lão.

Lão sợ Phó Hồng Tuyết dùng thanh đao đó đưa lão đi gặp một người dưới cửa tuyến. Lão không muốn gặp người đó thôi.

Dù sao thì lão cũng là một nhân vật hữu danh, một khách giang hồ cỡ lớn, lão có thể quá hèn sợ chết!

Chỉ vì lão nghe lương tâm cắn rứt mỗi khi nhớ đến Bạch Thiên Vũ, nên lão cố bám víu vào cái sống thừa, để không thấy gặp con người đang chờ lão nơi âm phủ.

Hiện tại, không ai tìm lão để sát hại, mà lão sợ. Bất cứ ai lão cũng thừa tài đánh ngã, duy nhất có mỗi mình Phó Hồng Tuyết thôi!

Bằng mọi giá, lão phải tránh xa Phó Hồng Tuyết.

Muốn sống, lão phải có tiền.

Đồng tiền của chủ nhân khách sạn có là bao nhiêu đâu.

Huống chi nhu cầu của lão phải dài hơn, nhiều hơn?

Cần tiền, lão có thể làm kẻ cướp, hoặc đánh phá phú gia hoặc cướp xe bảo tiêu.

Trước tiên lão không làm cái nghề không vốn đó.

Hiện tại, lão không thể tuyển lựa, bởi lão cần phải sống.

Phía sau quầy có nửa bao nhỏ mì sống, và một chiếc rương sắt rỉ sét.

Trong chiếc rương có một chiếc khăn thô, chiếc khăn gói ghém cẩn thận một tấm ngân phiếu. Tấm ngân phiếu trị giá mười lượng bạc.

Trong rương, còn có một thanh chủy thủ bằng thép cứng, một vật đánh lửa rất tinh xảo.

Ngoài ba món đó, còn một số vật dụng linh tinh, những vật do khách hàng trọ ra đi bỏ lại.

Chủ nhân còn giữ, chờ người đến lấy.

Điểm đó, chứng tỏ chủ nhân là người thành thật chất phác, lão cứ giữ dù biết rằng chẳng bao giờ khách lại trở lại hỏi, bởi giá trị không đáng cho một cuộc hành trình.

Tấm ngân phiếu và chiếc khăn tay do thiếu phụ chưa cao niên lăm lư lại.

Vào một chiều, nàng ngồi trên một cỗ xe hư phá đến đây, để hội diện với một thanh niên đã trọ tại khách sạn từ ba hôm trước chờ nàng.

Rồi, đến nửa đêm, nàng âm thầm ra đi.

Khi gã thanh niên thức dậy, khi phát hiện ra vật nàng lưu lại. Gã khóc nửa ngày, rồi ưỡn ngực ra đi luôn.

Thiếu phụ có phải là người bị bức duyên, phải lấy kẻ có tiền, nên đến đây khóc biệt với người yêu, để cả hai cùng vĩnh viễn?

Rồi gã thanh niên kia, có thể quên mối tình dang dở, quyết vươn mình làm lại cuộc đời sau cái ưỡn ngực vùng lên?

Lão chủ nhân không biết được hậu lai của khách trọ, và hẳn lão cũng chẳng bận lòng nghĩ đến những khách viễn phương chỉ dừng chân lại đó lúc lỡ độ đường.

Còn thanh chủy thủ và vật đánh lửa thì do một đại hán dạ hành lưu lại. Y đến trọ giữa đêm khuya, mang đầy thương tích. Khi bình minh vừa lên, có

tiếng vũ khí chạm nhau chan chát trên nóc nhà, hòa lẫn với tiếng quát tháo âm ỉ.

Nhưng lão chủ nhân vẫn trùm mền ngủ khì.

Một lúc lâu sau, lão thức dậy, ra ngoài thấy dấu máu, vào phòng thấy chủy thủ và vật đánh lửa.

Đại hán dạ hành mất dạng. Từ đó đến nay, y không hề trở lại.

Những vật trong rương, không có một ích lợi nào cho lão, lão giữ bất quá để lưu niệm một cuộc sinh ý lúc thịnh vượng mà thôi.

Phó Hồng Tuyết chỉ lấy bao mì đem luộc sơ, ăn đỡ thôi.

Sau đó, hần rửa mặt, rồi vào chính gian phòng của Mã Không Quần thuê, chuẩn bị ngủ một giấc.

Hần nằm trên giường, muốn ngủ, song không chợp mắt được.

Hần suy tưởng đến nhiều việc, tâm tư hỗn loạn, hần nghĩ đến Mã Không Quần, đến người áo đen vừa rồi.

Hần nhớ đến những lời người áo đen vừa nói.

Thúy Bình là con gái của Mã Không Quần! Nàng là con người mà hần không thể tìm được kẻ khác thay thế!

Vừa lúc đó, một người tiến vào phòng, âm thầm như bóng u linh.

Người đó hỏi:

- Công tử đó phải không?

Người đó là một nữ nhân, hần đã gặp tại Biên Thành và chính là người đã cung cấp khoái lạc lần đầu tiên cho hần, trong đời nam nhân.

Người đó là Trầm Tam Nương!

Ánh lửa lóe lên, do Trầm Tam Nương mang lên.

Phó Hồng Tuyết kêu lên:

- Bà! ...

Bà mỉm cười, hỏi:

- Công tử tưởng là Thúy Bình? Công tử không ngờ lại chính là tôi? Tôi biết, nàng đã chết rồi, và cái chết đó làm chấn động tâm tư công tử mãnh liệt. Tôi đến đây, với niềm hy vọng là làm một cái gì cho công tử nguôi ngoai, đừng quá bi thương vì cái chết của nàng.

Bà do dự một chút, như cầm lấy thêm một phần nghị lực, rồi tiếp:

- Chỉ vì, công tử đáng lý ra, là yêu tôi, chứ không phải là yêu nàng.

Phó Hồng Tuyết đã xuống giường từ lâu, hần đứng thẳng mình, cứng lạng.

Trầm Tam Nương thở dài, tiếp:

- Tôi biết công tử làm nàng là tôi, công tử không ngờ rằng trên đời còn có tôi!

Làm thế nào được?

Có một đêm, chính là đêm đầu bà mạo nhận Thúy Bình, vào ngủ với hần. Rồi từ đó, Thúy Bình thực sự tiếp nối ái ân.

Nhưng, một nam nhân đâu đến nỗi quá ngu xuẩn không nhận ra sự khác biệt của hai người qua các cuộc tiếp cận yêu đương, dù là trong bóng tối, không thấy mặt nàng?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không lầm! Tại hạ có sự mạo nhận, song người duy nhất tại hạ yêu là nàng chứ không phải bà!

Trầm Tam Nương kinh hãi!

Phó Hồng Tuyết thổi tắt mọi lửa, bóng tối phủ khắp gian phòng.

Trầm Tam Nương nghe tiếng chân hần bước về phía cửa.

Trầm Tam Nương đem sự tình qua cuộc tiếp xúc đó thuật lại với Diệp Khai:

- Hần nói, hần không yêu lầm! Hần chỉ yêu mỗi mình Thúy Bình, duy nhất Thúy Bình.

Diệp Khai thở dài.

Đình Vân Lâm thốt:

- Hần nói như là đã nói?

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ?

Đình Vân Lâm tiếp:

- Ta nói, người ta yêu là người, duy nhất một mình người. Dù cho người là cái quái gì, ta cũng yêu người như thường.

Diệp Khai lộ vẻ thối khổ khó hiểu, trong vẻ thối khổ ẩn ước có niềm ưu tư.

Một lúc lâu, chàng ngẩng mặt nhìn nàng, từ từ hỏi:

- Cô nương sẽ không hối hận?

Đình Vân Lâm đáp nhanh:

- Không bao giờ!

Diệp Khai mỉm cười.

Nụ cười gượng gạo quá chừng!

Chàng tiếp:

- Giả như tại hạ làm điều chi sai quấy với cô nương, cô nương cũng không hối hận?

Đình Vân Lâm kiên quyết:

- Không bao giờ! Không một sự việc gì, một mảnh lực nào tách rời ta xa cách người được!

Nàng cười với niềm hy vọng tràn đầy.

Trầm Tam Nương nhìn nàng, nhìn Diệp Khai thở dài thốt:

- Đáng lẽ tôi không nên tìm gặp lại hã.

Diệp Khai đáp:

- Nhưng bà làm thế là phải?

Trầm Tam Nương cau mày:

- Ạ?

Diệp Khai tiếp:

- Cuộc tiếp xúc vừa qua giữa bà và hã giúp bọn tại hạ minh bạch một điều.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Điều chi?

Diệp Khai tiếp:

- Hã yêu Thúy Bình, là yêu đúng chỗ. Hã yêu chân chánh! Chân chánh yêu là không lằm. Yêu vì tình chứ không phải vì khát vọng tìm thỏa mãn.

Nhưng bên cạnh cái yêu, còn có cái hận song song!

Hận, có lằm lạc không?

Phó Hồng Tuyết đứng bên vệ đường, nhìn vào ngôi tửu quán, nhìn người ra vào.

Hắn cảm thấy mình thua kém bất cứ ai, và hắn cũng xót xa là mình lạc lỏng quá, tới không nơi, về không chỗ.

Trước khi rời khách sạn, hắn có lấy tấm ngân phiếu mười lượng bạc. Hắn đã tiêu phá hết số bạc đó rồi.

Rồi đêm nay, hắn ngủ nơi đâu? Đêm mai, những đêm sắp tới, hắn lấy gì ăn?

Còn chiếc kim như ý!

Hắn tìm hiểu chủ nhân, song kim như ý không có một tiêu ký nào chứng minh sở hữu chủ.

Cũng chẳng sao, hắn cứ đem nó đi mà đổi lấy bạc chi dụng, sau này hắn hay. Hắn vào quán.

Nếu không có chiếc kim như ý, chẳng rõ Phó Hồng Tuyết làm sao sống tạm qua mấy ngày này.

Trong lúc Phó Hồng Tuyết muốn uống vài chén rượu, chợt một người từ bên ngoài bước vào quán.

Người đó, vậy y phục hoa lệ, thần tình biểu hiện một niềm tự tin cực mạnh.

Tuổi y suýt soát với Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không có hảo cảm nổi với mẫu người ấy.

Thiếu niên đảo mắt nhìn quanh, rồi đi thẳng đến bàn của Phó Hồng Tuyết, kéo chiếc ghế ngồi đối diện với hắn, ngồi xuống.

Không đợi Phó Hồng Tuyết hỏi, hắn tự giới thiệu:

- Tại hạ là Nam Cung Thanh.

Phó Hồng Tuyết không chuẩn bị tiếp chuyện với y, nên không buồn nghe y nói gì.

Nam Cung là một thế gia, cái đó có nghĩa gì đối với hắn.

Nam Cung Thanh lấy làm lạ trước thái độ lạnh nhạt của Phó Hồng Tuyết.

Trên giang hồ còn ai không biết tới người mang họ Nam Cung?

Y lấy chiếc kim như ý ra, hỏi:

- Có phải là vật do các hạ trao cho tiểu nhị bảo đi đổi lấy bạc chẳng?

Phó Hồng Tuyết thản nhiên gật đầu.

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Quái sự! Một quái sự!

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Quái sự?

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Bởi, tại hạ biết chủ nhân vật này, chẳng phải là các hạ.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt:

- Các hạ biết? Tại sao biết?

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Người Áo Đen Bí Mật

Nam Cung Thanh trầm gương mặt:

- Vật đó, do tại hạ tặng cho một vị bằng hữu và tại hạ vào là cốt ý hỏi các hạ, tại sao vật đó về tay các hạ!

Phó Hồng Tuyết nghe tim đập rộn hơn.

Hắn cố gắng đè nén cơn trào lòng, hỏi:

- Các hạ nói vật đó là vật của các hạ? Vậy các hạ có thể xác định chẳng?

Nam Cung Thanh cười nhẹ:

- Đương nhiên!

Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Chắc?

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Người chế tạo ra nó là lão Đồng, một thợ bạc tại hiệu Cửu Hà, vừa rồi tên tiểu nhị lại đem nó đến hiệu Cửu Hà mà đổi lấy bạc, lúc đó tại hạ có mặt tại cửa hiệu. Hai cái tấu xảo tạo cho tại hạ cơ hội gặp lại vật cũ.

Hiệu Cửu Hà vốn là một hiệu buôn thuộc sản nghiệp của Nam Cung thế gia, Nam Cung Thanh đến đó cũng là việc thường.

Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Dù cho chiếc kim như ý vốn là vật của các hạ đi nữa, hiện tại các hạ cũng không nên hỏi han gì nơi tại hạ!

Nam Cung Thanh trở mặt:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại vì các hạ đã trao sang cho người khác rồi?

Nam Cung Thanh cau mày:

- Nhưng người bằng hữu của tại hạ không bao giờ tặng lại các hạ, mà cũng không thể bán lại cho các hạ! Bởi thế tại hạ mới kỳ quái?

Phó Hồng Tuyết bĩu môi:

- Chẳng lẽ các hạ cho rằng tại hạ trộm hay cướp đoạt nó!

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Vô luận là ai, muốn trộm hay muốn đoạt vật đó nơi tay y cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao các hạ biết là y không thể giao cho tại hạ?

Nam Cung Thanh trầm gương mặt, do dự một lúc lâu rồi đáp:

- Tại vì nó là vật đính hôn của xá muội với y.

Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Chắc vậy?

Nam Cung Thanh lộ sắc giận:

- Những việc như thế khi nào lại giả được? Hà huống trên giang hồ ai ai cũng đều biết!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ có bao nhiêu em gái?

Nam Cung Thanh đáp:

- Một!

Y lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao đối tượng lại hỏi như vậy. Y đáp là do tính hiếu kỳ phát động, để dò dẫm xem ý tứ của Phó Hồng Tuyết hỏi thế.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Hắn không cần hỏi nữa.

Nếu hầu hết khách giang hồ biết được cuộc đính hôn đó, thì làm gì hắn không truy tung tích của người áo đen cho được?

Nam Cung Thanh hỏi:

- Các hạ hỏi đã đủ chưa?

Phó Hồng Tuyết nhìn y.

Con người của y vừa thanh tú vừa ngạo mạn, vận y phục xa xỉ, trong tay áo lại có khăn thêu tuyệt đẹp, nơi ngón tay có đeo nhẫn to bằng ngọc.

Những thứ đó làm cho Phó Hồng Tuyết càng đổ kỵ y hơn.

Nam Cung Thanh cũng nhìn lại hãnh, chờ nghe hãnh đáp.

Hãnh vẫn nín lặng. Nam Cung Thanh hỏi luôn:

- Các hạ không còn lời gì để nói?

Bỗng, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Còn một câu!

Nam Cung Thanh điềm nhiên:

- Cứ nói!

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ khuyên các hạ trở về nhà gấp, lo liệu việc cải hôn, tìm một nơi khác mà đính ước.

Nam Cung Thanh biến sắc:

- Tại sao?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Chỉ vì, người vị hôn phu của lệnh muội không còn sống bao lâu nữa.

Hãnh từ từ đặt tay lên mặt bàn, bàn tay vẫn cầm chắc chuôi đao.

Nam Cung Thanh đột nhiên kêu lên thất thanh:

- Người!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta!

Nam Cung Thanh tiếp:

- Ta có nghe nói đến người! Mấy tháng nay ta luôn luôn nghe nói đến người.

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- Ạ!

Nam Cung Thanh tiếp:

- Người ta nói người như một thứ ôn dịch, đến địa phương nào là gieo tai tác họa tại đũa phương đó.

Phó Hồng Tuyết khẽ cười:

- Có gì nữa không?

Nam Cung Thanh tiếp:

- Người ta nói, chẳng những người hủy diệt Vạn Mã Đường mà người còn sát hại không ít cao thủ võ lâm có địa vị cao, thân phận lớn. Như vậy hẳn là vũ công của người khá lắm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không phục?

Nam Cung Thanh bỗng cười lạnh:

- Người muốn ta phục người! Tại sao người chưa chết?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Bạt kiếm đi!

Kiếm dài ba thước bảy tấc, đeo lưng lỏng bên hông, vỏ kiếm bằng da cá, nạm bảy viên đá quý.

Nam Cung Thanh sờ đốc kiếm, cười mỉa thốt:

- Người ta nói, chỉ có những kẻ sắp chết mới thấy thanh đao của người. Có lẽ thanh kiếm của ta thì không vậy. Tuy nhiên, trước hết, ta cũng cứ cho người xem!

Đột nhiên, y tung mình lên không, thanh kiếm đồng thời cũng được rút ra khỏi vỏ.

Kiếm ngân lên, âm thanh dài dài.

Từ bên trên, kiếm xẹt xuống.

Một tiếng keng vang lên, chiếc tô mì trước mặt Phó Hồng Tuyết bị chẻ làm đôi.

Rồi một tiếng soạt tiếp nối. Mặt bàn cũng bị chẻ làm hai luôn.

Phó Hồng Tuyết nhìn hai mảnh bàn từ từ rã ra, mỗi mảnh ngã một bên, thần sắc không hề biến động.

Gần đó, có người reo lên, hoan nghinh tài nghệ kiếm thủ tuyệt vời.

Nam Cung Thanh vuốt ve mũi kiếm, nhìn Phó Hồng Tuyết cười ngạo nghễ, hỏi:

- Được không?

Phó Hồng Tuyết nhạt giọng:

- Cái thứ kiếm pháp chẻ củi đó, trước kia ta thường nghe nói đến.

Nam Cung Thanh biến sắc, cao giọng thốt:

- Thanh kiếm của ta chẳng những chế cũi mà cũng có thể giết người được.

Y vung tay.

Đầy trời kiếm quang chớp sáng, kiếm quang biến thành cái mống trút xuống tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết.

Thế mà Phó Hồng Tuyết vẫn chưa chịu bạt đao.

Chẳng những thế hấn cũng không nhích động.

Bất quá, hấn chỉ chăm chú nhìn kiếm quang của đối phương thôi.

Đến lúc mũi kiếm quét sát y phục hấn, cơ hồ rọc phá, bất thành linh hấn hạ cánh tay xuống, xoay bàn tay nửa vòng.

Vô đao vung theo, bạt ngược lên, chạm vào cổ tay cầm kiếm của Nam Cung Thanh.

Nam Cung Thanh nghe nhói ở đó, rời bàn tay tê dại, buông thanh kiếm, kiếm bay đi, cắm vào tường.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi nguyên tại chỗ, đao không bạt, người không động.

Nam Cung Thanh cắn răng, đoạn dậm chân tung mình lên không, vút qua ngang đầu Phó Hồng Tuyết, thẳng đến tường, rút thanh kiếm, đạp chân vào tường lấy đà, hoành thân trở lại, uốn vòng cầu, bay đến Phó Hồng Tuyết, kiếm quang lóe lên, mũi kiếm xẹt vào yết hầu Phó Hồng Tuyết.

Có lẽ y khinh địch, trong lúc xuất phát chiêu đầu, y phải thất bại.

Lần này thì y phát động chiêu thứ hai kỹ hơn.

Không ai thấy Phó Hồng Tuyết xuất thủ.

Chỉ nghe bốp một tiếng, mũi kiếm trút xuống chiếc ghế của Phó Hồng Tuyết.

Chiếc ghế hứng mũi kiếm, còn người thì biến mất.

Nam Cung Thanh dồn chân lực vào thế cùng, phát động chiêu kiếm cực kỳ mãnh liệt, một chiêu trí mạng thành thử y không còn làm sao biến chiêu được khi biết là mình chỉ đâm xuống chiếc ghế không người.

Kiếm chạm ghế, Nam Cung Thanh chưa đáp xuống kịp, đầu chút xuống, chân chỉ thẳng lên không, y định nương đà chỏi kiếm lộn mình trở lại.

Nhưng y không còn làm kịp động tác đó.

Hông nhói đau, như có mũi dùi nhọn đâm vào. Dùi đâm mạnh, bắn Nam Cung Thanh bay đi, chạm vào tường, nằm luôn, hết nhúc nhích nổi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Phục chưa?

Nam Cung Thanh vừa thở vừa hét:

- Người phải chết!

Y bật vùng dậy, vọt tới tấn công liền.

Trong một thoáng, y đánh luôn bảy nhát kiếm, bảng kiếm rít gió kêu rẹt rẹt.

Song bảy nhát kiếm đầu nặng nề, mất hẳn phần linh hoạt lợi hại, bất quá y đánh ra vì quen tay mà có phần nhanh tay vậy thôi.

Toàn là những chiêu trí mạng.

Lần này, Phó Hồng Tuyết mới chịu xê dịch thân hình, né tránh đủ bảy chiêu.

Đánh ra đúng bảy chiêu, hụt đúng bảy chiêu, Nam Cung Thanh định biến thế, nhưng liền lúc đó, ánh đao chớp trước mắt.

Ánh vô đao đúng hơn, bởi đao vẫn còn nằm trong võ, và một vầng hắc quang bùng lóe, che khuất tầm mắt của y.

Rồi vô đao lệch đích một chút, thay vì đập vào mặt y, vô đao đập vào ngực.

Mắt chớp ngân sao, y không còn trông thấy gì cả, khi ngân sao do lửa tam tinh biến sanh qua cái chạm của vô đao vào ngực, tắt lịm, y phát hiện ra mình ngổn trên mặt đất, ngực nặng nề, cơ hồ không còn hô hấp nổi.

Phó Hồng Tuyết đứng trước mặt y, lạnh lùng hỏi:

- Phục chưa?

Nam Cung Thanh không đáp. Y còn biết nói gì nữa?

Nhưng, vốn là hậu duệ một thế gia, ngạo khí đã có ngay từ lúc còn nằm trong bụng mẹ, bại mấy lần, y tức uất hơn là phục thiện.

Y cố gắng đứng lên, quắc mắt lên nhìn Phó Hồng Tuyết, trừng trừng.

Máu miệng không ngừng rỉ ra hai bên mép.

Bỗng, y gom tàn lực, hét lớn:

- Người phải chết!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta không chết. Thanh kiếm còn trong tay người đó, nếu muốn cho ta chết, thì cứ sử dụng.

Nam Cung Thanh cắn răng, vung kiếm.

Nhưng, y vừa nhích động cánh tay, lập tức nghe nhói ở ngực, dường như lồng ngực vỡ ra.

Y không còn lực lượng giết người nữa!

Dù vậy, y cũng cố gắng đánh chiêu kiếm Phó Hồng Tuyết không buồn né tránh. Kiếm chưa đến hãn, đã đuối đà, kiếm trầm xuống liền.

Những ai reo hò, hoan nghinh Nam Cung Thanh, bây giờ lại thở dài thở ngắn.

Nam Cung Thanh rung người lên, cổ quát to:

- Đã hận ta, sao người không giết ta?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta hận người?

Nam Cung Thanh thốt:

- Ta với người tuy không oán không cừu với nhau, nhưng ta biết người hận ta, bởi lẽ người tự hiểu là vĩnh viễn người không sánh bằng ta.

Y cười, nụ cười hàm súc một ý niềm oán độc cao độ.

Y không làm gì được Phó Hồng Tuyết với thanh kiếm, thì y còn chiếc lưỡi, y sẽ dùng lời cay độc mà giết đối tượng, công dụng của lưỡi lắm lúc còn lợi hại hơn thanh kiếm nhiều.

Y cao giọng tiếp nối:

- Người hận ta, chỉ vì ta là một con người đường đường chánh chánh, còn người bất quá chỉ là một gã tàn tật, một gã bơ vơ lạc loài, không thân nhân, không nhà cửa, không đủ tiền mua ăn, sắm mặc, người uống mang hình hài chứ thật ra chỉ là một tên vô dụng. Nếu Bạch Thiên Vũ còn sống, hãn lão ta cũng phải hổ thẹn mà có một đứa con hư hỏng không tưởng nổi. Người không đủ tư cách báo thù cho lão ta đâu.

Gương mặt xanh của Phó Hồng Tuyết biến hồng, mắt ngời lửa, thân hình phát run.

Nam Cung Thanh đắc ý, bồi luôn:

- Cho nên, dù người dùng bất cứ thủ đoạn nào để vũ nhục ta cũng vô ích thôi. Bởi vĩnh viễn ta hơn người, hơn mọi mặt. Như thế, người bảo ta phục người, ta phục làm sao được chứ?

Gân xanh nổi vồng lên nơi lưng bàn tay qua cái gồng mạnh để giữ cho tay khỏi rung, Phó Hồng Tuyết từ từ hỏi:

- Vĩnh viễn người không phục ta?

Nam Cung Thanh hừ một tiếng:

- Chết, ta cũng không phục.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thật?

Nam Cung Thanh bĩu môi:

- Đương nhiên.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt nhìn y một lúc, bỗng thở dài, thốt:

- Người không nên nói những lời đó...

Hắn rút thanh đao ra khỏi vỏ.

Rồi ánh đao chớp lên.

Nam Cung Thanh nghe gió lạnh quét phớt qua một bên má, một vật chi rơi xuống đầu vai y.

Vô ý trung, y đưa tay đón vật đó.

Một vành tai! Vành tai của y, tai rơi xuống vai, vai vấy máu, tay chụp vành tai, máu vấy luôn. Máu ở lỗ tai lại rơi xuống, ròn ròn.

Chân y rung rung theo, rồi toàn thân gieo xuống đất, kêu một tiếng bịch.

Dĩ nhiên, y phải đau, đau ở vết thương, đau cả thân mình, đau luôn tâm hồn.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta không chết. Người muốn cho ta chết, thì thanh kiếm còn trong tay đó, người cứ sử dụng.

Nam Cung Thanh run mạnh, hai hàm răng đánh vào nhau, cạch cạch.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Chết, người cũng không phục?

Nam Cung Thanh đột nhiên đổ lệt:

- Ta... ta...

Phó Hồng Tuyết gạt ngang:

- Người phục hay không phục?

Nam Cung Thanh rít lên:

- Phục! Phục! Ta phục người. Phục rồi!

Phó Hồng Tuyết không nói gì, từ từ quay mình, bước ra khỏi quán.

Người trong quán không ai dám nhìn chiếc chân thọt của y.

Viên chương quý cửa hiệu Cửu Hà đang ngồi tại quầy nhấm nháp chén trà. Y không tưởng là một vị đại công tử của y lại có thể khóc sụt mướt.

Nhưng, vốn giáo hoạt, y vờ như không hay biết gì hết.

Y ngẩng đầu lên, nhìn ra đường, chợt thấy gã thiếu niên chân thọt mặt trắng xanh. Bất giác y rung tay, chén trà trong tay rơi xuống, vỡ nát.

Y chưa kịp hoàn hồn, Phó Hồng Tuyết đã đến trước mặt y rồi. Hăn cất tiếng, hỏi:

- Người là chương quý cửa hiệu này?

Trần chương quý làm gan, gạt đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chiếc kim như ý do ta đưa đến đây đổi bạc. Vậy bạc đâu?

Trần chương quý luýnh quýnh:

- Bạc hả? Có! ... có !... Bạc ở đây, công tử muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Y mang hết số bạc trong hiệu ra, mừng rỡ xem Phó Hồng Tuyết như một tên cường đạo.

Phó Hồng Tuyết buồn cười quá, hỏi:

- Nam Cung Thanh có bao nhiêu em gái?

Trần chương quý đáp:

- Một người!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng ấy đính hôn với ai?

Trần chương quý đáp:

- Tam công tử nhà họ Đinh, tên là Đinh Linh Trung.

Phó Hồng Tuyết biến sắc.

Trần chương quý cũng kinh hãi không rõ tại sao Phó Hồng Tuyết biến đổi thần thái đáng sợ.

Một lúc lâu, Phó Hồng Tuyết bỗng phá lên cười.
Giọng cười ghê rợn hơn tiếng dã thú gầm rống.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Cốt Nhục Suýt Tương Tàn

Tòa trang viện cũ kỹ nằm trong khu rừng rậm, vào đêm rủ bóng u ám, âm trầm.

Một vài ngọn đèn đầu đó còn le lói yếu ớt.

Nơi đây, là gia cư của một trong ba đại thế gia vũ lâm.

Mã Không Quần nằm trên đầu tượng, quan sát động tĩnh.

Trống đầu canh điểm lên ba tiếng.

Chờ một lúc, lão nhảy xuống tường, bên trong khu trang, xuyên qua mấy dãy nhà, đến một khoảng đất trống.

Nơi đây khách dạ hành không bao giờ dám bén mảng đến, nên sự canh phòng có phần lơ lửng.

Gia dĩ một người cỡ Mã Không Quần muốn vào đâu lại chẳng lọt, bọn tuần canh không làm sao phát hiện được, trừ ra lão đạp nhằm cơ quan báo động thì lại khác.

Khoảng đất trống trải đầy cát, trồng rất một một thứ tiên nhân chường, phó gia tua tủa.

Giữa khoảng đất có một ngôi nhà, vẻ đặc biệt. Trong nhà còn ánh đèn.

Mã Không Quần thở phào, tin chắc là mình tìm đúng chỗ.

Lão đi dần tới.

Bỗng, đèn trong nhà tắt, cánh cửa mở ra, một giọng già nua vọng ra:

- Nhân vật nào đó?

Tiếng nhân phát ra hơi cứng.

Mã Không Quần đáp:

- Cố nhân ở Mai Hoa Am!

Khách vào, cửa đóng lại, song đèn không đốt.

Một lúc lâu, Mã Không Quần hỏi:

- Người cho rằng ta không nên đến?

Chủ nhân đáp:

- Đương nhiên là người không nên đến. Chúng ta đã có giao ước với nhau, việc xong rồi là không ai lai vãng với ai, ta không nhìn nhận người nữa, ngược lại người cũng thế.

Mã Không Quần gật đầu:

- Ta còn nhớ!

Chủ nhân tiếp:

- Người đã đáp ứng ta, là từ đó, người không làm gì liên lụy đến ta, vô luận phát sinh chuyện gì, người cũng không lôi cuốn ta vào vòng nhiệt náo.

Mã Không Quần cười thắm:

- Vong ước, bội tín chẳng phải là ta!

Chủ nhân hừ một tiếng:

- Vậy ra là ta ư?

Mã Không Quần thốt:

- Người không nên sai người đi giết ta.

Chủ nhân hừ một tiếng:

- Ta sai ai đi giết người?

Mã Không Quần thở dài:

- Việc do người xướng xuất, người không hiểu sao còn phải hỏi ta?

Chủ nhân trầm ngâm một lúc lâu, rồi hỏi:

- Người đã gặp lão tam?

Mã Không Quần cười lạnh:

- Quả nhiên là lão tam! Ta đã nghe từ lâu, trong các huynh đệ họ Đinh, lão tam là người cực kỳ tinh minh, năng cán, ta cũng không ngờ luôn trừ võ công do người truyền thọ toàn bộ, hấn lại luyện được môn phóng phi đao.

Chủ nhân hỏi:

- Phi đao? Phi đao gì?

Mã Không Quần tiếp:

- Hôm đó, bên ngoài Mai Hoa Am, người có nhật hai vật của Bạch Thiên Vũ, trong số đó có thanh phi đao của Tiểu Lý Thám Hoa, người dường tưởng ta không hiểu.

Chủ nhân căn rằng.

Mã Không Quần tiếp:

- Phi đao của Tiểu Lý Thám Hoa tuy lợi hại song chân chánh thấy được loại đao đó, trên giang hồ phỏng chẳng có mấy người. Trừ người ra không còn ai chế tạo loại đao đó bởi lẽ rất giản dị là người có mẫu, còn kẻ khác thì không.

Chủ nhân thốt:

- Bất quá, chính ta cũng không biết là hãn đã luyện thành môn ám khí vô thượng đó.

Mã Không Quần cười lạnh:

- Luyện thì có, nhưng thành thì chưa đâu. Cũng may là thủ pháp của hãn chưa được cao minh lắm, nhờ thế mà ta còn sống để đến đây tìm người.

Chủ nhân trầm ngâm một lúc, chợt buông giọng căm hờn:

- Ta đã biết, Vạn Mã Đường của người đã bị người phá hủy, nghe nói người đó là một thanh niên, tên Phó Hồng Tuyết, chẳng lẽ con tiện nhân đó sanh con cho Bạch Thiên Vũ.

Mã Không Quần thở dài:

- Đó là sự thật.

Chủ nhân tiếp:

- Hãn đơn thân độc lực, lại làm nổi cái việc phá hủy Vạn Mã Đường của người à?

Mã Không Quần đáp:

- Hãn xuất thủ không kém Bạch Thiên Vũ lúc lão ấy còn trong thời niên thiếu.

Chủ nhân hừ một tiếng:

- Làm sao hãn luyện được đao pháp đó? Chẳng lẽ Bạch Thiên Vũ đã truyền tâm pháp thần đao cho tiện nhân đó?

Mã Không Quần thốt:

- Đối với Bạch Phụng công chúa, Bạch Thiên Vũ rất chân tâm thành ý.

Có tiếng nghiền răng keng két, như tiếng đao mài vào đá, ai nghe cũng phải rợn mình.

Xem ra, người nghiền răng có mối thù cực thâm sâu đối với Bạch Thiên Vũ.

Mã Không Quần tiếp:

- Tuy nhiên, nếu chẳng có Diệp Khai âm thầm trong bóng tối giúp giết hãn thì làm chi hãn đắc thủ nổi!

Chủ nhân kêu lên:

- Diệp Khai? Y có liên quan gì đến họ Bạch?

Mã Không Quần đáp:

- Không ai biết rõ ràng lai lịch của y như thế nào. Hành động của y lại cực kỳ bí ảo, thoát tiên chính ta đây cũng bị y lừa, cứ tưởng là người gặp nhau trên một đoạn đường vậy thôi.

Chủ nhân cười lạnh:

- Đến người mà cũng bị y lừa, thì quả thật y có thừa bản lãnh!

Mã Không Quần tiếp:

- Tuổi thì chưa cao lắm, song tâm tư của y thì sâu rộng chẳng biết đâu mà lường. Võ công của y cũng cao tuyệt. Xem ra y còn lợi hại hơn Phó Hồng Tuyết gấp mấy lần.

Chủ nhân hỏi:

- Sánh với lão tam của ta?

Mã Không Quần đáp:

- Lão tam đành là tay cực thông minh, song rất tiếc...

Chủ nhân hỏi:

- Tiếc làm sao?

Mã Không Quần thở dài:

- Người thông minh cực độ thì mạng số cực vắng.

Chủ nhân kêu lên:

- Người đã giết hãn?

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Ta chỉ cầu mong hãn đừng giết ta được vậy thì ta mãn nguyện rồi. Chứ làm gì ta giết được hãn?

Chủ nhân hỏi:

- Thế ai giết hãn?

- Phó Hồng Tuyết

Chủ nhân hỏi gấp:

- Làm sao người biết được? Chẳng lẽ người trông thấy tận mắt?

Mã Không Quần do dự một chút, rồi gật đầu.

Chủ nhân cao giọng:

- Người thấy mà không cứu?

Mã Không Quần thở dài:

- Đáng lẽ ta phải cứu hãn, song chính ta cũng thọ thương tự mình lo liệu cho mình chưa xong thay...

Chủ nhân hỏi:

- Ai gây thương tích cho người?

Mã Không Quần đáp:

- Hãn! Phi đao của hãn!

Chủ nhân ghen lời. Mã Không Quần tiếp:

- Bất chấp sự tình thế nào, ta đã đến đây rồi, thì người không còn đứng ngoài vòng được nữa.

Chủ nhân hỏi:

- Người chuẩn bị làm sao?

Mã Không Quần tiếp:

- Mười chín năm trước, ta với người là hai kẻ chủ mưu trong vụ án bên ngoài Mai Hoa Am, trên giang hồ không một ai tưởng đến điều đó. Phó Hồng Tuyết dù có tài năng vô thượng cũng không đến đây được.

Chủ nhân hỏi:

- Cho nên người chuẩn bị đến đây ẩn náu?

Mã Không Quần đáp:

- Tạm thời vậy thôi, trong tương lai nếu có cơ hội ta sẽ tính đến việc trảm thảo trừ căn, trừ diệt Phó Hồng Tuyết.

Chủ nhân lạnh lùng:

- Ta với người vốn chẳng có giao tình, song việc đã như thế rồi, ta không thể đuổi người!

Mã Không Quần bật cười khan:

- Đương nhiên, người không thể giết ta để diệt khẩu, người là bậc thông minh, hẳn phải hiểu là ta có chuẩn bị trước rồi, mới đến đây tìm gặp người.

Chủ nhân cười lạnh:

- Người có đủ một trăm hai mươi tám cái tâm. Bất quá trong mấy năm gần đây, ta hoàn toàn cách biệt với hồng trần. Dù tại đây, ta có giết người, ngoài đời cũng chẳng ai hay biết đâu.

Mã Không Quần cười nhạt:

- Vậy là ta yên tâm ở lại đây!

Chủ nhân chột hỏi:

- Người vừa nói đến Diệp Khai, chừng như ta có nghe đến cái tên đó.

Mã Không Quần chớp mắt:

- Ạ?

Chủ nhân tiếp:

- Dù Phó Hồng Tuyết không đến, Diệp Khai sớm muộn gì cũng phải đến

Mã Không Quần kinh ngạc:

- Tại sao?

Chủ nhân giải thích:

- Tại vì hiện tại y được kể như con rể trong gia đình họ Đinh của ta!

Mã Không Quần kêu lên:

- Ngàn vạn lần không nên!

Chủ nhân lạnh lùng:

- Tại sao không nên. Nếu y làm con rể của họ Đinh, thì cao gối mà ngủ kỹ! Con gái họ Đinh vốn không thể lấy một người chồng như vậy, ta vốn không chấp nhận cuộc hôn nhân đó, song bây giờ thì ta lại muốn thành toàn cho chúng.

Mã Không Quần bỗng cười lạnh:

- Người muốn thành toàn cho chúng? Lúc nào thì người ta thành toàn cho người?

Chủ nhân trầm lặng.

Sau đó, có tiếng bước chân người.

Nên biết, cả hai tắt đèn tối, đối thoại, không ai trông thấy ai.

Rồi một tiếng bình vang lên, người nào đó trong hai, xô cửa bước ra ngoài.

Người đó, hẳn là chủ nhân.

Mã Không Quần cười nhẹ, lẩm nhẩm:

- Diệp Khai! Diệp Khai! Tốt hơn hết, người không nên đến đây. Nếu người đến, ta bảo chứng là người sẽ hối hận.

Trên bàn có bình rượu, ánh trăng vàng soi qua cửa động lại nơi chiếc bình.

Mã Không Quần với tay cầm bình rượu, đưa lên miệng, hớp một ngụm, lẩm nhẩm tiếp:

- Quả là rượu ngon! Một người tịch mịch.. đích xác là nên... Lão không dứt câu nói, thân hình cứng, rồi ngã xuống. Ngồi bó gối nơi thềm đá trong đêm lạnh, Diệp Khai đếm lá rơi chao chao giữa ánh trăng vàng.

Chàng chợt nhớ đến Tiêu Biệt Ly, tưởng đến các việc xảy ra tại Biên Thành, sang qua lão ni tại Mai Hoa Am, đến phần mộ nơi triền núi.

Mọi việc, chàng cảm như thông suốt, chỉ có một là chàng còn thắc mắc.

Chàng khó giải quyết việc đó.

Không phải là không giải quyết được, chỉ vì chàng không muốn làm thương hại ai, cũng không thể làm thương hại mình.

Bỗng, chàng quay đầu lại, thốt:

- Cô nương đến đúng lúc đó, tại hạ định tìm cô nương đây.

Chàng đã nghe tiếng chân người và tiếng lục lạc leng keng vang phía sau, nên biết là ai đến.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Sao không tìm ta ngay, mà lại ngồi đây đợi?

Diệp Khai đáp:

- Vì tại hạ do dự, tự hỏi có nên nói với cô nương chăng?

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Việc gì thế?

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ vốn không muốn nói, song không nói là lừa dối cô nương. Cô nương đối với tại hạ rất tốt.

Chàng có vẻ vừa nghiêm trọng vừa lạnh lùng.

Đình Vân Lâm không còn cười được nữa. Nàng linh cảm việc chàng sắp nói ra đây, không vui vẻ chút nào.

Nàng gượng cất tiếng:

- Bất cứ người nói gì, ta cũng chẳng muốn nghe.

Diệp Khai tiếp:

- Cô nương không thể không nghe. Bởi tại hạ phải đi trước lúc đêm tàn.

Đình Vân Lâm kêu lên thất thanh:

- Người sắp đi? Tại sao vừa rồi người không nói cho ta biết?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì lần này cô nương không thể đi theo tại hạ!

Đình Vân Lâm trở mắt:

- Người đi một mình? Đi đâu?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không đi một mình.

Đình Vân Lâm lại kêu lên:

- Chẳng lẽ người đi với Trầm Tam Nương?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ đi với bà ấy!

Đình Vân Lâm giật mình:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì tại hạ mến thích bà ấy, từ lâu tại hạ chỉ mến thích bà ấy, còn cô nương bất quá chỉ là một cô bé con. Bà ấy trong con mắt tại hạ là nữ nhân đáng yêu nhất trên đời. Vì bà ta tại hạ có thể từ bỏ tất cả.

Đình Vân Lâm kinh hãi nhìn sững chàng.

Lâu lắm nàng rung giọng hỏi:

- Bà ấy chịu đi theo người?

Diệp Khai mỉm cười:

- Đương nhiên là bà chịu. Cô nương từng nói, tại hạ là một nam nhân đáng yêu lắm mà!

Đình Vân Lâm đỏ mắt, xanh mặt, mừng tượng bị ai tát mạnh vào má.

Nàng lùi lại từng bước, từng bước, đổ lệ như mưa, đột nhiên quay mình chạy vào, dụng lực đẩy cửa phòng của Trần Tam Nương.

Diệp Khai không ngăn trở, bởi chàng biết Trần Tam Nương cũng sẽ nói như chàng.

Bởi, Trần Tam Nương đã đáp ứng với chàng rồi.

Bỗng, có tiếng kêu kinh hãi từ phòng Trần Tam Nương vọng ra.

Âm thanh của Đinh Vân Lâm.

Đèn trong phòng còn cháy, ánh sáng chiếu rõ gương mặt của Trần Tam Nương, gương mặt bình tĩnh.

Bà đã chết.

Một thanh đao cắm tại ngực bà, máu đỏ nhuộm ướt đỏ y phục.

Nơi chân đèn có một mảnh giấy nhỏ, mảnh giấy viết:

- Đinh cô nương là một cô bé tốt, tôi xem nàng rất yêu mến công tử, dù tôi có đáp ứng công tử, song tôi là nữ nhân đâu nỡ giúp công tử lừa dối nàng? Tôi không thể chờ xem các vị giết Vạn Mã Đường chủ!

Tuy nhiên Đinh Vân Lâm vẫn chưa hiểu.

Nàng quay mình, lúc đó Diệp Khai đã vào phòng rồi.

Nàng trừng mắt hỏi:

- Thì ra người lừa ta! Tại sao người lừa ta? Tại sao người muốn ta phải thương tâm?

Diệp Khai thống khổ hết sức, buông tiếng thở dài, đáp:

- Tại vì sớm muộn gì rồi đây cô nương cũng phải thương tâm!

Đinh Vân Lâm hét lên:

- Tại sao? ... Tại sao ?...

Diệp Khai không đáp, chuẩn bị bước ra.

Đinh Vân Lâm níu áo chàng, tiếp:

- Rõ ràng là người đã đáp ứng cùng đi với ta về nhà ta, hiện tại cũng sắp đến nơi rồi, sao người cãi biến chủ ý?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì bỗng nhiên tại hạ cảm thấy chán ghét cô nương lạ lùng.

Chàng dụng lực hất tay nàng ra, đầu không quay, chân bước luôn.

Chàng không dám quay đầu, sợ Đinh Vân Lâm bắt gặp đôi mắt dâm lệ của chàng.

Chàng trốn chạy Đinh Vân Lâm, bất ngờ lại đụng đầu Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã đến đây từ lâu, nghe hết mọi điều.

Mường tượng hẳn đồng tình với Diệp Khai, tuy gương mặt vẫn lạnh lùng như lúc nào.

Diệp Khai kêu lên:

- Các hạ? Các hạ đến đây nữa sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta đến là phải hơn người! Người không nên đến!

Diệp Khai vụt cười, nụ cười thê lương quá. Chàng hỏi:

- Người không nên đến là tại hạ à? Thật vậy sao?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chẳng những người không nên đến mà người cũng không nên có thái độ đó đối với nàng.

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Bởi, sự tình không liên quan với người may mắn, người trong họ Đinh không có cừ oán với người, ta đến đây tìm người, bất quá để bảo cho người đưa nàng đi xa, và vĩnh viễn người đừng chạm vào vụ này nữa.

Diệp Khai cười khố:

- Chừng như trong hai hôm nay, các hạ biết nhiều việc quá! Nhiều hơn trước.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta biết hết rồi!

Diệp Khai hỏi:

- Có cái gì chứng minh chứ!

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta đã gặp Đinh Linh Trung!

Diệp Khai không hỏi nữa.

Câu nói của Phó Hồng Tuyết quá đủ, chàng không cần hỏi thêm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là người cũng biết khá nhiều việc?

Diệp Khai gật đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Làm sao người biết!

Diệp Khai không đáp, chỉ thở dài rồi thốt:

- Tại hạ chỉ kỳ quái, không hiểu tại sao Đinh Linh Trung dám mạo hiểm tìm các hạ!

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta lại kỳ quái hơn người, tự hỏi tại sao người cứ mãi mãi chen vào vụ này!

Bỗng, có người cất tiếng:

- Tại vì trời sanh hăn với cái sở thích gánh vác việc người, và hiện tại thì phiền phức bắt đầu đến với hăn.

Một tiếng cười lạnh tiếp nối theo câu nói.

Câu nói và tiếng cười phát xuất từ phía hậu, song người không xuất hiện.

Từ trên mái nhà, một hạt đậu phộng bay lên, rồi rơi xuống.

Diệp Khai kêu lên:

- Lộ Tiểu Giai!

Tiếng cười đáp lại lời chàng, rồi người đáp:

- Tại hạ!

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ cũng đến?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Tại hạ vốn không tưởng đến, song rất tiếc không thể không đến!

Diệp Khai hỏi:

- Đến để làm gì?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Trừ việc giết người ra, tại hạ đâu còn việc gì khác để làm! Cái nghề của tại hạ là giết người mà!

Diệp Khai hỏi:

- Giết ai?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Trừ các hạ ra, còn ai nữa?

Diệp Khai mỉm cười.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người không tưởng đến?

Diệp Khai thốt:

- Sau lần gặp gỡ các hạ đầu tiên, tại hạ biết sớm muộn gì các hạ cũng tìm tại hạ mà hạ thủ.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Không ngờ các hạ cũng biết bói toán!

Diệp Khai cười nhẹ, tiếp:

- Đồng thời, tại hạ cũng đoán quẻ, là các hạ tuyệt đối không giết được tại hạ.

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Tại hạ chỉ sợ quẻ đó sai!

Diệp Khai đáp:

- Sai hay không, tại hạ chưa biết, có điều các hạ muốn thử thì thử!

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ muốn động thủ bây giờ, hay đợi sau khi xem xong song kiếm của họ Đinh phá thần đao?

Diệp Khai chớp mắt:

- Song kiếm phá thần đao?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Song kiếm liên hợp, biểu diễn tám mươi một thức tiếp nối liền lạc, triền miên, một giọt nước cũng không qua lọt. Huynh đệ họ Đinh từng tập luyện kiếp pháp đó, để đối phó với người trong họ Bạch chuyên dụng đao. Tại hạ chắc các hạ chưa hề trông thấy.

Diệp Khai lắc đầu:

- Đích xác chưa hề thấy.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Người trên giang hồ cũng chẳng có mấy ai trông thấy. Đây là một cơ hội hi hữu để xem tận mắt, các hạ nếu bỏ qua thì thật là đáng tiếc.

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng là đáng tiếc.

Chàng quay đầu lại, nhận ra gương mặt của Phó Hồng Tuyết trắng nhợt. Cứ mỗi lần sắc diện thay đổi như thế, là mỗi lần hắn bị kích động mãnh liệt.

Vừa lúc đó, hai đạo kiếm quang chớp lên nơi mái nhà đối diện, hai đạo kiếm quang xẹt xuống cục trường.

Một trong hai tay kiếm là Đinh Linh Trung, vị công tử thứ ba của nhà họ Đinh.

Người thứ hai là một đạo nhân đội mũ cao, thần sắc lạnh lùng, bình sanh không thích chen vào sự việc trên giang hồ. Chính là đại công tử Đinh Vân Hạc.

Cả hai chân vừa chấm đất là xuất thủ đưa ra ba chiêu liền, liền lạc, chắc chắn, kín đáo như mảng trời xanh, không chút rạn nứt.

Đinh Vân Lâm đã đứng tại thềm nhà từ lâu, nghe và thấy hết, song vô cùng hoang mang, chẳng rõ sự tình như thế nào.

Trong thoáng mắt, hai thanh kiếm như biến thành trăm, thành ngàn, và tất cả số kiếm ảnh đó bao quanh Phó Hồng Tuyết che khuất hẳn trong vùng kiếm ảnh.

Diệp Khai thở dài, thốt:

- Xem ra, cái chỗ lợi hại của tám mươi một thế kiếm này là không cho đối phương cơ hội bạt đao!

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Nhãn lực của các hạ khá đó.

Diệp Khai tiếp:

- Đúng là một thứ kiếm pháp chuyên môn đối phó với thần đao của họ Bạch.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Cách đối phó thần đao của họ Bạch, hữu hiệu nhất là không để cho đối phương có dịp xuất t hủ.

Diệp Khai tiếp:

- Sáng chế ra thứ kiếm pháp này phải là người có thiên tài mà cũng hao phí lắm tâm tư...

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Bởi vì người đó biết, họ Bạch cừu hận y ghê gớm, ngược lại y cũng hận họ Bạch ngang độ.

Diệp Khai thở dài:

- Điều gây thắc mắc cho tại hạ là nguyên nhân của mối cừu hận giữa hai họ. Nguyên nhân đó như thế nào?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Sớm muộn gì các hạ cũng được biết.

Diệp Khai chợt cười một tiếng thốt:

- Sớm muộn gì, tám mươi một chiêu kiếm cũng dụng hết chứ? Bởi, có môn kiếm nào mà đánh mãi vẫn còn mãi?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Kiếm pháp đó còn có chỗ diệu dụng khác, là dụng tròn lại, tái dụng vẫn được như thường.

Lúc đó, anh em họ Đinh đã đánh xong tám mươi một chiêu, và họ đang xử dụng chiêu thứ nhất trong vòng nhì.

Đến bây giờ Phó Hồng Tuyết mới có dịp thi triển bộ pháp cực kỳ ảo diệu. Hai thanh kiếm dù linh hoạt đến đâu, cũng chẳng chạm đến hãn nổi.

Có điều, hãn không làm sao bạt đao được, thanh đao của hãn hoàn toàn bị phong tỏa giữa vùng kiếm ảnh.

Bỗng, Diệp Khai thốt:

- Sáng xuất ra kiếm pháp đó, chẳng phải là huynh đệ họ Đinh.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- A?

Diệp Khai tiếp:

- Người sáng xuất ra kiếm pháp đó hãn là trước kia có thấy Bạch đại hiệp xuất thủ, có thấy mới nghĩ ra cách ngăn trước chặn sau, dồn thanh đao vào cảnh chết cứng.

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Có lý!

Diệp Khai tiếp:

- Hơn thế, người đó chẳng những là một người bàng quang suông, đứng bên ngoài nhìn Bạch đại hiệp xuất thủ, mà là người đó phải đích thân giao đấu với Bạch đại hiệp.

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Có thể như vậy lắm!

Diệp Khai lạnh lùng:

- Cũng có thể luôn người đó là một trong số thích khách ở bên ngoài Mai Hoa Am ngày trước. Một trong số các hung thủ hãm hại Bạch đại hiệp mười chín năm trước.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Ạ?

Diệp Khai ngưng ánh mắt nhìn sang y, từ từ tiếp:

- Có thể người đó là Đinh Thừa Phong! Bởi anh em họ Đinh này thuộc lớp hậu sanh, làm gì biết được Bạch đại hiệp?

Đinh Thừa Phong là phụ thân của anh em Đinh Vân Lâm.

Đinh Vân Lâm nghe thế, biến sắc mặt liền. Chừng như nàng thức ngộ ngay sự tình.

Nàng chỉ muốn vĩnh viễn chẳng hiểu gì cả! Nhưng làm sao được khi nàng có thấy những cái lạ kỳ, có nghe những điều lạ kỳ?

Anh em họ Đinh đã xuất phát chiêu thứ mười bảy cho vòng nhì.

Phó Hồng Tuyết bắt đầu thở mạnh, hơi thở vang đến bên ngoài.

Hiển nhiên hẳn không còn sức lực chi trì lâu hơn nữa, trong khi đó song kiếm vẫn tới tấp tấn công như vũ bão.

Diệp Khai không dẫn tâm được, buông tiếng thở dài.

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng hỏi:

- Có phải là các hạ muốn xuất thủ tiếp trợ hãn?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng việc đó.

Lộ Tiểu Giai cười lạnh:

- Thật vậy?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Sao lại không phải? Bởi vì hãn không cần đến sự tiếp trợ của tại hạ.
Lộ Tiểu Giai cau mày, nhìn vào cuộc chiến xem thử, bất giác y biến sắc.
Vòng nhì của kiếm pháp đó đã chấm dứt.

Anh em họ Đinh chưa kịp tiếp nổi vòng thứ ba, một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, hòa lẫn với tiếng thét.

Liền theo đó, ánh đao chớp ngời.

Phó Hồng Tuyết đã xuất thủ.

Đao vừa chớp, Đinh Vân Hạc tung bay đi, lộn người trên không một vòng, rồi một tiếng binh vang lên y rơi xuống mái nhà.

Mặt y không còn máu, nhưng nơi ngực, có vết thương, máu tụ về chỗ đó ùng ục trào ra.

Đinh Vân Lâm lại kêu lên kinh khủng, vọt tới liền.

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Không tưởng tám mươi một chiêu kiếm của họ Đinh không bằng một nhát đao của họ Bạch!

Đinh Linh Trung còn lại một mình, vung kiếm cố gắng chi trì, song niềm kinh hãi hiện lộ rõ rệt nơi ánh mắt.

Rồi ánh đao lại chớp lên.

Một tiếng keng vang theo, thanh kiếm của Đinh Linh Trung rơi xuống, đao chớp thêm một lần nữa, mũi đao đã đâm vào yết hầu y.

Lộ Tiểu Giai vội hét lên một tiếng lớn, tung mình lướt tới.

Một tiếng keng vang lên, thanh kiếm của y chặn kịp thời thanh đao của Phó Hồng Tuyết.

Đao và kiếm đồng thanh như nhau.

Phó Hồng Tuyết quắc mắt đỏ ngầu.

Lộ Tiểu Giai cao giọng:

- Vô luận làm sao, các hạ cũng không nên giết hãn.

Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Chỉ vì... nếu các hạ giết hãn, là sau này các hạ sẽ hối hận nhiều.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Không giết hẳn, ta hối hận thì có!

Lộ Tiểu Giai trì nghi một chút, đoạn quyết tâm hỏi:

- Chắc các hạ không biết hẳn là ai?

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ hẳn có liên hệ gì với ta?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đương nhiên là có, hẳn là con trai của Bạch Thiên Vũ, huynh đệ đồng cha khác mẹ với các hạ đó.

Ai ai cũng giật mình, cả Đinh Linh Trung cũng chẳng ngoại lệ.

BIÊN THÀNH LÃNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Giá Trị Thanh Đạo

Phó Hồng Tuyết sững sờ.

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Nếu các hạ không tin, thì cứ tìm mẫu thân hẩn mà hỏi.

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Mẫu thân hẩn là ai?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Em gái của lão trang chủ Đình Thừa Phong, tên Đình Bạch Vân, ngoại hiệu Bạch Vân Tiên Tử.

Mọi người im lặng, chỉ có tiếng gió thỉnh thoảng rít lên đầu đầu.

Một lúc lâu, tất cả đều nghiêng tai nghe Lộ Tiểu Giai thuật lại một đoạn cổ sự.

Nhân một cuộc du hiệp bên ngoài bên tái, Bạch Thiên Vũ gặp Đình đại cô. Thấy Bạch Thiên Vũ, bà dù là con người cao ngạo nhất trần đời, cũng phải chú ý đến đại hiệp. Bà bất cố nhất thiết, hiến trọn thân và danh cho đại hiệp.

Giữa họ dĩ nhiên có những lời thề non hẹn biển, không bao giờ Đình đại cô tưởng là sau đó, Bạch đại hiệp lại có thể bỏ rơi bà. Cho nên bà thủ tiết chờ đợi, một ngày sum họp.

Ngờ đâu, Bạch Thiên Vũ phong lưu thành tánh, đại hiệp chỉ xem cuộc gặp gỡ đó như một trò tiêu khiển trong bước lữ hành, và đại hiệp không hề mơ hoài đến một bóng hình đã gặp bên vệ đường hành hiệp.

Bóng hình của Đinh đại cô rồi cũng chìm lặng trong muôn ngàn bóng hình khác chất chứa nơi tâm tư của Bạch Thiên Vũ, tất cả đều mờ dần, mờ dần, tất cả đều lụi sâu vào bóng tối để nhường chỗ cho những bóng hình mới.

Sau lần gặp gỡ đó, Đinh đại cô mang thai. Mà Bạch Thiên Vũ thì hoàn toàn lãng quên bà.

Với môn phong của một thế gia như họ Đinh, khi nào lại có việc gái chưa chồng mà lại sanh con?

Tấu xảo làm sao, lúc đó phu nhân của Đinh lão trang chủ cũng thọ thai. Phu nhân nhận đứa con do Đinh đại cô sanh ra làm con của bà, còn đứa con của bà thì bà giao cho người khác nuôi dưỡng. Làm như vậy là để cứu vãn danh dự nhà chồng. Đó là đứa con thứ ba của Đinh lão phu nhân, bà còn có hai người con khác nữa.

Điều bí mật đó được giấu kỹ từ nhiều năm qua rồi, chính Đinh Linh Trung cũng chẳng biết mình là con của Đinh đại cô, mà cứ tưởng là giọt máu của Đinh lão phu nhân.

Lộ Tiểu Giai thuật chuyện với vẻ mặt nghiêm trọng, ai ai cũng phải công nhận là y không nói hoang đường.

Diệp Khai bỗng hỏi:

- Bí mật được giữ kín từ nhiều năm qua, làm sao các hạ biết được?

Lộ Tiểu Giai buồn thảm đáp:

- Tại vì... tại hạ là...

Y dừng câu nói, từ từ quay mình, mặt nhăn nhó, nhìn Đinh Linh Trung.

Hai bên nách, có hai thanh đoản đao, đao cắm sâu, xuyên qua xương.

Đinh Linh Trung trừng mắt nhìn y, niềm oán độc hiện lộ nơi ánh mắt, rồi hần nhẩy dựng lên, quát:

- Bí mật đó, chẳng một người nào biết, tại sao ngươi tiết lộ?

Lộ Tiểu Giai đau đớn đến xuất mồ hôi lạnh đầm ướt mình, cơ hồ không đứng vững.

Y cố gắng thốt:

- Tại hạ biết, sau khi tiết lộ bí mật đó rồi, tại hạ làm đau lòng các hạ lắm.

Nhưng... việc đó... tại hạ không thể không nói ra... Tại hạ...

Đình Linh Trung cao giọng:

- Tại sao người không thể không nói?

Diệp Khai thở dài, đáp thay Lộ Tiểu Giai:

- Tại vì nếu y không nói, thì Phó Hồng Tuyết không thể không giết các hạ.

Đình Linh Trung cười lạnh:

- Tại sao Phó Hồng Tuyết không thể không giết ta? Chẳng lẽ hẳn giết ta vì ta giết con gái của Mã Không Quần?

Diệp Khai lạnh lùng:

- Việc làm của các hạ còn ai chẳng biết? Các hạ tin là không ai hiểu thì thật là lắm to.

Đình Linh Trung hừ một tiếng:

- Ta làm việc gì đâu?

Phó Hồng Tuyết nghiêng răng:

- Người muốn ta nói?

Đình Linh Trung thách:

- Cứ nói.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người bỏ độc vào rượu, hại chết Tiết Võ.

Đình Linh Trung bĩu môi:

- Sao người dám nói là ta bỏ độc vào rượu?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta vốn chẳng biết gì cả, mãi đến lúc ta phát hiện ra, chất độc trên thanh kiếm giết chết Thúy Bình, đồng loại với chất độc trong rượu của Tiết Võ. Rồi cũng chính người thừa nhận là đã giết Thúy Bình. Hay ít ra người cũng thừa nhận là đã giết Thúy Bình. Hay ít ra người cũng là kẻ chủ mưu giết nàng.

Đình Linh Trung biến sắc mặt, nghẹn lời.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Người còn mua chuộc gã giữ kho của Tiết Võ, lại sợ gã lộ hình tích nên bảo gã giả dạng thành nô bộc, bịa chuyện là tất cả gia nhân của họ Tiết đều về hết với Đình gia trang.

Diệp Khai tiếp nối:

- Chỉ có mỗi một mình các hạ là biết được tung tích của Phi kiếm khách, các hạ cố ý tiết lộ với Dịch Đại Kinh dụ dẫn y làm cái việc mượn đao giết người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Kế đó không thành, người bày mưu gây ly gián giữa ta và Diệp Khai, nhưng bên cạnh Diệp Khai còn có Đinh Vân Lâm, người sợ nàng làm chứng cho Diệp Khai, nên nhờ nhị ca người là Đinh Linh Giáp bắt nàng trở về gia đình.

Diệp Khai thở dài:

- Các hạ giá họa cho tại hạ, tại hạ không trách gì, nhưng tại hạ buồn về việc các hạ giết đứa bé. Các hạ không nên làm thế.

Phó Hồng Tuyết ngưng ánh mắt nhìn Đinh Linh Trung hỏi:

- Những việc đó, có phải là con người làm ra không?

Đinh Linh Trung cúi đầu, mồ hôi đổ ra như tắm.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết, các hạ làm những việc đó chẳng phải do tự ý muốn làm, tại hạ hy vọng các hạ nói ra ai đã bảo các hạ làm như vậy.

Đinh Linh Trung lắc đầu:

- Ta không thể nói.

Diệp Khai tiếp:

- Thực ra dù các hạ không nói, tại hạ cũng đã biết.

Đinh Linh Trung ngẩng đầu lên:

- Người biết?

Diệp Khai tiếp:

- Mười chín năm trước, bên ngoài Mai Hoa Am, có một người thốt lên một câu mà đáng lẽ không nên thốt. Người đó sợ có kẻ nghe thính âm nên sai các hạ đi khắp nơi, để giết những người ngày trước có nghe khẩu âm của y, diệt khẩu.

Đinh Linh Trung cúi đầu.

Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Hiện tại, ta chỉ hỏi người, người đó có phải là Đinh Thừa Phong hay không?

Đinh Linh Trung cắn răng, không chịu nói tiếng gì.

Có phải là y mặc nhận chẳng?

Đinh Thừa Phong vốn quý em gái, em bị người vũ nhục thì lão ta phải nghĩ cách báo thù.

Lão muốn giết Bạch Thiên Vũ hẳn cũng không ngoài cái lý do đó.

Lộ Tiểu Giai đứng cạnh cội ngô đồng, thở mệt, bỗng cao giọng thốt:

- Bất chấp sự tình như thế nào, tại hạ không tin Đinh lão trang chủ là hung thủ sát nhân.

Diệp Khai chớp mắt:

- Chẳng lẽ các hạ biết rõ lão ấy hơn mọi người.

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đương nhiên không ai biết Đinh lão trang chủ bằng tại hạ.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao?

Lộ Tiểu Giai chột cười.

Giọng cười của y nghe thâm lương quá! Kỳ quái quá! Y tiếp:

- Tại vì tại hạ là kẻ bị lão trang chủ giao cho người khác nuôi dưỡng, và cái tên của tại hạ đáng lẽ ra là Đinh Linh Trung!

Một sự việc trên chỗ tưởng của mọi người!

Đinh Linh Trung kinh hãi kêu lên:

- Người... là... là...

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ:

- Tại hạ là Đinh Linh Trung, các hạ cũng là Đinh Linh Trung, Hôm nay Đinh Linh Trung sát hại Đinh Linh Trung. Có phải là một chuyện hoạt kê không?

Y lấy một hạt đậu phộng quăng lên cao. Hạt đậu phộng chưa rơi xuống, y ngã xuống.

Y ngã, nụ cười còn gấn nơi vành môi.

Y cười, những người khác không ai cười nổi.

Đinh Vân Lâm vừa khóc vừa kể:

- Chẳng lẽ y là tam ca chân chánh của ta? Chẳng lẽ sự thật là thế ?...

Đình Vân Hạc cố giấu vẻ thối khổ, song không dấu được, Y lạnh lùng thốt:

- Vô luận làm sao, người có một tam ca như vậy, kể ra cũng chẳng mất mặt chút nào!

Đình Vân Lâm vụt chạy đến trước mặt Đình Linh Trung hỏi:

- Người là ai? Há! Ai bảo người đi làm những việc như thế? Tại sao người không nói gì?

Đình Linh Trung lộ vẻ âm đạm:

- Ta... ta...

Vừa lúc đó, tiếng vó ngựa vang lên, cắt đứt câu nói của y.

Ngựa, chỉ một con, ngồi trên ngựa là một người vận áo xanh, sát bó mình, mồ hôi đầm ướt đầu.

Kỵ sĩ đến nơi, nhảy xuống ngựa, rồi quỳ luôn trên mặt đất thốt:

- Tiểu nhân là Đình Hùng, vâng mạng trang chủ, đến đây thỉnh Phó Hồng Tuyết công tử và Diệp Khai công tử đến Đình gia trang, lão trang chủ đã chuẩn bị tiệc rượu lạt tại Thiên Tâm Lâu cung kính chờ đợi hai vị.

Phó Hồng Tuyết biến sắc, nhưng cười lạnh đáp:

- Dù lão ấy không mời ta cũng đến như thường. Còn như tiệc rượu đó, người về nói lại với lão, lão cứ uống, cứ ăn một mình đi.

Đình Hùng hỏi:

- Các hạ là Phó công tử?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Phải!

Đình Hùng tiếp:

- Lão trang chủ còn bảo tôi trình lại với công tử một việc.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Cứ nói.

Đình Hùng tiếp:

- Ngoài tiệc rượu ra, Lão trang chủ còn dành cho công tử một vật xứng đáng. Vật đó sẽ được quy hoàn cho công tử.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão muốn quy hoàn cho ta cái chi?

Đình Hùng đáp:

- Công đạo!

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Công đạo?

Đình Hùng gật đầu:

- Bốn Lão trang chủ nói như thế đó. Lão nhân gia muốn quy hoàn cho công tử một công đạo! Đạo lý của sự công bình. Công bình trong phạm vi xã hội.

Tên là Thiên Tâm, tòa lầu không ở trên trời mà lại ở giữa hồ.

Hồ không lớn, hoa sen đã tàn, còn lá xanh nước cũng xanh, cạnh tòa lầu có mấy chiếc thuyền nhẹ, đưa rước khách ra vào.

Một lão nhân, dung mạo trang nghiêm, đang tựa mình noi lan can, nhìn ra mặt hồ. Người của lão phảng phất tàn hoa, song đôi mắt thì sáng như sao Bắc Đẩu.

Đôi mắt kiên định, chứng tỏ một quyết tâm. Quyết tâm trả lại công đạo cho người.

Đêm đã khuya lắm rồi, sao bắt đầu thừa, từ bờ hồ, một con thuyền nhẹ lướt nước, tiến đến toà lầu.

Trên thuyền có một thanh niên đang đứng nhìn ra cửa hồ, thanh niên mặc y phục đen, mặt trắng xanh, tay trắng xanh, tay đặt nơi chuôi đao đen.

Phó Hồng Tuyết từ từ lên lầu.

Bỗng nhiên hẳn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, mừng tượng một khách lữ hành đi tận ngàn sông muôn núi, chân chồn, gối lỏng, cuối cùng rồi cũng đến được nơi phải đến.

Đến được cái nơi muốn đến rồi, khách lữ hành vì mệt mỏi cực độ, nên không còn hứng thú nữa.

Năm xưa có người thốt: "Nhân số đã hội tề đông đủ !"

Ngày nay hẳn cũng đã tìm gặp đông đủ nhân số cừu nhân, có điều nhân số này ở rải rác khắp bốn phương trời, không hội tề như ngày trước.

Tuy nhiên, hẳn tin tưởng ít nhất cũng có hai kẻ hội tề tại đây, một là kẻ năm xưa nói lên câu đó, còn một đương nhiên là Mã Không Quần!

Hắn không có chứng cứ gì, song hắn tin tưởng như vậy, là Mã Không Quần có mặt tại đây.

Hắn hận Đinh Linh Trung nhưng không thể giết một huynh đệ để báo thù cho Thúy Bình. Hắn tha được Đinh Linh Trung nhưng nhất định không buông tha Mã Không Quần.

Hắn vừa đi, vừa miên mang suy nghĩ, bất giác chạm mặt với Đinh Thừa Phong. Hắn nhận ra Đinh Thừa Phong trấn định hơn hắn nhiều.

Đinh Thừa Phong đã cao niên lắm rồi. Lão nhìn Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Mời ngồi!

Cả hai đã vào khách sảnh từ lâu, mãi đến lúc đó, lão trang chủ mới cất tiếng mời.

Phó Hồng Tuyết không ngồi, không nói. Hắn chẳng biết phải nó gì nên nín lặng.

Đinh Thừa Phong từ từ ngồi xuống, từ từ tiếp:

- Lão phu biết công tử chẳng bao giờ chịu ngồi chung bàn dưới một mái nhà uống rượu với cừu nhân.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận như vậy.

Đinh Thừa Phong tiếp:

- Hiện tại thì công tử biết rồi đó, lão phu là người chủ mưu trong vụ án mười chín năm trước bên ngoài Mai Hoa Am, lão phu cũng là người chủ sự Đinh Linh Trung thi hành mấy công tác đó.

Phó Hồng Tuyết rung người.

Đinh Thừa Phong tiếp:

- Giết Bạch Thiên Vũ lão phu có lý do, công tử muốn báo cừu cũng có lý do, vô luận ai phải ai quấy, lão phu cũng chuẩn bị hoàn công đạo cho công tử.

Ngưng ánh mắt nghiêm lạnh nhìn Phó Hồng Tuyết, Đinh Thừa Phong tiếp:

- Lão phu chỉ hy vọng một điều, là biết được ý tứ của công tử muốn cái công đạo đó như thế nào.

Phó Hồng Tuyết nắm cứng chuôi đao, đáp:

- Công đạo chỉ có một loại.

Đình Thừa Phong thông thả gật đầu:

- Phải, công đạo chỉ có một. Rất tiếc công đạo thời thường bị người đời phân tách thành khúc chiết quá!

Phó Hồng Tuyết lững lờ:

- Ạ?

Đình Thừa Phong cười, tiếp:

- Công đạo của công tử không giống với công đạo của lão phu.

Phó Hồng Tuyết bĩu môi.

Đình Thừa Phong tiếp:

- Lão phu giết phụ thân công tử, công tử giết lão phu, đương nhiên đó là công lý. Nhưng nếu công tử có người thân nhất bị kẻ khác sát hại, công tử có làm như lão phu, đi giết kẻ đó chẳng?

Phó Hồng Tuyết cau mặt.

Đình Thừa Phong tiếp:

- Hiện tại con trai lớn của lão phu thọ thương, con trai thứ hai thành tàn phế, con trai thứ ba dù không do công tử giết, song nó cũng chết vì việc đó.

Lão rất bình tĩnh, bất quá niềm thống khổ hiện lên quá rõ rệt vậy thôi.

Lão tiếp:

- Giết hãn, tuy là một thanh niên mang giòng máu họ Bạch hạ thủ, nhưng chính lão phu nuôi dưỡng thanh niên đó nên người, bây giờ lão phu muốn tìm công đạo, thì phải đi đến nơi nào mà tìm?

Phó Hồng Tuyết nhìn xuống thanh đao.

Hãn không thể đáp câu hỏi đó.

Hãn không muốn nhìn tận mặt vẻ bi phẫn của lão nhân.

Đình Thừa Phong nhẹ thở dài, tiếp:

- Nhưng, lão phu đã già rồi, lão phu đã mục kích quá nhiều sự đời. Giả như công tử muốn có công đạo của công tử, thì lão phu đây cũng muốn có công đạo của lão phu. Như thế mỗi hận cừu sẽ kéo dài đời đời kiếp kiếp.

Với giọng lạnh nhạt, lão tiếp luôn:

- Ngày nay công tử giết lão phu báo cừu cho phụ thân công tử, đó là công đạo. Ngày sau, con cháu của lão phu sẽ giết công tử để báo cừu cho

lão phu cái đó cũng là công đạo. Phải vậy chăng?

Phó Hồng Tuyết phát hiện bàn tay của Diệp Khai rung rung.

Diệp Khai đứng bên cạnh hắn, thống khổ hơn hẳn nhiều.

Đình Thừa Phong tiếp:

- Vô luận là công đạo của ai, cũng đều là chân chánh cả. Mỗi cừu hận này không thể để dây dưa qua nhiều thế hệ nữa. Bởi người chết vì cừu hận đã quá nhiều rồi. Cho nên...

Đôi mắt bừng sáng lên, lão kết luận:

- Lão phu đã quyết định trả công đạo cho công tử!

Phó Hồng Tuyết nhìn lão trầm nghĩ:

- Cái lão già này, là tay nham hiểm, âm trầm hay là một bậc chính nhân quân tử.

Phó Hồng Tuyết khó hiểu quá!

Đình Thừa Phong thốt:

- Tuy nhiên, lão phu hy vọng công tử đáp ứng cho một điều.

Phó Hồng Tuyết chờ nghe.

Đình Thừa Phong tiếp:

- Sau khi lão phu chết rồi, thì mỗi hận cừu này cầm như liễu kết. Nếu còn có bất cứ ai vì cừu hận mà chết, vô luận ai chết nơi tay ai, thì dưới cừu tuyền, lão phu sẽ không tha thứ cho kẻ đó!

Phó Hồng Tuyết căm hờn:

- Còn cái lão Mã Không Quần, dù thế nào, tại hạ cũng không buông tha lão.

Đình Thừa Phong nhẹ điểm một nụ cười kỳ quái, điềm nhiên thốt:

- Đương nhiên lão phu biết công tử không bao giờ buông tha cho lão ấy. Rất tiếc, vô luận công tử muốn làm gì lão, lão cũng chẳng quan tâm.

Phó Hồng Tuyết biến sắc:

- Các hạ nói vậy là có ý gì?

Đình Thừa Phong lại cười, nụ cười kỳ quái hơn. Trong ánh mắt, ẩn ước niềm thương cảm.

Lão không đáp câu hỏi của Phó Hồng Tuyết, từ từ nâng chén rượu trước mặt lên, nhìn sang hắn, một phút sau tiếp:

- Lão phu hy vọng từ nay công tử nên nhớ, cừu hận chẳng khác nào một món nợ, hận một người là mang một món nợ, hận nhiều là mang nợ nhiều. Đời nặng nợ thì còn thú vị gì? Không có một ngày khoái lạc! Một ngày thôi, suốt cuộc đời!

Lão chuẩn bị uống chén rượu đó.

Và cũng vừa lúc đó, ánh đao chớp lên.

Một tiếng soảng.

Chén rượu vỡ tan. Chén vỡ do ánh đao.

Phó Hồng Tuyết quay đầu nhanh nhìn Diệp Khai với vẻ kinh ngạc.

Chén rượu vỡ tan do một thanh phi đao.

Mặt Diệp Khai biến trắng nhợt, song đôi tay rất ổn định.

Chàng nhìn Đinh Thừa Phong.

Đinh Thừa Phong kinh hãi, hỏi:

- Tại sao các hạ làm thế?

Diệp Khai đáp với giọng cương quyết:

- Tại vì tại hạ biết, trong rượu có độc. Tại hạ biết luôn chén rượu đó, các hạ không nên uống.

Đinh Thừa Phong giật mình:

- Các hạ có ý tứ gì?

Diệp Khai thờ dài:

- Ý tứ của tại hạ chẳng lẽ các hạ không hiểu?

Đinh Thừa Phong nhìn chàng, buồn giọng hỏi:

- Thế tại sao ý tứ của lão phu, các hạ không hiểu?

Diệp Khai đáp:

- Hiểu chớ sao không hiểu? Các hạ định lấy máu của mình rửa sạch hận thù. Bất quá mỗi hận thù đó không rửa sạch hận thù. Bất quá, mỗi hận thù đó, không phải rửa bằng máu của các hạ mà sạch.

Đinh Thừa Phong chớp mắt:

- Máu của lão phu đổ cái đó có can chi đến các hạ?

Diệp Khai đáp:

- Can hệ lắm chứ!

Đinh Thừa Phong cao giọng:

- Các hạ là ai?

Diệp Khai đáp:

- Là người không muốn thấy kẻ vô can đổ máu!

Phó Hồng Tuyết giật mình, chận lời:

- Người nói người này là kẻ vô can?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải!

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Mười chín năm trước, kẻ bên ngoài Mai Hoa Am thốt lên câu "Nhân số hội tề đông đủ rồi" không phải là lão ta sao?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tuyết đối không phải.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sao người biết? Do đâu người dám xác định?

Diệp Khai giải thích:

- Tại vì bất cứ ai đứng giữa vùng tuyết đổ một lúc lâu, khi phát âm tiếng "nhân" phải biến đổi. Và lại, cái nguyên nhân đó không đủ khiến cho lão phải giết người diệt khẩu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người biết giữa vùng tuyết lạnh khi người ta phát âm, tiếng "nhân" biến đổi?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ có thực nghiệm!

Không để cho Phó Hồng Tuyết nói, chàng tiếp luôn:

- Hà huống, mười chín năm trước, trong đêm xảy ra vụ án, lão không hề rời gia trang nửa bước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chắc không?

Diệp Khai gật đầu:

- Chắc!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì lúc đó, lão thọ thương nơi chân hữu, không thể xô dịch được. Và cũng từ đó, lão không còn rời gia trang đi đâu nữa. Cho đến hôm nay, chân của lão cũng chưa lành hẳn. Lão cũng như các hạ, đành mang tật thọ chân.

Đình Thừa Phong vụt đứng lên, trừng mắt nhìn chàng rồi thở dài, từ từ ngồi xuống.

Trong lão hiện tại già hơn nhiều, dù chỉ cách không hơn một giờ!

Diệp Khai tiếp:

- Ngoài ra, tại hạ còn biết, người gây thương thế cho lão là một tay kiếm thượng đẳng trong Kim tiền bang, có thình danh ngang với Phi kiếm khách.

Phó Hồng Tuyết kêu lên:

- Kinh Vô Mạng?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải! Chính Kinh Vô Mạng! Mãi đến bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao Kinh Vô Mạng truyền thọ kiếm pháp tuyệt diệu cho Lộ Tiểu Giai.

Đình Thừa Phong cúi đầu, mắt long lanh lệ.

Phó Hồng Tuyết hét lên:

- Làm sao người biết được những việc đó! Người là ai?

Diệp Khai do dự.

Chàng tự hỏi, có nên nói ra hay không?

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Hung thủ không phải là lão, thì Đình Linh Trung giết người diệt khẩu cho ai? Vì ai?

Diệp Khai chưa đáp.

Bỗng chàng quay đầu, nhìn về cửa thang lầu.

Từ nơi đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Hung thủ là ta?

Âm thanh khó nghe vô cùng, âm thanh đó khó gây được cảm tình nơi bất cứ một người nào, dù dễ tánh nhất.

Tiếp theo câu nói, một người xuất hiện.

Một nữ nhân, nhìn qua dáng người, ai ai cũng phải công nhận là một trang tuyệt sắc giai nhân, có điều không ai trông rõ mặt mày, bởi bà ta dùng

sa đen che mặt.

Thấy bà xuất hiện, Đinh Thừa Phong kinh hãi kêu lên:

- Người! Người đến đây làm gì?

Nữ nhân đáp:

- Tôi đến, vì tôi phải đến.

Không ai tưởng nổi một con người mỹ lệ như vậy lại có tinh âm đáng ghét quá!

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Bà nói, chính bà sai sử Đinh Linh Trung đi giết người để diệt khẩu?

Nữ nhân gật đầu:

- Phải, chính ta!

Giọng bà hàm súc một niềm oán độc cao độ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Nữ nhân đáp:

- Tại vì ta là cừu nhân chân chánh của người, Bạch Thiên Vũ chết nơi tay ta.

Phó Hồng Tuyết nghe con tim trầm xuống mạnh. Đinh Thừa Phong cũng nghe con tim trầm xuống như hẳn.

Còn Diệp Khai? Nào ai biết tâm tư của chàng như thế nào?

Đinh Bạch Vân lạnh lùng tiếp:

- Đinh Thừa Phong là đại ca của ta, hiện tại các người đã hiểu rồi. Y vì em gái muốn tự hy sinh, có thể thôi, chứ sự tình ngày trước không liên quan gì đến y cả.

Bà thở dài, tiếp:

- Nếu không có người xuất thủ, ngăn chặn y uống chén rượu độc đó thì đã có thêm một mạng chết oan uổng rồi! Ta rất cảm kích hành động của người.

Nói câu đó, bà nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai cười khổ, không đáp. Chàng còn biết nói chi trong trường hợp này?

Đinh Bạch Vân tiếp:

- Ta rất kỳ quái, tự hỏi mãi người là ai, làm sao mà người biết rõ những việc đó?

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ...

Đình Bạch Vân khoát tay.

- Người không cần cho ta biết người là ai? Ta bất quá kỳ quái vậy thôi chứ không tưởng biết người là ai!

Bà quay nhìn Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta muốn cho người biết ta là ai!

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ đã biết bà là ai rồi!

Bà bật cười cuồng dại:

- Người biết? Biết những cái gì? Biết được bao nhiêu chuyện?

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Hắn cảm thấy về sự việc trên giang hồ, hắn biết rất ít. Bởi hắn chẳng chịu quan tâm đến bất cứ ai, bất cứ việc chi, ngoài những cừu nhân và sự phục thù.

Hắn chỉ biết có mỗi một điều, là cừu hận!

Như thế là kém cõi quá, chính hắn cũng hiểu như vậy!

Đình Bạch Vân cười một lúc, đưa tay giật vuông sa che mặt.

Bên trong vuông đen là một gương mặt lạnh lùng, một gương mặt chết.

Nhìn gương mặt đó, ai cũng biết là chiếc nạ.

Bà giật luôn chiếc nạ, bây giờ thì gương mặt thật của bà hiện ra.

Trời! Một gương mặt của con người như thế sao? Hơn nữa, gương mặt một giai nhân như thế sao? Gương mặt mang đầy sẹo đao, tung hoành, ngang dọc, trừ đôi mắt còn nguyên vẹn, chẳng có một mảnh da nào trên mặt còn nguyên vẹn.

Ai yếu bóng vía, nhìn gương mặt đó, tất phải xỉu ngay.

Bà hỏi:

- Người biết tại sao ta biến đổi như thế chẳng?

Phó Hồng Tuyết biết sao mà đáp!

Bà tiếp luôn:

- Ta dùng đao, tự rạch mặt đó. Đúng bảy mươi bảy vết sẹo. Ta hội hiệp với Bạch Thiên Vũ đúng bảy mươi bảy ngày, sau đó lão bỏ rơi ta, nhớ lại thời gian sum họp ta cảm hận lão vô cùng. Ta bắt đầu hồi ức lại từng ngày, hồi ức một ngày ta rạch mặt một đường đao, đao không làm ta đau, nhưng kỷ niệm làm ta đau! Hồi ức đủ bảy mươi bảy ngày, ta rạch đủ bảy mươi bảy đường trên mặt.

BIÊN THÀNH LĂNG TỬ - CỔ LONG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Nhân Ái Hơn Hận Cừ

Đình Bạch Vân tiếp:

- Tạ hận gương mặt ta! Tại cái gương mặt này, lão mới chú ý đến ta, nếu không có gương mặt này, nếu lão không chú ý đến ta, thì làm gì ta phải thống khổ suốt bao nhiêu tháng rộng năm dài?

Ái tình làm cho con người điên dại đến độ ấy hay sao? Trên đời có ai hận mình vì mình đẹp, bởi đẹp nên đau khổ, rồi tự hủy diệt cái đẹp của mình?

Dù sao, thì bà cũng là một kẻ khổ, khổ vì tình, Phó Hồng Tuyết cũng khổ vì tình.

Nên, hẩn đồng tình với bà trong địa hạt thống khổ!

Bà tiếp:

- Ta không muốn ai trông thấy gương mặt ta nữa, ta chỉ sợ người đời cười chê, đẹp thế ấy mà cũng vẫn bị phụ phàng như thường! Bây giờ, ta mang một gương mặt như thế này, ta tin rằng người không cười ta là điên dại, bởi mẫu thân của người, xét cho cùng, có hơn gì ta bao nhiêu đâu!

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận.

Mười chín năm nay, mẫu thân hẩn sống trong u tối, để mặc cho đau khổ dày vò. Bà có hưởng được gì hơn Đình Bạch Vân?

Đình Bạch Vân tiếp:

- Người có biết tại sao thịnh âm ta biến đổi chẳng? Trong đêm đó, bên ngoài Mai Hoa Am, ta nói lên một câu đáng lẽ ta không nên nói, cũng vì nói lỡ rồi, ta phải hủy diệt một đường gân lưỡi của ta, để cải biến âm thịnh hoàn toàn.

Đến lúc này, Phó Hồng Tuyết mới tin là Diệp Khai nói đúng. Con người trong vùng tuyết lạnh, khi phát âm, có nhiều tiếng trại ra, không đúng nguyên giọng nói bình thường. Cho nên bằng vào tiếng mà tìm người có tật lưỡi, để báo thù, thì quả thật là sai.

Sở dĩ Đinh Bạch Vân đổi giọng, là sợ người ta nhận ra âm thanh, của toàn câu, chứ chẳng phải vì tiếng suông.

Bà tiếp:

- Đinh Linh Trung hành động cho ta, vì hăn ngoan ngoãn nghe lời ta, chứ hăn chẳng biết máy may gì đến sự việc. Hăn cũng chẳng biết ta chính là mẫu thân của hăn. Bây giờ, ta được biết hăn chưa chết, và không khi nào người có ý định sát hại hăn nữa, nên ta cam tâm chết. Và, đáng lẽ ta nên chết trước từ lâu, để khỏi kéo dài thống khổ mãi đến hôm nay.

Đinh Thừa Phong răn giọng:

- Người không thể chết! Chỉ cần ta còn sống, là không một ai được giết người trước mặt ta!

Đinh Bạch Vân lắc đầu:

- Sai! Ít nhất cũng có một người, giết được tôi!

Đinh Thừa Phong hừ một tiếng:

- Ai?

Đinh Bạch Vân đáp:

- Tôi! Tôi tự giết tôi! Tôi làm cái việc đó, trên đời này không ai ngăn trở được.

Bà trở nên bình tĩnh, tiếp:

- Tôi đến đây, là vì tôi không còn tưởng sống nữa, các người nên hiểu như vậy, và đừng ai mong ngăn trở tôi!

Đinh Thừa Phong kêu lên:

- Hiền muội... chẳng lẽ hiền muội đã uống độc dược rồi?

Đinh Bạch Vân gật đầu:

- Đại ca phải biết, loại độc do tôi chế, không có thuốc giải.

Đinh Thừa Phong rơi lệ.

Đinh Bạch Vân tiếp:

- Đại ca không nên thương tâm vì tôi. Từ cái hôm tôi cắt chiếc đầu Bạch Thiên Vũ, thì tôi đã tự hứa với cái chết rồi. Huống chi, tôi chết, là tôi theo về với lão, đại ca nên mừng cho tôi mới phải.

Diệp Khai bây giờ mới rõ, chiếc đầu của Bạch Thiên Vũ ở trong tay Đinh Bạch Vân.

Đinh Bạch Vân tiếp:

- Phó Hồng Tuyết, người có thể trở về cho mẫu thân người biết, kẻ giết Bạch Thiên Vũ, đã chết rồi! Mẫu thân người, giành được Bạch Thiên Vũ sống, ta chẳng làm chi được, thì ta chỉ có cách là giành Bạch Thiên Vũ chết. Sống, ở cõi trần, Bạch Thiên Vũ thuộc về mẫu thân người. Nơi cõi âm, Bạch Thiên Vũ hoàn toàn thuộc về ta!

Bà dừng lại một chút:

- Hiện tại, ta chỉ tưởng cho người thấy một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi gấp:

- Ai?

Đinh Bạch Vân đáp:

- Mã Không Quần!

Bà quay mình về phía cửa thang lầu, khẽ vẫy tay. Một người bước lên, điềm nhẹ một nụ cười.

Mường tượng người đó khoan khoái lắm.

Người đó, đương nhiên là Mã Không Quần.

Phó Hồng Tuyết đỏ ngầu đôi mắt, nắm chặt chuôi đao.

Đinh Bạch Vân cao giọng:

- Mã Không Quần! Hắn còn tưởng giết người đó, sao người không chạy đi?

Mã Không Quần vẫn cười, đứng nguyên tại chỗ.

Đinh Bạch Vân cũng cười, rồi bà tiếp:

- Người không chạy trốn, là người không sợ chết, hiện tại người chẳng còn sợ gì nữa, người quên hết hận cừu, người không còn lo nghĩ chi, và người cũng đã chuẩn bị chờ chết như ta!

Day qua Phó Hồng Tuyết, bà tiếp luôn:

- Lão ấy đã uống loại độc được do ta chế luyện. Lão uống Vong Ưu Thảo của ta đấy! Lão không còn nhớ gì nữa, lão đến đây, chờ chết, chờ người hạ thủ!

Mã Không Quần đã ngồi xuống, bất động, miệng điểm nhẹ một nụ cười, mắt nhìn Phó Hồng Tuyết.

Gân xanh vòng lên lưng bàn tay cầm chuôi đao của Phó Hồng Tuyết. Hãn không nói gì. Mã Không Quần cũng chẳng nói gì, lão đã quên hết sự đời thì còn gì mà phải nói?

Phó Hồng Tuyết chưa bặt đao, song bàn tay run run, chứng tỏ hãn sắp sửa bặt đao.

Bỗng, một tiếng keng vang lên, thanh đao của hãn gãy làm hai đoạn. Thanh đao gãy, do một ngọn phi đao phóng tới.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt:

- Người?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Tại sao?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại vì các hạ không có lý do giết lão. Các hạ bất tất giết lão.

Phó Hồng Tuyết hét lên:

- Không có lý do?

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng!

Phó Hồng Tuyết hét vang:

- Cả gia đình ta ngã gục dưới bàn tay lão, thế mà người cho rằng ta không có lý do giết lão?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Các hạ lầm! Các hạ hận lầm! Các hạ không nên giết lão. Bởi, người chết nơi tay lão, chẳng phải là phụ mẫu, thân nhân của các hạ. Giữa lão và các hạ, chẳng có cừu hận gì.

Ai ai cũng gạt mình. Phó Hồng Tuyết thì chết sừng.

Diệp Khai tiếp:

- Các hạ hận lão, vì có người muốn cho các hạ hận lão, bảo các hạ hận lão.

Phó Hồng Tuyết rùng mình.

Diệp Khai tiếp:

- Cừu hận như hạt giống, người ta gieo hạt giống nơi tâm các hạ, hạt giống mọc mầm, sanh gốc, rễ. Chứ nào phải các hạ sanh ra với niềm cừu hận sẵn có trong tâm?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Ta không hiểu.

Diệp Khai thốt:

- Bởi không hiểu, nên hận lắm!

Bống, Đinh Bạch Vân thốt:

- Chính ta cũng chẳng hiểu chi cả.

Diệp Khai thốt:

- Đáng lẽ bà phải hiểu hơn ai hết, vì chỉ có mỗi một mình bà biết, Đinh Linh Trung không phải là con của Đinh lão trang chủ! Sao bà không suy trường hợp của bà, tưởng ra trường hợp của người?

Đinh Bạch Vân biến sắc, kêu lên:

- Phó Hồng Tuyết không phải là dòng máu của họ Bạch?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải!

Hai tiếng đó như hai tiếng sấm nổ ngang đầu mọi người.

Đinh Bạch Vân kêu lên:

- Người nói hoang!

Diệp Khai mỉm cười, nụ cười thâm vô cùng.

Chàng không phủ nhận, bởi chàng cần gì phải phủ nhận! Tuy nhiên, nhìn thần sắc của chàng, ai ai cũng biết là chàng không nói hoang.

Đinh Bạch Vân hỏi:

- Làm sao người biết được điều đó? Một bí mật của gia đình người ta?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải là một bí mật, mà chính là một đoạn cổ sự bi thảm, bà ạ! Nếu bà là người của đoạn cổ sự, thì làm sao bà chẳng biết đoạn cổ sự đó như thế nào? Đối với người trong đoạn cổ sự, thì còn gì là bí mật nữa đâu!

Đình Bạch Vân giương to đôi mắt:

- Người là người trong họ Bạch?

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ là...

Phó Hồng Tuyết chồm mình tới, chụp áo Diệp Khai, quát:

- Người nói hoang!

Diệp Khai lại cười, nụ cười thê thảm.

Đình Bạch Vân hỏi:

- Chẳng lẽ Âm Bạch Phụng là mẫu thân của Phó Hồng Tuyết cũng chẳng hiểu nữa sao?

Diệp Khai lắc đầu:

- Quả thật, bà ấy chẳng biết gì hết.

Đình Bạch Vân trở mắt:

- Lạ chưa! Có mẹ nào lại chẳng biết con mình?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng, chàng bắt đầu thuật đoạn cổ sự trong gia đình họ Bạch...

Lúc Âm Bạch Phụng thọ thai với Bạch Thiên Vũ, Bạch phu nhân có hay biết. Bà ấy vốn có tâm trường âm trầm, dù biết chồng ngoại tình, bà vẫn tình như thường. Tình, nhưng trong thâm tâm, bà có chủ trương cắt đứt ái ân giữa chồng và Âm Bạch Phụng. Cắt đứt ái ân vụng trộm của chồng, nhưng bà nghĩ con của Âm Bạch Phụng, dù sao cũng là giọt máu của dòng họ Bạch. Bà không muốn con của chồng phải sống nhờ nơi người ngoài, dù người ngoài là tình nhân của chồng, là mẹ của đứa bé.

Bà mua chuộc mẹ bà, tráo con, đem đứa bé do Âm Bạch Phụng sanh, gởi cho người em gái của bà, là vợ của Diệp Bình, một vị tiêu sư. Vợ chồng Diệp Bình không con, nên vui vẻ tiếp nhận đứa bé, nuôi dưỡng.

Vì hôn mê trong cơn sanh sản, Âm Bạch Phụng chẳng biết gì, khi tỉnh lại, thấy đứa bé cứ tưởng là con mình sanh, chứ không nghi ngờ con bị tráo.

Tuy âm trầm, Bạch phu nhân không hiểm độc, bà muốn cho tất cả những người trong họ Bạch phải siêu tuyệt hơn đời, nên đem đứa bé ký thác nơi Tiểu Lý Thám Hoa, nhờ dạy dỗ.

Tiểu Lý Thám Hoa vốn có lời hứa với Bạch Thiên Vũ, nên khẳng khái nhận đứa bé, truyền thụ đao pháp cho đứa bé.

Biết lai lịch của đứa bé, Tiểu Lý Thám Hoa cố huấn luyện nó trở thành một con người đầy đủ nhân ái, đừng bao giờ nuôi dưỡng hận cừu, mà chỉ vun bồi cái tâm dung thứ.

Cả nhà họ Bạch chết, sự bí mật đó được Tiểu Lý Thám Hoa và vợ chồng họ Diệp bảo trì, mãi đến khi Diệp phu nhân biết mình không sống được trong cơn bạo bệnh, đem thuật lại cho đứa bé nghe.

Phó Hồng Tuyết nghe rồi, từ từ buông áo Diệp Khai, từ từ lùi lại, cuối cùng, hần quay mình, đi thẳng đến cửa thang lầu, xuống thang, đi luôn.

Hần sống vì cừu hận, bây giờ không còn lý do nuôi dưỡng hận cừu, thì cái sống của hần đâu còn nghĩa gì?

Hần cũng chẳng biết mình là con cái nhà ai!

Chung quanh hần, trống trải quá, sự trống trải đó lớn hơn cả một bầu trời.

Hần sống giữa biển người, nhưng hần hoàn toàn cô đơn.

Diệp Khai không ngăn chặn hần, bởi chẳng phải lúc ngăn chặn hần. Chàng cứ để hần đi, khi tâm tư hần lắng dịu rồi, chàng sẽ phải tìm hần, chuẩn bị cho hần một hướng đi, chẳng muộn gì. Chàng tự nguyện sẽ là bằng hữu của hần, sẵn sàng nâng đỡ hần trên vạn nẻo đường đời.

Với niềm dung thứ nhiệm hóa nơi Tiểu Lý Thám Hoa, Diệp Khai kết thúc mối hận cừu cấu kết mười chín năm trước, mối cừu hận đã làm chết quá nhiều người.

Chàng không muốn ai chết nữa.

Đình Bạch Vân không chết, bởi bình rượu độc của bà, đã được Đình Thừa Phong trao đổi từ trước, giả như bà uống trọn bình, bất quá chỉ say khướt mà thôi.

Mã Không Quần cũng còn giữ sáng suốt như ngày nào, bởi lão không hề uống Vong Ưu Thảo thứ thật, bất quá Đình Bạch Vân chỉ đùa lão, xem lão

có phản ứng chi không vậy thôi.

Vừa lúc đó, Đinh Vân Lâm chạy lên lầu, cho hay là Đinh Linh Trung đã rời Đinh gia trang, bỏ đi vĩnh viễn.

Và Lộ Tiểu Giai mà ai ai cũng tưởng đã chết, lại được Kinh Vô Mạng cứu sống, mang đi.

Diệp Khai đứng lặng, hứng gió. Đinh Vân Lâm đứng cạnh chàng. Đinh Thừa Phong bước theo ra, đứng nhìn mặt hồ một lúc, rồi hỏi:

- Diệp Bình có người con nào chẳng?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không. Đinh Thừa Phong tiếp:

- Cho nên, công tử định giữ luôn họ Diệp?

Diệp Khai gật đầu.

Trầm ngâm một lúc, Đinh Thừa Phong tiếp:

- Lão phu hỏi, bởi lão phu muốn biết, con rể tương lai của lão phu mang họ gì vậy thôi.

Diệp Khai nhìn Đinh Vân Lâm. Đinh Vân Lâm nhìn chàng.

Hai đóa hoa lòng nở, hoa hương bốc theo hơi thở, sắc hoa ngời lên ánh mắt.

Hết

Table of Contents

- [Chương 1: Tuyệt Hồng Trong Tráp](#)
- [Chương 2: Con Người Không Mang Dao](#)
- [Chương 3: Vạn Mã Đường](#)
- [Chương 4: Chẳng Chừa Một Món](#)
- [Chương 5: Phách Tán Hồn Phi](#)
- [Chương 6: Sau Cơn Mưa To](#)
- [Chương 7: Sau Trước Hoàng Hôn](#)
- [Chương 8: Hận Cừ Dục Vọng](#)
- [Chương 9: Người Khách Kỳ Quái](#)
- [Chương 10: Mỹ Nhân Thần Bí](#)
- [Chương 11: Bữa Ăn Sáng Cuối Cùng](#)
- [Chương 12: Tâm Tình Ngưng Trơ](#)
- [Chương 13: Những Kẻ Ra Đi](#)
- [Chương 14: Nợ Mười Năm Trước](#)
- [Chương 15: Lòng Ác Tay Độc](#)
- [Chương 16: Giết Người Hủy Xác](#)
- [Chương 17: Tử Vong Chóa Mắt](#)
- [Chương 18: Sát Thủ Kiếm](#)
- [Chương 19: Đình Gia Thất Tiên Nữ](#)
- [Chương 20: Kiếm Như Độc Xà](#)
- [Chương 21: Tiêu Biệt Ly Ly Biệt](#)
- [Chương 22: Giết Người Không Chết](#)
- [Chương 23: Bạt Dao Lăn Nửa](#)
- [Chương 24: Giết Không Hết](#)
- [Chương 25: Cam Tâm Bị Giết](#)
- [Chương 26: Hộ Hoa Kiếm Khách](#)
- [Chương 27: Bạch Vân Trang](#)
- [Chương 28: Người Đẹp Khó Quên](#)
- [Chương 29: Dao Nhanh Sanh Thù](#)

[Chương 30: Phó Hồng Tuyết Bạt Dao](#)
[Chương 31: Huyết Quỷ \(1\)](#)
[Chương 32: Huyết Quỷ \(2\)](#)
[Chương 33: Diệt Khâu](#)
[Chương 34: Con Người La](#)
[Chương 35: Chiếc Côn Của Người La](#)
[Chương 37: Cái Khố Chọn Lựa](#)
[Chương 38: Am Cũ Mai Hoa](#)
[Chương 39: Máu Đến Thị Thành](#)
[Chương 40: Cái Chết Của Thúy Bình](#)
[Chương 41: Tay Không Chống Kiếm Độc](#)
[Chương 42: Kiếm Nhanh Tay Đứt](#)
[Chương 43: Độc Thủ](#)
[Chương 44: Đường Cùng](#)
[Chương 45: Cừu Hận](#)
[Chương 46: Máu Nhuộm Rừng Hoang](#)
[Chương 47: Một Nhân Vật Mới](#)
[Chương 48: Người Áo Đen Bí Mật](#)
[Chương 49: Cốt Nhục Suýt Tương Tàn](#)
[Chương 50: Giá Trị Thanh Dao](#)
[Chương 51: Nhân Ái Hơn Hận Cừu](#)